REČ SE POJAVLJUJE U TELU

DRUGI TOM

O SPOZNAJI BOGA

CRKVA SVEMOGUĆEG BOGA

Copyright © 2024 Almighty God and The Church of Almighty God

REČ SE POJAVLJUJE U TELU

DRUGI TOM

O SPOZNAJI BOGA

Reč se pojavljuje u telu (skraćeno: Reč), prema iskazima Hrista poslednjih dana, Svemogućeg Boga, trenutno se sastoji od šest tomova: Prvi tom: „Božja pojava i delo“, Drugi tom: „O spoznaji Boga“, Treći tom: „Govori Hrista poslednjih dana“, Četvrti tom: „Razotkrivanje antihrista“, Peti tom: „Obaveze vođa i radnika“ i Šesti tom: „O traganju za istinom“.

Sva prava zadržana. Bez izričite pisane dozvole vlasnika autorskih prava nisu dozvoljeni reprodukcija niti prenošenje ijednog dela ove publikacije u bilo kom obliku niti bilo kojim sredstvom, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem čuvanja ili preuzimanja informacija.

Zahtevi za informacijama se upućuju na adresu:
contact.sr@godfootsteps.org

Celokupan sadržaj ove knjige preveli su i uredili stručni lingvisti. Ipak, sitne greške su sasvim moguće. Ako smatrate da postoji takva greška, molimo da pogledate originalni kineski tekst. Takođe vas molimo da nam slobodno prijavite svaku grešku kako bismo je otklonili u narednom izdanju knjige.

A portion of the scriptures is taken from the Holy Bible,
New Serbian Translation. Copyright © 2005, 2017 by Biblica, Inc.
Used by permission. All rights reserved worldwide.

Izdavač Crkva Svemogućeg Boga
https://sr.godfootsteps.org

Predgovor

Trebalo bi da svako od vas iznova analizira način na koji je tokom svog života verovao u Boga, kako bi uvideo da li je, dok Ga je sledio, zaista razumeo, zaista shvatio i zaista spoznao Boga, da li zaista zna kakav je Božji stav prema različitim tipovima ljudskih bića i da li zaista razume delo koje Bog vrši na njemu i način na koji Bog definiše svaki njegov postupak. Ovog Boga koji je kraj tebe, koji usmerava tvoje napredovanje, propisuje tvoju sudbinu i opskrbljuje tvoje potrebe – u kojoj meri ga ti, na kraju krajeva, razumeš? Koliko zaista poznaješ ovog Boga? Znaš li koje delo On u tebi obavlja svakog bogovetnog dana? Znaš li na kojim je načelima i ciljevima zasnovan svaki Njegov postupak? Znaš li kako te On usmerava? Znaš li na koji te način On snabdeva? Jesu li ti poznati metodi po kojima te On vodi? Znaš li šta On želi da dobije od tebe i šta želi da u tebi postigne? Znaš li kakav je Njegov stav o različitim načinima tvog ponašanja? Znaš li da li si ti Njegova voljena osoba? Da li su ti poznati poreklo Njegove radosti, srdžbe, tuge i oduševljenja, misli i ideje na kojima se sve to zasniva, kao i Njegova suština? Znaš li, naposletku, koje je vrste ovaj Bog u kojeg veruješ? Jesu li ova i slična pitanja nešto što nikad nisi razumeo, niti si o tome razmišljao? Da li si se, tragajući za svojom verom u Boga, putem istinskog uvažavanja i doživljavanja Božjih reči, rešio svega što si pogrešno razumeo u vezi s Njim? Jesi li, nakon što te je Bog doveo u red i prekorio, uistinu postao poslušan i bižan? Da li si, usred Božje grdnje i suda, spoznao čovekovu buntovničku i sotonsku prirodu, te stekao makar trunku razumevanja svetosti Božje? Da li si, zahvaljujući smernicama i prosvećenju Božjih reči, na život počeo da gledaš drugačijim očima? Da li si, usred kušnji poslatih od Boga, osetio Njegovu netrpeljivost prema ljudskim uvredama, jesi li osetio šta On od tebe zahteva i kako te spasava? Ako ne znaš šta znači pogrešno razumeti Boga, niti kako da to pogrešno shvatanje odagnaš od sebe, može se reći da ti nikad nisi ni stupio u istinski prisnu vezu s Bogom i da Ga nikad nisi razumeo, ili barem da nikad nisi poželeo da Ga razumeš. Ako ne znaš šta je Božja disciplina i prekor, onda sigurno ne znaš ni šta je poslušnost i briga, ili se barem nikad nisi uistinu pokorio Bogu, niti brinuo o Njemu. Ako nikad nisi iskusio Božju grdnju i sud, ti zasigurno nećeš znati šta je Njegova svetost, a još će ti manje biti jasno šta je ljudska pobuna. Ako nikad nisi uistinu imao ispravan pogled na život, niti ispravan cilj u životu, već si i dalje zbunjen i neodlučan u pogledu svog budućeg životnog puta, do te mere da čak oklevaš i da kreneš napred, onda je sasvim sigurno da ti nikad nisi primio Božje smernice i prosvećenje; takođe se može reći da nikad nisi bio uistinu opskrbljen ni obnovljen Božjim rečima. Ako još nisi bio podvrgnut Božjim kušnjama, onda se podrazumeva da ti zasigurno ne znaš šta je Božja netrpeljivost prema ljudskim prestupima, niti bi mogao da razumeš šta Bog konačno od tebe zahteva, a kamoli da razumeš šta, u krajnjoj liniji, predstavlja Njegovo delo upravljanja i spasavanja čoveka. Ma koliko godina da neka osoba veruje u Boga, ako ona u Božjim rečima nikada ništa nije doživela ni uočila, onda ona sasvim sigurno ne ide putem koji vodi ka spasenju,

njena je vera u Boga zasigurno lišena stvarnog sadržaja, njeno bogopoznanje je takođe ništavno, a podrazumeva se i da ona pojma nema šta je bogobojažljivost.

Ono što Bog ima i što jeste, Božja suština i narav Božja – sve je to ljudskom rodu obznanjeno Njegovim rečima. Kad čovek doživi Božje reči, on će tokom njihovog sprovođenja u delo razumeti pravu svrhu reči koje Bog izgovara, razumeće njihov izvor i pozadinu, razumeće i ceniće efekat koji Bog Svojim rečima namerava da postigne. Sa aspekta ljudskog roda, sve su to stvari koje čovek mora da iskusi, shvati i postigne, kako bi zadobio istinu i život, shvatio Božje namere, preobrazio svoju narav i kako bi bio u stanju da se povinuje Božjem suverenitetu i uređenjima. Dok sve to doživljava, shvata i postiže, čovek će postepeno uspeti da razume Boga, a tada će on ujedno dostići i različite stepene bogopoznanja. To znanje i razumevanje ne proizlaze iz nečega što je čovek zamislio ili sastavio, već iz onoga što on uvažava, doživljava, oseća i u sebi potvrđuje. Tek nakon što čovek te stvari uvaži, doživi, oseti i potvrdi, njegovo bogopoznanje dobija sadržaj; jedino znanje koje čovek tada stekne aktuelno je, stvarno i tačno, a ovaj proces – postizanja istinskog razumevanja i poznanja Boga kroz uvažavanje, doživljavanje, osećanje i potvrđivanje Njegovih reči – nije ništa drugo do uistinu prisna veza između čoveka i Boga. Usred ovakve prisne veze, čovek počinje zaista da shvata i da razume Božje namere, da stiče istinsko razumevanje i spoznaju onoga što Bog ima i što jeste, počinje uistinu da shvata i spoznaje Božju suštinu, postepeno počinje da shvata i spoznaje narav Božju, postaje uistinu siguran i počinje pravilno da definiše činjenicu vrhovne Božje vlasti nad vascelom tvorevinom i da suštinski shvata Božji identitet i položaj. Usred ovakve prisne veze, čovek postepeno menja svoje predstave o Bogu, ne izmišlja Ga više ni iz čega, ne prepušta se više vlastitim sumnjama u Njega, ne shvata ga pogrešno, ne okrivljuje Ga, ne sudi Mu, niti sumnja u Njega. Na taj će se način čovek manje sporiti s Bogom, manje će se s Njim sukobljavati i biće manje slučajeva čovekove pobune protiv Boga. Sa druge strane, čovekova pokornost i briga o Bogu sve će se više uvećavati, a njegova će bogobojažljivost bivati sve stvarnijom i dubljom. Usred takve prisne veze, čovek će dostići ne samo opskrbljenost istinom i životno krštenje, već će ujedno dostići i istinsko bogopoznanje. Usred ovakve prisne veze, čovek će ne samo preobraziti svoju narav i primiti spasenje, već će istovremeno prikupiti istinsku bogobojažljivost i obožavanje stvorenog bića prema Bogu. Nakon što čovek doživi ovako prisnu vezu, njegova vera u Boga neće više biti prazan list hartije, ni lažno obećanje, niti oblik slepe potrage i idolatrije; samo na temelju ovako prisne veze čovekov će život iz dana u dan napredovati ka zrelosti i tek će tada njegova narav početi da se polako menja, a njegova će vera u Boga, korak po korak, iz nejasnog i nesigurnog verovanja preći u pravu poslušnost i brižnost, u istinsku bogobojažljivost, a čovek će ujedno, dok sledi Boga, postepeno napredovati od pasivnog ka aktivnom stanovištu, i od negativnog ka pozitivnom; samo putem ovako prisne veze čovek će doći do istinskog razumevanja i poimanja Boga, do istinskog bogopoznanja. Pošto velika većina ljudi nikad nije stupila u istinski prisnu vezu s Bogom, njihovo bogopoznanje zaustavlja se na

nivou teorije, na nivou reči i doktrina. Naime, ma koliko dugo da veruju u Boga, ljudi su, što se bogopoznanja tiče, velikom većinom i dalje na istom mestu odakle su i krenuli, zaglavljeni u temeljima tradicionalnih oblika poštovanja, uz sva prateća, romantično obojena feudalna praznoverja. To što se čovekovo znanje o Bogu ne pomera s početne tačke, znači da ono praktično i ne postoji. Ako izuzmemo čovekovu potvrdu Božjeg položaja i identiteta, njegova je vera u Boga još uvek u stanju nejasne neodređenosti. Imajući to u vidu, koliku istinsku bogobojažljivost može čovek uopšte osećati?

Ma koliko čvrsto da veruješ u postojanje Boga, ta vera ne može da zameni tvoje bogopoznanje, niti tvoju bogobojažljivost. Ma koliko da si uživao u Njegovim blagoslovima i u Njegovoj blagodati, to ne može biti zamena za tvoje bogopoznanje. Ma koliko da si spreman da sebe, Njega radi, u celosti posvetiš i uložiš, to ne može da zameni tvoje poznavanje Boga. Možda si izuzetno dobro upoznat sa rečima koje je Bog izgovorio, možda si ih čak naučio napamet i možeš brzo da ih izdeklamuješ, ali to ipak ne može da zameni tvoje bogopoznanje. Ako čovek nikad nije bio u istinskoj vezi s Bogom, niti je Božje reči uistinu iskusio, onda će, ma koliko on bio nameran da sledi Boga, njegovo znanje o Bogu biti samo neispisana tabla i beskrajno sanjarenje; koliko god da si se puta u prolazu očešao o Boga ili se s Njim našao licem u lice, tvoje će bogopoznanje i dalje biti na nuli, a tvoja bogobojažljivost neće biti ništa više od otrcane fraze ili idealizovanog koncepta.

Mnogi čuvaju Božje reči kako bi ih iz dana u dan čitali, posvećuju se do te mere da sve klasične odlomke Božjih reči pamte kao nešto najdragocenije, a uz to ih i posvuda propovedaju, snabdevajući tim rečima druge ljude i pružajući im pomoć putem njih. Oni misle da time svedoče o Bogu i o Njegovim rečima, da na taj način slede Božji put; misle da na taj način žive po Božjim rečima, da takvim postupanjem unose Njegove reči u svoje stvarne živote, te da će im to omogućiti da od Boga dobiju pohvalu i da budu spaseni i usavršeni. Oni se, međutim, čak i dok propovedaju Božje reči, u praksi nikad ne pridržavaju tih reči, niti pokušavaju da sebe uporede s onim što se u Božjim rečima otkriva. Umesto toga, oni Božje reči koriste da bi na prevaru zadobili divljenje i poverenje drugih ljudi, te da bi na sebe preuzeli upravljanje i tako proneverili i ukrali Božju slavu. Uzaludno se nadaju da će priliku, koja im se pruža širenjem Božjih reči, iskoristiti tako da budu nagrađeni Božjim radom i Njegovom pohvalom. Prošlo je toliko godina, a ovi ljudi ne samo da su bili nesposobni da propovedanjem Božjih reči zasluže Njegovu pohvalu, ne samo da nisu bili u stanju da otkriju put koji treba da slede prilikom svedočenja o Božjim rečima, ne samo da, pomažući drugima i snabdevajući ih Božjim rečima, nisu pomogli niti snabdeli sami sebe, i ne samo da su, čineći sve to, bili nesposobni da spoznaju Boga ili da u sebi probude istinsku bogobojažljivost, već se, naprotiv, njihovo pogrešno razumevanje Boga produbljuje, njihovo nepoverenje u Njega pogoršava, a njihove maštarije o Njemu sve su više prenaglašene. Opskrbljeni i vođeni vlastitom teorijom o Božjim rečima, oni odaju sliku kao da su sasvim u svom elementu, kao da s lakoćom koriste svoje veštine, kao da su pronašli životnu svrhu i misiju, kao da

su osvojili novi život i da su spaseni, kao da su, kristalno jasno recitujući Božje reči, zadobili istinu, shvatili Božje namere i otkrili put ka poznanju Boga, te kao da su se, tokom propovedanja Božjih reči, s Njim često susretali licem u lice. Uz to, oni su često „dirnuti“ do suza i, često pod vođstvom „Boga“ u Božjim rečima, kao da se neprestano hvataju za Njegovu iskrenu zabrinutost i dobre namere, i kao da su, u isto vreme, shvatili Božje spasenje čoveka i Njegovo upravljanje, da su spoznali Njegovu suštinu i razumeli Njegovu pravednu narav. Na temelju ovoga, oni kao da još čvršće veruju u postojanje Boga, kao da su svesniji Njegovog uzvišenog stanja i da još dublje osećaju Njegovu veličinu i transcendentnost. Ogrezli u površnom poznavanju Božjih reči, oni odaju utisak da im je vera dobila na snazi, da im je rešenost da izdrže stradanje ojačala, te da se njihovo znanje o Bogu produbilo. Oni, međutim, pojma nemaju da, dok zaista ne iskuse Božje reči, sve njihovo znanje o Bogu i njihove ideje o Njemu proizlaze iz njihovih vlastitih prepuštanja maštarijama i nagađanju. Njihova vera ne bi izdržala nikakvu Božju proveru, njihova takozvana duhovnost i rast naprosto ne bi izdržali Božju kušnju i nadzor, njihova rešenost je tek kula od peska, a njihovo takozvano bogopoznanje nije ništa drugo do plod njihove mašte. Ovi ljudi, koji su, na izvestan način, u Božje reči uložili mnogo truda, zapravo nikad nisu shvatili šta je prava vera, šta je prava poslušnost, šta je prava briga i pravo bogopoznanje. Oni od teorije, mašte, znanja, talenta, tradicije, sujeverja, pa čak i od moralnih vrednosti čovečanstva prave „kapital“ i „oružje“ svoje vere u Boga i svog sledbeništva, te ih čak smatraju osnovom svoje vere i sledbeništva. U isto vreme, oni od tog kapitala i od tog oružja prave čarobne talismane, pomoću kojih spoznaju Boga, suočavaju se i obračunavaju s Božjim nadzorom, kušnjama, grdnjom i sudom. Naposletku, sve ono do čega oni dolaze i dalje se ne sastoji ni od čega drugog do od zaključaka o Bogu, koji su prožeti verskim konotacijama, feudalnim praznoverjem i svime onim što je romantično, groteskno i zagonetno. Način na koji oni poznaju i definišu Boga istim je kalupom izliven kao kod ljudi koji veruju samo u Nebesa ili u Starca na nebu, dok Božja stvarnost, Njegova suština, Njegova narav, sve što On ima i što jeste – sve ono što se odnosi na stvarnog Boga Samoga – jesu stvari koje njihovo znanje nije uspelo da dokuči, od kojih je njihovo znanje potpuno odvojeno, pa čak i udaljeno kao severni od južnog pola. Stoga ti ljudi, iako žive snabdeveni i hranjeni Božjim rečima, ipak nisu u stanju da uistinu koračaju putem koji vodi ka strahu od Boga i izbegavanju zla. Pravi razlog za to je što se oni nikad nisu upoznali sa Bogom, niti su ikada s Njim imali istinski dodir i prisnu vezu, te je za njih stoga nemoguće da postignu međusobno razumevanje s Bogom, niti u sebi mogu da probude istinsku veru u Boga, da slede Boga i da mu se klanjaju. Zbog njihovog gledišta i stava da Božje reči treba na taj način da posmatraju i da treba tako da gledaju na Boga, suđeno im je da iz svojih poduhvata izađu praznih ruku, da do kraja večnosti ne budu u stanju da koračaju putem koji vodi ka strahu od Boga i izbegavanju zla. Cilj kojem teže i smer u kojem idu ukazuju na to da će oni večno biti Božji neprijatelji i da nikad, do kraja večnosti, neće moći da prime spasenje.

Ako bi osoba koja je dugi niz godina sledila Boga i mnogo godina uživala opskrbljena Njegovim rečima, Boga definisala na suštinski isti način kao neko ko pred idolima pada ničice u znak poštovanja, to bi onda značilo da ta osoba nije dosegla stvarnost Božjih reči. To je zato što ona u stvarnost Božjih reči naprosto nije ni zakoračila, te stoga stvarnost, istina, namere i zahtevi prema ljudskom rodu, što je sve sadržano u Božjim rečima, sa tom osobom nemaju nikakve veze. Drugim rečima, ma koliko takva osoba naporno radila na površnom značenju Božjih reči, svi su njeni napori jalovi: jer to čemu ona teži samo su puke reči, te će, nužno, i ono što ona bude stekla takođe biti samo puke reči. Sve Božje reči, bilo da su naizgled obične ili duboke, predstavljaju istine koje su neophodne za čovekov život-ulazak; one su izvor žive vode koja čoveku omogućava kako duhovni, tako i telesni opstanak. One čoveku pružaju ono što mu je neophodno da bi preživeo; načela i verovanja kako da vodi svakodnevni život; put kojim mora ići ka spasenju, kao i njegov cilj i smer; sve istine koje, kao stvoreno biće, treba pred Bogom da poseduje; i sve istine o tome kako se čovek pokorava i klanja Bogu. One su garancija čovekovog opstanka, njegov hleb nasušni, a ujedno predstavljaju i čvrst oslonac koji čoveku omogućava da bude jak i da se uspravi. One obiluju istina-stvarnošću kojom stvoreno čovečanstvo proživljava normalnu ljudskost, obiluju istinom pomoću koje se ljudi oslobađaju iskvarenosti i izmiču zamkama Sotone, obiluju neumornim poukama, podsticajima, ohrabrenjima i utehom, koje Stvoritelj daje stvorenom ljudskom rodu. One su svetionik koji ljude usmerava i prosvećuje kako bi razumeli sve što je pozitivno, one su garancija koja ljudima pruža sigurnost da će proživeti i steći sve što je pravedno i dobro, one su kriterijum za sameravanje svih ljudi, događaja i stvari, a takođe su i orijentiri koji ljude vode ka spasenju i putu svetlosti. Samo kroz praktično iskustvo Božjih reči čovek može biti opskrbljen istinom i životom; samo na taj način čovek može da shvati šta je normalna ljudskost, šta je smislen život, šta je autentično stvoreno biće i šta je istinsko pokoravanje Bogu; samo kroz to čovek može da shvati kako treba da brine o Bogu, kako da ispuni dužnost stvorenog bića i kako da stekne obličje pravog čoveka; jedino tako čovek može da shvati šta se podrazumeva pod istinskom verom i istinskim obožavanjem; čovek samo tako može da shvati ko je Vladar neba, zemlje i svih stvorenja; jedino tako čovek može razumeti način na koji Onaj koji je Gospodar svega stvorenog vlada, predvodi i obezbeđuje celokupno stvaranje; i samo na taj način čovek može da razume i shvati sredstva pomoću kojih Onaj koji je Gospodar svega stvorenog postoji, ispoljava se i deluje. Čovek koji je odvojen od stvarnog iskustva Božjih reči nema pravo znanje niti uvid u Božje reči i istinu. Takav čovek je ništa drugo do živi leš i savršena ljuštura, a celokupno znanje koje se odnosi na Stvoritelja nema sa njim nikakve veze. U Božjim očima, takav čovek nikad nije verovao u Njega, niti Ga je ikada sledio, te ga stoga Bog ne priznaje ni kao Svog vernika ni kao Svog sledbenika, a još manje kao autentično stvoreno biće.

Autentično stvoreno biće mora da zna ko je Stvoritelj, čemu čovekovo stvaranje služi, kako da izvršava obaveze stvorenog bića i kako da obožava Gospoda svekolikog

stvaranja, mora da razume, shvati, spozna i brine se o namerama, željama i zahtevima Stvoritelja, i mora da postupa u skladu sa Stvoriteljevim putem – da od Boga strahuje i da se kloni zla.

Šta znači strahovati od Boga? I kako neko može da se kloni zla?

„Strah od Boga“ ne odnosi se na neku bezimenu stravu i užas, ni na izbegavanje Boga, niti na udaljavanje od Njega, a taj strah nije ni idolopoklonstvo ni praznoverje. Umesto toga, strah od Boga je divljenje, poštovanje, poverenje, razumevanje, briga, poslušnost, posvećenje, ljubav, te bezuslovno i strpljivo obožavanje, uzvraćanje i potčinjavanje. Bez istinskog bogopoznanja, ljudi neće osećati istinsko divljenje, iskreno poverenje, pravo razumevanje, istinsku brigu i poslušnost, već samo užas i nelagodu, samo sumnju, nerazumevanje, izvlačenje i izbegavanje; bez istinskog bogopoznanja, ljudi se neće iskreno posvećivati niti uzvraćati; bez istinskog bogopoznanja, ljudi se neće iskreno klanjati niti potčinjavati Bogu, već će posedovati samo slepo idolopoklonstvo i praznoverje; bez istinskog bogopoznanja, ljudi ni na koji način ne mogu postupati u skladu s Božjim putem, ne mogu strahovati od Boga, niti se kloniti zla. Umesto toga, svaka aktivnost i ponašanje u koje se čovek upušta biće ispunjeni buntom i prkosom, lažnim podmetanjima i zlonamernim osudama Boga, te zlobom koja se protivi istini i pravom značenju Božjih reči.

Kad ljudi budu stekli istinsko poverenje u Boga, oni će početi iskreno da Ga slede i da zavise od Njega; samo kroz istinsko poverenje i zavisnost od Boga ljudi mogu da Ga uistinu razumeju i shvate; a s pravim razumevanjem i shvatanjem Boga dolazi i iskrena briga za Njega; jedino kroz iskrenu brigu za Boga, ljudi mogu uistinu da budu poslušni; samo uz istinsku poslušnost prema Bogu, čovečanstvo može biti istinski osveštano; samo uz istinsku osveštanost, ljudi mogu bezuslovno i bez prigovora uzvraćati Bogu; samo kroz iskreno poverenje i zavisnost, kroz pravo razumevanje i brigu, istinsku poslušnost, iskreno posvećenje i uzvraćanje, ljudi mogu uistinu da spoznaju Božju narav i suštinu i da spoznaju identitet Stvoritelja; tek kad uistinu spoznaju Stvoritelja, ljudi će u sebi moći da probude iskreno obožavanje i potčinjavanje; tek kad se budu iskreno klanjali i potčinjavali Stvoritelju, ljudi će zaista biti u stanju da se ratosiljaju svoje zlobe, odnosno, da se klone zla.

Od toga se sastoji čitav proces „straha od Boga i izbegavanja zla“, a to je ujedno i celokupan sadržaj straha od Boga i izbegavanja zla. To je put kojim se mora proći da bi se dostigao strah od Boga i izbegavanje zla.

„Strah od Boga i izbegavanja zla“ bezbrojnim su nitima neraskidivo povezani s bogopoznanjem, a veza između njih je sama po sebi očigledna. Ako neko želi da se uspešno kloni zla, najpre mora dostići pravi strah od Boga; ako neko želi da dostigne pravi strah od Boga, najpre mora da stekne pravo znanje o Bogu; ako neko želi da stekne bogopoznanje, najpre mora da doživi Božje reči, da zakorači u njihovu stvarnost, da iskusi Božji prekor i dovođenje u red, Njegovu grdnju i sud; ako neko želi da doživi Božje reči, najpre se s njima mora suočiti, mora se naći licem u lice s Bogom i zamoliti Ga da

mu pruži priliku da Božje reči iskusi u formi svakovrsnih okruženja, kojima su obuhvaćeni ljudi, događaji i stvari; ako neko želi da se licem u lice nađe s Bogom i sa Božjim rečima, on najpre mora da bude prostodušan i pošten u srcu, mora biti spreman da prihvati istinu, voljan da podnese stradanje, odlučan i hrabar da se kloni zla i mora imati jaku želju da postane autentično stvoreno biće… Na taj način, napredujući korak po korak, sve ćeš se više približavati Bogu, tvoje će srce postajati sve čistije, a tvoj će život i vrednost življenja, nakon što spoznaš Boga, bivati sve smisleniji i sve blistavije se razvijati. Sve dok jednog dana ne osetiš da Stvoritelj više nije zagonetka, da nikad nije bio skriven od tebe, da od tebe nikad nije krio svoje lice, da Stvoritelj uopšte nije daleko od tebe, da On više nije Onaj za kojim u mislima neprestano čezneš, ali do kojeg ne možeš da dopreš svojim osećanjima, dok ne osetiš da te On zaista i uistinu štiti i sleva i zdesna, snabdevajući tvoj život i upravljajući tvojom sudbinom. On nije negde na dalekom obzorju, niti se skriva visoko gore, u oblacima. On je tu, kraj tebe i predsedava svima vama, On je sve što imaš i ti jedino Njega imaš. Jedan takav Bog ti dopušta da Ga iskreno voliš, da se uhvatiš za Njega i čvrsto Ga držiš uz sebe, da Mu se diviš, da se plašiš da ćeš Ga izgubiti i da više ne pristaješ da Ga se odričeš, da Mu budeš nepokoran, niti da Ga izbegavaš i držiš se podalje od Njega. Sve što želiš jeste da se brineš o Njemu, da Mu budeš poslušan, da Mu uzvraćaš za sve što ti daje i da se potčinjavaš Njegovoj vrhovnoj vlasti. Ti više ne odbijaš da te On usmerava, snabdeva, nadzire i čuva, ne odbijaš više ono što ti On diktira i nalaže. Sve što želiš jeste da Ga slediš, da budeš kraj Njega i u Njegovom društvu; sve što želiš jeste da Ga prihvatiš kao svoj jedini život, kao svog jedinog Gospoda, svog jednog i jedinog Boga.

18. avgust 2014. godine

SADRZAJ

Kako spoznati Božju narav i rezultate koje Njegovo delo treba da ostvari 1
Kolika je težina ljudskih ishoda u njihovim srcima 2
Ljudska verovanja ne mogu da zamene istinu 4
Postoje mnoga mišljenja o standardima na osnovu kojih Bog određuje ishode ljudi 5
Koračajte Božjim putem: plašite se Boga i klonite se zla 7
Uz pomoć raznih kušnji, Bog proverava da li Ga se ljudi plaše i da li se klone zla 8
Ne plašiti se Boga i ne kloniti se zla znači suprotstavljati se Bogu 12
Na koji način i po kojim standardima Bog određuje ishode ljudi 15
Razne neprijatnosti koje u ljudima izaziva jedno praktično pitanje 19
Shvatite Božji stav i odbacite sve zablude o Bogu 23
Ko određuje ishode ljudi? 25
Ljudi su skloni da Boga definišu na osnovu iskustva 26
Božji stav prema onima koji pobegnu tokom obavljanja Njegovog dela 28
Ljudi koji beže tokom obavljanja Božjeg dela jesu oni koji napuštaju istiniti put 29
Sudbine ljudi određene su njihovim stavom prema Bogu 30
Polazna osnova za strah od Boga jeste tretirati Ga kao Boga 33
Ljudi koje Bog ne priznaje 35
Reči opomene 36

Božje delo, Božja narav i Sâm Bog I 37
A. Adam i Eva 45
1. Božja zapovest Adamu 45
2. Bog stvara Evu 46
3. Bog pravi odeću od kože Adamu i Evi 48
B. Noje 51
1. Bog namerava da svet uništi potopom i nalaže Noju da napravi barku 51
2. Božji blagoslov Noju nakon potopa 56
3. Bog koristi dúgu kao simbol Svog saveza sa čovekom 58

Božje delo, Božja narav i Sâm Bog II 67
A. Avrâm 69
1. Bog obećava Avrâmu da će mu podariti sina 69
Niko ne može omesti delo koje je Bog odlučio da obavi 69
2. Avrâm žrtvuje Isaka 71

Božje delo upravljanja i spasenja čovečanstva započinje Avrâmovim žrtvovanjem Isaka 71
Bog ne mari za to je li čovek glup – On od njega samo traži da bude istinit 71
3. Božje obećanje Avrâmu 73
Čovek stiče Božje blagoslove svojom iskrenošću i poslušnošću 73
Božja je nepromenljiva želja da zadobije one koji Ga poznaju i koji su u stanju da svedoče o Njemu 75
B. Bog mora da uništi Sodomu 76
Bog brine samo o onima koji su u stanju da poslušaju Njegove reči i da slede Njegove zapovesti 77
Bog je izdašno milostiv prema onima do kojih Mu je stalo i uistinu gnevan prema onima koje mrzi i odbacuje 79
Ljudi poslednjih dana Božji gnev vide samo u Njegovim rečima, ali ga ne doživljavaju istinski 81
Božja narav nikada nije bila skrivena od čoveka – čovekovo je srce odlutalo od Boga 82
C. Jov 84
1. Ocene Jova od strane Boga i u Bibliji 84
Konkretne manifestacije Jovovog straha od Boga i izbegavanja zla u svakodnevnom životu 85
2. Prvo Sotonino iskušavanje Jova (stoka mu je ukradena, a decu mu je snašla nevolja) 86
a. Reči koje je izgovorio Bog 86
b. Sotonin odgovor 86
Bog dopušta Sotoni da iskuša Jova kako bi Jovova vera bila usavršena 87
c. Jovova reakcija 89
To što je na sebe preuzeo da vrati sve što ima proizilazi iz Jovovog straha od Boga 89
Jovov nepokolebljivi integritet nanosi sramotu Sotoni i nagoni ga na panično bekstvo 91
3. Sotona još jednom iskušava Jova (po Jovovom telu izbijaju bolni čirevi) 92
a. Reči koje je izgovorio Bog 92
b. Reči koje je izgovorio Sotona 92
c. Kako Jov podnosi kušnju 92
Jovova ljubav prema Božjem putu nadmašuje sve ostalo 92
Usred užasnog stradanja, Jov uistinu shvata Božju brigu za ljude 94
Jovov strah od Boga i izbegavanja zla ispoljili su se i kroz njegovo veličanje Božjeg imena u svim stvarima 95

Mnoga čovekova pogrešna shvatanja o Jovu 97
Jov proklinje dan kada se rodio zato što ne želi da Bog zbog njega boluje 99
Jov pobeđuje Sotonu i postaje pravi čovek u Božjim očima 100
O Jovu 102
U svakodnevnom životu Jova, vidimo njegovu savršenost, poštenje, strah od Boga i izbegavanje zla 102
Ispoljavanja Jovove ljudskosti tokom kušnji (razumevanje Jovove savršenosti, poštenja, straha od Boga i izbegavanja zla tokom njegovih kušnji) 104
Jovova razumnost 106
Jovovo pravo lice: istinito, čisto i lišeno svake laži 106
Jovovo razdvajanje ljubavi i mržnje 107
Jovova dobrodušnost i iskrenost 107
Odnos između Božje predaje Jova u Sotonine ruke i ciljeva Božjeg dela 108
Prihvatite Božje kušnje, nadvladajte Sotonina iskušenja i dopustite Bogu da zadobije čitavo vaše biće 110
Upozorenje i prosvećenje koje potonjim naraštajima pruža Jovovo svedočenje 111
Jovovo svedočenje donosi utehu Bogu 111
4. Jov svojim ušima sluša o Bogu 112
Iako mu se Bog nije otkrio, Jov veruje u Njegovu suverenost 112
Jovova vera u Boga nije poljuljana činjenicom da je Bog skriven od njega 113
Jov blagosilja ime Božje, ne misleći na blagoslove, niti na nesreću 114
Iako je Bog skriven od čoveka, Njegova dela među svim stvarima dovoljna su da ga čovek spozna 115
Ako je čovekovo srce u sukobu s Bogom, kako onda čovek može da se plaši Boga i da se kloni zla? 117
Ne sumnjajte u Božje kušnje 119
5. Jov nakon kušnji 120
Bog sa uvažavanjem gleda na one koji se plaše Boga i izbegavaju zlo, dok na one koji su bezumni gleda sa visine 120
Bog daje Jovu autoritet 122
Bog je Jova još jednom blagosiljao, a Sotona ga više nikada nije optužio 122
Drugu polovinu svog života Jov provodi okružen Božjim blagoslovima ... 123
Cena koju je Jov proživeo tokom svog života 123
D. Propisi iz Doba zakona 124

Propisi iz Doba zakona pravi su dokaz Božjih uputstava celom čovečanstvu 125
Ljudski rod je zauvek neodvojiv od Božjih učenja i opskrbljivanja 126

Božje delo, Božja narav i Sâm Bog III 128
Pregled Božjih misli, ideja i postupaka od kada je stvorio svet 129
Bog lično stvara prvog živog čoveka 129
Približno u Doba zakona, Bog obavlja niz nikada ranije učinjenih dela 130
Prvo Božje ovaploćenje zarad obavljanja Svog dela 134
1. Isus kida klasje žita i jede zrnevlje na Šabat 135
2. Sin čovečji je Gospod Šabata 135
3. Priča o izgubljenoj ovci 143
4. Sedamdeset puta sedam praštanja 145
5. Ljubav Gospoda 145
6. Beseda na gori 149
7. Priče Gospoda Isusa 150
8. Zapovesti 150
9. Isus čini čuda 156
a. Isus hrani pet hiljada ljudi 156
b. Lazarevo vaskrsenje proslavlja Boga 156
10. Sud fariseja o Isusu 163
11. Isusov prekor farisejima 163
12. Reči koje je Isus uputio Svojim učenicima nakon vaskrsenja 166
13. Nakon vaskrsnuća, Isus jede hleb i objašnjava Sveto pismo 172
14. Učenici daju Isusu pečenu ribu da jede 172

Sâm Bog, jedinstveni I
Božji autoritet (I) 178
1. Bog koristi reči da stvori sve stvari 181
Prvoga dana rođeni su dan i noć ljudskog roda i oni stoje čvrsto zahvaljujući autoritetu Božjem 181
Drugoga dana Božji autoritet razdvaja vode i stvara nebeski svod, i pojavljuje se prostor za najosnovniji ljudski opstanak 182
Trećega dana iz reči Božjih rađaju se zemlja i more, a zahvaljujući autoritetu Božjem svet buja od života 184
Četvrtoga dana nastaju godišnja doba, dani i godine ljudskog roda dok Bog opet sprovodi Svoj autoritet 185
Petoga dana život različitih i raznovrsnih oblika na različite načine pokazuje autoritet Stvoritelja 188
Šestoga dana Stvoritelj progovara i sve se vrste živih stvorenja, jedna za drugom, pojavljuju iz Njegovog uma 190

Pod autoritetom Stvoritelja, sve stvoreno je savršeno 192
Nijedno od stvorenih i nestvorenih bića ne može zameniti identitet Stvoritelja 193
2. Bog koristi Svoje reči da sklopi savez sa čovekom 195
Nakon što napravi sve stvari, autoritet Stvoritelja se potvrđuje i još jednom pokazuje kao savez u obliku duge 195
3. Blagoslovi Božji 197
Jedinstveni način i karakteristike izjava Stvoritelja jesu simbol jedinstvenog identiteta i autoriteta Stvoritelja 198
Autoritet Stvoritelja nije ograničen vremenom, prostorom i geografijom; autoritet Stvoritelja nadilazi svaki proračun 201
Činjenica da Stvoritelj ima kontrolu i vrhovnu vlast nad svim stvarima i živim bićima govori o istinskom postojanju Stvoriteljevog autoriteta 205
Autoritet Stvoritelja je nepromenljiv i nepovrediv 207
4. Božja naredba Sotoni 208
Sotona se nikada nije usudio da prekrši autoritet Stvoritelja i zbog toga sva stvorenja žive kako treba 208
Samo Bog, koji ima identitet Stvoritelja, poseduje jedinstveni autoritet 210
Identitet Stvoritelja je jedinstven i ne bi trebalo da se pridržavate koncepta mnogoboštva 215
Iako je ljudski rod iskvaren, on i dalje živi pod suverenošću Stvoriteljevog autoriteta 215

Sâm Bog, jedinstveni II

Božja pravedna narav 217
Za tvrdoglavo protivljenje Bogu, čoveka uništava Božji gnev 217
Iskvarenost Sodome: razjarujuća za čoveka, razbešnjujuća za Boga 218
Sodoma je potpuno uništena zbog izazivanja Božjeg gneva 219
Nakon ponovljenog neprijateljstva i otpora Sodome prema Njemu, Bog je sasvim istrebljuje 220
Iako je Božji gnev skriven i čoveku nepoznat, on ne podnosi uvredu 222
Božji gnev je brana za sve sile pravde i sve pozitivne stvari 224
Iako Sotona deluje humano, pravedno i čestito, Sotonina suština je okrutna i zla 227
Da bi spoznao Božju pravednu narav, čovek se ne sme oslanjati na iskustvo i maštu 228
Ljudski rod zadobija Božju milost i toleranciju kroz iskreno pokajanje 229
Rezime priče o Ninivi 230
Upozorenje Boga Jahvea stiže do Ninivljana 230

Oštar kontrast između reagovanja Ninive i Sodome na upozorenje Boga Jahvea 231
Pokajanje cara Ninive zadobija pohvalu Boga Jahvea 231
Bog vidi iskreno pokajanje duboko u srcima Ninivljana 232
Ako je tvoja vera u Boga iskrena, često ćeš biti obasut Njegovom brigom 234
Iskrenim pokajanjem u svojim srcima Ninivljani zadobijaju Božju milost i menjaju sopstveni ishod 235
Božja milost i tolerancija nisu retkost – čovekovo iskreno pokajanje jeste 235
Stvoriteljeva pravedna narav je stvarna i živopisna 236
Stvoriteljeva iskrena osećanja prema ljudskom rodu 238
Stvoritelj izražava Svoja prava osećanja prema ljudskom rodu 240
Pet vrsta ljudi 241
Prva vrsta: faza odojčeta umotanog u pelene 241
Druga vrsta: faza dojenčeta 242
Treća vrsta: faza dojenčeta koje se odvikava od sisanja ili faza malog deteta 243
Četvrta vrsta: faza sazrevanja deteta ili detinjstvo 244
Peta vrsta: faza životnog sazrevanja ili faza odrasle osobe 246

Sâm Bog, jedinstveni III
Božji autoritet (II) 248
Razumevanje Božjeg autoriteta iz makro i mikro perspektive 248
Sudbina čovečanstva i sudbina vaseljene neodvojive su od suvereniteta Stvoritelja 251
Šest prelomnih trenutaka u čovekovom životu 252
Prvi prelomni trenutak: rođenje 253
1) Novi život se rađa iz planova Stvoritelja 253
2) Zašto se različita ljudska bića rađaju pod različitim okolnostima 254
Drugi prelomni trenutak: odrastanje 255
1) Stvoritelj je za svaku osobu isplanirao nepromenljive uslove stasavanja 255
2) Različite okolnosti pod kojima ljudi odrastaju dovode do pojave različitih uloga 255
Treći prelomni trenutak: samostalnost 256
1) Nakon što se osamostali, osoba počinje da stiče iskustvo o suverenitetu Stvoritelja 256
2) Napuštanje roditelja i početak ozbiljnog igranja svoje uloge u pozorištu života 257

Četvrti prelomni trenutak: brak 258
1) Lični izbor nije bitan za brak 258
2) Brak se rađa iz sudbine oba partnera 259
Peti prelomni trenutak: potomstvo 260
1) Čovek nema kontrolu nad onim što će od njegovog potomstva nastati 260
2) Nakon što podignu sledeću generaciju, ljudi steknu novo razumevanje sudbine 261
3) Verovanje u sudbinu nije zamena za poznavanje suvereniteta Stvoritelja 262
4) Samo oni koji se potčine suverenitetu Stvoritelja mogu da dostignu istinsku slobodu 263
Šesti prelomni trenutak: smrt 265
1) Samo Stvoritelj poseduje moć nad životom i smrću čoveka 265
2) Onoga ko ne poznaje suverenitet Stvoritelja proganjaće strah od smrti 266
3) Život potrošen na potragu za slavom i bogatstvom ostavlja čoveka zbunjenim pred smrću 266
4) Dođite pod vlast Stvoritelja i mirno se suočite sa smrću 268
5) Jovove težnje i dobici u životu omogućuju mu da se mirno suoči sa smrću 270
6) Samo prihvatanjem suvereniteta Stvoritelja čovek se može vratiti na Njegovu stranu 271
Nemojte propustiti priliku da upoznate suverenitet Stvoritelja 271
Niko ne može promeniti činjenicu da Bog ima suverenitet nad ljudskom sudbinom 273
Pravilan stav i praksa osobe koja želi da se potčini Božjem autoritetu 274
Prihvatanje Boga kao tvog jedinstvenog Gospodara, prvi je korak u postizanju spasenja 275

Sâm Bog, jedinstveni IV

Božja svetost (I) 277
1. Zapovest Boga Jahvea čoveku 278
2. Zmija zavodi ženu 279
3. Razgovor između Sotone i Boga Jahvea 281

Sâm Bog, jedinstveni V

Božja svetost (II) 293
Iskušavanje Sotonino 297
Pet načina na koje Sotona kvari čoveka 303
a. Kako Sotona koristi znanje da bi iskvario čoveka 304

b. Kako Sotona koristi nauku da bi iskvario čoveka 306
c. Kako Sotona koristi tradicionalnu kulturu da bi iskvario čoveka 308
d. Kako Sotona koristi sujeverje da bi iskvario čoveka 310
e. Kako Sotona koristi društvene trendove da bi iskvario čoveka 312

Sâm Bog, jedinstveni VI

Božja svetost (III) 320
Pet načina na koje Sotona kvari čoveka 320
a. Sotona koristi znanje da bi iskvario čoveka, a slavu i dobitak da bi ga kontrolisao 320
b. Sotona koristi nauku da bi iskvario čoveka 324
c. Sotona koristi tradicionalnu kulturu da bi iskvario čoveka 325
d. Sotona koristi društvene trendove da bi iskvario čoveka 326
Razumevanje Božje svetosti kroz ono što On čini čoveku 330
Trikovi koje Sotona koristi da bi iskvario čoveka 336
Postoji šest glavnih trikova koje Sotona koristi da bi iskvario čoveka 337

Sâm Bog, jedinstveni VII

Bog je izvor života za sva stvorenja (I) 343
Pregled Božjeg autoriteta, Božje pravedne naravi i Božje svetosti 343
1. priča: Seme, zemlja, drvo, sunčeva svetlost, ptice i čovek 347
2. priča: Velika planina, mali potok, silni vetar i divovski talas 352

Sâm Bog, jedinstveni VIII

Bog je izvor života za sva stvorenja (II) 362
Osnovno okruženje za život koje Bog stvara za ljudski rod 363
a. Vazduh 364
b. Temperatura 365
c. Zvuk 368
d. Svetlost 369
e. Strujanje vazduha 371
Svakodnevna hrana i piće koje Bog priprema za ljudski rod 373

Sâm Bog, jedinstveni IX

Bog je izvor života za sva stvorenja (III) 384
Bog postavlja granice za sve stvari kako bi negovao ceo ljudski rod 385
Prvi deo: Bog postavlja granice za svaku vrstu terena 385
Drugi deo: Bog postavlja granice za svaki oblik života 387
Treći deo: Bog održava okruženje i životnu sredinu kako bi negovao ljudski rod 388
Četvrti deo: Bog povlači granice između različitih rasa 391
Bog vlada nad svime i sve opskrbljuje; On je Bog svih stvari 394

Bog uspostavlja ravnotežu u odnosima između svih stvari kako bi ljudskom rodu pružio stabilno okruženje za opstanak 398

Sâm Bog, jedinstveni X

Bog je izvor života za sva stvorenja (IV) 406

Kako Bog vlada i upravlja duhovnim svetom 408

a. Ciklus života i smrti nevernika 410

b. Ciklus života i smrti raznih ljudi od vere 418

c. Ciklus života i smrti Božjih sledbenika 422

Božji zahtevi prema ljudskom rodu 428

a. Identitet i status Samog Boga 428

b. Različiti stavovi ljudskog roda prema Bogu 429

c. Stav koji Bog zahteva da ljudski rod ima prema Njemu 432

Kako spoznati Božju narav i rezultate koje Njegovo delo treba da ostvari

Hajde da najpre otpevamo himnu: Himna carstva (I) Carstvo se spustilo na svet.

Pratnja: Mnoštvo Me veliča, mnoštvo Me hvali; iz svih se usta čuje ime jednog istinitog Boga. Carstvo silazi na ljudski svet.

1 Mnoštvo Me veliča, mnoštvo Me hvali; iz svih se usta čuje ime jednog istinitog Boga, svi dižu pogled da bi posmatrali Moja dela. Carstvo silazi na ljudski svet, Moja je ličnost bogata i izdašna. Ko se tome ne bi radovao? Ko od radosti ne bi zaigrao? Oh, Sione! Podigni svoj pobednički barjak u Moju slavu! Zapevaj svoju pobedničku pesmu i svetom pronesi Moje sveto ime!

2 Sva stvorenja sa krajeva zemlje! Brzo se očistite, kako biste mogli da Mi budete prineseni! Sazvežđa nebeska! Brzo na svoja mesta, da na nebeskom svodu pokažete Moju ogromnu moć! Osluškujem glasove ljudi na zemlji, koji u pesmu izlivaju svoju bezgraničnu bogobojažljivost ljubav prema Meni! Na ovaj dan, kad se sva stvorenja vraćaju u život, Ja silazim u ljudski svet. Ovoga trena, baš u ovom prelomnom času, sve cveće cveta divljim cvatom, sve ptice uglas pevaju, sve stvari trepere od radosti! Uz zvuke pozdrava carevini, Sotonino se kraljevstvo ruši, sprženo grmljavinom himne carstva, da se više nikad ne uzdigne!

3 Ko se na zemlji usuđuje da ustane i da se usprotivi? Dok silazim na zemlju, Ja donosim oganj, donosim gnev, donosim svakojake katastrofe. Carstva zemaljska sada su Moje carstvo! Gore, na nebu, oblaci se prevrću i kovitlaju; pod nebom bujaju jezera i reke, radosno hučući dirljivu melodiju. Životinje izranjaju iz svojih jazbina, a Ja sve narode budim iz dremeža. Konačno je došao dan koji je mnoštvo naroda iščekivalo! Oni svoje najlepše pesme nude Meni!

– „Reč“, 1. tom, „Božja pojava i delo“, „Božje reči celoj vaseljeni“, „Himna carstva“

O čemu razmišljate svaki put kad pevate ovu pesmu? (Osećamo se veoma uzbuđeno i oduševljeno i razmišljamo o tome koliko je slavna lepota carstva i kako će ljudi i Bog zauvek biti zajedno.) Da li je neko razmišljao o obliku koji ljudi moraju usvojiti da bi bili zajedno s Bogom? U vašim maštanjima, kakvi moraju biti ljudi da bi se pridružili Bogu i uživali u slavnom životu koji ih čeka u carstvu? (Njihova narav treba da se promeni.) Da, ali u kojoj meri treba da se promeni njihova narav? Kakvi će oni biti nakon što im se narav promeni? (Oni će postati svêti.) A koji je kriterijum za svetost? (Sve čovekove misli i razmatranja moraju biti u skladu sa Hristom.) Kako se taj sklad ispoljava? (Čovek se ne opire Bogu niti Ga izdaje, u stanju je da Mu se sasvim pokori i ima bogobojažljivo srce.) Neki od vaših odgovora kreću se u dobrom pravcu. Otvorite svi svoja srca i izrazite to što želite da kažete. (Ljudi koji s Bogom žive u carstvu treba da budu u stanju da izvršavaju svoju dužnost – sa odanošću – tako što će tragati za istinom i što ih nijedna osoba, događaj, niti stvar neće sputavati. Tada će moći da se

otrgnu od uticaja tame, da svoja srca usklade sa Bogom, te da se plaše Boga i klone se zla.) (Naš pogled na svet može se postepeno uskladiti s Bogom i mi se možemo osloboditi uticaja tame. U najmanju ruku, možemo postići to da nas Sotona više ne iskorišćava, da od sebe odbacimo svaku iskvarenu narav i da se potčinimo Bogu. Verujemo da je od suštinske važnosti da se ljudi otrgnu od uticaja tame. Ljudi koji ne mogu da se oslobode uticaja tame i da se istrgnu iz okova Sotone nisu dostigli Božje spasenje.) (Da bi ispunili standard koji ih vodi usavršavanju od Boga, ljudi svoje srce i um moraju objediniti s Njim, i ne smeju Mu se više opirati. Moraju biti u stanju da spoznaju sebe, da sprovode istinu u delo, moraju razumeti Boga, voleti Ga i uskladiti se s Njim. To je sve što je potrebno.)

Kolika je težina ljudskih ishoda u njihovim srcima

Izgleda da razmišljate o putu kojeg treba da se držite, da ste razvili određeno razumevanje za njega i da ga cenite. Da li će se, međutim, reči koje ste izgovorili pokazati kao šuplje ili stvarne zavisiće od toga na šta se u svojoj svakodnevnoj praksi usredsređujete. Svi ste, tokom godina, pobrali neke plodove iz svakog aspekta istine, kako u pogledu doktrine, tako i u pogledu stvarnog sadržaja istine. To je dokaz da ljudi danas uveliko naglašavaju značaj težnje ka istini, a rezultat toga je da su se u srcima pojedinih ljudi zasigurno ukorenili svi aspekti i sve stavke istine. Šta je, međutim, ono od čega najviše strahujem? Uprkos činjenici da su te teorije i ti predmeti istine ukorenjeni u vašem srcu, najviše se plašim toga da one u sebi zapravo sadrže veoma malo suštine. Koliko ćete od stvarnosti tih istina imati praktične koristi kad naiđete na probleme i suočite se s kušnjama i izborima? Može li vam ta stvarnost pomoći da, pošto ste udovoljili Božjoj volji, prevaziđete vlastite poteškoće i isplivate iz svojih kušnji? Hoćete li tokom kušnji čvrsto stajati i snažno svedočiti za Boga? Da li ste ikada razmišljali o tim stvarima? Pitam vas: šta je za vas, u vašim srcima i vašim svakodnevnim razmišljanjima i kontemplacijama, najvažnije? Jeste li ikada došli do nekakvog zaključka u vezi s tim? Šta je, po vašem mišljenju, za vas najvažnije? Neki će reći: „Svakako je najvažnije sprovoditi istinu u delo“, dok drugi kažu: „To je, naravno, svakodnevno čitanje Božjih reči.“ Neki kažu: „Najvažnije je, naravno, svakoga dana doći pred Boga i pomoliti Mu se“, ali ima i onih koji kažu: „Najvažnije je, zna se, da svakog dana pravilno vršim svoju dužnost.“ Ima čak i onih koji kažu da uvek razmišljaju samo o tome kako da udovolje Bogu, kako da Mu se u svemu pokoravaju i kako da postupaju u skladu s Njegovom voljom. Da li je to tačno? Je li to sve što je potrebno? Neki, na primer, kažu: „Ja samo želim da se potčinim Bogu, ali kad god naiđem na neki problem, ja nisam u stanju da to učinim.“ Drugi kažu: „Želim samo da udovoljim Bogu i voleo bih da to mogu makar jednom da učinim – ali, nikad Mu ne mogu udovoljiti.“ Neki kažu: „Jedino želim da se Bogu potčinim. U vremenima kušnji, ja samo želim da se, bez ikakvih pritužbi ili zahteva, pokorim Njegovim orkestracijama, Njegovom suverenitetu i uređenjima. Pa ipak, skoro nikad ne uspevam da se pokorim.“ Ima i onih koji kažu: „Kad moram da donesem odluku,

nikad ne mogu da se opredelim za sprovođenje istine u delo. Uvek bih radije da udovoljim telu i da ispunim svoje lične, sebične želje.“ Koji je razlog tome? Da li ćete, pre provere od strane Boga, sebi više puta postavljati izazove i sami sebe neprestano kušati i testirati? Proverite da li ste u stanju da se istinski pokorite Bogu i da Mu zaista udovoljite, te da li možete jemčiti da Ga nećete izdati; vidite da li možete da se uzdržite od udovoljavanja samom sebi i ispunjavanja svojih sebičnih želja, te da, umesto toga, udovoljavate isključivo Bogu, bez ikakvih ličnih izbora. Da li iko to radi? Pred vašim je očima, zapravo, jedna jedina činjenica, a to je ono što svakog od vas najviše zanima i ono što biste najviše želite da saznate – radi se o ishodu i odredištu svakoga od vas. Možda vi toga niste ni svesni, ali to je nešto što niko ne može da porekne. Kada je reč o istinitosti ljudskih ishoda, obećanju koje je Bog ljudima dao i o vrsti odredišta na koje Bog namerava da ljude odvede, znam da ima onih koji su već više puta proučavali Božje reči na tu temu. Tu su, zatim, oni koji uvek iznova traže odgovore i neprestano razmišljaju o tome, ali ipak ni do čega ne dolaze ili, eventualno, na kraju dođu do nekakvog dvosmislenog zaključka. Oni, naposletku, ipak ne mogu biti sigurni u to kakav ih ishod čeka. Dok izvršavaju svoju dužnost, većina ljudi obično želi da zna definitivne odgovore na sledeća pitanja: „Kakav će biti moj ishod? Mogu li da sledim ovaj put do samog kraja? Kakav je Božji stav prema ljudskom rodu?“ Neki su, čak, zabrinuti na sledeći način: „U prošlosti sam nešto uradio, a ponešto sam i izgovorio; bio sam neposlušan prema Bogu, počinio sam stvari kojima sam izdao Boga i, u određenim slučajevima, nisam uspeo da udovoljim Bogu, povredio sam Njegova osećanja, razočarao sam Ga i učinio da me On mrzi i da me se gnuša. Možda je zato moj ishod nepoznat.“ Bilo bi pošteno reći da se većina ljudi oseća nelagodno zbog vlastitog ishoda. Niko se ne usuđuje da kaže: „Sa stopostotnom sigurnošću osećam da ću opstati; sto posto sam siguran da mogu da udovoljim Božjoj volji. Ja sam osoba koja je u skladu sa srcem Božjim; onaj sam koga Bog hvali.“ Neki misle da je naročito teško slediti Božji put i da je najteže od svega sprovesti istinu u delo. Shodno tome, takvi su ljudi uvereni da im nema pomoći i ne usuđuju se da podgreju nadu u postizanje dobrog ishoda; ili pak veruju kako nisu u stanju da udovolje Božjoj volji i da zbog toga ne mogu da opstanu. Stoga tvrde da nemaju ishoda i da ne mogu da steknu dobro odredište. Ma kako da ljudi razmišljaju, svi su se mnogo puta zapitali o svojim ishodima. Oni neprestano kalkulišu i planiraju u vezi sa svojom budućnošću i sa onim što će zadobiti kad Bog bude dovršio Svoje delo. Neki plaćaju dvostruku cenu; neki ostavljaju porodicu i posao kojim se bave; neki odustaju od svog braka; neki podnose ostavku da bi se u celosti posvetili Bogu; neki napuštaju svoj dom kako bi izvršili svoju dužnost; neki se odlučuju za teži put i počinju da se bave najtežim i najnapornijim poslovima; neki odlučuju da Mu posvete svoje bogatstvo i da daju sve od sebe; dok se drugi pak odlučuju na traganje za istinom i nastoje da spoznaju Boga. Da li je način vašeg praktičnog delovanja važan, ma koji od njih da odaberete? (Ne, nije važan.) Kako onda objašnjavamo tu njegovu „nevažnost“? Ako je način praktičnog delovanja nevažan, šta je onda važno? (Dobro ponašanje prema spolja nije

pokazatelj sprovođenja istine u delo.) (Nisu važna razmišljanja svakog pojedinca; ovde je ključno to da li smo istinu sproveli u delo ili nismo, te da li nam je srce bogoljubivo ili nije.) (Pad antihrista i lažnih vođa pomaže nam da shvatimo da ponašanje prema spolja nije najvažnija stvar. Na prvi pogled, oni kao da su se odrekli mnogih stvari i da su spremni da plate cenu, ali, ako bolje pogledamo, videćemo da oni naprosto nemaju bogobojažljivo srce, već Mu se u svakom pogledu protive. U ključnim trenucima, oni uvek staju na stranu Sotone i narušavaju Božje delo. Prema tome, ovde je najvažnije to na čijoj ćemo strani biti kad dođe vreme i kakvi su naši pogledi na svet.) Svi vi dobro govorite i čini se da već posedujete osnovno razumevanje i standarde koje treba ispuniti u pogledu sprovođenje istine u delo, Božjih namera i onoga što Bog od ljudi zahteva. To što ste u stanju da tako govorite veoma je dirljivo. Mada ponešto od toga što kažete nije sasvim tačno, već ste se približili ispravnom objašnjenju istine – a to je dokaz da ste razvili vlastito razumevanje ljudi, događaja i stvari oko sebe, svih okruženja koja je Bog uredio i svega što možete da vidite. To je shvatanje koje je blisko istini. Iako ono što ste rekli nije sasvim sveobuhvatno, i mada neke od vaših reči nisu naročito prikladne, vaše se shvatanje već približava stvarnosti istine. Slušajući vas kako govorite, osećam se veoma dobro.

Ljudska verovanja ne mogu da zamene istinu

Neki ljudi su sposobni da podnose teškoće, u stanju su da plate cenu, veoma se dobro ponašaju prema spoljnom svetu, prilično su poštovani i uživaju divljenje drugih ljudi. Da li biste rekli da se takvo spoljašnje ponašanje može smatrati sprovođenjem istine u delo? Da li bi se moglo utvrditi da takvi ljudi zaista udovoljavaju Božjoj volji? Zašto ljudi za takve pojedince često misle da udovoljavaju Bogu, da se kreću u pravcu sprovođenja istine u delo i drže se Božjeg puta? Zašto neki ljudi tako misle? Za to postoji samo jedno objašnjenje. Kako glasi to objašnjenje? Radi se o tome da određena pitanja – poput, šta znači sprovoditi istinu u delo, šta znači udovoljiti Bogu ili šta znači zaista posedovati istina-stvarnost – velikom broju ljudi nisu baš najjasnija. Usled toga, ima ljudi koji se često varaju u pogledu onih koji se, naizgled, odlikuju duhovnošću i plemenitošću, koji su naizgled uzvišeni i veliki. Što se tiče onih koji umeju rečito da govore o rečima i teorijama, onih čiji govor i postupci naizgled zavređuju divljenje, ljudi koji se u vezi s takvima prevare zapravo nikad nisu sagledali suštinu njihovih postupaka, načela na kojima se njihova dela zasnivaju, kao ni njihove ciljeve. Štaviše, nikad nisu razmotrili da li se takvi ljudi zaista potčinjavaju Bogu, niti su ikada utvrdili da li se ti ljudi iskreno plaše Boga i da li se klone zla. Oni nikada nisu prozreli njihovu ljudskost-suštinu. Umesto toga, oni već od prvog upoznavanja sa njima počinju da se, malo-pomalo, tim ljudima dive i da ih poštuju, da bi ti ljudi, na kraju, postali njihovi idoli. Štaviše, ti idoli koje obožavaju – za koje veruju da mogu da se odreknu svoje porodice i posla i koji su naizgled sposobni da plate cenu – u glavama nekih ljudi postaju oni koji zaista udovoljavaju Bogu i koji uistinu mogu da ostvare dobre ishode i dobra odredišta. U

njihovim glavama, ti idoli jesu oni koje Bog hvali. Šta ih navodi da poveruju u tako nešto? U čemu je suština ovog problema? Do kakvih posledica to može da dovede? Hajde da najpre razmotrimo suštinu takvog verovanja.

Pitanja u vezi s gledištima ljudi, metodima njihovog praktičnog delovanja, načelima delovanja za koja se opredeljuju i stvarima na koje se svako od njih obično usredsređuje, u suštini nemaju nikakve veze s Božjim zahtevima prema ljudskoj vrsti. Bilo da se usredsređuju na nebitne stvari ili na temeljna pitanja, na reči i teorije ili na stvarnost, ljudi se ne pridržavaju onoga čega bi najviše trebalo da se pridržavaju, niti znaju ono što bi najviše trebalo da znaju. Razlog tome je što ljudi uopšte ne vole istinu; kao takvi, oni nisu spremni da svoje vreme i trud posvete traganju za načelima delovanja koja se mogu naći u Božjim izjavama, te njihovom sprovođenju u delo. Umesto toga, oni radije koriste prečice, sumirajući sve ono što razumeju i poznaju kao dobru praksu i dobro ponašanje; tako sačinjen rezime postaje tada cilj kojem oni teže, što uzimaju kao istinu koju treba sprovesti u delo. Direktna posledica toga je da ljudi dobro ponašanje koriste kao zamenu za sprovođenje istine u delo, čime ujedno ispunjavaju svoju želju da steknu Božju naklonost. Tako oni stiču kapital putem kojeg mogu da se nadmeću sa istinom, a što takođe koriste za raspravu i takmičenje s Bogom. U isto vreme, ljudi beskrupulozno guraju Boga u stranu, postavljajući na Njegovo mesto idole kojima se dive. Samo je jedan osnovni uzrok tako neukih postupaka i stavova ljudi, odnosno njihovih jednostranih mišljenja i delovanja – a danas ću vam upravo o njemu govoriti: reč je o tome da ljudi, iako možda slede Boga, svakodnevno Mu se mole i čitaju Njegove reči, zapravo ne razumeju Njegovu volju. U tome je srž problema. Kad bi neko razumeo Božje srce i znao šta se Bogu dopada i čega se gnuša, šta želi, a šta odbacuje od Sebe, kakve ljude voli, a kakve ne voli, po kojim standardima ljudima postavlja zahteve i kakav pristup koristi da bi ih usavršio, da li bi ta osoba i dalje mogla da ima svoje lično mišljenje? Da li bi takvi ljudi mogli naprosto početi da se klanjaju nekom drugom? Da li bi obično ljudsko biće moglo da im postane idol? Gledište ljudi koji razumeju Božju volju neznatno je racionalnije od ovoga. Oni iskvarenu osobu neće proizvoljno uzeti za svog idola, niti će, dokle god idu putem sprovođenja istine u delo, verovati da je slepo poštovanje nekoliko prostih pravila i načela isto što i sprovođenje istine u delo.

Postoje mnoga mišljenja o standardima na osnovu kojih Bog određuje ishode ljudi

Vratimo se sada na ovu temu i nastavimo sa raspravom o pitanju ishoda.

Budući da svaku osobu zanima njen vlastiti ishod, znate li kako Bog o tom ishodu odlučuje? Na koji način Bog određuje nečiji ishod? Nadalje, koju vrstu standarda On primenjuje da bi taj ishod odredio? Kada ishod neke osobe tek treba da bude određen, šta Bog čini da bi ga otkrio? Da li neko zna? Kao što maločas rekoh, ima onih koji već veoma dugo istražuju Božje reči, nastojeći da u njima pronađu neke naznake u vezi s ljudskim ishodima, u vezi s kategorijama na koje su ti ishodi podeljeni i sa raznim

ishodima koje različiti ljudi mogu da očekuju. Ti se ljudi takođe nadaju da će saznati kako Božja reč diktira ishode ljudi, kakve standarde On tom prilikom primenjuje i kako tačno određuje ishod neke osobe. Na kraju, međutim, ti ljudi nikad ne uspevaju da dođu ni do kakvih odgovora. Među Božjim izjavama zapravo ima veoma malo reči na ovu temu. Zašto je to tako? Dokle god ishodi ljudi tek treba da budu otkriveni, Bog nikome ne želi da kaže šta će ga na kraju zadesiti, niti ikoga želi da unapred obavesti o tome kakvo ga odredište čeka – zato što to ljudima ne bi bilo ni od kakve koristi. Želim samo da vam, ovde i sada, kažem nešto o načinu na koji Bog određuje ishode ljudi, o načelima koje koristi prilikom određivanja i ispoljavanja tih ishoda, te o standardima koje primenjuje da bi odredio može li neko da opstane ili ne. Nisu li to pitanja koja vas najviše zanimaju? Šta, dakle, ljudi misle o načinu na koji Bog određuje ishode ljudi? Deo toga ste upravo maločas pomenuli: neki od vas rekoše kako to ima veze s revnosnim vršenjem svojih dužnosti i davanjem sebe za Boga; neki drugi, da je reč o potčinjavanju Bogu i udovoljavanju Njegovoj volji; neki su rekli da je važno potčiniti se Božjim orkestracijama; a neki pak da je ključno ne skretati pažnju na sebe… Dok ove istine sprovodite u delo i dok se ponašate u skladu s načelima za koja verujete da su ispravna, znate li šta Bog misli o tome? Jeste li se ikada zapitali da li takvim postupanjem udovoljavate Njegovoj volji? Da li zadovoljavate Njegove standarde? Ispunjavate li time Njegove zahteve? Verujem da većina ljudi ne razmišlja mnogo o ovim pitanjima. Oni samo mehanički primenjuju deo Božjih reči, deo nekih propovedi, ili pak standarde određenih duhovnika koje obožavaju, primoravajući sebe da rade ovo ili ono. Veruju da je to ispravan put i uporno ga se drže, ponašajući se i dalje na isti način, ma šta da se naposletku desi. Neki ljudi ovako razmišljaju: „Toliko sam godina verovao i oduvek sam postupao na ovaj način. Osećam da sam zaista udovoljavao Bogu, a takođe i da sam mnogo izvukao iz toga. To je zato što sam u međuvremenu shvatio mnoge istine, kao i mnoge stvari koje ranije nisam razumevao. Tačnije, mnoge moje ideje i stavovi su se promenili, životne vrednosti su mi u ogromnoj meri izmenjene i ja sad prilično dobro razumem ovaj svet.“ Takvi ljudi veruju da je nastupilo vreme žetve i da je ovo konačni rezultat Božjeg dela namenjenog čovečanstvu. Da li, po vašem mišljenju, uzevši zajedno u obzir pomenute standarde i sve vaše praktične postupke, udovoljavate Božjoj volji? Neki će od vas sa sigurnošću kazati: „Naravno! Mi postupamo u skladu s Božjim rečima; postupamo prema onome što nam je Onaj Odozgo propovedao i govorio. Uvek izvršavamo svoje dužnosti, neprestano sledimo Boga i nikada Ga nismo napuštali. Stoga možemo da s puno pouzdanja kažemo da mi Bogu udovoljavamo. Bez obzira na to u kojoj smo meri shvatili Njegove namere i koliko smo toga od Njegove reči razumeli, uvek smo tragali za putem koji vodi do usklađenosti s Bogom. Dokle god se ispravno ponašamo i pravilno postupamo, na putu smo da ostvarimo pravi rezultat.“ Šta mislite o jednom ovakvom stanovištu? Da li je ono ispravno? Možda će biti i onih koji kažu: „Nikada ranije nisam razmišljao o ovim stvarima. Ja samo smatram da, dokle god izvršavam svoju dužnost i postupam u skladu sa zahtevima Božjih izjava, mogu da

opstanem. Nikada nisam razmišljao o tome mogu li da udovoljim Božjem srcu, niti o tome da li ispunjavam standarde koje je On postavio. Pošto mi Bog nikada nije saopštio, niti pružio ikakva jasna uputstva, verujem da će On, ako i dalje budem bez prestanka radio, biti zadovoljan i da mi neće postavljati nikakve dodatne zahteve.“ Jesu li ovakva uverenja ispravna? Što se Mene tiče, ovaj način praktičnog delovanja, ovaj način razmišljanja i sva ovakva gledišta sačinjena su od fantazija, uz dodatak izvesne količine slepila. Možda će se, zbog ovih Mojih reči, neki od vas pomalo obeshrabriti, misleći: „Slepilo? Ako je ovo slepilo, onda je naša nada u spas i opstanak veoma mala i neizvesna, zar ne? Zar nas, time što stvari ovako postavljaš, ne polivaš hladnom vodom?“ Bez obzira na vaša verovanja, svrha onoga što govorim i što činim nije u tome da se osećate kao okupani hladnom vodom. Umesto toga, Moje reči i postupci imaju za cilj da unaprede vaše razumevanje Božjih nakana i da bolje shvatite šta On misli, šta želi da postigne, kakve ljude voli, čega se gnuša, šta prezire, kakve ljude želi da zadobije, a kakve da s prezrenjem odagna od Sebe. Moje reči i postupci imaju za cilj da vašem umu podare jasnoću i da vam omoguće da jasno uvidite koliko su se postupci i misli svakoga od vas udaljili od standarda koje zahteva Bog. Zašto je toliko nužno razgovarati o ovim temama? Zato što su upravo to stvari koje vam najviše nedostaju, iako znam da toliko dugo verujete i da ste odslušali tolike propovedi. Iako ste u svoje beležnice zapisali svaku istinu, iako ste zapamtili i u svoja srca urezali stvari koje lično smatrate važnim i mada te stvari planirate da koristite kako biste svojim praktičnim delovanjem udovoljavali Bogu, da biste ih iskoristili kad vam bude zatrebala pomoć, da biste prebrodili teška vremena koja su pred vama, ili naprosto zato da bi te stvari bile uz vas dok živite svoje živote – što se mene tiče, ma kako da to radite, ukoliko radite samo to, onda to i nije toliko važno. A šta onda jeste veoma važno? Veoma je važno da, dok praktično delujete, duboko u sebi sasvim pouzdano znate da li je sve što radite – svako pojedinačno delo – u skladu sa onim što Bog želi ili nije, da li svim svojim postupcima, idejama, rezultatima i ciljevima koje želite postići, vi zapravo udovoljavate Božjoj volji i ispunjavate Njegove zahteve ili ne, kao i da li On sve to odobrava ili ne odobrava. To je ono što je veoma važno.

Koračajte Božjim putem: plašite se Boga i klonite se zla

Ima jedna izreka na koju treba da obratite pažnju. Verujem da je ta izreka veoma važna, jer Mi svakodnevno pada na pamet nebrojeno puta. Zašto je tako? Zato što, svaki put kad se suočim s nekim, svaki put kad čujem nečiju priču i svaki put kad čujem za nečije iskustvo ili svedočenje o veri u Boga, ovu izreku uvek koristim da bih u Svom srcu utvrdio pripada li ta osoba onoj vrsti ljudi koje Bog želi i koji Mu se dopadaju. O kojoj je, dakle, izreci reč? Svi ste sad nestrpljivi da je čujete. Možda ćete se razočarati kad vam budem otkrio o čemu se radi, jer ima onih koji je već dugi niz godina koriste kao otrcanu frazu. Ja je, međutim, nijednom nisam na takav način upotrebio. Tu izreku nosim u Svom srcu. O kojoj se, dakle, izreci radi? Ona glasi: „Koračajte Božjim putem: plašite se Boga i klonite se zla.“ Zar to nije krajnje jednostavna fraza? Ipak, uprkos njenoj jednostavnosti,

ljudi koji zaista duboko razumeju te reči osećaju da one imaju veliku težinu, da je ta izreka izuzetno vredna sa aspekta čovekovog praktičnog delovanja, da je to stih iz jezika života koji sadrži istina-stvarnost, te da predstavlja doživotni cilj onih koji žele da udovolje Bogu i doživotni put, koji treba da sledi svako ko vodi računa o Božjim namerama. Dakle, šta mislite: ne predstavlja li ova izreka istinu? Poseduje li ona takav značaj ili ne? Možda neki od vas takođe razmišljaju o ovoj izreci i pokušavaju da je shvate, a možda ima i onih koji čak sumnjaju u nju: je li ta izreka veoma važna? Da li je ona veoma važna? I da li ju je nužno toliko naglašavati? Među vama možda ima i onih kojima se ta izreka ne sviđa mnogo, jer misle da je pominjanje Božjeg puta u jednoj takvoj izreci isuviše pojednostavljeno. Zar svođenje svega što je Bog rekao na jednu jedinu izreku ne bi značilo da je Bog malo previše beznačajan? Da li se ovde zaista radi o tome? Moguće je da većina vas ne razume u potpunosti duboko značenje ovih reči. Mada ste na ovu izreku svi obratili pažnju, vi nemate nameru da je sačuvate u svojim srcima; naprosto ste je zapisali u svoje beležnice da biste je ponovo pročitali i o njoj razmišljali u slobodno vreme. Neki od vas se neće potruditi ni da je upamte, a kamoli pokušati da je dobro iskoriste. Zašto, međutim, želim da pomenem ovu izreku? Bez obzira na vaše stanovište i ma šta vi o njoj mislili, ovu sam izreku morao da pomenem zato što je izuzetno relevantna za način na koji Bog određuje ishode ljudi. Bez obzira na to kako tu izreku trenutno shvatate ili kako se prema njoj odnosite, ipak ću vam reći sledeće: ako reči te izreke ljudi mogu da sprovedu u delo i da ih iskuse, ako mogu da dostignu standard bogobojažljivosti i izbegavanja zla, oni će garantovano opstati i zasigurno će imati dobre ishode. Ako pak ne možeš da zadovoljiš standard postavljen ovom izrekom, može se reći da je tvoj ishod nepoznat. Prema tome, o ovoj izreci vam govorim radi vaše vlastite mentalne pripreme, i zato da biste znali prema kojim standardima vas Bog odmerava. Kao što maločas rekoh, ova je izreka izuzetno relevantna za spasenje čovečanstva od strane Boga, kao i za način na koji On određuje ishode ljudi. Na koji je način ona relevantna? Pošto baš želite to da saznate, danas ćemo govoriti upravo o tome.

Uz pomoć raznih kušnji, Bog proverava da li Ga se ljudi plaše i da li se klone zla

U svakom dobu Božjeg dela, On ljudima daruje neke reči i saopštava im određene istine. Ove istine služe kao put kojeg ljudi treba da se drže, kao put kojim treba da koračaju, kao put koji im omogućava da se plaše Boga i klone se zla, te kao put koji ljudi treba da sprovode u delo i da ga se pridržavaju u svom životu i tokom svog životnog putovanja. Iz tih razloga, Bog ove izjave saopštava čovečanstvu. Ljudi treba da se pridržavaju tih reči koje potiču od Boga, a pridržavati ih se znači zadobiti život. Ako ih se čovek ne pridržava, ako ih ne sprovodi u delo i ako u svom životu ne proživljava Božje reči, to onda znači da ne sprovodi istinu u delo. Nadalje, ukoliko ljudi ne sprovode istinu u delo, onda se oni ne plaše Boga i ne klone se zla, niti mogu da udovolje Bogu. Oni koji nisu u stanju da udovolje Bogu ne mogu da prime Njegovu pohvalu, a za takve ljude ne

postoji nikakav ishod. Kako onda Bog, u toku obavljanja Svog dela, određuje ishod neke osobe? Koje metode Bog koristi da bi odredio nečiji ishod? Možda ste u ovom trenutku još uvek pomalo zbunjeni po ovom pitanju, ali sve će vam biti mnogo jasnije kad vam izložim čitav proces, jer su ga mnogi od vas već iskusili.

Još od samog početka obavljanja Svog dela, Bog je za svaku osobu – ili, tačnije, za svaku osobu koja Ga sledi – postavio određene kušnje, koje se međusobno razlikuju po veličini. Ima onih čija se kušnja sastojala u tome da budu odbačeni od svojih porodica, onih koji su iskusili kušnju neprijateljskog okruženja, onih koji su iskusili kušnju hapšenja i mučenja, onih koji su iskusili kušnju suočavanja sa izborom, kao i onih koji su se suočili sa kušnjama u vezi sa novcem i statusom. Uopšteno govoreći, svako se od vas suočio s najrazličitijim kušnjama. Zbog čega Bog tako postupa? Zašto se prema svakom ovako ponaša? Kakav rezultat nastoji da postigne? Poenta koju želim da vam saopštim je sledeća: Bog želi da vidi da li neka osoba pripada tipu ljudi koji Ga se plaše i koji se klone zla. To praktično znači da, kad te Bog podvrgne nekoj kušnji i kad te suoči s ovim ili onim okolnostima, namera Mu je da proveri da li si ti osoba koja Ga se plaši i koja se kloni zla. Ako je neko suočen sa dužnošću čuvanja žrtve, pri čemu ta dužnost vodi do kontakta s Božjom žrtvom, da li bi rekao da je to nešto što je Bog uredio? To je, bez sumnje, tačno! Bog je uredio baš sve sa čime se susrećeš. Kad se suočiš s nečim takvim, Bog će te iz potaje posmatrati, gledajući koje izbore praviš, kako praktično deluješ i kako razmišljaš. Ono do čega je Bogu najviše stalo jeste krajnji rezultat, jer će Mu upravo taj rezultat pomoći da odmeri da li si, tokom te konkretne kušnje, ispunio Njegove standarde. Ljudi, međutim, kad god naiđu na neki problem, često ne razmišljaju o tome zašto su s tim problemom suočeni, koje standarde Bog očekuje od njih da ispune, šta On želi da vidi u njima i šta želi da od njih dobije. Kad se suoče sa ovim problemom, takvi ljudi razmišljaju otprilike ovako: „Ovo je nešto sa čime sam suočen; moram biti oprezan i ne smem da budem nepažljiv! Bez obzira na sve, ovo je Božja žrtva i ja ne smem ni da je pipnem.“ Opremljeni tako uprošćenim mislima, ljudi veruju da su ispunili svoje obaveze. Da li bi Bog bio zadovoljan rezultatom ove kušnje? Slobodno recite šta mislite o tome. (Ako ljudi imaju bogobojažljivo srce, oni će, kad se suoče s dužnošću koja im omogućava da dođu u dodir s Božjom žrtvom, razmisliti o tome koliko bi lako bilo uvrediti Božju narav, što će ih naterati da strogo paze i da postupaju oprezno.) Razmišljaš u dobrom pravcu, ali tvoj odgovor još uvek nije sasvim ispravan. Koračanje Božjim putem ne znači poštovanje površnih pravila; umesto toga, kad se suočiš s nekim problemom, to pre svega treba da posmatraš kao situaciju koju je Bog uredio, kao obavezu koju ti je On dodelio ili kao zadatak koji je On tebi poverio. Kad se suočiš s takvim problemom, na njega bi čak trebalo da gledaš kao na kušnju na koju te je Bog stavio. Kad naiđeš na ovaj problem, moraš u svom srcu imati standard i moraš misliti da je ta stvar potekla od Boga. Moraš razmišljati o tome kako da se time pozabaviš na takav način da ispuniš svoju obavezu, a da pritom ostaneš veran Bogu, te kako da to učiniš a da Ga pritom ne razbesniš i da ne uvrediš Njegovu narav. Maločas smo govorili o

čuvanju žrtve. Ovo se pitanje odnosi na žrtve, ali se takođe dotiče tvoje dužnosti i tvojih obaveza. Tvoja je dužnost da tu obavezu ispuniš. Ima li, međutim, ikakve kušnje u suočavanju s ovim problemom? Ima. Odakle dolazi ta kušnja? Ta kušnja potiče od Sotone, kao i od zle, iskvarene ljudske naravi. Budući da postoji kušnja, to pitanje podrazumeva svedočenje koje ljudi treba da podnesu, što je takođe tvoja dužnost i obaveza. Neki kažu: „Ovo je tako nebitno; da li je zaista nužno praviti toliku buku oko toga?“ Ne može biti nužnije! To je zato što, da bismo se držali Božjeg puta, ne možemo da se odreknemo ničega što se dešava, bilo nama samima ili oko nas, pa čak ni najmanjih sitnica; bilo da smatramo da na to treba da obratimo pažnju ili ne, dokle god smo s nečim suočeni, ne smemo se toga odreći. Sve što se dešava treba posmatrati kao testove kojima nas Bog proverava. Šta misliš o ovakvom načinu gledanja na stvari? Ako imaš ovakav stav, to potvrđuje jednu činjenicu: ti se, u dubini duše, plašiš Boga i spreman si da se kloniš zla. Ako žudiš da udovoljiš Bogu, onda to što primenjuješ u praksi neće biti daleko od ispunjenja standarda straha od Boga i izbegavanja zla.

Često ima onih koji veruju da stvari na koje ljudi ne obraćaju mnogo pažnju i obično ih ne pominju, predstavljaju nebitne sitnice, koje nemaju nikakve veze sa sprovođenjem istine u delo. Kada se suoče upravo s takvim problemom, ti ljudi ne razmišljaju mnogo o njemu, a zatim ga puštaju da prođe. U stvarnosti je, međutim, taj problem zapravo predstavljao lekciju koju je trebalo da proučiš – lekciju o tome kako se plašiti Boga i kako se kloniti zla. Osim toga, ono što bi još više trebalo da te zanima jeste da znaš šta Bog radi kad se pred tobom javi taj problem. Bog je tu, tik pored tebe, motri na svaku tvoju reč i postupak, motri na sve što radiš i na promene koje se odigravaju u tvojoj glavi – to je Božje delo. Neki pitaju: „Ako je to tačno, zašto onda to nisam osetio?“ Nisi osetio zato što se nisi držao puta koji vodi do straha od Boga i izbegavanja zla kao svog primarnog puta; ti, stoga, ne možeš da osetiš delo koje Bog suptilno obavlja u ljudima, delo koje se ispoljava u skladu s različitim mislima i postupcima ljudi. Ti si jedan smetenjak! Šta je glavna stvar? Šta je sporedna stvar? Stvari koje zahtevaju koračanje Božjim putem ne dele se na glavne i sporedne, sve su one veoma važne – možete li to da prihvatite? (Možemo.) Kad je reč o svakodnevnim stvarima, neke od njih ljudi smatraju veoma velikim i značajnim, dok na druge gledaju kao na nebitne sitnice. Ljudi na ove velike stvari često gledaju kao na veoma važne i smatraju da su poslate od Boga. Međutim, dok se te velike stvari odigravaju, ljudi zbog svog nezrelog rasta i lošeg kova često nisu spremni da ispune Božju volju, ne mogu da zadobiju nikakva otkrovenja, niti da steknu ikakvo stvarno, iole vredno znanje. Što se tiče malih stvari, ljudi ih naprosto ne primećuju i puštaju ih da im, malo po malo, izmaknu. Kao takvi, ljudi su propustili mnoge prilike da ih Bog analizira i da ih testira. Šta znači to što stalno zanemaruješ ljude, događaje, stvari i situacije koje je Bog za tebe uredio? To znači da se ti svakodnevno, pa čak i svakog trena, neprestano odričeš svog usavršavanja od strane Boga, kao i Njegovog vođstva. Kad god uredi neku situaciju za tebe, Bog iz potaje motri na tebe, posmatra tvoje srce, tvoje misli i promišljanja, posmatra kako razmišljaš i čeka da vidi kako ćeš postupiti. Ako

si nemarna osoba – neko ko nikad nije ozbiljno shvatao Božji put, Njegove reči i istine – ti onda nećeš obraćati pažnju, niti ćeš biti svestan onoga što Bog želi da dovrši, kao ni zahteva koje je On očekivao da ispuniš kad je za tebe uredio neko konkretno okruženje. Uz to, nećeš znati ni kako su ljudi, događaji i stvari sa kojima se susrećeš, povezani sa istinom i s Božjom voljom. Kako će Bog postupiti kad u tebi, nakon što se više puta suočiš sa istim okolnostima i kušnjama poput ove, ne uoči nikakve rezultate? Ni nakon ponovljenih suočavanja s kušnjama, nisi u svom srcu uveličao Boga, niti si okolnosti koje je Bog za tebe uredio sagledao kao ono što one zaista jesu: kušnje i provere od strane Boga. Umesto toga, ti si prilike, koje ti je Bog pružao, jednu za drugom odbacivao, neprestano ih puštajući da ti izmaknu. Nije li to što ljudi pokazuju, krajnja neposlušnost? (Jeste.) Hoće li se Bog osetiti povređenim zbog toga? (Hoće.) Nije tačno! Bog se neće osetiti povređenim! Još jednom ste se šokirali, čuvši Me da tako nešto izgovaram. Možda mislite: „Zar maločas nije rečeno da se Bog uvek oseća povređenim? Zar se stoga Bog neće osećati povređenim? Kada se On zapravo oseća povređenim?“ Ukratko, Bog se u ovoj situaciji neće osetiti povređenim. Kakav je onda Božji stav prema maločas opisanom tipu ponašanja? Prema ljudima koji odbacuju ili izbegavaju kušnje i provere koje im On šalje, Bog ima samo jedan stav. Koji je to stav? Bog takve ljude iz dna duše prezire. Reč „prezir“ ima dvojako značenje. Kako da to objasnim sa Moje tačke gledišta? Reč „prezir“ u svojoj srži sadrži konotaciju gnušanja i mržnje. A koji je drugi sloj njenog značenja? To je deo koji podrazumeva odustajanje od nečega. Svi znate šta znači „odustati“, zar ne? Ukratko, „prezir“ je reč koja predstavlja krajnju reakciju i stav Boga prema ljudima koji se tako ponašaju; ona označava ekstremnu mržnju i gađenje prema takvim ljudima, što za posledicu ima Njegovu odluku da ih napusti. To je konačna Božja odluka prema osobi koja nikada nije išla Božjim putem, koja se Boga nikad nije plašila i nije se klonila zla. Da li sada svi uviđate važnost izreke koju sam ranije pomenuo?

Da li sada razumete metod koji Bog koristi da bi odredio ishode ljudi? (On svakodnevno uređuje različite okolnosti.) On uređuje različite okolnosti – to je nešto što ljudi mogu da osete i da dodirnu. Šta, dakle, Boga motiviše da to čini? Njegova je namera da svaku osobu, u različito vreme i na različitim mestima, podvrgne najraznovrsnijim kušnjama. Koji se čovekovi aspekti stavljaju na probu tokom kušnje? Kušnjom se određuje da li pripadaš tipu osobe koja se plaši Boga i kloni se zla, svaki put kad se s nekim problemom suočiš, kad čuješ za njega, kad ga vidiš i kad ga lično doživiš. Svako će se suočiti sa ovom vrstom kušnje, jer je Bog prema svim ljudima pravedan. Neki od vas kažu: „Kako to da se nisam suočio ni sa jednom kušnjom, iako mnogo godina verujem u Boga?“ Tebi se čini da se nisi suočio ni sa jednom kušnjom zato što, kad god bi Bog uredio okolnosti za tebe, ti ih nisi shvatao ozbiljno i nisi želeo da ideš Božjim putem. Ti, naprosto, Božje kušnje uopšte ne opažaš. Neki kažu: „Suočio sam se s nekoliko kušnji, ali ne znam kako da pravilno delujem. Čak i kad sam praktično delovao, još uvek ne znam da li sam tokom Božjih kušnji stajao čvrsto.“ Ljudi koji se nalaze u takvom stanju definitivno nisu u manjini. Po kom onda standardu Bog ljude odmerava?

Baš kao što sam maločas rekao: osnovno merilo je da li se plašiš Boga i kloniš li se zla u svemu što radiš, misliš i izražavaš. Na taj način se određuje da li si osoba koja se plaši Boga i kloni se zla. Je li ovaj koncept jednostavan ili nije? To je prilično lako reći, ali da li je taj koncept lako sprovesti u delo? (To nije tako jednostavno.) Zašto nije jednostavno? (Zato što ljudi Boga ne poznaju i ne znaju kako Bog usavršava ljude, te stoga, kad se suoče s problemima, ne znaju kako da potraže istinu da bi te svoje probleme rešili. Moraju da prođu kroz razne kušnje, oplemenjivanja, grdnje i suđenja, pre nego što budu mogli da dosegnu stvarnost straha od Boga.) Može se i tako reći, ali, što se vas tiče, čini se da su sada strah od Boga i izbegavanje zla veoma lako izvodljivi. Zašto to kažem? Zato što ste slušali mnogo propovedi i što ste zaliveni značajnom količinom istina-stvarnosti; to vam je omogućilo da teoretski i intelektualno shvatite kako se treba plašiti Boga i kloniti se zla. Što se tiče praktične primene straha od Boga i izbegavanja zla, sve to znanje vam je bilo od velike pomoći i stoga osećate da je tako nešto lako ostvarivo. Zašto onda ljudi nikada ne mogu to da ostvare? Zato što se ljudska priroda-suština ne plaši Boga, a zlo im se dopada. To je pravi razlog.

Ne plašiti se Boga i ne kloniti se zla znači suprotstavljati se Bogu

Dozvolite Mi da započnem tako što ću vas pitati odakle potiče ova izreka: „plašite se Boga i klonite se zla“. (Iz Knjige o Jovu.) Kad smo već pomenuli Jova, hajde da malo popričamo o njemu. Da li je, u vreme Jova, Bog radio na spasenju i osvajanju čovečanstva? Nije, zar ne? Nadalje, što se Jova tiče, koliko je on tada poznavao Boga? (Ne mnogo.) Da li je Jov o Bogu znao više ili manje od onoga što vi trenutno znate? Zašto se ne usuđujete da odgovorite? Na to pitanje je veoma lako odgovoriti. Čak izuzetno lako! U to nema nikakve sumnje! Vi se ovih se dana susrećete licem u lice s Bogom i licem u lice s Božjim rečima; stoga vi imate mnogo više znanja o Bogu nego što ga je imao Jov. Zašto vam to pominjem? Koja je svrha ovog što vam govorim? Želeo bih da vam objasnim jednu činjenicu, ali, pre nego što to učinim, želim da vam postavim sledeće pitanje: Jov je o Bogu znao vrlo malo, ali je ipak mogao da ga se plaši i da se kloni zla; zašto ljudima danas to ne polazi za rukom? (Zato što su temeljno iskvareni.) To što su oni temeljno iskvareni predstavlja površni fenomen, koji je uzrok tog problema, ali Ja to nikada ne bih posmatrao na takav način. Neke od često korišćenih teorija i izraza, kao što su „temeljna iskvarenosti“, „pobuna protiv Boga“, „nevernost prema Bogu“, „neposlušnost“, „odbojnost prema istini“ i slično, često upotrebljavate kao krilatice, radi objašnjenja suštine baš svakog problema. To je pogrešan način praktičnog delovanja. Korišćenje jednog te istog odgovora za objašnjenje različitih stvari neizbežno izaziva bogohulne sumnje o istini i Bogu; ne volim da čujem takve odgovore. Razmišljajte o tome dugo i uporno! Niko od vas uopšte ne razmišlja o tom pitanju, ali Ja to svakodnevno mogu da vidim i da osetim. Prema tome, dok vi delujete Ja vas posmatram. Dok nešto radite, ne možete da osetite suštinu toga što radite, ali Ja, koji sve to posmatram, mogu da sagledam suštinu toga i mogu da je osetim. Kakva je, dakle, ta

suština? Zašto su ovih dana ljudi nesposobni da se plaše Boga i da se klone zla? Vaši odgovori ne mogu ni izbliza da objasne suštinu tog problema, niti ga mogu rešiti. To je zato što taj problem ima svoj izvor, kojeg vi niste svesni. Koji je to izvor? Znam da želite da čujete nešto o tome, pa ću vam stoga reći koji je izvor tog problema.

Kako je Bog, otkad je počeo da obavlja Svoje delo, gledao na ljudska bića? Bog ih je izbavio; On je na ljude gledao kao na članove Svoje porodice, kao na predmete Svog dela, kao na one koje je želeo da osvoji i spase, i kao na one koje je želeo da usavrši. Takav je bio Božji stav prema čovečanstvu na početku Njegovog dela. Kakav je, međutim, bio stav čovečanstva prema Bogu u to vreme? Ljudima je Bog bio nepoznat i oni su Ga smatrali strancem. Moglo bi se reći da njihov odnos prema Bogu nije požnjeo prave rezultate i da oni nisu jasno razumeli kako treba da se ophode prema Bogu. Kao takvi, ophodili su se prema Njemu kako su hteli i činili su šta im se prohte. Jesu li imali ikakvo mišljenje o Bogu? Isprva nisu, jer su se njihova takozvana mišljenja sastojala isključivo od određenih predstava i pretpostavki o Njemu. Prihvatali su ono što je bilo u skladu s njihovim predstavama, a kad se nešto ne bi slagalo s njima, oni bi se tome naizgled pokorili, ali bi u dubini duše osećali snažne konflikte i protivili bi se tome. Na početku je odnos između Boga i ljudi izgledao ovako: Bog je na njih gledao kao na članove porodice, a oni su se prema Njemu odnosili kao prema strancu. Međutim, nakon što je Bog izvesno vreme obavljao Svoje delo, ljudi su shvatili šta On pokušava da postigne i spoznali su da On jeste pravi Bog; ujedno su spoznali i šta bi sve od Njega mogli da dobiju. Kako su tada ljudi gledali na Boga? U Njemu su videli slamku spasa i ponadali su se da će im On podariti blagodat, blagoslove i obećanja. A kako je Bog u to vreme gledao na ljude? Gledao je na njih kao na ciljeve Svog osvajanja. Poželeo je da im Svojim rečima sudi, da ih testira i da ih podvrgne kušnjama. Sa aspekta ondašnjih ljudi, međutim, Bog je bio samo objekat koji su mogli da upotrebe radi postizanja vlastitih ciljeva. Uvideli su da istina koju im je izneo može da ih osvoji i da ih spase, da imaju priliku da od Njega dobiju ono što žele, te da steknu željena odredišta. Stoga se u njihovim srcima pojavila trunka iskrenosti i postali su spremni da slede tog Boga. Vreme je prolazilo, a pošto su ljudi stekli izvesna površna i doktrinarna znanja o Bogu, moglo bi se čak reći da su postajali sve „prisniji“ sa Bogom i sa rečima koje je izgovarao, s Njegovim propovedima, istinama koje je objavljivao i s Njegovim delom. Stoga su pogrešno zaključili da im Bog više nije nepoznat i da su već zakoračili na put usklađenosti s Bogom. Dosad su ljudi već odslušali mnoge propovedi o istini i iskusili mnogo od Božjeg dela. Ipak, usled ometanja i opstrukcija uzrokovanih mnogim različitim činiocima i okolnostima, većina ljudi ne uspeva da istinu sprovede u delo, niti je u stanju da udovolji Bogu. Ljudi postaju sve aljkaviji i sve im više nedostaje samopouzdanja. Oni sve više osećaju da su im vlastiti ishodi nepoznati. Ne usuđuju se da iznesu preterano smele zamisli i ne teže napredovanju, već samo nerado slede druge, krećući se napred, korak po korak. Kakav je Božji stav prema ljudima, s obzirom na njihovo sadašnje stanje? On želi samo da im podari ove istine i da u njih usadi Svoj put, te da zatim uredi

raznovrsne okolnosti kako bi ih na različite načine iskušavao. Cilj Mu je da, na osnovu tih reči, tih istina i Svoga dela, proizvede ishod prema kojem će ljudi biti sposobni da Ga se plaše i da se klone zla. Kako vidim, većina ljudi Božje reči smatra tek teorijama, praznim rečima na papiru ili propisima koje treba poštovati. Dok govore i praktično deluju, kao i dok se suočavaju sa kušnjama, oni Božji put ne smatraju za put kojeg treba da se drže. To naročito važi za slučajeve kad su suočeni s velikim kušnjama; nisam video nijednu osobu koja bi pritom praktično delovala u pravcu straha od Boga i izbegavanja zla. Stoga je Božji stav prema ljudima ispunjen krajnjim gnušanjem i odbojnošću! Uprkos tome što ih On stalno iznova podvrgava kušnjama, čak i po nekoliko stotina puta, oni još uvek nemaju jasan stav kojim bi pokazali svoju odlučnost da se: „plaše Boga i klone se zla!“ Budući da ljudi nemaju tu rešenost i ne prikazuju sebe na taj način, sadašnji Božji stav prema njima nije isti kao u prošlosti, kada je prema njima pokazivao milost, trpeljivost, suzdržljivost i strpljenje. Umesto toga, On je krajnje razočaran u ljudski rod. Ko je izazvao to razočaranje? Od koga zavisi Božji odnos prema ljudima? Taj odnos zavisi od svake osobe koji Ga sledi. Tokom Svog dugogodišnjeg delovanja, Bog je pred ljude postavljao mnoge zahteve i za njih uređivao mnoge okolnosti. Ma kako da su se ponašali i ma kakav da je njihov odnos prema Bogu, ljudi nisu uspeli da svoje praktično delovanje usklade sa ciljem straha od Boga i izbegavanja zla. Zato ću vam ponuditi jedan sažeti izraz, pomoću kojeg ću vam objasniti sve što ono smo upravo kazali o tome zašto ljudi nisu u stanju da idu Božjim putem straha od Boga i izbegavanja zla. Koji je to izraz? On glasi: Bog ljude posmatra kao predmet Svog spasenja i Svog dela; ljudi u Bogu vide svog neprijatelja i svoju antitezu. Da li sada jasno razumete ovaj problem? Sasvim je očigledno kakav je stav čovečanstva, kakav je Božji stav i kakav je odnos između ljudi i Boga. Bez obzira na to koliko ste propovedi odslušali, stvari o kojima ste doneli vlastite zaključke, poput vernosti Bogu, potčinjavanja Bogu, traganja za načinima usklađivanja s Bogom, želje da čitav svoj život posvetite Bogu i da živite za Boga – sve te stvari po Meni ne predstavljaju primere svesnog koračanja Božjim putem, koji podrazumeva strah od Boga i izbegavanje zla, već su to naprosto kanali kroz koje možete da ostvarite određene ciljeve. Da biste ih ostvarili, vi nevoljno poštujete određene propise, a upravo ti propisi ljude još više udaljavaju od puta koji vodi do straha od Boga i izbegavanja zla, još jednom stavljajući Boga u poziciju koja je suprotstavljena ljudskom rodu.

Današnja je tema pomalo teška, ali se, bez obzira na sve, i dalje nadam da ćete, kad prođete kroz iskustva koja dolaze i kroz nadolazeća vremena, biti u stanju da učinite ono što sam vam upravo rekao. Nemojte na Boga da gledate samo kao na balon ispunjen vazduhom – smatrajući da On postoji samo onda kad vam je od koristi, ali ne i kad od Njega ne možete ništa da dobijete. Čim vam se u podsvesti javi takva pomisao, već ste razbesneli Boga. Možda ima onih koji će reći: „Ja Boga ne smatram samo praznim balonom. Stalno Mu se molim i uvek se trudim da Mu udovoljim, a sve što činim potpada pod okvire, standarde i načela koje Bog zahteva. Ja definitivno ne delujem u

skladu s vlastitim idejama.“ Da, način na koji deluješ je ispravan. Ipak, o čemu razmišljaš kad se suočiš s nekim problemom? Kako deluješ kad naiđeš na neku poteškoću? Nekima se čini da Bog postoji kad Mu se mole i kad Ga preklinju, ali kad god naiđu na neki problem, oni smišljaju vlastite ideje i žele da ih se pridržavaju. To znači da oni Boga smatraju samo praznim balonom, usled čega Bog u njihovim glavama prestaje da postoji. Ljudi veruju da Bog treba da postoji kad im je potreban, ali ne i kad im nije potreban. Smatraju da je sasvim dovoljno da praktično deluju na osnovu vlastitih zamisli. Veruju da mogu da rade šta im se prohte; oni naprosto ne veruju da treba da tragaju za Božjim putem. Što se tiče ljudi koji su trenutno u ovakvoj situaciji i zaglavljeni u ovakvom stanju, zar se oni ne igraju vatrom? Neki kažu: „Bilo da se igram vatrom ili ne, tolike sam godine bio vernik, te stoga verujem da me Bog neće napustiti, jer On to ne bi mogao da podnese.“ Drugi kažu: „Verujem u Gospoda otkad sam začet u majčinoj utrobi. Otad je prošlo četrdeset ili pedeset godina, tako da sam po svom verničkom stažu najmerodavniji da me Bog spase i najmerodavniji da opstanem. Tokom tih četiri do pet decenija, napustio sam porodicu i posao i odrekao se svega što sam imao – stvari poput novca, statusa, uživanja i vremena provedenog s porodicom. Mnogo je ukusnih jela koja nisam probao, nisam uživao u mnogim zabavama, nisam posetio mnoga zanimljiva mesta, a čak sam iskusio i stradanja koja obični ljudi ne bi mogli da podnesu. Ako Bog ne može da me spase na osnovu svega toga, to onda znači da prema meni postupa nepravedno, a ja u takvog Boga ne mogu da verujem.“ Ima li mnogo ljudi sa ovakvim stavom? (Ima.) E pa onda ću vam danas pomoći da shvatite jednu činjenicu: svi ljudi s takvim stavom zapravo seku granu na kojoj sede. To je zato što vlastitom maštom stavljaju sebi povez preko očiju. Upravo takve maštarije, kao i vlastiti zaključci takvih ljudi, zauzimaju mesto standardima koje Bog od ljudi zahteva da ispune i sprečavaju ljude da prihvate stvarne Božje namere. To ih čini nesposobnim da osete da On uistinu postoji, usled čega ujedno propuštaju priliku da ih Bog usavrši i ostaju bez ikakvog udela u Božjem obećanju.

Na koji način i po kojim standardima Bog određuje ishode ljudi

Pre nego što se opredeliš za bilo koji od ovih stavova i zaključaka, najpre treba da razumeš kakav je Božji stav prema tebi i šta On misli, da bi tek nakon toga mogao da odlučiš da li je tvoje razmišljanje ispravno ili ne. Bog nikada nije koristio vreme kao mernu jedinicu radi određivanja ishoda neke osobe, niti je ikada takvu odluku zasnivao na veličini stradanja te osobe. Šta onda Bog koristi kao standard za određivanje nečijeg ishoda? Određivanje na osnovu vremena najviše bi odgovaralo ljudskim predstavama. Nadalje, među ljudima koje često viđate postoje oni koji su se nekada u velikoj meri posvećivali, koji su sebe u velikoj meri davali, platili ogromnu cenu i mnogo propatili. To su oni koje bi Bog, po vašem mišljenju, mogao da spase. Sve što ti ljudi prikazuju i proživljavaju, upravo je u skladu sa predstavama ljudi o Božjim standardima za određivanje ishoda neke osobe. Šta god da verujete, neću vam ove primere pojedinačno

navoditi. Jednom rečju, sve ono što ne predstavlja standard u okvirima Božjeg razmišljanja potiče iz ljudske mašte, a sve su takve stvari ljudske predstave. Ako slepo insistiraš na sopstvenim predstavama i maštarijama, šta će biti rezultat toga? Sasvim je očigledno da posledica toga može biti samo da te Bog prezre. To je zato što se pred Bogom stalno razmećeš svojim sposobnostima, takmičiš se i raspravljaš s Njim, a pritom i ne pokušavaš da zaista shvatiš Njegovo razmišljanje, da shvatiš Njegovu volju ili Njegov stav prema čovečanstvu. Postupajući na ovaj način, ti iznad svega uzdižeš sebe i time ne veličaš Boga. Ti ne veruješ u Boga, već u samoga sebe. Bog takve ljude ne želi, niti će im doneti spasenje. Ako možeš da napustiš ovakvo gledište i da, povrh toga, ispraviš svoja pogrešna gledišta iz prošlosti, ako možeš da postupaš u skladu s Božjim zahtevima, ako si u stanju da od ovog trenutka deluješ u pravcu koji vodi ka strahu od Boga i izbegavanju zla, ako Boga možeš da poštuješ kao Onoga koji je u svemu veličanstven i da se uzdržiš od upotrebe sopstvenih maštarija, gledišta i verovanja radi definisanja samoga sebe i Boga, te ako umesto toga možeš da u svakom smislu tragaš za Božjim namerama, da spoznaš i da razumeš Njegov stava prema čovečanstvu i da Mu udovoljiš tako što ćeš ispuniti Njegove standarde, to će biti divno! To će značiti da ćeš uskoro krenuti putem koji vodi ka strahu od Boga i izbegavanju zla.

Ako Bog ne koristi različite ljudske misli, ideje i gledišta kao standarde za određivanje njihovih ishoda, koje onda vrste standarda On u tu svrhu upotrebljava? Da bi odredio njihove ishode On koristi kušnje. Prilikom upotrebe kušnji radi određivanja ishoda ljudi, Bog primenjuje dva standarda: prvi je broj kušnji kojima je čovek podvrgnut, dok se drugi odnosi na rezultate koji te kušnje ostvaruju kod ljudi. Upravo ta dva pokazatelja određuju ishod svake osobe. Hajde da sada ova dva standarda detaljnije razmotrimo.

Za početak, kad se neka osoba suoči s Božjom kušnjom (pri čemu tebi može izgledati da je ta kušnja nebitna i da nije vredna pomena), On će ti jasno staviti do znanja da je Svoju ruku spustio na tebe i da je On taj koji je za tebe uredio tu okolnost. Dok je tvoj rast još uvek nezreo, Bog će uređivati kušnje kako bi te testirao, pri čemu će te kušnje odgovarati tvom trenutnom rastu, onome što si u stanju da shvatiš i što možeš da podneseš. Koji će delovi tebe biti testirani? Tvoj stav prema Bogu. Da li je tvoj stav veoma važan? Naravno da je važan! On ima naročiti značaj! Taj stav ljudskih bića upravo je rezultat za kojim Bog žudi, te je stoga taj stav, barem što se Njega tiče, važniji od svega. U suprotnom, Bog uopšte ne bi trošio snagu na ljude baveći se takvim poslom. Putem ovih kušnji, Bog želi da vidi kakav je tvoj stav prema Njemu; želi da vidi da li si na pravom putu. On ujedno želi da vidi i da li se ti plašiš Boga i kloniš li se zla. Prema tome, bilo da u datom trenutku razumeš malo ili mnogo od istine, ipak ćeš biti suočen sa Božjim kušnjama, a kako budeš razumevao sve veći deo istine, On će nastaviti da za tebe uređuje relevantne kušnje. Kada se ponovo budeš suočio s nekom kušnjom, Bog će želeti da vidi da li su tvoja gledišta, tvoje ideje i tvoj stav prema Njemu u međuvremenu barem malo porasli. Neki se pitaju: „Zašto Bog uvek želi da vidi stavove ljudi? Zar već nije video kako su istinu sprovodili u delo? Zašto bi i dalje hteo da vidi njihove

stavove?“ Kakva gomila gluposti! Budući da Bog na taj način deluje, mora da u tome leži Njegova volja. Bog ljude neprestano posmatra sa strane, prati svaku njihovu reč i postupak, svako njihovo delo i pokret; On čak motri na sve njihove misli i ideje. Bog beleži sve što se ljudima dešava – njihova dobra dela, njihove mane, njihove prestupe, pa čak i njihove pobune i izdaje – i koristi ih kao dokaze na osnovu kojih određuje njihove ishode. Kako se Božje delo, korak po korak, bude sve više uzdizalo, čućete još istina i prihvatiti još pozitivnih stvari i informacija, a zadobićete i još više od stvarnosti istine. Tokom čitavog tog procesa, povećavaće se i Božji zahtevi prema tebi, a On će, paralelno s tim, za tebe uređivati sve ozbiljnije kušnje. Cilj Mu je da proveri da li je tvoj stav prema Njemu u međuvremenu napredovao. Naravno, kad se to dogodi, gledište koje Bog od tebe zahteva biće usklađeno s tvojim razumevanjem istina-stvarnosti.

Kako se tvoj rast bude postepeno povećavao, to će i Bog od tebe zahtevati ispunjenje sve strožih standarda. Dok si još nezreo, od tebe će zahtevati da ispuniš veoma niske standarde; kad se tvoj rast bude malo povećao, i On će ti neznatno pooštriti standarde. Ali, šta će Bog učiniti nakon što ti budeš razumeo celokupnu istinu? On će te tada podvrgnuti još većim kušnjama. Ono što Bog, tokom tih kušnji, želi da dobije od tebe, ono što kod tebe želi da vidi, jesu dublje bogopoznanje i istinska bogobojažljivost. Tada će Njegovi zahtevi prema tebi postati još viši i „stroži“ nego što su bili dok je tvoj rast bio nezreliji (ljudi te zahteve možda smatraju strogim, ali ih Bog zapravo smatra razumnim). Kakvu stvarnost Bog želi da stvori dok iskušava ljude? On od ljudi neprestano traži da Mu predaju svoje srce. Neki će reći: „Kako da Mu ga predam? Ispunio sam svoju dužnost; odrekao sam se svog doma i sredstava za život, i celog sam sebe dao. Nisu li sve to primeri davanja svog srca Bogu? Kako bih drugačije mogao da Mu predam svoje srce? Je li moguće da Mu ja na ovaj način zapravo nisam predao svoje srce? Šta Bog od mene konkretno zahteva?“ Njegov je zahtev krajnje jednostavan. Postoje, zapravo, neki ljudi koji su, tokom različitih faza kušnji, svoje srce u različitoj meri već predali Bogu, ali ogromna većina ljudi nikad ne predaje svoje srce Bogu. Dok te iskušava, Bog vidi da li je tvoje srce uz Njega, uz telo ili uz Sotonu. Dok te iskušava, On vidi da li Mu se suprotstavljaš ili si u poziciji koja je usklađena s Njim, a ujedno vidi i da li je tvoje srce na Njegovoj strani. Kada se sa kušnjom suočavaš dok si još nezreo, tvoja je vera slaba i ti ne možeš da znaš šta tačno treba da učiniš da bi ispunio Božje namere, zato što je tvoje razumevanje istine ograničeno. Međutim, ako si još uvek u stanju da se Bogu uistinu i iskreno moliš, ako si spreman da Mu predaš svoje srce, da Ga učiniš svojim suverenom i da Mu ponudiš sve ono što smatraš najdragocenijim, to će značiti da si Mu svoje srce već predao. Kako budeš slušao sve više propovedi i budeš razumeo sve veći deo istine, to će se i tvoj rast postepeno povećavati. Standardi Božjih zahteva tada više neće biti isti kao dok si bio nezreo; On će od tebe zahtevati ispunjenje sve strožih standarda. Kako ljudi svoje srce postepeno predaju Bogu, njihova se srca polako približavaju Njemu; kako ljudi budu uistinu prilazili sve bliže Bogu, to će njihovo srce biti sve više bogobojažljivo. Ono što Bog želi upravo je takvo srce.

Kad Bog poželi da zadobije nečije srce, On će tu osobu podvrgnuti brojnim kušnjama. Ako Bog tokom ovih kušnji ne zadobije srce te osobe ili ako ne uoči da ona poseduje ikakav stav – to jest, ako ne vidi da ta osoba deluje i ponaša se na način koji pokazuje bogobojažljivost, kao i ako kod nje ne vidi stav i rešenost da se kloni zla – Božje strpljenje prema toj osobi će, nakon brojnih kušnji, biti potrošeno i On je više neće tolerisati. On tu osobu više neće iskušavati, niti će više raditi na njoj. Šta to, dakle, znači, u pogledu ishoda te osobe? To znači da za nju ne postoji ishod. Možda ta osoba ništa rđavo nije učinila; možda baš ništa nije poremetila, niti je izazvala ikakve smetnje. Možda se čak nije ni otvoreno opirala Bogu. Pa ipak, njeno srce ostaje skriveno od Boga; ona nikad nije imala jasan stav i gledište prema Bogu, te stoga Bog ne može jasno da vidi da Mu je predala svoje srce, niti da ona teži strahu od Boga i izbegavanju zla. Bog sa takvim ljudima gubi strpljenje i ne želi više da za njih plaća bilo kakvu cenu, da im pruža milost, niti da radi na njima. Za takvu osobu, život sa verom u Boga već je okončan. To je zato što Bog, ni nakon mnogobrojnih kušnji kojima ju je podvrgao, nije ostvario željeni rezultat. Postoji, dakle, izvestan broj ljudi kod kojih nikada nisam uočio prosvećenje i prosvetljenje Svetog Duha. Kako se to može uočiti? Ti su ljudi možda dugi niz godina verovali u Boga i naizgled se ponašali energično; pročitali su mnoge knjige, obavili mnogo poslova, popunili desetak beležnica i ovladali mnogim rečima i doktrinama. Kod njih, međutim, nikada nema uočljivog rasta, njihovi pogledi na Boga ostaju nevidljivi, a njihovi stavovi i dalje nejasni. Drugim rečima, njihova se srca ne mogu videti; ona su uvek dobro umotana i zapečaćena – zapečaćena tako da Bog ne može da im pristupi. Kao rezultat toga, On nije video njihovo pravo srce, nije u tim ljudima video nikakvu pravu bogobojažljivost i, povrh toga, nije video da ti ljudi koračaju Njegovim putem. Ako takve ljude Bog do sada nije zadobio, može li ih zadobiti u budućnosti? Ne može! Hoće li se On i dalje upirati oko nečega što ne može da zadobije? Neće! Kakav je, dakle, trenutni Božji stav prema takvim ljudima? (On ih prezire i ignoriše.) On ih naprosto ignoriše! Bog se na takve ljude ne obazire; On ih prezire. Veoma ste brzo i veoma precizno upamtili ove reči. Izgleda da ste razumeli ono što ste čuli!

Ima ljudi koji su, kada tek počnu da slede Boga, nezreli i neuki; oni ne razumeju Njegovu volju, niti znaju šta znači verovati u Njega. Oni u Boga veruju i slede Ga na način koji je osmišljen u ljudskoj glavi i koji je pogrešan. Kad se takvi ljudi suoče sa kušnjama, oni toga nisu ni svesni; uprkos Božjem usmeravanju i prosvećenju, oni ostaju tupi. Ne znaju šta znači predati svoje srce Bogu, niti šta znači čvrsto stajati tokom kušnje. Bog će takvim ljudima dati ograničeno vreme, tokom kojeg će im dozvoliti da shvate prirodu Njegovih kušnji i da shvate kakve su Mu namere. Nakon toga, ti ljudi moraju da prikažu svoje gledište. Bog još uvek čeka na ljude koji se nalaze u toj fazi. A kakav je Božji stav prema ljudima koji imaju neke stavove, ali se ipak kolebaju, koji bi da svoje srce predaju Bogu, ali se ipak ne mire s tim, i koji, uprkos tome što su neke bazične istine sproveli u delo, pokušavaju da se sakriju i odustanu kad se suoče s velikim kušnjama? On od njih i dalje ponešto očekuje, a rezultat će zavisiti od njihovog stava i

učinka. Šta Bog čini ukoliko ljudi ne napreduju aktivno? On od njih diže ruke. To je zato što si ti od sebe digao ruke još i pre nego što je Bog to učinio. Prema tome, ne možeš Boga za to da kriviš. Pogrešno bi bilo da se žališ na Boga.

Razne neprijatnosti koje u ljudima izaziva jedno praktično pitanje

Postoji još jedna vrsta ljudi, čiji je ishod najtragičniji od svih; takve ljude najmanje volim da pominjem. Uzrok njihove tragedije nije u tome što ih je Bog kaznio, niti u tome što On pred njih postavlja stroge zahteve, te su stoga njihovi ishodi tragični, već u onome što oni sami sebi čine. Prema onoj dobro poznatoj izreci, oni sami sebi kopaju raku. Kakvi su to ljudi? To su ljudi koji ne idu pravim putem i njihovi se ishodi unapred otkrivaju. U Božjim očima, takvi su ljudi najviše izloženi Njegovom gnušanju. U ljudskom smislu, takvi ljudi su dostojni žaljenja. Kad takvi ljudi počnu da slede Boga, oni to čine veoma revnosno; plaćaju veliku cenu, imaju dobro mišljenje o izgledima Božjeg dela, kao i obilje mašte kada je u pitanju njihova vlastita budućnost. Osim toga, imaju naročito poverenje u Boga i veruju da On ljude može da upotpuni i da ih odvede do slavnog odredišta. Uprkos tome, ti ljudi se, iz ko zna kog razloga, obično razbeže tokom obavljanja Božjeg dela. Šta u ovom kontekstu znači reč „razbeže“? To znači da nestaju bez pozdrava, pa čak i bez ijednog zvuka; oni bez reči odlaze. Iako tvrde da veruju u Boga, takvi ljudi nikada nisu uistinu pustili korenje na svom putu vere. Stoga su oni, ma koliko da su dugo verovali u Boga, još uvek u stanju da Mu okrenu leđa. Neki odlaze da bi pokrenuli biznis, neki da bi i dalje živeli kao i pre, neki da bi se obogatili, dok neki odlaze da bi se venčali i odgajili decu… Među onima koji odlaze, ima onih koji kasnije osećaju grižu savesti i žele da se vrate, kao i onih koji veoma teško sastavljaju kraj sa krajem i naposletku završe tako što dugi niz godina lutaju svetom. Te lutalice prolaze kroz mnoga stradanja, verujući da je bivstvovanje u svetu isuviše bolno i da se ne mogu odvojiti od Boga. Žele da se vrate Božjoj kući kako bi dobili utehu, mir i radost, i žele da i dalje veruju u Boga kako bi izbegli katastrofu, postigli spasenje i stekli divno odredište. To je zato što veruju da je Božja ljubav bezgranična, a Njegova blagodat neiscrpna. Smatraju da Bog svakom čoveku treba da oprosti i da bude tolerantan prema njegovoj prošlosti, ma šta da je ovaj učinio. Ovi ljudi neprestano ponavljaju kako žele da se vrate i da obavljaju svoje dužnosti. Ima čak i onih koji nešto od svoje imovine daruju crkvi, nadajući se da će time utabati sebi put za povratak u Božju kuću. Kakav je Božji stav prema takvim ljudima? Kako bi On trebalo da odredi njihove ishode? Slobodno recite. (Isprva sam mislio da bi Bog takve ljude prihvatio, ali nakon ovoga što sam maločas čuo, čini mi se da On to možda neće učiniti.) Objasni kako si došao do tog zaključka. (Takvi ljudi stupaju pred Boga samo zato da bi izbegli smrt kao svoj ishod. Oni ne dolaze da bi iskreno poverovali u Boga, već zato što znaju da će Božje delo uskoro biti privedeno kraju, te su podlegli zabludi da mogu jednostavno da dođu i da prime blagoslove.) Kažeš da ti ljudi u Boga ne veruju iskreno, te stoga On ne može da ih prihvati, zar ne? (Da.) (Po mom mišljenju, takvi ljudi nisu ništa drugo do oportunisti, koji u Boga ne veruju iskreno.) Nisu došli zarad vere u

Boga; oni su oportunisti. Lepo rečeno! Ti oportunisti pripadaju onoj vrsti ljudi koje svi mrze. Uvek se okreću u smeru u kom vetar duva i mrsko im je da bilo šta urade osim ako iz toga mogu da izvuku neku korist, te su stoga, naravno, dostojni prezira! Da li još neko od braće i sestara želi da s nama podeli svoje mišljenje? (Bog te ljude više neće prihvatati, zato što će Njegovo delo uskoro biti dovršeno i sada je vreme da se ljudima odrede ishodi. Ovi bi ljudi upravo sada hteli da se vrate – ne zato što uistinu žele da tragaju za istinom, već zato što vide da se spremaju katastrofe ili zato što su potpali pod uticaj spoljnih faktora. Da su zaista imali nameru da tragaju za istinom, ne bi se razbežali usred izvršenja Božjeg dela.) Ima li još nekih mišljenja? (Oni neće biti prihvaćeni. Bog im je zapravo već pružio priliku, ali su oni bili uporni u svom stavu da ne obraćaju pažnju na Njega. Ma kakve da su im namere, pa čak i ako se zaista iskreno pokaju, Bog im ipak neće dozvoliti da se vrate. To je zato što im je toliko puta pružio priliku, ali oni su svoj stav već pokazali: hteli su da napuste Boga. Iz tog razloga, ako sada pokušaju da se vrate, Bog ih neće prihvatiti.) (Slažem se da Bog takve ljude neće prihvatiti, jer ako je neko video istiniti put, ako je toliko dugo doživljavao Božje delo, da bi nakon toga ipak mogao da se vrati u svet i u Sotonin zagrljaj, to je onda veleizdaja Boga. Uprkos činjenici da Božju suštinu čine milost i ljubav, one zavise od toga prema kakvoj osobi je ta suština usmerena. Ako ta osoba pred Boga stupa tražeći utehu ili tragajući za nečim u šta bi položila svoje nade, onda ona naprosto ne pripada vrsti ljudi koji iskreno veruju u Boga, a Božja je milost prema takvim ljudima kratkog daha.) Ako Božju suštinu čini milost, zašto je On onda takvoj osobi ne podari u malo većoj meri? Zar toj osobi, uz malo više milosti, ne bi bila pružena prilika? U prošlosti su ljudi često govorili da Bog svakog čoveka želi da spase i da ne želi da ikoga zadesi propast; ako se, od sto ovaca, samo jedna izgubi, Bog će ostaviti njih devedeset i devet da bi potražio onu koja je nestala. Da li bi sada Bog, kad je reč o ovim ljudima, trebalo da ih prihvati i da im, zbog njihove iskrene vere, pruži još jednu šansu? Ovo zapravo nije teško pitanje; naprotiv, vrlo je jednostavno! Ako uistinu razumete Boga i posedujete stvarno znanje o Njemu, onda ne treba mnogo da vam objašnjavam – a ni da o tome mnogo spekulišem, zar ne? Vaši su odgovori na pravom putu, ali su i dalje daleko od Božjeg stava.

Neko od vas je maločas izrazio uverenost da Bog takve osobe nikako ne može da prihvati. Drugi u tom pogledu nisu bili baš najpreciziji, te smatraju da Bog može, ali ne mora da ih prihvati – taj je stav nešto umereniji. Među vama je bilo i onih čije je gledište takvo da se nadaju da će Bog tu osobu prihvatiti – njihov je stav donekle dvosmislen. Oni među vama koji su sigurni u ono što misle, veruju da je Bog veoma dugo radio i da je Njegovo delo dovršeno, te da stoga ne treba da bude tolerantan prema tim ljudima; smatrate da ih On, kao takve, neće ponovo prihvatiti. Oni umereniji među vama veruju da ova pitanja treba rešavati u skladu s konkretnim okolnostima; ako su srca tih ljudi neodvojiva od Boga i ako oni uistinu veruju u Boga i tragaju za istinom, onda bi Bog trebalo da zaboravi na njihove ranije slabosti i nedostatke – trebalo bi da tim ljudima oprosti, da im pruži drugu šansu, te da im omogući da se vrate Njegovoj kući i da od

Njega prime spasenje. Ako se, međutim, ti ljudi kasnije ponovo razbeže, Bog ih više neće želeti kraj Sebe, a Njegovo napuštanje ovih ljudi ne može se smatrati nepravdom. Postoji još jedna grupa ljudi koji se nadaju da Bog može da prihvati takvu osobu. Pripadnici te grupe nisu sasvim sigurni da li će Bog to zaista učiniti ili ne. Ako veruju da bi On trebalo da prihvati takvu osobu, ali to ne čini, izgleda da je ovo gledište pomalo u suprotnosti sa Božjim stanovištem. Ukoliko pak veruju da Bog ne treba da prihvati takvu osobu, a ispostavi se da Bog kaže kako je Njegova ljubav prema ljudima bezgranična i da je spreman da takvoj osobi pruži još jednu šansu, nije li to onda primer razotkrivanja ljudske neukosti? U svakom slučaju, svako od vas ima vlastito gledište. Ta gledišta predstavljaju nekakvo znanje u okviru vaših vlastitih misli; ona su ujedno i odraz dubine vašeg razumevanja istine i Božje volje. Može se tako reći, zar ne? Divno je to što imate svoje mišljenje o ovoj stvari. Ostaje, međutim, pitanje jesu li ta vaša mišljenja ispravna. Sad ste svi pomalo zabrinuti, zar ne? „Šta je onda ispravno? Ja ne mogu jasno da vidim, niti znam šta tačno Bog misli, a On mi ništa ne govori. Kako da znam šta On misli? Božji stav prema ljudima je ljubav. S obzirom na stav koji je imao u prošlosti, trebalo bi da takvu osobu prihvati, ali mi Njegov sadašnji stav nije preterano jasan; mogu samo da kažem da će On tu osobu možda prihvatiti, a možda i neće.“ Smešno, zar ne? Ovo pitanje vas je zaista zbunilo. Ako nemate pravilan stav po ovom pitanju, kako ćete postupiti kad se vaša crkva zaista suoči s jednom takvom osobom? Ako u toj situaciji ne postupite pravilno, mogli biste da uvredite Boga. Zar to nije opasna stvar?

Zašto sam hteo da saznam kakve stavove imate u vezi s pitanjem koje sam maločas postavio? Hteo sam da proverim vaša stanovišta, da testiram vaša znanja o Bogu i vaše razumevanje Njegovih namera i stavova. Kako glasi odgovor? Sama vaša stanovišta su odgovor. Neki od vas su veoma konzervativni, dok neki nagađaju na osnovu vlastitih maštarija. Šta znači „nagađaju“? Znači da niste u stanju da razlučite kako Bog razmišlja, te stoga smišljate neosnovane pretpostavke da bi Bog trebalo da razmišlja na neki način; vi zapravo ni sami ne znate jeste li u pravu ili niste, i zato iznosite dvosmisleno gledište. Suočeni sa ovom činjenicom, šta ste videli? Dok slede Boga, ljudi retko obraćaju pažnju na Njegovu volju i retko se osvrću na Njegove misli i Njegov odnos prema ljudima. Pošto ljudi ne razumeju Božje misli, kad vam neko postavi pitanja o namerama i naravi Njegovoj, vi se zbunjujete, potpuno ste nesigurni, a onda krećete bilo da nagađate ili da se kockate. Kakav je to mentalni sklop? Time dokazujete činjenicu da se većina ljudi koji veruju u Boga odnosi prema Njemu kao prema praznom balonu, kao nečemu što je čas tu, a čas ga nigde nema. Zašto to kažem? Zato što, kad god naiđete na neki problem, Božja vam je volja nepoznata. Zbog čega ne znate koja je Njegova volja? Ne samo sada, već od početka do kraja, vi ne znate kakav je Božji stav u vezi sa ovim problemom. Ne možete to da dokučite i ne znate kakav je Božji stav, ali – da li ste o tome uopšte razmislili dovoljno? Nastojite li da to spoznate? Jeste li o tome razgovarali u zajedništvu? Niste! Time ste potvrdili sledeću činjenicu: Bog u kojeg vi verujete nema nikakve veze sa stvarnim Bogom. Verujući u Boga, mislite samo na vlastite namere i namere vaših vođa;

razmišljate samo o površnom i doktrinarnom značenju Božjih reči, pritom ni ne pokušavajući da Božju volju uistinu spoznate, niti da za njom tragate. Zar nije tako? Suština ovog problema prilično je strašna! Tokom dugog niza godina, video sam mnoge ljude koji veruju u Boga. U šta je njihova vera preobrazila Boga u njihovim glavama? Neki u Boga veruju kao da je On samo prazan balon. Ti ljudi nemaju odgovore na pitanja o postojanju Boga, jer ne mogu ni da osete ni da detektuju Njegovo prisustvo, kao ni odsustvo Boga, a kamoli da sve to jasno vide ili da razumeju. Oni podsvesno misle da Bog ne postoji. Drugi u Boga veruju kao da je reč o običnom čoveku. Ovi ljudi smatraju da On nije u stanju da uradi sve ono što ni oni sami nisu u stanju da urade, te da bi stoga On trebalo i da razmišlja na isti način kao što oni razmišljaju. Prema njihovoj definiciji, Bog je „nevidljiva i nedodirljiva osoba“. Postoji, takođe, grupa ljudi koji veruju da je Bog nalik nekakvoj marioneti; ti ljudi smatraju da je Bog potpuno lišen emocija. Misle da je Bog figurica od gline i da On, kad naiđe na neki problem, nema ni stav, ni gledište, niti ikakvu ideju; veruju da ljudi Njime manipulišu. Ljudi naprosto veruju onako kako im se prohte da veruju. Ako Ga veličaju, On je veličanstven; ako umanjuju Njegov značaj, onda je On malen. Kad počine greh i kad im zatrebaju Njegova milost, tolerancija i ljubav, smatraju da bi Svoju milost trebalo da proširi i na njih. Ti ljudi izmišljaju „Boga“ u svojoj glavi, a zatim tog „Boga“ primoravaju da im ispunjava zahteve i udovoljava svim njihovim željama. Bez obzira na vreme i mesto, ti će ljudi, ma šta da rade, ovu svoju fantaziju primenjivati u svom ophođenju prema Bogu i u svojoj veri. Ima čak i onih koji, nakon što su Bogu pokvarili raspoloženje, još uvek veruju da će On moći da ih spase, jer pretpostavljaju da je ljubav Božja bezgranična, a Njegova narav pravedna, te da im On, ma koliko da su ga vređali, ništa od toga neće upamtiti. Oni misle da će Bog ljudima pružati prilike i da će prema njima biti tolerantan i strpljiv, budući da ljudske greške, prestupi i njihova neposlušnost predstavljaju samo trenutni izraz čovekove naravi; jednom rečju, veruju da će ih Bog i dalje voleti kao pre. Na taj način, oni još uvek polažu velike nade u postizanje spasenja. A u stvari, dokle god ljudi ne budu tragali za istinom, On će prema njima imati negativan stav, ma kako oni verovali u Njega. To je zato što si, verujući u Boga, pravog Boga ostavio po strani, uprkos tome što si na knjigu Božjih reči gledao kao na blago i što si je svakodnevno čitao i proučavao. Boga smatrate praznim balonom ili običnim čovekom – a neki od vas čak misle da On nije ništa drugo do marioneta. Zašto ovako govorim? Zato što, kako Ja to vidim, kad se suočite s nekim problemom ili naiđete na neku okolnost, ništa od onoga što egzistira u vašoj podsvesti, niti od stvari koje izazivate iznutra, nikada nije imalo nikakve veze s Božjim rečima, niti sa traganjem za istinom. Znate samo ono o čemu sami razmišljate i kakvo je vaše vlastito stanovište, a onda te svoje ideje i mišljenja pokušavate da nametnete Bogu. U vašim glavama to postaju Božja gledišta, na osnovu kojih vi zatim kreirate standarde kojih se nepokolebljivo pridržavate. Vremenom se vi, takvim svojim postupanjem, sve više udaljavate od Boga.

Shvatite Božji stav i odbacite sve zablude o Bogu

Kojoj tačno vrsti Boga pripada ovaj Bog u kojeg trenutno verujete? Jeste li ikada razmišljali o tome? Kada vidi neku rđavu osobu kako čini zlodela, da li je On prezire? (Da, prezire je.) A šta oseća kad vidi neuke ljude kako greše? (Oseća tugu.) Kakav je Njegov stav kad vidi ljude kako kradu poklone prinete Njemu? (On ih prezire.) Sve je to potpuno jasno. A kad vidi nekoga ko je, verujući u Njega, zbunjen, nekoga ko uopšte ne traga za istinom, kakav je Božji stav prema takvoj osobi? Niste baš sigurni, zar ne? „Zbunjenost“, kao stav, ne predstavlja greh, niti vređa Boga, te je stoga ljudi ne smatraju nekom velikom greškom. Recite Mi, dakle – kakav je Božji stav u tom slučaju? (On je nespreman da takve ljude prizna.) „Nespreman da ih prizna“ – kakav je to stav? To znači da Bog na te ljude gleda sa visine i prezire ih! On se s takvim ljudima obračunava tako što je prema njima potpuno hladan. Njegov je pristup da ih potpuno gurne u stranu i da na njima ne obavlja nikakvo delo, a to se odnosi i na delo prosvećenja, prosvetljenja, grdnje i dovođenja u red. Takvi se ljudi naprosto ne računaju u Božje delo. A kakav je Božji stav prema onima koji kvare Njegovo raspoloženje i krše Njegove upravne odluke? Krajnje gnušanje! Bog je strašno besan na ljude koji se ne kaju zbog toga što Mu kvare raspoloženje! „Biti besan“ nije ništa više od osećanja ili raspoloženja; to ne odgovara nijednom jasnom stavu. Međutim, upravo će to osećanje – to raspoloženje – odrediti ishode takvih ljudi: ono će Boga ispuniti krajnjim gnušanjem! Kakva je posledica tog krajnjeg gnušanja? Takva da će Bog te ljude gurnuti u stranu i jedno vreme im više neće odgovarati. Zatim će ih pustiti da čekaju da bi se njima pozabavio „malo sutra“. Šta se pod tim podrazumeva? Da li će ovim ljudima ipak biti određeni ishodi? Bog nije nikad ni imao nameru da takvim ljudima dodeli bilo kakav ishod! Zar stoga nije sasvim normalno što Bog sada takvim ljudima ne odgovara? (Jeste, normalno je.) Za šta takvi ljudi treba da se pripreme? Treba da budu spremni da snose negativne posledice svog ponašanja i zlodela koja su počinili. To je odgovor koji Bog upućuje takvim osobama. Prema tome, takvim ljudima Ja sad jasno i glasno kažem: prestanite više da živite u svojim zabludama i zaboravite na te svoje puste želje. Bog neće doveka biti tolerantan prema ljudima i neće večno trpeti njihove prestupe i njihovu neposlušnost. Neki će reći: „I ja sam video nekoliko takvih ljudi, koji, dok se mole, osećaju da ih je Bog naročito dirnuo, pa bi zatim gorko zaplakali. Uz to, obično su veoma srećni, kao da u sebi nose Božje prisustvo i Božje usmeravanje.“ Nemojte da izgovarate takve gluposti! Gorke suze ne znače nužno da ih je Bog dirnuo, niti da oni uživaju u Božjem prisustvu, a kamoli u Božjem usmeravanju. Ako ljudi Boga naljute, hoće li ih On i dalje usmeravati? Jednom rečju, kad Bog odluči da nekoga izgna i napusti, ta osoba je već ostala bez svog ishoda. Ma koliko da se oni prijatno osećaju tokom molitve i ma koliko vere u Boga gaje u svojim srcima, to više neće imati nikakvih posledica. Ono što je važno jeste da Bogu takva vera nije potrebna; On je te ljude već prezreo. Takođe je nevažno i kako će se s njima ubuduće obračunavati. Važno je samo to da su njihovi ishodi određeni onog trena kad su Boga

naljutili. Ako je Bog odlučio da takve ljudi ne spasava, oni će biti ostavljeni da bi bili kažnjeni. Takav je Božji stav.

Iako Božja suština u sebi sadrži element ljubavi i mada je On baš prema svakom čoveku milostiv, ljudi previđaju i zaboravljaju činjenicu da Njegova suština u sebi takođe sadrži i dostojanstvo. To što On poseduje ljubav ne znači da ljudi mogu da Ga slobodno vređaju, a da pritom u Njemu ne probude osećanja i reakciju; takođe, to što je On milosrdan ne znači da se, u ophođenju prema ljudima, ne pridržava nikakvih načela. Bog je živ; On stvarno postoji. On nije izmišljena marioneta, niti bilo koji drugi predmet. Budući da On postoji, treba u svakom trenutku da pažljivo slušamo glas Njegovog srca, da strogo pazimo na Njegov stav i da razumemo Njegova osećanja. Boga ne bi trebalo da definišemo uz pomoć ljudskih izmišljotina, niti da mu namećemo ljudske zamisli i želje, primoravajući Ga da prema ljudima postupa na ljudski način i na osnovu ljudskih maštarija. Ako to radiš, ti onda time ljutiš Boga, iskušavaš Njegov gnev i dovodiš u pitanje Njegovo dostojanstvo! Kada, dakle, shvatite ozbiljnost ovog problema, apelujem na sve vas da budete oprezni i razboriti u svojim postupcima. Takođe, budite oprezni i razboriti kad govorite – kada je reč o vašem ponašanju prema Bogu, što ste oprezniji i razboritiji, to bolje! Ako ne razumeš kakav je Božji stav, uzdrži se od neopreznih reči, budi pažljiv u svojim postupcima i nemoj proizvoljno lepiti etikete. Što je još važnije, nemoj donositi nikakve proizvoljne zaključke. Umesto toga, treba samo da čekaš i da tragaš; time ćeš ujedno izraziti svoju rešenost da se plašiš Boga i kloniš se zla. Ako pre svega možeš to da postigneš i ako iznad svega poseduješ ovakav stav, Bog te neće kriviti zbog tvoje gluposti, neukosti i nerazumevanja pravih uzroka stvari. Umesto toga, zahvaljujući tome što se plašiš da Ga ne uvrediš, što poštuješ Njegove namere i što si spreman da Mu se pokoriš, Bog će te se setiti, usmeravaće te i prosvetiti, ili će pak tolerisati tvoju nezrelost i neukost. U suprotnom, ako je tvoj stav takav da Mu ne odaješ dužno poštovanje – ako o Njemu sudiš kako ti se prohte ili proizvoljno nagađaš i definišeš Njegove zamisli – Bog će te osuditi, dovešće te u red, pa čak te i kazniti, ili pak ponuditi Svoj komentar o tebi. Taj će se komentar možda dotaći i tvog ishoda. Stoga želim još jednom da istaknem sledeće: svako od vas treba da bude oprezan i razborit u pogledu svega što potiče od Boga. Nemoj govoriti nemarno i budi oprezan u svojim postupcima. Pre no što išta kažeš, treba da zastaneš i da se zapitaš: da li bi ovaj moj postupak mogao da naljuti Boga? Da li se ja, postupajući na taj način, ponašam bogobojažljivo? Čak i kad su u pitanju jednostavne stvari, treba da pokušaš da shvatiš ova pitanja i da ih natenane razmotriš. Ako si zaista u stanju da, u svakom smislu, u svim stvarima i u svako doba, praktično deluješ u skladu sa ovim načelima, te ako možeš da usvojiš ovakav stav, naročito onda kad nešto ne razumeš, Bog će te uvek usmeravati i pokazivati ti put koji treba da slediš. Bez obzira na to kako ljudi sebe prikazuju, Bog ih sasvim otvoreno i jasno vidi, i ponudiće ti preciznu i prikladnu ocenu tih tvojih prikaza. Nakon što budeš podvrgnut konačnoj kušnji, Bog će sumirati celokupno tvoje ponašanje i na osnovu toga odrediti tvoj ishod. Taj rezultat će, bez ijedne trunke sumnje, ubediti svaku osobu. Ono što bih ovde želeo

da vam kažem je sledeće: o vašoj sudbini odlučuje svako vaše delo, svaki vaš postupak i svaka vaša misao.

Ko određuje ishode ljudi?

Postoji još jedna izuzetno važna stvar koju treba raspraviti, a to je vaš stav prema Bogu. Taj stav je izuzetno važan! On određuje da li ćete na kraju poći putem koji vodi do uništenja ili onim koji vodi do prelepog odredišta koje je Bog pripremio za vas. U Dobu Carstva, Bog deluje već više od dvadeset godina, i vi ste možda, tokom te dve decenije, duboko u sebi bili pomalo nesigurni u pogledu vlastitog učinka. Bog je, međutim, u Svom srcu sačinio stvaran i istiniti zapis o svakome od vas. Od onog trenutka kad je svaka osoba počela da Ga sledi i da sluša Njegove propovedi, postupno shvatajući sve veći deo istine, pa do vremena kad je svaka osoba počela da izvršava svoju dužnost, Bog je beležio sve oblike ponašanja koji se mogu pripisati svakoj pojedinoj osobi. Kakvi su stavovi ljudi dok izvršavaju svoju dužnost i dok su suočeni sa svakovrsnim okruženjima i kušnjama? Kakav je njihov učinak? Šta u svom srcu osećaju prema Bogu?… Bog o svemu tome sačinjava izveštaj; o svemu tome On vodi evidenciju. Možda je sa vaše tačke gledišta sve ovo zbunjujuće. Sa Božjeg stanovišta, međutim, sve je jasno kao dan, bez i najmanjeg traga aljkavosti. Ovim je pitanjem obuhvaćen ishod svake osobe, a ono se ujedno dotiče sudbine i budućih izgleda svake osobe; povrh toga, Bog na njega troši sav Svoj mukotrpni trud, te stoga On to nikada ne bi zanemario, niti bi tolerisao bilo kakvu nemarnost. Bog pravi evidenciju o tom izveštaju o čovečanstvu, beležeći kako su ljudi sledili Boga od samog početka, pa sve do kraja. Tvojim stavom prema Njemu tokom ovog perioda određena je tvoja sudbina. Zar to nije istina? Veruješ li da je Bog pravedan? Jesu li Njegovi postupci prikladni? Da li u vašim glavama još uvek ima nekih drugih maštarija o Bogu? (Nema.) Da li biste onda rekli da ljudske ishode treba da odredi Bog, ili bi trebalo da ih ljudi sami za sebe određuju? (Treba da ih određuje Bog.) Ko je taj koji ih određuje? (Bog.) Niste sigurni u to ne? Braćo i sestre iz Hong Konga, šta vi kažete – ko određuje ishode ljudi? (Određuju ih sami ljudi.) Da li ljudi sami određuju vlastite ishode? Zar to onda ne bi značilo da ljudski ishodi nemaju nikakve veze s Bogom? Šta kažete vi, braćo i sestre iz Južne Koreje? (Bog određuje ishode ljudi na osnovu svih njihovih postupaka i dela, i u skladu sa putem kojim se kreću.) Ovo je veoma objektivan odgovor. Ovde ima jedna činjenica o kojoj sve vas moram da obavestim: Bog je, tokom obavljanja Svog dela spasenja, za sve ljude definisao standard. Taj standard nalaže da ljudi moraju da slušaju reč Božju i da koračaju Božjim putem. Upravo se taj standard koristi za odmeravanje ishoda ljudi. Ako postupaš u skladu s ovim Božjim standardom, moći ćeš da ostvariš dobar ishod; u suprotnom, dobar ishod nećeš moći da ostvariš. Ko, dakle, po tvom mišljenju, određuje taj ishod? Njega ne određuje samo Bog, već i Bog i ljudi zajedno. Je li ovo tačno? (Da.) Zašto je to tako? Zato što je Bog taj koji želi da se aktivno uključi u delo spasenja čovečanstva i da za čovečanstvo pripremi divno odredište; ljudi su objekti Božjeg dela, a ovaj ishod i ovo odredište jesu ono što Bog za

njih priprema. Kad ne bi bilo objekata na kojima bi radio, On ne bi ni imao potrebu da obavlja to delo; a kad On to delo ne bi obavio, ljudi ne bi dobili priliku da steknu spasenje. Ljudi su ti koje treba spasiti i, mada zadobijanje spasenja predstavlja pasivni deo tog procesa, upravo od stava onih koji igraju tu pasivnu ulogu zavisi da li će Bog, u Svom delu spasavanja čovečanstva, biti uspešan ili ne. Kad ne bi bilo usmeravanja koje ti Bog pruža, ti ne bi bio upoznat s Njegovim standardom, niti bi imao ikakav cilj. Ako poseduješ ovaj standard i ovaj cilj, ali, uprkos tome, i dalje odbijaš da sarađuješ, da ih sprovodiš u delo ili da platiš cenu, ti onda nećeš ostvariti taj ishod. Stoga kažem da se ishod neke osobe ne može odvojiti od Boga, ali i da je on isto tako neodvojiv od te osobe. Prema tome, sad znate ko određuje ishode ljudi.

Ljudi su skloni da Boga definišu na osnovu iskustva

Dok razgovarate na temu bogopoznanja, da li ste uočili jednu stvar? Jeste li primetili da je Njegov stav ovih dana pretrpeo neku transformaciju? Da li je Njegov stav prema ljudima nepromenljiv? Hoće li On zauvek ovako trpeti, doveka pružajući ljudima svu Svoju ljubav i milosrđe? Ovim je pitanjem takođe obuhvaćena i Božja suština. Vratimo se ranije pomenutom pitanju takozvanog bludnog sina. Kad sam vam to pitanje postavio, vaši odgovori nisu bili sasvim jasni; drugim rečima, vaše razumevanje Božjih namera još uvek nije naročito solidno. Znajući da ih Bog voli, ljudi Ga definišu kao simbol ljubavi: oni veruju da, ma šta ljudi radili, ma kako se ponašali, ma kako se prema Bogu ophodili i ma koliko prema Njemu bili neposlušni, ništa od toga zapravo nije važno, zato što Bog poseduje ljubav, a Njegova je ljubav bezgranična i nemerljiva; Bog poseduje ljubav, pa prema ljudima može da bude tolerantan; Bog poseduje ljubav, pa može da bude milostiv prema ljudima, prema njihovoj nezrelosti, prema njihovoj neukosti i njihovoj neposlušnosti. Da li zaista tako stoje stvari? Neki će ljudi, nakon što su jedanput ili čak više puta iskusili Božje strpljenje, ta svoja iskustva tretirati kao kapital u vlastitom razumevanju Boga, verujući da će On doveka biti strpljiv i milostiv prema njima, da bi zatim, tokom svog života, na to Božje strpljenje gledali kao na standard po kojem se On prema njima odnosi. Ima i onih koji će, nakon što su jednom iskusili Božju trpeljivost, Boga zauvek definisati kao trpeljivog – pri čemu je, u njihovoj glavi, ta trpeljivost beskonačna, bezuslovna, pa čak i sasvim neprincipijelna. Jesu li takva uverenja ispravna? Svaki put kad raspravljamo o pitanjima Božje suštine ili Božje naravi, vi se unezverite. Veoma se zabrinem kad vas vidim takve. Čuli ste brojne istine u vezi sa Božjom suštinom; odslušali ste i mnoge rasprave o Njegovoj naravi. Pa ipak, sva ova pitanja, kao i istinitost ovih aspekata, u vašim su glavama samo sećanja zasnovana na teoriji i pisanoj reči; niko od vas nije u stanju da, u svom svakodnevnom životu, Božju narav doživi ili vidi onakvom kakva ona zaista jeste. Svi ste, dakle, u pogledu svoje vere zbunjeni; vaša je vera do te mere slepa, da prema Bogu ne osećate nikakvo strahopoštovanje i čak Ga gurate u stranu. Čemu vodi ovakav vaš odnos prema Bogu? Vodi vas do toga da o Bogu stalno donosite zaključke. Čim steknete makar i mrvicu

znanja, veoma ste zadovoljni, baš kao da ste u celosti zadobili Boga. Nakon toga, zaključujete da je Bog baš takav kakvim Ga vi zamišljate i ne dopuštate Mu da se slobodno kreće. Štaviše, kad god Bog učini nešto novo, vi naprosto odbijate da priznate da je On Bog. Kad Bog, jednoga dana, bude rekao: „Ja ljude više ne volim; neću više da budem milostiv prema njima; ponestalo mi je tolerancije i strpljenja za njih; ispunjen sam krajnjim gnušanjem i antipatijom prema njima“, takve će izjave, duboko u srcima ljudi, izazvati pravi lom. Neki od njih će čak reći: „Ti više nisi moj Bog; nisi više Bog kojeg želim da sledim. Ako tako kažeš, Ti onda nisi više merodavan da budeš moj Bog i ja ne moram više da Te sledim. Ako mi više ne pružaš milost, ljubav i toleranciju, prestaću da Te sledim. Ja mogu da Te sledim, i to da Te s puno pouzdanja sledim do samog kraja, jedino ako si Ti prema meni bezgranično tolerantan, ako si uvek strpljiv i ako mi omogućavaš da vidim da Ti jesi ljubav, da si Ti strpljenje i da si Ti tolerancija. Zahvaljujući Tvom strpljenju i milosrđu, stekao sam blanko oproštaj i pomilovanje za svaki prestup i neposlušnost, mogu bilo kada i bilo gde da počinim greh, da se bilo kada i bilo gde ispovedim i budem pomilovan, i mogu da Te bilo kada i bilo gde naljutim. Ti ne treba o meni da imaš nikakvo mišljenje, niti da donosiš ikakve zaključke o meni.“ Iako možda niko od vas o ovim problemima ne razmišlja tako svesno i subjektivno, kad god pomisliš da bi Boga mogao da upotrebiš kao alatku za oprost grehova ili kao objekat za sticanje prelepog odredišta, ti na taj način živoga Boga suptilno stavljaš u poziciju naspram sebe, kao svog neprijatelja. Ja to tako vidim. Možeš ti i dalje da daješ izjave poput: „Verujem u Boga“, „Tragam za istinom“, „Želim da promenim svoju narav“, „Želim da se oslobodim uticaja tame“, „Želim da udovoljim Bogu“, „Želim da Mu se potčinim“, „Želim da budem veran Bogu i da dobro obavljam svoju dužnost“ i tome slično. Pa ipak, ma koliko da si slatkorečiv, ma koliko da je veliko tvoje poznavanje teorije i ma koliko da je ta teorija impozantna i dostojanstvena, činjenica je da među vama sada ima mnogo onih koji su već naučili kako da koriste propise, doktrine i teorije koje ste savladali radi izvođenja zaključaka o Bogu, čime Ga sasvim prirodno stavljate u poziciju nasuprot sebi. Iako si možda savladao reči i teorije, ti ipak nisi uistinu zakoračio u stvarnost istine, te je stoga za tebe veoma teško da se približiš Bogu, da Ga upoznaš i da Ga razumeš. To je tako žalosno!

Iz jednog video zapisa upamtio sam sledeći prizor: neke su sestre držale u ruci primerak knjige „Reč se pojavljuje u telu“, podižući ga veoma visoko; stajale su ukrug i podigle knjigu visoko iznad svojih glava. Bila je to samo slika, ali to što je ona izazvala u Meni nije bila slika; naime, ta me je slika navela na pomisao da ono što svako u svom srcu čuva na najvišem mestu nije Božja reč, već knjiga u kojoj je Božja reč zapisana. Ta Me je misao strašno rastužila. Podizanje knjige uvis nije ni nalik veličanju Boga, jer vas je nerazumevanje Boga dovelo dotle da, čak i kad vam se postavi neko sasvim očigledno i krajnje nevažno pitanje, odmah počinjete da smišljate vlastite predstave. Kad vam postavim neka krajnje ozbiljna pitanja, kao odgovor Mi nudite svoje pretpostavke i maštarije; pritom su neki od vas čak sumnjičavi i na Moja pitanja odgovaraju pitanjima.

To Mi još jasnije kazuje da Bog u kojeg vi verujete nije istiniti Bog. Nakon što ste tolike godine čitali Božje reči, vi te reči, Božje delo i još neke doktrine koristite radi ponovnog izvođenja zaključaka o Njemu. Štaviše, nikada ni ne pokušavate da razumete Boga; nikada ne pokušavate da shvatite Njegove namere, da razumete Njegov stav prema ljudima, niti da shvatite kako On razmišlja, zbog čega je tužan, zašto je ljut, zašto prezire ljude i druga slična pitanja. Još je više onih koji veruju da Bog oduvek ćuti zato što naprosto samo posmatra različite postupke ljudi, bez ikakvog stava ili ideje o njima. Neki treći pak veruju da Bog ne daje ni glasa od Sebe zato što prećutno pristaje na sve, da ćuti zato što nešto čeka ili zato što nema Svoj stav; oni smatraju da je Božji stav već detaljno razrađen u knjizi i u celosti saopšten ljudima, te da je stoga nepotrebno da im se taj stav stalno ponavlja. Iako ćuti, Bog još uvek ima Svoj stav i gledište, kao i standard prema kojem zahteva da ljudi žive. Mada ljudi ni ne pokušavaju da Ga razumeju, niti da tragaju za Njim, Božji stav je veoma jasan. Zamislite nekoga ko je jedno vreme strasno sledio Boga, ali Ga je onda, u nekom trenutku, napustio i otišao. Ako bi sada ta osoba nekim čudom poželela da se vrati, vi ne znate kako bi Bog na to gledao, niti kakav bi bio Njegov stav prema njoj. Nije li to krajnje tužno? Činjenica je da je ovo prilično površna stvar. Kada biste zaista razumeli Božje srce, znali biste kakav je Njegov stav prema takvoj osobi i ne biste davali dvosmislene odgovore. Budući da ne znate odgovor, dopustite Mi da vam sve natenane objasnim.

Božji stav prema onima koji pobegnu tokom obavljanja Njegovog dela

Takvih ljudi ima svuda: pošto su se uverili u Božji put, oni, iz ko zna kojih raznih razloga, odlaze ćutke, bez pozdrava, kako bi prekinuli sve veze i radili šta im duša želi. Za sada nećemo ulaziti u razloge zbog kojih ti ljudi odlaze; hajde najpre da vidimo kakav je Božji stav prema jednoj takvoj osobi. Njegov je stav veoma jasan. Onog trena kad ovi ljudi odu od Njega, njihova je sudbina, sa Božje tačke gledišta, okončana. Pri tom je tu sudbinu okončao Bog, a ne neka konkretna osoba. Samim tim što je ta osoba napustila Boga, znači da Ga je ona već odbacila, da Ga više ne želi i da više ne prihvata Božje spasenje. Budući da takvi ljudi ne žele Boga, može li On i dalje želeti njih? Nadalje, pošto imaju takav stav i takvo gledište, i pošto su čvrsto odlučili da napuste Boga, oni su Mu time već pokvarili raspoloženje. Sve to važi čak i uprkos činjenici da oni možda nisu besno proklinjali Boga, uprkos činjenici da se nisu upuštali ni u kakvo podlo ili ekscesno ponašanje i uprkos činjenici razmišljaju otprilike ovako: „Ako jednoga dana postanem sit spoljašnjih naslada, ili ako mi Bog još za nešto bude zatrebao, ja ću se vratiti. Ili ću se vratiti ako me Bog pozove“, ili pak kažu: „Ako me spolja neko povredi ili ako vidim da je spoljni svet isuviše mračan i zloban, te stoga više ne želim da idem kud me život nosi, vratiću se Bogu.“ Mada su u svojoj glavi izračunali kada će se tačno vratiti i mada su pokušali da ostave sebi mogućnost povratka, ti ljudi, ma u šta da veruju i ma kako dobro da planiraju, ne shvataju da su sve to samo njihove puste želje. Njihova je najveća greška u tome što im nije bilo jasno kako se Bog oseća zbog njihove želje da odu. Onog

trenutka kad su odlučili da odu od Boga, On ih je potpuno napustio; u Svom je srcu On već tada doneo odluku o ishodu takve osobe. Kakav je taj ishod? Takav da će ta osoba postati jedan od miševa i da će stoga nestati zajedno s njima. Ljudi su, dakle, često svedoci jedne ovakve situacije: neko napusti Boga, ali za to ne bude kažnjen. Bog deluje u skladu sa vlastitim načelima; neke se stvari mogu videti, dok su druge zaključene isključivo u Božjem srcu, tako da ljudi ne mogu da vide rezultate. Deo koji je ljudima vidljiv ne mora nužno predstavljati pravu stranu stvari, ali zato druga strana – ona koju ti ne vidiš – uistinu sadrži iskrene Božje misli i zaključke.

Ljudi koji beže tokom obavljanja Božjeg dela jesu oni koji napuštaju istiniti put

Zašto Bog tako strogo kažnjava ljude koji beže za vreme obavljanja Njegovog dela? Zašto se On toliko ljuti na njih? Pre svega, znamo da Božju narav čine veličanstvo i gnev; On nije ovca koju svako može da zakolje, a kamoli marioneta kojom ljudi mogu da upravljaju kako im se prohte. On takođe nije ni prazan balon, koji svako može da šutira unaokolo. Ako zaista veruješ da Bog postoji, srce treba da ti bude bogobojažljivo i treba da znaš da Njegovu suštinu nije mudro razbesneti. Pri tom, taj bes može biti izazvan nekom rečju ili mišlju, možda nekom vrstom podlog, a ponekad čak i blagog ponašanja, ili pak ponašanjem koje je prema ljudskom gledištu i moralu prihvatljivo; taj bes, takođe, može biti izazvan i nekom doktrinom ili teorijom. Međutim, kad Boga jednom razljutiš, tvoja će prilika biti izgubljena i nastupiće tvoji poslednji dani. To je strašna stvar! Ako ne razumeš da se Bog ne sme vređati, ti Ga se onda možda uopšte ne plašiš, a možda Ga čak i rutinski vređaš. Ako ne znaš kako da se plašiš Boga, onda nisi ni sposoban da Ga se plašiš, te stoga nećeš znati kako da kročiš na stazu koja vodi ka Božjem putu – putu straha od Boga i izbegavanja zla. Kad se jednom osvestiš i postaneš svestan činjenice da se Bog ne sme vređati, znaćeš šta znači plašiti se Boga i kloniti se zla.

Koračanje putem straha od Boga i izbegavanja zla ne mora nužno da zavisi od toga koliko istine poznaješ, kolikim si kušnjama bio podvrgnut, niti od toga koliko te je puta On doveo u red. To pre zavisi od stava koji u svom srcu nosiš prema Bogu i od suštine koju izražavaš. Čovekova suština i njegovi subjektivni stavovi – to je ono što je veoma važno i veoma presudno. A kad je reč o onima koji su se Boga odrekli i napustili Ga, njihovi prezrenja dostojni stavovi prema Njemu i njihova srca koja mrze istinu već su pokvarili Njegovo raspoloženje i stoga im, što se Njega tiče, nikada neće biti oprošteno. Oni su znali da Bog postoji, bili su obavešteni o tome da je On već stigao i čak su iskusili novo Božje delo. Njihov odlazak nije bio posledica obmane ili zabune, a još manje su bili primorani da odu. Umesto toga, oni su svesno i bistroga uma odlučili da napuste Boga. Njihov odlazak nije bio posledica gubitka puta, niti su oni bili izgnani. Stoga oni, u Božjim očima, nisu jagnjad koja je odlutala od svog stada, a kamoli bludni sinovi koji su zagubili svoj put. Otišli su nekažnjeno – a takvo stanje, takva situacija, kvari Božje raspoloženje, usled čega im On daruje beznadežne ishode. Zar takav ishod nije zastrašujući? Prema

tome, ljudi mogu da uvrede Boga ukoliko Ga ne poznaju. To nije beznačajna stvar! Ako ljudi Božji stav ne uzimaju za ozbiljno, već i dalje veruju da će se On radovati njihovom povratku, jer su oni deo Njegove izgubljene jagnjadi, te da On još uvek čeka da se oni predomisle, to onda znači im se bliži vreme kažnjavanja. Ne radi se samo o tome da će Bog odbiti da ih prihvati – budući da Mu oni već po drugi put kvare raspoloženje, stvar je još strašnija! Usled odsustva strahopoštovanja, ti su ljudi već prekršili Božje upravne odluke. Hoće li ih On ipak prihvatiti? U srcu Božjem, načela u vezi s ovim pitanjem su takva da će On, ukoliko se neko već uverio u to koji je put istinit, a zatim svesno i bistroga uma ipak odlučio da Boga odbaci i da ode od Njega, takvoj osobi preprečiti put koji vodi do spasenja, tako da će za nju kapija carstva od tog trenutka biti zauvek zamandaljena. Ako ta osoba bude još jednom pokucala, Bog joj neće otvoriti vrata; pristup će joj zauvek biti zabranjen. Neki su od vas možda pročitali biblijsku priču o Mojsiju. Nakon što ga je Bog pomazao, Mojsiju je, zbog njegovih postupaka i iz raznih drugih razloga, 250 vođa otkazalo poslušnost. Ko je bio taj kome su oni odbili da se potčine? To nije bio Mojsije. Odbili su da se potčine Božjim uređenjima; odbili su da se, po ovom pitanju, potčine Božjem delu. Rekli su sledeće: „Preterali ste! Sav je zbor ispunjen svetošću, i svi u njemu, a i Jahve je među njima.“ Jesu li ove reči i ovi stihovi, sa ljudske tačke gledišta, veoma ozbiljni? Nisu ozbiljni. U najmanju ruku, doslovno značenje tih reči nije ozbiljno. U pravnom smislu, tim rečima nije prekršen nijedan zakon, zato što, gledano spolja, taj jezik i taj rečnik nisu neprijateljski, a u njima još manje ima bogohulnih konotacija. To su samo uobičajene rečenice, i ništa više od toga. Zašto onda te reči kod Boga mogu da izazovu takav bes? Zato što one nisu bile upućene ljudima, već Bogu. Stav i narav koji su tim rečima izraženi, jesu upravo ono što Bogu kvari raspoloženje; te reči vređaju narav Božju, koja se ne sme vređati. Svi znamo kakvi su naposletku bili ishodi tih vođa. Kada je reč o ljudima koji su Boga napustili, kakvo je njihovo gledište? Kakav je njihov stav? I zašto njihovo gledište i stav dovode do toga da Bog s njima postupa na takav način? Razlog je u tome što oni, iako dobro znaju da je On Bog, ipak odlučuju da Ga izdaju, te su zato oni potpuno lišeni šanse da budu spaseni. Baš kao što je u Bibliji zapisano: „Naime, ako svojevoljno grešimo i nakon što smo primili znanje o istini, nema te žrtve koja će ukloniti grehe“ (Jevrejima 10:26). Da li sada jasno razumete ovaj problem?

Sudbine ljudi određene su njihovim stavom prema Bogu

Bog je živi Bog, i baš kao što se ljudi u različitim situacijama različito ponašaju, tako se i Njegov odnos prema tim ponašanjima razlikuje, jer On nije ni marioneta ni prazan balon. Spoznaja Božjeg stava je nešto što je za ljude vredno traganja. Ljudi treba da nauče da spoznajom Božjeg stava mogu da malo-pomalo steknu znanje o Božjoj naravi i da razumeju Njegovo srce. Kako postepeno budeš sve bolje razumevao Božje srce, neće ti se više činiti da su strah od Boga i izbegavanje zla tako teško ostvarljivi. Štaviše, kad budeš zaista razumeo Boga, manje je verovatno da ćeš o Njemu donositi zaključke. A kad jednom budeš prestao da donosiš zaključke o Bogu, biće manje verovatno da ćeš

Ga uvrediti, i on će te, a da ti toga nećeš biti ni svestan, povesti putem koji vodi do bogopoznanja; na taj će se način tvoje srce ispuniti bogobojažljivošću. Tada ćeš prestati da Boga definišeš na osnovu doktrina, reči i teorija kojima si ovladao. Umesto toga ćeš, neprestano u svemu tragajući za Božjim namerama, nesvesno postati osoba koja je po Božjem srcu.

Za ljude je Božje delo nevidljivo i nedodirljivo, ali zato Bog, što se Njega lično tiče, postupke svakog čoveka – kao i čovekov odnos prema Njemu – može ne samo da oseti, već i da ih vidi. Ovo je nešto što svi treba da prepoznaju i što svima treba da budu potpuno jasno. Možda se stalno pitaš: „Zna li Bog šta ja ovde radim? Da li On zna o čemu trenutno razmišljam? Možda zna, a možda i ne zna.“ Ako usvojiš takvo gledište, ako veruješ u Boga i slediš Ga, ali pritom istovremeno sumnjaš u Njegovo delo i Njegovo postojanje, pre ili kasnije će doći dan kada ćeš u Njemu probuditi gnev, jer se ti već teturaš duž ivice opasne provalije. Viđao sam ljude koji dugi niz godina veruju u Boga, ali da pritom još uvek nisu zadobili istina-stvarnost, a kamoli da su razumeli Božju volju. Ti ljudi nimalo ne napreduju ni u životu, niti u pogledu svoga rasta, već se uporno drže najpliće od svih doktrina. To je zato što takvi ljudi Božju reč nikada nisu smatrali samim životom i nikada se nisu suočili s Njegovim postojanjem, niti su ga prihvatili. Mislite li da je Bog ispunjen radošću kad vidi takve ljude? Da li Mu oni pružaju utehu? Prema tome, sudbine ljudi određene su upravo načinom na koji oni veruju u Boga. Kada govorimo o tome kako ljudi tragaju i kako prilaze Bogu, stavovi ljudi su od primarne važnosti. Nemoj zanemarivati Boga kao da je On samo prazan balon koji lebdi unutar tvog potiljka; o Bogu u kojeg veruješ uvek razmišljaj kao o živom, stvarnom Bogu. On tamo gore, na trećem nebu, ne sedi skrštenih ruku. Naprotiv, On neprestano zagleda u svačije srce, motri šta smeraš, pazi na svaku tvoju rečcu i na svako tvoje sićušno delo, gleda kako se ponašaš i vidi kakav je tvoj stav prema Njemu. Bilo da si spreman da Mu se predaš ili ne, celokupno tvoje ponašanje i tvoje najskrivenije misli i ideje otkrivaju se pred Njim i On ih posmatra. Usled tvog ponašanja, tvojih dela i tvog odnosa prema Njemu, Božje mišljenje o tebi i Njegov stav prema tebi neprestano se menjaju. Hteo bih da nekim ljudima dam jedan savet: ne ponašaj se kao odojče u Božjim rukama, kao da On treba da ti tetoši, kao da nikad ne bi mogao da te napusti i kao da je Njegov stav prema tebi fiksiran i večno nepromenljiv, a ujedno ti savetujem i da prestaneš da sanjariš! Bog se prema svakoj osobi ophodi pravedno i krajnje ozbiljno pristupa Svom delu osvajanja i spasavanja ljudi. To je Njegovo upravljanje. Prema svakoj osobi se odnosi ozbiljno, a ne kao prema nekom kućnom ljubimcu s kojim bi se igrao. Božja ljubav prema ljudima ne ogleda se u maženju i tetošenju, kao što ni Njegova milost i trpeljivost ne podrazumevaju popustljivost i nehajnost. Naprotiv, Božja se ljubav prema ljudima sastoji od nege, sažaljenja i poštovanja prema životu; Njegova milost i trpeljivost saopštavaju im šta On od njih očekuje i predstavljaju ono što je čovečanstvu potrebno da bi opstalo. Bog je živ i On zaista postoji; Njegov stav prema ljudima ne predstavlja skup dogmatskih pravila, već se zasniva na načelima i može se menjati. Njegove namere prema ljudima

vremenom se postepeno menjaju i transformišu, zavisno od okolnosti u kojima nastaju, kao i od stava svake pojedine osobe. Stoga bi u srcu trebalo da nosiš apsolutno jasnu spoznaju da je suština Boga nepromenljiva, te da će se Njegova narav pojavljivati u različitim vremenima i različitim kontekstima. Možda ti ne misliš da je ovo ozbiljna stvar i možda svoje lične predstave koristiš da bi zamišljao kako Bog treba da deluje. Ima, međutim, trenutaka kada je istinito baš ono gledište koje je potpuno suprotno tvom, a ti si Boga već naljutio time što si Ga odmeravao pomoću svojih ličnih predstava. To je zato što Bog ne funkcioniše onako kako ti to zamišljaš, niti će se prema ovoj stvari odnositi onako kako ti kažeš. Stoga te podsećam da treba da budeš pažljiv i razborit u pristupu svemu što te okružuje i da naučiš kako da u svemu slediš načelo hodanja Božjim putem, koje kaže da se plašiš Boga i kloniš se zla. Moraš odlično da razumeš sve što ima veze sa pitanjima Božje volje i Božjeg stava, moraš da pronađeš prosvećene ljude koji će ti to objasniti i moraš iskreno da tragaš. Boga u kojeg veruješ nemoj posmatrati kao marionetu, tako što ćeš Mu po volji suditi, proizvoljno zaključivati o Njemu i prema Njemu se odnositi bez dužnog poštovanja. Iako ti Bog donosi spasenje i određuje tvoj ishod, iako ti On može podariti milost, toleranciju, sud ili grdnju, Njegov stav prema tebi ni u kom slučaju nije nepromenljiv. Njegov stav zavisi od tvog stava prema Njemu, kao i od toga koliko Ga razumeš. Nemoj sebi da dozvoliš da Ga jednom zauvek definišeš samo na osnovu jednog prolaznog aspekta svog znanja ili razumevanja Boga. Nemoj verovati u mrtvog, već veruj u Živog Boga. Upamti to! Iako sam ovde govorio o nekim istinama – istinama koje je trebalo da čujete – za sada vam, s obzirom na vaše sadašnje stanje i sadašnji rast, neću postavljati nikakve veće zahteve, da vam ne bih potkopavao elan. U suprotnom, mogao bih vam ispuniti srca prejakom dozom sumornosti i učiniti da prema Bogu osetite preveliko razočaranje. Umesto toga, nadam se da ćete, koračajući putem koji leži pred vama, moći da iskoristite bogoljubivo srce i da se prema Bogu odnosite s poštovanjem. Nemoj se zapetljavati u pitanje načina verovanja u Boga; smatraj to jednim od najvećih postojećih problema. Smesti ga u svoje srce, sprovedi ga u delo i poveži ga sa stvarnim životom; nemoj ga koristiti kao otrcanu frazu – jer to je pitanje života i smrti, i ono će odrediti tvoju sudbinu. Nemoj se prema njemu odnositi kao prema nekoj šali ili dečjoj igri! Nakon što sam danas ove reči podelio s vama, pitam se koliko su od toga vaši umovi požnjeli i razumeli. Imate li neko pitanje u vezi s onim što sam danas ovde govorio?

Mada su ove teme donekle nove i pomalo izvan vašeg vidokruga, izvan vaših uobičajenih aktivnosti i onoga na šta obično obraćate pažnju, mislim da ćete, nakon što jedno vreme budete o njima u zajedništvu razgovarali, uopšteno razumeti sve što sam ovde rekao. Sve su ove teme prilično nove i nikada ih ranije niste razmatrali, te se nadam da one ni na koji način neće otežati vaše breme. Ja danas ove reči ne govorim da bih vas plašio, niti ih koristim radi obračunavanja s vama, već Mi je cilj da vam pomognem da razumete stvarne činjenice o istini. Budući da između ljudi i Boga postoji dubok jaz, ljudi Boga nikad nisu razumeli, niti su spoznali Njegov stav, uprkos tome što u Njega

veruju. Pored toga, ljudi nikada nisu s nekim naročitim elanom brinuli o Božjem stavu. Radije su samo slepo verovali i postupali, nemarno se odnoseći prema spoznaji i razumevanju Boga. Stoga sam prisiljen da vam ova pitanja razjasnim i pomognem vam da shvatite kakav je Bog u kojeg verujete, o čemu razmišlja, kakav Mu je stav u pogledu ophođenja prema različitim ljudima, koliko ste daleko od ispunjenja Njegovih zahteva i kolika je razlika između vaših postupaka i standarda koje On zahteva. Informišući vas o ovim stvarima, cilj Mi je da vam ponudim etalon prema kojem ćete sami sebe odmeriti, kako biste saznali do kakve vas je žetve doveo put kojim hodite, šta je to što na tom putu niste stekli i u koje se oblasti naprosto niste uključili. Dok između sebe komunicirate, obično govorite o malom broju tema o kojima se najčešće raspravlja i koje su, po svom obimu, veoma uske, a po svom sadržaju plitke. Između onoga o čemu razgovarate i Božjih namera, kao i između vaših diskusija na jednoj, te opsega i standarda Božjih zahteva na drugoj strani, postoji određena distanca, odnosno jaz. Ako duže vreme budete na ovaj način postupali, to će za posledicu imati vaše sve veće udaljavanje od Božjeg puta. Vi samo uzimate sadašnje Božje izjave i pretvarate ih u predmete obožavanja, posmatrajući ih kao nekakve obrede i propise. To je sve što činite! U vašim srcima, zapravo, za Boga jednostavno nema mesta i On vaša srca nikada nije uistinu zadobio. Neki misle da je veoma teško spoznati Boga, i to je istina. To zaista jeste teško. Ako su ljudi spolja primorani da izvršavaju svoje dužnosti, da obavljaju poslove i da naporno rade, oni će smatrati da je veoma lako verovati u Boga, jer sve to spada u okvire ljudskih mogućnosti. Onog trena, međutim, kad se tema pomeri na Božje namere i Njegov odnos prema čovečanstvu, tada, sa bilo čije tačke gledišta, stvari zaista postaju malo teže. To je zato što ova tema podrazumeva da ljudi shvataju istinu i svoj ulazak u stvarnost, tako da će se, sasvim prirodno, javiti određeni stepen poteškoća! Ipak, kad jednom prođeš kroz ta prva vrata i počneš da ulaziš, stvari postepeno postaju lakše.

Polazna osnova za strah od Boga jeste tretirati Ga kao Boga

Maločas je neko postavio sledeće pitanje: kako to da, iako o Bogu znamo više od Jova, mi i dalje ne možemo da Ga se bojimo? Nešto ranije smo se već malo dotakli ovog pitanja. U stvari, već smo raspravljali i o suštini tog pitanja, odnosno o činjenici da se Jov, iako tada još nije poznavao Boga, prema Njemu ipak odnosio kao prema Bogu i smatrao Ga Gospodarem neba i zemlje i svih stvorenja. Jov Boga nije smatrao neprijateljem, već Ga je obožavao kao Stvoritelja svih stvari. Zašto se ljudi danas toliko opiru Bogu? Zbog čega nisu u stanju da Ga se boje? Jedan od razloga je taj što ih je Sotona duboko iskvario, te su oni, sa tako duboko ukorenjenom sotonskom prirodom, postali Božji neprijatelji. Dakle, iako ljudi veruju u Boga i priznaju Ga, i dalje su u stanju da Mu se opiru i da Mu budu suprotstavljeni. To je određeno ljudskom prirodom. Drugi razlog je taj što ljudi, uprkos tome što u Boga veruju, Njega naprosto ne tretiraju kao Boga. Umesto toga, misle da se on ljudima suprotstavlja, smatraju Ga svojim neprijateljem i čini im se da se s Njim ne mogu pomiriti. To je naprosto tako jednostavno. Zar ovo

pitanje nismo razmatrali na našem prethodnom sastanku? Razmislite malo o tome: nije li to razlog? Ti možda ponešto i znaš o Bogu, ali šta se tačno pod tim znanjem podrazumeva? Nije li to ono o čemu svi pričaju? Nije li to ono što ti je Bog rekao? Tebi su dobro poznati samo teorijski i doktrinarni aspekti tog znanja – ali da li si ikada cenio pravo Božje lice? Poseduješ li subjektivno znanje? Imaš li praktičnih znanja i iskustava? Da li bi ti to znao da ti Bog nije rekao? Tvoje teoretsko znanje ne predstavlja pravo znanje. Jednom rečju, ma koliko da znaš i ma kako da si to znanje stekao, dokle god ne postigneš pravo razumevanje Boga, On će biti tvoj neprijatelj, a sve dok Boga zaista ne počneš da tretiraš kao Boga, On će ti se suprotstavljati, zato što si ti oličenje Sotone.

Dok si zajedno sa Hristom, možda Mu možeš služiti po tri obroka dnevno, ili Ga možda možeš poslužiti čajem i pobrinuti se za Njegove životne potrebe; tako će izgledati da si se prema Hristu odnosio kao prema Bogu. Kad god se nešto desi, gledišta ljudi uvek su suprotna Božjem gledištu; ljudi nikad ne uspevaju da shvate da i prihvate Božje gledište. Iako se naizgled mogu dobro slagati s Bogom, to ne znači da su oni sa Njim usklađeni. Čim nešto iskrsne, istina o ljudskoj neposlušnosti izlazi na videlo, potvrđujući na taj način neprijateljstvo koje postoji između ljudi i Boga. To neprijateljstvo ne znači da se Bog suprotstavlja ljudima, niti da želi da im bude neprijatelj, a ne znači ni da ih On stavlja u opoziciju Samom Sebi, da bi ih zatim tretirao kao takve. Umesto toga, reč je o onoj, prema Bogu oprečnoj suštini, koja vreba iz subjektivne volje čoveka i iz njegove podsvesti. Budući da ljudi sve što dolazi od Boga smatraju predmetom svog istraživanja, njihov odgovor na ono što od Boga dolazi i ono što se Boga tiče, sastoji se, pre svega, u nagađanju, sumnji, a zatim i u brzopletom zauzimanju stava koji je u sukobu i u suprotnosti sa Bogom. Ubrzo nakon toga, oni svoju negativnu energiju unose u sporove i nadmetanja s Bogom, idući dotle da sumnjaju čak i u to da takav Bog zavređuje da Ga ljudi slede. I pored toga što im razum govori da ne treba tako da postupaju, oni će se na to ipak odlučiti u inat sebi i bez oklevanja će tako postupati do samog kraja. Primera radi, koja je prva reakcija nekih ljudi na glasine i klevete u vezi sa Bogom? Oni će se najpre zapitati da li te glasine postoje i da li su tačne, a zatim će zauzeti stav tipa „čekaj i posmatraj“. Nakon toga, oni ovako razmišljaju: „Nema načina da se ovo proveri. Da li se to zaista dogodilo? Je li ova glasina tačna ili nije?“ Mada to spolja ne pokazuju, takvi ljudi su u svojim srcima već počeli da sumnjaju i već su počeli da poriču Boga. Šta je suština takvog stava i takvog gledišta? Nije li to izdaja? Dokle god se oni ne suoče s ovim pitanjem, ti ne možeš da znaš kakva su njihova gledišta; na prvi pogled, čini se da oni nisu u sukobu sa Bogom i da Ga ne smatraju neprijateljem. Međutim, čim se suoče s nekim problemom, odmah staju uz Sotonu i suprotstavljaju se Bogu. Na šta to ukazuje? Na činjenicu da su ljudi i Bog međusobno suprotstavljeni! Ne radi se o tome da Bog ljude smatra neprijateljima, već o tome da je sama čovekova suština neprijateljski nastrojena prema Bogu. Ma koliko dugo da Ga je neko sledio i ma koliku cenu da je platio, ma kako da Ga ljudi hvale i ma kako da se suzdržavaju od opiranja Bogu, pa čak i ma koliko snažno primoravaju sebe da Ga zavole, oni Boga nikada neće moći da tretiraju kao

Boga. Zar to nije određeno ljudskom suštinom? Ako se prema Njemu odnosiš kao prema Bogu i iskreno veruješ da On jeste Bog, možeš li i dalje da sumnjaš u Njega? Možeš li u srcu još uvek nositi znakove pitanja u vezi s Njim? Ne sme više biti nikakvih pitanja, zar ne? Belosvetski trendovi su užasno zli, kao i čitava ova ljudska rasa; pa kako to da nemaš predstave o njima? I ti sâm si tako rđav, pa kako to da ni o tome nemaš predstavu? Pa ipak, svega par glasina i nekolika kleveta je dovoljno da se u tebi rode tako ogromne predstave o Bogu i da ti toliko toga izmaštaš, što sve pokazuje koliko je tvoj rast zapravo nezreo! Da li je „zujanje“ nekoliko komaraca i par ogavnih mušica sve što je potrebno da bi ti podlegao obmani? Kakav si ti to čovek? Znaš li šta Bog misli o takvim ljudima? S obzirom na to kako se prema njima odnosi, Božji stav je zapravo sasvim očigledan. Radi se samo o tome da se Bog prema tim ljudima ophodi krajnje suzdržano – Njegov je stav takav da uopšte ne obraća pažnju na njih i da te neznalice ne uzima za ozbiljno. Zašto? Zato što On nikada nije iskreno planirao da zadobije ljude koji su se zarekli da će prema Njemu do samog kraja biti neprijateljski nastrojeni i koji nikada nisu ni planirali da tragaju za načinom da se usklade s Njim. Možda bi reči koje sam izgovorio neke ljude mogle da povrede. Hoćete li Mi onda dopustiti da vas uvek ovako vređam? U svakom slučaju, sve što sam rekao je sušta istina! Ako vas uvek budem ovako vređao i otvarao vam stare rane, hoće li to uticati na uzvišeni lik Božji koji čuvate u svom srcu? (Neće.) Ja takođe mislim da neće, jer u vašem srcu Boga naprosto nema. Uzvišeni Bog koji živi u vašem srcu – onaj kojeg odsudno branite i čuvate – jednostavno, nije Bog. On je pre plod ljudske mašte; on, naprosto, ne postoji. Stoga bi bolje bilo da vam otkrijem rešenje ove zagonetke; zar time neće ujedno biti razotkrivena i cela istina? Stvarni Bog nije onakav kakvim Ga ljudi zamišljaju. Nadam se da s tom realnošću svi možete da se suočite i da će vam ona pomoći da Boga bolje upoznate.

Ljudi koje Bog ne priznaje

Ima ljudi čiju veru Bog nikada nije iskreno priznao. Drugim rečima, Bog te ljude ne priznaje za Svoje sledbenike, jer smatra da njihova vera nije vredna Njegove hvale. Ma koliko godina da su sledili Boga, zamisli i stavovi tih ljudi nikada se nisu menjali; oni su slični nevernicima, pridržavaju se neverničkih načela i metoda ophođenja s ljudima, kao i neverničkih zakona opstanka i vere. Božju reč nikada nisu prihvatali kao svoj život, nikada nisu verovali da je Božja reč istina, nikada nisu nameravali da od Boga prihvate spasenje i nikada Ga nisu priznavali za svog Boga. Na veru u Boga gledaju kao na neku vrstu amaterskog hobija i tretiraju Ga kao puku duhovnu hranu; kao takvi, smatraju da im se ne isplati ni da pokušaju da shvate Božju narav i Njegovu suštinu. Može se reći da ništa od onog što odgovara istinitom Bogu nema nikakve veze s ovim ljudima; oni za to nisu zainteresovani i mrzi ih da na to obraćaju pažnju. To je zato što im iz dubine srca jedan žestoki glas neprestano govori: „Bog je nevidljiv i nedodirljiv; On ne postoji.“ Veruju da pokušaj razumevanja jednog takvog Boga ne bi bio vredan njihovog truda i da bi se time samo zavaravali. Veruju da su jako pametni zato što Boga priznaju samo na rečima,

ne zauzimajući pritom bilo kakav stvarni stav i ne preduzimajući nikakve stvarne postupke. Kako Bog gleda na takve ljude? Smatra ih nevernicima. Neko će upitati: „Mogu li nevernici da čitaju Božje reči? Mogu li da izvršavaju svoje dužnosti? Mogu li da izgovore rečenicu 'Živeću za Boga'?“ Ono što čovek najčešće vidi jesu spoljne fasade, kojima ljudi sebe drugima prikazuju; njihovu suštinu on ne može da vidi. Bog, međutim, ne gleda u njihove spoljne fasade; On vidi samo njihovu unutrašnju suštinu. Takav je, dakle, Božji stav i tako On te ljude definiše. A ovi na to kažu: „Zašto Bog radi ovo? Zašto Bog radi ono? Ne razumem ovo; ne razumem ono; to nije u skladu s ljudskim predstavama; Ti moraš to da mi objasniš…“ Kao odgovor na to, pitam ih: da li je zaista nužno da ti to objašnjavam? Da li sve to zapravo ima ikakve veze s tobom? Za koga ti sebe smatraš? Odakle si došao? Jesi li zaista merodavan da daješ Bogu savete? Veruješ li u Njega? Priznaje li On tvoju veru? Budući da tvoja vera nema nikakve veze s Bogom, zašto te uopšte zanimaju Njegovi postupci? Pošto ne znaš koje je tvoje mesto u Božjem srcu, kako onda možeš biti merodavan da s Njim razgovaraš?

Reči opomene

Zar vam nije neprijatno nakon što ste čuli ove primedbe? Iako možda nemate volju da ih slušate ili pak ne želite da ih prihvatite, sve su to činjenice. Pošto ovu etapu dela treba Bog da obavi, ukoliko vas ne zanimaju Njegove namere, ako ne brinete o Njegovom stavu i ne razumete Njegovu suštinu i narav, naposletku ćete samo vi biti na gubitku. Nemojte Moje reči da krivite zbog toga što vam je teško da ih slušate i što vam zbog njih splašnjava elan. Ja govorim istinu i nemam nameru da vas obeshrabrim. Bez obzira šta tražim od vas i na koji način zahtevam da to učinite, nadam se da ćete ići pravim smerom i slediti Božji put, te da s tog ispravnog puta nikada nećete skrenuti. Ako ne postupate u skladu s Božjom reči i ne sledite Njegov put, onda se vi nesumnjivo bunite protiv Boga i zasigurno ste skrenuli s pravog puta. Stoga osećam da neke stvari moram da vam razjasnim, da moram da vas nateram da verujete nedvosmisleno, jasno i bez trunke neizvesnosti, te da vam pomognem da jasno razumete Božji stav, Njegove namere, način na koji On ljude usavršava i kako određuje ishode ljudi. Ako jednoga dana ne budete bili u stanju da krenete ovim putem, Ja za to neću snositi nikakvu odgovornost, jer sam vam ove reči veoma jasno saopštio. A što se tiče toga kako ćete se nositi sa vlastitim ishodima, to je u potpunosti na vama. Kada je reč o ishodima raznih tipova ljudi, Bog prema njima ima različite stavove, ima Svoje načine kako da ih odmeri, kao i Svoj vlastiti standard u pogledu zahteva koje pred njih postavlja. Njegov standard za odmeravanje ishoda sve ljude tretira ravnopravno – u to ne treba nimalo da sumnjate! Stoga su strahovanja pojedinih ljudi potpuno bezrazložna. Je li vam sada lakše? To je sve za danas. Zbogom!

17. oktobar 2013. godine

Božje delo, Božja narav i Sâm Bog I

Danas u zajedništvu razgovaramo o jednoj važnoj temi. To je tema o kojoj se raspravlja još od početka Božjeg dela i koja je od izuzetnog značaja za svakog pojedinca. Drugim rečima, to je pitanje s kojim će se svako susresti tokom svog verovanja u Boga; to je pitanje koje se mora razmotriti. To je ključno i neizbežno pitanje kojem ljudski rod ne može da okrene leđa. Kad već govorimo o važnosti, šta je najvažnije za svakoga ko veruje u Boga? Neki misle da je najvažnije razumeti Božju volju; drugi veruju da je najvažnije jesti i piti više reči Božjih; neki smatraju da je najvažnije spoznati sebe; drugi su mišljenja da je najvažnije znati kako pronaći spasenje kroz Boga, kako slediti Boga i kako udovoljiti Njegovoj volji. Danas ćemo sva ova pitanja ostaviti po strani. O čemu ćemo, onda, razgovarati? Naša tema je Bog. Da li je to najvažnija tema za svaku osobu? Šta ova tema obuhvata? Ona je, naravno, neodvojiva od Božje naravi, Božje suštine i Božjeg dela. Stoga, hajde da danas razgovaramo na temu „Božje delo, Božja narav i Sâm Bog“.

Od vremena kada je čovek počeo da veruje u Boga, ljudi su se susretali sa temama kao što su Božje delo, Božja narav i Sâm Bog. Što se Božjeg dela tiče, neki će reći: „Božje delo se izvršava na nama; mi ga svakodnevno doživljavamo, tako da nam ono nije nepoznato.“ Kada govorimo o Božjoj naravi, neki će reći: „Božja narav je tema koju celog života proučavamo, istražujemo i na koju smo usredsređeni, tako da bi trebalo da smo sa njom dobro upoznati.“ A što se Sâmog Boga tiče, neki će reći: „Sâm Bog je Onaj kojeg sledimo, u kojeg verujemo i kojem težimo; nismo neobavešteni o Njemu.“ Od postanka sveta, Bog nikada nije prestajao da obavlja Svoje delo; za sve to vreme, neprekidno je izražavao Svoju narav i na različite načine izražavao Svoju reč. Uporedo s tim, On je ljudima neprestano izražavao Sebe i Svoju suštinu, Svoju volju prema čoveku i ono što od čoveka zahteva. Otuda, ove teme doslovno nikome nisu strane. Ljudima koji danas slede Boga, međutim, Božje delo, Božja narav i Sâm Bog zapravo su veoma strani. Zašto je to tako? Dok doživljavaju Božje delo, ljudi takođe dolaze u dodir s Bogom, usled čega imaju osećaj da razumeju Božju narav, ili bar da ponešto znaju o tome kakva je ona. Shodno tome, čovek ne misli da su mu Božje delo i Božja narav strani. Štaviše, on smatra da je veoma dobro upoznat s Bogom i da razume mnogo toga o Njemu. Međutim, kako sada stoje stvari, kod mnogih se ovo razumevanje Boga svodi na ono što su pročitali u knjigama i na lično iskustvo; njihovo je razumevanje sputano maštom i, iznad svega, ograničeno na činjenice koje oni mogu svojim očima da vide – a sve je to daleko od Sâmog istinitog Boga. Koliko je tačno daleko to „daleko“? Čovek možda ni sam nije siguran, ili možda tek nejasno oseća ili naslućuje – ali je zato, što se Sâmoga Boga tiče, čovekovo razumevanje Njega isuviše daleko od suštine Sâmog istinitog Boga. Upravo zbog toga, za nas je od presudne važnosti da o temi kao što je „Božje delo, Božja narav i Sâm Bog“, u zajedništvu razgovaramo na sistematičan i konkretan način.

Božja narav je, zapravo, otvorena za sve i nije skrivena, zato što Bog nikad nije svesno izbegavao nijednu osobu i nikada nije svesno nastojao da se sakrije kako bi ljudima onemogućio da Ga spoznaju i razumeju. Božja se narav oduvek ogledala u otvorenosti i iskrenom suočavanju sa svima. Tokom Svog upravljanja, Bog obavlja Svoje delo suočavajući se sa svima, a Njegovo se delo obavlja na svakoj osobi. Dok obavlja Svoje delo, On neprestano otkriva Svoju narav, a Svoju suštinu, sve ono što On ima i što jeste, neprekidno koristi da bi svaku pojedinu osobu usmeravao i opskrbio. U svakom dobu i svakoj etapi dela, bez obzira na dobre ili loše okolnosti, Božja narav, kao i Božje odlike i biće, uvek su otvoreni za svakog pojedinca, baš kao što i Njegov život neprekidno i bez prestanka opskrbljuje i podržava ljudski rod. Uprkos svemu tome, za neke ljude Božja narav i dalje ostaje skrivena. Zašto je to tako? Zato što ti ljudi, iako slede Boga i žive unutar Njegovog dela, nikada nisu nastojali da Ga razumeju, niti su hteli da Ga spoznaju, a kamoli da Mu se približe. Po njima, razumevanje Božje naravi predskazuje njihov skori kraj; za njih to znači da će im Božja narav uskoro suditi i osuditi ih. Stoga oni nikada nisu hteli da razumeju Boga ni Njegovu narav, niti su ikada žudeli za spoznajom i dubljim razumevanjem Božje volje. Oni ne teže razumevanju Božje volje putem svesne saradnje – oni samo s beskrajnim uživanjem i neumorno rade ono što žele da rade, veruju u Boga u kojeg žele da veruju, veruju u Boga koji postoji samo u njihovoj mašti, veruju u Boga koji postoji samo u njihovim predstavama i veruju u Boga koji je neodvojiv od njihovog svakodnevnog života. Što se Sâmog istinitog Boga tiče, potpuno Ga odbacuju i uopšte ne žele da Ga razumeju, niti da na Njega obraćaju pažnju, a kamoli da Mu se približe. Reči koje Bog izražava koriste samo da bi se kitili i sebe lepše „upakovali“. Po njima, to ih već čini uspešnim vernicima i ljudima koji veru u Boga nose u svom srcu. Duboko u duši, kroz život ih vodi vlastita mašta, njihove predstave, pa čak i njihove lične definicije Boga. Sa druge strane, Sâm istiniti Bog nema sa njima apsolutno nikakve veze. Jer, kad bi oni razumeli Sâmog istinitog Boga, kad bi razumeli Božju narav i sve ono što On ima i što jeste, to bi značilo da bi njihovi postupci, njihova vera i njihova nastojanja bili osuđeni. Upravo iz tog razloga, nisu radi da aktivno tragaju ili da se mole kako bi bolje razumeli Boga, kako bi bolje spoznali Božju volju i bolje razumeli Božju narav. Više bi im odgovaralo da Bog bude nešto izmišljeno, nešto šuplje i nejasno. Više bi voleli da Bog bude upravo onakav kakvim Ga oni zamišljaju, neko ko je uvek spreman da im se nađe pri ruci, neko ko ih neiscrpno opskrbljuje i ko je uvek dostupan. Kad požele da uživaju u Božjoj blagodati, od Njega traže da bude ta blagodat. Kad im zatreba Božji blagoslov, od Njega traže da bude taj blagoslov. Kad se suoče s nedaćama, traže od Boga da ih okuraži i da im čuva leđa. Njihovo poznavanje Boga ograničeno je na blagodati i blagoslove. Njihovo razumevanje Božjeg dela, Božje naravi i Boga Sâmoga, takođe se svodi samo na njihove maštarije, na reči i teorije. Ima, međutim, i onih koji žude za razumevanjem Božje naravi, koji iskreno žele da vide Sâmog Boga i da uistinu razumeju Božju narav, sve ono što On ima i što jeste. Ti ljudi tragaju za stvarnošću istine i za Božjim spasenjem, i nastoje da ih Bog osvoji, spase i usavrši. Oni srcem svojim

čitaju Božju reč i uz pomoć svog srca ocenjuju svaku situaciju i svaku osobu, svaki događaj i svaku stvar koju je Bog za njih uredio, dok se pritom iskreno mole i tragaju. Njihova je najveća želja da spoznaju Božju volju, da razumeju pravu Božju narav i suštinu, da ne bi više vređali Boga i da bi, kroz vlastita iskustva, sagledali što više od Božje divote i Njegovo pravo lice. Takođe, da bi uistinu pravi Bog postojao u njihovim srcima, da bi Bog dobio Svoje mesto u njihovim srcima, kako više ne bi živeli u svojim maštarijama, predstavama i nejasnim pojmovima. Oni gore od želje da razumeju Božju narav i Njegovu suštinu, zato što su Božja narav i suština ljudima potrebni u svakom trenutku njihovog životnog iskustva; upravo Njegova narav i suština opskrbljuju život tokom čitavog ljudskog veka. Kad jednom budu razumeli Božju narav, ljudi će se više plašiti Boga, bolje će sarađivati u Božjem delu, više će voditi računa o Božjoj volji i svoju će dužnost obavljati najbolje što mogu. Takvi su stavovi ove dve vrste ljudi prema Božjoj naravi. Prvoj vrsti pripadaju oni koji ne žele da razumeju Božju narav. Iako kažu da bi hteli da razumeju Božju narav, da spoznaju Sâmog Boga, da vide šta je to što Bog ima i što jeste, te da iskreno cene Božju volju, njima bi duboko u duši bilo draže da Bog ne postoji. To je zato što je ova vrsta ljudi dosledna u svojoj neposlušnosti i opiranju prema Bogu; oni se sa Bogom bore za položaj u vlastitom srcu i često sumnjaju u postojanje Boga ili ga čak poriču. Oni Sâmom stvarnom Bogu i Njegovoj naravi ne žele da dopuste da im okupiraju srce. Sve što žele jeste da udovolje vlastitim žudnjama, maštarijama i ambicijama. Prema tome, iako ti ljudi možda i veruju u Boga, slede Ga, pa čak i ostavljaju svoju porodicu i posao radi Njega, oni se ipak ne odriču svog rđavog načina života. Neki čak kradu i rasipnički troše darove, ili u sebi proklinju Boga, dok bi drugi da svoj položaj koriste kako bi neprestano svedočili o sebi, veličali sami sebe i takmičili se s Bogom zarad ljudi i svog statusa. Pomoću raznoraznih metoda i mera, oni ljude primoravaju da ih obožavaju, neprestano nastojeći da ih pridobiju i da upravljaju njima. Neki čak ljude namerno navode na pomisao da su oni Bog, kako bi se prema njima odnosili kao prema Bogu. Oni nikad ne bi nekome rekli da su iskvareni – da su i oni takođe iskvareni i nadmeni, da ljudi ne treba da im se klanjaju, te da je, ma koliko da dobro rade, za sve to zaslužna Božja uzvišenost, a da oni ionako samo rade ono što bi trebalo da rade. Zašto oni ne govore tako? Zato što se užasno plaše da ne izgube svoje mesto u ljudskim srcima. Stoga takvi ljudi nikad ne veličaju Boga i nikad ne svedoče o Njemu, pošto Boga nikad nisu ni pokušali da razumeju. Mogu li oni spoznati Boga ako Ga ne razumeju? To je nemoguće! Prema tome, iako su reči koje čine naziv teme „Božje delo, Božja narav i Sâm Bog“ jednostavne, one za svaku osobu imaju različito značenje. Za nekoga ko je prema Bogu često neposlušan, ko Mu se opire i ko je prema Njemu neprijateljski nastrojen, te reči najavljuju osudu; s druge strane, onaj ko traga za istina-stvarnošću i ko pred Boga često dolazi tragajući za Njegovom voljom, u tim će se rečima osećati kao riba u vodi. Među vama, dakle, ima onih koje, čim čuju da se govori o Božjoj naravi i Božjem delu, odmah zaboli glava, srca im se ispune otporom i osećaju se krajnje neprijatno. Ali među vama ima i onih koji smatraju da je upravo ovo tema koja im je

potrebna, jer od nje imaju velike koristi. To je nešto što njihovom životnom iskustvu ne sme da nedostaje; to je srž srži, temelj vere u Boga i nešto što ljudski rod ne može da napusti. Ova tema može svima vama izgledati i bliska i daleka, nepoznata, a ipak nekako poznata. Međutim, bez obzira na sve, ovo je tema koju svi moraju da čuju, da se s njom upoznaju i da je razumeju. Ma kako da se njome baviš, ma kako da na nju gledaš i ma kako da je razumeš, važnost ove teme ne može se zanemariti.

Bog Svoje delo obavlja od trenutka kad je stvorio ljudski rod. U početku je to delo bilo veoma jednostavno, ali je, uprkos svojoj jednostavnosti, u sebi sadržalo izraze Božje suštine i Njegove naravi. Iako je Božje delo sada uzdignuto na viši nivo, i mada je to delo koje se obavlja na svakoj osobi koja Ga sledi postalo čudesno i konkretno, sa uzvišenim izrazom Njegove reči, za sve to vreme Božja je ličnost ostala skrivena od ljudi. Iako se On, od biblijskih vremena do današnjih dana dvaput ovaplotio, ko je ikada video stvarnu Božju ličnost? Da li je, prema vašem shvatanju, iko ikada video stvarnu Božju ličnost? Ne. Stvarnu Božju ličnost niko nije video, što znači da niko nikada nije video istinsko Božje biće. Ovo je nešto oko čega se svi slažu. To, drugim rečima, znači da je stvarna Božja ličnost, odnosno Božji Duh, skrivena od celog čovečanstva, uključujući tu Adama i Evu, koje je On stvorio, kao i pravednog Jova, kojeg je prihvatio. Niko od njih nije video stvarnu Božju ličnost. Ali, zašto Bog svesno prikriva Svoju stvarnu ličnost? Neki kažu: „Bog se boji da ne uplaši ljude.“ Drugi kažu: „Bog Svoju stvarnu ličnost krije zato što je čovek isuviše mali, dok je Bog prevelik; ljudi ne smeju da Ga vide, jer će u suprotnom umreti.“ Ima i onih koji kažu: „Bog je zauzet svakodnevnim obavljanjem Svog dela, te stoga možda nema vremena da se pojavljuje kako bi Ga ljudi videli.“ Bez obzira u šta verujete, Ja u vezi s tim imam Svoj zaključak. Koji je to zaključak? Radi se o tome da Bog naprosto ne želi da ljudima pokaže Svoju stvarnu ličnost. Skrivanje od ljudi je nešto što Bog namerno čini. Drugim rečima, Božja je namera da ljudi ne vide Njegovu stvarnu ličnost. To bi dosad trebalo da svima bude jasno. Ako Bog nikad nikome nije otkrio Svoju ličnost, mislite li onda da Božja ličnost postoji? (On postoji.) Naravno da postoji. Postojanje Božje ličnosti je van svake sumnje. Što se pak tiče toga koliko je Božja ličnost velika ili kako On izgleda, jesu li ovo pitanja koja ljudi treba da istražuju? Ne. Odgovor na to je odrečan. Ako Božja ličnost nije tema koju bi trebalo da istražujemo, šta onda jeste? (Božja narav.) (Božje delo.) Ipak, pre nego što započnemo naše zajedništvo o ovoj zvaničnoj temi, hajde da se nakratko vratimo na ono o čemu smo maločas razgovarali: zašto Bog ljudima nikada nije otkrio Svoju ličnost? Zašto Svoju ličnost namerno sakriva od ljudi? Za to postoji samo jedan razlog, koji se sastoji u sledećem: iako je čovek, kojeg je Bog stvorio, hiljadama godina doživljavao Njegovo delo, ne postoji nijedna osoba koja poznaje Božje delo, Božju narav i Božju suštinu. U Božjim su očima takvi ljudi suprotstavljeni Njemu, a Bog se nikad ne bi pokazao ljudima koji su prema Njemu neprijateljski nastrojeni. To je jedini razlog zbog kojeg Bog ljudima nikad nije otkrio Svoju ličnost i zbog kojeg je On namerno sakriva od njih. Da li vam je sada jasna važnost poznavanja Božje naravi?

Otkad postoji Božje upravljanje, On je uvek bio u potpunosti posvećen obavljanju Svog dela. Uprkos tome što je Svoju ličnost prikrivao od čoveka, On je uvek bio pokraj čoveka, radio na njemu, izražavao Svoju narav, usmeravao čitavo čovečanstvo Svojom suštinom, te kroz Svoju moć, Svoju mudrost i Svoj autoritet obavljao Svoje delo na svakoj osobi, stvarajući na taj način Doba zakona, Doba blagodati i sadašnje Doba carstva. Iako Svoju ličnost skriva od čoveka, Njegova narav, Božje biće i odlike, kao i Njegova volja prema ljudima, bezrezervno se otkrivaju čoveku da ih čovek vidi i doživi. Drugim rečima, iako ljudska bića Boga ne mogu ni da vide ni da dodirnu, Božja narav i suština sa kojima se čovečanstvo susreće apsolutno predstavljaju izraz Sâmog Boga. Zar to nije činjenica? Ma koji način ili ugao pristupa da odabere za Svoje delo, Bog se prema ljudima uvek odnosi preko Svog pravog identiteta, obavlja posao koji je dužan da obavi i izgovara reči koje treba da izgovori. Bez obzira s koje pozicije Bog govori – bilo da stoji na trećem nebu ili je unutar tela, pa čak i da govori sa pozicije običnog čoveka – On se čoveku uvek obraća svim Svojim srcem i umom, bez ikakve obmane ili prikrivanja. Dok izvršava Svoje delo, Bog bez ikakvog suzdržavanja izražava Svoju reč i Svoju narav, kao i sve ono što On ima i što jeste. On ljudski rod usmerava Svojim životom, Svojim bićem i svime što mu pripada. Tako je čovek, tokom čitavog Doba zakona – epohe koja predstavlja kolevku čovečanstva – živeo pod vođstvom „nevidljivog i nedodirljivog“ Boga.

Bog se prvi put ovaplotio nakon Doba zakona, i to je ovaploćenje potrajalo trideset tri i po godine. Da li je, sa aspekta čoveka, period od trideset tri i po godine dugačak? (Nije dugačak.) Pošto je životni vek čoveka obično znatno duži od trideset i nešto godina, taj period za čoveka nije veoma dugačak. Za ovaploćenog Boga, međutim, te su trideset tri i po godine zaista bile dugačke. On je postao čovek – obična osoba koja je na Sebe preuzela Božje delo i nalog. To je značilo da je On morao da se lati posla koji običan čovek ne bi mogao da obavi, a pritom je trpeo i stradanje koje obični ljudi ne bi mogli da podnesu. Iako toliko stradanje koje je Gospod Isus pretrpeo tokom Doba blagodati, otkad je počeo da obavlja Svoje delo, pa sve do dana kad je prikovan za krst, nije nešto što su današnji ljudi mogli lično da vide, zar ne možete da to sebi barem donekle predočite na osnovu biblijskih priča? Sve u svemu, bez obzira na to koliko je pojedinosti u zabeleženim činjenicama, Božje delo tokom ovog perioda obilovalo je teškoćama i patnjom. Za iskvarenog čoveka, trideset tri i po godine nije mnogo; malo patnje je beznačajna stvar. Međutim, za svetog, neokaljanog Boga, koji je morao da ponese sve ljudske grehe, da jede, spava i živi sa grešnicima, taj je bol bio neverovatno veliki. On je Stvoritelj, Suveren svih stvari i Vladar svega, pa ipak, kad je došao na ovaj svet, morao je da istrpi ugnjetavanje i surovost iskvarenih ljudi. Da bi dovršio Svoje delo i čovečanstvo izbavio iz mora bede, morao je da bude osuđen od čoveka i da ponese grehe celog čovečanstva. Razmere stradanja kroz koje je prošao obični ljudi nikako ne mogu da zamisle niti da shvate. Šta to stradanje predstavlja? Ono predstavlja Božju odanost čovečanstvu. Predstavlja poniženje koje je pretrpeo i cenu koju je platio zarad čovekovog spasenja, iskupljenja njegovih grehova i dovršetka ove etape Svog dela. To

takođe znači da bi Bog čoveka iskupio sa krsta. Ta je cena plaćena krvlju i životom, cena koju nijedno stvoreno biće ne bi moglo sebi da priušti. On je mogao da podnese takvo stradanje i da obavi takvo delo zato što ima Božju suštinu i zato što poseduje ono što Bog ima i jeste. To je nešto što nijedno biće koje je On stvorio ne bi moglo da obavi umesto Njega. To je Božje delo tokom Doba blagodati i otkrovenje Njegove naravi. Da li se time otkriva išta od onoga što Bog ima i što jeste? Zavređuje li to delo da se čovečanstvo s njim upoznaje? Mada u tom dobu nisu videli Božju ličnost, ljudi su primili Božju žrtvu za greh i Bog ih je sa krsta iskupio. Iako delo koje je Bog obavljao tokom Doba blagodati ljudima možda nije nepoznato, da li iko poznaje narav i volju koje je Bog izražavao tokom tog perioda? Čoveku su samo poznate pojedinosti Božjeg dela tokom različitih doba i putem različitih kanala, ili pak priče u vezi s Bogom koje su se odigravale u isto vreme dok je Bog obavljao Svoje delo. Te su pojedinosti i priče, u najbolju ruku, samo informacije ili legende o Bogu, i nemaju nikakve veze s Božjom naravi i suštinom. Prema tome, koliko god priča o Bogu da znaju, to ne znači da ljudi duboko razumeju i poznaju Božju narav ili Njegovu suštinu. Iako su ljudi u Doba blagodati, kao i oni u Doba zakona, doživljavali neposredne i prisne susrete s ovaploćenim Bogom, njihovo znanje o Božjoj naravi i suštini praktično nije ni postojalo.

Bog se, u Dobu carstva, još jednom ovaplotio, na isti način kao što je to i prvi put bio uradio. Tokom ovog perioda Svog dela, Bog i dalje bezrezervno izražava Svoju reč, obavlja delo koje namerava da uradi i izražava ono što On ima i što jeste. Istovremeno s tim, On nastavlja da trpi i toleriše čovekovu neposlušnost i neukost. Zar Bog i tokom ovog perioda Svog delovanja ne otkriva neprestano Svoju narav i ne izražava Svoju volju? Božja narav, Njegovo biće i sve što Mu pripada, kao i Njegova volja, za svakog su čoveka, dakle, oduvek bili otvoreni, od trenutka stvaranja ljudskog roda pa sve do danas. Bog nikada nije namerno skrivao Svoju suštinu, Svoju narav, niti Svoju volju. Radi se samo o tome da ljude nije briga ni šta Bog radi, niti kakva je Njegova volja – čovekovo razumevanje Boga zbog toga i jeste tako mizerno. Drugim rečima, iako skriva Svoju ličnost, Bog ujedno neprestano stoji uz ljude i na njih sve vreme otvoreno projektuje Svoju volju, narav i suštinu. U izvesnom smislu, Božja je ličnost takođe otvorena prema ljudima, ali oni, zbog svog slepila i svoje neposlušnosti, nikada ne mogu da vide Božju pojavu. Ako, dakle, tako stoje stvari, zar onda ne bi svakome trebalo da bude lako da razume Božju narav i Sâmog Boga? Na to je pitanje veoma teško odgovoriti, zar ne? Možete reći da je to lako razumeti, ali iako ima ljudi koji nastoje da spoznaju Boga, oni ipak nisu u stanju da Ga zaista upoznaju, niti da Ga jasno razumeju – njihovo razumevanje zauvek ostaje maglovito i nejasno. Nećete, međutim, biti u pravu ni ako kažete da to nije lako. Budući da su ljudi toliko dugo bili predmet Božjeg delovanja, trebalo bi da je svako od njih već iskusio istinske odnose s Bogom. Trebalo bi da su u svom srcu barem donekle osetili Boga ili se sa Njim duhovno sreli, trebalo bi da imaju barem nekakvu opažajnu svest o Božjoj naravi ili da su Ga bar u izvesnoj meri razumeli. Od vremena kad su počeli da slede Boga pa sve do sada, ljudi su previše toga dobili, ali

su iz raznoraznih razloga – svog lošeg kova, svoje neukosti, buntovništva i svakojakih namera – oni ujedno i izgubili previše. Zar Bog ljudima nije već dovoljno toga pružio? Iako Svoju ličnost skriva od ljudi, On ljude snabdeva onim što ima i što jeste, kao i Svojim životom; ljudsko znanje o Bogu trebalo bi da bude mnogo veće nego što je sada. Upravo stoga smatram da je potrebno da sa vama u zajedništvu i dalje razgovaramo na temu Božjeg dela, Božje naravi i Sâmog Boga. Svrha tog razgovora jeste da briga i pažnja, koje je Bog čoveku poklanjao hiljadama godina, ne budu uzaludne, te da bi ljudi mogli uistinu da razumeju i da cene Božju volju prema njima. Svrha je da ljudi započnu novu etapu spoznavanja Boga. Time će, ujedno, Bog biti vraćen na Svoje pravo mesto u srcima ljudi; drugim rečima, dobiće ono što On zaslužuje.

Da biste razumeli Božju narav i Sâmog Boga, morate započeti polagano. Ali, odakle tačno započeti? Za početak, odabrao sam neka poglavlja iz Biblije. Informacije navedene u nastavku teksta sadrže biblijske stihove, od kojih je svaki povezan sa temom Božjeg dela, Božje naravi i Sâmog Boga. Namerno sam potražio ove odlomke da vam posluže kao izvor koji će vam pomoći da spoznate Božje delo, Božju narav i Sâmog Boga. Deleći ih između sebe, moći ćemo da vidimo kakvu je narav Bog otkrivao tokom obavljanja Svog ranijeg dela i koji su aspekti Njegove suštine nepoznati čoveku. Iako se radi o starim poglavljima, tema o kojoj razgovaramo predstavlja nešto sasvim novo što ljudi nemaju, niti su za to ikada čuli. Nekima od vas to može biti nezamislivo – zar pominjanje Adama i Eve i vraćanje na Noja nije ponovno koračanje po istim stopama? Ma šta vi mislili, ta su poglavlja veoma korisna za besedu na ovu temu i mogu poslužiti kao nastavno gradivo ili materijal iz prve ruke za današnji zbor. Kad ovo zajedništvo budem priveo kraju, razumećete zašto sam odabrao baš ova poglavlja. Oni koji su čitali Bibliju možda su već pročitali ovih nekoliko stihova, ali ih možda nisu uistinu razumeli. Hajde da se na njih najpre ukratko osvrnemo, a zatim ćemo svaki od njih detaljno razmotriti.

Adam i Eva su preci ljudskog roda. Ako već pominjemo biblijske likove, onda moramo početi od njih dvoje. Sledeći na redu je Noje, drugi predak čovekov. A ko je treći lik? (Avrâm.) Znate li svi priču o Avrâmu? Nekima od vas je možda poznata, dok drugima možda i nije baš najjasnija. Ko je četvrti lik? Ko se pominje u priči o uništenju Sodome? (Lot.) Lot se, međutim, ovde ne pominje. A ko se onda pominje? (Avrâm.) Glavna stvar koja se pominje u priči o Avrâmu jeste ono što je rekao Jahve Bog. Vidite li? Ko je peti lik? (Jov.) Ne pominje li Bog mnogo toga iz priče o Jovu tokom ove aktuelne etape Svog dela? Da li to onda znači da vam je do te priče veoma stalo? Ako jeste, da li ste pažljivo pročitali biblijsku priču o Jovu? Znate li šta je sve Jov izgovorio i šta je sve učinio? Koliko ste puta pročitali tu priču, vi koji ste je najviše čitali? Da li je često čitate? Sestre iz Hong Konga, recite nam, molim vas. (Nekoliko puta sam je pročitala još ranije, u Doba blagodati.) Nisi je ponovo čitala od tada? Žalosno je to. Da vam kažem nešto: Bog je, tokom ove etape Svog dela, mnogo puta pomenuo Jova, što je odraz Njegovih namera. Činjenica da je mnogo puta pomenuo Jova, a da pri tom nije probudio vašu pažnju,

svedoči o ovome: vi uopšte niste zainteresovani da postanete dobri ljudi, ljudi koji se plaše Boga i koji se klone zla. To je zato što se zadovoljavate tek grubom predstavom o priči o Jovu koju je naveo Bog. Zadovoljavate se samo time da tu priču razumete, ali vas nije briga za pojedinosti, niti pokušavate da razumete ko je Jov i zbog čega ga zapravo Bog toliko često pominje. Ako vas ne zanima osoba koju Bog toliko hvali, na šta onda vi tačno obraćate pažnju? Ako vam do tako važne osobe, koju je Bog pomenuo, nije stalo, niti pokušavate da je razumete, šta to onda govori o o vašem stavu prema Božjoj reči? Zar to ne bi bilo žalosno? Zar to onda ne bi bio dokaz da se većina vas uopšte ni ne bavi praktičnim stvarima, niti traga za istinom? Ukoliko tragaš za istinom, posvetićeš dužnu pažnju ljudima koje Bog priznaje i likovima iz priča o kojima je Bog govorio. Bez obzira na to da li si im dorastao i da li njihove priče smatraš opipljivima, požurićeš da ih pročitaš, pokušaćeš da ih shvatiš, pronaći ćeš načine da slediš njihov primer i radićeš najbolje što možeš. Tako treba da se ponaša neko ko čezne za istinom. Činjenica je, međutim, da većina vas koji ovde sedite nikada nije pročitala priču o Jovu – a to, samo po sebi, mnogo govori.

Vratimo se na temu o kojoj sam upravo govorio. Odlučio sam da se u ovom delu Svetog pisma, koji se tiče starozavetnog Doba zakona, usredsredim na određene priče o izuzetno reprezentativnim likovima sa kojima je upoznata većina onih koji su pročitali Bibliju. Svako ko čita priče o ovim likovima moći će da oseti da su delo koje je Bog obavio na njima i reči koje im je On izgovorio danas podjednako opipljivi i dostupni ljudima. Kad pročitaš ove priče, ove biblijske zapise, moći ćeš bolje da razumeš kako je Bog obavljao Svoje delo i kako je prema ljudima postupao u tim istorijskim vremenima. Ja, međutim, nisam odlučio da danas raspravljam o ovim poglavljima zato da bi ti pokušao da se usredsrediš na same te priče ili na likove u njima. Na to sam se odlučio zato da bi ti – kroz priče o tim likovima – mogao da sagledaš Božja dela i Njegovu narav. To će ti omogućiti da lakše spoznaš i razumeš Boga, da sagledaš Njegovu pravu stranu; to će razvejati tvoja nagađanja i predstave o Njemu i pomoći ti da se okaneš vere koja obiluje nejasnoćama. Ukoliko nemaš čvrstu osnovu, pokušaj da shvatiš Božju narav i da spoznaš Sâmog Boga često može dovesti do osećaja bespomoćnosti, nemoći i neizvesnosti, jer ne znaš odakle da počneš. Upravo to Me je podstaklo da osmislim metod i pristup koji bi mogli da vam pomognu da bolje razumete Boga, da sa više autentičnosti cenite Božju volju, spoznate Božju narav i Sâmog Boga, te da vam omoguće da uistinu osetite Božje postojanje i da cenite Njegovu volju prema čovečanstvu. Zar od svega toga nećete imati koristi? Sada, kad ste ponovo pročitali ove priče i delove Svetog pisma, šta osećate u svojim srcima? Mislite li da su delovi Svetog pisma koje sam odabrao suvišni? Moram ponovo da naglasim to što sam vam upravo rekao: cilj vašeg čitanja priča o tim likovima jeste da vam pomogne da vidite kako Bog obavlja Svoje delo na ljudima i da bolje razumete Njegov stav prema ljudskom rodu. Šta će vam pomoći da to bolje razumete? Razumevanje dela koje je Bog obavio u prošlosti i njegovo povezivanje sa delom koje Bog trenutno obavlja – to je ono što će vam pomoći da razumete mnoštvo Njegovih

aspekata. Ovi bezbrojni aspekti su stvarni i moraju ih poznavati i razumeti svi oni koji žele da spoznaju Boga.

Počnimo sa pričom o Adamu i Evi, tako što ćemo pročitati citat iz Svetog pisma.

A. Adam i Eva

1. Božja zapovest Adamu

1. Mojsijeva 2:15-17 Bog Jahve uze čoveka i smesti ga u Edenski vrt, da ga obrađuje i da se stara o njemu. Tada Bog Jahve zapovedi čoveku, rekavši mu: „Slobodno jedi plodove sa svakog drveta u vrtu, ali nipošto nemoj jesti plodove s drveta poznanja dobra i zla, jer ćeš onoga dana kad sa njega budeš okusio plodove, zasigurno umreti.“

Šta zaključujete iz ovih stihova? Kako se osećate kad pročitate ovaj deo Svetog pisma? Zašto sam odlučio da govorim o Božjoj zapovesti Adamu? Ima li sada svako od vas sliku Boga i Adama u glavi? Pokušajte da zamislite: da ste se vi našli u toj situaciji, kako bi, po vašem iskrenom mišljenju, Bog izgledao? Kakav osećaj u vama budi razmišljanje o tome? To je dirljiv i srcu mio prizor. Mada su u njemu prisutni samo Bog i čovek, bliskost među njima ispunjava vas osećanjem divljenja: preobilna Božja ljubav okružuje čoveka i slobodno mu se daje; čovek je nevin i čist, neopterećen i bezbrižan, živi blaženim životom pod Božjim nadzorom; Bog pokazuje brigu za čoveka, a čovek živi pod Božjom zaštitom i blagoslovom; sve što čovek radi i govori neraskidivo je povezano i neodvojivo od Boga.

Može se reći da je ovo prva Božja zapovest čoveku nakon što ga je stvorio. Šta se tom zapovešću saopštava? Saopštava se Božja volja, ali i Njegova zabrinutost za ljudski rod. To je prva Božja zapovest, a to je ujedno i prvi put da se Bog zabrinuo za čoveka. Drugim rečima, to znači da Bog prema čoveku oseća obavezu od trenutka kad ga je stvorio. Koja je Njegova obaveza? On čoveka mora da štiti i da brine o njemu. Nada se da čovek može da veruje Njegovim rečima i da im se pokorava. To je ujedno i prvo Božje očekivanje od čoveka. Upravo s takvim očekivanjem, Bog kaže: „Slobodno jedi plodove sa svakog drveta u vrtu, ali nipošto nemoj jesti plodove s drveta poznanja dobra i zla, jer ćeš onoga dana kad sa njega budeš okusio plodove, zasigurno umreti.“ Te jednostavne reči predstavljaju Božju volju. One takođe otkrivaju da je Bog u svom srcu počeo da pokazuje brigu za čoveka. Od svih stvorenja, samo je Adam stvoren prema Božjem liku; Adam je bio jedino živo biće kojem je Bog udahnuo život; mogao je da hoda s Bogom i da s Njim razgovara. Upravo stoga mu je Bog izdao tu zapovest. On je Svojom zapovešću čoveku veoma jasno stavio do znanja šta se sme, a šta ne sme.

U ovih nekoliko jednostavnih reči vidimo Božje srce. Ali, kakvo je to srce koje nam se pokazuje? Ima li u Božjem srcu ljubavi? Ima li zabrinutosti? Iz ovih se stihova Božja ljubav i briga mogu ne samo razumeti, već i intimno osetiti. Zar se ne biste složili s tim? Nakon što ste Me saslušali, da li i dalje mislite da je ovo tek pregršt jednostavnih reči? One ipak nisu tako jednostavne, zar ne? Jeste li ranije bili svesni toga? Da ti je Bog lično

saopštio ovih nekoliko reči, kako bi se osećao u duši? Da si ti neka nehumana osoba, da ti je srce led ledeni, ti onda ne bi ništa osećao, Božju ljubav ne bi cenio i ne bi ni pokušavao da razumeš Njegovo srce. Ali, pošto imaš savest i pošto si čovečan, ti bi se drugačije osećao. Osetio bi toplinu, osetio bi da neko o tebi brine i da te voli, i bio bi srećan. Zar nije tako? Kad se tako osećaš, kako ćeš se ponašati prema Bogu? Da li bi osetio svoju povezanost s Njim? Da li bi Ga iz dna duše voleo i poštovao? Da li bi se tvoje srce približilo Bogu? Iz ovoga se može videti koliko je Božja ljubav važna za čoveka. Međutim, ono što je još važnije jeste čovekovo uvažavanje i razumevanje Božje ljubavi. Zar Bog, zapravo, ne izgovara mnogo sličnih stvari tokom ove etape Svog dela? Ima li danas ljudi koji cene Božje srce? Možete li da cenite Božju volju o kojoj sam upravo govorio? Vi zapravo ne možete zaista da cenite Božju volju kada je ona tako konkretna, opipljiva i stvarna. Zato i kažem da vi ne posedujete stvarno znanje o Bogu i da Ga zapravo ne razumete. Zar nisam u pravu? Ali, ostavimo to za sada.

2. Bog stvara Evu

1. Mojsijeva 2:18-20 Tada Bog Jahve reče: „Nije dobro da čovek bude sam; načiniću mu pomoćnika po meri.“ Bog Jahve je od zemlje načinio sve zveri zemaljske i sve ptice na nebu, te ih doveo pred čoveka da vidi kako će koju nazvati, pa onako kako je čovek nazvao svako živo stvorenje, tako mu je bilo ime. Čovek je dao imena svoj stoci, svim pticama na nebu i divljim životinjama. Ipak, za čoveka se nije našao pomoćnik koji bi mu priličio.

1. Mojsijeva 2:22-23 Tada Bog Jahve, od rebra koje beše uzeo od čoveka, načini ženu i dovede je pred čoveka. A čovek reče: „Evo, ovo je kost od moje kosti i telo od moga tela! Neka se zato zove ’žena’, jer je od čoveka uzeta.“

Ključni stih ovog dela Svetog pisma je sledeći: „Onako kako je čovek nazvao svako živo stvorenje, tako mu je bilo ime.“ Ko je, dakle, svim živim stvorenjima nadenuo imena? Bio je to Adam, a ne Bog. Taj stih ljudima saopštava sledeću činjenicu: kad je stvorio čoveka, Bog mu je podario inteligenciju. To znači da je čovekova inteligencija potekla od Boga. To je pouzdana činjenica. Ali, zašto? Da li je Adam, nakon što ga je Bog stvorio, pohađao školu? Je li znao da čita? Nakon što je Bog stvorio razna živa bića, je li Adam prepoznao sva ta stvorenja? Da li mu je Bog saopštio njihova imena? Bog ga, naravno, nije naučio ni kako da svim tim stvorenjima nadene imena. To je činjenica! Otkud je onda Adam znao kako da tim živim stvorenjima nadene imena i kakva imena da im dâ? Ovo je povezano sa pitanjem šta je Bog dodelio Adamu kad ga je stvorio. Te činjenice dokazuju da je Bog čoveku, kad ga je stvorio, podario Svoju vlastitu inteligenciju. Ovo je od ključne važnosti, te stoga slušajte pažljivo. Ima još jedna ključna stvar koju treba da razumete: nakon što je Adam ovim živim stvorenjima nadenuo imena, ta su imena ušla u Božji rečnik. Zašto ovo spominjem? Zato što se to ujedno tiče i Božje naravi, a to je nešto što moram detaljnije da objasnim.

Bog je čoveka stvorio, udahnuo mu dah života, a takođe mu je dao nešto od Svoje inteligencije, Svojih sposobnosti i onoga što On ima i što jeste. Nakon što mu je Bog sve

to podario, čovek je neke stvari mogao da radi samostalno i da sâm za sebe razmišlja. Ako je, sa Božje tačke gledišta, ono što čovek osmisli i uradi dobro, onda Bog to prihvata i ne meša se. Ako je ono što čovek radi ispravno, Bog to neće menjati. Na šta, dakle, ukazuje izraz „onako kako je čovek nazvao svako živo stvorenje, tako mu je bilo ime“? Ukazuje na to da Bog nije smatrao prikladnim da menja nijedno od imena datih raznim živim stvorenjima. Kako god da je Adam nazvao neko stvorenje, Bog bi rekao „Neka tako bude“, potvrđujući ime tog stvorenja. Da li je Bog izražavao neko mišljenje o tome? Ne, On to nipošto nije činio. Šta, dakle, iz toga zaključujete? Bog je čoveku dao inteligenciju, a čovek je onda tu svoju, Bogom datu inteligenciju, koristio za obavljanje poslova. Ako je u Božjim očima ono što čovek čini pozitivno, onda Bog to potvrđuje, priznaje i prihvata, bez ikakve osude ili kritike. To je nešto što nijedna osoba, zli duh, niti Sotona ne mogu da učine. Vidite li u tome otkrovenje Božje naravi? Da li bi neko ljudsko biće, neka iskvarena osoba ili Sotona ikome drugom dopustili da nešto uradi u njihovo ime, pred njihovim nosom? Naravno da ne bi! Da li bi se oni, s tom drugom osobom ili silom koja je od njih drugačija, borili oko tog položaja? Naravno da bi! Da je sa Adamom u to vreme bila neka iskvarena osoba ili Sotona, oni bi zacelo odbacili sve što je Adam učinio. Da bi dokazali da mogu samostalno da razmišljaju i da poseduju svoje jedinstvene uvide, oni bi u potpunosti porekli sve što je Adam uradio: „Ti bi da ovo nazoveš ovako? E pa, neću ovo zvati ovako, nego ću ga zvati onako; ti si mu dao ime Tom, ali ja ću ga zvati Hari. Moram da pokažem koliko sam pametan.“ Kakva je to priroda? Nije li ona strašno nadmena? A šta je sa Bogom? Da li On ima takvu narav? Je li Bog imao neke neuobičajene primedbe na ono što je Adam radio? Odgovor je nedvosmisleno odrečan! U naravi koju Bog razotkriva nema ni trunke želje za neslaganjem, nadmenosti, niti samopravednosti. To je ovde potpuno jasno. Ovo može izgledati kao sporedna stvar, ali ako ne razumeš Božju suštinu, ako tvoje srce ne pokušava da shvati kako Bog deluje i kakav je Božji stav, ti onda nećeš spoznati Božju narav, niti uvideti izraz i otkrovenje Božje naravi. Zar nije tako? Da li se slažete sa onim što sam vam upravo objasnio? Reagujući na Adamove postupke, Bog nije pompezno objavio: „Dobro si učinio, pravilno si postupio i Ja se s tobom slažem!“ U Svom je srcu, međutim, Bog odobrio, priznao i čestitao Adamu na onome što je on učinio. Od postanka čoveka, ovo je bila prva stvar koju je čovek učinio za Boga prema Njegovom uputstvu. To je bilo nešto što je čovek učinio umesto Boga i u Božje ime. U Božjim je očima sve to proizašlo iz inteligencije koju je darovao čoveku. Bog je to video kao dobru i pozitivnu stvar. Ono što je Adam tada uradio bio je prvi slučaj ispoljavanja Božje inteligencije u čoveku. Sa Božje tačke gledišta, bila je to dobra manifestacija. Ono što ovde želim da vam kažem jeste da Bog ima za cilj da čoveku prenese nešto od onoga što On ima i što jeste, kao i nešto od Svoje inteligencije, kako bi čovek mogao da bude živo stvorenje kroz koje se manifestuje On. Da jedno takvo živo stvorenje deluje u Njegovo ime predstavlja upravo ono što je Bog čeznuo da vidi.

3. Bog pravi odeću od kože Adamu i Evi

1. Mojsijeva 3:20-21 Adam svojoj ženi nadenu ime Eva, jer je ona majka svemu što živi. Adamu i njegovoj ženi, Bog Jahve načini odeću od kože, te ih odenu.

Hajde da razmotrimo ovaj treći odlomak, u kojem se kaže da se iza imena koje je Adam dao Evi zaista krije neko značenje. Ovo pokazuje da je Adam, nakon što je stvoren, imao vlastite zamisli i da je mnoge stvari razumeo. Za sada, međutim, nećemo proučavati ni istraživati šta je sve i koliko Adam razumeo, jer to nije glavni razlog Moje rasprave o trećem odlomku. Koja je, dakle, glavna stvar koju želim da istaknem? Hajde da pobliže razmotrimo ovaj stih: „Adamu i njegovoj ženi, Bog Jahve načini odeću od kože, te ih odenu.“ Ako na današnjem zboru ne budemo razgovarali o ovom stihu iz Svetog pisma, vi možda nikada nećete shvatiti dublje implikacije ovih reči. Dopustite Mi da vam najpre ponudim malu pomoć. Zamislite, recimo, Edenski vrt, gde žive Adam i Eva. Bog je došao da ih poseti, ali oni se od Njega kriju, zato što su nagi. Bog ne može da ih vidi, a nakon što ih je pozvao, rekoše Mu: „Ne usuđujemo se da Ti izađemo na oči jer su nam tela naga.“ Ne usuđuju se da izađu pred Boga zato što su nagi. Šta je Bog Jahve tada učinio za njih? U originalnom tekstu piše: „Adamu i njegovoj ženi, Bog Jahve načini odeću od kože, te ih odenu.“ Da li iz toga razumete od čega im je Bog načinio odeću? Bog im je odeću načinio od životinjske kože. Drugim rečima, Bog je stvorio kaputе od krzna da ih čovek nosi kao svoju odeću. Bili su to prvi odevni predmeti koje je Bog napravio za čoveka. Prema današnjim standardima, krzneni kaput je luksuzna odeća koju ne može baš svako sebi da priušti. Ako te neko pita: „Koji je prvi komad odeće koji su naši preci nosili?“ Možeš mu odgovoriti: „Bio je to krzneni kaput.“ „A ko je napravio taj krzneni kaput?“ Možeš da odgovoriš: „Napravio ga je Bog!“ To je ovde glavna poenta: tu je odeću načinio Bog. Nije li to nešto o čemu vredi raspravljati? Nakon što ste čuli Moj opis ovog događaja, možete li da u svojoj glavi stvorite sliku? Trebalo bi da, bar u grubim crtama, možete da je zamislite. Poenta ove Moje današnje priče nije u tome da vi saznate koji je bio čovekov prvi odevni predmet. U čemu je, dakle, poenta? Poenta nije u krznenom kaputu, već – kao što je Bog ovim Svojim postupkom razotkrio – u tome na koji način ljudi spoznaju Njegovu narav i sve ono što On ima i što jeste.

„Adamu i njegovoj ženi, Bog Jahve načini odeću od kože, te ih odenu.“ Kakvu ulogu vidimo da Bog preuzima na Sebe u ovoj sceni sa Adamom i Evom? Na koji način Bog ispoljava Sebe u ovom svetu sa samo dva ljudska bića? Da li se On ispoljava u ulozi Boga? Braćo i sestre iz Hong Konga, molim vas da odgovorite. (Ispoljava se u ulozi roditelja.) Braćo i sestre iz Južne Koreje, šta vi mislite u kakvoj se ulozi Bog ovde pojavljuje? (Kao glava porodice.) Šta vi mislite, braćo i sestre sa Tajvana? (Pojavljuje se kao neko ko pripada porodici Adama i Eve, kao član porodice.) Neki od vas misle da se Bog pojavljuje kao član porodice Adama i Eve, drugi kažu da se pojavljuje kao glava porodice, dok treći kažu da igra ulogu roditelja. Svi su vaši odgovori veoma prikladni. Vidite li, međutim, na šta ciljam? Bog je stvorio ova dva bića i prema njima se ophodio

kao da su Njegovi životni saputnici. Kao njihov jedini bližnji, Bog se starao o njihovim životima i vodio brigu o potrebnoj hrani, odeći i zaklonu. Ovde se Bog pojavljuje u ulozi roditelja Adama i Eve. Dok Bog to čini, čovek ne vidi koliko je Bog uzvišen; on ne uviđa Božju nadmoć, Njegovu tajnu, a naročito ne uviđa Njegov gnev ni veličanstvo. Sve što vidi je Božja skromnost, Njegova ljubav, Njegova briga za čoveka i Njegova odgovornost i staranje o njemu. Božji stav prema Adamu i Evi, kao i način na koji se prema njima odnosio, sličan je načinu na koji roditelji brinu o svojoj deci. To takođe nalikuje načinu na koji roditelji vole svoje sinove i kćeri, paze na njih i brinu o njima – stvarno, vidljivo i opipljivo. Umesto da Sebe uzdigne na visoku i moćnu poziciju, Bog je lično od kože načinio odeću za čoveka. Pritom je nebitno da li je taj kaput upotrebljen da pokrije njihovu intimu ili da ih zaštiti od hladnoće. Ono što je bitno jeste da je tu odeću za pokrivanje ljudskog tela Bog lično Svojim rukama napravio. Umesto da naprosto Svojim mislima ili na neki drugi čudesan način stvori tu odeću, kao što bi se možda u ljudskoj mašti dogodilo, Bog je legitimno učinio nešto što čovek ne bi pomislio da bi On uradio ili da bi trebalo da uradi. Možda se čini da je ovo tričarija – neki će čak smatrati da to nije ni vredno pomena – ali to svakom Božjem sledbeniku koji je bio obuzet nejasnim pojmovima o Njemu omogućava da sagleda Njegovu iskrenost i divotu, da uvidi Njegovu vernost i skromnost. Stoga čak i oni nepodnošljivo nadmeni ljudi, koji sebe smatraju uzvišenim i moćnim, posramljeno saginju svoje umišljene glave pred Božjom iskrenošću i skromnošću. Božja iskrenost i skromnost ljudima ovde dodatno omogućavaju da vide koliko je On drag. Nasuprot tome, „neizmeran“ Bog, „dragi“ Bog i „svemoćni“ Bog kojeg ljudi čuvaju u svojim srcima, postaje beznačajan i ružan, mrveći se u prah pri najmanjem dodiru. Kad vidiš ovaj stih i čuješ ovu priču, gledaš li sa visine na Boga zato što je tako nešto učinio? Neki možda to i čine, ali će reakcija drugih biti sasvim suprotna. Oni će Boga smatrati iskrenim i dragim, a upravo su Božja iskrenost i divota ono što ih pokreće. Što više sagledavaju pravu stranu Boga, to više mogu da cene istinsko postojanje Božje ljubavi, važnost Boga u svojim srcima i to što je On u svakom trenutku kraj njih.

Hajde da našu diskusiju vratimo u sadašnje vreme. Ako je Bog na samom početku, ljudima koje je stvorio mogao da čini razne sitnice, pa čak i stvari na koje ljudi nikad ne bi smeli ni da pomisle niti da ih očekuju, bi li onda On mogao da takve stvari ljudima i danas čini? Neki kažu: „Da!“ Zašto je to tako? Zato što Božja suština nije lažna i što Njegova divota nije lažna. Božja suština zaista postoji i nije nešto čemu drugi doprinose, a pogotovu nije nešto što se menja u različitim vremenima, mestima i epohama. Božja iskrenost i divota mogu se istinski ispoljiti samo kroz nešto što ljudi smatraju neupadljivim i beznačajnim – kroz nešto tako tričavo da ljudi ne bi ni pomislili da bi On to ikada učinio. Bog nije pretenciozan. U Njegovoj naravi i suštini nema nikakvog preterivanja, prerušavanja, gordosti, niti nadmenosti. On se nikada ne hvali, već umesto toga voli ljudska bića koja je stvorio, pokazuje brigu za njih, vodi računa o njima i predvodi ih verno i iskreno. Ma koliko malo da ljudi cene, osećaju ili vide šta Bog čini, On to sasvim sigurno

čini. Da li bi spoznaja takve Njegove suštine uticala na čovekovu ljubav prema Bogu? Da li bi ona uticala na njihov strah od Boga? Nadam se da ćeš, kad budeš razumeo pravu stranu Boga, postati još bliži Njemu i biti u stanju da istinski ceniš Njegovu ljubav i brigu za ljudski rod, kao i da ćeš moći da svoje srce podariš Bogu i da se oslobodiš svih sumnji i nedoumica u vezi s Njim. Bog za čoveka sve čini ćutke, sve čini tiho, putem Svoje iskrenosti, vernosti i ljubavi. On, međutim, nikada ne strahuje, niti žali zbog ičega što čini, niti ikada ima potrebu da Mu se iko za to na bilo koji način oduži, niti ima nameru da od ljudi išta dobije zauzvrat. Jedina svrha svega što je ikada učinio jeste da od ljudi dobije istinsku veru i ljubav. I ovime ću sada završiti s našom prvom temom.

Da li su vam ove diskusije pomogle? Koliko su vam one bile od pomoći? (Sada bolje razumemo i poznajemo Božju ljubav.) (Ovaj metod zajedništva može nam pomoći da ubuduće više cenimo Božju reč, da shvatimo Njegova osećanja i pravo značenje svega što je izrekao u prošlim vremenima, te da dokučimo kako se u to vreme osećao.) Da li su neki od vas svesniji stvarnog Božjeg postojanja nakon čitanja ovih reči? Osećate li da Božje postojanje nije više tako šuplje i nejasno? Nakon što steknete takav osećaj, možete li da naslutite da Bog stoji tik pored vas? Možda to u ovom trenutku nije tako očigledno ili možda još uvek ne možete to da osetite. Ali, jednog dana, kad u srcu budete uistinu imali duboko uvažavanje i stvarno znanje o Božjoj naravi i suštini, osetićete da je Bog neposredno kraj vas – radi se naprosto o tome da Boga nikad pre niste iskreno primili u svoje srce. I to je činjenica!

Šta mislite o ovakvom pristupu zajedništvu? Jeste li u stanju da pratite? Smatrate li da je ova vrsta zajedništva na temu Božjeg dela i Božje naravi veoma teška? Kako se osećate? (Vrlo dobro, uzbuđeno.) Zbog čega ste se osećali dobro? Zašto ste bili uzbuđeni? (Kao da smo se vratili u Edenski vrt, nazad pod Božje skute.) „Božja narav“ je zapravo tema koja je ljudima prilično nepoznata, jer ono što obično zamišljate i što možete da pročitate u knjigama ili da čujete u okviru zajedništva, u vama obično izaziva da se donekle osećate kao slepac koji dodiruje slona – možete samo da ga napipate prstima, ali zapravo ništa ne možete sebi da dočarate. Slepim tumaranjem ne možete čak ni u grubim crtama razumeti Boga, a kamoli steći jasan pojam o Njemu; to samo dodatno provocira vašu maštu, sprečava vas da precizno definišete Božju narav i suštinu, a neizvesnosti proizašle iz vaše mašte neminovno će vaše srce ispuniti sumnjama. Kad u nešto ne možeš da budeš siguran, ali ipak pokušavaš da to razumeš, u tvom će se srcu uvek javljati protivrečnosti i sukobi, pa čak i osećaj uznemirenosti, usled čega ćeš neprestano biti dezorijentisan i zbunjen. Nije li to strašna muka kad želiš da tragaš za Bogom, kad želiš da Ga spoznaš i da Ga jasno vidiš, a pritom kao da nikad ne možeš da pronađeš odgovore? Naravno, ove su reči upućene isključivo onima koji žudno nastoje da se Boga boje i da Mu udovolje. Ljudima koji na takve stvari ne obraćaju pažnju ovo zapravo nije ni važno, jer ono čemu se oni najviše nadaju jeste da stvarnost i postojanje Boga ostanu samo legenda ili fantazija, kako bi mogli da rade šta im se prohte, kako bi mogli da budu najveći i najvažniji, kako bi mogli da čine zlodela ne mareći

za posledice, kako ne bi morali da trpe kaznu niti da snose ikakvu odgovornost, te kako se čak ni ono što Bog kaže o zlotvorima ne bi odnosilo na njih. Ti ljudi nisu voljni da shvate Božju narav. Muka im je i umorni su od pokušaja da spoznaju Boga i sve u vezi s Njim. Draže bi im bilo da Bog ne postoji. Ti se ljudi protive Bogu i naći će se među onima koji će biti izgnani.

U nastavku ćemo razmatrati priču o Noju i njenoj povezanosti sa temom Božjeg dela, Božje naravi i Sâmog Boga.

Šta, po vašem mišljenju, Bog radi Noju u ovom delu svetih spisa? Svi koji ovde sedite verovatno već znate nešto o tome iz čitanja svetih spisa: Bog je Noju naložio da napravi barku, a zatim je uništio svet potopom. Bog je naložio Noju da izgradi barku kako bi spasao svoju osmočlanu porodicu, što im je omogućilo da prežive i da postanu preci narednog pokolenja ljudskog roda. Pređimo sada na Sveto pismo.

B. Noje

1. Bog namerava da svet uništi potopom i nalaže Noju da napravi barku

1. Mojsijeva 6:9-14 Ovo je zapis o Noju. Noje je bio pravedan i besprekoran čovek među svojim savremenicima. Noje je živeo sa Bogom. Noju su se rodila tri sina: Sim, Ham i Jafet. No, zemlja se bila iskvarila pred Bogom; ispunila se nasiljem. Bog pogleda na zemlju, a ono, cela zemlja se iskvarila i svaki čovek na zemlji se izopačio. Bog reče Noju: „Odlučio sam da okončam život svim ljudima, jer se zemlja ispunila nasiljem zbog njih. Evo, istrebiću ih zajedno sa zemljom! Zato napravi sebi plovilo od čempresovog drveta. U plovilu ćeš napraviti pregrade, a spolja i iznutra premazaćeš ga smolom.“

1. Mojsijeva 6:18-22 „Ali sa tobom ću sklopiti savez. Ući ćeš u plovilo ti, tvoji sinovi, tvoja žena i žene tvojih sinova. A od svakog živog bića uvedi u plovilo po dvoje, da s tobom prežive; i neka budu muško i žensko. Po dvoje od ptica prema njihovim vrstama, od životinja prema njihovim vrstama i od gmizavaca što puze po zemlji neka uđu k tebi da prežive. Sa sobom ponesi svaku vrstu hrane pa čuvaj, da bude i tebi i njima za jelo.“ Noje učini tako. Sve što mu je Bog zapovedio, on je to izvršio.

Da li sada, nakon čitanja ova dva odlomka, u opštim crtama razumete ko je bio Noje? Kakva je osoba bio Noje? U originalnom tekstu piše: „Noje je bio pravedan i besprekoran čovek među svojim savremenicima.“ Prema shvatanju današnjih ljudi, kakav je u ono vreme bio „pravedan čovek“? Pravedan čovek bi trebalo da bude savršen čovek. Znate li da li je taj savršeni čovek bio savršen sa ljudskog ili sa Božjeg stanovišta? Ovaj savršeni čovek je, bez sumnje, bio savršen u Božjim očima, ali ne i u očima čoveka. U to ne može biti nikakve sumnje! To je zato što je čovek slep i ne vidi, i zato što samo Bog posmatra celu zemlju i na svakog pojedinca, te je stoga samo Bog znao da je Noje bio savršen čovek. Božji plan uništenja sveta potopom započeo je, dakle, onog trenutka kad je Bog pozvao Noja.

U tom dobu, Bog je nameravao da od Noja zahteva da učini nešto veoma važno. Zbog čega je ovaj zadatak morao da bude obavljen? Zato što je Bog tada u Svom srcu skovao plan. Njegov je plan bio da čitav svet uništi potopom. Zašto bi On hteo da uništi svet? Kao što se ovde kaže: „Zemlja se bila iskvarila pred Bogom; ispunila se nasiljem.“ Šta možete da zaključite iz izraza: „zemlja je bila ispunjena nasiljem“? Bila je to pojava na zemlji kad su svet i ljudi u njemu postali do krajnosti iskvareni; prema tome, „zemlja je bila ispunjena nasiljem“. Današnjim jezikom rečeno, „ispunjena nasiljem“ značilo bi da na zemlji ništa ne funkcioniše kako treba. Za čoveka je to značilo da je u svakom aspektu života izgubljen svaki privid reda i da je sve postalo haotično i neupravljivo. U Božjim očima, to je značilo da su ljudi na zemlji postali previše iskvareni. Ali, u kojoj meri iskvareni? Iskvareni do te mere da Bog više nije mogao očima da ih vidi niti da bude strpljiv prema njima. Iskvareni do te mere da je Bog nameravao da ih uništi. Kad je rešio da uništi svet, Bog je isplanirao da pronađe nekoga ko će sagraditi barku. Bog je izabrao Noja da izvrši ovaj zadatak, odnosno, naložio je Noju da napravi barku. Zašto je izabrao baš Noja? Noje je, u Božjim očima, bio pravedan čovek; ma šta da mu je Bog naredio da uradi, Noje bi tako i učinio. Drugim rečima, Noje je bio spreman da uradi sve što bi mu Bog rekao. Bog je želeo da nađe nekog takvog ko bi radio s Njim, ko bi dovršio ono što mu je On poverio – ko bi dovršio Njegovo delo na zemlji. Da li je u ono vreme postojala još neka osoba, osim Noja, koja bi mogla da izvrši od Boga povereni zadatak? Naravno da nije! Noje je bio jedini kandidat, jedina osoba koja je mogla da dovrši ono što joj je Bog poverio, te je stoga Bog izabrao njega. Jesu li, međutim, Božja ograničenja i standardi za spasavanje ljudi danas isti kao i onda? Odgovor je da među njima definitivno postoji razlika! A zašto to pitam? Noje je u to vreme bio jedini pravednik u Božjim očima, čime se implicira da ni njegova žena, niti iko od njegovih sinova ili snaha nisu bili pravedni, ali ih je Bog, zbog Noja, ipak poštedeo. Bog im nije postavljao zahteve na način na koji to danas čini, već je, umesto toga, svih osam članova Nojeve porodice održao u životu. Oni su Božji blagoslov primili zahvaljujući Nojevoj pravednosti. Da nije bilo Noja, niko od njih ne bi mogao da dovrši ono što im je Bog bio poverio. Noje je, dakle, bio jedina osoba koja je trebalo da preživi smak sveta, dok su se svi ostali samo uzgred okoristili. To pokazuje da su, u eri pre nego što je Bog zvanično započeo Svoje delo upravljanja, načela i standardi po kojima se odnosio prema ljudima i postavljao im zahteve, bili relativno opušteni. Današnjim ljudima se čini da je u Božjem ophođenju prema Nojevoj osmočlanoj porodici nedostajalo „pravednosti“. Međutim, u poređenju sa izuzetno obimnim delom koje On sada obavlja na ljudima i velikom količinom reči koje sada prenosi, odnos Boga prema Nojevoj osmočlanoj porodici predstavljalo je tek jedno radno načelo, imajući u vidu pozadinu Njegovog tadašnjeg dela. Da li je, u poređenju s današnjim ljudima, Nojeva osmočlana porodica od Boga primila više?

Pozivanje Noja jeste jednostavna činjenica, ali poenta onoga o čemu ovde govorimo – a to su Božja narav, Njegova volja i Njegova suština u ovom zapisu – nije tako jednostavna. Da bismo razumeli tih nekoliko Božjih aspekata, najpre moramo da

shvatimo kakvu osobu Bog želi da pozove, da bismo onda kroz to razumeli Njegovu narav, volju i suštinu. To je od presudne važnosti. Dakle, sa Božje tačke gledišta, kakvom tipu osobe pripada ovaj čovek kojeg je Bog odlučio da pozove? To mora biti osoba koja je u stanju da sluša Njegove reči i da sledi Njegova uputstva. U isto vreme, to mora biti neko sa osećajem za odgovornost, neko ko će Božju reč izvršavati kao svoju dužnost i obavezu koju mora da ispuni. Da li onda ta osoba treba da bude neko ko poznaje Boga? Ne. U ta davna vremena, Noje nije mnogo toga čuo o Božjim učenjima, niti je iskusio išta od Božjeg dela. Stoga je Nojevo znanje o Bogu bilo veoma oskudno. Mada je ovde zabeleženo da je Noje hodao s Bogom, da li je on ikada video Božju ličnost? Odgovor je sasvim sigurno odrečan! Jer, u to su vreme samo Božji poslanici dolazili među ljude. Iako su svojim delima i rečima mogli da predstavljaju Boga, oni su ipak samo prenosili Božju volju i Njegove namere. Božja ličnost čoveku nije otkrivena licem u lice. Sve što u ovom delu svetih spisa vidimo zapravo je ono što je Noje morao da uradi, kao i uputstva koja mu je Bog dao. Kakvu je, dakle, suštinu Bog ovde izrazio? Sve što Bog čini precizno je isplanirano. Kad vidi neku stvar ili situacija koja se odigrava, On u Svojim očima poseduje standard po kojem to odmerava, a taj standard određuje da li će On pokrenuti nekakav plan da bi se s time bavio, odnosno određuje pristup koji će primeniti u bavljenju tom stvari ili situacijom. On nije ravnodušan niti bezosećajan prema svemu. Zapravo je potpuno suprotno od toga. Jedan stih ovde kaže šta je Bog rekao Noju: „Odlučio sam da okončam život svim ljudima, jer se zemlja ispunila nasiljem zbog njih. Evo, istrebiću ih zajedno sa zemljom!“ Kad je Bog ovo rekao, da li je hteo da kaže da će uništiti samo ljude? Ne! Rekao je da će uništiti sva živa bića od krvi i mesa. Zašto je Bog poželeo takvo uništenje? Ovde postoji još jedno otkrovenje Božje naravi; u Božjim očima, strpljenje prema ljudskoj iskvarenosti, prema prljavštini, nasilju i neposlušnosti svakog telesnog bića ima svoje granice. Gde on povlači granicu? Kao što Bog reče: „Bog pogleda na zemlju, a ono, cela zemlja se iskvarila i svaki čovek na zemlji se izopačio.“ Šta znači „svaki čovek na zemlji se izopačio“? To znači da će sva živa bića – uključujući i one koji su sledili Boga, one koji su prizivali ime Božje, one koji su Bogu nekad prinosili žrtve paljenice, one koji su na rečima Boga priznavali, pa čak Ga i hvalili – Bog morati da uništi kad Mu njihovo iskvareno ponašanje bude upalo u oči. Tu Bog povlači granicu. Do koje je, dakle, mere Bog ostao strpljiv prema čoveku i prema iskvarenosti svega telesnog? Do te mere da niko od ljudi, bilo da su Božji sledbenici ili nevernici, nije išao pravim putem. Do mere da čovek nije bio samo moralno iskvaren i ispunjen zlom, već da više nije bilo nikoga ko je verovao u postojanje Boga, a kamoli nekoga ko je verovao da Bog vlada svetom i da može doneti ljudima svetlost i pravi put. Do te mere da je čovek prezirao Božje postojanje i da nije dozvoljavao Bogu da postoji. Kad je ljudska iskvarenost dostigla ovu tačku, Bog to više nije mogao da izdrži. Šta bi moglo da je zameni? Dolazak Božjeg gneva i Božje kazne. Zar to nije bilo delimično otkrovenje Božje naravi? Zar u ovom sadašnjem dobu nema ljudi koji su u Božjim očima pravedni? Zar u Božjim očima nema savršenih ljudi? Je li ovo doba u kojem je ponašanje

svega telesnog na zemlji iskvareno u Božjim očima? Zar u današnje vreme svi ljudi od krvi i mesa – izuzev onih koje Bog želi da upotpuni i onih koji mogu da slede Boga i da prihvate Njegovo spasenje – ne ispituju granice Božjeg strpljenja? Nije li sve što se dešava oko vas – ono što svojim očima vidite, što svojim ušima čujete i što svakoga dana lično doživljavate na ovom svetu – prepuno nasilja? Zar, sa Božje tačke gledišta, jedan takav svet i jedno takvo doba ne bi trebalo okončati? Iako je pozadina sadašnjeg doba potpuno drugačija od pozadine Nojevog vremena, Božja osećanja i Njegov gnev prema ljudskoj iskvarenosti ostali su potpuno isti. Bog je u stanju da bude strpljiv zarad Svog dela ali, u svetlu datih okolnosti i uslova, ovaj je svet u Božjim očima odavno već trebalo da bude uništen. Sadašnje okolnosti u velikoj meri su premašile one iz vremena kad je svet bio uništen potopom. Ali, po čemu se one razlikuju? To je, ujedno, i nešto što najviše rastužuje Božje srce, a što možda niko od vas ne može da shvati.

Kad je svet uništio potopom, Bog je mogao da Noju stavi u zadatak da sagradi barku i da obavi još neke pripremne radove. Bog je mogao da pozove jednog jedinog čoveka – Noja – da za Njega obavi čitav niz poslova. U ovom sadašnjem dobu, međutim, Bog nema kome da se obrati. Zašto je to tako? Svi koji ovde sede verovatno vrlo dobro razumeju i znaju razlog za to. Treba li da vam ga nacrtam? Ako to naglas izgovorite, možda ćete izgubiti obraz i sve živo uznemiriti. Neki će možda reći: „Iako u Božjim očima nismo pravedni ni savršeni ljudi, kad bi nam Bog dao uputstva kako da nešto učinimo, mi bismo i dalje bili sposobni da to učinimo. Ranije, kad je govorio o nadolazećoj katastrofalnoj nesreći, počeli smo da pripremamo hranu i stvari koje će nam biti potrebne tokom katastrofe. Nije li sve to obavljeno u skladu s Božjim zahtevima? Zar nismo zaista sarađivali na Božjem delu? Zar se to što smo obavili ne može uporediti sa onim što je učinio Noje? Zar to što smo učinili nije istinska poslušnost? Zar nismo sledili Božja uputstva? Zar nismo uradili ono što je Bog rekao zato što verujemo u Božje reči? Zašto je onda Bog i dalje tužan? Zašto kaže da nema koga da pozove?“ Ima li ikakve razlike između vaših i Nojevih postupaka? Koje su to razlike? (Današnja priprema hrane za katastrofu bila je naša vlastita namera.) (Naši se postupci ne mogu baš nazvati „pravednim“, dok je Noje u Božjim očima bio pravedan čovek.) To što govorite nije daleko od istine. Ono što je Noje učinio suštinski se razlikuje od onoga što ljudi danas rade. Kad je Noje postupio prema Božjim uputstvima, on nije znao kakve su Božje namere. Nije znao šta Bog želi da postigne. Bog mu je samo izdao zapovest i uputio ga da nešto uradi, a Noje je, bez mnogo objašnjenja, otišao i to uradio. On nije pokušavao da u potaji otkrije Božje namere, nije se opirao Bogu, niti je prema Njemu bio neiskren. Samo je otišao i, čista srca i prostodušno, uradio onako kako mu je bilo zapoveđeno. Šta god mu je Bog naložio da uradi, on je uradio, a pokornost i slušanje Božjih reči potkrepljivali su njegovu veru u ono što je radio. Eto kako je on neposredno i jednostavno postupao sa onim što mu je Bog poverio. Njegova suština – suština njegovih postupaka – bila je poslušnost, odsustvo preispitivanja, odsustvo opiranja i, štaviše, odsustvo razmišljanja o ličnim interesima i o sopstvenim dobicima i gubicima. Nadalje, kad je Bog rekao da će

uništiti svet potopom, Noje nije pitao ni kada će se to desiti ni u šta će se sve pretvoriti, a svakako nije pitao Boga kako će On da uništi svet. Naprosto je učinio onako kako je Bog naredio. Kako god i od čega god je Bog hteo da to bude napravljeno, Noje je uradio tačno onako kako je Bog tražio, bez i trenutka odlaganja. Delovao je prema Božjim uputstvima i želeo je da udovolji Bogu. Je li to radio da bi sebi pomogao da izbegne katastrofu? Ne. Je li pitao Boga koliko još vremena ima pre nego što svet bude uništen? Nije. Da li je pitao Boga, ili je možda i sâm znao, koliko će mu vremena biti potrebno za izgradnju barke? Ni to nije znao. Naprosto je slušao, pokoravao se i delovao u skladu s tim. Danas su ljudi drugačiji: čim kroz Božju reč procuri i najmanja informacija, čim ljudi osete makar i šuštanje lišća na vetru, oni odmah kreću u akciju, bez obzira na sve i ne pitajući za cenu, kako bi pripremili hranu i piće i sve što im je potrebno za dan posle, planirajući čak i maršrute za bekstvo kad nastupi katastrofa. Još je zanimljivije to da je, u ovom ključnom trenutku, ljudski mozak veoma dobar u „obavljanju posla“. U okolnostima kad od Boga ne dobije nikakva uputstva, čovek je u stanju da sve vrlo prikladno isplanira. Ti bi se planovi mogli opisati kao „savršeni“. Što se tiče onoga što Bog govori, kakve su Božje namere ili šta Bog želi, za to nikoga nije briga i niko ni ne pokušava da to razume. Nije li to najveća razlika između današnjih ljudi i Noja?

Vidite li deo Božje naravi u ovom zapisu priče o Noju? Božje strpljenje prema ljudskoj iskvarenosti, prljavštini i nasilju ima svoje granice. Kada dostigne tu granicu, On više neće biti strpljiv, nego će započeti sa Svojim novim upravljanjem i novim planom, počeće da radi ono što treba da uradi, otkriće Svoja dela i drugu stranu Svoje naravi. Taj Njegov postupak nema za cilj da pokaže kako čovek nikad ne sme da Ga uvredi ili da je On pun autoriteta i gneva, niti da pokaže kako On može da uništi ljudski rod. Ima za cilj da pokaže da Njegova narav i Njegova sveta suština ne mogu više da dozvole, niti imaju strpljenja da takvom čovečanstvu dopuste da živi pred Njim, pod Njegovom vrhovnom vlašću. Drugim rečima, kad čitavo čovečanstvo bude bilo protiv Njega, kad na celoj zemlji ne bude bilo nikoga koga bi mogao da spase, On za takvo čovečanstvo više neće imati strpljenja i bez sumnje će izvršiti Svoj plan – da takvo čovečanstvo uništi. Takav Božji čin određen je Njegovom naravi. To je neophodna posledica, i to je posledica koju mora da snosi svako stvoreno biće pod Božjom vrhovnom vlašću. Zar to ne pokazuje da, u ovom sadašnjem dobu, Bog jedva čeka da dovrši Svoj plan i da spase ljude koje želi da spase? Do čega je Bogu najviše stalo pod takvim okolnostima? Njega ne zanima kako se prema Njemu ponašaju, ili kako Mu se opiru, oni koji Ga uopšte ne slede ili oni koji Mu se ionako protive, niti Ga zanima kako Ga ljudi klevetaju. Stalo mu je samo do toga da li je upotpunio one koji Ga slede, predmete Njegovog spasenja u Njegovom planu upravljanja, te da li su oni postali dostojni Njegovog zadovoljstva. Što se tiče onih koji Ga ne slede, On ih samo povremeno kažnjava pomalo, ne bi li izrazio Svoj gnev. Na primer: naleti cunamija, zemljotresi i vulkanske erupcije. U isto vreme, On snažno štiti one koji Ga slede i koje će uskoro spasti, i vodi brigu o njima. Božja narav je ovo: s jedne strane, može da bude izuzetno strpljiv i tolerantan prema ljudima koje namerava da

upotpuni, i može da ih čeka koliko god je potrebno; s druge strane, Bog strašno mrzi i gnuša se ove sotonske sorte ljudi, koji Ga ne slede i koji Mu se protive. Iako On ne mari da li Ga ova sotonska sorta ljudi sledi ili obožava, On ih ipak prezire, dok u Svom srcu još uvek ima strpljenja za njih; a dok odlučuje o tome kako će oni skončati, On iščekuje naredne korake Svog plana upravljanja.

Pređimo sada na sledeći odlomak.

2. Božji blagoslov Noju nakon potopa

1. Mojsijeva 9:1-6 Zatim Bog blagoslovi Noja i njegove sinove i reče im: „Plodite se i množite i napunite zemlju. Bojaće vas se i strahovati od vas sve životinje na zemlji, sve ptice nebeske, sve što se kreće po zemlji, i sve ribe u moru; u vaše ruke su predate. Sve što se kreće i živi biće vam za hranu, kao i zeleno bilje; sve vam to dajem. Ali meso s njegovim životom, to jest, s njegovom krvlju ne smete jesti. A ko prolije vašu krv u kojoj je vaš život, tražiću da odgovara za to. Tražiću da odgovara svaka životinja i svaki čovek za svoga brata. Ko prolije krv čovekovu, njegovu će krv čovek proliti, jer po svome liku stvori Bog čoveka.“

Šta vidite iz ovog odlomka? Zašto sam odabrao baš te stihove? Zašto nisam odabrao odlomak o Noju i životu njegove porodice na barci? Zato što te informacije nemaju mnogo veze sa temom o kojoj danas razgovaramo. Ono na šta se fokusiramo jeste Božja narav. Ako želite da saznate pojedinosti, uzmite Bibliju i sami ih pročitajte. Ovde o njima nećemo govoriti. Glavna stvar o kojoj danas govorimo jeste kako spoznati Božje postupke.

Nakon što je Noje primio Božja uputstva, sagradio barku i proživeo dane u kojima je Bog potopom uništio svet, cela njegova osmočlana porodica je preživela. Osim Nojeve osmočlane porodice, svi su ljudi uništeni, a uništena su i sva ostala živa bića na zemlji. Noju je Bog udelio blagoslove i saopštio neke stvari njemu i njegovim sinovima. Te su stvari bile ono što mu je Bog dao, a takođe i Božji blagoslov upućen njemu. To je blagoslov i obećanje koje Bog daje onima koji mogu da Ga slušaju i da prihvate Njegova uputstva, a to je ujedno i način na koji Bog ljude nagrađuje. Naime, bez obzira na to da li je Noje u Božjim očima bio savršen ili pravedan čovek, i bez obzira koliko je toga znao o Bogu, Noje i njegova tri sina su, naprosto, slušali Božje reči, sarađivali na Božjem delu i uradili sve ono što je trebalo da urade, u skladu s Božjim uputstvima. Kao rezultat toga, oni su Bogu sačuvali ljudski rod i razne vrste živih bića nakon uništenja sveta potopom, dajući time veliki doprinos narednom koraku Božjeg plana upravljanja. Zbog svega što je učinio, Bog je Noja blagoslovio. Za ljude današnjice, ono što je Noje uradio možda nije ni vredno pomena. Neki možda čak i ovako razmišljaju: „Noje nije ništa uradio; Bog je već bio odlučio da ga poštedi, tako da je on definitivno trebalo da bude pošteđen. On svoj opstanak nije zaslužio vlastitim postignućima. Bog je hteo da se tako desi, jer čovek je pasivan.“ Ali Bog nije tako mislio. Boga uopšte ne zanima da li je neka osoba velika ili beznačajna – dokle god ona može da Ga sluša, sve dok se pokorava Njegovim uputstvima i onome što joj On poverava, i sve dok je u stanju da sarađuje s Njegovim

delom, Njegovom voljom i Njegovim planom, tako da Njegova volja i plan mogu da se sprovode glatko, ponašanje te osobe biće dostojno Njegovog pamćenja i primanja Njegovog blagoslova. Bog duboko ceni takve ljude, ceni njihove postupke, njihovu ljubav i naklonost prema Njemu. To je Božji stav. Zašto je, dakle, Bog blagoslovio Noja? Zato što se Bog tako odnosi prema ovakvim postupcima i prema čovekovoj poslušnosti.

U vezi s Božjim blagoslovom upućenim Noju, neki će reći: „Ako čovek Boga sluša i udovoljava Mu, onda Bog treba da blagoslovi čoveka. Zar se to ne podrazumeva?“ Možemo li tako reći? Neki kažu: „Ne možemo.“ A zašto ne možemo? Neki kažu: „Čovek nije dostojan da uživa u Božjem blagoslovu.“ To nije sasvim tačno. Naime, kad neka osoba prihvati ono što joj je Bog poverio, Bog na osnovu vlastitog aršina ocenjuje da li su njeni postupci dobri ili loši, da li Ga je ta osoba poslušala, da li je udovoljila Njegovoj volji i da li ono što radi ispunjava taj aršin. Ono do čega je Bogu stalo jeste srce te osobe, a ne spoljašnji aspekti njenih postupaka. Nije stvar u tome da Bog treba da blagoslovi svakoga ko nešto radi, bez obzira kako to radi. Po tom pitanju ljudi pogrešno tumače Boga. Bog ne posmatra samo krajnji rezultat, već se više fokusira na to kakvo je čovekovo srce i kakav je njegov stav tokom razvoja događaja, i gleda da li u čovekovom srcu ima poslušnosti, obzira i želje da se Bogu udovolji. Koliko je Noje znao o Bogu u to vreme? Je li to bilo isto onoliko koliko doktrina vi danas poznajete? Što se tiče aspekata istine kao što su koncepti i znanje o Bogu, da li je Noje zalivan i usmeravan isto koliko i vi? Ne, nije! Postoji, međutim, jedna činjenica koja je nepobitna: u svesti, umu, pa čak i u dubini duše današnjih ljudi, njihovi su koncepti i stavovi o Bogu nejasni i dvosmisleni. Moglo bi se čak reći da jedan broj ljudi ima negativan stav prema postojanju Boga. Ali u Nojevom srcu i njegovoj svesti, Božje postojanje je bilo apsolutno i van svake sumnje, te stoga njegova poslušnost prema Bogu nije bila razvodnjena i mogla je da izdrži test. Njegovo je srce bilo čisto i otvoreno prema Bogu. Nije mu trebalo previše znanja o doktrinama kako bi sebe ubedio da sledi svaku Božju reč, niti mu je bilo potrebno mnogo činjenica da dokaže postojanje Boga kako bi mogao da prihvati ono što mu je Bog poverio i da uradi sve što mu Bog naloži da uradi. U tome je suštinska razlika između Noja i današnjih ljudi. To je ujedno i prava definicija savršenog čoveka u Božjim očima. Ono što Bog želi jesu ljudi poput Noja. On je tip osobe koju Bog hvali, a takođe je i upravo ona vrsta osobe koju Bog blagosilja. Jeste li iz ovoga dobili ikakvo prosvetljenje? Ljudi na ljude gledaju sa spoljne strane, dok Bog sagledava ljudsko srce i čovekovu suštinu. Bog nikome ne dozvoljava da prema Njemu bude nezainteresovan ili neodlučan, niti dozvoljava da Ga ljudi na bilo koji način sumnjiče ili proveravaju. Otuda, iako se ljudi danas licem u lice susreću s Božjom rečju – čak bi se moglo reći da su licem u lice s Bogom – zbog nečega što leži duboko u njihovim srcima, zbog same njihove iskvarene suštine i neprijateljskog stava prema Bogu, ljudi su sprečeni da istinski veruju u Njega i da Mu budu poslušni. Stoga im je veoma teško da dobiju isti onaj blagoslov koji je Bog dao Noju.

Hajde da sada razmotrimo deo svetih spisa koji govori o tome kako je Bog upotrebio dugu kao simbol Svog saveza sa čovekom.

3. Bog koristi dúgu kao simbol Svog saveza sa čovekom

1. Mojsijeva 9:11-13 „Ja ću se držati svog saveza s vama, te potopne vode nikad više neće uništiti sva živa bića, niti će ikad više potop pustošiti zemlju.“ Još reče Bog: „Ovo je znak saveza koji sklapam između sebe i vas i svih živih bića što su s vama, savez za sva buduća pokolenja. Svoju dugu postavljam u oblake da bude znak saveza između mene i zemlje.“

Većina ljudi zna šta je dúga i bila je u prilici da čuje priče u vezi s dúgama. Kada je reč o biblijskoj priči o dúgi, neki ljudi u nju veruju, drugi je tretiraju kao legendu, dok treći u nju uopšte ne veruju. Bilo kako bilo, svi događaji koji su se desili u vezi sa dúgom bili su Božje delo i odigrali su se u procesu Božjeg upravljanja ljudima. Ti su događaji precizno zabeleženi u Bibliji. Ovi zapisi nam ne saopštavaju kakvog je raspoloženja bio Bog u to vreme, niti kakve su Mu bile namere u vezi sa rečima koje je izrekao. Štaviše, niko ne može da oceni šta je Bog osećao dok ih je izgovarao. Između redova se, međutim, otkriva Božje emotivno stanje u vezi s čitavim ovim događajem. Kao da, kroz svaku Božju reč i izraz, Njegove tadašnje misli iskaču sa stranica knjige.

Upravo su Božje misli ono što ljude treba najviše da zanima i čijoj spoznaji najviše treba da teže. To je zato što su Božje misli neraskidivo povezane s čovekovim razumevanjem Boga, a čovekovo razumevanje Boga je nužna karika za čovekov život-ulazak. O čemu je, dakle, Bog razmišljao u vreme kada su se ovi događaji odigravali?

Prvobitno je Bog stvorio ljude, koji su u Njegovim očima bili veoma dobri i bliski Njemu, ali ih je onda uništio potopom, nakon što su se pobunili protiv Njega. Je li Ga zabolelo to što je čitav ljudski rod naprosto nestao na takav način? Naravno da Ga je zabolelo! Kako je, dakle, tu Svoju bol izrazio? Kako je to zabeleženo u Bibliji? To je u Bibliji zabeleženo ovim rečima: „Ja ću se držati svog saveza s vama, te potopne vode nikad više neće uništiti sva živa bića, niti će ikad više potop pustošiti zemlju.“ Ta jednostavna rečenica otkriva nam Božje misli. Uništenje sveta Ga je veoma zabolelo. Ili, kako bi ljudi rekli, bio je veoma tužan. Možemo zamisliti: kako je zemlja, nekad prepuna života, izgledala nakon što je uništena potopom? Kako je u to vreme izgledala zemlja, koja je nekada bila prepuna ljudi? Bez ljudskih naseobina, bez ijednog živog stvora, posvuda samo voda i potpuna pustoš na njenoj površini. Da li je Bog imao na umu takav prizor kada je stvarao svet? Naravno da nije! Prvobitna Mu je namera bila da vidi kako život buja po čitavoj zemlji i kako Ga obožavaju sva ljudska bića koja je stvorio, a ne da Noje bude jedini koji Ga obožava i jedini koji je u stanju da se odazove na Njegov poziv i dovrši ono što mu je povereno. Kad je čovečanstvo nestalo, Bog nije video ono što je prvobitno nameravao da vidi, već nešto potpuno suprotno. Pa kako Ga onda srce ne bi zabolelo? Kada je, dakle, otkrivao Svoju narav i izražavao Svoja osećanja, Bog je doneo odluku. Kakvu je odluku doneo? Da napravi lûk u oblaku (to jest, dúge koje vidimo) kao savez sa čovekom, kao obećanje da Bog neće ponovo uništiti čovečanstvo potopom. U isto vreme, to je trebalo da ljudima pokaže da je Bog uništio svet potopom, kako bi oni zauvek upamtili zbog čega je Bog tako nešto učinio.

Da li je, u to vreme, uništenje sveta bilo nešto što je Bog želeo? To sasvim sigurno nije bilo ono što je Bog želeo. Možda bismo i mogli da zamislimo delić tog jadnog prizora zemlje nakon uništenja sveta, ali ni izbliza ne možemo sebi da predočimo kako je taj prizor tada izgledao u Božjim očima. Možemo reći da, ni među sadašnjim ni među ondašnjim ljudima, niko nije u stanju da zamisli, niti da shvati šta je Bog osećao gledajući taj prizor, tu sliku sveta nakon uništenja potopom. Bog je na to bio primoran zbog ljudske neposlušnosti, ali bol koji je Njegovo srce pretrpelo zbog uništenja sveta potopom predstavlja realnost koju niko ne može da dokuči niti da shvati. Upravo je zato Bog sa ljudima sklopio savez, čime je hteo da im kaže da upamte da je On jednom učinio tako nešto i da im se zakune da više nikad neće na takav način uništiti svet. U tom savezu mi vidimo Božje srce – vidimo da je ono trpelo bol dok je On uništavao čovečanstvo. Ljudskim jezikom rečeno, kad je Bog uništio čovečanstvo i video kako ono nestaje, Njegovo je srce jecalo i krvarilo. Nije li ovo najbolji način da se to opiše? Iako ljudi te reči koriste da bi ilustrovali ljudske emocije, ne mislim da su one preterane, niti da je njihovo korišćenje za opisivanje Božjih osećanja i stanja pogrešno, uprkos činjenici da je ljudski jezik isuviše manjkav. Ako ništa drugo, kroz njih možete steći veoma živopisno i vrlo prikladno razumevanje tadašnjeg Božjeg raspoloženja. Na šta ćete posle ovoga pomisliti kad ponovo ugledate dugu? Barem ćete se prisetiti kako je Bog nekada tugovao zbog uništenja sveta potopom. Setićete se kako Ga je, kad je uništio ljudska bića koja je Svojim rukama stvorio, srce bolelo, kako se opiralo, koliko je teško podnelo i kako se nerado odreklo čovečanstva, uprkos tome što je On taj svet mrzeo i što je to čovečanstvo prezirao. Jedinu utehu pronašao je u Nojevoj osmočlanoj porodici. Samo zahvaljujući Nojevoj saradnji, Njegovo mukotrpno stvaranje svega što postoji nije bilo uzaludno. U vreme Njegove patnje, jedino je to saznanje moglo da Mu ublaži bol. Od tog trenutka, sva Svoja očekivanja od čovečanstva Bog je usmerio ka Nojevoj porodici, nadajući se da će moći da žive pod Njegovim blagoslovima, umesto pod Njegovom kletvom, da više nikada neće videti kako On svet uništava potopom i ujedno se nadajući da oni neće biti uništeni.

Koji bi aspekt Božje naravi trebalo da spoznamo iz svega ovog? Bog je čoveka prezreo zato što je ovaj prema Njemu bio neprijateljski nastrojen, ali su briga, pažnja i milosrđe prema ljudima u Njegovom srcu ostali nepromenjeni. Čak i kad je uništio čovečanstvo, Njegovo je srce ostalo nepromenjeno. Pošto je čovečanstvo bilo u krajnjoj meri iskvareno i prema Bogu neposlušno, On je, zbog Svoje naravi, Svoje suštine i u skladu sa Svojim načelima, morao da ga uništi. Međutim, zbog Svoje suštine, On je i dalje sažaljevao ljude, i čak želeo da na razne načine iskupi ljudski rod, ne bi li ljudi nastavili da žive. Čovek je, pak, nastavio da se suprotstavlja Bogu, da se oglušuje o Njega i odbijao je da prihvati Božje spasenje; drugim rečima, odbio je da prihvati Njegove dobre namere. Ma koliko da ih je Bog dozivao, podsećao, opskrbljivao, pomagao i tolerisao, ljudi to nisu razumevali, nisu cenili, niti su na to obraćali pažnju. U Svom bolu, Bog ipak nije zaboravio da prema čoveku bude u što većoj meri tolerantan, čekajući da

se ovaj vrati na pravi put. Kad je čovek napokon prevršio meru, Bog je bez oklevanja učinio ono što je morao da učini. Drugim rečima, od trenutka kad je odlučio da ljude uništi, pa do izvršenja Božjeg dela uništenja čovečanstva, proteklo je određeno vreme, tokom kojeg se odigravao čitav jedan proces. Svrha tog procesa bila je da čoveku omogući povratak na pravi put, čime je Bog čoveku zapravo pružio poslednju šansu. Šta je, dakle, Bog radio tokom ovog perioda neposredno pre uništenja čovečanstva? On se u znatnoj meri trudio da ljude podseća i da ih ohrabruje. Ne obazirući se na bol i tugu u Svom srcu, nastavio je da ljude obasipa brigom, pažnjom i obiljem milosrđa. Šta iz toga možemo da vidimo? Nesumnjivo je da je Božja ljubav prema čoveku prava i da nije neiskrena. Ona je stvarna, opipljiva i merljiva, a ne izmišljena, krivotvorena, lažljiva ili nadmena. Bog se nikada ne služi obmanom, niti stvara o Sebi lažnu sliku da bi Ga ljudi smatrali dragim. On nikada ne poseže za lažnim svedočenjima da bi ljudima prikazao svoju divotu ili da bi se Svojom divotom i svetošću razmetao. Zar ovi aspekti Božje naravi ne zavređuju da ih čovek voli? Zar oni nisu vredni obožavanja? Zar nisu vredni negovanja? Sada želim da vam postavim sledeće pitanje: da li vi, nakon što ste saslušali ove reči, i dalje mislite da je Božja veličina samo mrtvo slovo na papiru? Je li Božja divota samo prazna reč? Ne! Naravno da nije! Božja nadmoć, veličina, svetost, tolerancija, ljubav i sve ostalo – sve pojedinosti svakog od različitih aspekata Božje naravi i suštine – bivaju praktično izražene svaki put kad On obavlja Svoje delo, otelovljene su u Njegovoj volji prema čoveku, a ujedno se ispunjavaju i odražavaju u svakom čoveku. Bez obzira da li si to ranije osetio, Bog se na sve moguće načine brine o svakoj osobi, koristeći Svoje iskreno srce, mudrost i različite metode da joj zagreje srce i probudi duh. To je neosporna činjenica. Bez obzira koliko ljudi sedi ovde, svaka osoba je imala različita iskustva i osećanja prema Božjoj trpeljivosti, strpljenju i divoti. To doživljavanje Boga i to osećanje ili percepcija Njega – jednom rečju, sve te pozitivne stvari potiču od Boga. Kada, dakle, pripojite sva vaša iskustva i znanja o Bogu i objedinite ih s našim današnjim čitanjem ovih biblijskih odlomaka, da li je sada vaše razumevanje Boga stvarnije i pravilnije?

Nakon što ste pročitali ovu priču i razumeli ponešto što je od Božje naravi u ovom događaju otkriveno, kakvu ste novu spoznaju stekli o Bogu? Da li vam je to produbilo razumevanje Boga i Njegovog srca? Da li se sada, nakon ponovnog čitanja priče o Noju, osećate drugačije? Da li je, po vašem mišljenju, razgovor o ovim biblijskim stihovima bio nepotreban? Da li i sada, nakon što smo o njima razgovarali, i dalje smatrate da je to bilo nepotrebno? Naravno da je bilo potrebno! Iako je ovo što čitamo priča, ona predstavlja istinit zapis o delu koje je Bog učinio. Nije Mi bio cilj da vam omogućim da razumete sve pojedinosti ovih priča ili ovoga lika, niti da vi sad nastavite sa proučavanjem tog lika, a svakako ne da se vratite ponovnom proučavanju Biblije. Razumete li? Jesu li vam, dakle, ove priče pomogle da bolje upoznate Boga? Kako je ova priča konkretno doprinela vašem razumevanju Boga? Recite nam vi, braćo i sestre iz Hong Konga. (Videli smo da je Božja ljubav nešto što niko od nas, iskvarenih ljudi, ne

poseduje.) A šta vi kažete, braćo i sestre iz Južne Koreje. (Božja ljubav prema čoveku je stvarna. Ona u sebi nosi Njegovu narav i Njegovu veličinu, svetost, nadmoć i Njegovu trpeljivost. Ona zavređuje da pokušamo da je dublje razumemo.) (Upravo kroz ovako prisan razgovor, ja s jedne strane mogu da vidim svetu i pravednu Božju narav, a takođe mogu da vidim i Božju brigu za čovečanstvo, Njegovu milost prema čovečanstvu, kao i to da, sve što Bog čini i svaka Njegova zamisao i ideja, otkriva tu Njegovu ljubav i brigu za čovečanstvo.) (U prošlosti je moje shvatanje bilo da je Bog potopom uništio svet zato što se čovečanstvo do krajnjih granica prozlilo, te da je stoga Bog ovaj ljudski rod uništio zato što ga je prezirao. Tek nakon što je Bog danas pričao o Noju i rekao da je Božje srce krvarilo, shvatio sam da Bog zapravo nije bio voljan da od tog čovečanstva digne ruke. Samo zato što su ljudi bili previše neposlušni, Bog nije imao drugog izbora osim da ih uništi. U stvari, Božje srce je tada bilo veoma tužno. Iz svega toga, ja u Božjoj naravi vidim Njegovu brigu i pažnju prema čovečanstvu. To je nešto što ranije nisam znao.) Vrlo dobro! Možete sada vi. (Bio sam veoma dirnut nakon što sam čuo ovu priču. Čitao sam Bibliju i ranije, ali nikad nisam, kao danas, imao priliku da čujem Boga kako neposredno i detaljno analizira ove stvari, kako bismo mogli da Ga spoznamo. To što nam je Bog ovako detaljno razjasnio Bibliju omogućilo mi je da saznam da su, pre no što su se ljudi iskvarili, Božju suštinu činili ljubav i briga za čovečanstvo. Uprkos tome što je Božja narav pravedna, Njegova ljubav i briga nisu se nimalo promenile od vremena kada se čovek iskvario, pa do ovih sadašnjih, poslednjih dana. To pokazuje da suština Božje ljubavi, od postanka sveta do danas, ostaje nepromenjena, bez obzira na ljudsku iskvarenost.) (Danas sam shvatio da se Božja suština ne menja sa promenom vremena ili mesta obavljanja Njegovog dela. Takođe sam uvideo da sve što Bog čini, bilo da stvara svet ili da ga uništava nakon što su se ljudi iskvarili, ima smisao i sadrži u sebi Njegovu narav. Iz toga sam shvatio da je Božja ljubav beskrajna i neizmerna, a kao što su druga braća i sestre rekli, takođe sam video i Božju brigu i milosrđe prema ljudima nakon što je uništio svet.) (Ovo su stvari o kojima ranije zaista nisam ništa znao. Nakon što sam čuo današnju priču, osećam da je Bog uistinu verodostojan i pouzdan, da je dostojan da verujemo u Njega i da On zaista postoji. Duboko u srcu verujem da su Božja narav i Njegova ljubav zaista ovako konkretni. Tako se ja osećam nakon današnjeg slušanja priče.) Odlično! Izgleda da ste svi primili k srcu ono što ste danas čuli.

Jeste li uočili nešto u svim ovim biblijskim stihovima, uključujući i sve biblijske priče o kojima smo danas razgovarali? Da li je Bog ijednom upotrebio vlastiti jezik da bi izrazio Svoje misli ili objasnio Svoju ljubav i brigu za čovečanstvo? Postoji li neki zapis o tome da je On jednostavnim jezikom iskazao koliko je zabrinut za čovečanstvo i koliko ga voli? Ne postoji, zar ne? Među vama je mnogo onih koji su čitali Bibliju, kao i druge knjige osim Biblije. Je li iko od vas video takve reči? Odgovor je sasvim sigurno odrečan! Naime, u biblijskim zapisima, uključujući Božje reči kao i spise o Njegovom delu, Bog nikada, ni u jednoj epohi i ni u jednom vremenskom periodu, nije koristio vlastite metode da bi opisao Svoja osećanja ili izrazio Svoju ljubav i brigu prema čovečanstvu, niti je

ikada rečima ili ma kojim postupkom prenosio Svoja osećanja i emocije – zar to nije činjenica? Zašto to kažem? Zašto moram da vam to spomenem? Zato što se u tome takođe ogleda Božja divota i Njegova narav.

Bog je stvorio ljudski rod; bez obzira na to da li su ljudska bića pokvarena ili Ga slede, Bog sa njima postupa kao sa Svojim najvoljenijma – ili, kako bi ljudska bića rekla, kao s ljudima koji su Mu najmiliji – a ne kao sa Svojim igračkama. Iako Bog za Sebe kaže da je Stvoritelj i da je čovek Njegova kreacija, što može zvučati kao da među njima postoji neka mala razlika u rangu, činjenica je da sve ono što je Bog učinio za čovečanstvo daleko prevazilazi jedan ovakav odnos. Bog voli ljudski rod, neguje ga i pokazuje da brine o njemu, a uz to se stalno i neprekidno stara o opskrbi čovečanstva. On u Svom srcu ovo nikad ne doživljava kao dodatni posao ili kao nešto što zavređuje veliku zahvalnost. Isto tako, On ne misli da spasavanjem ljudskog roda, njegovim opskrbljivanjem i pružanjem svega što ljudima treba, daje nekakav ogroman doprinos ljudskom rodu. On naprosto ljudski rod opskrbljuje ćutke i u tišini, na Svoj način, kroz Svoju suštinu i kroz sve ono što On ima i što jeste. Ma koliko opskrbe i pomoći da ljudski rod prima od Njega, Bog o tome nikad ne razmišlja niti pokušava da Sebi pripiše zasluge za to. Ovo je određeno suštinom Božjom, i ujedno predstavlja baš onaj istinski izraz Božje naravi. Zbog toga mi, kako u Bibliji tako i u bilo kojoj drugoj knjizi, nikada nećemo pronaći primere u kojima Bog izražava Svoje misli, niti pasuse u kojima On nešto opisuje ili objavljuje ljudima, sa ciljem da Mu čovečanstvo bude zahvalno ili da Ga veliča zato što radi ovo ili ono, ili zato što Mu je do čovečanstva toliko stalo. Čak i kad se oseća povređeno, kad u srcu oseća užasan bol, On nikad ne zaboravlja na Svoju obavezu prema ljudima, niti Svoju brigu za njih; za sve to vreme, On sâm i u tišini podnosi tugu i bol. Uprkos tome, On nastavlja da opskrbljuje ljudski rod kao što je oduvek činio. Iako Ga ljudi često veličaju i svedoče o Njemu, ništa od toga Bog ne zahteva. To je zato što Bog nikad nije ni imao nameru da, za sve dobre stvari koje čini za čovečanstvo, dobije zahvalnost ili da Mu ljudi to na neki drugi način uzvrate. S druge strane, oni koji su u stanju da se plaše Boga i klone se zla, oni koji mogu iskreno da Ga slede, da Ga slušaju i da Mu budu odani, kao i oni koji su u stanju da Mu se pokore – jesu ljudi koji će često primati Božje blagoslove i koje će Bog bezrezervno blagosiljati. Štaviše, ljudima su blagoslovi koje primaju od Boga često nezamislivi, a ujedno nadmašuju i sve što bi ljudska bića mogla da pravdaju onim što su uradili ili cenom koju su platili. Da li je ljudima, dok uživaju u Božjim blagoslovima, stalo do toga šta Bog radi? Pokazuje li iko od njih bilo kakvu zabrinutost za to kako se On oseća? Pokušava li iko da shvati Božji bol? Odgovor je nedvosmisleno odrečan! Može li ijedno ljudsko biće, uključujući i Noja, da shvati koliki je bol Bog osećao u tom trenutku? Može li iko razumeti zašto je Bog uspostavio takav savez? Ne može! Ljudi ne cene Božji bol ne zato što ne mogu da ga razumeju, niti zbog jaza koji postoji između Boga i čoveka ili zbog razlike u njihovom statusu; pre će biti da je to zato što ljudima uopšte nije stalo do bilo čega što Bog oseća. Ljudi misle da je Bog nezavisan – da Mu nije potrebno da ljudi brinu o Njemu, da Ga

razumeju ili pokažu imalo obzira prema Njemu. Bog je Bog, te stoga On i ne oseća bol, nema emocija; On ne može biti tužan, ne oseća jad, pa čak ni ne plače. Bog je Bog, pa stoga nema potrebu za izražavanjem emocija, niti Mu treba neko da Ga teši. Čak i ako Mu, u određenim okolnostima, nešto od toga i bude zatrebalo, On će s tim moći i sâm da se izbori i neće od ljudi tražiti nikakvu pomoć. Nasuprot tome, slabim, nezrelim ljudima neophodna je Božja uteha, opskrba i ohrabrenje, pa bi čak hteli da ih On teši u svakom trenutku i na svakom mestu. Takve stvari vrebaju iz dubine ljudske duše: čovek je slab; ljudima je Bog potreban da se na svaki način stara o njima; oni zaslužuju svu negu koju primaju od Boga i treba od Njega da zahtevaju sve što smatraju da im pripada. Bog je taj koji je jak; On ima sve, te stoga i treba da bude čovekov zaštitnik i da mu pruža blagoslove. Pošto već jeste Bog, On je svemoćan i od ljudi Mu nikad ništa ne treba.

Budući da ne obraća pažnju ni na jedno od Božjih otkrovenja, čovek nikada nije osetio Božju tugu, bol, niti radost. Nasuprot tome, Bog sve ljudske izraze poznaje kao Svoj dlan. Bog u svako doba i na svakom mestu opskrbljuje svačije potrebe, posmatra vrludave misli svake osobe i na taj način teši i podstiče ljude, vodi ih i prosvetljuje. Imajući u vidu sve što je Bog učinio za ljude i ogromnu cenu koju je zbog njih platio, mogu li ljudi, u Bibliji ili u bilo čemu što je Bog do sada izgovorio, pronaći ijedan odlomak u kojem se jasno kaže da će Bog od čoveka nešto zahtevati? Ne! Naprotiv, ma koliko da ljudi ignorišu Njegove misli, Bog i dalje iznova predvodi ljude, neprestano ih snabdeva i pomaže im, ne bi li im omogućio da slede Njegov put kako bi dosegli do prelepog odredišta koje je za njih pripremio. Što se Boga tiče, sve ono što On ima i što jeste, Njegova blagodat, Njegova milost i sve Njegove nagrade, bezrezervno će biti darovane onima koji Ga vole i slede. On, međutim, nikada nikome ne otkriva bol koji je pretrpeo, niti Svoje emotivno stanje, niti se ikada žali na to što su ljudi prema Njemu nepažljivi i što ne poznaju Njegovu volju. On sve to naprosto podnosi u tišini, iščekujući dan kad će ljudi napokon moći da shvate.

Zašto vam sve ovo govorim? Šta zaključujete iz ovog što sam kazao? U Božjoj suštini i naravi postoji nešto što je isuviše lako prevideti, nešto što poseduje samo Bog i što ne poseduje nijedan čovek, računajući tu i one za koje neki misle da su veliki i dobri ljudi, ili bogovi iz njihove mašte. Šta je to nešto? To je Božja nesebičnost. Kada govorimo o nesebičnosti, možda ti i sebe smatraš veoma nesebičnim, jer se, recimo, nikada ne cenjkaš i ne pogađaš sa svojom decom, a takođe smatraš da si veoma nesebičan i kad su u pitanju tvoji roditelji. Bilo kako bilo, barem ti je poznat pojam „nesebičnosti“, razmišljaš o njoj u pozitivnom smislu i smatraš da je veoma plemenito biti nesebičan. Kad si nesebičan, imaš visoko mišljenje o sebi. Ali, ne postoji niko ko Božju nesebičnost može da vidi u svim stvarima, među ljudima, događajima i predmetima, kao i u Njegovom delu. Zašto je to tako? Zato što je čovek previše sebičan! Zašto to kažem? Ljudi žive u materijalnom svetu. Ti možda slediš Boga, ali nikada ne možeš ni da vidiš ni da shvatiš kako te Bog snabdeva, koliko te voli i koliko brine za tebe. Šta ti zapravo vidiš? Vidiš svoje krvne srodnike koji te vole i koji ti ugađaju. Vidiš stvari koje koriste tvom telu i brineš

o ljudima i stvarima koje voliš. To je ta takozvana ljudska nesebičnost. Takvi „nesebični“ ljudi, međutim, nikada i ne razmišljaju o Bogu koji im život daje. Za razliku od Božje, čovekova je nesebičnost sebična i dostojna prezira. Nesebičnost u koju čovek veruje, prazna je, nerealna i krivotvorena, u neskladu je s Bogom i nema sa Njim nikakve veze. Čovek je nesebičan prema samom sebi, dok je Božja nesebičnost istinsko otkrovenje Njegove suštine. Upravo zahvaljujući Božjoj nesebičnosti, čovek je od Njega neprekidno opskrbljen svime što mu je potrebno za život. Možda vas tema o kojoj danas govorim ne pogađa previše, pa samo klimate glavom u znak odobravanja, ali kad pokušaš da svojim srcem shvatiš Božje srce, nesvesno ćeš doći do sledećeg otkrića: od svih ljudi, pojava i stvari koje opažaš u ovom svetu, samo je Božja nesebičnost stvarna i konkretna, zato što je samo Njegova ljubav prema tebi bezuslovna i neokaljana. Osim Božje, nesebičnost svih drugih je lažna, površna i neautentična; sve tuđe nesebičnosti imaju svoju svrhu, određene namere, traže nešto zauzvrat i ne trpe proveru. Moglo bi se čak reći da su prljave i dostojne prezira. Slažete li se sa ovim rečima?

Znam da su vam ove teme prilično nepoznate i da je potrebno vremena da vam se sve slegne pre nego što budete mogli da ih uistinu razumete. Što su vam ova pitanja i teme manje poznate, to je jači dokaz da vam u srcu zaista nedostaju. Kad vam ova pitanja ne bih pominjao, da li bi iko od vas išta znao o njima? Verujem da se sa njima nikada ne biste upoznali. To je sigurno. Bez obzira koliko toga možete da shvatite ili razumete, teme o kojima govorim su, jednom rečju, ono što ljudima najviše nedostaje i o čemu bi najviše trebalo da znaju. Ove teme su svima veoma važne – one su dragocene i one su život, i to su stvari koje morate da posedujete da biste savladali put koji je pred vama. Bez uputstava sadržanih u ovim rečima, bez razumevanja Božje naravi i suštine, Bog će za tebe doveka ostati jedna velika nepoznanica. Kako da ispravno veruješ u Boga ako Ga ne razumeš? Ne znaš ništa o Božjim osećanjima, o Njegovoj volji i Njegovom emotivnom stanju, ne znaš šta On misli, šta Ga čini tužnim a šta srećnim – kako bi onda mogao da imaš obzira prema Božjem srcu?

Kad god je uznemiren, Bog se suočava sa ljudima koji na Njega uopšte ne obraćaju pažnju, sa ljudima koji Ga slede i koji tvrde da Ga vole, dok pritom potpuno zanemaruju Njegova osećanja. Pa kako Ga onda srce ne bi bolelo? Tokom Svog dela upravljanja, Bog iskreno obavlja Svoje delo i razgovara sa svima, suočavajući se s ljudima bez ikakve rezerve i prikrivanja; nasuprot tome, svaka osoba koja Ga sledi zatvorena je prema Njemu, i niko nije voljan da Mu se aktivno približi, da razume Njegovo srce ili da obrati pažnju na Njegova osećanja. Čak ni oni koji bi da Mu postanu prisni ne žele da Mu se približe, da budu pažljivi prema Njegovom srcu ili da pokušaju da Ga razumeju. Kada je Bog radostan i srećan, nema s kim da podeli Svoju sreću. Kad Ga ljudi pogrešno shvate, nema nikoga ko bi utešio Njegovo ranjeno srce. Kada u grudima oseti bol, nikoga nema kome bi se poverio. Tokom ovih nekoliko hiljada godina Božjeg dela upravljanja, nije se pojavio niko ko bi razumeo Božja osećanja, niko ko bi ih shvatio i cenio, a kamoli iko ko bi mogao da stane uz Njega i da deli Njegove radosti i tuge. Bog je usamljen. Usamljen

je! On je usamljen ne samo zato što Mu se iskvareno čovečanstvo protivi, već još više zato što oni koji tragaju za duhovnošću, oni koji nastoje da Ga spoznaju i razumeju, pa čak i oni koji su spremni da sav svoj život posvete Njemu, takođe ne poznaju Njegove misli, niti razumeju Njegovu narav i Njegova osećanja.

Na samom kraju priče o Noju, vidimo da je Bog u to vreme na jedan neobičan način izrazio svoja osećanja. Reč je o sasvim naročitom metodu: da sa čovekom sklopi savez kojim se proglašava kraj Božjeg uništenja sveta potopom. Na prvi pogled, sklapanje saveza možda deluje kao sasvim obična stvar. Posredi je ništa drugo do obavezivanje dve strane posredstvom reči i sprečavanje njihovog kršenja dogovora, a sve u cilju zaštite obostranih interesa. U formalnom smislu, to je sasvim obična stvar, ali iz perspektive pravih motiva i namere Boga da to učini, radi se o istinskom otkrovenju Božje naravi i emotivnog stanja. Ako ove reči budeš ignorisao i ostavio ih po strani, ako vam nikada ne budem kazao istinu o stvarima, čovečanstvo nikada neće zaista saznati kako Bog razmišlja. Ti možda zamišljaš da se Bog prilikom sklapanja ovog saveza smešio, ili da je imao ozbiljan izraz lica, ali ma kako da ljudi zamišljaju najobičniji mogući izraz lica koji je Bog tada imao, niko ne bi mogao da vidi Božje srce ni Njegov bol, a kamoli Njegovu usamljenost. Niko ne može primorati Boga da mu veruje, niko ne može da bude dostojan Božjeg poverenja, niti može da bude neko kome će On moći da saopšti Svoje misli ili da poveri Svoj bol. Zato Bog nije imao drugog izbora nego da učini tako nešto. Na prvi pogled, Bogu je bilo lako da se oprosti od onakvog čovečanstva kakvo je tada bilo, da reši problem iz prošlosti i da do savršenog kraja dovede Svoje uništenje sveta potopom. Bog je, međutim, duboko u Svom srcu zakopao bol koji je u tom trenutku osećao. U vreme kad nije imao kome da se poveri, Bog je sa ljudima sklopio savez, rekavši im da neće ponovo uništiti svet potopom. Kad god bi se na nebu pojavila duga, to je ljude trebalo da podseti da se tako nešto zaista dogodilo i da ih upozori da se uzdrže od zla. Čak i u tako bolnom stanju, Bog nije zaboravljao na ljude i još uvek je pokazivao toliko brige za njih. Zar ovo nije Božja ljubav i nesebičnost? A o čemu ljudi misle dok pate? Zar im nije u tim trenucima Bog najpotrebniji? U takvim trenucima, oni uvek Boga vuku za rukav da bi ih tešio. Kad god da se to desi, Bog ih nikada neće izneveriti i uvek će im pomoći da izađu iz neprilika i da žive u svetlosti. Uprkos tome što ih Bog ovako opskrbljuje, u ljudskim srcima On nije ništa drugo do pilula za smirenje, tonik za utehu. Kada Bog pati i kad Mu je srce ranjeno, za Njega bi bez sumnje bila samo pusta želja da kraj Sebe ima neko stvorenje ili bilo koga ko bi Mu pravio društvo ili Ga tešio. Čovek nikada ne obraća pažnju na Božja osećanja, te stoga Bog nikad ni ne traži niti očekuje da postoji neko ko bi mogao da Ga uteši. On samo koristi sopstvene metode da izrazi Svoje raspoloženje. Ljudi ne misle da je Bogu previše teško da istrpi patnju, ali Božju veličinu i nesebičnost možeš da osetiš tek kad uistinu pokušaš da razumeš Boga, kad u svemu što čini možeš da shvatiš Njegove iskrene namere. Iako je uz pomoć duge sklopio savez sa ljudima, On nikada nikome nije rekao zašto je to učinio – zašto je uspostavio ovaj savez – što znači da nikome nije saopštio šta stvarno misli. To je zato što ne postoji

niko ko bi mogao da shvati dubinu njegove ljubavi prema čovečanstvu koje je Svojim rukama stvorio, i što nema nikoga ko bi mogao da dokuči koliki je bol Njegovo srce pretrpelo kada je uništio ljudski rod. Prema tome, čak i kad bi Bog ljudima rekao kako se oseća, oni ne bi bili u stanju da ponesu to breme poverenja. Uprkos bolu, On i dalje nastavlja sa sledećim korakom Svog dela. Bog ljudskom rodu uvek daje ono najbolje od Sebe i najbolje stvari, podnoseći ćutke sam svu patnju. Bog nikada otvoreno ne obelodanjuje ove patnje. Umesto toga, On ih ćutke trpi i čeka. Božja izdržljivost nije hladna, nije obamrla ni bespomoćna, a nije ni znak slabosti. Pre će biti da su Božja ljubav i suština oduvek nesebične. Ovo je prirodno otkrovenje Njegove suštine i naravi, i istinsko otelovljenje identiteta Boga kao istinskog Stvoritelja.

Imajući sve to u vidu, neki bi mogli pogrešno da protumače Moje reči, misleći: „Da li ovako detaljno i senzacionalističko opisivanje Božjih osećanja ima za cilj da kod ljudi probudi sažaljenje prema Bogu?“ Da li je to bila Moja namera? (Ne.) Ja vam sve ovo govorim isključivo zato da biste Boga bolje upoznali, da biste razumeli Njegove nebrojene aspekte i Njegove emocije, da biste shvatili da se Božja suština i narav, konkretno i malo po malo, izražavaju kroz Njegovo delo, a ne kroz opisivanje uz pomoć praznih ljudskih reči, kroz njihove reči i teorije ili kroz njihove maštarije. To, drugim rečima, znači da Bog i Božja suština zaista postoje – oni nisu slike na platnu, nisu maštarije, nije ih uobličio čovek, a svakako ih nije ni izmislio. Uviđate li to sada? Ako uviđate, Moje su reči postigle svoj cilj.

Danas smo razgovarali o tri teme. Verujem da ste svi mnogo toga saznali iz našeg razgovora na ove tri teme. Sa sigurnošću mogu da kažem da su, kroz ove tri teme, misli o Bogu koje sam opisao, kao i Božja suština i narav koje sam pomenuo, preobrazile ljudske predstave i razumevanje Boga, pa čak i da su u svakome od vas preobrazile veru u Boga i, povrh toga, preobrazile Božji lik kojem se svi u svojim srcima divite. Bilo kako bilo, nadam se da će vam koristiti ono što ste o Božjoj naravi saznali iz ova dva odlomka iz Biblije, te da ćete po povratku pokušati da o tome još dublje razmislite. Ovim je današnji sastanak završen. Doviđenja!

4. novembar 2013. godine

Božje delo, Božja narav i Sâm Bog II

Tokom našeg poslednjeg sastanka, u zajedništvu smo razgovarali o jednoj veoma važnoj temi. Sećate li se koja je to tema bila? Dopustite Mi da vam ponovim. Tema našeg poslednjeg zajedništva bila je: Božje delo, Božja narav i Sâm Bog. Da li je to važna tema za vas? Koji njen deo je za vas najvažniji? Božje delo, Božja narav ili Sâm Bog? Šta vas od toga najviše zanima? O kom delu biste najviše želeli da čujete nešto? Znam da vam je teško da odgovorite na to pitanje, zato što se Božja narav može videti u svakom aspektu Njegovog dela, zato što se ona u Njegovom delu otkriva uvek i na svakom mestu i zato što ona zapravo predstavlja Sâmog Boga; u Njegovom sveopštem planu upravljanja, Božje delo, Božja narav i Sâm Bog neodvojivi su jedno od drugog.

Sadržaj našeg poslednjeg zajedništva na temu Božjeg dela sastojao se od biblijskih priča o događajima koji su se odigrali davno. Sve su to bile priče o čoveku i Bogu, u kojima se govori o stvarima koje su se desile čoveku, ali uz Božje učešće i Božji izraz, usled čega te priče imaju posebnu vrednost i naročiti značaj u pogledu spoznaje Boga. Neposredno nakon što je stvorio ljudski rod, Bog je počeo da se bavi čovekom i da s njim razgovara, kao i da mu izražava Svoju narav. Drugim rečima, otkad je prvi put stupio u vezu s ljudima, Bog je počeo da čoveku, bez prekida, objavljuje Svoju suštinu i sve ono što On ima i što jeste. Bez obzira na to da li su ljudi, kako oni iz prošlosti tako i ovi današnji, u stanju da to vide ili razumeju, Bog se obraća čoveku i deluje među ljudima, otkrivajući Svoju narav i izražavajući Svoju suštinu – to je činjenica, koju niko ne može da porekne. To ujedno znači da se Božja narav, Njegova suština i sve ono što On ima i što jeste neprestano prikazuju i otkrivaju dok On deluje i dok se bavi ljudima. On nikada nije ništa tajio niti skrivao od ljudi, već neprestano objavljuje i bez zadrške prikazuje vlastitu narav. Bog se, dakle, nada da čovek može spoznati i razumeti Njegovu narav i suštinu. On ne želi da na Njegovu narav i suštinu ljudi gledaju kao na večne tajne, niti želi da čovečanstvo Boga posmatra kao zagonetku koja se nikada ne može razrešiti. Samo ukoliko poznaju Boga, ljudi će znati koji ih put vodi napred i prihvatiće Božje smernice, i samo će takvo čovečanstvo moći zaista da živi pod Božjom vrhovnom vlašću i da živi u svetlosti, okruženo Božjim blagoslovima.

Reči i narav koje On objavljuje i razotkriva, predstavljaju Njegovu volju, a ujedno predstavljaju i Njegovu suštinu. Ma šta da On govori i čini, ma kakvu narav da otkriva dok se bavi čovekom, i ma šta da čovek vidi od Njegove suštine i od onoga što On ima i što jeste, za čoveka sve to predstavlja Božju volju. Bez obzira koliko je čovek u stanju da dokuči, shvati ili razume, sve to predstavlja volju Božju – Njegovu volju u odnosu na čoveka. U to nema nikakve sumnje! Božju volju u pogledu čovečanstva čini ono što On zahteva od ljudi, u smislu toga kakvi treba da budu, šta treba da rade, kako da žive i kako da budu u stanju da dostignu ostvarenje Njegove volje. Da li je sve to neodvojivo od Božje suštine? Drugim rečima, Bog Svoju narav i sve ono što ima i što jeste objavljuje istovremeno sa postavljanjem zahteva prema čoveku. Tu nema laži, nema pretvaranja,

nema prikrivanja, ni ulepšavanja. Zašto onda čovek, uprkos tome, nije u stanju da spozna Njegovu narav, i kako to da nikad nije mogao da je jasno uoči? Zašto čovek nikada nije shvatio Božju volju? Ono što Bog otkriva i objavljuje jeste ono što Sâm Bog ima i što jeste; sve su to delovi i aspekti Njegove istinske naravi – pa kako to da čovek ne može da je sagleda? Zašto je čovek nesposoban da stekne temeljno znanje? Za to postoji jedan važan razlog. Koji je to razlog? Od trenutka kad je stvoren, čovek Boga nikada nije tretirao kao Boga. U najranijim vremenima, ma šta da je Bog činio u odnosu na čoveka – kojeg tek što je bio stvorio – čovek se prema Njemu odnosio kao prema svom drugaru, kao prema nekom na koga može da se osloni, a da pri tom o Bogu ništa nije ni znao, ni razumeo. To, drugim rečima, znači da čovek nije znao da je sve ono što objavljuje to Biće – to Biće na koje se oslanjao i na koje je gledao kao na svog drugara – zapravo čini Njegovu suštinu, niti je znao da je to Biće zapravo Onaj koji vlada nad svime što je stvorio. Prosto rečeno, tadašnji ljudi Boga uopšte nisu prepoznali. Nisu znali da je On stvorio nebesa i zemlju i sva stvorenja, niti su znali odakle je došao, pa čak ni šta je On. Naravno, budući da je reč o najranijim vremenima, odmah po stvaranju čovečanstva, Bog od čoveka tada nije ni zahtevao da Ga spozna i shvati, da razume sve što je On uradio, niti da bude upoznat s Njegovom voljom. Kada je započeo sa pripremama za Svoje delo u Dobu zakona, Bog je čoveku učinio neke stvari, ali je ujedno počeo da mu postavlja i određene zahteve, nalažući mu kako da Mu prinosi darove i kako da Ga obožava. Tek tada je čovek stekao nekoliko jednostavnih pojmova o Bogu i tek tada je spoznao razliku između sebe i Njega, kao i činjenicu da je upravo On Taj koji je ljude stvorio. Nakon što je čovek spoznao da je Bog Bog a da je čovek čovek, među njima je nastala izvesna distanca, ali Bog od čoveka ipak nije zahtevao da Ga dobro poznaje, niti da Ga dublje shvati. Bog, dakle, prema čoveku postavlja različite zahteve, u zavisnosti od trenutne etape i od okolnosti u kojima obavlja Svoje delo. Šta iz toga zaključujete? Koji aspekt Božje naravi u tome zapažate? Je li Bog stvaran? Da li pred čoveka postavlja prikladne zahteve? U najranija vremena, neposredno nakon što je stvorio ljudski rod, dok je još trebalo da obavi Svoje delo osvajanja i usavršavanja čoveka i dok mu još nije bio uputio mnoštvo reči, Bog je od čoveka malo zahtevao. Ma šta da je čovek tada radio i ma kako da se ponašao – čak i ako je činio nešto što je Boga vređalo – On mu je sve to praštao i gledao mu kroz prste. To je zato što je dobro znao šta je čoveku dao i šta čovek nosi u sebi, te je stoga znao i prema kom standardu treba pred čoveka da postavlja zahteve. Mada je, u to vreme, standard Njegovih zahteva bio veoma nizak, to ne znači da Njegova narav nije bila velika, niti da su Njegova mudrost i svemoć bile samo prazne reči. Božju narav i Sâmoga Boga čovek može da spozna samo na jedan način: tako što će pratiti korake Božjeg dela upravljanja i spasenja čovečanstva, te prihvatati reči koje On ljudima saopštava. Da li će čovek, kad bude spoznao sve ono što Bog ima i što jeste i kad bude spoznao Njegovu narav, od Boga i dalje tražiti da mu pokaže Svoju pravu ličnost? Ne, on to od Njega neće tražiti, niti će se usuditi da Ga išta pita, zato što će, kad bude shvatio Njegovu narav i sve ono što On ima i što jeste, to

ujedno značiti da je već video Sâmog istinitog Boga i Njegovu pravu ličnost. Takav ishod je neizbežan.

Kako su Božje delo i plan neprestano napredovali, nakon što je sa čovekom sklopio savez u vidu duge, kao znamenja da svet više nikada neće uništiti potopom, Bog je sve hitnije želeo da zadobije one koji bi mogli da razmišljaju kao On. Uz to je imao još urgentniju želju da zadobije one koji su bili u stanju da Njegovu volju sprovode na zemlji i da, povrh toga, zadobije grupu ljudi sposobnih da se otrgnu od sila tame i od Sotoninih okova, ljude koji bi na zemlji mogli da svedoče o Njemu. Zadobijanje takve grupe ljudi davnašnja je Božja želja; On na to čeka još od trenutka kad je stvorio ljudski rod. Prema tome, bez obzira na to što je potopom uništio svet i što je sa čovekom sklopio savez, Božja volja, Njegov mentalni sklop, Njegovi planovi i nadanja ostali su isti. Ono što je hteo da uradi, za čim je čeznuo čak i mnogo pre trenutka stvaranja, bilo je da zadobije one ljude koje je želeo da zadobije – grupu ljudi sposobnih da shvate i spoznaju Njegovu narav i da razumeju Njegovu volju, grupu ljudi koji bi bili u stanju da Ga obožavaju. Takvi bi ljudi zaista bili u stanju da svedoče o Njemu i može se reći da bi oni bili Njegovi ljudi od poverenja.

Hajde da danas nastavimo da se krećemo Božjim stopama i da sledimo korake Njegovog dela, kako bismo otkrili Božje misli i ideje, kao i razne pojedinosti koje se tiču Boga, a koje su veoma dugo bile „zapečaćene“. Kroz njih ćemo upoznati Božju narav, razumećemo Božju suštinu, pustićemo Boga u svoje srce i svako će se od nas polako približiti Bogu, smanjujući rastojanje koje nas od Njega deli.

Ono o čemu smo prošli put govorili delimično se odnosilo na pitanje zašto je Bog sklopio savez sa čovekom. Ovoga puta, u zajedništvu ćemo razgovarati o odlomcima iz svetih spisa koji su navedeni u nastavku. Počnimo od čitanja svetih spisa.

A. Avrâm

1. Bog obećava Avrâmu da će mu podariti sina

1. Mojsijeva 17:15-17 Još reče Bog Avrâmu: „A Saraju, svoju ženu, nećeš više zvati Saraja; ime će joj biti ’Sara’. Nju ću blagosloviti; šta više, od nje ću ti dati sina. Ja ću je blagosloviti, te će postati majka narodima, i carevi će naroda od nje poteći.“ Avrâm pade ničice, pa se nasmeja i reče u sebi: „Može li se roditi sin čoveku od stotinu godina? Zar će Sara u devedesetoj roditi dete?“

1. Mojsijeva 17:21-22 „Ali svoj ću savez sklopiti sa Isakom koga će ti Sara roditi iduće godine u ovo doba.“ Kad je Bog završio razgovor sa Avrâmom, uzneo se od njega.

Niko ne može omesti delo koje je Bog odlučio da obavi

Svi ste vi, znači, tek sada čuli priču o Avrâmu, zar ne? Njega je Bog izabrao nakon što je svet uništen potopom, a zvao se Avrâm; kad mu je bilo sto godina, a njegovoj ženi Sari devedeset, Bog mu dade obećanje. Šta mu je Bog obećao? Obećao mu je ono što je zapisano u Svetom pismu: „Nju ću blagosloviti; šta više, od nje ću ti dati sina.“ U kakvoj

je situaciji Bog obećao da će mu podariti sina? Sveto pismo nam nudi sledeći zapis: „Avrâm pade ničice, pa se nasmeja i reče u sebi: 'Može li se roditi sin čoveku od stotinu godina? Zar će Sara u devedesetoj roditi dete?'“ Drugim rečima, ovaj je vremešni par bio prestar da bi mogao da izrodi decu. I šta je Avrâm uradio nakon što mu je Bog to obećao? Pao je ničice i, smejući se, rekao u sebi: „Može li se roditi sin čoveku od stotinu godina?“ Avrâm je mislio da je to nemoguće – što znači da je na Božje obećanje gledao kao na nekakvu šalu. Sa ljudskog stanovišta, to je bilo nešto što je čoveku nedostižno, a ujedno je i za Boga bilo neostvarljivo i nemogućno. Možda je Avrâmu bilo smešno sledeće: „Iako je stvorio čoveka, izgleda da Bog nije svestan da neko ko je toliko star ne može da rađa decu; On misli da mi može omogućiti da imam dete i kaže da će mi podariti sina – što je, naravno, nemoguće!“ Zbog toga je Avrâm pao ničice i nasmejao se, misleći: „To nije moguće – mora da Bog sa mnom zbija šalu, jer ovo ne može biti istina!“ Božje reči nije shvatio ozbiljno. Kakav je, dakle, Avrâm bio čovek, sa Božje tačke gledišta? (Pravedan.) A gde je tačno navedeno da je bio pravednik? Vi mislite da su svi ljudi koje Bog poziva pravedni i savršeni, da svi oni koračaju s Bogom. Potčinjeni ste doktrini! Mora da vam bude jasno da Bog, kad nekoga definiše, ne čini to proizvoljno. On ovde nije rekao da je Avrâm pravedan. Bog u Svom srcu poseduje aršine kojima svaku osobu samerava. Iako se Bog nije izjasnio o tome kakav je Avrâm kada je reč o njegovom ponašanju, šta mislite kojoj je vrsti pripadala Avrâmova vera u Boga? Je li ona bila pomalo apstraktna? Ili je on bio veliki vernik? Ne, on to nije bio! Svojim smehom i načinom razmišljanja pokazao je svoje pravo lice, tako da je njegovo pravedništvo samo plod vaše mašte, slepo pokoravanje doktrini i neodgovorna procena. Je li Bog video Avrâmov smeh i njegove uzrečice? Je li znao za njih? Bog je to znao. Ali, da li bi Bog izmenio Svoju odluku? Ne bi! Nakon što je isplanirao i odlučio da odabere baš njega, On je to i učinio. U tome Ga ne bi omele, niti bi na Njega uticale Avrâmove misli, a ne bi ni njegovo ponašanje; Bog Svoj plan ne bi promenio proizvoljno, niti bi ga ishitreno poremetio zbog čovekovog ponašanja, čak i ako bi ono bilo neuko. Šta je, dakle, zapisano u 1. Mojsijevoj 17:21-22? „'Ali svoj ću savez sklopiti sa Isakom koga će ti Sara roditi iduće godine u ovo doba.' Kad je Bog završio razgovor sa Avrâmom, uzneo se od njega.“ Bog nimalo nije obraćao pažnju na ono što je Avrâm mislio ili govorio. Šta je bio razlog tog zanemarivanja? Razlog je taj što, u ono vreme, Bog od čoveka nije zahtevao da bude veliki vernik, niti da bude sposoban za neko veliko bogopoznanje, pa čak ni da može da razume sve što Bog čini i govori. On, dakle, nije zahtevao da čovek u celosti razume Njegove odluke, razloge zbog kojih je odabrao određene ljude, kao ni načela Njegovog delovanja, zato što čovekov rast naprosto nije bio adekvatan. Štagod da je Avrâm uradio i kako god da se ponašao, Bog je u to vreme smatrao normalnim. Stoga ga nije ni osudio ni ukorio, već je samo rekao: „Sara će ti roditi Isaka iduće godine u ovo doba.“ Za Boga se, nakon objave ovih reči, čitava stvar, korak po korak, obistinila; u Božjim očima, ono što je prema Njegovom planu trebalo da bude ostvareno, već se ostvarilo. Pošto je sve to uredio, Bog je otišao. Ono što čovek radi i o čemu razmišlja,

ono što razume i što planira – ništa od toga nema nikakve veze s Bogom. Sve se odvija po Božjem planu, u skladu sa vremenskim odrednicama i etapama koje je On ustanovio. To je načelo Božjeg delovanja. O čemu god da čovek razmišlja i šta god da zna, Bog se u to ne meša, ali ni ne odustaje od Svog plana, niti diže ruke od Svog dela samo zato što čovek u njih ne veruje ili ih ne razume. Na taj se način činjenice ostvaruju prema Božjem planu i zamislima. Upravo je to ono što vidimo u Bibliji: Bog je učinio da se Isak rodi u vreme koje je On odredio. Da li činjenice dokazuju da su čovekovo ponašanje i držanje ometali Božje delo? Ne, oni ga nisu ometali! Da li je čovek, slabošću svoje vere u Boga, te svojim predstavama i maštarijama o Njemu, uticao na Njegovo delo? Ne! Nije ni najmanje uticao! Nijedan čovek, događaj, niti okruženje, ne mogu uticati na Božji plan upravljanja. Sve što On odluči da učini biće dovršeno i ostvareno blagovremeno i u skladu s Njegovim planom, i nijedan čovek ne može da zasmeta Njegovom delu. Određene aspekte čovekove gluposti i neznanja, pa čak i neke aspekte čovekovog otpora i predstava o Njemu, Bog naprosto ignoriše i nastavlja sa poslom koji mora da obavi, ne obazirući se na njih. To je Božja narav, a ona je odraz Njegove svemoći.

2. Avrâm žrtvuje Isaka

1. Mojsijeva 22:2-3 Bog mu onda reče: „Uzmi svoga sina Isaka, tvoga jedinca koga voliš, i pođi s njim u zemlju Moriju, pa ga prinesi kao žrtvu svespalnicu na brdu koje ću ti pokazati.“ Ustane Avrâm u rano jutro i osamari magarca. Sa sobom je poveo dva momka i svoga sina Isaka, i pošto je nasekao drva za svespalnicu, digao se i krenuo na mesto koje mu je Bog rekao.

1. Mojsijeva 22:9-10 Kad su stigli na mesto za koje im je Bog rekao, Avrâm podigne žrtvenik, naslaže drva, pa sveže svoga sina Isaka i položi ga na žrtvenik povrh drva. Tad Avrâm uze nož da zakolje svoga sina.

Božje delo upravljanja i spasenja čovečanstva započinje Avrâmovim žrtvovanjem Isaka

Time što mu je podario sina, ispunile su se reči koje je Bog saopštio Avrâmu. To, međutim, ne znači da se Božji plan ovde zaustavio; naprotiv, veličanstveni Božji plan upravljanja i spasenja čovečanstva tek je bio počeo da se ostvaruje, a Njegov je blagoslov sinu Avrâmovom bio samo uvod u Njegov sveopšti plan upravljanja. Ko je tada mogao znati da je Božja bitka protiv Sotone neprimetno otpočela onoga trena kad je Avrâm prineo Isaka?

Bog ne mari za to je li čovek glup – On od njega samo traži da bude istinit

Hajde sada da vidimo šta je Bog učinio Avrâmu. Kako je zapisano u 1. Mojsijevoj 22:2, Bog je Avrâmu izdao sledeću zapovest: „Uzmi svoga sina Isaka, tvoga jedinca koga voliš, i pođi s njim u zemlju Moriju, pa ga prinesi kao žrtvu svespalnicu na brdu koje ću ti pokazati.“ Jasno je šta je Bog time mislio da kaže: rekao je Avrâmu da svog jedinog sina Isaka, kojeg je voleo, prinese kao žrtvu paljenicu. Gledano iz današnje perspektive,

je li ova Božja zapovest još uvek u suprotnosti s ljudskim predstavama? Jeste! Sve što je Bog u to vreme činio potpuno je suprotno čovekovim predstavama; njemu je to neshvatljivo. U svojim predstavama, ljudi to ovako zamišljaju: pošto čovek nije poverovao u Božje obećanje smatrajući ga nemogućnim, Bog mu je podario sina, a nakon što je Avrâm dobio sina, Bog je zatražio da ga žrtvuje. Zar sve to nije krajnje neverovatno? Šta je Bog zapravo nameravao da učini? Kakva Mu je bila stvarna namera? Iako mu je sina podario bez postavljanja ikakvih uslova, Bog je od Avrâma takođe zahtevao i bezuslovnu žrtvu. Je li to bilo preterano? Sa stanovišta nepristrasnog posmatrača, to ne samo da je bilo preterano, već je u izvesnoj meri predstavljalo i „bezrazložno stvaranje problema“. Sâm Avrâm, međutim, nije smatrao da Bog od njega traži previše. Iako je imao par slabašnih vlastitih stavova o tome, i mada je prema Bogu bio pomalo sumnjičav, ipak je bio spreman da Mu prinese tu žrtvu. Šta vi, u ovom trenutku, smatrate dokazom da je Avrâm bio spreman da svog sina žrtvuje? Šta se u ovim rečenicama kaže? U originalnom tekstu zapisano je sledeće: „Ustane Avrâm u rano jutro i osamari magarca. Sa sobom je poveo dva momka i svoga sina Isaka, i pošto je nasekao drva za svespalnicu, digao se i krenuo na mesto koje mu je Bog rekao“ (1. Mojsijeva 22:3). „Kad su stigli na mesto za koje im je Bog rekao, Avrâm podigne žrtvenik, naslaže drva, pa sveže svoga sina Isaka i položi ga na žrtvenik povrh drva. Tad Avrâm uze nož da zakolje svoga sina“ (1. Mojsijeva 22:9-10). Kad je Avrâm uzeo nož i njime zamahnuo da zakolje svog sina, je li Bog to video? Video je. Čitav ovaj događaj – od samog početka, kad je Bog od Avrâma zatražio da žrtvuje Isaka, do trenutka kad je ovaj zaista zamahnuo nožem da svog sina zakolje – pokazao je Bogu srce Avrâmovo, koje je u tom trenu, bez obzira na njegovu pređašnju glupost, neznanje i nerazumevanje Boga, bilo iskreno i pošteno, jer on je zaista nameravao da Isaka, jedinca kojeg mu je Bog podario, vrati Bogu. U njemu je Bog video poslušnost, upravo onu poslušnost koju je želeo.

Bog prema čoveku čini mnogo toga što je neshvatljivo, pa čak i neverovatno. Kad Bog poželi da nekim orkestrira, to je čoveku često neshvatljivo i u suprotnosti je s njegovim predstavama, ali upravo taj nesklad i ta nedokučivost za čoveka predstavljaju kušnju i ispit od Boga. Avrâm je, u međuvremenu, bio u stanju da u samom sebi pokaže poslušnost prema Bogu, što je bio najosnovniji uslov njegove sposobnosti da ispuni Božji zahtev. Tek kad je Avrâm smogao snage da se povinuje Božjem zahtevu, kad je Isaka prineo kao žrtvu, Bog se zaista uverio u odanost čovečanstva – tačnije, u odanost Avrâma kojeg je Sâm izabrao – i odao mu priznanje. Tek tada je Bog bio siguran da je ova osoba, koju je izabrao, nezamenjivi vođa, koji bi na svojim plećima mogao da ponese Božje obećanje i Njegov potonji plan upravljanja. Mada je sve ovo bila samo kušnja i ispit, Bog je bio zadovoljan, osetio je da Ga čovek voli i da Ga je utešio kao nikada ranije. U trenutku kad je Avrâm zamahnuo nožem da ubije Isaka, da li ga je Bog zaustavio? Bog mu nije dozvolio da žrtvuje Isaka, jer On naprosto nije imao nameru da Isaku oduzme život. Bog je, dakle, blagovremeno zaustavio Avrâma. Avrâmova poslušnost je

pred Bogom već bila položila ispit; ono što je uradio bilo je dovoljno i Bog je već video ishod onoga što je ovaj nameravao da učini. Je li taj ishod za Boga bio zadovoljavajući? Može se reći da je Bog takvim ishodom bio zadovoljan, da je to bilo ono što je Bog želeo i za čime je odavno čeznuo. Je li to istina? Mada Bog u različitim kontekstima koristi različite načine da proveri svaku osobu, u Avrâmu je On video ono što je želeo, video je da ima iskreno srce i da je njegova poslušnost bezuslovna. Upravo je tu „bezuslovnost“ Bog zapravo i želeo. Ljudi često kažu: „Već sam žrtvovao ovo, već sam se odrekao onog – pa zašto onda Bog još uvek nije zadovoljan mnome? Zašto me i dalje podvrgava kušnjama? Zašto me neprestano proverava?“ Ovo ukazuje na sledeću činjenicu: Bog još uvek nije video tvoje srce, niti ga je zadobio. Drugim rečima, On u tebi nije video iskrenost ravnu Avrâmovoj kad je ovaj digao nož da vlastitom rukom zakolje svog sina i kao žrtvu ga prinese Bogu. Nije u tebi video bezuslovnu poslušnost i ti Ga nisi utešio. Stoga je sasvim prirodno to što te On i dalje iskušava. Zar nije tako? Ovde ćemo završiti razgovor na ovu temu. Sada ćemo pročitati „Božje obećanje Avrâmu“.

3. Božje obećanje Avrâmu

1. Mojsijeva 22:16-18 Tada mu Jahve reče: „Samim se Sobom zaklinjem, pošto si ovo učinio i nisi se na svog jedinca sina sažalio: obilnim ću te blagoslovima obasuti i tvoje ću potomstvo umnožiti, te će biti brojno kao zvezde na nebu i kao pesak na obali morskoj. Tvoji će potomci osvajati kapije neprijatelja svojih. Zato što si poslušao moj glas, svi će narodi na zemlji biti blagosloveni preko tvog potomstva.“

Ovo je neskraćena verzija priče o tome kako je Bog blagosiljao Avrâma. Ta je priča kratka, ali bogata sadržajem: iz nje saznajemo razloge i okolnosti Božjeg dara Avrâmu, kao i šta je to što je On Avrâmu podario. Ona je takođe prožeta radošću i uzbuđenjem sa kojim je Bog izgovorio te reči, kao i hitnošću Njegove čežnje da zadobije one koji su u stanju da slušaju Njegove reči. U tome vidimo Božju brigu i nežnost prema onima koji slušaju Njegove reči i slede Njegove zapovesti. Takođe, vidimo koju On cenu plaća da bi ljude zadobio i koliko brine i razmišlja o tome kako da ih zadobije. Uz to, odlomak koji sadrži reči „Samim se Sobom zaklinjem“, pokazuje nam snažnu gorčinu i bol koje Bog, i jedino Bog, oseća iza kulisa ovog dèla iz Svog plana upravljanja. To je odlomak koji podstiče na razmišljanje i koji je imao poseban značaj i dalekosežan uticaj na potonja pokoljenja.

Čovek stiče Božje blagoslove svojom iskrenošću i poslušnošću

Je li Božji blagoslov dat Avrâmu, o kojem ovde čitamo, bio veliki? Koliki je on tačno bio? Ovde je ključna sledeća rečenica: „Svi će narodi na zemlji biti blagosloveni preko tvog potomstva.“ Ta rečenica pokazuje da je Avrâm primio blagoslove koji nisu dati nikome, ni pre ni posle njega. Kada je, u skladu s Njegovim zahtevom, Avrâm svog jedinog sina – svog ljubljenog jedinca – vratio Bogu (ovde ne možemo upotrebiti reč „žrtvovao“, već treba da kažemo da ga je vratio Bogu), Bog ne samo što Avrâmu nije

dozvolio da žrtvuje Isaka, nego ga je još i blagoslovio. Kojim je obećanjem On blagoslovio Avrâma? Obećanjem da će umnožiti njegovo potomstvo. A koliko je puta trebalo da ga umnoži? Sveto pismo nam o tome nudi sledeći zapis: „biće brojno kao zvezde na nebu i kao pesak na obali morskoj. Tvoji će potomci osvajati kapije neprijatelja svojih. (…) svi će narodi na zemlji biti blagosloveni preko tvog potomstva.“ U kom je kontekstu Bog izgovorio te reči? To jest, zbog čega je Avrâm primio Božje blagoslove? Primio ih je upravo iz razloga koji Bog navodi u Svetom pismu: „Zato što si poslušao moj glas.“ Bog mu je, naime, dao takvo obećanje zato što je Njegovu zapovest Avrâm izvršio bez pogovora, učinivši sve kako je Bog rekao, zahtevao i zapovedio. Ovo obećanje sadrži u sebi jednu ključnu rečenicu, koja se tiče ondašnjih Božjih misli. Jeste li je zapazili? Možda niste obratili dovoljno pažnje na onaj deo kad Bog kaže: „Samim se Sobom zaklinjem“. To znači da se Bog, izgovarajući ove reči, zakleo u Samog Sebe. U šta se ljudi obično zaklinju kad nekome nešto obećavaju? Zaklinju se u Nebo, što znači da zakletvu polažu Bogu i da se Bogom zaklinju. Ljudi možda ne razumeju baš najbolje ovaj fenomen da se Bog zaklinje Samim Sobom, ali vi ćete to moći da razumete kada vam budem dao ispravno objašnjenje. Suočivši se sa čovekom koji je mogao samo da čuje Njegove reči, ali ne i da razume Njegovo srce, Bog se ponovo osetio usamljeno i na gubitku. U očajanju – i, može se reći, podsvesno – Bog je učinio nešto sasvim prirodno: položio je ruku Sebi na srce i Avrâmu dao obećanje obraćajući se Samom Sebi, a čovek je iz toga razabrao da je On rekao „Samim se Sobom zaklinjem“. U Božjim postupcima možeš da zamisliš samog sebe. Kad se, stavivši ruku na srce, obraćaš samom sebi, imaš li jasnu predstavu o tome šta izgovaraš? Da li si tada iskren? Govoriš li otvoreno, iz srca? Vidimo, dakle, da je Bog, obraćajući se Avrâmu, bio ozbiljan i iskren. Dok je govorio Avrâmu i blagosiljao ga, Bog se ujedno obraćao i Samom Sebi. Sebi je kazao: blagosloviću Avrâma i učiniću da mu potomstvo bude brojno kao zvezde na nebu i kao zrna peska na obali mora, zato što je poslušao Moje reči i zato što sam njega odabrao. Rekavši: „Samim se Sobom zaklinjem“, Bog je doneo odluku da kroz Avrâma stvori odabrani izraelski narod, nakon čega će te ljude Svojim delom povesti napred. Drugim rečima, rešio je da Avrâmovim potomcima stavi u zadatak da ponesu Božje delo upravljanja, da Njegovo delo i sve što On izražava započne od Avrâma i da se nastavi kroz Avrâmovo potomstvo, te da na taj način ostvari Svoju želju da spase ljudski rod. Šta kažete, zar to nije blagoslovena stvar? Nema za čoveka većeg blagoslova od ovoga; može se reći da je to najveći blagoslov. Blagoslov koji je Avrâm stekao nije se odnosio na umnožavanje njegovog potomstva, već na Božje postignuće u Njegovom upravljanju, u Njegovom nalogu i u delu Njegovom kroz Avrâmove potomke. To znači da blagoslovi koje je Avrâm zadobio nisu bili privremenog karaktera, već su se nastavljali uporedo s napredovanjem Božjeg plana upravljanja. Kada je Bog to izgovorio, kad se Samim Sobom zakleo, On je odluku već bio doneo. Je li taj proces odlučivanja bio istinit? Da li je bio stvaran? Bog je doneo odluku da će, od tog trenutka pa nadalje, sve Svoje napore, cenu koju plaća, sve što On ima i što jeste, sve što Mu pripada, pa čak i Svoj život,

darivati Avrâmu i njegovim potomcima. Ujedno je rešio i da, počev od ove grupe ljudi, Svoja dela pokaže čoveku i dozvoli mu da sagleda Njegovu mudrost, autoritet i moć.

Božja je nepromenljiva želja da zadobije one koji Ga poznaju i koji su u stanju da svedoče o Njemu

Dok je govorio Samom Sebi, Bog se ujedno obraćao i Avrâmu; da li je, međutim, Avrâm, među svim rečima koje mu je Bog tada uputio, osim blagoslova upućenih njemu, mogao da razabere i prave želje Božje? Nije mogao! Božje je srce, dakle, u trenutku kada se Samim Sobom zaklinjao, i dalje bilo usamljeno i tužno. Još uvek nije bilo nikoga ko bi mogao da razume ili shvati Njegove namere i planove. U tom trenutku, niko – uključujući tu i Avrâma – nije sa Njim mogao da razgovara u poverenju, a kamoli da sarađuje s Njim u obavljanju dela koje je morao da obavi. Na prvi pogled, Bog je uspeo da pridobije Avrâma, čoveka koji je bio u stanju da posluša Njegove reči. U stvarnosti, međutim, taj čovek jedva da je išta znao o Bogu. Uprkos tome što je Avrâma blagoslovio, Božje srce još uvek nije bilo zadovoljno. Šta znači kad kažem da Bog nije bio zadovoljan? To znači da je tek bio započeo sa Svojim upravljanjem, da su ljudi koje je želeo da zadobije, koje je žudeo da vidi i koje je voleo, još uvek bili udaljeni od Njega; trebalo Mu je vremena, trebalo je da čeka, trebalo je da bude strpljiv. Naime, u to vreme, osim Sâmog Boga, nije bilo nikoga ko bi znao šta Njemu treba, šta želi da zadobije i za čim žudi. Bogu je, dakle, dok se osećao veoma uzbuđeno, istovremeno bilo i teško na srcu. Ipak, On se nije tu zaustavio, već je nastavio da planira naredni korak dela koje je morao da obavi.

Šta vidite u obećanju koje je Bog dao Avrâmu? On je Avrâma darivao velikim blagoslovima naprosto zbog toga što je ovaj poslušao Njegove reči. Iako to naizgled deluje normalno i kao nešto što se samo po sebi podrazumeva, mi u tome vidimo Božje srce: Bog naročito ceni kad Mu je čovek poslušan, kad Ga razume i kad je iskren prema Njemu. U kojoj meri Bog ceni tu čovekovu iskrenost? Vi možda ne razumete koliko je On ceni, a vrlo je moguće da ne postoji niko ko bi to mogao da shvati. Bog je Avrâmu podario sina, a kad je taj sin odrastao, tražio je od Avrâma da Mu svog sina prinese kao žrtvu. Avrâm je Božju zapovest izvršio doslovce, poslušao je Božju reč, svojom je iskrenošću dirnuo Boga i Bog ju je cenio. Koliko ju je cenio? I zašto ju je cenio? U vreme kad niko nije shvatao Božje reči, niti razumeo Njegovo srce, Avrâm je učinio nešto od čega su se nebesa potresla i zemlja zadrhtala, nešto zbog čega je Bog osetio neviđeno zadovoljstvo i što Ga je obradovalo, jer je zadobio nekoga ko je bio u stanju da posluša Njegove reči. To zadovoljstvo i tu radost donelo mu je biće koje je On vlastitom rukom stvorio, a to je ujedno bila i prva „žrtva“ koju je čovek, otkad je stvoren, prineo Bogu i koju je Bog najviše cenio. Bog se mnogo namučio dok je tu žrtvu dočekao, te ju je stoga tretirao kao prvi i najvažniji dar od čoveka kojeg je stvorio. Ona je Bogu pokazala prvi plod Njegovih napora i cene koju je platio, omogućivši Mu da u ljudima vidi nadu. Nakon toga, Bog je još jače čeznuo za grupom takvih ljudi koji bi mu pravili društvo, odnosili se

prema Njemu iskreno i iskreno brinuli o Njemu. Štaviše, nadao se da će Avrâm još poživeti, jer je želeo da Mu neko srce poput Avrâmovog pravi društvo i da bude kraj Njega dok nastavlja Svoje upravljanje. Ma šta da je Bog želeo, to je ipak bila samo želja, samo ideja – jer, Avrâm je bio samo čovek koji je bio u stanju da Mu se pokori, ali koji ni najmanje nije razumeo, niti poznavao Boga. Avrâm je bio neko ko nije ispunjavao standarde Božjih zahteva prema čoveku, a to su: poznavanje Boga, sposobnost svedočenja o Bogu i jednodušje sa Bogom. Stoga Avrâm nije mogao da korača sa Bogom. U Avrâmovom žrtvovanju Isaka Bog je video njegovu iskrenost i poslušnost, i video je da je položio Božji ispit. Mada je Bog prihvatio njegovu iskrenost i poslušnost, on je i dalje bio nedostojan da Mu bude prisan, da postane neko ko Ga poznaje i razume, i neko ko poznaje Njegovu narav; bio je daleko od toga da s Bogom bude jednodušan i da izvršava volju Božju. U Svom je srcu, zato, Bog još uvek bio usamljen i zabrinut. A što je postajao usamljeniji i zabrinutiji, to Mu je potrebnije bilo da što pre nastavi sa Svojim upravljanjem i da bude u stanju da odabere i zadobije grupu ljudi koji će, što je moguće pre, realizovati Njegov plan upravljanja i ostvariti Njegovu volju. To je bila goruća želja Božja i ostala je nepromenjena od postanka do naših dana. Od trenutka kad je, na samom početku, stvorio čoveka, Bog je žudeo za grupom pobednika, grupom koja će koračati uporedo s Njim i biti u stanju da razume, spozna i shvati Njegovu narav. Ta Božja želja nikad se nije promenila. Ma koliko još da treba da čeka, ma koliko da je težak put koji treba da prevali i ma koliko da su daleki ciljevi za kojima čezne, On od svojih očekivanja u pogledu čoveka nikad nije odustao, niti ih je ikad menjao. Da li sada, kad ste saslušali sve što sam rekao, smatrate da ostvarujete nešto od Božje želje? Možda ono što ste dosad shvatili nije naročito duboko – ali postepeno će se produbljivati!

U istom periodu u kojem je živeo Avrâm, Bog je takođe uništio jedan grad. Tom je gradu bilo ime Sodoma. Mnogi su, bez sumnje, dobro upoznati sa pričom o Sodomi, ali niko nije upoznat sa Božjim mislima iz kojih je proisteklo Njegovo uništenje toga grada.

Stoga ćemo danas, kroz razgovor Boga i Avrâma koji je naveden u nastavku, naučiti nešto o Njegovim tadašnjim mislima, a ponešto ćemo saznati i o Njegovoj naravi. Hajde, dakle, da iz Biblije pročitamo sledeće odlomke.

B. Bog mora da uništi Sodomu

1. Mojsijeva 18:26 Tada Jahve reče: „Ako u Sodomi pronađem pedeset pravednika, čitavom ću gradu zbog njih oprostiti.“

1. Mojsijeva 18:29 Avrâm Mu se ponovo obrati: „A ako se u gradu nađe četrdeset pravednika?“ Jahve odgovori: „Neću ga uništiti.“

1. Mojsijeva 18:30 Avrâm opet reče: „A šta ako tamo bude trideset pravednika?“ Jahve odgovori: „Neću ga uništiti.“

1. Mojsijeva 18:31 Opet će Avrâm: „A ako ih se u gradu nađe dvadeset?“ Jahve reče: „Neću ga uništiti.“

1. Mojsijeva 18:32 Avrâm opet reče: „A šta ako se u gradu nađe samo deset pravednika?“ I tada Jahve reče: „Neću ga uništiti.“

To je tih nekoliko odlomaka koje sam odabrao iz Biblije. Ovde se ne radi o potpunim, originalnim verzijama. Ako želite da vidite originalnu verziju, možete je sami potražiti u Bibliji; radi uštede vremena, izostavio sam deo originalnog sadržaja. Za ovu priliku sam odabrao samo nekoliko ključnih pasusa i rečenica, izostavljajući neke rečenice koje nisu od uticaja na naše današnje zajedništvo. U svim odlomcima i sadržajima o kojima ćemo u zajedništvu razgovarati, nećemo se zadržavati na pojedinostima, niti na čovekovom ponašanju u tim pričama; umesto toga, fokusiraćemo se samo na Božje misli i ideje iz tog vremena. U Božjim mislima i idejama videćemo Njegovu narav, a iz svega što je Bog učinio, videćemo Sâmog istinitog Boga – na taj ćemo način ostvariti svoj cilj.

Bog brine samo o onima koji su u stanju da poslušaju Njegove reči i da slede Njegove zapovesti

Navedeni odlomci sadrže u sebi nekoliko ključnih reči: radi se, naime, o brojevima. Jahve je najpre rekao da će, ako u gradu uspe da pronađe pedeset pravednika, poštedeti čitav grad, to jest, da ga u tom slučaju neće uništiti. Da li je, dakle, u Sodomi bilo pedeset pravednika? Nije. Šta je Avrâm, odmah potom, kazao Bogu? Upitao je: „A ako se u gradu nađe četrdeset pravednika?“ Na šta je Bog odgovorio: „Neću ga uništiti.“ Zatim je Avrâm upitao: „Šta ako se tamo nađe trideset pravednika?“ Na šta je Bog odgovorio: „Neću ga uništiti.“ „A ako ih bude dvadeset?“ „Neću ga uništiti.“ „A deset?“ „Neću ga uništiti.“ Da li je u tom gradu uopšte bilo i deset pravednika? Nije ih bilo deset – već samo jedan. A ko je to bio? To je bio Lot. U to je vreme u Sodomi živela jedna jedina pravedna osoba; da li je, međutim, Bog bio naročito strog i precizan u vezi sa potrebnim brojem pravednika? Ne, nije bio strog! Čovek ga je, naime, neprestano zapitkivao: „Šta ako ih bude četrdeset?“, „A ako ih bude trideset?“, sve dok nije upitao „A ako ih bude deset?“, na šta je Bog odgovorio: „Čak i ako ih bude svega deset, neću uništiti grad; poštedeću ga i oprostiću svim njegovim preostalim žiteljima.“ Bilo bi dovoljno otužno čak i da ih je bilo svega desetoro; ispostavilo se, međutim, da u Sodomi nije bilo ni toliko pravednika. Vidite, dakle, da su, u Božjim očima, greh i zloba stanovnika tog grada bili takvi da On nije imao drugog izbora nego da ih uništi. Šta je Bog mislio kada je rekao da neće uništiti grad ako u njemu nađe pedeset pravednika? Njemu ti brojevi nisu ni bili važni. Važno je bilo samo to da li u tom gradu ima pravednika koje je On želeo. Da je u gradu postojao jedan jedini pravednik, Bog ne bi dopustio da on nastrada pri uništenju grada. To znači da je, bez obzira na to da li je Bog taj grad hteo da uništi ili ne, i bez obzira na broj pravednika u njemu, taj grešni grad za Boga bio proklet i odvratan, i trebalo ga je uništiti tako da nestane iz Božjih očiju, s tim da pravednici ostanu u životu. Bez obzira na epohu i bez obzira na dostignuti stepen razvoja čovečanstva, Božji stav ostaje nepromenjen: On mrzi zlo i brine o onima koji su u Njegovim očima pravedni. Ovaj jasan Božji stav

ujedno je i istinsko otkrovenje Božje suštine. Budući da je u gradu postojao samo jedan pravednik, Bog više nije oklevao. Krajnji rezultat bio je neumitno uništenje Sodome. Šta iz toga zaključujete? U to doba, Bog ovaj grad ne bi uništio da je u njemu bilo pedeset pravednika, pa čak i da ih je bilo svega desetoro, što znači da bi odlučio da ljudima oprosti i da prema njima bude trpeljiv, ili bi, pak, obavio delo usmeravanja, zbog te nekolicine ljudi koji su bili u stanju da se Boga boje i da Mu se klanjaju. Bog polaže veliki zalog na čovekova pravedna dela, na one koji su u stanju da Ga obožavaju i na one koji su u stanju da pred Njim čine dobra dela.

Da li ste u biblijskim pričama, od najranijih vremena do danas, ikada pročitali da Bog ijednoj osobi saopštava istinu ili da joj govori o putu Božjem? Niste nikada. Rečima koje je upućivao čoveku i o kojima ovde čitamo, On je ljudima samo nalagao šta treba da rade. Neki su to poslušali i uradili, neki nisu; neki su verovali, a neki ne. I to je bilo sve. Prema tome, pravednici tog doba – to jest, oni koji su u Božjim očima bili pravedni – naprosto su bili ljudi koji su mogli da čuju Božje reči i da slede Božje zapovesti. Bili su sluge i sprovodili su Božje reči među ljudima. Da li bi se takvi ljudi mogli nazvati onima koji poznaju Boga? Da li bi se mogli nazvati ljudima koje je Bog usavršio? Ne, ne bi mogli. Da li su onda ti pravednici u Božjim očima, bez obzira na njihov broj, bili dostojni da se nazovu ljudima bliskim Bogu? Da li bi se mogli nazvati Božjim svedocima? Naravno da ne! Oni nikako nisu bili dostojni da se nazovu Božjim svedocima, niti ljudima bliskim Bogu. Kako je onda Bog zvao te ljude? U biblijskom Starom zavetu ima mnogo primera u kojima ih Bog naziva „slugama Svojim“. U to su vreme, naime, ovi pravednici u Božjim očima bili sluge Božje; to su bili ljudi koji su Mu služili na zemlji. A kako im je Bog smislio to zvanje? Zašto ih je tako zvao? Ima li Bog u Svom srcu aršine po kojima ljudima određuje zvanja? Naravno da ima. On ima Svoje aršine, bilo da ljude naziva pravednima, savršenima, moralnima ili slugama. Kad nekoga nazove slugom Svojim, to znači da čvrsto veruje da je ta osoba u stanju da primi Njegove glasnike, da sledi Njegove zapovesti i da sprovodi ono što joj glasnici zapovede. Šta ta osoba sprovodi? Sprovodi ono što Bog čoveku zapoveda da čini i da izvršava na zemlji. Da li bi se ono što je Bog u to vreme tražio od čoveka da učini i sprovede na zemlji, moglo nazvati Božjim putem? Ne bi moglo. Naime, u to vreme, Bog je od čoveka zahtevao da učini tek nekoliko jednostavnih stvari; izdao mu je nekoliko prostih zapovesti, nalažući mu da radi samo ovo ili ono, i ništa više. Bog je radio prema Svom planu. Zato što u to vreme još uvek nisu bili ispunjeni mnogi uslovi, vreme još nije bilo sazrelo i ljudima je bilo teško da podnose breme Božjeg puta, te je stoga tek trebalo da se taj put rodi iz Božjeg srca. Pravedne ljude, o kojima je govorio i koje mi ovde vidimo – bez obzira da li ih je bilo trideset ili dvadeset – Bog je posmatrao kao Svoje sluge. Kad bi Božji glasnici naišli na te sluge, oni su bili u stanju da te glasnike prime, da slede njihove zapovesti i da postupaju u skladu s njihovim rečima. To je bilo upravo ono što je trebalo da učine i da dostignu ljudi koji su u Božjim očima bili sluge. Bog je razuman kada ljudima dodeljuje zvanja. On ih je Svojim slugama nazivao ne zato što su bili takvi kakvi ste vi sada – ne

zato što su čuli mnoge propovedi, što su znali šta će Bog da uradi, što su razumeli veliki deo Božje volje, niti zato što su shvatili Njegov plan upravljanja – već zato što su bili pošteni u svojoj ljudskosti i što su umeli da se povinuju Božjim rečima; kad bi im Bog nešto zapovedio, mogli su da ostave po strani ono što su radili i da izvrše to što je Bog zapovedio. Za Boga se, dakle, drugi sloj značenja sadržan u zvanju sluge sastojao u tome da su oni sarađivali u izvršenju Njegovog dela na zemlji i, mada nisu bili Božji glasnici, oni su Božje reči izvršavali i sprovodili na zemlji. Vidite, dakle, da su te sluge ili pravednici imali veliki značaj u Božjem srcu. Delo koje je Bog započinjao na zemlji nije se moglo obaviti bez ljudi koji bi u tome sarađivali s Njim, a ulogu koju su sluge Božje odigrale, Božji glasnici ne bi mogli da obave umesto njih. Svaki zadatak koji je Bog tim slugama poverio, za Njega je bio od velike važnosti, te stoga On nije mogao da ostane bez njih. Bez njihove saradnje s Bogom, obavljanje Njegovog dela među ljudima bilo bi prekinuto, usled čega bi čitav Božji plan upravljanja propao, a s njim bi i sve Božje nade potonule.

Bog je izdašno milostiv prema onima do kojih Mu je stalo i uistinu gnevan prema onima koje mrzi i odbacuje

Da li je, prema biblijskim zapisima, u Sodomi bilo deset Božjih slugu? Nije ih bilo toliko! Je li onda taj grad zavređivao da ga Bog poštedi uništenja? Samo je jedan žitelj toga grada – Lot – primio Božje glasnike. To ukazuje na činjenicu da je u gradu postojao samo jedan Božji sluga, te stoga Bog nije imao drugog izbora do da spase Lota, a da grad Sodomu uništi. Maločas opisani razgovor Avrâma i Boga može izgledati jednostavno, ali je njime ilustrovano nešto veoma duboko: Božji se postupci zasnivaju na načelima, te stoga Bog dugo posmatra i promišlja pre nego što donese odluku; On sasvim sigurno neće ništa odlučiti, niti brzopleto donositi zaključke, pre nego što nastupi pravo vreme za to. Razgovor Avrâma sa Bogom pokazuje nam da Božja odluka o uništenju Sodome uopšte nije bila pogrešna, jer je Bog već znao da u gradu nema ni četrdeset, ni trideset, a ni dvadeset pravednika. Nije ih tamo bilo čak ni desetoro. Jedina pravedna osoba u tom gradu bio je Lot. Bog je pomno motrio na sve što se dešavalo u Sodomi i okolini, tako da je taj grad poznavao kao Svoj džep. Prema tome, Njegova odluka nije mogla biti pogrešna. Nasuprot tome, u poređenju s Božjom svemoći, čovek je vrlo neosetljiv, glup i neuk, i vrlo kratkovid. Sve to možemo jasno da vidimo iz Avrâmovog razgovora s Bogom. Bog je Svoju narav objavljivao od početka do danas. Iz ovoga takođe možemo da vidimo nešto od Njegove naravi. Brojevi su jednostavni – oni ništa ne pokazuju – ali ovde postoji i jedan veoma važan izraz Božje naravi. Bog bi od uništenja grada odustao zbog pedeset pravednika. Da li je Božja milost razlog za to? Treba li razloge tražiti u Njegovoj ljubavi i trpeljivosti? Jeste li videli tu stranu Božje naravi? Čak i da je u gradu bilo svega deset pravednika, Bog ga, zbog tih deset pravednih ljudi, ne bi uništio. Jesu li to Božja ljubav i trpeljivost ili nisu? Zbog Svoje milosti, trpeljivosti i brige prema tim pravednim ljudima, On taj grad ne bi uništio. To je

Božja trpeljivost. I kakav ishod vidimo na kraju? Kad je Avrâm upitao: „A šta ako se u gradu nađe samo deset pravednika?“, Bog je odgovorio: „Neću ga uništiti“. Nakon toga, Avrâm nije više rekao ni reč – jer u Sodomi nije bilo deset pravednika o kojima je govorio, tako da nije više imao šta da kaže, a tada je ujedno i shvatio zašto je Bog odlučio da uništi Sodomu. Kakvu narav Božju vidite u ovome? Kakvu je odluku On doneo? Bog je odlučio da, ukoliko u tom gradu nema ni deset pravednih ljudi, ne može dozvoliti da grad i dalje postoji, te da ga neminovno treba uništiti. Nije li ovo gnev Božji? Da li taj gnev predstavlja Božju narav? Je li ta narav otkrovenje Božje svete suštine? Da li je ona otkrovenje Božje pravedne suštine, koju čovek ne sme da vređa? Pošto se uverio da u Sodomi nema deset pravednika, Bog je čvrsto odlučio da taj grad uništi i da njegove žitelje strogo kazni, zato što su se protivili Bogu i zato što su bili toliko prljavi i iskvareni.

Zašto smo ove odlomke na ovaj način analizirali? Zato što se kroz tih nekoliko prostih rečenica u celosti odražava Božja narav izdašne milosti i strašnog gneva. Uz negovanje pravednika, pokazivanje milosti, trpeljivosti i brige o njima, u Božjem je srcu ujedno bilo i dubokog gnušanja prema svim iskvarenim žiteljima Sodome. Jesu li to bili izdašna milost i strašan gnev ili nisu? Na koji je način Bog uništio taj grad? Uništio ga je vatrom. A zašto ga je uništio baš vatrom? Šta osećaš kad vidiš da nešto izgara u vatri ili kad se spremaš da nešto zapališ? Zašto želiš to da zapališ? Osećaš li kako ti to više ne treba, kako više ne želiš da ga vidiš? Želiš li to da napustiš? Korišćenje vatre od strane Boga znači napuštanje i mržnju, znači da Sodomu više nije mogao očima da vidi. To je bila emocija s kojom je Bog Sodomu do temelja spalio. Upotreba vatre pokazuje koliko je Bog bio ljut. Božja milost i trpeljivost zaista postoje, ali Božja svetost i pravednost, dok oslobađa Svoj gnev, čoveku takođe pokazuju onu stranu Boga koja ne podnosi uvrede. Kad je čovek u potpunosti sposoban da se povinuje zapovestima Božjim i kad deluje u skladu s Njegovim zahtevima, Bog prema njemu pokazuje izdašnu milost; a kad je čovek do krajnosti iskvaren, prepun mržnje i neprijateljstva prema Njemu, Bog je strašno ljut. Do koje se mere On može razljutiti? Njegov će gnev trajati sve do trenutka kad više ne bude video čovekov otpor i njegova zlodela, kad ih više ne bude video pred Sobom. Tek tada će se Božja ljutnja ugasiti. Drugim rečima, bez obzira o kojoj se osobi radi, ukoliko se njeno srce udaljilo od Boga i zauvek Mu okrenulo leđa, ma koliko ona jako želela da se, bilo objektivno ili u smislu svojih subjektivnih želja, svojim telom ili svojim umom klanja Bogu, da Ga sledi i da Mu se pokorava, ta će osoba bez prestanka biti izložena Njegovom gnevu. Naime, dogodiće se to da, kad Bog bude oslobodio Svoj razorni gnev, nakon što je čoveku pružio dovoljno prilika, kad se, dakle, Njegov gnev bude jednom oslobodio, neće više biti načina da se smiri, tako da Bog više nikad prema takvim ljudima neće biti milostiv, niti trpeljiv. To je jedna strana Božje naravi, koja ne trpi uvrede. U ovom slučaju, ljudima se čini normalnim da Bog uništi neki grad, zato što, u Božjim očima, grad ispunjen grehom ne bi mogao da postoji, niti da i dalje opstaje, te bi stoga bilo sasvim razumno da ga uništi. Pa ipak, iz onoga što se dogodilo pre uništenja Sodome i nakon toga, mi vidimo celokupnu narav Božju. On je tolerantan i milostiv prema svemu što je

ljubazno, lepo i dobro; a prema svemu što je zlo, grešno i rđavo oseća strašan gnev, koji nikad ne prestaje. Prema tome, dva glavna i najistaknutija aspekta Božje naravi, koje je Bog od početka do kraja otkrio, jesu: izdašna milost i strašan gnev. Većina vas je iskusila ponešto od Božje milosti, ali samo su retki među vama spoznali Božji gnev. Božja milost i dobrota mogu se zapaziti u svakoj osobi; drugim rečima, Bog je prema svakoj osobi izdašno milostiv. Ipak, veoma retko – ili gotovo nikada – Bog se može strašno naljutiti na bilo koju osobu ili na ma koju grupu ljudi među vama. Opustite se! Pre ili kasnije, svaki će čovek videti i doživeti Božji gnev, ali sada još nije vreme za to. Zašto je to tako? Zato što, kad se Bog na nekoga neprestano ljuti, to jest, kad prema nekome ispoljava Svoj strašni gnev, to znači da je On tu osobu već odavno prezreo i odbacio, da se gnuša njenog postojanja i da ne može više da je trpi; čim na tu osobu padne Njegov gnev, ona će nestati. Danas Božje delo tek treba da dostigne tu tačku. Kad se On bude žestoko razljutio, niko od vas taj gnev neće moći da podnese. Vidite, dakle, da je u ovom trenutku Bog samo izdašno milostiv prema svima vama, a Njegov strašni gnev tek treba da vidite. Ako među vama ima onih koji u ovo i dalje ne veruju, slobodno zatražite da se Božji gnev sruči na vas, kako biste na svojoj koži mogli da osetite da li zaista postoje Božji gnev i Njegova narav koja ne trpi da je ljudi vređaju. Usuđujete li se na to?

Ljudi poslednjih dana Božji gnev vide samo u Njegovim rečima, ali ga ne doživljavaju istinski

Da li dve strane Božje naravi, koje se mogu videti u ovim odlomcima iz svetih spisa, zavređuju da o njima u zajedništvu razgovaramo? Pošto ste saslušali ovu priču, da li je njome obnovljeno vaše razumevanje Boga? Kakvo je sada vaše razumevanje? Može se reći da, od trenutka stvaranja do danas, nijedna grupa ljudi nije uživala toliko Božje blagodati, milosti i dobrote, kao ova poslednja grupa. Uprkos tome što je, u ovoj poslednjoj etapi, Bog obavio delo suda i grdnje, i mada je to delo obavio veličanstveno i gnevno, On Svoj posao najčešće obavlja koristeći isključivo reči, kojima ljude poučava izaliva, snabdeva ih i hrani. Svoj gnev je, u međuvremenu, uvek skrivao, te je stoga, osim što su Njegovu srditu narav osetili u Njegovim rečima, vrlo malo ljudi je lično iskusilo Njegov gnev. To praktično znači da, iako na osnovu gneva, koji se u Njegovim rečima razotkriva tokom izvršenja dela suda i grdnje, ljudi mogu da iskuse Božje veličanstvo i netrpeljivost prema uvredama, taj se Njegov gnev ipak završava samo na rečima. Drugim rečima, Bog koristi reči da bi čoveka prekorio, razotkrio, da bi mu sudio, grdio ga, pa čak ga i osudio – ali On se na njega još uvek nije žestoko rasrdio i jedva da je Svoj gnev pustio na čoveka, osim kroz Svoje reči. Prema tome, Božja milost i dobrota, koje čovek u ovom dobu doživljava, istinsko su otkrovenje Njegove naravi, dok Njegov gnev koji je čovek iskusio, predstavlja samo efekat boje i tona Njegovih izjava. Mnogi taj efekat pogrešno tumače kao istinsko iskustvo i istinsku spoznaju Božjeg gneva. Shodno tome, ljudi uglavnom veruju da su u Božjim rečima videli Njegovu milost i dobrotu, da su u njima takođe videli Njegovu netrpeljivost prema čovekovim uvredama, a većina je čak

počela da ceni Božju milost i trpeljivost prema čoveku. Ipak, ma koliko se čovek loše ponašao i ma koliko da je njegova ćud iskvarena, Bog je to uvek trpeo. U tom Svom trpljenju, cilj Mu je da sačeka da reči koje je izgovorio, trud koji je uložio i cena koju je platio, postignu željeni efekat kod ljudi koje želi da zadobije. Čekanje na takav ishod zahteva vreme i zahteva stvaranje drugačijeg okruženja za čoveka, isto kao što ljudi ne postaju odrasle osobe odmah čim se rode; za to je potrebno osamnaest ili devetnaest, a nekima čak i dvadeset ili trideset godina pre nego što dostignu punu zrelost. Bog stoga čeka da se čitav taj proces završi, čeka da nastupi pravo vreme i da dođe do takvog ishoda. Za sve to vreme koje provodi u čekanju, Bog je izobilno milostiv. Tokom perioda obavljanja Božjeg dela, međutim, izuzetno mali broj ljudi je ubijen, dok su pojedini ljudi kažnjeni zbog užasnog protivljenja Bogu. Ovakvi primeri još jače dokazuju da narav Božja ne trpi čovekove uvrede i u potpunosti potvrđuju da Božja trpeljivost i istrajnost prema odabranima zaista postoje. Naravno delimično otkrovenje Božje naravi tim ljudima, u ovih nekoliko tipičnih primera, nimalo ne utiče na sveukupan Božji plan upravljanja. U ovoj završnoj etapi Svog dela, Bog je zapravo trpeo tokom čitavog perioda iščekivanja, trampivši to Svoje trpljenje i Svoj život za spasenje onih koji Ga slede. Da li vi to primećujete? Bog Svoj plan ne remeti bez razloga. On može da oslobodi svoj gnev, a može i da bude milostiv; to je otkrovenje dve glavne komponente Božje naravi. Da li vam je ovo do kraja jasno ili nije? Drugim rečima, što se tiče toga da li je Bog u pravu ili greši, je li pravedan ili nepravedan, pozitivan ili negativan – čoveku se sve to jasno pokazuje. Šta će On činiti, šta voli, a šta mrzi – sve se to može direktno odražavati u Njegovoj naravi. Takve se stvari takođe mogu vrlo očigledno i jasno videti u Božjem delu, jer one nisu nejasne, niti uopštene; naprotiv, one svim ljudima omogućavaju da na naročito konkretan, istinit i praktičan način sagledaju Božju narav i sve ono što On ima i što jeste. To je Sâm istiniti Bog.

Božja narav nikada nije bila skrivena od čoveka – čovekovo je srce odlutalo od Boga

Da vam u zajedništvu nisam govorio o ovim stvarima, niko od vas ne bi mogao da iz biblijskih priča sagleda istinsku narav Božju. To je činjenica. Razlog za to je što je Bog, iako je u tim biblijskim pričama zabeleženo i nešto od onoga što je učinio, izgovorio svega nekoliko reči i što čoveku nije direktno predstavio Svoju narav, niti mu je otvoreno izneo Svoju volju. Potonje generacije su te zapise smatrale pukim pričama, te se ljudima zato čini da Bog Sebe krije od čoveka, pri čemu od čoveka nije skrivena Božja ličnost, već Njegova narav i volja. Da li vam se, nakon današnjeg zajedništva, još uvek čini da je Bog potpuno skriven od čoveka? Da li još uvek verujete da je Božja narav skrivena od čoveka?

Od vremena stvaranja, Božja narav ide u korak s Njegovim delom. Ona od čoveka nikad nije bila skrivena, već mu je, naprotiv, bila u celosti objavljena i razjašnjena. Pa ipak, kako je vreme prolazilo, čovekovo srce se sve više udaljavalo od Boga, a kako je

ljudska iskvarenost postajala sve dublja, čovek i Bog su se sve više međusobno udaljavali. Polako ali sigurno, čovek je nestao iz Božjih očiju. Postao je nesposoban da „vidi“ Boga, usled čega je ostao bez ikakvih „vesti“ o Bogu; stoga on ne zna da li Bog postoji, pa čak ide dotle da postojanje Boga u potpunosti negira. Prema tome, razlog ljudskog nerazumevanja Božje naravi i svega onoga što On ima i što jeste, nije u tome što Bog Sebe skriva od čoveka, već u tome što se čovekovo srce okrenulo od Boga. Iako čovek veruje u Boga, u njegovom srcu Boga nema, i on ne zna kako da voli Boga, niti želi da Ga voli, jer se srce njegovo nikada ne približava Bogu i uvek Ga izbegava. Kao rezultat toga, čovekovo je srce udaljeno od Boga. Pa gde je onda čovekovo srce? Ono, zapravo, nikuda nije otišlo: umesto da ga pokloni Bogu ili da ga otkrije kako bi ga Bog mogao videti, čovek ga je zadržao za sebe. I sve to uprkos činjenici da se neki ljudi često mole Bogu rečima „O Bože, pogledaj moje srce – Tebi su sve moje misli poznate“, dok se drugi čak i zaklinju da će Bogu dopustiti da ih pogleda, kako bi On mogao da ih kazni ukoliko prekrše zakletvu. Iako čovek dopušta Bogu da mu pogleda u srce, to ne znači da je sposoban da se povinuje Božjim orkestracijama i uređenjima, niti da je svoju sudbinu, svoje izglede i sve svoje prepustio Bogu na volju. Prema tome, bez obzira u šta se Bogu zaklinješ i šta pred Njim izjavljuješ, tvoje je srce u Božjim očima i dalje zatvoreno za Njega, jer Mu ti dopuštaš samo da ti pogleda u srce, ali ne i da upravlja njime. Drugim rečima, ti svoje srce uopšte nisi predao Bogu, već samo izgovaraš reči koje će Bogu lepo zvučati; a za sve to vreme, skrivaš od Boga svoje lažljive namere, svoje spletke, intrige i planove, a svoje dobre prilike i svoju sudbinu čvrsto držiš u svojim rukama, užasno se plašeći da ti ih Bog ne oduzme. Stoga Bog nikada ni ne vidi čovekovu iskrenost prema Njemu. Mada On zaista sagledava dubine ljudskog srca i može da vidi šta čovek iskreno misli i šta želi da uradi, kao i šta čuva u svom srcu, to srce ipak ne pripada Bogu i čovek ga nije predao Bogu na upravljanje. To znači da Bog ima pravo da ga posmatra, ali ne i da njime upravlja. U svojoj subjektivnoj svesti, čovek ne želi, niti namerava da se prepusti Božjim uređenjima. Ljudi ne samo da su se ogradili od Boga, već među njima ima i onih koji iznalaze načine da svoje srce obmotaju uglađenim rečima i laskanjem, kako bi stvorili lažni utisak i zadobili Božje poverenje, skrivajući svoje pravo lice od Njegovog pogleda. Time što Bogu ne dopuštaju da ih vidi, oni Mu zapravo ne dozvoljavaju da sagleda njihovo pravo lice. Svoje srce ne žele da predaju Bogu, već žele da ga zadrže za sebe. Podtekst svega toga jeste da čovek sâm planira, proračunava i odlučuje o onome što radi i šta želi; njemu učešće i intervencija Boga nisu potrebni, a još manje su mu potrebne Božje orkestracije i uređenja. Bilo da se, dakle, radi o Božjim zapovestima, Njegovom nalogu ili zahtevima koje pred čoveka postavlja, čovekove se odluke zasnivaju na njegovim vlastitim namerama i interesima, na njegovom vlastitom stanju i okolnostima u datom trenutku. Čovek uvek koristi znanje i uvide koji su mu dobro poznati, kao i sopstveni intelekt, da bi procenio i odabrao put kojim treba da ide, i ne dopušta Bogu da se u to meša, niti da time upravlja. Takvo je čovekovo srce koje Bog vidi.

Od samog početka, pa sve do danas, jedino je čovek bio u stanju da razgovara s Bogom. Drugim rečima, od svih živih bića i Božjih stvorenja, niko sem čoveka nije mogao da razgovara sa Bogom. Čovek ima uši koje mu omogućavaju da čuje i oči koje mu omogućavaju da vidi; on ima jezik, vlastite ideje i slobodnu volju. Poseduje sve što je potrebno da čuje kad Bog govori, da razume Božju volju i da prihvati Božji nalog, te stoga Bog sve Svoje želje poverava čoveku, u želji da od njega načini saputnika koji je s Njim jednodušan i koji može da korača uporedo s Njim. Otkad je počeo da upravlja, Bog iščekuje da Mu čovek preda svoje srce, da Mu dopusti da ga pročisti i opremi, da ga učini zadovoljavajućim za Boga i voljenim od Boga, da ga natera da se boji Boga i da se kloni zla. Bog se oduvek radovao takvom ishodu i željno ga iščekivao. Pominje li se u biblijskim zapisima ijedan takav čovek? Tačnije, ima li igde u Bibliji ikoga sposobnog da svoje srce preda Bogu? Postoji li ijedan presedan pre ovog doba? Hajde da danas nastavimo sa čitanjem biblijskih zapisa i da vidimo da li ono što je uradila ova ličnost – po imenu Jov – ima ikakve veze sa „predavanjem svog srca Bogu“, što je tema o kojoj danas razgovaramo. Hajde da vidimo da li je Jov udovoljavao Bogu i da li ga je Bog voleo.

Kakav je vaš utisak o Jovu? Pozivajući se na originalne svete spise, neki kažu da je Jov bio bogobojažljiv čovek koji se klonio zla. „Bogobojazan koji se klonio zla“, tako je Bog ocenio Jova. A kako biste vi, svojim rečima, opisali Jova? Neki kažu da je Jov bio dobar i razuman čovek; drugi, da je posedovao istinsku veru u Boga; treći kažu da je Jov bio pravedan i human čovek. Videli ste Jovovu veru, što znači da u svojim srcima njegovoj veri pridajete veliki značaj i zavidite mu na njoj. Hajde, dakle, da danas razmotrimo čime se to Jov odlikovao što je Boga činilo toliko zadovoljnim njime. Pročitajmo, najpre, svete spise koji su dati u nastavku.

C. Jov

1. Ocene Jova od strane Boga i u Bibliji

Knjiga o Jovu 1:1 U zemlji Uz je živeo čovek po imenu Jov. Bio je bez mane, čovek pravedan i bogobojazan koji se klonio zla.

Knjiga o Jovu 1:5 A kada bi se izređali dani gozbe, Jov je slao po njih da ih posveti. Ustajao bi rano ujutro i prinosio svespalnice za svakog od njih. Naime, govorio je Jov: „Možda su deca sagrešila i u svom srcu proklela Boga.“ I Jov je to radio svakog dana.

Knjiga o Jovu 1:8 Tada Jahve reče Sotoni: „Jesi li video Jova, slugu mojega? Nema na zemlji čoveka koji je, poput njega, savršen, pošten, bogobojažljiv i kloni se zla.“

Šta je, po vašem mišljenju, u ovim odlomcima od ključne važnosti? Sva tri kratka odlomka iz svetih spisa odnose se na Jova. Iako kratki, oni nam jasno govore o kakvoj se osobi radilo. Kroz opis Jovovog svakodnevnog ponašanja i njegovog držanja, oni svima saopštavaju da Božja ocena Jova nije bila neosnovana, već da je bila čvrsto utemeljena. Ovi nam odlomci saopštavaju da su obe ocene Jova, kako čovekova (Jov 1:1), tako i Božja (Jov 1:8), rezultat Jovovih postupaka pred Bogom i ljudima (Jov 1:5).

Pročitajmo, najpre, prvi odlomak: „U zemlji Uz je živeo čovek po imenu Jov. Bio je bez mane, čovek pravedan i bogobojazan koji se klonio zla.“ Ovo je prva ocena Jova u Bibliji, i u toj rečenici je sadržana autorova procena Jova. Ona, naravno, ujedno predstavlja i čovekovu ocenu Jova, koja kaže „bio je bez mane, čovek pravedan i bogobojazan koji se klonio zla“. Da čujemo sada kako je Jova ocenio Bog: „Nema na zemlji čoveka koji je, poput njega, savršen, pošten, bogobojažljiv i kloni se zla.“ Od ove dve ocene, jedna potiče od čoveka, druga od Boga; to su, dakle, dve ocene sa identičnim sadržajem. Prema tome, može se videti da su Jovovo držanje i ponašanje bili poznati čoveku, ali i da ih je Bog takođe hvalio. Drugim rečima, Jovovo ponašanje pred čovekom i njegovo držanje pred Bogom bili su isti; on je svoje ponašanje i motivaciju u svako doba iznosio pred Boga, kako bi ih Bog posmatrao, a ujedno je bio čovek koji se Boga plaši i kloni se zla. U očima Božjim je, dakle, od svih ljudi na zemlji jedino Jov bio savršen i pravedan, onaj koji Ga se plašio i koji se klonio zla.

Konkretne manifestacije Jovovog straha od Boga i izbegavanja zla u svakodnevnom životu

Razmotrimo sada konkretne manifestacije Jovovog straha od Boga i izbegavanja zla. Osim pasusa koji mu prethode i slede, pročitajmo i odlomak Knjige o Jovu 1:5, u kojem je prikazana jedna od konkretnih manifestacija Jovovog straha od Boga i izbegavanja zla. U tom se odlomku govori o tome kako se Jov plašio Boga i kako se u svom svakodnevnom životu klonio zla; što je najvažnije, on ne samo da je činio sve što je trebalo da čini zarad sopstvenog straha od Boga i izbegavanja zla, već je i redovno prinosio Bogu žrtve paljenice u ime svojih sinova. Strahovao je da su oni, tokom svojih gozbi, često „činili greh i u svojim srcima proklinjali Boga“. Kako se kod Jova taj strah ispoljavao? Originalni tekst sadrži sledeći zapis: „A kada bi se izređali dani gozbe, Jov je slao po njih da ih posveti. Ustajao bi rano ujutro i prinosio svespalnice za svakog od njih.“ Jovovo ponašanje nam pokazuje da se njegov strah od Boga ne ispoljava kroz njegovo ponašanje prema spoljnom svetu, već potiče iz njegovog srca i može se uočiti u svakom aspektu njegovog svakodnevnog života, u svako doba, jer on ne samo što se lično klonio zla, već je često prinosio žrtve paljenice i u ime svojih sinova. Drugim rečima, Jov ne samo što se izuzetno plašio da će sagrešiti protiv Boga i u svom Ga se srcu odreći, već je ujedno strahovao da bi i njegovi sinovi mogli da zgreše i da se u svojim srcima odreknu Boga. Iz ovoga se može videti da je istina o Jovovom strahu od Boga izdržala temeljnu proveru, te da u nju više nijedan čovek ne može da sumnja. Da li je on tako postupao samo povremeno ili, pak, često? Poslednja rečenica u navedenom tekstu glasi: „I Jov je to radio svakog dana“. Značenje ovih reči jeste da Jov na svoje sinove nije motrio samo povremeno, ili kad bi mu se tako prohtelo, niti da se Bogu ispovedao kroz molitvu. Umesto toga, svoje je sinove redovno slao na pričest i u njihovo ime prinosio žrtve paljenice. Ovde reč „redovno“ znači da on to nije činio jednom ili dvaput, niti sporadično. Ona nam govori da ispoljavanje Jovovog straha od Boga nije bilo

privremeno i da se nije zaustavljalo na znanju, niti na izgovorenim rečima; umesto toga, put straha od Boga i izbegavanja zla usmeravao je njegovo srce, diktirao njegovo ponašanje i u njegovom je srcu bio koren postojanja tog puta. To što je redovno tako postupao pokazuje da se u svom srcu često plašio da će se i sam ogrešiti o Boga, kao i da će se njegovi sinovi i kćeri takođe ogrešiti o Boga. To nam ujedno govori koliku je težinu u njegovom srcu imao put straha od Boga i izbegavanja zla. On je redovno tako postupao zato što je u srcu strahovao i plašio se – plašio se da je počinio zlo i ogrešio se o Boga, da je skrenuo s Božjeg puta i da stoga nije u stanju da Bogu udovolji. Istovremeno se brinuo i za svoje sinove i kćeri, strahujući da su možda oni Boga uvredili. Takvo je bilo Jovovo normalno ponašanje u svakodnevnom životu. Upravo to njegovo normalno ponašanje dokazuje da njegova bogobojažljivost i izbegavanje zla nisu prazne reči, već da je on zaista proživljavao takvu stvarnost. „I Jov je to radio svakog dana“: ove nam reči govore o Jovovim svakodnevnim postupcima pred Bogom. Dok je redovno tako postupao, da li su njegovo ponašanje i njegovo srce dospeli pred Boga? Drugim rečima, da li su njegovo srce i ponašanje često prijali Bogu? Nadalje, u kakvom stanju i u kom kontekstu je Jov to redovno činio? Neki kažu: „Tako je postupao zato što mu se Bog često javljao.“ Drugi će reći: „On je to redovno činio jer je posedovao volju da se kloni zla.“ Treći, pak, kažu: „Možda se, znajući da svoje bogatstvo nije olako stekao, već da mu ga je Bog dao, izuzetno plašio da bi imovinu mogao izgubiti ako Boga uvredi ili se o Njega ogreši.“ Da li je ijedna od ovih tvrdnji tačna? Očigledno da nije. U očima Božjim, naime, ono što je Bog u vezi sa Jovom najviše prihvatao i cenio nije samo to što je redovno tako postupao; važnije od toga bilo je njegovo držanje pred Bogom, čovekom i Sotonom, nakon što je predat Sotoni na iskušavanje. Odeljci navedeni u nastavku teksta nude najubedljivije dokaze, dokaze koji nam pokazuju istinu o Božjoj oceni Jova. Hajde da sada pročitamo sledeće odlomke iz svetih spisa.

2. Prvo Sotonino iskušavanje Jova (stoka mu je ukradena, a decu mu je snašla nevolja)

a. Reči koje je izgovorio Bog

Knjiga o Jovu 1:8 Tada Jahve reče Sotoni: „Jesi li video Jova, slugu mojega? Nema na zemlji čoveka koji je, poput njega, savršen, pošten, bogobojažljiv i kloni se zla.“

Knjiga o Jovu 1:12 Jahve tada ovako uzvrati Sotoni: „Evo, sve što ima neka je u tvojoj vlasti; samo nemoj dizati ruku na njega.“ Potom Sotona ode od Jahvea.

b. Sotonin odgovor

Knjiga o Jovu 1:9-11 Sotona odgovori Jahveu rečima: „Ne plaši li se Jov Boga bez razloga? Zar ti nisi ogradio njega i kuću njegovu i sve što poseduje unaokolo? Blagoslovio si delo njegovih ruku i njegov se posed proširio po zemlji. Ali pruži ruku svoju i dirni mu u sve to što ima – neće li te u lice prokleti!“

Bog dopušta Sotoni da iskuša Jova kako bi Jovova vera bila usavršena

Odlomak Knjige o Jovu 1:8 prvi je biblijski zapis u kojem vidimo razgovor između Boga Jahvea i Sotone. Šta mu je, dakle, Bog rekao? Originalni tekst nam nudi sledeći zapis: „Tada Jahve reče Sotoni: 'Jesi li video Jova, slugu mojega? Nema na zemlji čoveka koji je, poput njega, savršen, pošten, bogobojažljiv i kloni se zla.'" Ovako je Bog ocenio Jova pred Sotonom; rekao mu je da je on jedan savršen i pravedan čovek, koji se plaši Boga i kloni zla. Još pre no što je sa Sotonom razmenio ove reči, Bog je bio odlučio da uz pomoć Sotone iskuša Jova – odnosno, da Jova preda Sotoni. Time bi, u izvesnom smislu, dokazao da su Njegova zapažanja i ocena Jova tačni i nepogrešivi, a Sotonu bi osramotio kroz Jovovo svedočenje; s druge strane, na taj bi način Jovova vera i strah od Boga bili usavršeni. Stoga se Bog, kad je Sotona stupio pred njega, nije nimalo dvoumio. Odmah je prešao na stvar i upitao Sotonu: „Jesi li video Jova, slugu mojega? Nema na zemlji čoveka koji je, poput njega, savršen, pošten, bogobojažljiv i kloni se zla." Ovo Božje pitanje nosi u sebi sledeće značenje: Bog je znao da Sotona posvuda tumara i da često špijunira Jova, koji je bio Božji sluga. On je Jova često iskušavao i napadao, tražeći način da ga uništi, kako bi dokazao da su njegova vera i strah od Boga neodrživi. Sotona je takođe bio spreman da iskoristi svaku priliku da razori Jova, kako bi se ovaj odrekao Boga, što bi Sotoni omogućilo da ga preotme iz Božjih ruku. Bog je, međutim, prozreo u Jovovo srce i video da je on savršen i pravedan, da se plaši Boga i da se kloni zla. Kroz Svoje pitanje, Bog je zapravo saopštio Sotoni da je Jov savršen i ispravan čovek, koji se plaši Boga i kloni zla, te da se nikada neće odreći Boga i poći za Sotonom. Čuvši kako Bog ocenjuje Jova, Sotonino je poniženje preraslo u bes, postajao je sve ljući i nestrpljiviji da preotme Jova, zato što nikad nije poverovao da neko može biti savršen i pošten, niti da se može plašiti Boga i kloniti zla. U isto vreme, Sotona je takođe mrzeo savršenstvo i pravednost u čoveku, kao i ljude koji su bili u stanju da se plaše Boga i klone zla. Tako se, u Knjizi o Jovu 1:9-11, kaže kako je Sotona Jahveu uzvratio rečima: „Sotona odgovori Jahveu rečima: 'Ne plaši li se Jov Boga bez razloga? Zar ti nisi ogradio njega i kuću njegovu i sve što poseduje unaokolo? Blagoslovio si delo njegovih ruku i njegov se posed proširio po zemlji. Ali pruži ruku svoju i dirni mu u sve to što ima – neće li te u lice prokleti!'" Bog je bio izbliza upoznat s pakosnom ćudi Sotoninom i dobro je znao da ovaj već dugo planira da uništi Jova, te je stoga želeo da Sotonu, još jednom mu ponovivši kako je Jov savršen i pravedan, kako se plaši Boga i kloni zla, postavi na mesto koje mu pripada, da ga natera da otkrije svoje pravo lice i navede ga da Jova napadne i podvrgne ga iskušenju. Drugim rečima, namerno ističući da je Jov savršen i pravedan, da se plaši Boga i da se kloni zla, Bog je Sotonu naveo da Jova napadne s mržnjom i gnevom prema činjenici da je Jov tako savršen i ispravan čovek, onaj koji se Boga plaši i koji se kloni zla. Na taj bi način Bog Sotoni naneo sramotu samom činjenicom da je Jov savršen i pošten čovek, koji se plaši Boga i izbegava zlo, a Sotona bi bio do krajnosti ponižen i poražen. Nakon toga, Sotona ne bi više imao

nikakvih sumnji ni pritužbi na Jovovu savršenost, pravednost, strah od Boga i izbegavanje zla. Prema tome, Božja kušnja i Sotonino iskušavanje bili su gotovo neizbežni. Jedini čovek koji je mogao da izdrži Božju kušnju i iskušavanje od strane Sotone bio je Jov. Nakon opisanog razgovora, Sotona je dobio dozvolu da iskuša Jova. Tako je otpočela prva runda Sotoninih napada. Meta tih napada bilo je Jovovo imanje, jer je Sotona protiv Jova izneo sledeću optužbu: „Ne plaši li se Jov Boga bez razloga? (…) Blagoslovio si delo njegovih ruku i njegov se posed proširio po zemlji.“ Reagujući na tu optužbu, Bog je Sotoni dozvolio da Jovu oduzme sve što je ovaj posedovao – upravo je to i bila svrha Božjeg razgovora sa Sotonom. Ipak, Bog je Sotoni postavio jedan zahtev: „Sve što ima neka je u tvojoj vlasti; samo nemoj dizati ruku na njega“ (Knjiga o Jovu 1:12). To je bio uslov koji je Bog postavio nakon što je Sotoni dozvolio da iskuša Jova i nakon što mu je Jova predao u ruke, a granica koju je postavio Sotoni bila je sledeća: naredio mu je da ne sme da povredi Jova. Budući da je znao koliko je Jov savršen i pravedan, i zato što je verovao da su Jovovo savršenstvo i pravednost pred Njim van svake sumnje, te da on može da otrpi iskušenje, Bog je dozvolio Sotoni da iskuša Jova, ali mu je nametnuo ograničenje: bilo mu je dozvoljeno da Jovu oduzme svu imovinu, ali nije smeo ni prstom da ga takne. Šta to zapravo znači? To znači da Bog, u tom trenutku, Jova nije u potpunosti predao Sotoni. Sotona je Jova mogao da iskuša kako god mu se prohte, ali nije smeo da ga fizički povredi – ni dlaka s glave nije smela da mu zafali – zato što čovekom u celosti upravlja Bog i zato što Bog odlučuje o njegovom životu i smrti. Sotona nema dozvolu za to. Nakon što mu je Bog saopštio ove reči, Sotona je jedva čekao da započne. Na sve moguće načine je iskušavao Jova, pa je ovaj ubrzo ostao bez ogromnog mnoštva ovaca i goveda, i celokupne imovine koju mu je Bog podario… Tako je on bio podvrgnut Božjim kušnjama.

Iako nam Biblija govori o poreklu iskušavanja Jova, da li je sam Jov, koji je bio podvrgnut tim iskušenjima, bio svestan šta se dešava? Jov je bio samo običan smrtnik; naravno da nije znao ništa o priči koja se oko njega odigravala. Uprkos tome, njegov strah od Boga, njegova savršenost i pravednost, naveli su ga da shvati da su ga zadesile kušnje od Boga. Nije znao šta se dešavalo u duhovnom carstvu, niti koje su Božje namere stajale iza tih kušnji. Ali je zato znao da, ma šta da mu se dogodi, treba da ostane veran svom savršenstvu i pravednosti, i da se drži puta koji vodi do straha od Boga i izbegavanja zla. Bog je jasno video Jovov stav i reakciju na sve što mu se dešava. Šta je to Bog video? Video je bogobojažljivo srce Jovovo, jer je ono, od samog početka, pa sve do trenutka kad je Jov bio podvrgnut kušnji, ostalo otvoreno prema Bogu, bilo je pred Boga položeno, a Jov se svog savršenstva i pravednosti nije odrekao, nije odlutao, niti je okrenuo leđa putu koji vodi do straha od Boga i izbegavanja zla – a Bogu ništa nije bilo draže od toga. Sada ćemo se pozabaviti iskušenjima kroz koja je Jov prošao i načinom na koji se s njima nosio. Pročitajmo najpre odlomke iz svetih spisa.

c. Jovova reakcija

Knjiga o Jovu 1:20-21 Jov je tada ustao i pocepao svoju odeću. Obrijao je svoju glavu, bacio se na tlo i poklonio. A zatim reče: „Go sam izašao iz utrobe matere svoje, pa ću se go tamo i vratiti! Jahve dao – Jahve i uzeo! Blagosloveno neka je ime Jahveovo!“

To što je na sebe preuzeo da vrati sve što ima proizilazi iz Jovovog straha od Boga

Nakon što mu je Bog rekao: „Sve što ima neka je u tvojoj vlasti; samo nemoj dizati ruku na njega“, Sotona je otišao od Njega, da bi ubrzo zatim Jov bio izložen iznenadnim i žestokim napadima: najpre mu opljačkaše volove i magarce i pobiše nekoliko njegovih slugu; zatim mu ovce i još neke sluge proguta vatra; nakon toga mu oteše kamile i pobiše mu još više slugu; na kraju, oduzeše život njegovim sinovima i kćerima. Ova serija napada predstavljala je patnju koju je Jov podneo tokom prvog iskušenja. Shodno Božjoj zapovesti, tokom ovih napada Sotona je ciljao isključivo na Jovovu imovinu i na njegovu decu, dok samom Jovu nije naudio. Bilo kako bilo, Jov se, od čoveka s ogromnim bogatstvom, za tili čas pretvorio u siromaška bez igde ičega. Niko ne bi mogao da izdrži tako strašan iznenadni udarac, niti da na njega pravilno reaguje, ali tada je Jov pokazao izuzetnu stranu svoje ličnosti. Sveto pismo nam o tome kaže sledeće: „Jov je tada ustao i pocepao svoju odeću. Obrijao je svoju glavu, bacio se na tlo i poklonio.“ To je bila prva Jovova reakcija na vest da je ostao bez svoje dece i bez celokupne imovine. Najupečatljivije od svega bilo je to što nije delovao iznenađeno, niti se uspaničio, a pogotovo nije izražavao bes, niti mržnju. Vidite, dakle, da je on u svom srcu već bio shvatio da ove nesreće ne predstavljaju slučajnost, da ne potiču od ljudske ruke, i da pogotovo ne predstavljaju odmazdu ili kaznu. Shvatio je da ga to Jahve iskušava, da je Jahve bio taj koji je želeo da mu oduzme svu imovinu i decu. Jov je stoga bio vrlo miran i bistre glave. Njegova savršena i poštena ljudskost omogućila mu je da racionalno i prirodno donese tačne sudove i odluke u vezi sa nesrećama koje su ga zadesile, te se, zahvaljujući tome, ponašao neobično smireno: „Jov je tada ustao i pocepao svoju odeću. Obrijao je svoju glavu, bacio se na tlo i poklonio.“ To što je „pocepao svoju odeću“ znači da je ostao go i bez ičega; što je „obrijao svoju glavu“ znači da se pred Boga vratio kao novorođenče; što se „bacio na tlo i poklonio“ znači da je nag došao na svet i da se danas, bez igde ičega, Bogu vraća kao tek rođena beba. Jovov stav prema svemu što ga je zadesilo ne bi moglo da postigne nijedno Božje stvorenje. Njegova je vera u Jahvea prevazišla domen verovanja; to je bio njegov strah od Boga, njegova pokornost Bogu; bio je u stanju ne samo da zahvali Bogu za sve što mu je podario, već i što je sve od njega uzeo. Štaviše, bio je u stanju je da na sebe preuzme da vrati Bogu sve što je posedovao, uključujući i svoj život.

Jovova bogobojažljivost i poslušnost Bogu služe kao primer čovečanstvu, a njegova savršenost i pravednost bili su vrhunac ljudskosti koju čovek treba da poseduje. Iako nije video Boga, shvatio je da Bog zaista postoji i zbog toga se plašio Boga, a zbog svog

straha od Boga, bio je u stanju da Mu se pokori. Dao je Bogu slobodu da mu oduzme sve što je imao, ali Mu pritom nije prigovarao; pao je pred Njega i rekao da bi Mu, u tom trenutku, rado i bez prigovora dozvolio da uzme čak i telo njegovo. Celokupno njegovo ponašanje bilo je posledica njegove savršene i ispravne ljudskosti. To znači da je, zahvaljujući svojoj nevinosti, poštenju i dobroti, Jov u svom shvatanju i doživljavanju Božjeg postojanja bio nepokolebljiv. Na tom je temelju on sebi postavljao zahteve i ujednačavao svoje misli, ponašanje, držanje i načela delovanja pred Bogom, u skladu s Božjim usmerenjima i Božjim delima koja je među svim stvarima video. S vremenom su njegova iskustva izazvala u njemu pravi i stvarni strah od Boga i navela ga da se kloni zla. To je bio izvor integriteta kojeg se Jov strogo pridržavao. Jov je posedovao poštenu, nevinu i plemenitu ljudskost, te stvarno iskustvo straha od Boga, poslušnost prema Bogu i izbegavanje zla, kao i spoznaju da je „Jahve dao – Jahve i uzeo“. Samo je zahvaljujući tome mogao da ostane čvrst u svom svedočenju usred tako zlobnih napada Sotone, i samo je zahvaljujući tome bio u stanju da Boga ne razočara i da Mu pruži zadovoljavajući odgovor kad su ga snašle Božje kušnje. Mada je Jovovo ponašanje tokom prvog iskušenja bilo veoma iskreno, potonje generacije nisu verovale da takvu iskrenost mogu da postignu čak ni kad bi se čitavog života trudili, niti da će moći da se, poput Jova, ponašaju na opisani način. Nakon što ste se danas suočili sa Jovovim iskrenim ponašanjem i uporedili ga sa vapajima i odlučnošću na „apsolutnu poslušnost i odanost do smrti“, koju prema Bogu pokazuju oni koji tvrde da u Njega veruju i da Ga slede, jeste li u sebi duboko posramljeni ili niste?

Kakva je tvoja reakcija kad u svetim spisima pročitaš šta su sve pretrpeli Jov i njegova porodica? Da li se izgubiš u svojim mislima? Jesi li zapanjen? Da li bi se kušnje kojima je Jov bio podvrgnut mogle opisati kao „užasavajuće“? Naime, užasno je i samo čitanje Jovovih kušnji opisanih u svetim spisima, a da ne govorimo o tome kako bi one izgledale u stvarnom životu. Vidite, dakle, da ono što je zadesilo Jova nije bila „pokazna vežba“, već prava pravcata „bitka“, sa pravim „puškama“ i pravim „mecima“. Ali, čije su ga ruke podvrgle tim kušnjama? To je, naravno, bilo Sotonino delo, koje je Sotona svojeručno obavio. Uprkos tome, sve te kušnje je odobrio Bog. Da li je Bog rekao Sotoni na koji način da iskuša Jova? Nije. Bog je samo postavio jedan uslov kojeg je Sotona morao da se pridržava, nakon čega je Jov bio podvrgnut iskušenju. Kad ga je iskušenje konačno snašlo, ono je ljudima omogućilo da osete Sotoninu zlobu i ružnoću, njegovu pakost i gnušanje prema čoveku i njegovo neprijateljstvo prema Bogu. Iz ovoga vidimo da se rečima ne može opisati koliko je to iskušenje bilo okrutno. Može se reći da su zlonamerna priroda kojom je Sotona zlostavljao čoveka, kao i njegovo grdobno lice, u tom trenutku bili potpuno razotkriveni. Sotona je ovu priliku, koju je dobio na osnovu Božje dozvole, iskoristio da bi Jova izložio groznom i nemilosrdnom zlostavljanju, čiji bi metodi i stepen okrutnosti današnjim ljudima bili nezamislivi i krajnje nepodnošljivi. Umesto da se kaže kako je Jova iskušavao Sotona i kako je Jov pri tom čvrsto stajao u svom svedočenju, bolje je reći da je, tokom kušnji kojima ga je Bog izložio, Jov stupio u

borbu protiv Sotone, radi zaštite vlastitog savršenstva i pravednosti, i radi odbrane puta koji vodi do straha od Boga i izbegavanja zla. U toj borbi, Jov je izgubio ogromno mnoštvo goveda i ovaca, svu svoju imovinu, kao i je svoje sinove i kćeri. Uprkos tome, nije se odrekao svog savršenstva, pravednosti, niti straha od Boga. Drugim rečima, Jov je više voleo da u toj borbi sa Sotonom bude lišen svoje imovine i svoje dece, nego da izgubi svoje savršenstvo, pravednost i strah od Boga. Više je voleo da se drži korena onoga što znači – biti čovek. Sveto pismo nam pruža sažeti prikaz čitavog ovog procesa, tokom kojeg je Jov ostao bez svoje imovine, a ujedno dokumentuje i Jovovo držanje i stav. Iz ovih kratkih, jezgrovitih prikaza, stiče se utisak da je Jov, suočen sa ovim iskušenjem, bio gotovo pa opušten; ako bismo, međutim, rekonstruisali ono što se zaista dogodilo – uzimajući u obzir i Sotoninu pakosnu ćud – onda stvari ne bi bile tako jednostavne, niti lake, kao što su ovim rečenicama opisane. Stvarnost je bila neuporedivo surovija. Toliki je stepen mržnje i razaranja sa kojim se Sotona odnosi prema čovečanstvu i prema svima koje Bog priznaje. Da Bog Sotoni nije izričito zabranio da naudi Jovu, ovaj bi ga nesumnjivo, ne trepnuvši okom, ubio. Sotona ne želi da se iko klanja Bogu, niti želi da oni koji su u Božjim očima pravedni i koji su savršeni i ispravni, budu u stanju da se i dalje plaše Boga i da se klone zla. Naime, to što se ljudi plaše Boga i izbegavaju zlo, ujedno znači da izbegavaju i napuštaju Sotonu, te je Sotona, stoga, Božju dozvolu iskoristio da bi sav svoj nakupljeni bes i mržnju nemilosrdno usmerio ka Jovu. Vidite, dakle, kakvu je patnju pretrpeo Jov, kako umnu tako i telesnu, kako spolja tako i iznutra. Mi danas ne možemo da znamo kako je u ono vreme sve to izgledalo, već samo, putem biblijskih zapisa, možemo nakratko da zavirimo u Jovove emocije dok je bio podvrgnut mukama.

Jovov nepokolebljivi integritet nanosi sramotu Sotoni i nagoni ga na panično bekstvo

Šta je, dakle, Bog radio dok je Jov bio podvrgnut ovim mukama? Bog je sve to posmatrao, gledao i čekao da vidi konačan ishod. Kako se On osećao dok je sve to gledao i posmatrao? Bio je ophrvan tugom, naravno. Da li je, međutim, moguće da je Bog, usled tuge koju je osećao, zažalio što je Sotoni dozvolio da iskuša Jova? Odgovor je: „Ne, On takvu žal nije mogao da oseti.“ On je, naime, čvrsto verovao da je Jov savršen i pravedan, da se plaši Boga i da se kloni zla. Bog je, naprosto, Sotoni pružio priliku da pred Njim potvrdi Jovovu pravednost, te da razotkrije vlastitu zlobu i pokaže da je dostojan prezira. Štaviše, Jov je na taj način dobio priliku da pred čitavim svetom, pred Sotonom, pa čak i pred onima koji slede Boga, svedoči o svojoj pravednosti, o svom strahu od Boga i o izbegavanju zla. Je li konačnim ishodom dokazano da je Božja ocena Jova bila tačna i nepogrešiva? Je li Jov uistinu nadvladao Sotonu? Ovde možemo da pročitamo arhetipske reči koje je izgovorio Jov, reči koje su dokaz da je nadvladao Sotonu. Rekao je: „Go sam izašao iz utrobe matere svoje, pa ću se go tamo i vratiti!“ Ovo je Jovov stav pokoravanja Bogu. Zatim je rekao: „Jahve dao – Jahve i uzeo!

Blagosloveno neka je ime Jahveovo!“ Ove reči koje je Jov izgovorio dokazuju da Bog posmatra najveće dubine ljudskog srca, da je u stanju da zaviri u čovekov um, kao i da je Njegovo priznanje Jovu bilo nepogrešivo, jer je taj čovek, kojeg je On priznao, uistinu bio pravedan. „Jahve dao – Jahve i uzeo! Blagosloveno neka je ime Jahveovo!“ Te reči predstavljaju Jovovo svedočanstvo Bogu. Upravo su te obične reči prestrašile Sotonu, osramotile ga i nagnale u panični beg; te su reči, štaviše, Sotonu bacile u okove i lišile ga svih resursa. Te su reči, ujedno, doprinele da Sotona oseti čudesnost i moć delovanja Boga Jahvea, te da sagleda izuzetnu harizmu čoveka u čijem srcu vlada Božji put. Štaviše, one su Sotoni prikazale krepku vitalnost jednog malog i beznačajnog čoveka, koji ne odstupa od puta koji vodi ka strahu od Boga i izbegavanju zla. Sotona je, na taj način, pretrpeo poraz u ovom prvom nadmetanju. Uprkos tome što je iz ovoga „izvukao pouke“, Sotona i dalje nije imao nameru da Jova ostavi na miru, niti se njegova pakosna ćud iole promenila. Pokušao je da nastavi s napadima na Jova, te je tako još jednom stupio pred Boga…

Hajde da sada iz svetih spisa pročitamo o drugom po redu iskušavanju Jova.

3. Sotona još jednom iskušava Jova (po Jovovom telu izbijaju bolni čirevi)

a. Reči koje je izgovorio Bog

Knjiga o Jovu 2:3 Tada Jahve reče Sotoni: „Jesi li video Jova, slugu mojega? Nema na zemlji čoveka koji je, poput njega, savršen, pošten, bogobojažljiv i kloni se zla? I još se drži svoje čestitosti, premda si me naveo protiv njega, da ga bez razloga ojadim.“

Knjiga o Jovu 2:6 Jahve reče Sotoni: „Dobro, evo, dajem ti ga u ruke, ali mu ipak poštedi život.“

b. Reči koje je izgovorio Sotona

Knjiga o Jovu 2:4-5 Sotona odgovori Jahveu rečima: „Kožu za kožu, sve što ima čovek će dati za svoj život. Ali, pružiš li ruku svoju i dirneš li mu u kost i meso, u lice će te prokleti!“

c. Kako Jov podnosi kušnju

Knjiga o Jovu 2:9-10 Tada mu je žena rekla: „Ti li se još držiš svoje čestitosti? Prokuni Boga, pa umri!“ A on joj uzvrati: „Brbljaš kao neka luda žena! Prihvatili smo dobro od Boga, pa zar da zlo ne prihvatimo?“ Jov u svemu ovome ne sagreši svojim usnama.

Knjiga o Jovu 3:3-4 Nek nestane dana u kome sam rođen i noći kada je rečeno: „Začelo se muško!“ U tamu neka se okrene taj dan. Ne mario Bog odozgo za njega i svetlost ga nikada ne obasjala.

Jovova ljubav prema Božjem putu nadmašuje sve ostalo

Reči koje su Bog i Sotona međusobno razmenili, Sveto pismo dokumentuje na sledeći način: „Tada Jahve reče Sotoni: ’Jesi li video Jova, slugu mojega? Nema na zemlji čoveka koji je, poput njega, savršen, pošten, bogobojažljiv i kloni se zla? I još se

drži svoje čestitosti, premda si me naveo protiv njega, da ga bez razloga ojadim'" (Knjiga o Jovu 2:3). U ovom razgovoru, Bog Sotoni postavlja isto pitanje. To pitanje nam kazuje da je Bog Jahve povoljno ocenio sve što je Jov prikazao i proživeo tokom prve kušnje, kao i da se ta ocena ne razlikuje od ocene koju je Bog o Jovu dao pre no što je ovaj bio podvrgnut Sotoninom iskušenju. To, drugim rečima, znači, da je Jov u očima Božjim bio savršen i pre no što ga je zadesilo iskušenje, te je stoga Bog zaštitio njega i njegovu porodicu i blagoslovio ga; Jov je u Božjim očima bio dostojan blagoslova. Posle iskušenja, Jov se, ostavši bez dece i imanja, nijednom svojom rečju nije ogrešio, već je nastavio da Jahveovo ime veliča. Bog mu je na takvom ponašanju čestitao i ocenio ga najvišom ocenom. U očima Jova, naime, ni potomstvo ni imanje nisu bili dovoljan razlog da se on odrekne Boga. Drugim rečima, ni rođena deca, niti ijedan deo imovine, nisu u njegovom srcu mogli da zauzmu mesto koje je bilo namenjeno Bogu. Tokom svog prvog iskušenja, Jov je Bogu pokazao da njegova ljubav prema Njemu i prema putu bogobojažljivosti i izbegavanja zla nadmašuje sve drugo. Stvar je samo u tome da je, kroz ovo iskušenje, Jov doživeo da ga Bog Jahve nagradi i da mu oduzme decu i imanje.

Za Jova je to bilo istinsko iskustvo koje mu je umilo dušu; životno krštenje kojim je ispunjeno njegovo postojanje i, povrh toga, raskošna gozba kojom su njegova poslušnost i strah od Boga bili stavljeni na probu. To iskušenje ga je prevelo iz statusa bogataša u čoveka bez igde ičega i ujedno mu omogućilo da iskusi način na koji Sotona zlostavlja ljude. On se Sotone nije gnušao zbog svog siromaštva, već je u njegovim podlim postupcima video ružnoću i odvratnost Sotone, kao i njegovo neprijateljstvo i pobunu protiv Boga, što ga je još više ohrabrilo da se zanavek čvrsto drži puta bogobojažljivosti i izbegavanja zla. Zakleo se da nikada neće napustiti Boga, niti okrenuti leđa Božjem putu zbog spoljašnjih faktora poput imovine, dece ili rodbine, te da nikad neće biti rob Sotone, imovine, niti bilo koje osobe; osim Boga Jahvea, niko mu drugi ne može biti ni Gospod ni Bog. Eto, tome je Jov težio. Sa druge strane, Jov je od ovog iskušenja nešto i stekao: usred kušnji kojima ga je podvrgnuo Bog, stekao je veliko bogatstvo.

Tokom prethodnih nekoliko decenija svog života, Jov je video Jahveova dela i za sebe stekao blagoslove Boga Jahvea. Zbog tih je blagoslova osećao strašnu nelagodu i dug, jer je smatrao da za Boga ništa nije učinio, dok je On njemu zaveštao tolike blagoslove i podario mu toliku blagodat da u njoj uživa. Stoga se u svom srcu često molio, nadajući se da će moći da uzvrati Bogu, da će imati priliku da svedoči o delima i veličini Božjoj, da će Bog njegovu poslušnost staviti na probu i da će, povrh toga, njegova vera moći da bude pročišćena u toj meri da njegova poslušnost i njegova vera dobiju od Boga priznanje. A onda je, kad je podvrgnut kušnji, poverovao da je Bog uslišio njegove molitve. Jovu je ta mogućnost bila draža od svega; nije se usuđivao da je shvati olako, zato što se moglo dogoditi da mu se najveća životna želja ostvari. Činjenica da je takvu priliku dobio, značila je da su njegova poslušnost i strah od Boga mogli da budu stavljeni na probu i pročišćeni. Štaviše, to je značilo da je Jov imao šansu da od Boga stekne

priznanje, čime bi Mu se još više približio. U toku same kušnje, takva vera i takvo njegovo nastojanje omogućili su mu da se dodatno usavrši i da bolje razume Božju volju. Ujedno je i sam postao zahvalniji za Božje blagoslove i blagodati, u svom je srcu još snažnije veličao dela Božja, više se plašio i više poštovao Boga, i više je žudeo za Božjom divotom, veličinom i svetošću. U to vreme, iako se Jov u Božjim očima još uvek plašio Boga i klonio zla, njegova su vera i znanje, s obzirom na njegova iskustva, munjevito napredovali: njegova se vera osnažila, njegova poslušnost stekla uporište i on se još dublje plašio Boga. Iako su Jovov duh i njegov život ovom kušnjom bili preobraženi, takav preobražaj nije zadovoljio Jova, niti je usporio njegovo napredovanje. Dok je računao šta je od te kušnje dobio, Jov je ujedno analizirao svoje nedostatke i tiho se molio, iščekujući da ga zadesi sledeća kušnja, jer je žudeo da se tokom naredne kušnje njegova vera, poslušnost i strah od Boga još više uzdignu.

Bog posmatra najskrivenije misli čovekove i sve što čovek govori i čini. Jovove misli doprle su do ušiju Boga Jahvea i On je uslišio njegove molitve, te je, na taj način, naredna Božja kušnja zadesila Jova onako kako je i očekivao.

Usred užasnog stradanja, Jov uistinu shvata Božju brigu za ljude

Nakon što mu je Bog Jahve postavio pitanja, Sotona je u potaji bio srećan. Tako je bilo zato što je znao da će mu opet biti dopušteno da se ustremi na čoveka koji je u Božjim očima bio savršen – a to je za Sotonu prilika koja se retko pruža. Stoga je tu priliku hteo da iskoristi da u potpunosti potkopa Jovova uverenja, kako bi ovaj izgubio veru u Boga i na taj način prestao da Ga se plaši i da blagosilja ime Jahveovo. Time bi Sotona dobio svoju šansu: bez obzira na mesto i vreme, mogao bi da od Jova napravi svoju marionetu. Iako je svoje zle namere brižljivo sakrio, svoju opaku ćud ipak nije mogao da drži pod kontrolom. Tu činjenicu on sam nagoveštava u svom odgovoru Bogu Jahveu, koji je zabeležen u svetim spisima: „Sotona odgovori Jahveu rečima: 'Kožu za kožu, sve što ima čovek će dati za svoj život. Ali, pružiš li ruku svoju i dirneš li mu u kost i meso, u lice će te prokleti!'“ (Knjiga o Jovu 2:4-5). Nemoguće je da se iz ovog razgovora između Boga i Sotone ne steknu suštinska znanja i pojmovi o Sotoninoj zloj nameri. Nakon što čuju ove Sotonine zablude, svi koji vole istinu i preziru zlo nesumnjivo će još više omrznuti prostotu i bestidnost Sotoninu, biće užasnuti i zgroženi njegovim zabludama, i ujedno će Jovu prinositi svoje usrdne molitve i iskrene želje, moliće se Bogu da ovom poštenom čoveku omogući da dostigne savršenstvo, poželeće da taj bogobojažljivi čovek, koji se kloni zla, jednom zasvagda nadvlada Sotonina iskušenja i da proživi u svetlosti, usred Božjih usmeravanja i blagoslova; takvi će ljudi još poželeti da Jovova pravedna dela doveka nadahnjuju i ohrabruju sve koji koračaju putem bogobojažljivosti i izbegavanja zla. Iako je u Sotoninoj tvrdnji jasno uočljiva njegova zla namera, Bog je nehajno pristao na njegov „zahtev“ – ali mu je ujedno postavio i jedan uslov: „Dajem ti ga u ruke, ali mu ipak poštedi život“ (Knjiga o Jovu 2:6). Pošto je ovog puta Sotona tražio da rukom posegne za Jovovim mesom i kostima kako bi mu naudio, Bog

mu je rekao: „ali mu ipak poštedi život“. To praktično znači da, iako je Sotoni dao Jovovo telo, Jovov život je i dalje pripadao Bogu. Iako nije smeo da mu oduzme život, Sotona je protiv Jova mogao da upotrebi bilo koje sredstvo ili metod.

Pošto je dobio dozvolu od Boga, Sotona je odmah dotrčao do Jova i posegao rukom da mu kožu povredi, osuvši čitavo telo bolnim čirevima, i Jov na koži oseti bol. Jov je hvalio čudesnost i svetost Boga Jahvea, što je dovelo do još bezočnije Sotonine drskosti. Obradovavši se što je čoveku naneo bol, Sotona je posegao rukom i izgrebao Jova, usled čega su se čirevi zagnojili. Jov je na svom telu odmah osetio bol i patnju koji se ni sa čim nisu mogli uporediti, te je, ne mogavši da izdrži, stao da gnječi vlastito telo od glave do pete, ne bi li time ublažio udarce koje je njegovoj duši nanosio taj telesni bol. Shvatio je da Bog stoji kraj njega i posmatra ga, pa se iz sve snage upinjao da čeliči samog sebe. Još jednom je kleknuo na zemlju, rekavši: „Ti gledaš u čovekovo srce, posmatraš njegov jad; zašto Te njegova slabost brine? Neka je hvaljeno ime Jahveovo.“ Sotona je video nepodnošljiv bol koji je Jov trpeo, ali nije video da se Jov odriče imena Boga Jahvea. Stoga je žurno posegao rukom da povredi kosti Jovove, očajnički nastojeći da ga rastrgne. U trenutku je Jov osetio neviđenu muku, kao da mu se meso otkida od kostiju i kao da mu se svaka koščica lomi načetvero. Zbog te strašne muke poželeo je da tog trenutka umre… Njegova sposobnost da otrpi bol dostigla je svoju krajnju granicu… Hteo je da zaplače, da svu kožu pokida sa sebe u pokušaju da umanji bol – ali se suzdržao da ne krikne i nije poderao sebi kožu, jer nije hteo da Sotona vidi njegovu slabost. Stoga je još jednom kleknuo, ali sad više nije osećao prisustvo Boga Jahvea. Znao je da Bog Jahve često stoji ispred ili iza njega, a ponekad i sa obe strane. Pa ipak, Bog ga tokom ove strašne patnje nijednom nije pogledao; sakrio se i pokrio rukama lice, jer smisao Njegovog stvaranja čoveka nije bio da mu nanese patnju. Za to vreme, Jov je plakao i iz petnih žila se trudio da izdrži ovaj telesni ropac, ali nije mogao da se suzdrži, a da još jedanput ne zahvali Bogu: „Čovek biva pokošen već pri prvom udarcu, slab je i nemoćan, mlad je i neuk – pa zašto bi Ti onda hteo da prema njemu budeš tako brižan i nežan? Mene udaraš, a time ipak Sebi nanosiš bol. Šta je ljudsko vredno Tvoje nege i brige?“ Jovove molitve doprle su do Božjih ušiju, ali Bog je ćutao, samo je posmatrao, ne izustivši ni reč… Pošto je bezuspešno isprobao sve moguće trikove, Sotona se ćutke udaljio, ali Jovove kušnje time nisu bile završene. Pošto Božja sila, razotkrivena u Jovu, nije bila objavljena, priča o njemu se nije završila povlačenjem Sotone. Kako su se i drugi likovi pojavljivali u priči, tek je trebalo da se dogode još spektakularniji prizori.

Jovov strah od Boga i izbegavanja zla ispoljili su se i kroz njegovo veličanje Božjeg imena u svim stvarima

Iako ga je Sotona opustošio, Jov se ipak nije odrekao imena Boga Jahvea. Njegova žena bila je prva koja je istupila i, igrajući ulogu Sotone u obliku koji je vidljiv ljudskim očima, napala Jova. U originalnom tekstu to je ovako opisano: „Tada mu je žena rekla: ’Ti

li se još držiš svoje čestitosti? Prokuni Boga, pa umri!'“ (Knjiga o Jovu 2:9). Bile su to reči koje je izgovorio Sotona, sakriven pod ljudskom maskom. One su u sebi sadržale napad i optužbu, kao i mamac, iskušenje i klevetu. Pošto mu napad na Jovovo telo nije uspeo, Sotona se zatim direktno okomio na njegov integritet, želeći time da natera Jova da odustane od svog integriteta, te da se odrekne Boga i daljeg života. Takođe je hteo i da takvim rečima iskuša Jova: ako bi se Jov odrekao imena Jahveovog, ne bi morao da trpi takve muke; na taj bi način mogao da se oslobodi telesnih muka. Čuvši ženin savet, Jov ju je prekorio rečima: „Brbljaš kao neka luda žena! Prihvatili smo dobro od Boga, pa zar da zlo ne prihvatimo?“ (Knjiga o Jovu 2:10). Jov je odavno znao za te reči, ali sada je istinitost njegovog znanja o njima bila dokazana.

Kada mu je žena savetovala da prokune Boga i umre, zapravo je htela da kaže: „Kad se tvoj Bog prema tebi ovako ponaša, što ga ne prokuneš? Zbog čega i dalje da živiš? Tvoj Bog je prema tebi tako nepravedan, a ti ipak i dalje govoriš 'blagosloveno neka je ime Jahveovo'. Kako je mogao da ti nanese toliku nesreću kad blagosiljaš ime Njegovo? Brzo se odrekni imena Božjeg i nemoj više da Ga slediš. Tek tada će tvoje nevolje prestati.“ U tom se trenutku dogodilo svedočenje koje je Bog želeo da vidi od Jova. Niko od običnih ljudi ne bi mogao da iznese takvo svedočenje, niti u biblijskim pričama nalazimo išta slično – ali Bog je to video mnogo pre nego što je Jov izgovorio ove reči. Bog je samo hteo da ovu priliku iskoristi kako bi Jovu omogućio da svima dokaže da je Bog u pravu. Suočen sa ženinim savetom, Jov ne samo da nije odustao od svog integriteta, niti se odrekao Boga, već je i svojoj ženi rekao: „Prihvatili smo dobro od Boga, pa zar da zlo ne prihvatimo?“ Imaju li ove reči veliku težinu? Njihovu težinu može samo jedna činjenica da dokaže. Težina tih reči je u tome što ih Bog u Svom srcu priznaje, u tome što one predstavljaju baš to za čime je Bog žudeo, što je Bog želeo da čuje, što su one rezultat koji je Bog hteo da vidi; te su reči ujedno i srž Jovovog svedočenja. Ovim su Jovovo savršenstvo, poštenje, strah od Boga i izbegavanje zla bili dokazani. Jovova dragocenost leži u tome što je, dok je bio iskušavan, pa čak i dok mu je telo bilo prekriveno bolnim čirevima, kad je trpeo najstrašnije muke i kad su ga žena i rođaci savetovali, on i dalje izgovarao ove reči. Drugim rečima, bez obzira na iskušenja i ma koliko teške muke i nevolje da ga snađu, pa čak i ako ga smrt zadesi, on je srcem svojim verovao da se neće odreći Boga, niti će prezreti put bogobojažljivosti i izbegavanja zla. Vidite, dakle, da je u Jovovom srcu Bog imao najvažnije mesto, te da je samo Bog u njemu i postojao. Upravo zbog toga, mi u Svetom pismu možemo da pročitamo ovakve opise Jova: „Jov u svemu ovome ne sagreši svojim usnama.“ On ne samo da nijednom izgovorenom rečju nije zgrešio, nego se ni u srcu svom nije žalio na Boga. O Bogu nije govorio uvredljivo, niti se na ma koji način ogrešio o Njega. Ime je Božje blagosiljao ne samo rečima, nego i srcem svojim; jezik i srce bili su mu kao jedno. To je bio pravi Jov, kako je Bog video, i upravo je zbog toga Bog cenio Jova.

Mnoga čovekova pogrešna shvatanja o Jovu

Nevolje koje je Jov pretrpeo nisu bile delo glasnika Božjih, niti ih je Bog Svojom rukom izazvao. Te je nevolje izazvao lično Sotona, neprijatelj Božji. Shodno tome, težina nevolja koje je Jov pretrpeo bila je ogromna. Pa ipak, Jov je i u tim trenucima bez ustezanja pokazivao svoje svakodnevno bogopoznanje koje je u srcu nosio, načela svog svakodnevnog delovanja i svoj stav prema Bogu – to je sušta istina. Da nije bio iskušavan i da ga Bog nije podvrgnuo kušnjama, vi biste Jovove reči: „Jahve dao – Jahve i uzeo! Blagosloveno neka je ime Jahveovo!“ protumačili kao licemerje; Bog mu je toliko imanje podario, te je stoga prirodno što on blagosilja ime Jahveovo. Da je, pre no što je bio podvrgnut iskušenjima, rekao: „Prihvatili smo dobro od Boga, pa zar da zlo ne prihvatimo?“, kazali biste da preteruje i da se imena Božjeg nije odrekao zato što ga je Božja ruka često blagosiljala. Rekli biste da bi se on sigurno odrekao Božjeg imena da mu je Bog natovario nesreću na vrat. Ipak, našavši se u okolnostima koje nijedan čovek ne bi poželeo ni da doživi ni da vidi, a kamoli da ga takve okolnosti snađu, okolnostima u koje bi se plašio da zakorači i koje čak ni Bogu nisu bile podnošljive za gledanje, Jov je i dalje bio u stanju da sačuva vlastiti integritet: „Jahve dao – Jahve i uzeo! Blagosloveno neka je ime Jahveovo!“ i „Prihvatili smo dobro od Boga, pa zar da zlo ne prihvatimo?“ Kada se suoče s Jovovim ponašanjem u to vreme, oni koji vole bombastično da govore i da izgovaraju izraze i teorije, ostaju bez reči. Za one koji Božje ime veličaju samo rečima, ali zato nikada nisu prihvatali da ih Bog iskuša, integritet kojeg se Jov tako čvrsto držao predstavlja osudu, dok onima koji nikad nisu verovali da je čovek u stanju da se čvrsto drži Božjeg puta, sudi Jovovo svedočenje. Suočeni sa Jovovim ponašanjem tokom ovih iskušenja, kao i sa rečima koje je izgovorio, neki će biti zbunjeni, drugi će osećati zavist, neki će sumnjati, dok će se neki čak praviti da ih ništa od toga ne zanima i dizaće nos na pomen Jovovog svedočenja, jer oni ne samo da vide kakve su muke snašle Jova tokom kušnji i da su pročitali reči koje je izgovorio, već ujedno vide i „slabost“ ljudsku, koju je Jov pokazao kad su ga zadesila iskušenja. Na tu „slabost“ oni gledaju kao na tobožnju nesavršenost u Jovovom savršenstvu, kao na mrlju u čoveku koji je u Božjim očima bio savršen. Veruje se, naime, da su savršeni ljudi zapravo besprekorni, bez ijedne mrlje i prljavštine, da nemaju slabosti, da ne znaju za bol, da nikad nisu nesrećni ni potišteni, te da su lišeni mržnje i svakog oblika ekstremnog ponašanja prema spoljnom svetu; posledica toga je da ogromna većina ljudi ne veruje da je Jov uistinu bio savršen. Ljudi ne odobravaju veliki deo njegovog ponašanja tokom ovih kušnji. Primera radi, kad je ostao bez dece i imanja, Jov se nije, kako bi ljudi pomislili, rasplakao. „Nedostatak pristojnosti“ kod Jova navodi ljude da misle da je bio hladan, zato što nije plakao niti pokazivao osećanja prema svojoj porodici. To je prvi loš utisak koji ljudi stiču o Jovu. Njegovo ponašanje nakon toga još ih više zbunjuje: to što je „pocepao svoju odeću“ ljudi tumače kao nepoštovanje prema Bogu, dok „obrijao je svoju glavu“ pogrešno shvataju kao njegovo bogohuljenje i protivljenje Bogu. Osim u

rečima: „Jahve dao – Jahve i uzeo! Blagosloveno neka je ime Jahveovo!“, ljudi kod Jova ne razaznaju ništa od pravednosti koju je Bog pohvalio, te stoga način na koji ogromna većina njih ocenjuje Jova ne predstavlja ništa drugo do neshvatanje, nerazumevanje, sumnju, osudu i samo teoretsko odobravanje. Niko od njih nije u stanju da uistinu razume i shvati reči Boga Jahvea, kad je rekao da je Jov savršen i pošten čovek, koji se plaši Boga i kloni se zla.

Na osnovu takvog utiska o Jovu, ljudi još više sumnjaju u njegovu pravednost, jer postupci i ponašanje Jova, onako kako su zabeleženi u svetim spisima, nisu bili tako dirljivi kao što bi ljudi očekivali. On ne samo što nije izvršio nikakve sjajne podvige, nego je čak, sedeći u pepelu, uzeo parče crepa da se njime počeše. Ljudi su i tim činom zapanjeni i skloni da sumnjaju u Jovovu pravednost – pa čak i da je poriču – zato što Jov, češući se, Boga nije molio, niti Mu išta obećavao, a povrh toga ga niko nije video da jauče od bolova. U svemu tome, ljudi ne vide ništa osim slabosti Jovove, a čak i kad čuju kako kaže: „Prihvatili smo dobro od Boga, pa zar da zlo ne prihvatimo?“, oni tim rečima uopšte nisu ganuti, niti ih one mogu pokolebati, tako da i dalje nisu u stanju da u Jovovim rečima raspoznaju pravednost. Osnovni utisak koji ljudi stiču na osnovu ponašanja Jova tokom svih patnji kojima je bio izložen u ovim kušnjama, jeste da on pri tom nije ni savijao kičmu, niti je bio nadmen. Ljudi ne vide priču koja stoji u pozadini takvog ponašanja, a koja se odigravala duboko u njegovom srcu, niti u tom srcu vide strah od Boga i privrženost načelu puta koji vodi ka izbegavanju zla. Zbog njegove smirenosti, ljudi misle da su njegovo savršenstvo i poštenje samo prazne reči, te da je njegov strah od Boga samo glasina; u međuvremenu, „slabost“ koju je on spolja pokazao ostavlja dubok utisak na njih, dajući im „novu perspektivu“, pa čak i „novo razumevanje“ čoveka kojeg Bog definiše kao savršenog i poštenog. Kao dokaz za takvu „novu perspektivu“ i „novo razumevanje“ uzima se slučaj kad je Jov progovorio i prokleo dan kada je rođen.

Mada niko ne može da zamisli niti da shvati težinu muka koje je Jov pretrpeo, on nijednu jeres nije izgovorio, već je samo pokušao da ublaži bol sredstvima koje je imao na raspolaganju. U Svetom pismu zabeležene su sledeće njegove reči: „Nek nestane dana u kome sam rođen i noći kada je rečeno: ’Začelo se muško!’“ (Knjiga o Jovu 3:3). Možda ove reči niko nikada nije smatrao važnim, a možda ima ljudi koji su na njih obratili pažnju. Da li one, po vašem mišljenju, znače da se Jov protivio Bogu? Da li se Jov tim rečima žali na Boga? Znam da mnogi među vama imaju određene ideje o tim Jovovim rečima i misle da Jov, ako je već bio savršen i pošten, nije trebalo da pokazuje nikakvu slabost ni tugu, već da pozitivno gleda na svaki Sotonin napad, pa čak i da se njegovim iskušenjima otvoreno smeje u lice. Nije trebalo da reaguje ni na kakvu telesnu bol koju mu je Sotona naneo, niti da u svom srcu pokaže bilo kakvu emociju. Trebalo je, štaviše, da od Boga traži da ga još grublje iskuša. To je ono što bi trebalo da pokaže i da poseduje neko ko je nepokolebljiv i ko se uistinu plaši Boga i kloni se zla. Usred tih užasnih muka, Jov je samo prokleo dan kada se rodio. Nije se žalio na Boga, a još manje je nameravao

da Mu se suprotstavlja. Sve je to mnogo lakše reći nego učiniti, jer od davnina do danas niko nikad nije doživeo takva iskušenja, niti pretrpeo ono što je zadesilo Jova. A zašto zapravo niko nikada nije bio podvrgnut istoj vrsti iskušenja kao Jov? Zato što, kako Bog na to gleda, niko nije u stanju da ponese takvu odgovornost i takav nalog, što niko ne bi mogao da uradi ono što je Jov učinio i, ponajviše, zato što niko ne bi mogao da se, osim proklinjanja dana kada se rodio, ne odrekne Božjeg imena, već da ga, uprkos svemu, i dalje blagosilja, kao što je to Jov učinio kad ga je ta strašna muka zadesila. Da li bi iko to mogao da učini? Kada o Jovu ovako govorimo, da li mi time hvalimo njegovo ponašanje? On je bio pravedan čovek, sposoban da o Bogu iznese takvo svedočenje i da Sotonu natera da pobegne držeći se za glavu, tako da ga više nikad pred Bogom ne optuži – pa šta onda ima loše u tome što ga hvalimo? Je li moguće da su vaši standardi stroži od Božjih? Da li je moguće da biste se ponašali čak i bolje od Jova kad biste bili podvrgnuti kušnjama? Kakve su vaše zamerke na to što je Bog Jova pohvalio?

Jov proklinje dan kada se rodio zato što ne želi da Bog zbog njega boluje

Često kažem da Bog gleda u čovekovo srce, dok ljudi posmatraju samo čovekovu spoljašnjost. Pošto gleda u ljudska srca, Bog razume njihovu suštinu, dok čovek suštinu drugih ljudi definiše na osnovu njihove spoljašnjosti. Kada je Jov progovorio i prokleo dan kada se rodio, tim je činom zapanjio sve duhovnike, uključujući i tri svoja prijatelja. Čovek je od Boga došao i treba da Mu bude zahvalan za svoj život i telo, kao i za dan svog rođenja, jer mu je sve to Bog dao, te stoga ne treba bilo šta od toga da proklinje. To je nešto što obični ljudi mogu da zamisle i da razumeju. Svakome ko sledi Boga, ovo je shvatanje sveto i neprikosnoveno, i to je istina koja se nikada ne može promeniti. Jov je, međutim, prekršio to pravilo: prokleo je dan svog rođenja. To je čin koji obični ljudi smatraju ulaskom na zabranjenu teritoriju. Zbog toga Jov ne samo što ne zaslužuje razumevanje i saosećanje od strane drugih ljudi, već nema pravo ni na Božje praštanje. U isto vreme, sve više ljudi počinje da sumnja u Jovovu pravednost, jer se čini da ga je Božja naklonost navela da preterano sebi ugađa; usled toga je postao toliko drzak i bezobziran da ne samo što se Bogu nije zahvalio na tome što ga je blagoslovio i čitavog života brinuo o njemu, već je prokleo dan kada se rodio. Ako to nije protivljenje Bogu, šta onda jeste? Iako ljudi ovakve površnosti uzimaju kao dokaz kojim taj Jovov čin osuđuju, može li iko uistinu znati kako je Jov u to vreme zaista razmišljao? Ko može znati razlog zbog kojeg je tako postupio? Prave razloge, kao i priču koja stoji u pozadini svega toga, znaju jedino Bog i sâm Jov.

Kad je Sotona posegnuo rukom da povredi Jovove kosti, Jov je pao u njegove kandže, bez mogućnosti da pobegne i bez snage da mu se odupre. Njegova duša i telo pretrpeli su ogroman bol, a taj je bol duboko u njemu probudio svest o beznačajnosti, krhkosti i bespomoćnosti čoveka koji živi u telu. U isto vreme, stekao je duboko uvažavanje i razumevanje razloga zbog kojih Bog brine o ljudima i pazi na njih. Našavši se u kandžama Sotone, Jov je shvatio koliko je čovek, sazdan od krvi i mesa, zapravo

slab i nemoćan. Kad je pao na kolena i pomolio se Bogu, učinilo mu se da Bog pokriva lice rukama i skriva se, jer ga je sasvim predao u ruke Sotoni. U isto vreme, Bog je plakao, pa i u žalosti bio za njim; zbog njegovog je bola i Bog bolovao, a njegove su rane i Boga povređivale… Jov je takođe osećao Božji bol, i osećao je koliko je taj bol za Njega nepodnošljiv… On nije hteo da Ga i dalje žalosti, niti je hteo da on za njim plače, a još manje je želeo da Bog zbog njega pati. Jedino što je u tom trenutku želeo, bilo je da se odrekne svog tela, da više ne trpi bol koji mu to telo nanosi, jer bi time ujedno i Boga oslobodio patnje zbog vlastitog bola; to, međutim, nije mogao da učini, te je stoga morao i dalje da trpi ne samo svoj telesni bol, već i patnju zbog neželjenog uznemiravanja Boga. Zbog te dve vrste bola – jednog telesnog, drugog duševnog – Jovu se činilo kao da mu se srce kida nadvoje i da mu se creva prevrću, i shvatio je koliko se čovek, sazdan od krvi i mesa, zbog svojih ograničenja može osećati frustrirano i bespomoćno. Pod takvim okolnostima, njegova je čežnja za Bogom postala još žešća, a njegovo gnušanje prema Sotoni još snažnije. Jov je u tom trenutku poželeo da se nikad nije ni rodio u ljudskom svetu, draže bi mu bilo da nije ni postojao, nego da vidi Boga kako suze lije i pati zbog njega. Počinjao je da se užasno gnuša vlastitog tela, smučio se samom sebi, smučio mu se dan kad se rodio, pa i sve ono što je imalo bilo kakve veze s njim. Nije želeo više ni da čuje o danu svog rođenja, niti o ičemu u vezi s tim, te je stoga progovorio i prokleo dan kada se rodio: „Nek nestane dana u kome sam rođen i noći kada je rečeno: ’Začelo se muško!’ U tamu neka se okrene taj dan. Ne mario Bog odozgo za njega i svetlost ga nikada ne obasjala“ (Knjiga o Jovu 3:3-4). Jovove reči nose u sebi gnušanje prema samom sebi: „Nek nestane dana u kome sam rođen i noći kada je rečeno: ’Začelo se muško!’“, kao i osećaj vlastite krivice i duga prema Bogu zbog bola koji Mu je naneo: „U tamu neka se okrene taj dan. Ne mario Bog odozgo za njega i svetlost ga nikada ne obasjala.“ Ta dva odlomka predstavljaju krajnji izraz svega što je Jov tada osećao i svima u punoj meri pokazuju njegovo savršenstvo i poštenje. U isto vreme, Jovova vera i poslušnost prema Bogu, kao i njegov strah od Boga, bili su, baš kao što je i priželjkivao, zaista uzdignuti na viši nivo. Naravno, takvo uzdizanje bilo je upravo efekat kojem se i Bog nadao.

Jov pobeđuje Sotonu i postaje pravi čovek u Božjim očima

Kada je Jov po prvi put bio podvrgnut kušnji, oduzeta mu je sva imovina i sva njegova deca, ali on zbog toga nije pao, niti izgovorio išta što bi predstavljalo greh protiv Boga. Nadvladao je Sotonina iskušenja, svoju materijalnu imovinu i svoje potomstvo, i odoleo kušnji tokom koje je ostao bez celokupnog ovozemaljskog imanja, što znači da je bio u stanju da se Bogu pokorava čak i kad mu je sve uzeo, a takođe je mogao da Mu ponudi zahvalnost i pohvalu zbog svega što je učinio. Tako se Jov držao tokom prvog iskušenja od Sotone i takvo je bilo njegovo svedočenje tokom prve Božje kušnje. Prilikom druge kušnje, Sotona je posegao rukom da povredi Jova i, mada je Jov osetio bol kakav nikada ranije nije osetio, njegovo je svedočenje ipak bilo dovoljno snažno da ljude zaprepasti.

Svoju snagu, uverenost i poslušnost prema Bogu, kao i svoj strah od Boga, iskoristio je da još jednom porazi Sotonu, a Bog je njegovo držanje i svedočenje još jednom priznao i pohvalio. Dok je bio podvrgnut iskušenju, Jov je svoje stvarno držanje koristio kako bi Sotoni stavio do znanja da telesni bol ne može da utiče na njegovu veru i poslušnost prema Bogu, niti da ga liši odanosti Bogu i bogobojažljivog srca; on se zbog pretnje smrću ne bi odrekao ni Boga ni vlastitog savršenstva i poštenja. Jovova odlučnost je od Sotone napravila kukavicu, Jovova vera mu je ulivala drhtavicu i strah, a zbog žestine kojom se protiv njega borio na život i smrt, u Sotoni se rodila strašna mržnja i ogorčenost; zahvaljujući Jovovom savršenstvu i poštenju, Sotona mu ništa više nije mogao, te je stoga odustao od daljih napada, kao i od optužbi koje je protiv njega izneo pred Bogom Jahveom. To je značilo da je Jov nadvladao svet, da je nadvladao vlastito telo, nadvladao Sotonu i pobedio smrt; u potpunosti i do kraja, postao je čovek koji pripada Bogu. Tokom obe ove kušnje, Jov je bio postojan u svom svedočenju, uistinu je proživljavao vlastito savršenstvo i poštenje, i proširio opseg vlastitih životnih načela u pogledu straha od Boga i izbegavanja zla. Nakon što je prošao kroz te dve kušnje, u Jovu se rodilo jedno bogatije iskustvo, koje ga je učinilo zrelijim i mudrijim, učinilo ga jačim i osnažilo njegova ubeđenja, a ujedno ga još snažnije uverilo u ispravnost i vrednost integriteta kojeg se čvrsto držao. Zahvaljujući kušnjama kojima ga je Bog Jahve podvrgnuo, stekao je dublje razumevanje i osećaj za Božju brigu o ljudima, a ujedno je mogao i da uvidi dragocenost Božje ljubavi, te je, od tog trenutka, svom strahu od Boga pridodao još i pažnju i ljubav prema Njemu. Kušnje Boga Jahvea ne samo da Jova nisu udaljile od Njega, već Mu je njegovo srce prišlo još bliže. Kad je telesni bol, koji je Jov trpeo, dostigao svoj vrhunac, zbog zabrinutosti Boga Jahvea, koju je takođe osećao, Jov nije imao drugog izbora osim da prokune dan kada se rodio. Takvo njegovo držanje nije bilo nešto što je unapred isplanirano, već prirodno otkrovenje brige i ljubavi prema Bogu u njegovom srcu, prirodno otkrovenje koje je poteklo iz njegove brige i ljubavi prema Bogu. Drugim rečima, pošto je mrzeo sebe, i pošto nije ni hteo ni mogao da podnese da Bog zbog njega pati, to su njegova briga i ljubav prema Njemu dostigli tačku nesebičnosti. Jov je, u to vreme, svoje dugogodišnje divljenje i čežnju prema Bogu, kao i svoju odanost Bogu, uzdigao na nivo brige i ljubavi. Ujedno je na nivo brige i ljubavi uzdigao i svoju veru i poslušnost prema Bogu, kao i svoj strah od Boga. Nije sebi dozvolio da učini išta što bi Bogu nanelo štetu, da Ga svojim ponašanjem na bilo koji način povredi, niti da Ga iz vlastitih razloga rastuži ili ožalosti, pa čak ni da ga oneraspoloži. Iako je on i dalje bio isti onaj Jov odranije, u Božjim su očima njegova vera, poslušnost i strah od Boga doneli Bogu potpuni užitak i zadovoljstvo. Tada je Jov dostigao savršenstvo kojem se Bog nadao; postao je neko ko je uistinu dostojan da u Božjim očima bude nazvan „savršenim i poštenim“ čovekom. Njegova pravedna dela omogućila su mu da nadvlada Sotonu i da postojano svedoči o Bogu. Ta su ga pravedna dela ujedno učinila savršenim i omogućila mu da vrednost vlastitog života uzdigne i prevaziđe kao nikada pre, a takođe su ga učinila i prvom osobom koju Sotona više nije

napadao, niti iskušavao. Pošto je bio pravedan, Sotona ga je optužio i iskušavao; zbog svoje pravednosti predat je u ruke Sotoni, a zahvaljujući njoj je i nadvladao Sotonu i bio postojan u svom svedočenju. Od tog trenutka, Jov je postao prvi čovek koji više nikad neće biti predat Sotoni u ruke, koji je uistinu stupio pred Božji presto i živeo u svetlosti, pod Božjim blagoslovima, i koji je lišen daljeg Sotoninog špijuniranja i pustošenja… U Božjim je očima postao pravi čovek; bio je slobodan…

O Jovu

Saznavši kako je Jov bio podvrgnut kušnjama, većina vas će verovatno poželeti da sazna nešto više o samom Jovu, a naročito o tajni pomoću koje je stekao hvalu od Boga. Hajde onda da danas popričamo o Jovu!

U svakodnevnom životu Jova, vidimo njegovu savršenost, poštenje, strah od Boga i izbegavanje zla

Ako već pričamo o Jovu, moramo početi od ocene koju je o njemu izrekao Sâm Bog: „Nema na zemlji čoveka koji je, poput njega, savršen, pošten, bogobojažljiv i kloni se zla.“

Hajde da najpre saznamo nešto o Jovovoj savršenosti i poštenju.

Kako vi razumete reči „savršen“ i „pošten“? Smatrate li da je Jov bio čovek bez ijedne zamerke, da je bio častan? To bi, naravno, bilo doslovno tumačenje i shvatanje reči „savršen“ i „pošten“. Međutim, kontekst stvarnog života predstavlja sastavni deo istinskog razumevanja Jova – reči, knjige i teorije nam, same po sebi, neće pružiti nikakve odgovore. Počećemo tako što ćemo razmotriti Jovov život kod kuće, to jest, njegovo uobičajeno ponašanje tokom života. Iz toga ćemo saznati nešto o njegovim životnim načelima i ciljevima, kao i o njegovoj ličnosti i njegovim težnjama. Pročitajmo sada završne reči iz odlomka Knjige o Jovu 1:3: „Taj je čovek bio najčuveniji od svih ljudi sa Istoka.“ Ove nam reči kazuju da je Jov imao veoma visok status i položaj i, mada se iz njih ne vidi da li je on od svih ljudi sa Istoka bio moćniji zbog svoje ogromne imovine ili zato što je bio savršen i pošten, što se plašio Boga i ujedno se klonio zla, znamo da su, sve u svemu, Jovov status i položaj bili veoma cenjeni. Prema onome što je zabeleženo u Bibliji, prvi utisci koje su ljudi stekli o Jovu ukazivali su na to da je on savršen, da se plaši Boga i izbegava zlo, te da poseduje veliko bogatstvo i status uvaženog čoveka. Za jednu normalnu osobu, koja živi u takvom okruženju i pod takvim uslovima, Jovova ishrana, kvalitet života i različiti aspekti njegovog ličnog života bili bi u središtu pažnje većine ljudi; stoga moramo da nastavimo sa čitanjem svetih spisa: „Elem, njegovi su sinovi odlazili na kućne gozbe koje su priređivali, svaki od njih u svoj dan. Slali su pozive svojim trima sestrama da sa njima piju i jedu. A kada bi se izređali dani gozbe, Jov je slao po njih da ih posveti. Ustajao bi rano ujutro i prinosio svespalnice za svakog od njih. Naime, govorio je Jov: ’Možda su deca sagrešila i u svom srcu proklela Boga.’ I Jov je to radio svakog dana“ (Knjiga o Jovu 1:4-5). Iz ovog odlomka saznajemo dve stvari: prva je da su se Jovovi sinovi i kćeri redovno gostili, uz obilje jela

i pića; a druga da je Jov često prinosio žrtve paljenice, jer se brinuo za svoje sinove i kćeri, strahujući da su se ogrešili i da su se u srcu odrekli Boga. Na taj su način opisani životi dve različite vrste ljudi. Prvoj grupi pripadaju Jovovi sinovi i kćeri, koji su se, zahvaljujući svom bogatstvu, često gostili, živeli raskošno, pili i večerali do mile volje i uživali u visokom kvalitetu života koji im je materijalno bogatstvo omogućavalo. Budući da su živeli takvim životom, oni su neminovno činili grehe i često vređali Boga – a ipak se nisu pričešćivali ni prinosili žrtve paljenice. Vidite, dakle, da u njihovim srcima nije bilo mesta za Boga, da oni nisu razmišljali o Božjim blagodatima, niti su strahovali od toga da bi mogli da uvrede Boga, a još manje od toga da bi mogli da Ga se u svojim srcima odreknu. Mi se, naravno, nećemo usredsređivati na Jovovu decu, već na ono što je Jov uradio kada se s takvim stvarima suočio; to je ta druga stvar koja je opisana u ovom odlomku, a koja se tiče Jovovog svakodnevnog života i njegove ljudskost-suštine. Na mestu gde su u Bibliji opisane gozbe Jovovih sinova i kćeri, Jov se uopšte ne pominje; kaže se samo da su njegovi sinovi i kćeri često zajedno jeli i pili. To praktično znači da Jov nije priređivao gozbe, niti je zajedno sa svojim sinovima i kćerima uživao u raskošnim jelima. Mada je bio bogat i posedovao mnogo imovine i brojne sluge, Jov nije luksuzno živeo. Nije bio opčinjen vrhunskim životnim okruženjem, nije zbog svog bogatstva preterivao u telesnim uživanjima, niti je zaboravljao da prinosi žrtve paljenice, a još se manje zbog toga u svom srcu polako udaljavao od Boga. Očigledno je, dakle, da je Jov živeo disciplinovano, da nije bio pohlepan, da nije bio sklon hedonizmu zbog Božjih blagoslova koje je primao, te da mu kvalitet života nije bio od primarne važnosti. Umesto toga, bio je skroman i ponizan, nije bio sklon razmetanju, a pred Bogom je bio pažljiv i oprezan. Često je razmišljao o Božjim blagodatima i blagoslovima, neprestano gajeći bogobojažljivo srce. U svom svakodnevnom životu, često bi poranio da prinese žrtve paljenice za svoje sinove i kćeri. Drugim rečima, ne samo što se sam plašio Boga, već se nadao da će se i njegova deca plašiti Boga, umesto da budu grešni prema Njemu. U njegovom srcu nije bilo mesta za materijalno bogatstvo, niti bi ono moglo da zauzme mesto koje je pripadalo Bogu; bilo zbog njega samog ili zbog njegove dece, tek svi njegovi svakodnevni postupci bili su povezani sa strahom od Boga i izbegavanjem zla. Njegov strah od Boga Jahvea nije ostajao samo na rečima, već je to bilo nešto što je on sprovodio u delo i što se ogledalo u svakom aspektu njegovog svakodnevnog života. Takvo Jovovo praktično ponašanje pokazuje nam da je on bio pošten i da je po svojoj suštini volelo pravdu i sve ono što je bilo pozitivno. To što je svoje sinove i kćeri često slao da se pričeste znači da nije odobravao ni priznavao njihovo ponašanje; umesto toga, u duši je bio frustriran njihovim ponašanjem i osuđivao ih je. Zaključio je da ponašanje njegovih sinova i kćeri nije ugodno Bogu Jahveu, te ih je stoga često pozivao da izađu pred Boga Jahvea i ispovede Mu svoje grehe. Jovovi postupci pokazuju nam drugu stranu njegove ljudskosti, onu zbog koje se nikad nije družio sa ljudima koji su često grešili i vređali Boga, već ih je izbegavao i klonio ih se. Iako su ti ljudi bili njegovi sinovi i kćeri, on zbog toga nije napuštao vlastita načela ponašanja, niti je zbog ličnih

osećanja prema njima povlađivao njihovim gresima. Umesto toga, zahtevao je od njih da se ispovede i da Boga Jahvea mole za strpljenje, i upozoravao ih da ne napuštaju Boga radi vlastitog pohlepnog užitka. Načela po kojima se Jov odnosio prema drugima neodvojiva su od načela njegovog straha od Boga i izbegavanja zla. Voleo je ono što je Bog prihvatao, a gnušao se svega što je Boga odbijalo; voleo je one koji su se u srcu plašili Boga, a gnušao onih koji su činili zlo i ogrešili se o Boga. Ta ljubav i to gnušanje pokazivali su se u njegovom svakodnevnom životu, i upravo je to bilo ono poštenje koje je Bog kod Jova video. To je, naravno, ujedno predstavljalo izraz i proživljavanje Jovove istinske ljudskosti u odnosu prema drugim ljudima u svakodnevnom životu, u koje moramo da se uputimo.

Ispoljavanja Jovove ljudskosti tokom kušnji (razumevanje Jovove savršenosti, poštenja, straha od Boga i izbegavanja zla tokom njegovih kušnji)

Ono o čemu smo maločas govorili jesu različiti aspekti Jovove ljudskosti, koji su se pokazivali u njegovom svakodnevnom životu pre no što je stavljen na probu. Sve te različite manifestacije nam, bez sumnje, pružaju početno znanje i razumevanje njegovog poštenja, straha od Boga i izbegavanja zla, i sasvim prirodno nude početnu potvrdu svega toga. Kažem „početnu“, zato što većina ljudi zapravo još uvek ne razume Jovovu ličnost, niti upornost sa kojom je tragao za putem koji vodi do poslušnosti prema Bogu i strahu od Njega. Drugim rečima, većina ljudi u svom shvatanju Jova ne ide dalje od donekle povoljnog utiska o njemu, koji se stiče nakon čitanja dva biblijska odlomka koji sadrže njegove reči „Jahve dao – Jahve i uzeo! Blagosloveno neka je ime Jahveovo!“ i „Prihvatili smo dobro od Boga, pa zar da zlo ne prihvatimo?“ Postoji, dakle, velika potreba za razumevanjem načina na koji je Jov proživljavao svoju ljudskost dok je bio podvrgnut Božjim kušnjama; jedino će tako svi moći da u celosti sagledaju njegovu istinsku ljudskost.

Kad je saznao da mu je celokupna imovina ukradena, da su njegovi sinovi i kćeri izgubili svoje živote, te da su mu sluge pobijene, on je ovako reagovao: „Jov je tada ustao i pocepao svoju odeću. Obrijao je svoju glavu, bacio se na tlo i poklonio“ (Knjiga o Jovu 1:20). Iz tih reči saznajemo sledeću činjenicu: nakon što je čuo tu vest, Jov se nije uspaničio, nije plakao niti krivio sluge koje su mu tu vest saopštile, a pogotovo nije analizirao mesto zločina, kako bi istražio i proverio sve detalje i otkrio šta se zaista dogodilo. Nije iskazivao bol, nije žalio zbog gubitka imovine, niti se rasplakao zbog gubitka dece i svojih najmilijih. Naprotiv, on je tada ustao, poderao sa sebe odeću i obrijao sebi glavu, pa se zatim bacio na zemlju i poklonio. Jovovi su postupci drugačiji od postupaka bilo kojeg običnog čoveka. Oni mnoge ljude zbunjuju i nagone ih da u svojim srcima prekorevaju Jova zbog njegove „hladnokrvnosti“. U slučaju iznenadnog gubitka imovine, normalnim bi ljudima prepuklo srce i bili bi očajni – neki bi čak pali u duboku depresiju. To je zato što je u njihovim srcima ljudska imovina rezultat truda koji

su čitavog života ulagali – to je ono na čemu se zasniva njihov opstanak, to je nada koja ih održava u životu; gubitak imovine znači da su svi njihovi napori bili uzaludni, da su ostali bez nade, pa čak i bez budućnosti. Takav je stav svakog normalnog čoveka prema vlastitoj imovini, sa kojom je u bliskim odnosima, a u tome se, ujedno, sastoji i značaj imovine u ljudskim očima. Kao takva, ogromna većina ljudi je zbunjena Jovovim ravnodušnim stavom prema gubitku vlastite imovine. Danas ćemo zbunjenost tih ljudi odagnati, tako što ćemo objasniti šta se u Jovovom srcu zapravo dešavalo.

Zdrav razum nam govori da je Jov trebalo da pred Bogom bude postiđen zbog gubitka imovine, koju mu je Bog u izobilju podario, zbog toga što se nije bolje brinuo o njoj i što je nije bolje pazio; drugim rečima, što nije sačuvao imovinu koju mu je Bog podario. Kada je, dakle, saznao da mu je imovina pokradena, prvo što je trebalo da učini bilo je da ode na mesto zločina i popiše sve što je izgubio, a zatim da se ispovedi Bogu, kako bi mogao ponovo da stekne Božji blagoslov. Jov, međutim, to nije učinio, a za to je, naravno, imao svoje razloge. U svom je srcu duboko verovao da je sve što je imao dobio od Boga, te da njegovo imanje nije bilo proizvod njegovog vlastitog truda. Stoga on na Božje blagoslove nije gledao kao na nešto što treba da iskoristi, već je načela svog opstanka zasnivao na tome da se svom snagom drži puta koji treba da sledi. Cenio je Božje blagoslove i zahvaljivao Mu se na njima, ali ih nije ljubomorno čuvao, niti je tražio da ih bude još više. Takav je bio njegov odnos prema imovini. Nije činio ništa u cilju sticanja blagoslova, nije brinuo ni očajavao zbog nedostatka ili gubitka Božjih blagoslova, nije se divlje i ludački radovao zbog njih, nije zanemarivao put Božji, niti je, zbog blagoslova u kojima je često uživao, zaboravljao na Božju blagodat. Njegov odnos prema vlastitoj imovini otkriva ljudima njegovu pravu ljudskost: kao prvo, Jov nije bio pohlepan čovek, niti je bio zahtevan u pogledu svog materijalnog života. Nadalje, nikada se nije brinuo niti plašio da će mu Bog oduzeti sve što ima, u čemu se ujedno ogledao i odnos poslušnosti prema Bogu u njegovom srcu; drugim rečima, on nije imao nikakve zahteve ni pritužbe u pogledu toga kada će mu i da li će mu Bog sve to oduzeti, niti je razmišljao o eventualnim razlozima tog oduzimanja, već je samo nastojao da se povinuje Božjim uređenjima. I treće, on nikad nije smatrao da je njegovo imanje posledica njegovog vlastitog truda, jer je znao da mu ga je Bog podario. To je bila njegova vera u Boga i pokazatelj njegovih uverenja. Da li su Jovova ljudskost i njegova prava svakodnevna nastojanja jasno rezimirani u ove tri tačke? Jovova ljudskost i njegova nastojanja predstavljaju sastavni deo njegovog hladnokrvnog držanja nakon gubitka celokupne imovine. Upravo zbog toga što je svakodnevno tragao, Jov je posedovao rast i uverenje da tokom Božjih kušnji kaže: „Jahve dao – Jahve i uzeo! Blagosloveno neka je ime Jahveovo!“ Te reči nisu stečene preko noći, niti su se tek tako pojavile u njegovoj glavi. U njima se ogledalo sve što je on, tokom svog dugogodišnjeg životnog iskustva, video i stekao. Da li, u poređenju sa svima onima koji samo tragaju za Božjim blagoslovima, koji se plaše da će im ih Bog oduzeti i koji to mrze i žale se na to, Jovova poslušnost zapravo i nije bila baš mnogo realna? Zar Jov nije izuzetno iskren i pošten,

u poređenju sa svima onima koji veruju da Bog postoji, ali zato nikad nisu poverovali da on vlada nad svim stvarima?

Jovova razumnost

Jovova stvarna iskustva i njegova iskrena i poštena ljudskost, značili su da je on, nakon što je ostao bez svog imanja i bez dece, donosio najrazumnije moguće sudove i odluke. Takve razumne odluke bile su neodvojive od njegovih svakodnevnih aktivnosti i od Božjih dela koja je upoznao tokom svog svakodnevnog života. Njegova iskrenost mu je omogućila da poveruje kako Jahveova ruka upravlja svim stvarima; njegova vera mu je omogućila da spozna činjenicu o suverenosti Boga Jahvea nad svim stvarima; njegovo znanje ga je učinilo spremnim i sposobnim da se pokori suverenosti i uređenjima Boga Jahvea; njegova poslušnost mu je omogućila da sve istinitije strahuje od Boga Jahvea; njegov strah je učinio da se sve realnije kloni zla; na kraju, Jov je postao savršen jer se plašio Boga i klonio zla; njegova savršenost ga je učinila mudrim i podarila mu vrhunsku razumnost.

Kako treba da shvatimo reč „razumnost“? Ona, u doslovnom tumačenju, znači posedovati zdrav razum, razmišljati logično i razborito, pametno govoriti, raditi i rasuđivati, te posedovati čvrste i ispravne moralne standarde. Pa ipak, Jovovu razumnost nije tako lako objasniti. Kad kažemo da je Jov bio krajnje razuman, to se prvenstveno odnosi na njegovu ljudskost i na njegovo držanje pred Bogom. Budući da je bio iskren, mogao je da poveruje u Božju suverenost i da joj se pokori, čime je stekao znanje koje je drugima bilo nedostižno, a to ga je znanje osposobilo da precizno razazna, prosudi i definiše ono što ga je snašlo, i omogućilo mu da tačnije i pronicljivije odabere šta će činiti i čega će se čvrsto držati. To, drugim rečima, znači da su njegove reči, ponašanje, načela na kojima je zasnivao svoje postupke i kodeks po kojem je delovao bili pravilni, jasni i konkretni, a ne slepi, plahoviti i emotivni. Znao je da se postavi prema svemu što ga je zadesilo, umeo je da balansira i da upravlja odnosima između kompleksnih događaja, znao je kako da se čvrsto drži puta koji je trebalo da sledi i, povrh toga, znao je kako da se ponaša kad mu je Bog Jahve sve dao, a potom sve i uzeo. U tome se baš i ogledala Jovova razumnost. Upravo zbog toga što je posedovao takvu razumnost, Jov je, nakon što je ostao bez svog imanja i bez svojih sinova i kćeri, rekao: „Jahve dao – Jahve i uzeo! Blagosloveno neka je ime Jahveovo!“

Kad se suočio sa užasnim fizičkim bolom i sa zamerkama svojih rođaka i prijatelja, i kada je pogledao smrti u oči, svojim je držanjem ljudima još jednom pokazao svoje pravo lice.

Jovovo pravo lice: istinito, čisto i lišeno svake laži

Hajde da pročitamo odlomak 2:7-8 iz Knjige o Jovu: „Sotona tada ode od Jahvea, pa Jova od glave do pete osu odvratnim čirevima. On je uzeo parče crepa i njime se češao dok je sedeo u pepelu.“ Ovde je opisano kako se Jov držao kad su mu svud po telu iskočili bolni čirevi. On je tada seo u pepeo i trpeo bol. Niko ga nije lečio, niti mu

pomogao da umanji taj fizički bol; stoga je on upotrebio parče crepa, da njime ostruže bolne čireve sa kože. Na prvi pogled, bila je to samo jedna etapa njegove patnje, koja nije imala nikakve veze s njegovom ljudskošću i strahom od Boga, budući da Jov tada nijednom rečju nije izrazio svoje raspoloženje i svoje stavove. Pa ipak, njegovi postupci i njegovo držanje i dalje su predstavljali pravi izraz njegove ljudskosti. U zapisu iz prethodnog poglavlja možemo pročitati da je Jov bio najveći od svih ljudi sa Istoka. S druge strane, ovaj odlomak iz drugog poglavlja Knjige o Jovu, pokazuje nam kako se taj velikan sa Istoka zapravo češao komadom crepa, sedeći sred pepela. Primećujete li očigledan kontrast između ova dva opisa? Taj nam kontrast pokazuje Jovovo pravo lice: uprkos svom prestižnom položaju i statusu, on te stvari nikada nije voleo, niti je na njih obraćao pažnju; nije mario za to kako drugi gledaju na njegov položaj, niti ga je brinulo da li će njegovi postupci i držanje imati bilo kakav negativan uticaj na to; nije se prepuštao uživanju u blagodetima svog statusa, niti u slavi koja je uz takav status i položaj išla. Jedino mu je bilo stalo do vlastite vrednosti i do značaja koji je njegov život imao u očima Boga Jahvea. Jovovo pravo lice predstavljalo je samu njegovu suštinu: nije voleo slavu i bogatstvo, niti je živeo za njih; bio je istinit, čist i lišen svake laži.

Jovovo razdvajanje ljubavi i mržnje

Druga strana Jovove ljudskosti prikazana je kroz njegov razgovor sa vlastitom ženom: „Tada mu je žena rekla: 'Ti li se još držiš svoje čestitosti? Prokuni Boga, pa umri!' A on joj uzvrati: 'Brbljaš kao neka luda žena! Prihvatili smo dobro od Boga, pa zar da zlo ne prihvatimo?'“ (Knjiga o Jovu 2:9-10). Videvši koliko se muči, Jovova žena je pokušala da ga posavetuje kako da izbegne dalje mučenje, ali Jov nije priznao njene „dobre namere“; umesto toga, one su u njemu probudile gnev, jer je ona poricala njegovu veru u Boga Jahvea i poslušnost prema Njemu, a takođe je poricala i samo postojanje Boga Jahvea. To je Jovu bilo nepodnošljivo, jer on ni sebi, a kamoli nekom drugom, nikad ne bi dozvolio da učini išta što bi Boga osporilo ili vređalo. Kako je onda mogao da ostane ravnodušan kad je čuo kako drugi izgovaraju bogohulne reči i uvrede upućene Bogu? Zbog toga je i svoju ženu nazvao „ludom ženom“. Sa osećanjem gneva i mržnje prema njoj, zamerio joj je i prekorio je. Bio je to prirodni izraz njegove ljudskosti – pravljenje razlike između ljubavi i mržnje – kao i istinski prikaz njegove poštene ljudskosti. Jov je imao osećaj za pravdu – osećaj zbog kojeg je mrzeo plime i vetrove poroka, zbog kojeg se gnušao, osuđivao i odbacivao besmislenu jeres, smešne argumente i budalaste tvrdnje, i koji mu je omogućio da ostane veran svojim ispravnim načelima i držanju, čak i onda kad je bio odbačen od mase i napušten od njemu bliskih ljudi.

Jovova dobrodušnost i iskrenost

Budući da se u Jovovom držanju odražavaju različiti aspekti njegove ljudskosti, šta od te njegove ljudskosti možemo da vidimo kada zine da prokune dan kad se rodio? O ovoj ćemo temi govoriti u nastavku teksta.

Maločas sam govorio o poreklu Jovovog proklinjanja dana svog rođenja. Šta iz toga zaključujete? Da je Jov bio tvrdoglav, da nije bio u stanju da voli, da je bio hladan, bezosećajan i lišen ljudskosti, da li bi on onda mario za želju srca Božjeg? Da li bi, zbog toga što mu je bilo stalo do Božjeg srca, mogao da prezire dan u kom se rodio? Drugim rečima, da je bio tvrdoglav i lišen ljudskosti, da li bi mogao da tuguje zbog Božje boli? Da li bi mogao da prokune dan svog rođenja zbog toga što je Bog bio ožalošćen zbog njega? Odgovor je apsolutno odrečan! Pošto je bio dobrodušan, bilo mu je stalo do Božjeg srca; zato što je mario za Božje srce, Jov je osećao Božji bol; pošto je bio dobrodušan, više ga je mučio osećaj Božjeg bola; pošto je osetio Božju bol, počeo je da se gnuša dana svog rođenja, te ga je stoga i prokleo. Nekome ko sve to posmatra sa strane, celokupno ponašanje Jova tokom kušnji bilo je za primer. Jedino njegovo proklinjanje dana u kojem se rodio stavlja znak pitanja na njegovu savršenost i poštenje, ili pak nudi drugačiju ocenu svega toga. U stvari, bio je to najtačniji izraz Jovove ljudskosti. Njegovu ljudskost-suštinu niko drugi nije sakrio, upakovao, niti revidirao. Kad je prokleo dan svog rođenja, pokazao je dobrodušnost i iskrenost koje leže duboko u njegovom srcu; bio je poput izvora čija je voda toliko bistra i providna, da se kroz nju vidi dno korita.

Saznavši sve ovo o Jovu, većina ljudi će nesumnjivo doći do prilično tačne i objektivne procene Jovove ljudskost-suštine. Oni bi ujedno trebalo da steknu duboko, praktično i naprednije razumevanje i uvažavanje Jovove savršenosti i poštenja, o kojima govori Bog. Nadajmo se da će takvo razumevanje i uvažavanje ovim ljudima pomoći da krenu putem koji vodi do straha od Boga i izbegavanja zla.

Odnos između Božje predaje Jova u Sotonine ruke i ciljeva Božjeg dela

Iako većina ljudi danas priznaje da je Jov bio savršen i pošten, da se plašio Boga i klonio se zla, to priznanje im ne pomaže da bolje razumeju Božje namere. Dok zavide Jovovoj ljudskosti i njegovim težnjama, oni istovremeno Bogu postavljaju sledeće pitanje: ako je Jov bio tako savršen i pošten, i ako mu se ljudi toliko dive, zašto ga je onda Bog uopšte predavao u ruke Sotoni i izlagao ga tolikim mukama? Mora da mnogi ljudi u svojim srcima nose ovakva pitanja – ili, preciznije, ova se sumnja rađa u srcima mnogih ljudi. Pošto ovo pitanje tolike ljude zbunjuje, moramo ga ovde otvoriti i na pravi način objasniti.

Sve što Bog čini neophodno je i izuzetno značajno, jer sve što On čini u čoveku tiče se Njegovog upravljanja i spasenja ljudskog roda. Naravno, ni delo koje je Bog učinio u Jovu nije drugačije, iako je Jov bio savršen i uspravan u Božjim očima. Drugim rečima, svrha Božjih postupaka ostaje nepromenjena bez obzira na to šta On čini ili kojim sredstvima to čini, bez obzira na cenu i bez obzira na Njegov cilj. Njegova je svrha da u čoveka usadi Božje reči, kao i Božje zahteve i volju za čovekom; drugim rečima, svrha Mu je da u čoveka usadi sve ono što On, u skladu sa Svojim koracima, smatra pozitivnim, čime omogućava čoveku da razume Božje srce i Božju suštinu, i dozvoljava mu da se

pokori Božjem suverenitetu i uređenjima, omogućavajući mu da na taj način dostigne strah od Boga i da se kloni zla – sve je to jedan aspekt svrhe Božje u svemu što čini. Drugi aspekt je da čoveka često predaje Sotoni, jer je Sotona kontrast i uslužni predmet u Božjem delu; na ovaj način, Bog ljudima omogućava da u Sotoninim iskušenjima i napadima vide svu zlobu, ružnoću i odvratnost Sotone, čime kod ljudi stvara mržnju prema Sotoni i omogućava im da spoznaju i prepoznaju ono što je negativno. Ovaj proces ljudima omogućava postepeno oslobađanje od Sotonine kontrole i optužbi, narušavanja i napada – sve dok oni, zahvaljujući Božjim rečima, svom bogopoznanju i poslušnosti Bogu, te svojoj veri i strahu od Boga, konačno ne trijumfuju nad Sotoninim napadima i optužbama; tek tada će ljudi biti potpuno izbavljeni iz vlasti Sotone. Izbavljenje ljudi ukazuje na to da je Sotona poražen i da oni više nisu hrana u Sotoninim ustima – umesto da ih proguta, Sotona ih se odrekao. To je zato što takvi ljudi stoje uspravno, zato što poseduju veru, poslušnost i strah od Boga, i zato što u potpunosti raskidaju sa Sotonom. Oni Sotonu posramljuju, prave od njega kukavicu i odlučno ga pobeđuju. Njihova odlučnost da slede Boga, njihova poslušnost i strah od Boga pobeđuju Sotonu i primoravaju ga da ih se potpuno odrekne. Samo je takve ljude Bog zaista zadobio, a upravo to je i krajnji cilj Božji u spasavanju čoveka. Svi oni koji slede Boga moraju se suočiti sa velikim i malim Sotoninim iskušenjima i napadima ukoliko žele da budu spaseni i da budu potpuno zadobijeni od Boga. Oni koji isplivaju iz ovih iskušenja i napada i koji su u stanju da u potpunosti pobede Sotonu, jesu oni koje je Bog spasao. To znači da su od Boga spaseni oni koji su prošli kroz Božje kušnje i koje je Sotona nebrojeno puta iskušavao i napadao. Oni koje je Bog spasao razumeju Božju volju i zahteve, spremni su da se tiho saglase sa Božjim suverenitetom i uređenjem, i ne skreću s puta bogobojažljivosti i izbegavanja zla čak ni usred Sotoninih iskušenja. Oni koje je Bog spasao pošteni su i dobrodušni ljudi, ljudi koji razlikuju ljubav od mržnje, imaju osećaj za pravdu i razumni su, sposobni su da brinu o Bogu i da kao zenicu oka čuvaju sve što je od Boga. Takve ljude Sotona ne vezuje, ne špijunira, ne optužuje, niti ih zlostavlja; oni su sasvim slobodni, oni su u potpunosti oslobođeni i pušteni iz ropstva. Upravo je Jov bio jedan takav čovek slobode i upravo je zato značajno to što ga je Bog predao Sotoni.

Osim što ga je Sotona zlostavljao, Jov je ujedno stekao i večnu slobodu, stekao je pravo da više nikada ne bude podvrgnut kvarenju, zlostavljanju i optužbama od strane Sotone, već da umesto toga slobodno i neopterećeno živi u svetlosti Božjeg lica i usred blagoslova koje mu je Bog podario. To pravo niko nije mogao da mu oduzme, da ga uništi, niti da ga ugrabi za sebe. Ono je Jovu dato u zamenu za njegovu veru, odlučnost i poslušnost prema Bogu, kao i za njegov strah od Boga; Jov je platio cenu svog života da bi osvojio radost i sreću na zemlji i da bi stekao pravo da, što je sasvim prirodno i opravdano, Stvoritelja obožava kao istinsko Božje stvorenje na zemlji, bez ikakvih ometanja. To je ujedno bio i najznačajniji ishod kušnji kojima je Jov bio podvrgnut.

U vreme kad ljudi još čekaju na spasenje, Sotona njihove živote često narušava, pa čak i upravlja njima. Drugim rečima, ljudi koji nisu spaseni, zatočenici su Sotone; oni nemaju slobodu, Sotona od njih ne odustaje, nisu kadri niti imaju pravo da se klanjaju Bogu, a Sotona ih pri tom u stopu prati i žestoko napada. Takvi ljudi nemaju šta da kažu o sreći, niti o pravu na normalnu egzistenciju, a kamoli o vlastitom dostojanstvu. Jedino ako ustaneš i povedeš bitku protiv Sotone, koristeći kao oružje u toj bici na život i smrt svoju veru u Boga, poslušnost i strah od Boga, tako da do nogu potučeš Sotonu, nateraš ga da podvije rep i da drhti od straha kad god te vidi, te da sasvim odustane od napada i optužbi protiv tebe – jedino tako ćeš se spasti i postati slobodan. Ako si odlučan da u potpunosti raskrstiš sa Sotonom, ali nisi opremljen oružjem koje će ti pomoći da ga poraziš, onda ćeš i dalje biti u opasnosti. Kako vreme bude odmicalo, ako te Sotona toliko izmuči da ti iscrpi i poslednji atom snage, a da ti pre toga nisi bio u prilici da svedočiš i da se još uvek nisi u potpunosti oslobodio Sotoninih optužbi i napada, tvoje će nade u spasenje biti veoma male. Na kraju, kad bude objavljen svršetak Božjeg dela, Sotona će te i dalje držati u šaci, nećeš moći da se oslobodiš, te ćeš zauvek ostati bez ijedne prilike i bez svake nade. Iz ovoga se implicitno može zaključiti da će takvi ljudi u potpunosti biti Sotonini zatočenici.

Prihvatite Božje kušnje, nadvladajte Sotonina iskušenja i dopustite Bogu da zadobije čitavo vaše biće

Tokom obavljanja dela trajnog snabdevanja i davanja podrške čoveku, Bog čoveku u celini saopštava Svoju volju i zahteve, i pokazuje mu Svoje postupke, Svoju narav i sve ono što On ima i što jeste. Cilj je da se čovek opremi rastom i da mu se omogući da od Boga stekne razne istine dok Ga sledi – istine koje u čovekovim rukama postaju oružje koje mu je Bog dao za borbu protiv Sotone. Ovako opremljen, čovek mora da se suoči sa Božjim proverama. Bog na raspolaganju ima mnoge načine i puteve da čoveka proveri, ali svaki od njih zahteva „saradnju“ Božjeg neprijatelja: Sotone. To znači da Bog čoveka, pošto mu je dao oružje za borbu protiv Sotone, predaje Sotoni i dozvoljava Sotoni da „proveri“ čovekov rast. Ako čovek uspe da se probije kroz Sotonin borbeni poredak, ako uspe da umakne iz Sotoninog obruča i ostane živ, taj je čovek izdržao proveru. Ali ukoliko ne uspe da se probije kroz Sotonin borbeni poredak, već se potčini Sotoni, on će onda pasti na proveri. Ma koji čovekov aspekt da ispituje, ovo su kriterijumi Božje provere: da li je čovek postojan u svom svedočenju dok ga Sotona napada, te da li je napustio Boga i predao se Sotoni, potčinivši mu se dok ga ovaj držao u zamci. Može se reći da čovekovo spasenje zavisi od toga da li on Sotonu može da nadvlada i pobedi, dok čovekovo oslobađanje zavisi od toga da li je on u stanju da sâm, bez ičije pomoći, podigne oružje koje mu je dao Bog i njime raskine Sotonine okove, nateravši ga da napusti svaku nadu i ostavi ga na miru. Ako Sotona izgubi nadu i odrekne se nekog čoveka, to znači da Sotona više nikad neće pokušati da tog čoveka oduzme Bogu, nikada ga više neće optuživati, niti mu narušavati mir, i nikad ga više neće namerno

mučiti i napadati; samo će takav čovek zaista biti zadobijen od Boga. Ovo je kompletan proces kojim Bog zadobija ljude.

Upozorenje i prosvećenje koje potonjim naraštajima pruža Jovovo svedočenje

Istovremeno sa razumevanjem procesa tokom kojeg Bog u potpunosti nekoga pridobija, ljudi će razumeti i ciljeve i značaj Božjeg predavanja Jova u ruke Sotonine. Ljudi se zbog Jovovih muka više ne uznemiravaju i stekli su novi uvid u njihov značaj. Oni više ne brinu da li će i sami biti podvrgnuti istim iskušenjima kao Jov, i više se ne protive budućim Božjim kušnjama, niti ih odbacuju. Jovova vera, njegova poslušnost i njegovo svedočenje o nadvladavanju Sotone, za ljude predstavljaju izvor ogromne pomoći i ohrabrenja. Oni u Jovu vide nadu u sopstveno spasenje i shvataju da je verom, poslušnošću i strahom od Boga sasvim moguće poraziti Sotonu i prevladati nad njim. Ljudi vide da, dokle god su saglasni sa Božjom suverenošću i uređenjima, dokle god poseduju odlučnost i veru da ne napuste Boga nakon što izgube sve što su imali, Sotoni će moći da nanesu poraz i sramotu; oni takođe vide da treba samo da poseduju odlučnost i istrajnu čvrstinu u svom svedočenju – čak i ako to podrazumeva da će izgubiti život – da bi se Sotona uplašio i dao u bezglavo bekstvo. Jovovo svedočenje ujedno je i upozorenje potonjim naraštajima, upozorenje u kojem se kaže da, ukoliko ne poraze Sotonu, nikada neće moći da se oslobode njegovih optužbi i narušavanja, niti će ikada moći da izbegnu njegovo zlostavljanje i napade. Jovovo svedočenje prosvetilo je kasnije naraštaje. Kroz to prosvećenje, ljudi uče da će Boga moći da se plaše i da se klone zla samo ako budu savršeni i pošteni; uče da će moći snažno i odlučno da svedoče samo ukoliko se budu plašili Boga i izbegavali zlo, te da, samo ukoliko budu snažno i odlučno svedočili o Bogu, nikada neće biti pod Sotoninom kontrolom i živeće u skladu s Božjim smernicama i pod Božjom zaštitom – drugim rečima, samo tada će oni biti uistinu spaseni. Svako ko teži spasenju treba da se ugleda na Jovovu ličnost i na njegove životne težnje. Ono što je Jov celog svog života proživljavao, kao i njegovo ponašanje tokom kušnji, predstavlja dragocen izvor za sve koji tragaju za putem koji vodi ka strahu od Boga i izbegavanju zla.

Jovovo svedočenje donosi utehu Bogu

Ako vam sada kažem da je Jov divan čovek, vi možda nećete moći da shvatite značenje tih reči, niti da dokučite sentiment koji u stvari predstavlja pravi razlog zbog kojeg sam vam o svemu ovome govorio; ali, sačekajte da i sami doživite iskušenja ista ili slična Jovovim, da budete izloženi nesrećama, da iskusite kušnje koje je Bog lično za vas uredio, sačekaj da i sâm daš sve od sebe i da otrpiš poniženja i teškoće kako bi porazio Sotonu i usred iskušenja svedočio o Bogu – i tek ćeš tada moći uistinu da ceniš značenje ovih reči koje govorim. Tada ćeš osetiti da si daleko inferiorniji u odnosu na Jova, osetićeš koliko je Jov divan i koliko zaslužuje da ti bude uzor. Kad dođe taj dan,

shvatićeš koliko su one klasične reči, koje je Jov izgovorio, važne za nekoga ko je iskvaren i ko živi u ovim našim vremenima, i shvatićeš koliko je današnjim ljudima teško da postignu ono što je postigao Jov. Kad osetiš da ti je teško, shvatićeš koliko je Božje srce uznemireno i zabrinuto, shvatićeš koliko je visoka cena koju Bog plaća da bi zadobio takve ljude i koliko je dragoceno sve što Bog čini i sve što od Sebe daje za ljudski rod. Sada, nakon što ste saslušali ove reči, možete li tačno da razumete i da ispravno ocenite Jova? Da li je, po vašem mišljenju, Jov bio zaista savršen i pošten čovek, koji se plašio Boga i klonio zla? Verujem da će većina ljudi na ovo pitanje sasvim sigurno odgovoriti potvrdno. Jer, činjenice o tome šta je Jov učinio i šta je otkrio, ne može da porekne nijedan čovek, a ni Sotona. One predstavljaju najsnažniji dokaz Jovovog trijumfa nad Sotonom. Taj je dokaz stvoren u Jovu i to je bilo prvo svedočenje koje je Bog primio. Kada je, dakle, Jov, tokom svojih iskušenja, odneo pobedu nad Sotonom i svedočio o Bogu, Bog je u njemu video nadu i Njegovo je srce utešio Jov. Od doba postanja pa sve do vremena u kojem je Jov živeo, Bog je tada po prvi put uistinu iskusio šta znači uteha i šta znači dobiti utehu od čoveka. Tada je On po prvi put video i zadobio istinsko svedočenje o Sebi.

Verujem da će većina ljudi, nakon što budu čuli za Jovovo svedočenje i pročitali zapise o njegovim različitim aspektima, napraviti planove za put koji se pruža pred njima. Isto tako, verujem da će većina ljudi, koji su trenutno ispunjeni strepnjom i strahom, polako početi da opuštaju svoj um i svoje telo, te da će, malo po malo, osetiti olakšanje…

Naredni odlomci takođe sadrže zapise o Jovu. Hajde, stoga, da nastavimo sa čitanjem.

4. Jov svojim ušima sluša o Bogu

Knjiga o Jovu 9:11 Gle! Pored mene on prolazi, a ja ga ne vidim. On prolazi, a ja ga ne opažam.

Knjiga o Jovu 23:8-9 Gle, odem li napred, njega nema; ni pozadi njega ne opažam. Ne vidim ga ni na levo, tamo gde deluje; ne vidim ga ni na desno, kada se okrene.

Knjiga o Jovu 42:2-6 Ja znam da si ti svemoguć, nezadržive su tvoje namere! Pitao si: „Ko je taj što neznanjem pokriva savet?“ Eto, govorio sam, a nisam shvatao stvari koje su mi bile čudesne da bi ih poznavao! Rekao si: „Molim te, čuj me, ja ću da govorim! Ja ću tebe da pitam a ti mi razjasni.“ Ušima sam slušao o tebi a sada sam te i očima video! Zato se sâm sebe gadim! U prašini i pepelu ja se kajem!

Iako mu se Bog nije otkrio, Jov veruje u Njegovu suverenost

Kakav je smisao ovih reči? Je li iko od vas shvatio činjenicu koja se u njima krije? Kao prvo, kako je Jov znao da Bog postoji? A zatim, kako je znao da On vlada nebom i zemljom i svim stvorenjima? Postoji odlomak koji nudi odgovore na oba pitanja: „Ušima sam slušao o tebi a sada sam te i očima video! Zato se sâm sebe gadim! U prašini i pepelu ja se kajem!“ Iz ovih reči saznajemo da Jov Boga nije video vlastitim očima, već je o Njemu saznao iz predanja. Upravo je u takvim okolnostima on krenuo putem Božjeg

sledbeništva, nakon čega je potvrdio postojanje Boga u svom životu, i među svim stvarima. Ovde postoji jedna nepobitna činjenica – koja je to činjenica? Uprkos tome što je mogao da sledi put bogobojažljivosti i izbegavanja zla, Jov zapravo nikad nije video Boga. Nije li on po tome identičan današnjim ljudima? Jov nikad nije video Boga, što znači da, iako je čuo za Njega, nije znao ni gde je On, ni kakav je, niti šta Bog zapravo radi. Sve su to subjektivni faktori; objektivno govoreći, iako je sledio Boga, Bog mu se nikada nije javio, niti mu se ikada obratio. Zar to nije činjenica? Mada Bog nije sa njim razgovarao, niti mu je izdao ikakve zapovesti, Jov je video da Bog postoji i da suvereno vlada svim stvarima, i svojim je ušima slušao predanja o Njemu, nakon čega je počeo da živi životom bogobojažljivog čoveka koji se kloni zla. Takvo je bilo poreklo i proces tokom kojeg je Jov sledio Boga. Međutim, ma koliko da se plašio Boga i klonio zla, ma koliko da je čvrsto držao do svog integriteta, Bog mu se, ipak, nikada nije javio. Hajde da pročitamo sledeći odlomak. Jov reče: „Gle! Pored mene on prolazi, a ja ga ne vidim. On prolazi, a ja ga ne opažam“ (Knjiga o Jovu 9:11). Ove nam reči kazuju da je Jov Boga možda osećao kraj sebe, a možda i nije – ali da nikada nije mogao da Ga uistinu vidi. Bilo je trenutaka kad je zamišljao kako Bog prolazi ispred njega, ili deluje, ili usmerava ljude, ali on to nikada nije sa sigurnošću znao. Bog se čoveku javlja kad ovaj to ne očekuje; čovek ne zna ni kada, ni gde mu se Bog javlja, jer čovek ne može da Ga vidi, te je tako Bog, sa čovekovog stanovišta, skriven od njega.

Jovova vera u Boga nije poljuljana činjenicom da je Bog skriven od njega

Prema sledećem odlomku iz svetih spisa, Jov je tada rekao: „Gle, odem li napred, njega nema; ni pozadi njega ne opažam. Ne vidim ga ni na levo, tamo gde deluje; ne vidim ga ni na desno, kada se okrene“ (Knjiga o Jovu 23:8-9). Iz ovog zapisa saznajemo da je, prema Jovovim iskustvima, Bog sve vreme bio sakriven od njega; Bog mu se nije otvoreno ukazao, niti mu je išta otvoreno rekao, ali je Jov u svom srcu bio uveren da Bog postoji. Oduvek je verovao da Bog možda hoda ispred njega ili da deluje kraj njega, te da je Bog, iako on ne može da Ga vidi, uvek pored njega i da upravlja svime što ga okružuje. Jov nikada nije video Boga, ali je ipak mogao da ostane odan svojoj veri, što niko drugi nije mogao. Zašto drugi ljudi to ne bi mogli da učine? Zato što Bog sa Jovom nije razgovarao, niti mu se ukazao, usled čega Jov, da nije istinski verovao, ne bi mogao da nastavi dalje, niti bi mogao da se drži puta bogobojažljivosti i izbegavanja zla. Zar ovo nije istina? Šta osećaš dok čitaš ove reči koje je izgovorio Jov? Smatraš li da su Jovova savršenost i poštenje, kao i njegova pravednost pred Bogom, istiniti, ili misliš da Bog preteruje u vezi s tim? Iako se Bog prema Jovu odnosio isto kao prema drugim ljudima, i mada mu se nije javljao niti razgovarao s njim, Jov se i dalje čvrsto držao svog integriteta, i dalje je verovao u Božju suverenost i, povrh toga, često prinosio žrtve paljenice i molio se pred Bogom, strahujući da Ga ne uvredi. Iz njegove sposobnosti da se plaši Boga, iako Ga nikad nije video, vidimo koliko je Jov voleo pozitivne stvari i koliko je njegova vera bila čvrsta i stvarna. On postojanje Boga nije poricao uprkos tome što je

Bog bio skriven od njega, niti je izgubio veru i napustio Boga samo zbog toga što Ga nikada nije video. Umesto toga, usred dela upravljanja svim stvarima, koje je Bog u potaji obavljao, Jov je shvatio da Bog postoji i osetio Božju suverenost i Njegovu silu. On se svog poštenja nije odrekao zbog toga što je Bog bio skriven, niti je okrenuo leđa putu bogobojažljivosti i izbegavanja zla, zato što mu se Bog nikada nije javio. Jov nikad nije tražio da mu se Bog otvoreno javi i tako dokaže svoje postojanje, jer je već bio uvideo Božju suverenost nad svim stvarima i verovao da je stekao blagoslove i blagodati koje drugi nisu dobili. Iako je Bog za njega ostao skriven, njegova vera u Boga nikad nije bila poljuljana. Stoga je on požnjeo ono što niko drugi nije: priznanje od Boga i Božji blagoslov.

Jov blagosilja ime Božje, ne misleći na blagoslove, niti na nesreću

Ima jedna činjenica koja se u pričama o Jovu iz Svetog pisma nikada ne pominje i na koju ćemo se danas fokusirati. Iako Jov nikad nije video Boga, niti je svojim ušima čuo Božje reči, Bog je u njegovom srcu imao svoje mesto. Kakav je stav imao Jov prema Bogu? Kao što sam ranije pomenuo, njegov je stav glasio: „Blagosloveno neka je ime Jahveovo“. On je ime Božje blagosiljao bezuslovno, bez obzira na kontekst i bez nekog posebnog razloga. Vidimo da je Jov svoje srce predao Bogu, dozvolivši Bogu da njime upravlja; sve što je mislio, sve odluke koje je donosio i sve što je u svom srcu planirao, otvoreno je stavljao pred Boga i ništa od Njega nije skrivao. Njegovo srce nije bilo suprotstavljeno Bogu, a on od Boga nikada nije tražio da bilo šta učini za njega, niti da mu bilo šta daje, i nije gajio preterane želje da bi išta mogao da dobije zbog toga što se Bogu klanjao. On se sa Bogom nije cenkao, niti je prema Njemu imao bilo kakve zahteve i potraživanja. Božje ime je hvalio zbog ogromne sile i autoriteta kojima Bog vlada nad svim stvarima, i to nije zavisilo od toga da li je dobijao blagoslove ili ga je zadesila nesreća. Verovao je da su Božja sila i autoritet nepromenljivi, bilo da Bog ljude blagosilja ili im donosi nesreću, te da stoga, bez obzira na okolnosti u kojima se čovek nalazi, Božje ime treba veličati. To što je čovek blagosloven od Boga zasluga je Božje suverenosti, a i kad čoveka zadesi nesreća, razlog za to takođe leži u Božjoj suverenosti. Božja sila i autoritet uređuju i vladaju nad svime što ima veze s čovekom; hirovi ljudske sudbine manifestacija su Božje sile i autoriteta, te stoga, bez obzira na čovekova gledišta, Božje ime treba hvaliti. To je ono što je Jov doživeo i spoznao tokom svog života. Sve Jovove misli i postupci dopirali su do Božjih ušiju i stizali pred Boga, i Bog ih je smatrao važnima. Bog je cenio Jovovo znanje i cenio je to što on ima takvo srce. To njegovo srce je, uvek i na svakom mestu, iščekivalo zapovest od Boga i uvek je, bez obzira na vreme i mesto, radosno dočekivalo sve što bi ga snašlo. Jov ništa nije zahtevao od Boga. Ono što je od sebe zahtevao bilo je da sačeka, da prihvati, da se suoči sa svim Božjim uređenjima i pokori im se; verovao je da je to njegova dužnost, a Bog je upravo to i želeo. Jov nikada nije video Boga, niti Ga je čuo da izgovara bilo koju reč, da izdaje bilo kakve zapovesti, daje bilo kakve pouke, niti da ga u bilo šta upućuje. Današnjim jezikom rečeno, to što je

Jov mogao da stekne takvo znanje i stav prema Bogu, uprkos tome što mu Bog nije podario nikakvo prosvećenje, usmeravanje, niti opskrbu u pogledu istine – bilo je uistinu dragoceno; to što je prikazao takve stvari Bogu je bilo dovoljno, a njegovo je svedočenje Bog visoko cenio i hvalio. Jov nikada nije video Boga, niti je čuo Boga kako mu lično saopštava bilo kakva učenja, ali su zato njegovo srce i on sâm Bogu bili mnogo dragoceniji od onih koji su pred Njim mogli da govore samo sa duboko teorijskog aspekta, koji su znali samo da se hvale i da govore o prinošenju žrtava, ali koji nikada nisu stekli istinsko znanje o Bogu i nikada se Boga nisu uistinu plašili. Jovovo je srce bilo čisto i nije od Boga bilo skriveno, a njegova je ljudskost bila poštena i dobrodušna; uz to, Jov je voleo pravdu i sve što je bilo pozitivno. Samo takav čovek, s takvim srcem i ljudskošću, mogao je da ide Božjim putem, i bio u stanju da se plaši Boga i da se kloni zla. Takav čovek je mogao da vidi Božju suverenost, da vidi Njegov autoritet i silu, i bio je u stanju da postigne poslušnost prema Njegovoj suverenosti i uređenjima. Jedino je takav čovek uistinu mogao da veliča Božje ime. To je zbog toga što on nije mario za to da li će ga Bog blagosiljati ili će na njega navući nesreću, jer je znao da Božja ruka sve kontroliše i da briga kod čoveka predstavlja znak gluposti, neznanja, iracionalnosti, sumnje u činjenicu da je Bog suveren nad svim stvarima, kao i znak da se čovek ne plaši Boga. Jovovo znanje bilo je upravo ono što je Bog želeo. Da li je, dakle, Jov imao veće teorijsko znanje o Bogu od vas? Budući da je Božjih dela i izreka u to vreme bilo malo, do spoznaje o Bogu nije bilo lako doći. Stoga, ovakvo Jovovo postignuće nije bila mala stvar. On nije iskusio Božje delo, nikada nije čuo Boga kako govori, niti je video lice Božje. To što je mogao da ima takav stav prema Bogu isključivo je rezultat njegove ljudskosti i njegove lične težnje, takve ljudskosti i težnje koje ljudi danas ne poseduju. Upravo je stoga Bog, u tom dobu, rekao: „Nema na zemlji čoveka koji je, poput njega, savršen, pošten.“ Bog je u to doba već bio dao takvu ocenu i došao do takvog zaključka o njemu. Koliko bi to danas bilo istinitije?

Iako je Bog skriven od čoveka, Njegova dela među svim stvarima dovoljna su da ga čovek spozna

Jov nije video lice Božje, niti čuo reči koje je Bog izgovorio, a kamoli da je lično iskusio Božje delo; pa ipak, o njegovom strahu od Boga i njegovom svedočenju tokom kušnji svi pričaju, svi ih vole, oduševljeni su njima i hvaljeni su od Boga, a ljudi im zavide, dive im se i, povrh toga, pevaju im hvalospeve. U Jovovom životu nije bilo ničeg sjajnog ni izuzetnog: poput svakog običnog čoveka, živeo je neupadljivim životom, išao na posao s prvim zracima sunca i s posla se u sumrak vraćao kući na počinak. Razlika je u tome što je, tokom nekoliko krajnje nezanimljivih decenija svog života, stekao uvid u put Božji, te shvatio i razumeo veliku silu i suverenost Božju, kakvu nijedan čovek nije imao. Nije bio pametniji ni od jednog običnog čoveka, nije živeo nekim naročito istrajnim životom, a nije čak ni vladao nekim posebnim, nevidljivim veštinama. Posedovao je, međutim, ličnost koja je bila iskrena, dobrodušna i poštena, ličnost koja je volela lepotu,

pravednost i pozitivne stvari – sve ono, dakle, što većina običnih ljudi ne poseduje. Razlikovao je ljubav i mržnju, imao je osećaj za pravdu, bio je nepopustljiv i uporan, i pažljivo promišljao svaki detalj. Stoga je on, tokom svog krajnje neupečatljivog života na zemlji, video sve one izvanredne stvari koje je Bog učinio, video je veličinu, svetost i pravednost Božju, video je Božju brigu, samilost i zaštitu čoveka, i video je čast i autoritet vrhovnog Boga. Prvi razlog zbog kojeg je Jov mogao da zadobije stvari van domašaja svake normalne osobe bio je taj što je imao čisto srce, što je ono pripadalo Bogu i što ga je vodio Stvoritelj. Drugi razlog je bila njegova težnja: njegova težnja da bude besprekoran i savršen, da bude neko ko je usklađen sa voljom Neba, neko koga Bog voli i ko se kloni zla. Jov je posedovao te stvari i težio za njima, mada pri tom nije mogao da vidi Boga niti da čuje Božje reči; iako nikad nije video Boga, spoznao je način na koji Bog vlada nad svim stvarima i razumeo je mudrost kojom to čini. Iako nikad nije čuo reči koje je izgovorio Bog, Jov je znao da sva dela nagrađivanja čoveka i uzimanja od čoveka potiču od Boga. Iako se godine njegovog života nisu razlikovale od života bilo kojeg običnog čoveka, nije dozvolio da neupečatljivost njegovog života utiče na njegovo poznavanje Božje suverenosti nad svim stvarima, niti na njegovo pridržavanje puta bogobojažljivosti i izbegavanja zla. U njegovim su očima zakoni svih stvari bili ispunjeni Božjim delima, a Božja suverenost bila je vidljiva u svakom delu čovekovog života. On nije video Boga, ali je umeo da shvati da su Božja dela posvuda, a tokom svog neupečatljivog vremena provedenog na zemlji, u svakom deliću svog života mogao je da vidi i da spozna izuzetna i čudesna dela Božja, kao i čudesna Božja uređenja. Skrivenost i ćutanje Boga nisu omeli Jova da shvati Božja dela, niti su uticali na njegovo znanje o Božjoj suverenosti nad svim stvarima. Njegov svakodnevni život bio je spoznaja suverenosti i uređenja samog Boga, koji je skriven među svim stvarima. U svom svakodnevnom životu, takođe je čuo i razumeo glas Božjeg srca i reči izgovorene od Boga, koji među svim stvarima ćuti, ali koji glas Svog srca i Svoje reči ipak izražava upravljajući zakonima svih stvari. Vidite, dakle, da ljudi, ukoliko imaju istu ljudskost i težnju kao Jov, mogu da steknu istu spoznaju i znanje kao Jov, i mogu da steknu isto razumevanje i znanje o Božjoj suverenosti nad svim stvarima kao Jov. Bog se Jovu nije ukazao, niti mu je išta rekao, ali Jov je ipak bio u stanju da bude savršen i pošten, da se plaši Boga i da se kloni zla. Drugim rečima, čak i kad se Bog čoveku ne ukazuje niti mu se obraća, Božja dela među svim stvarima i Njegova suverenost nad svim stvarima čoveku su dovoljni da postane svestan Božjeg postojanja, sile i autoriteta, a Božja sila i autoritet dovoljni su da čovek krene putem koji vodi ka strahu od Boga i izbegavanju zla. Budući da je običan čovek, poput Jova, bio u stanju da postigne strah od Boga i izbegavanje zla, trebalo bi da to može da učini i svaki običan čovek koji sledi Boga. Iako ove reči mogu zvučati kao logički zaključak, one nisu u suprotnosti sa zakonima stvari. Pa ipak, činjenice nisu ispunile očekivanja: čini se da su strah od Boga i izbegavanje zla rezervisani za Jova i isključivo za Jova. Na sam pomen „straha od Boga i izbegavanja zla“, ljudi misle kako to treba da čini samo Jov, kao da je put straha od Boga i izbegavanja

zla njegovim imenom označen, te da stoga nikakve veze s drugim ljudima nema. Razlog za to je očigledan: budući da je jedino Jov imao ličnost koja je bila iskrena, dobrodušna i poštena, koja je volela lepotu, pravednost i sve pozitivne stvari, onda je samo Jov i mogao da sledi put straha od Boga i izbegavanja zla. Mora da ste svi razumeli šta se time implicira – pošto niko ne poseduje ljudskost koja je iskrena, dobrodušna i poštena, koja voli lepotu, pravednost i sve što je pozitivno, to ujedno znači da niko nije u stanju da se plaši Boga i kloni se zla, te stoga ljudi nikada neće moći da steknu Božju radost, niti da tokom kušnji budu postojani. To takođe znači da su svi ljudi, izuzev Jova, još uvek vezani i uhvaćeni u Sotoninu zamku; Sotona ih sve optužuje, napada i zlostavlja. To su ljudi koje Sotona pokušava da proguta i svi su oni lišeni slobode, to su ljudi koje Sotona drži u zatočeništvu.

Ako je čovekovo srce u sukobu s Bogom, kako onda čovek može da se plaši Boga i da se kloni zla?

Pošto današnji ljudi ne poseduju istu ljudskost kao Jov, šta je sa njihovom priroda-suštinom i njihovim odnosom prema Bogu? Da li se oni plaše Boga? Klone li se zla? Ljude koji se Boga ne plaše i koji se ne klone zla moguće je sažeto opisati u dve reči: „Božji neprijatelji“. Te dve reči često izgovarate, ali nikad niste saznali njihovo pravo značenje. Reči „neprijatelji Božji“ poseduju suštinu: njima se ne kaže da Bog u čoveku vidi Svog neprijatelja, već da je čovek taj koji Boga posmatra kao neprijatelja. Kao prvo, kad ljudi počnu da veruju u Boga, ko od njih nema vlastite ciljeve, motive i ambicije? Mada jedan broj ljudi veruje u Božje postojanje i video je da Bog postoji, njihova vera u Boga i dalje sadrži te motive, a krajnji cilj njihove vere u Boga jeste sticanje Njegovih blagoslova i svega što žele. U svojim životnim iskustvima, ljudi u sebi često misle: „Svoju sam porodicu i karijeru napustio zbog Boga, a šta je On meni dao? Kad sve saberem i oduzmem – jesam li u skorije vreme dobio neki blagoslov? Za sve ovo vreme, dao sam mnogo toga, trčao tamo-amo i mnogo se napatio – a da li sam od Boga zauzvrat dobio ikakvo obećanje? Je li On upamtio moja dobra dela? Kakav će mi biti kraj? Hoću li dobiti od Boga blagoslove?…“ Svaki čovek u svom srcu stalno ovako kalkuliše i pred Boga postavlja zahteve, u kojima se ogledaju njegovi motivi, ambicije i njegova sklonost ka cenjkanju. To praktično znači da čovek u svom srcu neprestano proverava Boga, neprestano smišlja planove u vezi s Njim, neprestano pokušava da Mu nametne vlastite ciljeve i da od Njega izvuče neko obećanje, kako bi video da li mu Bog može dati to što on želi. Čak i dok traga za Bogom, čovek se prema Njemu ne ponaša kao prema Bogu. Čovek je oduvek pokušavao da sa Bogom sklapa pogodbe, neprestano mu je postavljao zahteve i čak je na svakom koraku na Njega vršio pritisak, tražeći celu ruku nakon što mu je Bog pružio prst. Dok pokušava da se nagodi sa Bogom, čovek se u isto vreme i svađa sa Njim, a ima i onih koji, kada ih zadese kušnje ili se nađu u određenim situacijama, često postaju slabi, pasivni i aljkavi u svom poslu, i puni su zamerki prema Bogu. Od vremena kad je prvi put počeo da veruje u Boga, čovek je na Njega gledao

kao na vreću bez dna i univerzalnu alatku, dok je sebe smatrao najvećim Božjim poveriocem, koji je samim rođenjem stekao pravo i obavezu da od Njega dobija blagoslove i obećanja, te da Bog ima obavezu da brine o čoveku, da ga štiti i opskrbljuje. Takvo bazično shvatanje „vere u Boga“ imaju svi oni koji u Njega veruju, i takvo je njihovo najdublje razumevanje koncepta vere u Boga. Od čovekove priroda-suštine, pa sve do njegove subjektivne težnje, ne postoji ništa što bi se odnosilo na strah od Boga. Cilj čovekove vere u Boga ne može imati nikakve veze sa obožavanjem Boga. To praktično znači da čovek nikada nije razmatrao, niti je shvatio da vera u Boga zahteva strah i obožavanje Boga. U svetlu takvih uslova, čovekova suština je očigledna. Kakva je ta suština? Ona se sastoji u tome da je čovekovo srce zlonamerno, da u sebi gaji izdaju i obmanu, da ne voli lepotu, pravednost i sve ono što je pozitivno, te da je prezrivo i pohlepno. Čovekovo srce je za Boga zatvoreno da zatvorenije ne može biti; on ga uopšte nije predao Bogu. Bog nikada nije video čovekovo pravo srce, niti je čovek Boga ikada obožavao. Ma koliko da je velika cena koju Bog plaća, ma koliko posla da On obavlja i ma koliko da čoveku pruža, čovek na sve to ostaje slep i potpuno ravnodušan. Čovek nikada nije svoje srce predao Bogu, već samo želi da upravlja vlastitim srcem, da sâm donosi svoje odluke – a pozadina svega toga je da čovek ne želi da sledi put straha od Boga i izbegavanja zla, ne želi da se pokorava Božjoj suverenosti i uređenjima, niti želi da Boga obožava kao Boga. U takvom se stanju čovek danas nalazi. Vratimo se sada još jednom na Jova. Pre svega, da li je on sa Bogom sklopio pogodbu? Da li se zbog nekih svojih skrivenih motiva čvrsto držao puta straha od Boga i izbegavanja zla? Da li je Bog, u to vreme, ikome saopštavao kakav će mu biti kraj? U to vreme, Bog nikome nije obećavao kakav će mu biti kraj, i Jov je u tom kontekstu mogao da se plaši Boga i da izbegava zlo. Da li današnji ljudi mogu da se porede sa Jovom? Među njima ima previše razlika; oni pripadaju potuno različitim ligama. Mada Jov o Bogu nije znao mnogo, on je svoje srce predao Bogu i ono je Bogu pripadalo. Nikada se nije pogađao sa Bogom, i nije prema Njemu imao preteranih želja ni zahteva; umesto toga, verovao je u reči „Jahve dao – Jahve i uzeo“. To je ono što je Jov, tokom dugih godina svog života, video i što je dobio verno se držeći puta bogobojažljivosti i izbegavanja zla. Isto tako, postigao je ishod koji se može predstaviti sledećim rečima: „Prihvatili smo dobro od Boga, pa zar da zlo ne prihvatimo?“ Pomenute dve rečenice opisuju ono što je Jov, tokom svog životnog iskustva, video i saznao zahvaljujući svojoj poslušnosti prema Bogu, a one su ujedno bile i njegovo najmoćnije oružje, kojim je odneo pobedu nad Sotoninim iskušenjima, kao i temelj njegovog snažnog svedočenja o Bogu. Da li vi, u ovom trenutku, Jova zamišljate kao neku divnu osobu? Nadate li se da postanete takva osoba? Plašite li se prolaska kroz Sotonina iskušenja? Jeste li rešeni da Boga molite da vas podvrgne istim onim iskušenjima kroz koja je prošao Jov? Bez sumnje, većina ljudi se ne bi usudila da se moli za tako nešto. Očigledno je, dakle, da je vaša vera jadna i bedna; u poređenju sa Jovovom, vaša vera naprosto nije vredna pomena. Vi ste Božji neprijatelji, ne plašite se Boga, niste u stanju da čvrsto svedočite o Njemu,

niti ste u stanju da odnesete pobedu nad Sotoninim napadima, optužbama i iskušenjima. Šta vas onda čini dostojnim da primite Božja obećanja? Pošto ste saslušali priču o Jovu i razumeli Božju nameru da spase čoveka, kao i samo značenje tog spasenja, imate li sada veru da prihvatite ista iskušenja kao Jov? Zar ne bi trebalo da imate makar malo rešenosti da sebi omogućite koračanje putem bogobojažljivosti i izbegavanja zla?

Ne sumnjajte u Božje kušnje

Nakon što je, po završetku Jovovih kušnji, primio od njega svedočenje, Bog je odlučio da zadobije grupu ljudi – ili više njih – koji će biti slični Jovu, ali je ujedno odlučio i da Sotoni nikada više ne dozvoli da ikoga napada ili zlostavlja koristeći sredstva kojima je, na osnovu opklade s Bogom, iskušavao, napadao i zlostavljao Jova; Bog nikada više nije dozvolio Sotoni da takve stvari čini čoveku koji je slab, glup i neuk – dovoljno je bilo to što je iskušao Jova! To što Sotoni ne dozvoljava da zlostavlja ljude kako mu se prohte, predstavlja milost Božju. Bogu je dovoljno to što je Jov pretrpeo Sotonino iskušavanje i zlostavljanje. On Sotoni nije dozvolio da ikad više tako nešto učini, jer samo Bog orkestrira i upravlja životima i svim onim što pripada ljudima koji Ga slede, te stoga Sotona nema pravo da Božjim izabranicima manipuliše kako mu se prohte – to treba da vam bude savršeno jasno! Bog brine o čovekovim slabostima i razume njegovu glupost i neukost. Iako je prinuđen da čoveka, da bi ovaj mogao u potpunosti da bude spasen, preda u ruke Sotoni, Bog ne želi da vidi kako se Sotona s čovekom poigrava i kako ga zlostavlja, niti želi da vidi čoveka kako se neprestano zlopati. Čovek je od Boga stvoren, a to što Bog vlada i uređuje sve u vezi s čovekom savršeno je prirodno i opravdano; to je Božja obaveza i to je autoritet kojim Bog vlada nad svim stvarima! Bog ne dozvoljava Sotoni da čoveka po volji zlostavlja i maltretira, ne dozvoljava mu da koristi razna sredstva kako bi čoveka odveo na stranputicu i, povrh toga, ne dozvoljava mu da se meša u Božju suverenost nad ljudima, niti da pogazi i uništi zakone po kojima Bog vlada nad svim stvarima, da i ne govorimo o velikom Božjem delu upravljanja i spasenja ljudskog roda! Oni koje Bog želi da spase i oni koji su u stanju da svedoče o Bogu predstavljaju srž i kristalizaciju Božjeg plana upravljanja za šest hiljada godina, kao i cenu Njegovih napora tokom svih šest hiljada godina Njegovog delovanja. Kako bi onda Bog te ljude mogao da, onako uzgred, preda Sotoni u ruke?

Ljudi se često brinu i strahuju od Božjih kušnji, dok pri tom sve vreme žive u zamci Sotone i na opasnoj teritoriji, na kojoj ih Sotona napada i zlostavlja – ali ipak ne znaju za strah i nisu zbog toga uznemireni. O čemu se tu radi? Čovekova vera u Boga ograničena je samo na stvari koje on može da vidi. On nimalo ne ceni Božju ljubav i brigu za čoveka, kao ni Njegovu nežnost i obzir prema čoveku. Zbog majušne strepnje i straha od Božjih kušnji, zbog Njegovog suda i grdnje, veličanstva i gneva, čovek nema ni najmanje razumevanja za dobre namere Božje. Kad god se pomenu kušnje, ljudi pomisle kako Bog ima neke skrivene motive, dok neki čak, nesvesni šta će im Bog zapravo učiniti,

veruju da On gaji zle namere; na taj način, dok na sva zvona objavljuju svoju poslušnost prema Božjoj suverenosti i uređenjima, oni u isto vreme čine sve što mogu kako bi se oduprli i suprotstavili Božjoj suverenosti nad čovekom i Njegovim uređenjima za čoveka, jer veruju da će ih, ako ne paze, Bog zavesti, ili da će im sve oduzeti, pa i sam život, ako svoju sudbinu ne drže čvrsto u svojim rukama. Iako pripada taboru Sotone, čovek se nikada ne brine da će ga Sotona zlostavljati, i mada ga Sotona zlostavlja, on se nikada ne plaši da će postati njegov zatočenik. Iako stalno govori kako prihvata Božje spasenje, čovek zapravo nikad nije verovao u Boga, niti je verovao da će ga Bog uistinu izbaviti iz Sotoninih kandži. Ako je čovek u stanju da se, poput Jova, podredi Božjim orkestracijama i uređenjima, i ako je u stanju da celo svoje biće preda u Božje ruke, zar onda i njegov kraj neće biti isti kao Jovov – zar neće i on od Boga primiti blagoslove? Ako je u stanju da Božju vlast prihvati i da joj se povinuje, šta onda može da izgubi? Stoga vam predlažem da budete pažljivi u svojim postupcima i oprezni prema svemu što vam se sprema. Nemojte biti brzopleti ni plahoviti, i nemojte se prema Bogu i ljudima, događajima i stvarima koje je On za vas uredio, odnositi onako kako vam to nalaže vaša vrela krv i vaša priroda, niti u skladu sa svojim maštarijama i predstavama; u svojim postupcima morate biti oprezni i morate se više moliti i upornije tragati, kako ne biste izazvali Božji gnev. Upamtite to!

Hajde sada da vidimo kako se Jov ponašao nakon svojih kušnji.

5. Jov nakon kušnji

Knjiga o Jovu 42:7-9 A kada je sve to kazao Jovu, Jahve se obrati Elifasu iz Temana: „Gnev je moj planuo i na tebe i na tvoja dva prijatelja, jer o meni niste – poput sluge mojega, Jova – ispravno govorili! Zato uzmite za sebe sedam junaca i sedam ovnova, pa idite Jovu, mome sluzi. Tada za sebe prinesite svespalnicu. I neka se Jov, sluga moj, pomoli za vas. Zaista, uslišiću ga i neću da vas kaznim za ludost, što niste govorili o meni tačno, kao moj sluga Jov.“ Tada Elifas iz Temana, Vildad iz Suša i Sofar iz Namata odoše i učiniše onako kako im je Jahve zapovedio. A Jahve usliši molitvu Jovovu.

Knjiga o Jovu 42:10 Jahve vrati Jovu sve što mu je oduzeo nakon što se on za svoje prijatelje pomolio. Jahve mu još vrati dvostruko od svega što je Jov ranije imao.

Knjiga o Jovu 42:12 Jahve je, na kraju, Jova blagoslovio još više nego na početku, te je Jov sada imao četrnaest hiljada ovaca, šest hiljada kamila, hiljadu pari volova i hiljadu magarica.

Knjiga o Jovu 42:17 Tako je umro Jov, star i sit života.

Bog sa uvažavanjem gleda na one koji se plaše Boga i izbegavaju zlo, dok na one koji su bezumni gleda sa visine

U Knjizi o Jovu 42:7-9, Bog kaže da je Jov Njegov sluga. To što za Jova koristi izraz „sluga“ pokazuje koliki značaj Jov ima u Njegovom srcu; iako mu nije dodelio neko cenjenije zvanje, to nema nikakvog uticaja na Jovov značaj u Božjem srcu. Ovde je, dakle, „sluga“ nadimak koji je Bog dodelio Jovu. Višestruko Božje pominjanje „Moga

sluge Jova“ ukazuje na to koliko je On bio zadovoljan Jovom. Iako Bog ne kaže ništa o značenju reči „sluga“, njenu definiciju nalazimo u Božjim rečima iz sledećeg odlomka Svetog pisma. Bog se najpre obratio Elifasu iz Temana: „Gnev je moj planuo i na tebe i na tvoja dva prijatelja, jer o meni niste – poput sluge mojega, Jova – ispravno govorili!“ Tim je rečima Bog prvi put otvoreno saopštio ljudima da prihvata sve što je Jov rekao i uradio nakon što ga je On podvrgnuo kušnjama, i prvi put je otvoreno potvrdio tačnost i ispravnost svega što je Jov uradio i izgovorio. Bog se na Elifasa i ostale naljutio zbog njihovih pogrešnih, i apsurdnih reči, jer oni nisu bili u stanju da, poput Jova, u svojim životima vide Božju pojavu, niti da čuju reči koje je On izgovorio; Jov je imao jedno vrlo tačno znanje o Bogu, dok su oni o Njemu mogli samo slepo da nagađaju, kršeći Božju volju i kušajući Njegovo strpljenje u svemu što su činili. Dakle, istovremeno sa prihvatanjem svega što je Jov uradio i rekao, Bog se na ostale razgnevio, jer u njima ne samo što nije mogao da vidi nikakvu stvarnu bogobojažljivost, već ni u njihovim rečima nije čuo ništa o strahu od Boga. Stoga je pred njih postavio sledeće zahteve: „Zato uzmite za sebe sedam junaca i sedam ovnova, pa idite Jovu, mome sluzi. Tada za sebe prinesite svespalnicu. I neka se Jov, sluga moj, pomoli za vas. Zaista, uslišiću ga i neću da vas kaznim za ludost.“ U ovom odlomku, Bog Elifasu i ostalima nalaže da urade nešto čime će iskupiti svoje grehe, jer su se svojom ludošću ogrešili o Boga Jahvea, te su stoga morali da prinesu žrtve paljenice kako bi ispravili svoje greške. Žrtve paljenice se često prinose Bogu, ali ono što je u vezi sa ovim žrtvama neobično jeste to što su one bile prinesene Jovu. Bog je Jova prihvatio zato što je Jov o Njemu svedočio tokom svojih kušnji. U međuvremenu, ovi Jovovi prijatelji su bili razotkriveni tokom njegovih kušnji; zbog svoje ludosti, oni su bili osuđeni od Boga, izazvali su Božji gnev i trebalo je da od Boga budu kažnjeni – tako što će žrtve paljenice prineti Jovu – nakon čega se Jov molio za njih kako bi odagnao Božju kaznu i gnev prema njima. Božja namera je bila da ih osramoti, jer se oni nisu plašili Boga, niti su se klonili zla, a uz to su i osuđivali Jovov integritet. S jedne strane, Bog im je rekao da ne prihvata njihove postupke, ali da zato Jova oberučke prihvata i raduje mu se; s druge strane, govorio im je da prihvatanje od Boga čoveka uzdiže pred Bogom, da se čovek Boga gnuša zbog svoje ludosti i da time vređa Boga, te postaje nizak i podao u Božjim očima. Sve su to definicije kojima Bog određuje ove dve vrste ljudi, to su Božji stavovi prema njima i tako bog artikuliše vrednosti i položaje tih dveju vrsta ljudi. Iako je Bog Jova nazvao Svojim slugom, u Njegovim je očima taj sluga bio voljen i stekao je autoritet da moli za druge i da im prašta greške. Taj je sluga mogao da s Bogom razgovara neposredno i da stupi direktno pred Boga, i njegov je status bio viši i časniji od statusa drugih ljudi. To je pravo značenje reči „sluga“ koju je Bog izgovorio. Ovako naročita počast je Jovu ukazana zbog straha od Boga i izbegavanja zla, a razlog zašto drugi nisu od Boga nazvani slugama jeste taj što se nisu plašili Boga niti se klonili zla. Ta dva, izrazito različita stava, predstavljaju Božje stavove prema dvama vrstama ljudi: Bog prihvata one koji se plaše Boga i klone zla i oni su u Njegovim očima dragoceni, dok oni koji su toliko bezumni da se Boga ne plaše,

nisu u stanju da se klone zla i ne mogu da dobiju Božju naklonost; njih se Bog često gnuša, osuđuje ih i gleda na njih sa visine.

Bog daje Jovu autoritet

Jov se pomolio za svoje prijatelje, nakon čega se Bog, zahvaljujući tim njegovim molitvama, prema njima nije ponašao onako kako bi priličilo njihovoj ludosti – nije ih kaznio, niti preduzeo odmazdu protiv njih. Zašto je Bog tako postupio? Zato što su molitve koje je za njih uputio Božji sluga, Jov, doprle do Njegovih ušiju; Bog im je oprostio jer je prihvatio Jovove molitve. Šta, dakle, iz toga zaključujemo? Kad Bog nekoga blagosilja, On ga daruje mnogim nagradama, i to ne samo onim materijalnim: Bog mu takođe daje autoritet, daje mu pravo da se moli za druge i, kada te molitve usliši, Bog prelazi preko prestupa tih ljudi i zaboravlja ih. Upravo je takav autoritet Bog dodelio Jovu. Kroz Jovove molitve da prestane da ih osuđuje, Bog Jahve je te glupe ljude osramotio – što je, naravno, bila Njegova naročita kazna za Elifasa i ostale.

Bog je Jova još jednom blagosiljao, a Sotona ga više nikada nije optužio

Bog Jahve je, između ostalog, izgovorio i ove reči: „O meni niste – poput sluge mojega, Jova – ispravno govorili“. A šta je to Jov govorio? Radi se o Jovovim izjavama o kojima smo već govorili, kao i o drugim njegovim izjavama koje su zabeležene na mnogim stranicama starozavetne Knjige o Jovu. Na svim tim brojnim stranicama, nigde nije zabeleženo da se Jov ikada nije žalio na Boga ili sumnjao u njega. On je naprosto čekao na ishod. Upravo se u tom čekanju ogleda njegova poslušnost, zahvaljujući kojoj je, pored reči koje je rekao Bogu, Jov i bio prihvaćen od Boga. Dok je Jov podnosio kušnje i stradanje, Bog je bio uz njega i, mada njegova stradanja nisu bila umanjena Božjim prisustvom, Bog je video ono što je želeo da vidi i čuo ono što je želeo da čuje. Svaki Jovov postupak i i svaka njegova reč dopirali su do očiju i ušiju Božjih; Bog ih je i čuo i video – to je činjenica. U to vreme i tokom tog perioda, Jovovo znanje o Bogu i misli o Bogu u njegovom srcu, zapravo nisu bili tako specifični kao kod današnjih ljudi, ali je Bog, u kontekstu tog vremena, ipak prepoznao sve što je Jov rekao, zato što su njegovo ponašanje i misli u njegovom srcu, kao i sve što je izrazio i otkrio, bili dovoljni da ispune Božje zahteve. Za vreme dok je bio podvrgnut kušnjama, ono što je Jov u svom srcu mislio i što je odlučio da učini pokazalo je Bogu ishod koji je za Njega bio zadovoljavajući, a nakon što je Bog prestao da ga kuša, Jov se oslobodio nedaća, njegove su kušnje nestale i nikad ga više nisu snašle. Pošto je Jov već bio podvrgnut kušnjama, te pošto se u njima čvrsto držao i potpuno porazio Sotonu, Bog je njemu dao blagoslove koje je s pravom zaslužio. Kao što je zabeleženo u Knjizi o Jovu 42:10, 12, Jova je Bog još jednom blagoslovio, i to još više nego prvi put. Tada se Sotona povukao i nije više ništa govorio niti činio i, otad pa nadalje, nije više Jovu narušavao mir, niti ga napadao, a ni Boga više nije optuživao zato što blagosilja Jova.

Drugu polovinu svog života Jov provodi okružen Božjim blagoslovima

Iako su Božji blagoslovi u to vreme bili ograničeni samo na ovce, goveda, kamile, materijalna dobra i slično, blagoslovi kojima je Bog u Svom srcu želeo da daruje Jova bili su mnogo više od toga. Da li je u to vreme zabeleženo kakva je to večna obećanja Bog želeo da podari Jovu? Blagosiljajući Jova, Bog nije spomenuo niti se dotakao njegovog kraja i, bez obzira na to kakav je značaj ili položaj Jov imao u Božjem srcu, Bog je u suštini bio veoma odmeren u Svojim blagoslovima. Bog nije najavio Jovov kraj. Šta to zapravo znači? U vreme kada je Božji plan tek trebalo da dostigne tačku proglašenja čovekovog kraja, kad je tek trebalo da uđe u završnu etapu Njegovog dela, Bog nije pominjao kraj, već je čoveka darovao samo materijalnim blagoslovima. To praktično znači da je druga polovina Jovovog života protekla usred Božjih blagoslova, što ga je učinilo drugačijim od ostalih ljudi – on je, međutim, kao i ostali ljudi, bivao sve stariji, da bi mu na kraju, kao svakoj drugoj normalnoj osobi, došao dan da se oprosti od ovog sveta. Otuda i ovaj zapis: „Tako je umro Jov, star i sit života“ (Knjiga o Jovu 42:17). Šta ovde znači izraz „star i sit života“? U eri pre nego što je Bog proglasio kraj ljudi, Bog je Jovu odredio očekivani životni vek, a kad je taj vek istekao, dozvolio je Jovu da sa ovog sveta ode prirodnim putem. Od Svog drugog blagoslova, pa do Jovove smrti, Bog ga više nije izlagao nevoljama. Za Boga je Jovova smrt bila prirodna, a takođe i neophodna; to je bilo nešto sasvim normalno i nije predstavljalo ni sud ni osudu. Dok je bio živ, Jov se klanjao Bogu i plašio Ga se; u pogledu toga kakav je kraj imao posle smrti, Bog ništa nije rekao, niti je dao bilo kakav komentar o tome. U svemu što govori i što čini, Bog ima snažan osećaj za sklad, a sadržaj i načela Njegovih reči i postupaka usklađeni su sa trenutnom etapom Njegovog dela i periodom u kojem deluje. Kakav je kraj u Božjem srcu imao neko kao što je Jov? Da li je Bog u svom srcu doneo bilo kakvu odluku? Naravno da jeste! Stvar je samo u tome što je to čoveku bilo nepoznato; Bog nije hteo, niti je imao nameru da čoveku to kaže. Prema tome, Jov je, površno govoreći, bio sit života kad je umro, i to je bio Jovov život.

Cena koju je Jov proživeo tokom svog života

Da li je Jov živeo vrednim životom? U čemu je bila njegova vrednost? Zašto se kaže da je on živeo vrednim životom? Kakva je njegova vrednost sa stanovišta čoveka? Sa stanovišta čoveka, on je predstavljao čovečanstvo koje Bog želi da spase, jer je pred Sotonom i celim svetom snažno svedočio o Bogu. Ispunio je dužnost koju treba da ispuni Božje stvorenje, dao je primer i poslužio kao uzor svima onima koje Bog želi da spase i omogućio je ljudima da shvate kako je sasvim moguće poraziti Sotonu oslanjajući se na Boga. A kakva je njegova vrednost sa stanovišta Boga? Što se Boga tiče, vrednost Jovovog života leži u njegovoj sposobnosti da se plaši Boga, da Mu se klanja, da svedoči o Božjim delima i da ih veliča, te da Bogu podari utehu i nešto u čemu će uživati; za Boga je vrednost Jovovog života bila i u tome što je Jov pre svoje smrti doživeo kušnje i porazio Sotonu, što je pred Sotonom i celim svetom snažno svedočio o Bogu, usled

čega je Bog stekao slavu među ljudima, utešio Svoje srce i Svom željnom srcu omogućio da vidi ishod i da vidi nadu. U Božjem delu upravljanja čovečanstvom, Jovovo svedočenje predstavlja presedan u pogledu sposobnosti čoveka da snažno svedoči o Bogu i da Sotonu u Božje ime osramoti. Nije li u tome vrednost Jovovog života? Jov je doneo utehu Božjem srcu, omogućio je Bogu da oseti ukus zadovoljstva zbog sticanja slave i da na divan način započne sa ostvarenjem Svog plana upravljanja. Od tog trenutka pa nadalje, njegovo ime postalo je simbol Božje slave i znak pobede čovečanstva nad Sotonom. Ono što je Jov proživeo tokom svog života, kao i njegov izuzetan trijumf nad Sotonom, Bog će zauvek čuvati kao blago, a njegovu savršenost, poštenje i strah od Boga budući će naraštaji poštovati i oponašati. Bog će Jova zauvek čuvati kao besprekoran, svetli biser, a Jov zavređuje da ga i čovek isto tako čuva!

Hajde da sada razmotrimo Božje delo tokom Doba zakona.

D. Propisi iz Doba zakona

Deset zapovesti
Načela izrade oltara
Pravilnik o postupanju sa slugama
Propisi u pogledu krađe i obeštećenja
Održavanje godine Šabata i tri praznika
Propisi u vezi sa Šabatom
Pravilnik o prinošenju žrtava
- Žrtve paljenice
- Žrtve u žitu
- Žrtve za mir
- Žrtve za greh
- Žrtve za prestup
- Pravilnik o sveštеničkim žrtvama (Aron i njegovi sinovi imaju naređenje da ga se pridržavaju)
  - Sveštеničke žrtve paljenice
  - Sveštеničke žrtve u žitu
  - Sveštеničke žrtve za greh
  - Sveštеničke žrtve za prestup
  - Sveštеničke žrtve za mir

Pravilnik o konzumiranju žrtava od strane sveštenika
Čiste i nečiste životinje (one koje se mogu i one koje se ne smeju jesti)
Pravilnik o pročišćenju žena nakon porođaja
Standardi za utvrđivanje gube
Pravilnik o ljudima koji su izlečeni od gube
Pravilnik o čišćenju zaraženih kuća
Pravilnik o ljudima koji pate od abnormalnog pražnjenja

Dan pomirenja koji se mora slaviti jednom godišnje

Pravilnik o načinu klanja goveda i ovaca

Zabrana vršenja gnusnih običaja neznabožaca (incesta i slično)

Propisi koje ljudi moraju da poštuju („Budite sveti, jer Ja sam Jahve, sveti Bog vaš!“ (3. Mojsijeva 19:2))

Pogubljenje onih koji svoju decu žrtvuju Molohu

Pravilnik o kažnjavanju krivičnog dela preljube

Pravila kojih se moraju pridržavati sveštenici (Pravila svakodnevnog ponašanja, Pravila konzumiranja svetih stvari, Pravila prinošenja žrtava i slično)

Praznici koje treba poštovati (Šabat, Pasha, Duhovi, Dan pomirenja i slično)

Ostali propisi (Paljenje kandila, Godina jubileja, Otkup zemlje, Polaganje zakletve, Prinošenje desetine i slično)

Propisi iz Doba zakona pravi su dokaz Božjih uputstava celom čovečanstvu

Vi ste, dakle, pročitali sve ove propise i načela iz Doba zakona, zar ne? Da li ti propisi obuhvataju širok spektar? Kao prvo, oni obuhvataju Deset Božjih zapovesti, nakon čega slede propisi o tome kako se grade oltari i tako dalje. Zatim su tu propisi o praznovanju Šabata i svetkovanju tri praznika, nakon čega slede propisi u vezi sa žrtvama. Jeste li videli koliko ima vrsta žrtava? Postoje žrtve paljenice, žrtve u žitu, žrtve za mir, za greh i tako dalje. Prate ih propisi o sveštеničkim žrtvama, uključujući žrtve paljenice i sveštеničke žrtve u žitu, kao i ostale vrste žrtava. Osmi po redu skup propisa odnosi se na konzumiranje žrtava od strane sveštenika. Zatim slede propisi o tome šta sve ljudi tokom života treba da poštuju. Postoje odredbe o mnogim aspektima života ljudi, kao što su propisi o tome šta se može, a šta se ne sme jesti, propisi u vezi sa pročišćenjem žena nakon porođaja, kao i propisi o ljudima koji su izlečeni od gube. U ovim propisima, Bog ide toliko daleko da govori o bolestima, pa čak postoje i pravila za klanje ovaca i goveda, i tome slično. Ovce i goveda je takođe Bog stvorio, te stoga treba da ih koljete onako kako vam Bog kaže; nema sumnje da postoji razlog za te Božje reči; postupati prema Božjim odredbama je bez sumnje ispravno, i to zasigurno koristi ljudima! Tu su još i praznici i pravila koja treba poštovati, kao što su Šabat, Pasha i mnogi drugi – Bog je o svemu tome govorio. Pogledajmo sada i poslednju grupu: ostali propisi – paljenje kandila, godina jubileja, otkup zemlje, polaganje zakletve, prinošenje desetine i slično. Da li i ovi propisi obuhvataju širok spektar? Prva stvar o kojoj treba razgovarati jeste pitanje prinošenja žrtava. Zatim su tu propisi u pogledu krađe i obeštećenja, poštovanja Šabata… svaki aspekt života regulisan je nekim propisom. To praktično znači da je Bog, kad je zvanično započeo sa ostvarenjem Svog plana upravljanja, definisao brojne propise koje čovek treba da poštuje. Svrha tih propisa bila je da se čoveku omogući da živi normalnim ljudskim životom na zemlji, životom koji je neodvojiv od Boga i Njegovih usmeravanja. Bog je čoveku najpre rekao kako da napravi i kako da podigne oltar. Zatim

mu je rekao kako da prinosi žrtve i ustanovio na koji način čovek treba da živi – na šta treba da obrati pažnju u životu, čega treba da se pridržava i šta sme, a šta ne sme da radi. Ono što je Bog odredio za čoveka bilo je sveobuhvatno, On je ovim običajima, propisima i načelima zapravo standardizovao ponašanje ljudi, usmeravao njihove živote, uvodio ih u Božje zakone, dovodio ih pred oltar Božji, usmeravao ih kako da žive među svim stvarima koje je Bog stvorio za čoveka, a koje se odlikuju redom, pravilnošću i umerenošću. Bog je te jednostavne propise i načela najpre koristio da bi čoveku postavio granice, kako bi on na zemlji normalno živeo i klanjao se Bogu, i kako bi živeo životom normalnog čoveka; takav je bio konkretan sadržaj početka Njegovog plana upravljanja od šest hiljada godina. Navedeni propisi i pravila pokrivaju veoma širok spektar sadržaja, u njima se ogledaju specifičnosti Božjeg usmeravanja ljudi u Dobu zakona, morali su da ih prihvate i poštuju i ljudi rođeni pre Doba zakona, oni predstavljaju zapis o delu koje je Bog obavio tokom Doba zakona i pravi su dokaz Božjeg vođstva i usmeravanja čitavog čovečanstva.

Ljudski rod je zauvek neodvojiv od Božjih učenja i opskrbljivanja

Iz pomenutih propisa vidimo da je Božji stav prema Njegovom delu, prema Njegovom upravljanju i prema čovečanstvu ozbiljan, savestan, rigorozan i odgovoran. Delo koje mora da obavi među ljudima On obavlja u skladu sa Svojim koracima, bez i najmanjeg neslaganja, izgovara reči koje mora da saopšti čovečanstvu bez i najmanje greške ili propusta, i na taj način omogućava čoveku da vidi da je neodvojiv od Božjeg vođstva i pokazuje mu koliko je za čovečanstvo važno sve što Bog čini i govori. Ne obazirući se na to kakav će čovek biti u narednom dobu, Bog je na samom početku – u Dobu zakona – učinio ove jednostavne stvari. Za Boga su ljudski pojmovi o Bogu, svetu i čovečanstvu u to doba bili apstraktni i neprozirni i, mada je u njima bilo određene svesne ideje i namere, svi su oni bili nejasni i netačni, te je ljudski rod stoga bio neodvojiv od Božjih učenja i opskrbljivanja. Najraniji ljudi nisu znali ništa, pa je Bog morao da počne da ih podučava najpovršnijim i najosnovnijim načelima opstanka i propisima neophodnim za život, unoseći te Svoje pouke malo po malo u čovekovo srce. Kroz ova pravila, sačinjena od reči, i kroz ove propise, On je čoveku postepeno omogućavao da Ga razume, da počne da uvažava i da razume Njegovo vođstvo, te da stekne neke osnovne pojmove o odnosima između Boga i čoveka. Nakon što je postigao ovaj efekat, Bog je tek tada mogao da, malo po malo, otpočne sa obavljanjem dela koje će kasnije dovršiti. Prema tome, ovi propisi i delo koje je Bog obavio tokom Doba zakona predstavljaju osnovu Njegovog dela spasavanja čovečanstva i prvu etapu dela iz okvira Božjeg plana upravljanja. Iako je, pre dela iz Doba zakona, Bog razgovarao sa Adamom, Evom i njihovim potomcima, Njegove tadašnje zapovesti i učenja nisu bili tako sistematični niti specifični da bi ih čoveku pojedinačno objavljivao, te stoga oni nisu zabeleženi, niti su prerasli u propise. To je zato što, u to vreme, Božji plan još uvek nije bio u toj meri ostvaren; tek kada je Bog doveo čoveka do ovog koraka, mogao je da počne sa

objavljivanjem propisa iz Doba zakona i da čoveku naloži da ih sprovodi. Ovaj proces je bio neophodan, a njegov ishod neizbežan. Ovi jednostavni običaji i propisi pokazuju čoveku korake u Božjem upravljanju i Božju mudrost otkrivenu u Njegovom planu upravljanja. Bog zna koje sadržaje i sredstva da upotrebi za početak, koja sredstva da upotrebi za nastavak, a koja na samom kraju, kako bi mogao da zadobije grupu ljudi koji će svedočiti o Njemu i koji će sa Njim biti jednodušni. On zna šta čovek ima, i zna šta čoveku nedostaje. On zna šta treba da obezbedi i kako treba da vodi čoveka, a takođe zna šta čovek treba, a šta ne sme da radi. Čovek je nalik marioneti: mada nije razumeo Božju volju, on je naprosto morao da bude vođen Božjim delom upravljanja, korak po korak, sve do danas. U Božjem srcu nije bilo nikakvih nedoumica o tome šta treba da uradi; u Njegovom srcu postojao je vrlo jasan i živopisan plan, i On je obavio delo koje je Sâm želeo da obavi prema Svojim koracima i Svom planu, krećući se od površnog ka dubokom. Iako nije naznačio koje delo treba da obavi kasnije, Njegovo naredno delo je ipak nastavilo da se izvršava i da napreduje strogo prateći Njegov plan, koji je manifestacija onoga što Bog ima i što jeste, i koji ujedno predstavlja Njegov autoritet. Bez obzira na to na kojoj etapi Svog plana upravljanja trenutno radi, Njegova narav i Njegova suština predstavljaju Njega Sâmog. Ovo je apsolutna istina. Bez obzira na doba i bez obzira na etapu Božjeg dela, ima stvari koje se nikada neće promeniti, kao što su: kakve ljude Bog voli, kakve ljude mrzi, Njegova narav i sve ono što On ima i što jeste. Iako pomenuti propisi i načela, koje je Bog ustanovio tokom dela iz Doba zakona, ljudima danas izgledaju veoma jednostavno i površno, i mada su oni lako razumljivi i ostvarljivi, u njima još uvek ima mudrosti Božje, još uvek ima Božje naravi i svega onoga što On ima i što jeste. Naime, u tim naizgled jednostavnim propisima izražena je Božja odgovornost i briga prema čovečanstvu, kao i izuzetna suština Njegovih misli, koje čoveku omogućavaju da zaista shvati činjenicu da Bog vlada svim stvarima i da sve kontroliše Njegova ruka. Bez obzira na to kolikim je znanjem čovečanstvo ovladalo i koliko je teorija i misterija ono razrešilo, sa Božjeg stanovišta ništa od toga nije u stanju da zameni Njegovo snabdevanje i vođstvo; čovečanstvo će zauvek ostati neodvojivo od Božjeg vođstva i ličnog Božjeg dela. Takav je neraskidivi odnos čoveka i Boga. Bez obzira na to da li ti Bog izdaje neku zapovest, propis ili te opskrbljuje istinom kako bi razumeo Njegovu volju, i ma šta On činio, Božji je cilj da ljude povede u lepše sutra. Reči koje je izgovorio i delo koje obavlja ujedno su i otkrovenje jednog aspekta Njegove suštine i jednog aspekta Njegove naravi i Njegove mudrosti; oni su neizostavni korak Njegovog plana upravljanja. To se ne sme prevideti! Božja volja je u svemu što On čini; Bog se ne plaši neumesnih primedbi, niti se plaši ijedne ljudske predstave i misli o Njemu. On naprosto obavlja Svoje delo i nastavlja sa Svojim upravljanjem, u skladu sa Svojim planom upravljanja, nesputan bilo kojom osobom, događajem ili objektom.

Dobro. Bilo bi to sve za danas. Vidimo se sledeći put!

9. novembar 2013. godine

Božje delo, Božja narav i Sâm Bog III

Naših prethodnih nekoliko zborova umnogome je uticalo na svakog od vas. Ljudi sad konačno mogu osetiti da Bog uistinu postoji i da je, zapravo, veoma blizak čoveku. Iako su možda mnogo godina verovali u Boga, ljudi Njegove misli i ideje nikada nisu uistinu razumeli kao što ih sada razumeju, niti su Njegova praktična dela ikada doživljavali kao sada. Bilo da se radi o znanju ili stvarnoj primeni, većina ljudi je naučila nešto novo i dostigla viši nivo razumevanja, shvatili su kakve su greške pravili u svojim prošlim traganjima, shvatili su da su njihova iskustva površna i da preveliki deo tih iskustava nije u skladu s Božjom voljom, i shvatili su da ono što čoveku najviše nedostaje jeste znanje o Božjoj naravi. To znanje, kada je reč o čoveku, zasniva se isključivo na percepciji; da bi se ono podiglo na nivo racionalnog znanja, neophodno ga je postepeno produbljivati i jačati kroz vlastita iskustva. Subjektivno bi se moglo reći da ljudi, pre no što zaista shvate Boga, svojim srcem veruju da Bog postoji, ali ne poseduju istinsko razumevanje nekih konkretnih pitanja, poput: kakav je, zapravo, On Bog, koja je Njegova volja, kakva Mu je narav i kakav je zaista Njegov stav prema ljudima. To kod ljudi u velikoj meri narušava veru u Boga i onemogućava joj da ikada dostigne čistotu i savršenstvo. Čak i ako si neposredno suočen s Božjom rečju ili osećaš da si se s Bogom susreo kroz vlastita iskustva, još uvek se ne može reći da Ga u potpunosti razumeš. Pošto ne poznaješ Božje misli, pošto ne znaš šta On voli a šta mrzi, šta Ga ljuti a šta raduje, ti zapravo ne poseduješ istinsko razumevanje Boga. Tvoja je vera izgrađena na temeljima nejasnoće i mašte, i zasniva se na tvojim subjektivnim žudnjama. Ona je još uvek daleko od autentične vere, a ti si još uvek daleko od toga da postaneš istinski sledbenik. Objašnjenja primera iz biblijskih priča omogućila su ljudima da spoznaju Božje srce, da saznaju o čemu je Bog razmišljao na svakom koraku Svog dela i zbog čega je to delo obavio, s kakvom je prvobitnom namerom i planom On to učinio, na koji je način ostvario Svoje ideje, kako se pripremao i pravio Svoj plan. Kroz te priče možemo konkretno i do detalja razumeti svaku pojedinačnu Božju nameru i sve o čemu je On zaista razmišljao tokom realizacije Svog plana upravljanja od šest hiljada godina, te kakav je stav prema ljudima On imao u različitim vremenima i različitim epohama. Ako ljudi mogu da razumeju šta je Bog mislio, kakav je bio Njegov stav i kakvu je narav razotkrivao u svakoj situaciji, to će svakom čoveku pomoći da dublje shvati istinsko Božje postojanje i da dublje oseti Njegovu praktičnost i autentičnost. Cilj Mog prepričavanja ovih priča nije u tome da ljudi razumeju biblijsku istoriju, niti da se bolje upoznaju sa stihovima iz Biblije ili sa ljudima koji se u njoj pojavljuju, a pogotovu Mi nije cilj da im pomognem da razumeju pozadinu onoga što je Bog učinio tokom Doba zakona. Umesto toga, cilj Mi je da ljudima pomognem da razumeju Božju volju, Njegovu narav i svaki Njegov delić, kao i da Boga spoznaju i razumeju na verodostojniji i precizniji način. Tako će njihova srca moći da se, malo po malo, otvore prema Bogu, da Mu se približe i da bolje razumeju Njega, Njegovu narav i Njegovu suštinu, te da bolje upoznaju Sâmog istinitog Boga.

Poznavanje Božje naravi i svega što On ima i što jeste može pozitivno uticati na ljude. To im može pomoći da u Njega steknu veće poverenje i da postignu istinsku pokornost i strah od Boga. Tada Ga oni više neće samo slepo slediti i obožavati. Bog ne želi nerazumne, niti one koji slepo slede gomilu, već grupu ljudi koji u svojim srcima jasno razumeju i poznaju Božju narav i koji Mu mogu poslužiti kao svedoci, grupu ljudi koji Ga, zbog Njegove divote, zbog svega što ima i jeste i zbog Njegove pravedne naravi, nikada ne bi napustili. Ako tvom srcu, kao Božjem sledbeniku, još uvek nije sve jasno, ako u njemu ima nedoumica i zbunjenosti u vezi sa istinskim postojanjem Boga, Njegovom naravi, onim što On ima i što jeste, i Njegovom planu spasenja ljudskog roda, onda tvoja vera ne može od Boga biti pohvaljena. Bog ne želi da Ga takvi ljudi slede, niti da takvi ljudi stupaju pred Njega. Budući da ne razumeju Boga, takvi ljudi nisu u stanju da Mu predaju svoje srce – njihova su srca zatvorena za Njega, a njihova je vera u Boga puna nečistoća. Oni Boga slede na način koji se jedino može nazvati slepim. Istinsku veru i pravo sledbeništvo ljudi mogu da postignu samo ako zaista poznaju i razumeju Boga, usled čega se u njima rađa istinska poslušnost i strah od Boga. Jedino na taj način oni svoja srca mogu da predaju Bogu i da Mu ih otvore. To je ono što Bog želi, jer će, jedino tako, sve ono što ljudi rade i misle moći da izdrži Božju proveru i da svedoči o Bogu. Bez obzira sa kog stanovišta i iz kojeg ugla vam to govorim, sve što vam saopštavam o Božjoj naravi, o onome što On ima i što jeste, o Njegovoj volji i Njegovim mislima u svemu što čini, sve to ima za cilj da vas učvrsti u uverenju da Bog zaista postoji, da istinski shvatite i da više cenite Njegovu ljubav prema čoveku, te da istinski razumete i vrednujete Božju brigu prema ljudima i Njegovu iskrenu želju da ljudima upravlja i da ih spase.

Pregled Božjih misli, ideja i postupaka od kada je stvorio svet

Danas ćemo najpre sumirati Božje misli, ideje i svaki Njegov pokret otkako je stvorio čovečanstvo. Videćemo koliki je On posao obavio od stvaranja sveta do zvaničnog početka Doba blagodati. Potom ćemo moći da otkrijemo koje su od Božjih misli i ideja čoveku nepoznate, da bismo, na osnovu toga, mogli da razjasnimo redosled ostvarenja Božjeg plana upravljanja i da temeljno shvatimo kontekst u kojem je On stvorio Svoje delo upravljanja, njegov izvor i proces razvoja, kao i da temeljno razumemo kakve rezultate od tog Svog dela On očekuje – to jest, srž i svrhu Njegovog upravljačkog dela. Da bismo sve to razumeli, neophodno je da se vratimo u ona pradavna, mirna i tiha vremena, dok na svetu još nije bilo ljudi…

Bog lično stvara prvog živog čoveka

Prvo što je Bog pomislio kad je ustao iz kreveta, bilo je sledeće: da stvori živog čoveka – pravo, živo ljudsko biće – nekoga s kim će živeti i ko će Mu biti stalni pratilac; ta bi osoba mogla da Ga sluša, a On bi mogao da joj se poverava i da s njom razgovara. Tada je Bog po prvi put zahvatio šakom malo blata i od njega napravio prvu živu osobu,

prema slici koju je u Svom umu zamislio, da bi, zatim, tom prvom živom stvoru nadenuo ime – Adam. Kako se Bog osećao kad je Sebi stvorio ovo prvo živo stvorenje koje diše? On je po prvi put osetio radost, jer je kraj Sebe imao voljeno stvorenje i saputnika. Ujedno je po prvi put osetio očinsku odgovornost, kao i brigu koja uz nju ide. To živo stvorenje koje diše donelo Mu je neizmernu sreću i radost; On je po prvi put osetio utehu. Ovo je bila prva kreacija koju nije ostvario Svojim mislima, pa čak ni Svojim rečima, već vlastitim rukama. Kad je jedno takvo stvorenje – živ čovek koji diše – sazdano od krvi i mesa, sa telom i obličjem, stalo pred Njega i bilo u stanju da s Njim razgovara, Bog je iskusio radost kakvu nikad ranije nije osetio. Bog je uistinu osećao odgovornost, a ovo živo biće ne samo što Ga je u srce dirnulo, već Mu je svakim svojim majušnim pokretom grejalo i ganulo dušu. Kad je to živo stvorenje stalo pred Njega, On je tada prvi put pomislio kako bi bilo dobro da stekne još takvih ljudi. Tako je izgledao niz događaja koji je otpočeo sa prvom Božjom mišlju. Bogu se sve to po prvi put dešavalo, ali On te najranije događaje – bilo da su oni u Njemu izazivali radost, osećaj odgovornosti ili zabrinutost – nije imao s kim da podeli. Počev od tog trenutka, Bog je uistinu osećao usamljenost i tugu kakve nikada ranije nije iskusio. Osećao je da čovek nije u stanju da shvati ni da prihvati Njegovu ljubav i brigu, kao ni Njegove namere prema ljudima, te je stoga u Svom srcu i dalje osećao tugu i bol. Iako je On sve to učinio čoveka radi, čovek toga nije bio svestan, niti je to razumeo. Pored sreće, radosti i utehe, čovek Mu je sa sobom ubrzo doneo i prva osećanja tuge i usamljenosti. To su bile Božje misli i osećanja u to vreme. Dok je sve to činio, Bog je u Svom srcu najpre osećao radost, zatim tugu i, na kraju, bol, a sva su ta osećanja bila pomešana sa strepnjom. Sve što je hteo da uradi bilo je da toj osobi, tom ljudskom rodu, omogući da što pre sazna šta Mu je na srcu i da što pre shvati Njegove namere. Nakon toga, oni bi mogli postati Njegovi sledbenici, deliti Njegove misli i uskladiti se s Njegovom voljom. Tada oni ne bi više samo ćutke slušali šta Bog govori, ne bi bili nesvesni načina na koji mogu da se pridruže Bogu u Njegovom delu i, povrh svega, ne bi više bili ravnodušni prema Božjim zahtevima. Te prve stvari koje je Bog učinio veoma su značajne i vredne, kako sa stanovišta Njegovog plana upravljanja, tako i sa stanovišta današnjih ljudskih bića.

Nakon što je stvorio sve stvari i ljudski rod, Bog nije mirovao. Bio je u stalnom pokretu, željan da nastavi sa Svojim upravljanjem i da među ljudima zadobije one koje je toliko voleo.

Približno u Doba zakona, Bog obavlja niz nikada ranije učinjenih dela

Iz Biblije zatim vidimo da je, nedugo nakon što je Bog stvorio ljudska bića, čitav svet zahvatio veliki potop. Za Noja, koji se pominje u zapisu o potopu, može se reći da je bio prvi čovek koji je primio Božji poziv da zajedno s Njim radi na dovršenju Božjeg zadatka. To je, naravno, ujedno bio i prvi put da je Bog nekoga sa zemlje pozvao da učini nešto po Njegovoj zapovesti. Čim je Noje sagradio barku, Bog je po prvi put poslao potop na zemlju. Kad je zemlju uništio potopom, bilo je to prvi put od stvaranja ljudskih bića da je

Boga obuzelo gađenje prema njima; to Ga je gađenje zapravo i nagnalo da donese bolnu odluku o uništenju ljudskog roda potopom. Nakon što je potop uništio zemlju, Bog je sklopio svoj prvi savez sa ljudima, savez kojim se zavetovao da nikada više neće uništavati svet poplavama. Znamen tog saveza bila je dúga. Bio je to prvi Božji savez sa čovečanstvom, što znači da je duga bila prvi znamen Božjeg zaveta; duga je stvarna, fizička stvar koja postoji. Upravo zbog postojanja duge, Bog često tuguje za prethodnim ljudskim rodom koji je izgubio, tako da Ga ona stalno podseća na ono što im se dogodilo… Bog nije hteo da uspori tempo – neprestano je bio u pokretu i jedva je čekao da preduzme sledeći korak iz Svog plana upravljanja. Nakon toga, Bog je, kao Svoj najbolji izbor, odabrao Avrâma za obavljanje dela širom Izraela. To je ujedno bio prvi put da Bog odabere jednog takvog kandidata. Odlučio je da Svoje delo spasenja ljudskog roda obavi posredstvom tog čoveka, da bi zatim Svoje delo nastavio među njegovim potomcima. Iz Biblije saznajemo da je Bog sa Avrâmom učinio upravo to. Bog je tada Izrael učinio Svojom prvom izabranom zemljom i započeo da Svoje delo iz Doba zakona obavlja posredstvom Izraelaca, Svog izabranog naroda. Izraelcima je, opet po prvi put, podario i do detalja razjasnio izričita pravila i zakone koje ljudi treba da slede. Bog je tada ljudskim bićima prvi put dao tako konkretna i standardizovana pravila o tome kako treba da prinose žrtve, kako da žive, šta treba a šta ne treba da rade, koje praznike i dane treba da poštuju i kojih načela treba da se pridržavaju u svemu što rade. Ovo je bio prvi put da Bog ljudima daje tako detaljne, standardizovane propise i načela o tome kako da žive svoj život.

Svaki put kad kažem „prvi put“, to se odnosi na onu vrstu posla koju Bog nikada ranije nije preduzimao. To se odnosi na delo koje ranije nije postojalo i koje Bog nikad pre toga nije obavio, uprkos tome što je stvorio ljudski rod i svakovrsna druga stvorenja i živa bića. Celokupno to delo podrazumevalo je Božje upravljanje ljudskim rodom; ono je u celosti imalo veze s ljudima, njihovim spasenjem i upravljanjem njima od strane Boga. Nakon Avrâma, Bog je ponovo učinio nešto po prvi put – izabrao je da Jov bude onaj ko poštuje zakon i ko može da se odupre Sotoninim iskušenjima, a da se pritom i dalje plaši Boga, kloni zla i svedoči za Boga. Tada je Bog, ujedno, po prvi put dopustio Sotoni da iskuša neku osobu i prvi put se opkladio s njim. Na kraju je, takođe po prvi put, zadobio nekoga ko je bio sposoban da Mu, suočen sa Sotonom, bude svedok i da svedoči za Njega, i nekoga ko je Sotonu mogao u potpunosti da osramoti. Otkad je stvorio ljudski rod, to je bila prva osoba koju je Bog zadobio i koja je mogla da svedoči za Njega. Zadobivši tog čoveka, Bog je postao još nestrpljiviji da što pre nastavi sa Svojim upravljanjem i da obavi sledeću etapu Svog dela, pa je počeo da priprema mesto i ljude koje će upotrebiti za sledeći korak Svoga dela.

Da li ste, nakon svega što je rečeno tokom ovog zajedništva, stekli istinsko razumevanje Božje volje? Ovaj period upravljanja čovečanstvom i spasavanja ljudskog roda, Bog smatra važnijim od bilo čega drugog. On ove stvari obavlja ne samo Svojim umom, ne samo Svojim rečima, i svakako ne sa jednim opuštenim stavom – On sve to

čini planski, s tačno određenim ciljem, u skladu sa standardima i po Svojoj volji. Jasno je da ovo delo spasavanja ljudskog roda ima ogroman značaj i za Boga i za čoveka. Ma koliko da je taj posao težak, prepreke velike a ljudi slabi, i ma koliko da je snažan ljudski bunt, ništa od toga Bogu ne pada teško. Bog uvek nalazi Sebi posao, mukotrpno se trudi i lično upravlja delom koje On Sâm želi da obavi. Pored toga, On sve uređuje i sprovodi Svoju suverenost nad svim ljudima na kojima želi da radi i nad celokupnim delom koje želi da obavi – ništa od ovoga nije nikad ranije bilo učinjeno. Ovo je prvi put da je Bog primenio te metode i platio tako visoku cenu za ovaj veliki projekat upravljanja i spasavanja ljudskog roda. Tokom obavljanja Svog dela, Bog izražava i, malo po malo, ljudima bez rezerve obznanjuje Svoj mukotrpni trud, sve ono što ima i što jeste, Svoju mudrost i svemoć, kao i svaki aspekt Svoje naravi. On te stvari obznanjuje i izražava kako nikad ranije nije činio. U čitavoj vaseljeni, dakle, nikada nije bilo stvorenja koja bi bila tako bliska Bogu ili imala tako prisan odnos sa Njim, kao što je to slučaj sa ljudima kojima Bog želi da upravlja i da ih spase. Ljudski rod, kojim On želi da upravlja i da ga spase, zauzima najvažnije mesto u Njegovom srcu; On ovo čovečanstvo ceni iznad svega. Uprkos tome što je zbog ljudi platio visoku cenu, što Ga oni stalno povređuju i što su neposlušni prema Njemu, On nikad ne odustaje od njih i neumorno nastavlja da Svoje delo obavlja bez pritužbi i bez kajanja. To je zato što zna da će se, na Njegov poziv, ljudi kad-tad probuditi, da će ih Njegove reči dirnuti, da će prepoznati da je On Gospod stvaranja i vratiti se na Njegovu stranu…

Posle svega što ste danas čuli, možda ćete osetiti da je sve što Bog čini sasvim normalno. Reklo bi se da su ljudi u Božjim rečima i delu oduvek naslućivali ponešto od Njegovih namera prema njima, ali i da oduvek postoji izvesna distanca između njihovih osećanja i saznanja, sa jedne, i onoga što Bog misli, sa druge strane. Stoga smatram da je neophodno svim ljudima govoriti o tome zašto je Bog stvorio ljude, kao i o pozadini Njegove želje da zadobije ljudski rod kojem se toliko nadao. Od suštinske je važnosti podeliti to saznanje sa svima, tako da svi to jasno shvate i srcem razumeju. Naime, svaka Božja misao i ideja, kao i svaka faza i svaki period Njegovog dela, međusobno su uvezani i usko povezani sa čitavim Njegovim delom upravljanja; stoga, ako razumeš Božje misli, ideje i Njegovu volju na svakom koraku Njegovog dela, to je isto kao da razumeš kako je nastalo Njegovo delo upravljanja. Upravo se na toj osnovi tvoje razumevanje Boga produbljuje. Iako sve što je Bog uradio kad je prvi put stvorio svet, o čemu sam prethodno govorio, za sada naizgled predstavlja samo nebitnu „informaciju“ sa aspekta potrage za istinom, kako budeš sticao iskustva, ipak će doći dan kad o tome nećeš više misliti kao o prostom skupu informacija, niti ćeš to naprosto smatrati nekakvom tajnom. Kako tvoj život bude napredovao, kad Bog bude imao određeno mesto u tvom srcu ili kad budeš temeljnije i dublje razumeo Njegovu volju, tek tada ćeš zaista shvatiti važnost i neophodnost ovoga o čemu danas govorim. Bez obzira na to u kojoj meri vi to sada prihvatate, i dalje je neophodno da ove stvari spoznate i razumete. Kada Bog nešto radi, kad obavlja Svoje delo, bez obzira da li to čini Svojim

idejama ili Svojim vlastitim rukama i bez obzira da li to čini po prvi ili poslednji put, On, na kraju krajeva, ima Svoj plan, a Njegove namere i Njegove misli ogledaju se u svemu što čini. Te namere i misli predstavljaju Božju narav i izražavaju ono što On ima i što jeste. To dvoje – Božja narav i ono što On ima i što jeste – predstavljaju nešto što svaka osoba mora da razume. Nakon što čovek shvati Njegovu narav i ono što On ima i što jeste, postepeno će početi da shvata zbog čega Bog čini to što čini i zašto govori to što govori. Od tog trenutka, ljudi mogu sa više vere slediti Boga, tragati za istinom i promenom svoje naravi. Drugim rečima, čovekovo razumevanje Boga neodvojivo je od njegove vera u Boga.

Ako ono što ljudi spoznaju i razumeju jeste Božja narav i ono što On ima i što jeste, onda će ono što time stiču biti život koji potiče od Boga. Kad taj život bude skovan u tebi, tvoj će strah od Boga postajati sve veći i veći. To je dobitak koji se stiče sasvim prirodno. Ako ne želiš da spoznaš i shvatiš Božju narav i Njegovu suštinu, ako ne želiš čak ni da misliš, niti da se fokusiraš na te stvari, sa sigurnošću ti mogu reći da trenutnim načinom verovanja u Boga nikada nećeš udovoljiti Njegovoj volji, niti steći Njegovu pohvalu. Štaviše, nikad nećeš moći da uistinu dostigneš spasenje – to će biti konačne posledice. Ako ljudi ne razumeju Boga i ne poznaju Njegovu narav, njihova srca nikad neće moći da Mu se iskreno otvore. Tek kad budu razumeli Boga, ljudi će početi da cene sve što On u Svom srcu nosi, te da sa zanimanjem i verom uživaju u tome. Ako ceniš i uživaš u onome što je u Božjem srcu, tvoje će se srce postepeno, malo po malo, otvarati prema Njemu. Kad svoje srce otvoriš Bogu, osetićeš koliko su sramotni i prezira dostojni bili tvoji razgovori s Bogom, zahtevi koje si pred Njega postavljao i tvoje vlastite neumerene želje. Kad svoje srce uistinu otvoriš Bogu, videćeš da Njegovo srce predstavlja jedan tako beskonačan svet i zakoračićeš u carstvo koje nikad ranije nisi iskusio. U tom carstvu nema prevare, nema obmane, nema mraka i nema zla. Postoji samo iskrenost i vernost; samo svetlost i čestitost; samo pravednost i dobrota. To je carstvo ispunjeno ljubavlju i brigom, saosećanjem i tolerancijom, kroz koje osećaš svu sreću i radost života. To je ono što će ti Bog razotkriti nakon što Mu otvoriš svoje srce. Taj beskonačni svet ispunjen je Božjom mudrošću i svemoći; on je takođe prepun Njegove ljubavi i autoriteta. U njemu možeš videti svaki aspekt onoga što Bog ima i što jeste, onoga što Mu donosi radost, zbog čega je zabrinut, što Ga čini tužnim i zbog čega se ljuti… To je ono što može da vidi svako ko svoje srce otvara Bogu i dozvoljava Mu da u njega zakorači. Bog će u tvoje srce moći da zakorači samo ukoliko Mu ga otvoriš. Samo ukoliko Bog zakorači u tvoje srce, moći ćeš da vidiš sve ono što Bog ima i što jeste i kakve su Njegove namere prema tebi. Tek tada ćeš otkriti koliko je sve u vezi s Bogom dragoceno, te da sve ono što On ima i što jeste vredi čuvati kao najveće blago. U poređenju s tim, ljudi koji te okružuju, predmeti i događaji iz tvog života, pa čak i tvoji najmiliji, tvoj partner i sve ono što voliš, jedva da su vredni pomena. Oni su tako mali i tako niski; osetićeš da ništa što je materijalno nikad više neće moći da te privuče, niti će ijedna materijalna stvar ikada više moći da te namami da za nju platiš bilo koju cenu. U Božjoj poniznosti videćeš Njegovu

veličinu i Njegovu nadmoć. Povrh toga, u nekim Božjim delima, koja si ranije smatrao neznatnim, videćeš Njegovu beskrajnu mudrost i toleranciju, videćeš Njegovo strpljenje i trpeljivost, i videćeš da te On razume. To će te podstaći da Ga obožavaš. Tog ćeš dana osetiti da ljudski rod živi u vrlo prljavom svetu, da ljudi kraj tebe i stvari koje se dešavaju u tvom životu, pa čak i osobe koje voliš, njihova ljubav prema tebi i njihova tobožnja zaštita i briga prema tebi nisu vredni ni pomena – osetićeš da voliš samo Boga i da jedino Boga ceniš kao najveće blago. Kad dođe taj dan, verujem da će biti onih koji će reći: ljubav Božja je tako velika, a Njegova suština tako sveta – u Bogu nema prevare, nema zla, nema zavisti, nema svađe, već samo pravednosti i autentičnosti, te ljudi treba da žude za svim onim što Bog ima i što jeste. Ljudi treba da streme i da teže tome. Na čemu se zasniva sposobnost ljudi da to postignu? Ta se sposobnost zasniva na njihovom razumevanju Božje naravi i na njihovom razumevanju Božje suštine. Prema tome, razumevanje Božje naravi i onoga što On ima i što jeste doživotna je lekcija za svakog čoveka; to je doživotni cilj svakog ko se trudi da promeni svoju narav i da spozna Boga.

Prvo Božje ovaploćenje zarad obavljanja Svog dela

Maločas smo govorili o celokupnom delu koje je Bog učinio, odnosno o čitavom nizu do tada neviđenih dela koja je On obavio. Sa stanovišta Božjeg plana upravljanja i Božje volje, svako od tih dela je relevantno. Ta su dela takođe relevantna i sa aspekta naravi Sâmog Boga i Njegove suštine. Ako želimo da bolje razumemo ono što Bog ima i što jeste, ne možemo se zaustaviti na Starom zavetu i Dobu zakona – treba da nastavimo dalje, prateći korake koje je Bog preduzimao tokom obavljanja Svoga dela. Hajde, dakle, da ispratimo korake koje je Bog napravio kad je okončao Doba zakona i zakoračio u Doba blagodati – doba ispunjeno milošću i iskupljenjem. Bog je i u tom dobu obavio neka važna dela, koja nikad ranije nije činio. Delo u tom novom dobu predstavljalo je novu početnu tačku i za Boga i za ljude – početnu tačku koja se sastojala od još jednog novog dela koje Bog nikad pre toga nije obavio. To novo delo bilo je bez presedana, bilo je nešto što je prevazilazilo maštu ljudi i svih ostalih stvorenja. Bilo je to delo koje je sada dobro poznato svim ljudima – Bog je po prvi put postao ljudsko biće i prvi put je Svoje novo delo započeo u ljudskom obliku i sa identitetom čoveka. To je ujedno značilo da je Bog završio Svoje delo iz Doba zakona, te da više neće raditi niti govoriti išta što bi se odnosilo na zakon. On, takođe, ne bi rekao niti učinio išta što bi imalo formu zakona, ili što bi pratilo načela i pravila zakona. Drugim rečima, celokupno Njegovo delo zasnovano na zakonu bilo je zaustavljeno da se više nikad ne nastavi, jer je Bog želeo da započne novo delo i da učini nešto novo. Njegov je plan ponovo dobio novu polaznu tačku, te je stoga Bog morao da ljude povede u naredno doba.

Da li je za ljude to bila radosna ili zloslutna vest zavisilo je od suštine svakog pojedinca. Moglo bi se reći da za neke ljude to nije bila radosna, već zloslutna vest – jer, kad je Bog započeo Svoje novo delo, ljudi koji su samo poštovali zakone i pravila, koji su samo sledili doktrine, ali se nisu plašili Boga, bili su skloni da, uz pomoć starog Božjeg

dela, osuđuju Njegovo novo delo. Za takve je ljude ovo bila zloslutna vest. Nasuprot tome, za svaku nevinu i otvorenu osobu, koja je prema Bogu bila iskrena i voljna da primi Njegovo iskupljenje, prvo Božje ovaploćenje predstavljalo je veoma radosnu vest. Jer, od trenutka kad su ljudi stvoreni, Bog se tada po prvi put pojavio i živeo među ljudima u obliku koji se razlikovao od Duha; ovoga puta, rodilo Ga je ljudsko biće i On je među ljudima živeo i delovao kao Sin čovečji. Ovim „prvim ovaploćenjem“ srušene su ljudske predstave; ono je prevazilazilo svačiju maštu. Štaviše, od njega su svi Božji sledbenici stekli opipljivu korist. Bog ne samo što je okončao staro doba, već je ujedno prestao da primenjuje Svoje stare metode i stil rada. Od Svojih glasnika nije više tražio da prenose Njegovu volju, nije više bio skriven u oblacima i ljudima se nije više ukazivao i obraćao zapovednički, kroz grmljavinu. Kao nikada pre, koristeći se nezamislivim metodom ovaploćenja, koji je za ljude bio teško razumljiv i prihvatljiv, On je postao Sin čovečji da bi započeo delo tog doba. Ovaj Božji čin zatekao je ljude potpuno nespremnim; oni su se zbog toga postideli, jer je Bog ponovo započeo novo delo koje nikada ranije nije učinio. Danas ćemo se pozabaviti upravo delom koje je Bog izvršio u novom dobu i razmotrićemo šta sve iz tog dela možemo da naučimo u pogledu Božje naravi i onoga što On ima i što jeste.

Slede reči zabeležene u biblijskom Novom zavetu:

1. Isus kida klasje žita i jede zrnevlje na Šabat

Matej 12:1 Tih dana je Isus prolazio kroz žitna polja. Bila je subota. Njegovi učenici su bili gladni, pa su počeli da trgaju klasje i da jedu zrnevlje.

2. Sin čovečji je Gospod Šabata

Matej 12:6-8 A ja vam kažem da se ovde zbiva nešto važnije od hrama. Kada biste znali šta znači: „Milosrđe hoću, a ne žrtvu“, ne biste osudili nevine. Jer, Sin Čovečiji je Gospodar subote.

Zadržimo se najpre na sledećem pasusu: „Tih dana je Isus prolazio kroz žitna polja. Bila je subota. Njegovi učenici su bili gladni, pa su počeli da trgaju klasje i da jedu zrnevlje.“

Zašto sam odabrao baš ovaj odlomak? Kakve on ima veze s Božjom naravi? Prvo što u ovom tekstu zapažamo jeste da se to zbilo na Šabat, ali je Gospod Isus uprkos tome izašao i poveo Svoje učenike kroz žitna polja. Još je više ukazivalo na „izdajstvo“ to što su čak „počeli da trgaju klasje i da jedu zrnevlje“. U Doba zakona, Bog Jahve je bio zakonom propisao da ljudi na Šabat ne mogu po volji izlaziti, niti učestvovati u slobodnim aktivnostima – bilo je mnogo toga što se nije smelo raditi na Šabat. Stoga je ovakav postupak Gospoda Isusa zbunjivao one koji su dugo živeli po tom zakonu, te su oni taj postupak čak i kritikovali. Za sada ćemo njihovu zbunjenost i način na koji su razgovarali o tom Isusovom postupku ostaviti po strani, i najpre razmotriti zašto je Gospod Isus odlučio da to učini baš na Šabat, od svih dana, i šta je time hteo da saopšti ljudima koji su živeli u skladu sa zakonom. To je veza između ovog odlomka i Božje naravi o kojoj želim da govorim.

Kad je Gospod Isus došao, Svoje praktične postupke je koristio da bi ljudima stavio do znanja da je Bog napustio Doba zakona i da je započeo novo delo, kao i da to novo delo ne zahteva da se poštuje Šabat. Božji izlazak iz okvira Šabata bio je tek nagoveštaj Njegovog novog dela; stvarno i veliko delo tek je predstojalo. Kada je Gospod Isus započeo Svoje delo, iza Sebe je već bio ostavio „okove“ Doba Zakona, te prekršio propise i načela tog doba. Nije u Njemu bilo ni traga od ičega što bi imalo veze sa zakonom; On je taj zakon potpuno odbacio i više ga se nije pridržavao, niti je od ljudi zahtevao da ga se pridržavaju. Iz ovoga, dakle, vidiš da je Gospod Isus na Šabat prošao kroz žitna polja i da se Gospod nije odmarao; umesto da se odmara, bio je napolju i radio. Taj Njegov postupak predstavljao je šok za predstave tadašnjih ljudi i pokazao im je da se On više ne pridržava tog zakona, da je izašao izvan okvira Šabata i pojavio se pred ljudima i među ljudima u novom liku i s novim načinom delovanja. Takvim je postupkom saopštio ljudima da je sa Sobom doneo novo delo, delo koje je otpočelo izlaskom iz okvira zakona i napuštanjem praznovanja Šabata. U obavljanju Svog novog dela, Bog se više nije držao prošlosti i nije više brinuo o propisima iz Doba zakona. Na Njega nije uticalo ni Njegovo vlastito delo iz prethodnog doba, tako da je na Šabat radio kao i svakog drugog dana, a kad su Njegovi učenici na Šabat ogladneli, mogli su slobodno da jedu zrnevlje žita. To je u Božjim očima bilo sasvim normalno. Bogu je dozvoljeno da, za glavninu novog dela koje želi da obavi i za nove reči koje želi da izrekne, primeni novi početak. Kad god započne nešto novo, On Svoje prethodno delo niti pominje, niti nastavlja da ga izvršava. Budući da se Bog, tokom obavljanja Svog dela, pridržava vlastitih načela, kad poželi da započne novo delo, On tada ujedno želi da ljude uvede u novu etapu Svog dela, a Njegovo delo upravo tada ulazi u višu fazu. Ako ljudi nastave da se ponašaju prema starim izrekama i propisima i žele da ih se i dalje pridržavaju, On to neće upamtiti, niti odobriti. To je zato što je On već doneo novo delo i zakoračio u novu etapu Svog dela. Kad započne novo delo, On se pred ljudima pojavljuje u potpuno novom liku, iz potpuno novog ugla i na potpuno novi način, kako bi ljudi mogli da vide različite aspekte Njegove naravi i onoga što On ima i što jeste. To je jedan od ciljeva Njegovog novog dela. Bog se ne drži starih stvari, niti ide utabanim putem; dok radi i govori, On ne insistira toliko na zabranama, kao što ljudi to zamišljaju. Kod Boga je sve slobodno i dobrovoljno, nema nikakvih zabrana ni ograničenja – to što On ljudima donosi jesu sloboda i oslobađanje. On je živi Bog, Bog koji uistinu i stvarno postoji. On nije ni lutka ni glinena figurica, i potpuno se razlikuje od idola koje ljudi opslužuju u svetilištima. On je živ i pun energije, a ono što Njegove reči i dela ljudima donose u celosti se sastoji od života i svetlosti, od slobode i oslobađanja, jer On u Svojim rukama drži istinu, život i put – ničim nije sputan niti u jednom Svom delu. Ma šta da ljudi govore i ma kako da vide ili procenjuju Njegovo novo delo, On će Svoj posao nastaviti da obavlja bez ikakve zadrške. Neće brinuti ni za čije predstave, niti za upiranja prstom u vezi s Njegovim delom i rečima, pa čak ni za snažno protivljenje i otpor ljudi prema Njegovom novom delu. Nijedno od živih stvorenja ne može da koristi ljudski razum, kao

ni da uz pomoć ljudske mašte, znanja ili morala izmeri ili definiše ono što Bog radi, niti da diskredituje, naruši ili sabotira Njegovo delo. U Njegovom delu i u onome što On čini nema nikakvih zabrana; nijedan čovek, događaj ni stvar ne mogu ograničiti Njegovo delo, niti ga mogu narušiti bilo kakve neprijateljske sile. Što se Njegovog novog dela tiče, On je Car koji uvek pobeđuje, a sve neprijateljske sile, sve jeresi i zablude čovečanstva ostaju zgažene pod Njegovim stopama. Ma koju novu etapu Svog dela da izvršava, ona će se sasvim sigurno razvijati i širiti među ljudima, i nesmetano će se odvijati u čitavoj vaseljeni, sve dok Njegovo veličanstveno delo ne bude privedeno kraju. U tome je Božja svemogućnost i mudrost, Njegov autoritet i Njegova sila. Stoga je Gospod Isus mogao otvoreno da izađe i da radi na Šabat, jer u Njegovom srcu nije bilo ni pravila, niti ikakvog znanja ili učenja koje bi poticalo od ljudi. Ono što je imao bilo je novo Božje delo i Božji put. Njegovo je delo bilo put ka oslobođenju ljudskog roda, put ka oslobađanju ljudi, kako bi mogli da egzistiraju u svetlosti i da žive. Sa druge strane, ljudi koji se klanjaju idolima i lažnim bogovima svaki dan svog života provode u okovima Sotone, sputani svakojakim pravilima i tabuima – danas je zabranjeno jedno, sutra nešto drugo – u njihovim životima nema slobode. Oni su nalik okovanom roblju i žive životom u kojem nema ni trunke radosti. Šta se ovde podrazumeva pod „zabranom“? Ona predstavlja ograničenja, okove i zlo. Čim se čovek pokloni nekom idolu, on se na taj način klanja lažnom bogu, zlom duhu. Zabrana se javlja paralelno sa učešćem u takvim aktivnostima. Ne smete jesti ovo ili ono, danas ne smete izlaziti iz kuće, sutra ne smete da kuvate, prekosutra je zabranjeno seliti se u novu kuću, a venčanja i sahrane, pa čak i rođenje deteta, dozvoljeni su samo u određene dane. Kako se to zove? To se zove zabrana; ona ljude ograničava i predstavlja okove kojima Sotona i zli duhovi ljude kontrolišu i sputavaju im i srce i telo. Ima li kod Boga takvih zabrana? Kad govoriš o svetosti Božjoj, najpre treba da pomisliš na ovo: kod Boga ne postoje nikakve zabrane. On se u Svojim rečima i Svom delu pridržava načela, ali kod Njega nema zabrana, jer je Sâm Bog istina, put i život.

Razmotrimo sada sledeći odlomak iz svetih spisa: „A ja vam kažem da se ovde zbiva nešto važnije od hrama. Kada biste znali šta znači: ’Milosrđe hoću, a ne žrtvu’, ne biste osudili nevine. Jer, Sin Čovečiji je Gospodar subote“ (Matej 12:6-8). Na šta se ovde odnosi reč „hram“? Prosto rečeno, ona se odnosi na veličanstvenu, visoku građevinu, koja je u Dobu zakona predstavljala mesto na kojem su se sveštenici okupljali da bi se klanjali Bogu. A kad je Gospod Isus rekao „da se ovde zbiva nešto važnije od hrama“, na koga se reč „nešto“ odnosila? Očigledno je da se „nešto“ odnosi na ovaploćenog Gospoda Isusa, jer samo je On bio uzvišeniji od hrama. Šta je tim rečima saopštio ljudima? Rekao im je da izađu iz hrama – Bog je, naime, već bio napustio hram i nije više delovao u njemu, te je stoga bilo potrebno da ljudi Božje stope potraže izvan hrama i da Njegove korake slede u Njegovom novom delu. Kada je Gospod Isus to rekao, Njegove su se reči zasnivale na premisi da su ljudi, prema slovu zakona, na hram gledali kao na nešto što je veće od Sâmog Boga. Drugim rečima, ljudi su se, umesto Bogu, klanjali hramu, pa ih je Gospod Isus upozorio da ne obožavaju idole, već da se umesto toga klanjaju

Bogu, jer On vrhuje nad tim. Stoga je rekao: „Milosrđe hoću, a ne žrtvu.“ Očito je da, u očima Gospoda Isusa, većina ljudi koji su živeli po slovu zakona nije više obožavala Jahvea, već je samo slepo obavljala obrede žrtvovanja, što je Gospod Isus označio kao obožavanje idola. Ovi idolopoklonici su hram smatrali nečim što je veće i uzvišenije od Boga. U njihovim je srcima postojao jedino hram, a ne Bog, a ako bi izgubili hram, oni bi time izgubili i svoje prebivalište. Kad ne bi bilo hrama, ne bi imali gde da se klanjaju i ne bi mogli da prinose žrtve. Ovo njihovo tobožnje „prebivalište“ bilo je mesto na kojem su se pretvarali da obožavaju Boga Jahvea, kako bi ostali u hramu i nastavili da se bave svojim poslovima. Njihovo takozvano „žrtvovanje“ bilo je tek sklapanje vlastitih sramnih pogodbi, a sve pod maskom vršenja službe u hramu. Upravo su iz tog razloga ljudi u to vreme na hram gledali kao na nešto što je veće od Boga. Gospod Isus je ove reči izgovorio kao upozorenje ljudima, jer su hram koristili kao paravan, a žrtve kao pokriće za varanje i ljudi i Boga. Ako Isusove reči primenite na sadašnjost, one će i dalje biti podjednako validne i relevantne. Iako ljudi danas doživljavaju drugačije Božje delo u odnosu na ono koje su doživeli ljudi iz Doba zakona, priroda-suština tih Božjih dela ostala je nepromenjena. U kontekstu današnjeg dela, ljudi će i dalje činiti iste one stvari koje su iskazane rečima: „hram je veći od Boga“. Primera radi, na ispunjenje dužnosti ljudi gledaju kao na svoj posao; svedočenje Bogu i borbu protiv velike crvene aždaje posmatraju kao politički pokret za odbranu ljudskih prava, demokratiju i slobodu; svoju dužnost pretvaraju u sredstvo kojim će od svojih veština napraviti karijeru, dok strah od Boga i izbegavanje zla tretiraju samo kao delove verske doktrine koju treba poštovati, i tako dalje. Nisu li takva ponašanja u suštini identična onima koja se ogledaju u stavu „hram je veći od Boga“? Jedina razlika je u tome što su ljudi, pre dve hiljade godina, svoje poslove obavljali u hramu načinjenom od cigala, dok ih danas obavljaju u hramovima koji se ne mogu opipati prstima. Ljudi koji cene pravila gledaju na njih kao na nešto što je veće od Boga, oni koji vole status smatraju da je status veći od Boga, oni koji vole karijeru smatraju da je ona veća od Boga, i tako redom – a sve Me to navodi na sledeću tvrdnju: „Ljudi svojim rečima hvale Boga kao nešto najveće, ali je u njihovim očima zapravo sve drugo veće od Boga.“ To je zato što se ljudi, čim se na putu kojim slede Boga nađu u prilici da pokažu vlastiti talenat ili da se pozabave svojim poslovima i karijerom, momentalno udaljavaju od Boga i u celosti se posvećuju svojoj voljenoj karijeri. A što se tiče Božje volje i svega onoga što im je poverio, oni su to ionako već odavno odbacili. Koja je razlika između stanja ovih ljudi i onih koji su se, pre dve hiljade godina, svojim poslovima bavili u hramu?

Razmotrimo sada poslednju rečenicu iz navedenog odlomka: „Jer, Sin Čovečiji je Gospodar subote.“ Ima li ova rečenica i svoju praktičnu stranu? Možete li uočiti njenu praktičnu stranu? Ako svaka reč koju Bog izgovori dolazi iz Njegovog srca, zašto je On ovo kazao? Kako vi to razumete? Iako vi sada možda i razumete njeno značenje, u vreme kad je ta rečenica izgovorena nije bilo mnogo onih koji su mogli da je razumeju, budući da je čovečanstvo tek bilo izašlo iz Doba zakona. Njima je bilo veoma teško da

se odreknu praznovanja Šabata, a da i ne pominjemo koliko im je bilo teško da shvate šta je Šabat zapravo.

Rečenicom „Sin Čovečiji je Gospodar subote“ ljudima se saopštava da ništa od onog što ima veze s Bogom nije materijalne prirode; naime, iako Bog može da podmiri sve tvoje materijalne potrebe, može li zadovoljstvo zbog podmirenja tih potreba da zameni tvoje traganje za istinom? To, očigledno, nije moguće! Božja narav i sve ono što On ima i što jeste, o čemu smo u zajedništvu već govorili, predstavljaju istinu. Njena se vrednost ne može meriti ni sa čim što je materijalno, ma koliko ono bilo vredno, niti se njena vrednost može izraziti u novcu, budući da ta istina nije materijalna, već opskrbljuje potrebe srca svakog čoveka. Svakoj osobi bi ove neopipljive istine trebalo da budu vrednije od ma koje materijalne stvari koju ti možda ceniš, zar ne? Nad ovom izjavom bi trebalo da se malo duže zamislite. Poenta ovoga što sam rekao jeste da ono što Bog ima i što jeste, kao i sve drugo u vezi s Bogom, za svakog pojedinca predstavljaju najvažnije stvari, koje se ne mogu zameniti ničim materijalnim. Daću ti jedan primer: kad si gladan, treba ti hrana. Ta hrana može biti manje-više dobra ili manje-više neprivlačna, ali ukoliko te je zasitila, onaj neprijatni osećaj gladi neće te više mučiti – on će iščeznuti. Možeš mirno da sediš, a telo će ti se odmarati. Ljudska se glad može utoliti hranom, ali kako da se rešiš praznine u svom srcu kad osetiš da ne razumeš Boga, uprkos tome što Ga slediš? Može li se ta praznina ispuniti hranom? Isto tako, kad slediš Boga ali ne razumeš Njegovu volju, čime možeš da nadoknadiš tu glad u svom srcu? Dok kroz Boga doživljavaš spasenje i dok težiš promeni svoje naravi, zar se nećeš osećati krajnje nelagodno ukoliko ne razumeš Njegovu volju, ako ne znaš šta je istina i ako ne razumeš Božju narav? Zar u svom srcu nećeš osećati užasnu glad i žeđ? Zar ti ta osećanja neće onemogućiti da u srcu osetiš spokoj? Kako, dakle, da namiriš glad u svom srcu – ima li načina da tu glad utoliš? Neki odu u kupovinu, drugi traže prijatelje kojima bi se poverili, neki se prepuštaju dužem spavanju, dok drugi čitaju više Božjih reči, ili pak vrednije rade i ulažu više truda kako bi ispunili svoju dužnost. Mogu li te stvari rešiti tvoje stvarne poteškoće? Svi vi u potpunosti razumete ovakve uobičajene postupke. Šta ti je najpotrebnije u trenucima kad se osećaš nemoćno, kad imaš snažnu želju da od Boga dobiješ prosvećenje koje će ti omogućiti da spoznaš stvarnost istine i Njegovu volju? Ono što ti je tada potrebno nije obilan obrok, niti pregršt ljubaznih reči, a kamoli nekakva trenutna uteha ili puteno zadovoljstvo – ono što ti je potrebno jeste da ti Bog neposredno i jasno kaže šta i kako treba da radiš, da ti jasno saopšti šta je istina. Nakon što to budeš razumeo, pa čak i ako pritom stekneš tek minimalno razumevanje, zar ti zbog toga srce neće biti zadovoljnije nego da si pojeo neki obilan obrok? A kad ti je srce zadovoljno, zar ti neće onda i srce i čitavo biće uistinu otpočinuti? Da li sada, posredstvom ove analogije i analize, shvatate zbog čega sam hteo da s vama podelim rečenicu „Sin Čovečiji je Gospodar subote“? Njeno značenje se ogleda u tome da je ono što dolazi od Boga, ono što On ima i što jeste, kao i sve drugo u vezi s Njim, uzvišenije od ma koje druge stvari, uključujući stvari i osobe koje si nekad smatrao najvrednijima. To znači da osoba koja

nije u stanju da zadobije reči iz usta Božjih ili koja ne razume Njegovu volju, ne može zadobiti počinak. Na osnovu vaših budućih iskustava, razumećete zbog čega sam želeo da s vama danas podelim ovaj odlomak – on je veoma važan. Sve što Bog čini jeste istina i život. Istina je nešto čega ljudi ne smeju biti lišeni u svom životu i bez čega ne mogu živeti; takođe bi se moglo reći da je istina najuzvišenija stvar. Iako ne možeš da je vidiš ni da je dodirneš, njena se važnost za tebe ne može zanemariti; istina je jedina stvar koja tvom srcu može doneti počinak.

Da li je vaše razumevanje istine sastavni deo stanja u kojima se nalazite? U stvarnom životu, najpre moraš da razmisliš o tome koje se istine odnose na ljude, događaje i stvari sa kojima si se susretao; među tim istinama možeš pronaći Božju volju, i sa njom povezati ono sa čime si se susretao. Ako ne znaš koji se aspekti istine odnose na stvari sa kojima si se susretao, već umesto toga neposredno krećeš u potragu za Božjom voljom, takvim slepim pristupom nećeš moći da ostvariš željene rezultate. Ako želiš da tragaš za istinom i da razumeš Božju volju, najpre treba da sagledaš kakve su te stvari zadesile, s kojim aspektima istine su te stvari povezane, te da u Božjoj reči potražiš konkretnu istinu koja se odnosi na ono što si doživeo. Zatim u toj istini treba da potražiš put praktičnog delovanja koji je dobar za tebe; na taj ćeš način moći indirektno da razumeš Božju volju. Traganje za istinom i njeno sprovođenje u delo ne sastoje se u mehaničkoj primeni neke doktrine ili korišćenju nekakve formule. Istina nije formula, niti podleže zakonu uzročnosti. Istina nije mrtva – ona predstavlja sâm život, ona je živo biće, ona je pravilo koje stvorena bića moraju da slede i pravilo koje čovek mora imati u životu. To je nešto što moraš, koliko god je to moguće, shvatiti kroz vlastito iskustvo. Bez obzira na fazu koju si u svom iskustvu dostigao, ti si neodvojiv od Božje reči i od istine, a sve što si razumeo u vezi s Božjom naravi i sa onim što Bog ima i što jeste, izraženo je Božijim rečima; Njegove su reči neraskidivo povezane sa istinom. Božja narav i ono što On ima i što jeste, sami po sebi predstavljaju istinu; istina je verodostojna manifestacija Božje naravi i onoga što Bog ima i što jeste. Istina konkretizuje i daje jasnu izjavu o onome što On ima i što jeste; ona ti jasnije saopštava šta Bog voli a šta ne voli, šta želi da radiš a šta ti ne dozvoljava da činiš, koje ljude Bog prezire a u kojima uživa. Iza istina koje Bog izražava, ljudi mogu da vide Njegovo zadovoljstvo i bes, Njegovu tugu i sreću, kao i Njegovu suštinu – to je razotkrivanje Njegove naravi. Osim spoznavanja onoga što Bog ima i što jeste i razumevanja Njegove naravi iz Njegove reči, ono što je najvažnije jeste potreba da se do tog razumevanja dođe kroz praktično iskustvo. Ako se čovek udalji od stvarnog života da bi spoznao Boga, on to neće moći da postigne. Čak i ako postoje ljudi koji iz reči Božje mogu da steknu izvesno razumevanje, to se njihovo razumevanje svodi na teorije i reči, usled čega je ono u neskladu s onim što Sâm Bog zaista jeste.

Sve ovo o čemu sada govorimo, u celosti spada u okvir priča zabeleženih u Bibliji. Kroz te priče i kroz analizu stvari koje su se desile, ljudi mogu da razumeju Božju narav, kao i Njegov izraz onoga što On ima i što jeste, a što im omogućava da svaki Njegov

aspekt upoznaju šire, dublje, sveobuhvatnije i temeljnije. Da li je, dakle, svaki aspekt Boga moguće spoznati jedino kroz ove priče? Ne, to nije jedini način! Jer, ono što Bog govori i celokupno delo koje obavlja u Dobu carstva pomažu ljudima da bolje i potpunije upoznaju Njegovu narav. Pa ipak, smatram da je Božju narav i ono što On ima i što jeste lakše upoznati kroz neke primere i priče zabeležene u Bibliji, koje su ljudima dobro poznate. Ako bih vam Božje reči suda i grdnje, kao i istine koje On danas izražava, objašnjavao reč po reč i pomogao vam da Ga na ovaj način upoznate, vama bi to bilo isuviše naporno i dosadno, a nekima bi se čak učinilo da su Božje reči puke formule. Ali ako ljudima pokušam da pomognem da Božju narav upoznaju na primerima tih biblijskih priča, neće im biti dosadno. Moglo bi se reći da sam, kroz objašnjenje navedenih primera, detalje onoga što se u to vreme nalazilo u Božjem srcu – Njegovu narav i osećanja, Njegove misli i ideje – ljudima saopštio služeći se ljudskim jezikom, a cilj svega toga bio je da ljudima omogućim da to cene, kao i da osete da ono što Bog ima i što jeste nije samo formula. To nije legenda, niti nešto što ljudi nisu u stanju da vide ili da dodirnu. To je nešto što uistinu postoji, nešto što ljudi mogu da osete i da cene. To je krajnji cilj. Moglo bi se reći da su ljudi koji žive u ovom dobu blagosloveni. Da bi šire razumeli prethodno Božje delo, oni mogu da se oslone na biblijske priče; ljudi Njegovu narav mogu da vide kroz delo koje je obavio; Božju volju prema ljudima, kao i konkretne manifestacije Njegove svetosti i Njegove brige za ljude, mogu razumeti kroz ove naravi koje je izrazio, te na taj način detaljnije i dublje spoznati Božju narav. Verujem da sada svi možete to da osetite!

U okviru dela koje je Gospod Isus obavio u Dobu blagodati, možeš sagledati još jedan aspekt onoga što Bog ima i što jeste. Taj je aspekt bio izražen Njegovim ovaploćenjem, a ljudi su to mogli da vide i da cene zahvaljujući Njegovoj ljudskosti. U Sinu čovečjem, ljudi su videli kako ovaploćeni Bog proživljava vlastitu ljudskost i videli su Njegovo božanstvo izraženo posredstvom tela. Te dve vrste izražavanja omogućile su ljudima da vide stvarnog Boga i da formiraju drukčiji koncept Boga. Međutim, u periodu između stvaranja sveta i završetka Doba zakona, odnosno, u periodu pre Doba blagodati, jedini aspekti Boga koje su ljudi mogli da vide, čuju i dožive bili su Njegovo božanstvo, ono što je uradio i izgovorio u oblasti nematerijalnog, kao i ono što je Bog izrazio iz Svoje stvarne ličnosti, a što se nije moglo videti ni dodirnuti. Zbog toga se ljudima često činilo da je Bog toliko uzvišen u Svojoj veličini da Mu je nemoguće prići. Bog je na ljude obično ostavljao utisak da neprestano treperi i izmiče njihovoj sposobnosti opažanja, te im se stoga čak činilo da su sve Njegove misli i ideje toliko tajanstvene i neuhvatljive da ni na koji način nisu mogli da dopru do njih, a kamoli da pokušaju da ih razumeju i da ih cene. Za ljude je sve u vezi s Bogom bilo veoma daleko, toliko daleko da to nisu mogli ni da vide, ni da dodirnu. Činilo im se da je On visoko gore, na nebu, te da uopšte i ne postoji. Ljudima je, dakle, razumevanje Božjeg srca i uma, kao i svake Njegove misli, bilo nedostižno i čak potpuno izvan njihovog domašaja. Iako je Bog u Dobu zakona obavio neka konkretna dela i ujedno izgovorio neke konkretne

reči i izrazio konkretne aspekte Svoje naravi, kako bi ljudima omogućio da shvate i usvoje izvesna stvarna znanja o Njemu, svi ti izrazi onoga što Bog ima i što jeste ipak su poticali iz domena nematerijalnog, a sve ono što su ljudi razumeli i što su znali još uvek se odnosilo samo na božanski aspekt onoga što On ima i što jeste. Iz tog izraza onoga što On ima i što jeste ljudi nisu mogli da izvuku neki konkretan koncept, te je stoga njihov utisak o Bogu i dalje bio zaglavljen unutar „duhovnog tela kojem je teško prići i koje stalno treperi i izmiče njihovom opažanju“. Pošto se Bog pred ljudima nije pojavljivao koristeći konkretan predmet ili lik iz materijalnog sveta, oni i dalje nisu bili u stanju da Ga definišu ljudskim jezikom. U svom srcu i svojoj glavi, ljudi su oduvek želeli da svojim jezikom definišu standard za Boga, da Ga učine opipljivim i da ga humanizuju, da, na primer, definišu koliko je visok, koliko je velik, kako izgleda, šta Mu se tačno dopada i kakva Mu je ličnost. Bog je, zapravo, u svom srcu znao da ljudi razmišljaju upravo na taj način. Savršeno jasno je poznavao potrebe ljudi i, naravno, znao je šta treba da uradi, tako da je, u Dobu blagodati, Svoje delo obavljao na drugačiji način. Taj novi način bio je istovremeno i božanski i humanizovan. U periodu dok je Gospod Isus obavljao Svoje delo, ljudi su mogli da vide da Bog u Sebi ima mnogo toga ljudskog. On je, primera radi, znao da igra, prisustvovao je venčanjima, mogao je da ima bliske odnose s ljudima, da razgovara s njima i da raspravlja o mnogim stvarima. Pored toga, Gospod Isus je takođe izvršio mnoga dela koja su predstavljala Njegovo božanstvo, a sve je to, naravno, bilo izraz i otkrovenje Božje naravi. Tokom tog perioda, dok se Njegovo božanstvo realizovalo u običnom telu i na način koji su ljudi mogli da vide i da dodirnu, ljudima se više nije činilo da On treperi na granici percepcije i da ne mogu da Mu se približe. Naprotiv, kroz svaki pokret, svaku reč i svako delo Sina čovečjeg, oni su mogli da dokuče Božju volju i da razumeju Njegovo božanstvo. Ovaploćeni Sin čovečji je kroz Svoju čovečnost izražavao Svoje božanstvo i ljudima saopštavao Božju volju. A izražavajući Božju volju i narav, On je ljudima ujedno razotkrio Boga koji se ne može videti ni dodirnuti i koji obitava u duhovnom carstvu. Ono što su ljudi videli bio je Sâm Bog u opipljivom obliku, sazdanom od krvi i mesa. Na taj je način ovaploćeni Sin čovečji konkretizovao i humanizovao stvari poput identiteta Sâmog Boga, Božjeg statusa, Njegovog lika i naravi, kao i svega onoga što Bog ima i što jeste. Uprkos tome što je spoljašnji izgled Sina čovečjeg bio donekle ograničen u odnosu na Božji lik, Njegovom suštinom i onim što On ima i što jeste mogli su u potpunosti da budu predstavljeni identitet i status Sâmog Boga – postojale su tek neznatne razlike u načinu izražavanja. Ne možemo, dakle, poreći da je Sin čovečji predstavljao identitet i status Sâmog Boga, kako u pogledu Njegove ljudskosti, tako i u pogledu Njegovog božanstva. Za to vreme, međutim, Bog je delovao kroz telo, govorio je iz perspektive telesnog i pred ljudima stajao služeći se identitetom i statusom Sina čovečjeg, što im je dalo priliku da se susretnu sa istinitim rečima Božjim i s Njegovim delom među ljudima, te da ih lično dožive. Ovo je ljudima ujedno pružilo uvid u Njegovo božanstvo i veličinu usred Njegove poniznosti, kao i preliminarno razumevanje i definiciju Božje autentičnosti i stvarnosti.

Mada su se delo koje je obavio Gospod Isus, Njegov način rada i perspektiva iz koje je govorio, razlikovali od ličnosti stvarnog Boga u duhovnom carstvu, ne može se poreći da je sve u vezi sa Isusom zaista predstavljalo Sâmog Boga, kojeg ljudi nikada pre toga nisu videli! Drugim rečima, ma u kom obliku da se Bog pojavljuje, ma iz koje perspektive da govori i ma u kom liku da se suočava s ljudima, Bog ne predstavlja ništa drugo do Sâmog Sebe. On ne može predstavljati nijedno ljudsko biće, niti bilo kojeg pripadnika iskvarenog čovečanstva. Bog je Sâm Bog, i to se ne može poreći.

Sada ćemo se malo pozabaviti parabolom koju je Gospod Isus ispričao u Doba blagodati.

3. Priča o izgubljenoj ovci

Matej 18:12-14 Šta mislite? Ako neki čovek ima stotinu ovaca, a jedna od njih zaluta, neće li on ostaviti onih devedeset devet u brdima i poći da traži onu jednu koja je zalutala? I ako se desi da je nađe, zaista vam kažem, on će se zbog nje radovati više nego zbog onih devedeset devet koje nisu zalutale. Tako ni Otac vaš koji je na nebesima ne želi da propadne ni jedan od ovih malih.

Kakav osećaj u ljudima budi ovaj odlomak, koji je po formi jedna parabola? Ovde upotrebljeni način izražavanja – parabola – predstavlja stilsku figuru ljudskog jezika koja, kao takva, spada u domen ljudskog znanja. Da je Bog nešto slično izgovorio u Dobu zakona, ljudi bi osetili da takve reči nisu sasvim u skladu s onim što Bog jeste, ali kada je Sin čovečji preneo te reči u Dobu blagodati, one su ljudima zvučale utešno, toplo i prisno. Nakon što se ovaplotio i pred ljudima pojavio u liku čoveka, Bog je ovu sasvim prikladnu parabolu, koja je potekla iz Njegove vlastite ljudskosti, upotrebio zato da bi njome izrazio glas Svoga srca. Taj je glas predstavljao vlastiti Božji glas i delo koje je On želeo da obavi u tom dobu. On je ujedno predstavljao i Božji stav prema ljudima u Dobu blagodati. Gledano iz perspektive Njegovog odnosa prema ljudima, On je svakog čoveka uporedio sa ovcom. Ako bi neka od ovaca zalutala, On bi učinio sve što je potrebno da je pronađe. Ovo je u to vreme, dok je Bog boravio u telu, predstavljalo načelo Njegovog delovanja među ljudima. Bog je ovu parabolu upotrebio da bi njome opisao Svoju odlučnost i stav tokom obavljanja tog dela. Božje ovaploćenje imalo je sledeću prednost: zahvaljujući njemu, mogao je da upotrebi ljudsko znanje i jezik da bi s njima razgovarao i izražavao Svoju volju. On je čoveku objašnjavao, odnosno „prevodio“ Svoj sveobuhvatan, božanski jezik, koji su ljudi teškom mukom pokušavali da razumeju ljudskim jezikom i na ljudski način. To je ljudima pomoglo da shvate Njegovu volju i da saznaju šta On želi da uradi. Zahvaljujući tome, On je ujedno mogao da s ljudima razgovara iz perspektive čoveka, koristeći ljudski jezik, i da s njima komunicira na način koji im je bio razumljiv. Mogao je čak da govori i da radi koristeći ljudski jezik i znanje, kako bi ljudi mogli da osete Njegovu dobrotu i bliskost, i da vide Njegovo srce. Šta iz toga zaključujete? Ima li u Božjim rečima i delima ikakve zabrane? Sa čovekove

tačke gledišta, ne postoji način na koji bi Bog mogao upotrebiti ljudsko znanje, jezik ili način govora da bi govorio o onome što je Sâm Bog hteo da kaže, o delu koje je želeo da obavi ili da bi izrazio Svoju volju. Takvo je razmišljanje, međutim, sasvim pogrešno. Bog je ovakve parabole koristio zato da bi ljudi mogli da osete Njegovu verodostojnost i iskrenost, te da sagledaju Njegov odnos prema ljudima u tom vremenskom periodu. Ova parabola je ljude, koji su dugo živeli po slovu zakona, trgla iz sna i ujedno nadahnula brojna pokoljenja onih koji su živeli u Dobu blagodati. Čitajući odlomak ove parabole, ljudi spoznaju Božju iskrenost u spasavanju čovečanstva i razumeju težinu i značaj koje Bog u Svom srcu pridaje ljudima.

Razmotrimo malo podrobnije poslednju rečenicu iz navedenog odlomka: „Tako ni Otac vaš koji je na nebesima ne želi da propadne ni jedan od ovih malih.“ Da li je ove reči Gospod Isus lično izgovorio, ili su to bile reči Oca, koji je na nebesima? To su, na prvi pogled, bile reči Gospoda Isusa, ali budući da Njegova volja predstavlja volju Sâmog Boga, On je rekao: „Tako ni Otac vaš koji je na nebesima ne želi da propadne ni jedan od ovih malih.“ Ljudi su u to doba jedino Oca na nebesima priznavali kao Boga, te su stoga smatrali da je ova osoba, koju su svojim očima gledali, samo Njegov poslanik i da ona ne može predstavljati Oca na nebu. Zato je Gospod Isus, na kraju ove parabole, morao da doda tu rečenicu kako bi ljudi zaista osetili Božju volju prema ljudskom rodu, kao i verodostojnost i tačnost Njegovih reči. Iako je tu rečenicu bilo jednostavno izgovoriti, to je učinjeno s pažnjom i ljubavlju, čime se otkrivala poniznost i skrivenost Gospoda Isusa. Bez obzira na to da li se ovaplotio ili je delovao u duhovnom carstvu, Bog je najbolje poznavao ljudsko srce i najbolje razumeo šta je ljudima potrebno, znao je šta ljude brine, a šta ih zbunjuje, i zato je dodao ovu rečenicu. Tom je rečenicom naglašen jedan skriveni problem ljudskog roda: ljudi su, naime, bili sumnjičavi prema rečima Sina čovečjeg, te je stoga Gospod Isus morao da doda: „Tako ni Otac vaš koji je na nebesima ne želi da propadne ni jedan od ovih malih“, jer su samo na toj pretpostavci Njegove reči mogle uroditi plodom, privoleti ljude da poveruju u njihovu tačnost i uvećati svoj kredibilitet. To pokazuje da je Bog, nakon što je postao običan Sin čovečji, imao veoma neugodan odnos sa ljudima, kao i da se Sin čovečji našao u krajnje neugodnoj situaciji. To ujedno pokazuje i koliko je u to vreme status Gospoda Isusa imao malo značaja među ljudima. Izgovorivši te reči, On je ljudima zapravo hteo da kaže sledeće: uveravam vas da ove reči ne predstavljaju nešto što Meni lično leži na srcu, već volju Boga koji je u vašim srcima. Zar ovo nije ironično, sa ljudskog stanovišta? Iako je, naime, Svojim ovaploćenjem stekao mnoge prednosti koje su Mu lično nedostajale, Bog je morao da izdrži ljudske sumnje i odbacivanje, kao i njihovu obamrlost i tupost. Moglo bi se reći da je delovanje Sina čovečjeg bilo proces tokom kojeg je On stalno doživljavao da ga ljudi odbacuju i da se nadmeću s Njim. Štaviše, bio je to proces tokom kojeg je On neprekidno radio na pridobijanju poverenja ljudi i njihovom osvajanju posredstvom onoga što On ima i što jeste, posredstvom vlastite suštine. Ovde se nije toliko radilo o ratu na terenu između ovaploćenog Boga i Sotone, već više o tome da je Bog postao

običan čovek i otpočeo borbu zajedno sa onima koji Ga slede, a u toj je borbi Sin čovečiji Svoje delo dovršio poniznošću, onim što ima i što jeste, kao i Svojom ljubavlju i mudrošću. Zadobio je ljude koje je želeo, osvojio identitet i status koji je zaslužio i „vratio“ se na Svoj presto.

Hajde da sada razmotrimo sledeća dva odlomka iz svetih spisa.

4. Sedamdeset puta sedam praštanja

Matej 18:21-22 Tada mu pristupi Petar i upita ga: „Koliko puta treba da oprostim svome bratu koji sagreši protiv mene? Do sedam puta?“ Isus mu reče: „Kažem ti, ne sedam puta, nego sedamdeset puta sedam.“

5. Ljubav Gospoda

Matej 22:37-39 Isus mu odgovori: „Voli Gospoda, Boga svoga, svim srcem svojim, svom dušom svojom i svim umom svojim. Ovo je najveća i najvažnija zapovest. Druga je jednako važna: Voli bližnjega svoga kao samoga sebe.“

Od ova dva odlomka, jedan govori o praštanju, a drugi o ljubavi. Te dve teme zaista naglašavaju delo koje je Gospod Isus hteo da obavi u Dobu blagodati.

Kad se ovaplotio, Bog je sa Sobom doneo jednu etapu Svog dela, koja se sastojala od konkretnih poslova i naravi koju je želeo da izrazi u tom dobu. Sve što je Sin čovečji činio u tom periodu vrtelo se oko dela koje je Bog u tom dobu hteo da obavi. Nije radio ništa više ni manje od toga. Svaka reč koju je izgovorio i svako delo koje je obavio odnosili su se na to doba. Bilo da je to izražavao na ljudski način i ljudskim jezikom, ili je za tu svrhu koristio božanski jezik, i bez obzira na koji je način i iz koje perspektive to činio, Njegov je cilj bio da ljudima pomogne da shvate šta On želi da uradi, kakva je Njegova volja i kakve zahteve ima prema ljudima. Mogao je da koristi razna sredstva i različite perspektive kako bi ljudima pomogao da shvate i spoznaju Njegovu volju, da razumeju Njegovo delo spasenja ljudskog roda. Vidimo, dakle, da u Dobu blagodati Gospod Isus uglavnom koristi ljudski jezik kako bi izrazio ono što je ljudima hteo da saopšti. Štaviše, vidimo Ga kako iz perspektive običnog vodiča razgovara s ljudima, snabdeva ih svime što im je potrebno i pruža im svu pomoć koju od Njega zatraže. Ovakav način rada nije viđen u Dobu zakona, koje je prethodilo Dobu blagodati. On je sada postao prisniji s ljudima, pokazivao je prema njima više saosećanja i bio sposobniji da ostvari praktične rezultate, i sadržinski i formalno. Sve je ovo lepo objašnjeno metaforom o sedamdeset puta sedam praštanja. Broj je upotrebljen metaforički, s ciljem da ljudima omogući da razumeju nameru Gospoda Isusa, u vreme kada ju je izrekao. Njegova je namera, naime, bila da ljudi jedni drugima praštaju – i to ne jednom ili dvaput, pa čak ni sedam puta, već sedamdeset puta po sedam. Kakva je ideja sadržana u sintagmi „sedamdeset puta sedam praštanja“? Ona se sastojala u tome da ljude obaveže na praštanje, da praštanje postane nešto što oni moraju da nauče i „način“ kojeg se moraju pridržavati. Iako je to bila samo metafora, poslužila je da se njome istakne važna poenta.

Ona je ljudima pomogla da uistinu shvate šta je On mislio i da pronađu odgovarajuće načine, načela i standarde praktičnog delovanja. Drugim rečima, ova metafora je ljudima pružila ispravan koncept i pomogla im da jasno shvate – da treba da nauče šta je praštanje i da drugima bezuslovno praštaju nebrojeno mnogo puta, pokazujući pritom toleranciju i razumevanje prema njima. Šta je Gospodu Isusu bilo na srcu kad je to izgovorio? Da li je zaista mislio na konkretan broj od „sedamdeset puta sedam“ praštanja? Naravno da nije. Da li Bog čoveku prašta tačno određeni broj puta? Ima mnogo ljudi koje veoma zanima taj „broj puta“ koji se ovde pominje, i koji bi zaista želeli da razumeju poreklo i značenje tog broja. Ovi bi ljudi hteli da razumeju zbog čega je Gospod Isus izgovorio baš taj broj, jer veruju da on u sebi nosi neke dublje implikacije. A u stvari, radi se naprosto o stilskoj figuri ljudskog govora, koju je Bog ovde upotrebio. Sve eventualne implikacije i značenja moraju se uzeti zajedno sa zahtevima koje je Gospod Isus imao prema ljudima. U vreme dok se Bog još uvek nije ovaplotio, ljudi nisu razumevali mnogo od onoga što je govorio, zato što su te reči u celosti poticale iz Njegovog božanskog bića. Perspektiva i kontekst onoga što je govorio bili su ljudima nevidljivi i nedostižni; Bog je sve to izražavao iz duhovnog carstva, koje ljudi nisu mogli da vide. To je zato što ljudi, sazdani od krvi i mesa, nisu mogli da prolaze kroz duhovno carstvo. Međutim, nakon što se ovaplotio, Bog se ljudima obratio iz ljudske perspektive, pošto je prethodno izašao iz duhovnog carstva i prevazišao ga. On je tada Svoju božansku narav, volju i stav mogao da izražava kroz stvari koje su ljudi mogli da zamisle, stvari koje su svojim očima videli i s kojima su se u životu susretali, i uz to koristio metode koje su ljudi mogli da prihvate, na jeziku koji su mogli da razumeju i sa znanjem koje su mogli da dokuče, a sve to sa ciljem da ljudima omogući da spoznaju i razumeju Boga, da u okviru svojih mogućnosti i u meri u kojoj su za to bili sposobni, shvate Njegove namere i zahtevane standarde. To je bio metod i načelo Božjeg delovanja u ljudskom obličju. Mada su se načini i principi delovanja ovaploćenog Boga uglavnom ostvarivali posredstvom Njegove ljudskosti, Njegovo je delo zaista postiglo rezultate koji se ne bi mogli postići neposrednim delovanjem Njegovog božanstva. Delo koje je Bog obavio kroz vlastitu ljudskost bilo je konkretnije, verodostojnije i ciljano, njegove metode bile su mnogo fleksibilnije i ono je, po svojoj formi, prevazišlo delo obavljeno tokom Doba zakona.

Hajde da sada malo popričamo o ljubavi prema Gospodu i ljubavi prema bližnjemu kao prema samom sebi. Da li je to nešto što je direktno izraženo u božanstvu? Očigledno da nije! To su sve stvari o kojima je Sin čovečji govorio kroz vlastitu ljudskost; samo bi ljudska bića mogla reći nešto poput „Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe“ i „Voli druge onoliko koliko ceniš vlastiti život“. Takav način govora svojstven je isključivo ljudima. Bog nikada nije tako govorio. U najmanju ruku, Bog u Svom božanstvu ne raspolaže takvim jezikom, jer Mu načela poput „Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe“ nisu potrebna da bi njima regulisao Svoju ljubav prema čoveku i jer Božja ljubav prema čoveku predstavlja prirodno otkrovenje onoga što On ima i što jeste. Da li ste ikada čuli da je Bog kazao nešto poput: „Volim ljude kao Sâmoga Sebe“? Naravno da

niste, jer je ljubav sadržana u Božjoj suštini i u onome što On ima i što jeste. Božja ljubav prema čovečanstvu, Njegov stav i način ophođenja prema ljudima predstavljaju prirodni izraz i otkrovenje Njegove naravi. On to ne mora namerno da čini na određeni način, niti da namerno sledi određeni metod ili moralni kodeks da bi bližnjega voleo kao Sâmog Sebe – On već poseduje takvu suštinu. Šta iz toga zaključuješ? Dok je delovao u ljudskom obličju, Bog je mnoge Svoje metode, reči i istine izražavao na ljudski način. On je, međutim, istovremeno izražavao i Svoju narav, ono što ima i što jeste, kao i Svoju volju, kako bi ljudi mogli da ih spoznaju i razumeju. Ono što su spoznali i razumeli bila je upravo Njegova suština i ono što On ima i što jeste, a što ujedno predstavlja urođeni identitet i status Sâmog Boga. Drugim rečima, ovaploćeni Sin čovečji je u najvećoj mogućoj meri i na najtačniji način izražavao urođenu narav i suštinu Sâmog Boga. Sin čovečji ne samo što nije otežavao niti sprečavao čoveku komunikaciju i interakciju sa Bogom na nebesima, već je zapravo bio jedini kanal i jedini most koji je ljude povezivao sa Gospodom sveg stvaranja. Zar vam se u ovom trenutku ne čini da ima mnogo sličnosti između prirode i metoda delovanja Gospoda Isusa u Dobu blagodati i sadašnje etape Božjeg dela? U aktuelnoj etapi se takođe uveliko koristi ljudski jezik u izražavanju Božje naravi, kao i mnoge metode i komponente svakodnevnog ljudskog jezika i znanja, kojima se izražava volja Sâmog Boga. Nakon što se Bog ovaploti, veliki deo Njegovog jezika i metoda izražavanja prolazi kroz medijum ljudskog jezika i metoda, bez obzira da li On pri tom govori iz ljudske ili iz božanske perspektive. Drugim rečima, Božje ovaploćenje za tebe predstavlja najbolju priliku da svojim očima vidiš Božju svemoć i mudrost, kao i da upoznaš sve stvarne aspekte Boga. Kada je postao telo i potom odrastao, Bog je polako sticao razumevanje, učio i shvatao ponešto od ljudskog znanja, zdravog razuma, jezika i metoda ljudskog izražavanja. Ovaploćeni Bog je posedovao sve to što je poticalo od ljudi koje je On stvorio. Sve su te stvari postale oruđa kojima je ovaploćeni Bog izražavao Svoju narav i Svoje božanstvo, i koja su Mu omogućila da Svoje delo, dok ga je obavljao među ljudima, iz perspektive čoveka i služeći se ljudskim jezikom, učini prikladnijim, verodostojnijim i tačnijim. Njegovo delo je, na taj način, ljudima postalo razumljivije i dostupnije, čime je Bog ostvario željene rezultate. Zar ovaploćenom Bogu nije praktičnije da deluje na ovaj način? Zar se u tome ne ogleda mudrost Božja? Tek pošto bi se ovaplotio, a Njegovo telo bilo u stanju da preduzme delo koje je želeo da obavi, Bog bi praktično izrazio Svoju narav i Svoje delo, a tada bi ujedno mogao i da zvanično započne Svoju službu kao Sin čovečji. To je značilo da između Boga i čoveka više nije postojao „generacijski jaz“, da će Bog ubrzo prestati da komunicira preko glasnika, te da je Sâm Bog mogao lično da izrazi sve reči i celokupno delo koje je želeo da obavi u telu. To je takođe značilo da su Mu ljudi koje je spasavao bili bliži, da je Njegovo delo upravljanja stupilo na novu teritoriju i da će se čitavo čovečanstvo suočiti s novom erom.

Svako ko je čitao Bibliju zna da se u vreme Isusovog rođenja mnogo toga dešavalo. Među svim tim događajima, najveći je bio onaj kada Ga je lovio đavolji kralj, što je bilo u

toj meri ekstremno da su sva gradska deca, starosti do dve godine, bila poklana. Očigledno je da je, Svojim ovaploćenjem među ljudima, Bog na Sebe preuzeo veliki rizik; takođe je očigledno da je platio veliku cenu kako bi dovršio Svoje upravljanje spasenjem čovečanstva. Očigledne su i velike nade koje je polagao u Svoje delo, dok je ovaploćen boravio među ljudima. Kako se Bog osećao kad Mu je telo postalo sposobno da preduzme delo među ljudima? Trebalo bi da ljudi to mogu da razumeju u određenoj meri, zar ne? Ako ništa drugo, Bog je bio srećan zbog toga što je konačno mogao da započne sprovođenje Svog novog dela među ljudima. Kada se Gospod Isus krstio i zvanično otpočeo delo vršenja Svoje službe, srce je Božje bilo preplavljeno radošću, jer je, posle toliko godina čekanja i opsežnih priprema, konačno mogao da se ogrne telom normalnog čoveka i da Svoje novo delo započne u liku čoveka od krvi i mesa, kojeg su ljudi mogli da vide i da dodirnu. Napokon je mogao s ljudima da razgovara licem u lice i srcem uz srce, služeći se identitetom čoveka. Bog je konačno mogao da se s ljudima suoči posredstvom ljudskih načina delovanja i ljudskog jezika; mogao je da opskrbljuje ljudski rod, da ga prosvećuje i da mu pomaže, služeći se njegovim jezikom; mogao je da s njima obeduje za istim stolom i da živi u istom prostoru. Takođe je mogao da ljude, stvari i sve ostalo vidi baš onako kako su to ljudi videli, pa čak i da na sve to gleda ljudskim očima. Za Boga je već ovo predstavljalo prvu pobedu Njegovog dela obavljenog u telu čoveka. Takođe bi se moglo reći da je to bilo ogromno postignuće – a Bog je, naravno, zbog toga bio najsrećniji. Počev od tada, Bog je po prvi put osetio nekakvu utehu u obavljanju Svog dela među ljudima. Svi događaji koji su se u to vreme dešavali bili su toliko praktični i tako prirodni, a uteha koju je Bog osećao bila je tako istinita. Što se ljudi tiče, sa izvršenjem svake nove etape Božjeg dela i svaki put kad se Bog oseti zadovoljno, oni su bivali sve bliži Bogu i vlastitom spasenju. Za Boga je ovo ujedno početak Njegovog novog dela, korak napred u ostvarenju Njegovog plana upravljanja i, povrh toga, vreme u kojem se Njegove namere bliže svom krajnjem ispunjenju. Za ljude je pojava takve prilike srećan i veoma dobar znak; za sve one koji od Boga čekaju spasenje, ovo je važna i radosna vest. Kad započne s novom etapom Svog dela, Bog pred Sobom ima novi početak, a u trenutku kad se to novo delo i taj novi početak predstave ljudima, njihov je ishod već određen i ostvaren, tako da Bog već vidi efekte i plodove te etape Svog dela. U isto vreme, Bog oseća zadovoljstvo postignutim efektima, a Njegovo je srce, naravno, ispunjeno srećom. Bog se tada oseća sigurnim, jer je Svojim očima već video i odabrao ljude koje traži, a ujedno je i zadobio tu grupu ljudi, koji su u stanju da Njegovom delu donesu uspeh, a Njemu zadovoljstvo. On tada Svoje brige ostavlja po strani i neizmerno je srećan. Drugim rečima, kad se telo Božje osposobi da među ljudima preduzme novo delo, kad počne nesmetano da izvršava delo koje mora da obavi i kad oseti da je sve dobro obavljeno, za Njega se kraj već tada nazire. Zbog toga je On zadovoljan i Njegovo je srce ispunjeno srećom. Kako Bog izražava tu Svoju sreću? Možete li zamisliti kakav bi mogao da bude odgovor? Da li bi On mogao da zaplače? Može li Bog da plače? Može li da pljesne rukama? Može li Bog da zaigra? Može li od

sreće da zapeva? Ako može, koju bi pesmu On zapevao? Bog bi, naravno, mogao da otpeva neku prelepu i dirljivu pesmu, pesmu kojom bi izrazio svu radost i sreću koju oseća u srcu. Mogao bi da je otpeva ljudima, Sâmom Sebi i svemu postojećem. Božja sreća se može izraziti na bilo koji način – sve je to normalno, jer Bog može i da se raduje i da tuguje, a Svoja osećanja može da izrazi na razne načine. To je Njegovo pravo i ništa ne može biti normalnije i ispravnije od toga. Ljudi o tome ne treba ništa drugo da misle. Ne bi trebalo da na Bogu isprobavaš „bacanje čini koje stežu obruč oko glave“[a], tako što ćeš Mu govoriti da ne treba da radi ovo ili ono, da ne treba da se ponaša ovako ili onako, te da Mu na taj način ograničavaš sreću ili ma koje drugo osećanje. U ljudskim srcima, Bog ne može da bude srećan, ne sme da prolije suzu, ne sme da zaplače – On, po njima, ne sme da izražava nikakve emocije. Verujem da, nakon razgovora koje smo vodili na ova dva zbora, Boga više nećete posmatrati na ovaj način i da ćete Mu dozvoliti malo slobode i opuštanja. To je veoma dobra stvar. Ako ubuduće budete bili u stanju da, kad čujete da je tužan, zaista osetite Njegovu tugu, i ako budete mogli da zaista osetite Njegovu sreću kad čujete da je srećan, tada ćete barem moći da jasno spoznate i da razumete šta Ga čini srećnim, a šta Ga rastužuje. Kad budeš bio u stanju da tuguješ zato što je On tužan i da se raduješ Njegovoj sreći, tada će On u potpunosti zadobiti tvoje srce, a između tebe i Njega neće više biti nikakvih prepreka. Nećeš više pokušavati da Boga sputavaš ljudskim maštarijama, predstavama i znanjem. Tada će Bog u tvom srcu postati živ i upečatljiv. On će tada postati Bog tvog života i Gospodar svega što ima veze s tobom. Imate li takvih težnji? Jeste li uvereni da možete to da postignete?

Hajde da sada pročitamo sledeće odlomke iz svetih spisa:

6. Beseda na gori

Blaženstva (Matej 5:3-12)
So i svetlost (Matej 5:13-16)
Zakon (Matej 5:17-20)
Gnev (Matej 5:21-26)
Preljuba (Matej 5:27-30)
Razvod braka (Matej 5:31-32)
Zakletve (Matej 5:33-37)
Oko za oko (Matej 5:38-42)
Ljubi neprijatelje svoje (Matej 5:43-48)
Pouka o davanju (Matej 6:1-4)
Molitva (Matej 6:5-8)

[a] „Bacanje čini koje stežu obruč oko glave“ koristio je monah po imenu Tang Sanzang, u kineskom romanu „Putovanje na Zapad“. On je takve čini bacao da bi kontrolisao Sun Vukonga, tako što bi mu oko glave stezao metalni obruč i trenutno mu zadavao glavobolje, držeći ga na taj način pod kontrolom. Kasnije je to postala metafora za sredstvo kojim se neka osoba svezuje.

7. Priče Gospoda Isusa

Priča o sejaču (Matej 13:1-9)
Priča o kukolju (Matej 13:24-30)
Priča o semenu gorušice (Matej 13:31-32)
Pričao kvascu (Matej 13:33)
Objašnjenje priče o kukolju (Matej 13:36-43)
Priča o blagu (Matej 13:44)
Priča o biseru (Matej 13:45-46)
Priča o ribarskoj mreži (Matej 13:47-50)

8. Zapovesti

Matej 22:37-39 Isus mu odgovori: „Voli Gospoda, Boga svoga, svim srcem svojim, svom dušom svojom i svim umom svojim. Ovo je najveća i najvažnija zapovest. Druga je jednako važna: Voli bližnjega svoga kao samoga sebe.“

Hajde da najpre razmotrimo svaki od delova „Besede na gori“. Čega se svi ti različiti delovi dotiču? Sa sigurnošću se može reći da je sadržaj svih delova ove besede uzvišeniji, konkretniji i ljudskim životima bliži od propisa iz Doba zakona. Savremenim jezikom rečeno, ovi su delovi relevantniji u pogledu stvarne ljudske prakse.

Hajde da sada pročitamo nešto o sledećim konkretnim sadržajima: kako bi trebalo da razumeš blaženstva? Šta treba da znaš o zakonu? Kako bi trebalo definisati gnev? Kako treba postupati s preljubnicima? Kako treba govoriti o razvodu i kakva su pravila u vezi s tim? Ko se može, a ko ne može razvoditi? Šta je sa zakletvama, sa pravilom „oko za oko“, sa ljubavlju prema neprijateljima i milosrđem? I tako dalje. Sve se te stvari odnose na svaki aspekt praktične vere u Boga i na put kojim čovek sledi Boga. Neki od tih praktičnih saveta primenljivi su i danas, mada su, doduše, prilično plitki u odnosu na ono što se od ljudi trenutno zahteva – radi se, naime o sasvim elementarnim istinama s kojima se ljudi susreću u svojoj veri u Boga. Gospod Isus je na životnoj naravi ljudskoj počeo da radi od trenutka kad je započeo Svoje delo, a ti su aspekti Njegovog dela bili zasnovani na zakonu. Jesu li pravila i načini na koje se o ovim temama govorilo imali ikakve veze sa istinom? Naravno da su imali! Svi prethodni propisi i načela, kao i sve propovedi izrečene u Dobu blagodati, imali su veze sa Božjom naravi, s onim što On ima i što jeste i, naravno, sa istinom. Bez obzira na to šta Bog izražava i bez obzira na način izražavanja ili jezik koji pri tom koristi, sve što On izražava ima svoj temelj, poreklo i polaznu tačku u načelima Njegove naravi i onoga što On ima i što jeste. To je apsolutno tačno. Stoga, iako vam ono što je izrekao može danas izgledati pomalo plitko, ipak ne možete reći da nije bilo istinito, jer je u Dobu blagodati ljudima to bilo neophodno da bi udovoljili Božjoj volji i ostvarili promenu svoje životne naravi. Možeš li, za bilo koju od tih propovedi, reći da nije u skladu sa istinom? Naravno da ne možeš! Svaka od njih je istinita, jer sve one predstavljaju Božje zahteve prema ljudima; sve te propovedi sadrže

načela i opseg koji je Bog ljudima zadao, pokazujući im kako treba da se ponašaju, i sve one predstavljaju Božu narav. To su, međutim, ujedno bile i jedine stvari koje su ljudi, na osnovu nivoa svog tadašnjeg životnog rasta, mogli da shvate i da prihvate. Pošto čovekov greh do tada još uvek nije bio razrešen, ovo su bile jedine reči koje je Gospod Isus mogao da izgovori, te je stoga mogao da koristi samo jednostavna učenja iz tog opsega, kako bi ljudima tog vremena saopštio kako treba da postupaju, šta treba da rade, u okviru kojih načela i područja da rade, te kako da veruju u Boga i kako da ispune Njegove zahteve. Sve je to bilo određeno na osnovu tadašnjeg čovekovog rasta. Ljudima koji su živeli po slovu zakona nije bilo lako da prihvate sva ta učenja, tako da je ono čemu ih je Gospod Isus poučavao moralo ostati unutar tog okvira.

Hajde da sada razmotrimo raznovrstan sadržaj „Priča Gospoda Isusa“.

Prva od tih priča predstavlja parabolu o sejaču. Radi se o veoma zanimljivoj priči; sejanje semena bio je uobičajen događaj u životu ondašnjih ljudi. Druga priča je parabola o kukolju. Svako ko je ikada sadio neki usev, a svakako svi odrasli ljudi, sigurno će znati šta je „kukolj“. Druga priča sadrži parabolu o semenu gorušice. Svi znate šta je gorušica, zar ne? Ako ima onih koji ne znaju, više o tome mogu pročitati u Bibliji. Četvrta priča posvećena je kvascu. Većina ljudi zna da se kvasac koristi za fermentaciju i da je to nešto što ljudi koriste u svakodnevnom životu. Sve ostale priče, uključujući šestu po redu priču o blagu, sedmu o biseru i osmu o ribarskoj mreži, izvedene su i potiču iz stvarnog života. Kakvu sliku stvaraju ove parabole? To je slika Boga koji postaje normalna osoba i živi zajedno s ljudima, komunicira s njima i snabdeva ih svim potrepštinama, služeći se ljudskim jezikom, jezikom svakodnevnog života. Nakon što je Bog postao telo i duže vreme živeo među ljudima, i nakon što je iskusio i video njihove različite stilove života, ta su Mu iskustva postala štivo, kroz koje je Svoj božanski jezik preobrazio u ljudski jezik. Naravno, sve što je video i čuo u životu takođe je obogatilo ljudsko iskustvo Sina čovečjeg. Kad bi poželeo da ljudi shvate neke istine i da razumeju nešto od Božje volje, mogao je da parabole slične navedenim iskoristi da bi ljudima saopštio nešto o Božjoj volji i o Njegovim zahtevima prema čovečanstvu. Sve te priče bile su povezane sa životima ljudi; nijedna od njih nije bila izolovana od ljudskih života. Dok je Gospod Isus živeo među ljudima, video je zemljoradnike kako obrađuju svoja polja i saznao šta je kukolj, a šta kvasac; shvatio je da ljudi vole blago, pa je stoga koristio metafore blaga i bisera. U životu je često viđao ribare kako bacaju mreže; Gospod Isus je, dakle, bio svedok svim tim aktivnostima ljudskog života, a takođe je i lično iskusio takav život. Poput svakog drugog normalnog ljudskog bića, iskusio je rutinu ljudske svakodnevice i njihova tri obroka dnevno. Lično je iskusio život prosečnog čoveka i posmatrao živote drugih ljudi. Posmatrajući i lično doživljavajući sve to, nije razmišljao o tome kako da Sebi obezbedi dobar život, niti kako da živi slobodnije i udobnije. Umesto toga, Gospod Isus je, na osnovu vlastitog iskustva autentičnog života ljudi, uvideo koliko im je život težak. Video je poteškoće, tugu i jad ljudi koji žive pod vlašću Sotone i koji žive grešnim životom, izloženi Sotoninom kvarenju. Dok je lično doživljavao ljudski život, iskusio je i

koliko su bespomoćni ljudi koji žive u sveopštoj korupciji, te ujedno video i iskusio bedne uslove u kojima su živeli grešni ljudi, ljudi čiji su životi, zbog mučenja kojem ih je Sotona podvrgavao, izgubili svaki smisao. Da li je Gospod Isus sve to video Svojom božanstvenošću ili Svojom ljudskošću? Njegova ljudskost je zaista postojala i bila itekako živa; On je sve to mogao da doživi i da vidi. Ali On je, naravno, sve to sagledao i Svojom suštinom, koja je Njegovo božanstvo. Drugim rečima, Sâm Hristos, ovaploćeni Gospod Isus, video je sve to, usled čega je ujedno osetio važnost i neophodnost dela koje je preduzeo za vreme dok je živeo u telu od krvi i mesa. Mada je i Sâm znao koliko je ogromna odgovornost koju treba da preduzme u telu i kako će okrutan biti bol s kojim će se suočiti, kad je video koliko su ljudi bespomoćni u svom grehu, kad je video kako bedno žive i kako se nemoćno batrgaju pod zakonom, postajao je sve tužniji i sve nestrpljiviji da ljude izbavi iz greha. Ne obazirući se na teškoće s kojima će se suočiti i na bol koji će pretrpeti, postajao je sve odlučniji da iskupi ljudski rod, koji je grcao u grehu. Moglo bi se reći da je, tokom ovog procesa, Gospod Isus počeo sve jasnije da razume delo koje je trebalo da obavi i koje Mu je povereno. Ujedno je osećao i sve snažniju želju da obavi delo koje se spremao da obavi – da na Sebe preuzme sve ljudske grehe, da ljude iskupi tako da više ne žive u grehu i da, u isto vreme, Svojom žrtvom za greh omogući Bogu da ljudima oprosti grehe i da Mu omogući da nastavi Svoje delo spasenja ljudskog roda. Moglo bi se reći da je Gospod Isus svim srcem bio voljan da Sebe prinese kao žrtvu za spas čovečanstva. Takođe je bio voljan da ljudima bude žrtva za greh, da bude razapet na krst, i zaista je žudeo da obavi to delo. Kad je video bedne uslove u kojima ljudi žive, još je više želeo da Svoju misiju ispuni što je moguće pre, ne časeći ni časa, ne gubeći ni sekundu. Osetivši koliko je to hitno, nije razmišljao o tome koliki će bol pretrpeti, niti je imalo strahovao od poniženja kojem će biti izložen. U srcu je nosio jedno jedino uverenje: samo ako bude žrtvovao Sâmog Sebe, ako kao žrtva za greh bude prikovan na krst, jedino tako će se Božja volja izvršiti i jedino tada će Bog moći da započne Svoje novo delo. Na taj način bi se životi ljudi i njihovo bivstvovanje u grehu u potpunosti preobrazili. Njegovo uverenje i ono što je bio odlučan da učini odnosili su se na spasenje ljudskog roda, a On je imao jedan jedini cilj – da izvrši Božju volju, kako bi Bog mogao uspešno da započne narednu etapu Svog dela. To je bilo ono što je Gospod Isus u to vreme imao na umu.

Živeći u telu od krvi i mesa, ovaploćeni Bog je posedovao normalnu ljudskost; imao je emocije i razum normalnog čoveka. Znao je šta je sreća i šta je bol, a kad je video kakvim životom ljudi žive, u dubini duše je osetio da iz greha neće moći da ih izbavi samo držanjem predavanja, obezbeđivanjem potrebnih stvari i podučavanjem. Takođe je shvatio da ljude ne može izbaviti iz greha ni time što će ih primorati da se pokoravaju zapovestima – tek kad je njihove grehe preuzeo na Sebe i poprimio obličje grešnog tela, mogao je zauzvrat da osvoji slobodu i Božji oproštaj za ljude. Nakon što je, dakle, Gospod Isus iskusio i posvedočio da ljudi žive u grehu, u Njegovom se srcu rodila snažna želja – da ljudima omogući da se oslobode grčevitog života u grehu. Zbog te je želje On

sve jače osećao da mora što brže i što je moguće pre otići na krst i na Sebe preuzeti ljudske grehe. Tako je Gospod Isus razmišljao u to vreme, nakon što je proživeo sa ljudima i video, čuo i osetio bedu njihovog života u grehu. Da li bi ijedan prosečan čovek mogao da ima volju kakva je bila volja ovaploćenog Boga prema ljudima i da li bi mogao da izrazi i da razotkrije takvu narav? Šta bi prosečan čovek video, živeći u takvom okruženju? O čemu bi razmišljao? Kad bi se prosečan čovek sa svim tim suočio, da li bi on te probleme sagledavao iz šire perspektive? Definitivno ne bi! Mada ovaploćeni Boga spolja izgleda isto kao čovek, mada On poseduje ljudsko znanje i govori ljudskim jezikom, i mada ponekad čak i Svoje ideje saopštava ljudskim metodama i načinom izražavanja, ipak se način na koji On sagledava ljude i suštinu stvari apsolutno razlikuje od načina na koji iskvareni ljudi gledaju na čovečanstvo i na suštinu stvari. Njegova perspektiva i uzvišenost sa koje posmatra stvari, potpuno su nedostižni za iskvarenog čoveka. To je stoga što je Bog istina, zato što telo kojim je ogrnut takođe poseduje Božju suštinu i zato što Njegove misli i sve ono što Svojom ljudskošću izražava takođe predstavljaju istinu. Onim što izražava, ovaploćeni Bog iskvarene ljude snabdeva istinom i životom. Pri tom On time ne snabdeva samo jednu osobu, već čitavo čovečanstvo. S druge strane, svaka iskvarena osoba u svom srcu nosi samo onih nekoliko ljudi s kojima je povezana. Ona razmišlja i brine samo o toj šačici ljudi. Kad god je na pomolu neka katastrofa, ona prvo pomisli na vlastitu decu, supružnika ili na roditelje. U najboljem slučaju, neka saosećajnija osoba će možda pomisliti i na ponekog rođaka ili dobrog prijatelja, ali da li će se misli čak i tako saosećajne osobe protezati dalje od toga? Neće, nikada! Jer, na kraju krajeva, ljudi su ipak samo ljudi, i oni sve mogu da posmatraju samo iz pozicije i perspektive ljudskih bića. Ovaploćeni Bog je, međutim, potpuno drugačiji od iskvarenog čoveka. Ma koliko da je Božje ovaploćeno telo obično, normalno i ponizno, i sa ma koliko prezira da ljudi na Njega gledaju, Njegove misli i Njegov odnos prema ljudima predstavljaju nešto što nijedan čovek ne bi mogao da poseduje i nešto što niko ne bi mogao da oponaša. On će ljude uvek posmatrati iz perspektive božanskog, sa Svoje uzvišene pozicije Stvoritelja. On će na ljude uvek gledati kroz suštinu i mentalni sklop Boga. On ljude nikako ne može da posmatra spuštanjem na nivo prosečne osobe, niti iz perspektive iskvarenog čoveka. Sa druge strane, kad ljudi posmatraju čovečanstvo, oni to čine iz vizure čoveka, koristeći ljudsko znanje, ljudska pravila i teorije kao merilo. To spada u okvire onoga što ljudi mogu da vide svojim očima i u opseg onoga što iskvareni ljudi mogu da postignu. Kada Bog posmatra ljudski rod, On to čini iz vizure božanskog, a merilo Mu je Njegova suština i sve ono što On ima i što jeste. Tom opsegu pripada sve ono što ljudi ne mogu da vide, i po tome se ovaploćeni Bog i iskvareni ljudi međusobno u potpunosti razlikuju. Ta je razlika određena različitim suštinama ljudi i Boga – njihove različite suštine određuju njihove identitete i položaje, kao i perspektivu i nivo sa kojeg posmatraju stvari. Da li u Gospodu Isusu vidite izraz i otkrovenje Sâmog Boga? Moglo bi se reći da je sve ono što je Gospod Isus uradio i izrekao bilo povezano s Njegovom službom i s Božjim vlastitim delom upravljanja, da je sve to bilo izraz i

otkrovenje Božje suštine. Iako se On pri tom ispoljavao kao ljudsko biće, Njegovu božansku suštinu i otkrovenje Njegovog božanstva nije moguće poreći. Da li je Njegovo ispoljavanje kao ljudskog bića zaista predstavljalo manifestaciju Njegove ljudskosti? Njegova ljudska manifestacija se, po svojoj suštini, potpuno razlikovala od ljudske manifestacije iskvarenog čoveka. Gospod Isus je bio ovaploćeni Bog. Da je On zaista bio jedan od običnih, iskvarenih ljudi, da li bi uopšte mogao da grešni život ljudi sagleda iz božanske perspektive? On to nikako ne bi mogao! U tome je razlika između Sina čovečjeg i običnog čoveka. Svi iskvareni ljudi žive u grehu i niko ne oseća ništa posebno kad ugleda greh; svi su isti, baš kao svinje koje žive u blatu i ne osećaju se nimalo neprijatno ni prljavo zbog toga – naprotiv, dobro se hrane i spavaju čvrstim snom. Čak i ako neko počisti svinjac, svinje će se zbog toga zapravo osećati loše i neće dugo ostati čiste. Nedugo zatim, ponovo će se valjati u blatu i biće im sasvim udobno u njemu, jer to su prljava stvorenja. Ljudima su svinje prljave, ali i ako svinji očistiš prostor u kojem boravi, ona se zbog toga neće osećati bolje – upravo zato niko ne drži svinju u svojoj kući. Način na koji ljudi gledaju na svinje uvek će se razlikovati od onoga kako se sâme svinje osećaju, jer ljudi i svinje ne pripadaju istoj vrsti. A pošto ovaploćeni Sin čovečji ne pripada istoj vrsti kao iskvareni ljudi, samo ovaploćeni Bog može stvari posmatrati iz božanske perspektive, sa uzvišenog položaja Boga, odakle vidi čovečanstvo i sve ostalo.

Šta je sa patnjom koju Bog doživljava nakon što se ovaploti i počne da živi među ljudima? Kakva je to patnja? Da li to iko uistinu razume? Neki kažu da Bog mnogo pati i da ljudi, iako se radi o Sâmom Bogu, ne razumeju Njegovu suštinu, već su skloni da se prema Njemu uvek ponašaju kao prema ljudskom biću, što Njega vređa i nanosi mu nepravdu – oni, dakle, kažu da je Njegova patnja iz tih razloga uistinu velika. Drugi kažu da je Bog nevin i bezgrešan, ali da strada na isti način kao i ljudi, da od ljudi trpi progon, klevete i poniženja; kažu da On takođe trpi zbog toga što Ga sledbenici ne razumeju i što su neposlušni prema Njemu – stoga oni tvrde da je Božja patnja zaista nemerljiva. Čini se, dakle, da vi Boga ne razumete u potpunosti. Patnju o kojoj govorite Bog zapravo ne smatra istinskom patnjom, zato što postoje mnogo gore patnje od ove. Šta je, onda, prava patnja, sa stanovišta Sâmog Boga? Šta je istinska patnja za ovaploćenog Boga? On pravom patnjom ne smatra to što ga ljudi ne razumeju, kao ni to što Ga ljudi pogrešno razumeju i što na Njega ne gledaju kao na Boga. Ljudima se, međutim, često čini da je Bog sigurno pretrpeo veliku nepravdu, da On, tokom perioda koji provodi u telu, ljudima ne sme da pokazuje Svoju ličnost, niti da im dozvoli da vide Njegovu veličinu, te smatraju da se Bog ponizno krije unutar beznačajnog tela i da zbog toga mora da Mu je užasno mučno. Ljudi primaju k srcu ono što mogu da razumeju i što mogu da vide od Božjeg stradanja, da bi zatim na Boga projektovali svakovrsne naklonosti, a često pomalo i veličaju Njegovo stradanje. U stvarnosti, međutim, postoji razlika; postoji jaz između onoga što ljudi razumeju o Božjem stradanju i onoga što On uistinu oseća. Najiskrenije vam kažem – sa stanovišta Boga, bilo da se radi o Duhu Božjem ili o Božjem ovaploćenom telu, maločas opisano stradanje nije istinsko stradanje. Koje onda stradanje Bog

zapravo trpi? Hajde da o Božjem stradanju popričamo isključivo iz perspektive ovaploćenog Boga.

Kad se Bog ovaploti, to jest, kad se pretvori u prosečnu, normalnu osobu, koja živi u zajednici s drugim ljudima, zar On tada ne može da vidi i da oseti ljudske metode, zakone i životne filozofije? Kako se On zbog tih metoda i životnih zakona oseća? Oseća li u Svom srcu gnušanje? Zašto bi se On toga gnušao? Kakvi su ljudski metodi i životni zakoni? Iz kojih su korena oni iznikli? Na čemu se zasnivaju? Ljudski metodi, zakoni i sve drugo što ima veze s njihovim načinom života – sve je to stvoreno na temelju Sotonine logike, znanja i filozofije. U ljudima koji žive po takvim zakonima nema ljudskosti, nema istine – svi oni prkose istini i neprijateljski su nastrojeni prema Bogu. Ako pogledamo Božju suštinu, vidimo da je ona dijametralno suprotna Sotoninoj logici, znanju i filozofiji. Njegova je suština ispunjena pravednošću, istinom, svetlošću i ostalim realnostima svih pozitivnih stvari. Šta oseća Bog, koji poseduje takvu suštinu i živi među takvim ljudima? Šta On u Svom srcu oseća? Zar Mu srce nije ispunjeno bolom? Njegovo srce trpi bol, bol koji nijedno ljudsko biće ne može da razume ni da doživi. To je zato što sve sa čim se On suočava, sa čim se susreće, sve što čuje, vidi i doživljava, jeste iskvarenost, zlo, ljudska pobuna i otpor prema istini. Sve što potiče od ljudi predstavlja izvor Njegove patnje. Naime, pošto se Njegova suština razlikuje od suštine iskvarenih ljudi, iskvarenost ljudi postaje izvor Njegove najveće patnje. Da li je Bog, nakon što se ovaploti, u stanju da pronađe nekoga ko bi s Njim delio zajednički jezik? Takvu osobu nije moguće pronaći među ljudima. Ne postoji niko ko bi mogao da komunicira sa Bogom, niti da s Njim obavi jednu takvu razmenu – kako se onda Bog, po tvom mišljenju, oseća zbog toga? Sve ono o čemu ljudi razgovaraju, što vole, za čime tragaju i žude, sve to ima veze s grehom i zlim sklonostima. Kad se Bog sa svim tim suoči, zar se ne oseća kao da Mu je neko zario nož u srce? Može li On, kad se suoči s tim stvarima, osećati radost u Svom srcu? Može li pronaći utehu? Budući da živi s ljudima punim buntovništva i zla, kako bi Njegovo srce moglo da ne pati? Koliko je zaista velika ova patnja i koga je uopšte briga za to? Ko na to obraća pažnju? I ko je u stanju da to ceni? Nema načina da ljudi razumeju Božje srce. Božje stradanje je nešto što ljudi naročito nisu u stanju da cene, a ljudska hladnoća i otupelost još više produbljuju Njegovu patnju.

Neki ljudi često saosećaju sa Hristovom mukom zbog stiha u Bibliji koji kaže: „Lisice imaju jazbine, ptice gnezda, a Sin Čovečiji nema gde da nasloni glavu.“ Kad čuju ovaj stih, ljudi ga uzimaju k srcu i veruju da je to najveće stradanje koje Bog trpi i najveća patnja koju Hristos podnosi. Ali, ako ovo razmotrimo s činjenične strane, da li se zaista o tome radi? Ne; Bog ne misli da ove poteškoće predstavljaju patnju. On nikad nije zavapio protiv nepravde zbog Svojih telesnih problema i nikad nije tražio od ljudi da Mu išta daju zauzvrat, niti da Ga bilo čime nagrade. Kad, međutim, lično posvedoči svemu što je u vezi s ljudima, njihovom iskvarenom životu i zlu iskvarenih ljudi, kad se vlastitim očima uveri da su ljudi u Sotoninim rukama, da ih je Sotona zarobio tako da mu ne mogu pobeći i da ljudi koji žive u grehu ne znaju šta je istina, On naprosto ne može da toleriše

sav taj greh. Njegovo gnušanje prema ljudima raste iz dana u dan, ali On sve to mora da istrpi. To je najveća Božja patnja. Bog među svojim sledbenicima ne može u potpunosti da izrazi čak ni glas Svog srca ni Svoja osećanja, a niko od Njegovih sledbenika nije u stanju da istinski razume Njegovu patnju. Niko čak ni ne pokušava da razume ili uteši Njegovo srce, koje ovu patnju uvek iznova trpi, iz dana u dan, iz godine u godinu. Šta iz svega ovoga zaključujete? Iako od ljudi ne zahteva ništa u zamenu za ono što im je dao, Bog, zbog Svoje suštine, nikako ne može da toleriše ljudsko zlo, iskvarenost i greh, već umesto toga oseća krajnje gnušanje i mržnju, što Njegovom srcu i telu nanosi beskrajnu patnju. Jeste li uvideli to? Po svoj prilici, niko od vas nije mogao to da uvidi, jer niko od vas nije u stanju da razume Boga. Trebalo bi da s vremenom i sami to postepeno iskusite.

Razmotrimo sada sledeće odlomke iz svetih spisa:

9. Isus čini čuda

a. Isus hrani pet hiljada ljudi

Jovan 6:8-13 Jedan od učenika, Andrija, brat Simona Petra, reče mu: „Tu je jedan momčić koji ima pet ječmenih hlebova i dve ribe. Ipak, to nije dovoljno da se nahrani toliki narod.“ Isus im reče: „Neka narod poseda!“ Bilo je tu dosta trave. Ljudi tako posedaše, njih oko pet hiljada. Onda je Isus uzeo hlebove, zahvalio Bogu, pa ih je dao onima koji su sedeli. Tako je učinio i sa ribama, te je svako jeo koliko je hteo. Kada su se svi nasitili, Isus reče svojim učenicima: „Pokupite preostale komade da ne propadnu.“ Učenici sakupiše dvanaest kotarica preostalog hleba od onih pet ječmenih hlebova koje je narod jeo.

b. Lazarevo vaskrsenje proslavlja Boga

Jovan 11:43-44 Nakon što je ovo rekao, Isus snažno povika: „Lazare, izađi napolje!“ Mrtvac izađe. Ruke i noge su mu bile uvijene u pogrebne povoje, a lice obmotano ubrusom. Isus im reče: „Razmotajte ga i pustite da ide!“

Od svih čuda koja je Gospod Isus učinio, odabrali smo samo ova dva, jer ona na adekvatan način pokazuju ono o čemu ovde želim da govorim. Ova dva čuda su zaista zadivljujuća i odlični su primeri čudesa koja je Gospod Isus učinio tokom Doba blagodati.

Hajde da najpre pogledamo prvi od ova dva odlomka: Isus hrani pet hiljada ljudi.

Koja se ideja krije iza „pet hlebova i dve ribe“? Koliko bi ljudi, pod normalnim okolnostima, moglo da se nahrani sa pet vekni hleba i dve ribe? Ako računate prema apetitu prosečne osobe, ta bi količina hrane bila dovoljna samo za dve osobe. To je, u osnovi, ideja na kojoj se zasniva priča o „pet hlebova i dve ribe“. Koliko je ljudi, međutim, u ovoj priči nahranjeno sa pet hlebova i dve ribe? O tome je u Svetom pismu zabeleženo sledeće: „Bilo je tu dosta trave. Ljudi tako posedaše, njih oko pet hiljada.“ Imajući u vidu pet hlebova i dve ribe, da li pet hiljada predstavlja veliki broj ljudi? Šta pokazuje da je ovaj broj tako velik? Sa stanovišta čoveka, naprosto bi bilo nemoguće podeliti pet hlebova i dve ribe na pet hiljada ljudi, jer je razlika između broja ljudi i količine hrane

prevelika. Čak i ako bi svakome hteli da damo po zalogajčić, to ipak ne bi bilo dovoljno za pet hiljada ljudi. Tada je, međutim, Gospod Isus učinio čudo – ne samo što se postarao da se time zasiti pet hiljada ljudi, već je čak i preostalo nešto hrane. Sveto pismo dalje kaže: „Kada su se svi nasitili, Isus reče svojim učenicima: 'Pokupite preostale komade da ne propadnu.' Učenici sakupiše dvanaest kotarica preostalog hleba od onih pet ječmenih hlebova koje je narod jeo.“ Ovo čudo je ljudima omogućilo da vide identitet i status Gospoda Isusa i da uvide da za Boga ništa nije nemoguće – na taj su način oni sagledali istinu o Božjoj svemoći. Pet hlebova i dve ribe bilo je dovoljno da nahrani pet hiljada ljudi, a da li bi Bog mogao da nahrani toliki narod da nije bilo nikakve hrane? Naravno da bi mogao! Ovo je bilo čudo, koje se ljudima neminovno činilo nedokučivim, neverovatnim i tajnovitim, dok za Boga to nije bilo ništa naročito. Pošto je za Boga ovo bila sasvim obična stvar, zašto bismo je sada izdvajali radi tumačenja? Zato što ono što se iza tog čuda krije jeste volja Gospoda Isusa, koju ljudi nikada ranije nisu uočili.

Pokušajmo najpre da ustanovimo kojoj je vrsti pripadalo tih pet hiljada ljudi. Jesu li oni bili sledbenici Gospoda Isusa? Iz Svetog pisma saznajemo da oni nisu bili Njegovi sledbenici. Da li su oni znali ko je Gospod Isus? Zasigurno nisu! Oni, u najmanju ruku, nisu znali da je osoba koja stoji pred njima Hristos, ili su možda neki od njih znali kako se zove ili čuli nešto o stvarima koje je uradio. Za Gospoda Isusa su se naprosto zainteresovali nakon što su čuli priče o Njemu, ali se svakako ne bi moglo reći i da su Ga sledili, a kamoli da su Ga razumeli. Kad je Gospod Isus video tih pet hiljada ljudi, oni su bili izgladneli i razmišljali su samo o hrani, tako da je Gospod Isus u tom smislu zadovoljio njihove želje. Šta Mu je bilo na srcu kad je udovoljio njihovim željama? Kakav je stav imao prema tim ljudima, koji su samo hteli da utole glad? U to vreme, misli Gospoda Isusa i Njegov stav bili su povezani s Božjom naravi i suštinom. Suočen s pet hiljada izgladnelih ljudi, koji su samo želeli dobar obrok, suočen s tim radoznalim ljudima koji su u Njega polagali puno nade, Gospod Isus je samo pomislio da im ovim čudom podari malo blagodati. On, međutim, nije gajio neku naročitu nadu da će oni postati Njegovi sledbenici, jer je znao da samo žele da se malo zabave i da se najedu, te je stoga uradio najbolje s onim što je imao i uz pomoć pet vekni hleba i dve ribe nahranio pet hiljada ljudi. Otvorio je oči tim ljudima koji su uživali u uzbudljivim stvarima i želeli da svedoče čudima, tako da su rođenim očima mogli da vide šta ovaploćeni Bog može da postigne. Mada je njihovu radoznalost zadovoljio nečim opipljivim, Gospod Isus je u Svom srcu unapred znao da tih pet hiljada ljudi želi samo da se dobro najede, te im stoga ništa nije govorio ni propovedao – samo ih je pustio da gledaju kako se čudo odigrava. On prema tim ljudima nikako nije mogao da se odnosi kao prema učenicima koji su ga istinski sledili, ali u Božjem srcu sva stvorenja žive pod Njegovom vlašću i On bi da svima koji su Mu pred očima omogući da uživaju u blagodati Božjoj kad god je to potrebno. Iako ti ljudi nisu znali ko je On, iako Ga nisu razumeli niti stekli neki naročiti utisak o Njemu, a nisu Mu bili ni zahvalni što ih je nahranio hlebom i ribom, Bog se zbog toga nije na njih ljutio – On je tim ljudima pružio sjajnu priliku da uživaju u blagodati

Božjoj. Neki kažu da je Bog principijelan u svemu što čini, da ne motri nad nevernicima niti ih štiti, te da im naročito ne dozvoljava da uživaju u Njegovoj blagodati. Da li je to zaista tako? U Božjim očima, dokle god se radi o živim bićima koja je On Sâm stvorio, On će upravljati i brinuti o njima, na razne će se načine ophoditi prema njima, planiraće za njih i vladaće njima. Takve su Božje misli i stav prema svim stvorenjima.

Iako ovih pet hiljada ljudi, koje je Gospod Isus nahranio hlebom i ribom, nisu imali nameru da Ga slede, On pred njih nije postavio nikakve stroge zahteve; znate li šta je Gospod Isus uradio kad su se najeli? Da li im je održao ikakvu propoved? Kuda je On nakon toga otišao? U svetim spisima nije zabeleženo da im je Gospod Isus išta rekao, već samo da ih je, obavivši Svoje čudo, u tišini napustio. Je li, dakle, On tim ljudima postavljao ikakve zahteve? Da li je tu bilo ikakve mržnje? Ne, tu nije bilo ničeg sličnog. On naprosto nije više hteo da obraća pažnju na te ljude koji nisu bili u stanju da ga slede, a u Svom je srcu osećao bol. Videvši ljudsku izopačenost i osetivši da Ga ljudi odbacuju dok je boravio među njima i posmatrao ih, rastužila Ga je ljudska glupost i neznanje, u srcu je osećao bol i sve što je hteo bilo je da što pre ode od njih. Gospod im u Svom srcu nije postavljao nikakve zahteve, nije želeo da im posvećuje pažnju i, štaviše, nije hteo da na njih troši Svoju snagu. Znao je da oni nisu u stanju da ga slede, ali je, uprkos tome, Njegov stav prema njima i dalje bio sasvim jasan. Naprosto je hteo da bude ljubazan prema njima i da im podari blagodat, što je zapravo bio Božji stav prema svakom stvorenju pod Njegovom vlašću – da se prema svakom od njih ophodi ljubazno, da ih snabdeva i hrani. Upravo iz razloga što je bio ovaploćeni Bog, Gospod Isus je sasvim prirodno razotkrio vlastitu Božju suštinu i ljubazno se ponašao prema tim ljudima. Ophodio se prema njima sa iskrenom blagonaklonošću i tolerancijom, pokazavši im time Svoju dobrotu. Ma kako da su ti ljudi gledali na Gospoda Isusa i bez obzira na ishod svega toga, On se prema svakom biću odnosio sa pozicije Gospoda svega stvorenog. Sve što je razotkrio, bez izuzetka je u sebi sadržalo Božju narav i ono što On ima i što jeste. Gospod Isus je u tišini učinio ovo čudo, da bi zatim u tišini otišao – koji je to aspekt Božje naravi? Može li se reći da je to Božja dobrota? Da li bi se moglo reći da je to Božja nesebičnost? Je li to nešto što bi i običan čovek mogao da učini? Naravno da ne! Ko su, po svojoj suštini, bili ovi ljudi koje je Gospod Isus nahranio sa pet vekni hleba i dve ribe? Može li se reći da su oni bili u skladu s Njim? Može li se reći da su svi oni prema Bogu bili neprijateljski nastrojeni? Sa sigurnošću se može reći da oni apsolutno nisu bili u skladu sa Gospodom, te da je njihova suština bila krajnje neprijateljski nastrojena prema Bogu. A kako se Bog prema njima ophodio? On je njihovo neprijateljstvo prema Bogu ublažio jednim metodom – taj se metod zove „ljubaznost“. Drugim rečima, iako je Gospod Isus na te ljude gledao kao na grešnike, oni su u Božjim očima ipak bili Njegova vlastita tvorevina, te se stoga On prema tim grešnicima i dalje ophodio ljubazno. U tome se ogleda Božja tolerancija, koja je određena Božjim identitetom i Njegovom suštinom. To je, dakle, nešto za šta nije sposobno nijedno od Boga stvoreno ljudsko biće – to samo Bog može da učini.

Kad budeš bio u stanju da uistinu shvatiš Božje misli i Njegov stav prema ljudima, kad budeš zasta mogao da razumeš Božja osećanja i Njegovu brigu prema svakom stvorenju, tada ćeš moći da razumeš odanost i ljubav koju On posvećuje svakom ljudskom biću koje je Stvoriteljevih ruku delo. Kad to postigneš, Božju ćeš ljubav opisivati sa samo dve reči. Koje su te dve reči? Jedni ovu ljubav nazivaju „nesebičnom“, a drugi „filantropskom“. Od te dve reči, pridev „filantropska“ najmanje je prikladan za opisivanje Božje ljubavi. Ljudi tu reč obično koriste kad opisuju nekoga ko je velikodušan ili širokogrud. Prezirem ovu reč, jer ona podrazumeva davanje milostinje nasumično, neselektivno i ne vodeći računa o načelima. Radi se o preterano sentimentalnoj sklonosti, uobičajenoj za glupe i zbunjene ljude. Kad se ova reč koristi za opisivanje Božje ljubavi, neminovno se javlja izvesna bogohulna konotacija. Znam za dve reči koje prikladnije opisuju Božju ljubav. Koje su to reči? Prva je reč „ogromna“. Zar to nije izazovna reč? Druga reč je „neizmerna“. Postoji pravo značenje iza ovih reči koje koristim za opisivanje Božje ljubavi. Shvaćena doslovno, reč „ogromna“ opisuje zapreminu ili kapacitet nečega što ljudi mogu da dodirnu i da vide, bez obzira koliko je to „nešto“ veliko. To je zato što to „nešto“ postoji – to nije neka apstraktna stvar, već nešto što ljudi mogu da shvate na relativno tačan i praktičan način. Bilo da to posmatrate iz dvodimenizionalne ili trodimenzionalne perspektive, tu stvar ne morate da zamišljate, jer je to nešto što zaista postoji na realan način. Mada korišćenje reči „ogromna“ za opisivanje Božje ljubavi može izgledati kao pokušaj njenog kvantifikovanja, ona ipak pruža osećaj da se ne može lako kvantifikovati. Kažem da se Božja ljubav može kvantifikovati zato što ta ljubav nije prazna, niti spada u legendu. Umesto toga, to je nešto zajedničko svim stvorenjima koja žive pod Božjom vlašću, nešto u čemu sva stvorenja uživaju u različitom stepenu i iz različitih perspektiva. Mada Božju ljubav ljudi ne mogu da vide niti da je dodirnu, ona svim stvorenjima pruža podršku i život, razotkrivajući im se, malo po malo, tako da oni računaju na nju i svedoče o njoj, uživajući pri tom u njoj svakoga trena. Sa druge strane, kažem da se Božja ljubav ne može kvantifikovati zato što je tajna Božjeg snabdevanja i negovanja svih stvorenja ljudima teško dokučiva, baš kao i ono što Bog misli o svim stvorenjima, a naročito o ljudima. Niko, naime, ne zna koliko je krvi i suza Stvoritelj prolio zarad dobrobiti čovečanstva. Niko ne može da shvati ni da razume dubinu i težinu ljubavi koju Stvoritelj gaji prema ljudima, koje je vlastitim rukama stvorio. Opisati Božju ljubav kao ogromnu znači pomoći ljudima da shvate i da razumeju njenu širinu i istinu o njenom postojanju. To takođe znači omogućiti ljudima da dublje shvate stvarno značenje reči „Stvoritelj“ i da dublje razumeju pravo značenje pojma „stvaranje“. Šta se obično opisuje pridevom „neizmerno“? On se obično koristi za opisivanje okeana ili vaseljene, kao na primer: „neizmerna vaseljena“ ili „neizmerni okean“. Prostranstvo i tiha dubina vaseljene izvan su ljudske sposobnosti razumevanja; to je nešto što zaokuplja čovekovu maštu i nešto čemu se ljudi veoma dive. Tajne i dubina vaseljene su im vidljive, ali nedostižne. Kad pomisliš na okean, razmišljaš o njegovoj širini – čini ti se bezgraničnim i osećaš svu njegovu tajnovitost i

nemerljivu sadržajnost. Upravo zbog toga sam Božju ljubav opisao pridevom „neizmerna“, kako bih ljudima pomogao da osete koliko je ona dragocena, da osete svu lepotu Njegove ljubavi i da osete da je njena snaga beskonačna i dalekosežna. Upotrebio sam tu reč da bih ljudima pomogao da osete svetost Njegove ljubavi, kao i dostojanstvo i neuvredljivost Božju, koja se kroz Njegovu ljubav razotkriva. Da li sada smatrate da je pridev „neizmerna“ sasvim prikladan za opisivanje Božje ljubavi? Zavređuje li Božja ljubav da je opišemo rečima „ogromna“ i „neizmerna“? Ona to apsolutno zavređuje! U celokupnom ljudskom jeziku, jedino su te dve reči donekle prikladne i jedino one relativno dobro opisuju Božju ljubav. Zar i vi ne mislite tako? Kad bih od vas zatražio da opišete Božju ljubav, da li biste i vi upotrebili baš ove dve reči? Najverovatnije da ne biste, jer je vaše razumevanje i shvatanje Božje ljubavi ograničeno dvodimenzionalnom perspektivom i još uvek se nije uzdiglo na nivo trodimenzionalnog prostora. Ako bih, dakle, od vas zatražio da opišete Božju ljubav, osećali biste da vam nedostaju reči ili biste možda čak i potpuno ostali bez teksta. Dve reči o kojima sam danas govorio možda će vam biti teško razumljive, ili se možda naprosto nećete složiti s njima. To samo pokazuje da je vaše shvatanje i razumevanje Božje ljubavi površno i kratkog dometa. Maločas sam pomenuo da je Bog nesebičan; sećate se prideva „nesebično“. Je li moguće da se Božja ljubav može opisati samo kao nesebična? Nije li time previše sužena? O ovom pitanju treba dublje da porazmislite, kako biste iz toga mogli nešto da izvučete.

Sve dosad navedeno predstavlja ono što smo o Božjoj naravi i Njegovoj suštini saznali na osnovu prvog čuda. Iako se radi o priči koju ljudi već hiljadama godina čitaju, njena je fabula jednostavna i ona ljudima omogućava da sagledaju jednu krajnje jednostavnu pojavu; pa ipak, iz njenog jednostavnog zapleta možemo spoznati nešto mnogo vrednije, a to je Božja narav i ono što On ima i što jeste. To što On ima i što jeste predstavlja Sâmog Boga i izraz je Njegovih misli. Kada Bog izražava Svoje misli, On time ujedno izražava i glas Svoga srca. Nada se da će kad-tad pronaći ljude koji će moći da Ga razumeju, da spoznaju i shvate Njegovu volju, ljude koji će biti u stanju da čuju glas Njegovog srca i koji će moći aktivno da sarađuju kako bi udovoljili Njegovoj volji. Čuda koja je Gospod Isus učinio bila su bezglasni izraz Boga.

Osvrnimo se sada na sledeći odlomak: Lazarevo vaskrsenje proslavlja Boga.

Kakvi su vaši utisci nakon čitanja ovog odlomka? Ovo čudo koje je Gospod Isus učinio bilo je mnogo značajnije od prethodno opisanog, jer ne postoji čudo koje ljude više zadivljuje od vraćanja mrtvaca iz groba. U ono vreme, bilo je izuzetno važno što je Gospod Isus učinio jedno takvo čudo. Pošto se Bog ovaplotio, ljudi su mogli da vide samo Njegovu fizičku pojavu, Njegovu praktičnu stranu i Njegov manje značajni aspekt. Čak i ako su neki ljudi videli i razumeli nešto od Njegovog karaktera ili nekih naročitih veština koje je naoko posedovao, niko nije znao odakle je Gospod Isus došao, ko je On po svojoj suštini zaista bio i šta je još mogao da učini. Sve je to ljudima bilo potpuno nepoznato. Toliko je njih želelo da sazna istinu i pronađe dokaz koji bi im pružio

odgovore na ta pitanja o Gospodu Isusu. Da li je Bog mogao da učini nešto čime bi dokazao Svoj identitet? Za Boga nije bilo ničeg prostijeg od toga – to je za Njega bio mačji kašalj. Mogao je bilo gde i bilo kada da uradi nešto čime bi dokazao Svoj identitet i suštinu, ali On je sve radio na Svoj način – planski i postupno. On ništa nije radio neselektivno, već je uvek čekao pravo vreme i pravu priliku da učini nešto čime će čoveku omogućiti da vidi, nešto što će uistinu biti prožeto smislom. Na taj je način On dokazivao Svoj autoritet i identitet. Da li je, dakle, Lazarevim vaskrsenjem Gospod Isus mogao da dokaže Svoj identitet? Razmotrimo sledeći odlomak iz svetih spisa: „Nakon što je ovo rekao, Isus snažno povika: 'Lazare, izađi napolje!' Mrtvac izađe.“ Kad je Gospod Isus to učinio, izgovorio je samo jednu jedinu rečenicu: „Lazare, izađi napolje!“ Lazar je tada izašao iz groba – i to se postiglo sa svega nekoliko reči koje je Gospod izgovorio. Za to vreme Gospod Isus nije postavio oltar, niti je išta drugo uradio. Samo je izgovorio tu jednu rečenicu. Treba li to nazvati čudom ili zapovešću? Ili je pak reč o nekakvoj čaroliji? Površno gledano, čini se da bi se to moglo nazvati čudom, a čak i ako posmatramo iz današnje perspektive, još uvek bismo ovaj događaj mogli nazvati čudom. To se, međutim, nikako ne može smatrati magijom, poput seansi tokom kojih se prizivaju duše umrlih, i apsolutno se ne radi ni o kakvoj vrsti čarolije. Pravilno bi bilo reći da je ovo čudo bilo najnormalniji, sitni prikaz Stvoriteljevog autoriteta. U njemu se ogleda Božja sila i autoritet. Bog ima autoritet da neku osobu otera u smrt, da njenom duhu naredi da napusti telo i vrati se u Ad ili gde već treba da ode. Bog svakom čoveku određuje vreme smrti i mesto na koje će nakon smrti otići. On tu odluku može doneti bilo kad i bilo gde, jer je u odlučivanju potpuno nesputan ljudima, događajima, predmetima, prostorom i geografijom. Ako želi, On to može da učini, jer su sve stvari i živa bića pod Njegovom vlašću, i jer se sve rađa, živi i propada po Njegovoj reči i pod Njegovom vlašću. On i mrtvog čoveka može da vaskrsne, i to je takođe nešto što može da učini bilo kad i bilo gde. Takav autoritet poseduje jedino Stvoritelj.

Kad je Gospod Isus činio čuda poput vraćanja Lazara iz mrtvih, cilj Mu je bio da ljudima i Sotoni pruži dokaze, da ljudima i Sotoni stavi do znanja da sve u vezi s ljudima i s čovekovim životom i smrću određuje Bog, te da On, iako se ovaplotio, i dalje upravlja kako vidljivim, fizičkim svetom, tako i onim duhovnim, koji ljudi ne mogu da vide. To je učinio zato da bi ljudi i Sotona znali da nije baš sve u vezi s ljudima pod Sotoninom komandom. Bilo je to otkrovenje i prikaz Božjeg autoriteta, a ujedno i način da Bog svim stvorenjima pošalje poruku da su život i smrt čoveka u Njegovim rukama. Lazarevo vaskrsenje od strane Gospoda Isusa predstavlja jedan od načina na koji Stvoritelj ljude poučava i daje im uputstva. To je bila konkretna aktivnost u kojoj je On iskoristio svoju silu i autoritet da bi ljude poučio i snabdeo. Bio je to način da Stvoritelj, bez ijedne izgovorene reči, ljudima omogući da spoznaju istinu da On upravlja svim stvarima. On je na taj način, Svojim praktičnim postupcima, ljudima saopštio da za njih nema drugog spasenja osim preko Njega. Ovaj tihi način, na koji On ljudima daje uputstva, večan je i neizbrisiv, a u ljudska srca unosi šok i prosvetljenje koji ne mogu nikad da izblede.

Lazarevo vaskrsenje donelo je Bogu veliku slavu i ostvarilo snažan uticaj na sve Njegove sledbenike. U svakom čoveku koji duboko razume ovaj događaj, to vaskrsenje učvršćuje shvatanje i viziju da jedino Bog može da upravlja životima i smrću ljudi. Mada Bog zaista poseduje tu vrstu autoriteta i mada je Lazarevim vaskrsenjem ljudima poslao poruku o Svojoj suverenosti nad ljudskim životom i smrću, to nije bilo Njegovo primarno delo. Bog nikada ne čini ništa bez smisla. Baš sve što On čini ima veliku vrednost i predstavlja nenadmašni dragulj u riznici. On apsolutno nikada ne bi „podizanje neke osobe iz groba“ učinio primarnim ili jedinim ciljem, odnosno predmetom Svog dela. Bog ne čini ništa što je besmisleno. Kao jedinstveni događaj, Lazarevo vaskrsnuće može adekvatno da pokaže Božji autoritet i da dokaže identitet Gospoda Isusa. Upravo zbog toga, Gospod Isus više nikad nije ponovio takvo čudo. Bog deluje u skladu sa Svojim vlastitim načelima. Ljudskim jezikom bi se moglo reći da Bog Svoj um zaokuplja isključivo ozbiljnim stvarima. Naime, kad Bog nešto radi, nikada se ne udaljava od osnovne svrhe Svog dela. On zna koje delo želi da obavi u ovoj etapi, zna šta želi da postigne i delovaće striktno prema Svom planu. Kad bi neka iskvarena osoba posedovala takvu sposobnost, ona bi samo smišljala kako da tu svoju sposobnost ispolji, da bi ostali saznali koliko je strašna, da bi joj se klanjali i da bi mogla da ih kontroliše i proždere. To je zlo koje dolazi od Sotone – to se zove iskvarenost. Bog, međutim, nema takvu narav i nema takvu suštinu. Svrha Njegovog delovanja nije u tome da se pred ljudima pravi važan, već da im pruži više otkrovenja i smernica, i upravo zbog toga ljudi u Bibliji nalaze vrlo malo primera ovakvih događaja. To ne znači da je moć Gospoda Isusa bila ograničena, niti da je On bio nesposoban za takve stvari. Razlog je naprosto u tome što Bog nije želeo da čini takve stvari, što je vaskrsnuće Lazara od strane Gospoda Isusa imalo veoma praktičan značaj, a takođe i u tome što se primarno delo Božjeg ovaploćenja nije sastojalo u prikazivanju čuda, niti u vraćanju iz mrtvih, već u iskupljenju čovečanstva. Prema tome, veliki deo posla koji je Gospod Isus obavio sastojao se u poučavanju, snabdevanju i pružanju pomoći ljudima, dok su događaji poput Lazarevog vaskrsnuća bili samo mali deo službe koju je Gospod Isus obavio. Štaviše, moglo bi se reći da „hvalisanje“ nije deo Božje suštine, što znači da se Gospod Isus nije namerno suzdržavao da učini još čuda, niti je bio ograničen okruženjem, a ni moć mu svakako nije nedostajala.

Kad je Gospod Isus vratio Lazara iz mrtvih, upotrebio je svega nekoliko reči: „Lazare, izađi napolje!“ On ništa osim toga nije izgovorio. Šta nam, dakle, te reči pokazuju? One pokazuju da Bog Svojim rečima može da postigne šta god poželi, pa čak i da mrtvog čoveka vaskrsne. Kad je stvarao sve što postoji, kad je stvarao svet, Bog je to učinio posredstvom reči – Svojim zapovestima, rečima punim autoriteta; sve što postoji stvoreno je na taj način i tako se sve ostvarilo. Tih nekoliko reči koje je Gospod Isus izgovorio, bile su baš poput reči koje je Bog izrekao kad je stvorio nebo i zemlju i sve stvari; te su reči na isti način u sebi sadržale Božji autoritet i moć Stvoritelja. Sve što postoji, nastalo je i opstalo zahvaljujući rečima iz Božjih usta, a na isti način je i Lazar

ustao iz svog groba zahvaljujući rečima iz usta Gospoda Isusa. Bio je to Božji autoritet, pokazan i ostvaren u Njegovom ovaploćenom telu. Takav autoritet i sposobnost pripadali su Stvoritelju, kao i Sinu čovečjem kroz kojeg se Stvoritelj ostvario. To je razumevanje kojem je Bog poučio ljude vraćajući Lazara iz mrtvih. Time ćemo ujedno i završiti našu diskusiju na ovu temu. Pročitajmo sada još neki odlomak iz svetih spisa.

10. Sud fariseja o Isusu

Marko 3:21-22 Kada je to čula njegova porodica, došli su da ga odvuku, jer su govorili da nije pri čistoj svesti. A znalci Svetog pisma, koji su došli iz Jerusalima, govorili su: „On je opsednut Veelzevulom!“ i: „On uz pomoć glavara zlih duhova isteruje zle duhove!“

11. Isusov prekor farisejima

Matej 12:31-32 Zato vam kažem da će ljudima biti oprošten svaki greh i svako bogohulstvo, ali bogohulstvo prema Duhu Svetome ljudima neće biti oprošteno. I ako ko kaže nešto protiv Sina Čovečijeg, to mu se može oprostiti; ali ako kaže nešto protiv Duha Svetoga, to mu se neće oprostiti ni na ovom svetu, ni u budućem.

Matej 23:13-15 Jao vama, znalci Svetog pisma i fariseji! Licemeri! Vi zaključavate Carstvo Božije pred ljudima; sami ne ulazite, niti dajete da uđu oni koji bi hteli. Jao vama, znalci Svetoga pisma i fariseji! Licemeri! Udovice lišavate imovine, a molite se dugo da biste ostavili dobar utisak na ljude. Zato ćete biti strože osuđeni. Jao vama, znalci Svetoga pisma i fariseji! Licemeri! Putujete morem i kopnom da učinite nekoga svojim sledbenikom. A kada on to postane, onda ga načinite sinom paklenim dvaput gorim od sebe.

Navedena dva odlomka razlikuju se po svom sadržaju. Zadržimo se najpre na prvom odlomku: Sud fariseja o Isusu.

Prema Bibliji, fariseji su Sâmog Isusa i sve što je On uradio ovako ocenili: „(…) govorili su da nije pri čistoj svesti. (…) da je opsednut Veelzevulom i da uz pomoć glavara zlih duhova isteruje zle duhove!“ (Marko 3:21-22). Pisari i fariseji nisu o Gospodu Isusu sudili oponašajući ono što su drugi ljudi govorili, niti koristeći neosnovana nagađanja – njihov se sud zasnivao na zaključku koji su o Gospodu Isusu izvukli iz svega što su videli i čuli o Njegovim postupcima. Mada je njihov zaključak bio donet tobože u ime pravde i mada su ga ljudi smatrali utemeljenim, čak je i njima samima bilo teško da obuzdaju nadmenost sa kojom su sudili o Gospodu Isusu. Mahnita mržnja prema Gospodu Isusu razotkrila je njihove vlastite divlje ambicije i zla sotonska lica, kao i zlonamernu prirodu s kojom su se opirali Bogu. Sve što su izrekli u svom sudu o Gospodu Isusu bilo je vođeno njihovim divljim ambicijama i ljubomorom, kao i ružnom i zlonamernom prirodom njihovog neprijateljstva prema Bogu i istini. Oni nisu istraživali izvor postupaka Gospoda Isusa, niti su istraživali suštinu onoga što je On rekao i učinio. Umesto toga, oni su slepo, sa sumanutom uzrujanošću i hotimičnom zlobom, napali i diskreditovali sve što je On učinio. Išli su čak toliko daleko da su svesno diskreditovali Njegov Duh, odnosno, Sveti Duh, koji je ujedno i Duh Božji. Na to su mislili kad su govorili da „nije pri čistoj svesti“, da je

„Veelzevul“ i „glavar zlih duhova“. Drugim rečima, tvrdili su da je Duh Božiji zapravo Veelzevul i glavar zlih duhova. Delo ovaploćenog Božjeg Duha, odenutog u telo od krvi i mesa, oni su okarakterisali kao ludilo. Ne samo što su hulili protiv Duha Božjeg, nazvavši ga Veelzevulom i glavarom zlih duhova, već su takođe osudili delo Božje i hulili na Gospoda Isusa Hrista. Suština njihovog otpora i bogohuljenja bila je identična suštini otpora i bogohuljenja od strane Sotone i demona. Ne samo da su fariseji predstavljali iskvareno čovečanstvo, već su još više bili otelovljenje Sotone. Bili su kanal preko kojeg Sotona pristupa ljudima i bili su Sotonini saučesnici i lakeji. Suština njihovog bogohuljenja i klevetanja Gospoda Isusa Hrista ogledala se u njihovom sukobu s Bogom oko statusa, njihovom nadmetanju s Bogom i beskrajnom testiranju Boga. Suština njihovog otpora i neprijateljskog stava prema Bogu, kao i njihove reči i misli, predstavljali su neposredno bogohuljenje i raspirivali gnev Duha Božjeg. Stoga je Bog o njima doneo razuman sud, na osnovu svega što su rekli i učinili, te presudio da njihova dela predstavljaju greh huljenja protiv Svetog Duha. Taj greh se čoveku ne prašta ni na ovom ni u budućem svetu, kao što se potvrđuje sledećim odlomkom iz svetih spisa: „bogohulstvo prema Duhu Svetome ljudima neće biti oprošteno“ i „ako kaže nešto protiv Duha Svetoga, to mu se neće oprostiti ni na ovom svetu, ni u budućem“. Hajde da danas popričamo o pravom značenju ovih Božjih reči: „to mu se neće oprostiti ni na ovom svetu, ni u budućem“. Hajde, dakle, da demistifikujemo način na koji Bog ispunjava reči: „to mu se neće oprostiti ni na ovom svetu, ni u budućem“.

Sve ono o čemu smo govorili, odnosi se na Božju narav i na Njegov odnos prema ljudima, događajima i stvarima. Naravno, ni pomenuta dva odlomka u tom smislu ne predstavljaju izuzetak. Jeste li išta uočili u ova dva odlomka iz svetih spisa? Neki kažu da u njima vide Božji gnev. Drugi pak kažu da u njima vide onu stranu Božje naravi koja ne trpi čovekove uvrede, te da ljudi, ako učine nešto bogohulno, neće od Njega dobiti oprost. Uprkos činjenici da u ovim odlomcima vide i primećuju Božji gnev i netrpeljivost prema uvredama od strane čoveka, ljudi još uvek ne razumeju u potpunosti Njegov stav. Pomenuta dva odlomka sadrže implicitne i skrivene reference koje se odnose na istinski Božji stav i Njegov pristup prema onima koji hule na Njega i ljute Ga. Njegov stav i pristup pokazuju nam pravo značenje sledećeg pasusa: „Ako kaže nešto protiv Duha Svetoga, to mu se neće oprostiti ni na ovom svetu, ni u budućem“. Kad ljudi hule na Boga i kada Ga ljute, On im izriče presudu, a ta presuda predstavlja ishod koji je On odredio. To je u Bibliji opisano na sledeći način: „Zato vam kažem da će ljudima biti oprošten svaki greh i svako bogohulstvo, ali bogohulstvo prema Duhu Svetome ljudima neće biti oprošteno“ (Matej 12:31) i „Jao vama, znalci Svetog pisma i fariseji! Licemeri!“ (Matej 23:13). Da li je, međutim, u Bibliji zapisano kakav je ishod bio određen za te pisare i fariseje, kao i za one koji su kazali da je Gospod Isus poludeo nakon što je ovo izgovorio? Je li zabeleženo da su oni pretrpeli neku kaznu? Sa sigurnošću se može reći da to nije zabeleženo. To, međutim, ne znači da takvog zapisa nije bilo, već samo znači da nije bilo ishoda koji bi se mogao videti ljudskim očima. Tvrdnjom da to „nije

zabeleženo“ razjašnjava se pitanje Božjeg stava i načela u rešavanju određenih stvari. Bog se ne oglušuje, niti zatvara oči pred ljudima koji hule na Njega ili Mu se opiru, pa čak ni pred onima koji Ga kleveću – koji Ga namerno napadaju, pljuju i proklinju – već ima sasvim jasan stav prema njima. On te ljude prezire i svim srcem ih osuđuje. On čak otvoreno objavljuje kakav će im biti ishod, da bi ljudi znali da ima jasan stav prema onima koji hule na Njega i da bi znali kakav će im ishod odrediti. Međutim, nakon što je Bog ovo rekao, ljudi su retko bili u prilici da saznaju istinu o tome kako Bog postupa s tim ljudima, te stoga nisu mogli da razumeju načela po kojima im On izriče ishod i presudu. Drugim rečima, ljudi ne mogu da vide konkretan pristup i metode koje Bog koristi u ophođenju s njima. To ima veze s Božjim načelima delovanja. Bog koristi pojavu činjenica kada se bavi zlim ponašanjem pojedinih ljudi. Drugim rečima, On ne objavljuje njihov greh i ne određuje njihov ishod, već neposredno koristi pojavu činjenica da bi im izrekao kaznu i pravednu odmazdu. Kad se te činjenice dogode, ljudsko telo je to koje trpi kaznu, što znači da je kazna nešto što se može videti ljudskim očima. Kada se bavi zlim ponašanjem pojedinih ljudi, Bog ih samo rečima proklinje i na njih obrušava Svoj gnev, ali kazna koju oni dobijaju može predstavljati nešto što je ljudima nevidljivo. Bez obzira na to, takav ishod može čak biti ozbiljniji od onih ishoda koje ljudi mogi da vide, kao što je kažnjavanje ili ubijanje. U uslovima kada Bog odluči da takve ljude ne spasava, da prema njima više ne pokazuje milosrđe ni toleranciju i da im više ne daje nikakve mogućnosti, onda je Njegov stav prema njima takav da ih ostavi po strani. Šta u ovom kontekstu znači „ostaviti po strani“? Osnovno značenje ovog izraza je skloniti nešto sa strane, ignorisati ga i ne obraćati više pažnju na njega. U ovom slučaju, međutim, kada Bog ostavi nekoga po strani, to se može objasniti na dva različita načina: prvo objašnjenje je da On život te osobe i sve što je u vezi s njom predaje Sotoni da se time pozabavi, nakon čega Bog za tu osobu više ne odgovara, niti više upravlja njome. Bez obzira da li je ta osoba luda ili glupa, da li je mrtva ili živa, ili je u pakao sišla po kazni, ništa od toga ne bi više imalo nikakve veze s Bogom. To bi značilo da takvo stvorenje ne bi više ni na koji način bilo povezano sa Stvoriteljem. Drugo objašnjenje jeste da je Bog odlučio da se lično, vlastitim rukama pozabavi tom osobom. Možda je, recimo, odlučio da iskoristiti službu te osobe, ili da je upotrebi kao kontrast. Možda će se On sa tom osobom na poseban način obračunati ili se na naročiti način ophoditi prema njoj, kao što je to, recimo, bio slučaj s Pavlom. To je načelo i stav u Božjem srcu, prema kojem On odlučuje šta će preduzeti prema jednoj takvoj osobi. Prema tome, kad se ljudi opiru Bogu, kad Ga kleveću i hule na Njega, ukoliko Ga pri tom dodatno razbesne ili prekorače granicu Njegove trpeljivosti, posledice će po njih biti nezamislivo strašne. Najteža posledica je da Bog njihove živote i sve što ima veze s njima jednom zanavek preda Sotoni u ruke. Za čitavu večnost im neće biti oprošteno. To znači da takva osoba postaje hrana u Sotoninim ustima i igračka u njegovim rukama, i da Bog od tog trenutka više ništa nema sa njom. Možete li da zamislite kakav je jad snašao Jova kad ga je Sotona iskušavao? Čak i pored toga što Sotoni nije bilo dozvoljeno da mu oduzme život,

Jov je ipak strašno propatio. Nije li onda još teže zamisliti kakvu bi pustoš Sotona napravio nekome ko mu je u potpunosti predat na milost i nemilost, ko mu je u celosti nadohvat ruke, ko je potpuno lišen Božje brige i milosti, ko više nije pod vlašću Stvoritelja, kome je oduzeto pravo da Mu se klanja i da bude stvorenje u Božjoj vlasti i čiji je odnos sa Gospodom celokupnog stvaranja potpuno prekinut? Pri tom je progon Jova od strane Sotone bio nešto što je ljudskom oku bilo vidljivo, ali kada Bog nečiji život preda na milost i nemilost Sotoni, posledice toga prevazilaze ljudsku maštu. Primera radi, neki se ljudi mogu ponovo roditi u telu krave ili magarca, dok će drugi biti okupirani i zaposednuti nečistim i zlim duhovima ili tome slično. Takvi ishodi očekuju ljude koje Bog preda Sotoni u ruke. Posmatrano spolja, čini se da oni koji su ismevali, klevetali, osuđivali i hulili na Gospoda Isusa nisu snosili nikakve posledice. Istina je, međutim, da se Bog sa svima obračunava na Svoj način. On ljudima ne mora jasnim jezikom saopštavati ishod Svog obračunavanja sa svakim tipom osobe. Ponekad On ne govori direktno, ali zato radi direktno. To što On o tome ne govori, ne znači da nema ishoda – u takvom slučaju je zapravo moguće da je ishod još ozbiljniji. Spolja gledano, može se činiti da ima ljudi kojima Bog ne saopštava izričito Svoj stav; radi se, međutim, o tome da Bog već dugo ne želi da obraća pažnju na njih. On više ne želi da ih vidi. Zbog svega što su uradili i zbog njihovog ponašanja, zbog njihove priroda-suštine, Bog želi samo da Mu se sklone s očiju, da ih direktno preda u ruke Sotoni, da njihov duh, dušu i telo preda Sotoni i dozvoli mu da s njima radi šta mu je volja. Jasno je do koje mere ih Bog mrzi i koliko mu se oni gade. Ako neka osoba Boga razgnevi do te mere da On više ne želi očima da je vidi i spreman je da potpuno odustane od nje, ako Ga razgnevi do te mere da više ne želi da se lično bavi njome – ako stvar dođe dotle da Bog poželi da tu osobu preda Sotoni da radi s njom šta hoće, ako poželi da mu dozvoli da tom osobom upravlja, da je troši i tretira kako mu se prohte – onda je s tom osobom svršeno. Njeno pravo da bude ljudsko biće biva trajno ukinuto, a njeno pravo da bude Božje stvorenje prestaje da postoji. Zar ovo nije najteža moguća kazna?

Sve što je navedeno, u potpunosti objašnjava rečenicu: „to mu se neće oprostiti ni na ovom svetu, ni u budućem“, a ujedno može da posluži i kao jednostavan komentar na citirane odlomke iz svetih spisa. Verujem da sada svi to razumete.

Pročitajmo sada sledeće odlomke iz Svetog pisma.

12. Reči koje je Isus uputio Svojim učenicima nakon vaskrsenja

Jovan 20:26-29 Osam dana kasnije, učenici su se ponovo okupili; sa njima je bio i Toma. Iako su vrata bila zaključana, Isus uđe unutra, stade među njih i reče: „Mir vam!“ Onda reče Tomi: „Stavi svoj prst ovde i pogledaj moje ruke. Pruži svoju ruku i stavi je među moja rebra, te više ne sumnjaj, nego veruj!“ Toma mu reče: „Gospod moj i Bog moj!“ Isus mu reče: „Veruješ li zato što si me video? Blaženi su oni koji veruju, a nisu me videli.“

Jovan 21:16-17 Isus ga je i po drugi put pitao: „Simone, sine Jovanov, da li me stvarno voliš?“ Petar odgovori: „Da, Gospode, ti znaš da te volim.“ Isus mu reče: „Čuvaj moje ovce!“ Isus

ga upita i po treći put: „Simone, sine Jovanov, voliš li me?“ Petar se rastuži što ga već treći put pita: „Voliš li me?“ On mu reče: „Gospode, ti sve znaš i znaš da te volim.“ Isus mu reče: „Napasaj moje ovce!“

U ovim se odlomcima govori o određenim stvarima koje je Gospod Isus učinio i iz rekao Svojim učenicima nakon Svog vaskrsenja. Razmotrimo najpre sve razlike koje bi mogle postojati u Gospodu Isusu pre i posle vaskrsenja. Da li je On i dalje bio onaj isti Gospod Isus iz prošlih dana? U svetim spisima je Gospod Isus posle vaskrsenja opisan sledećom rečenicom: „Iako su vrata bila zaključana, Isus uđe unutra, stade među njih i reče: ’Mir vam!’“ Vrlo je jasno da Gospod Isus tada više nije živeo u telu od krvi i mesa, već u duhovnom telu. To je bilo zato što je prevazišao telesna ograničenja; iako su vrata bila zatvorena, On je ipak mogao da dođe među ljude i omogući im da Ga vide. U tome je najveća razlika između Gospoda Isusa posle vaskrsenja i Gospoda Isusa koji je pre vaskrsenja živeo u telu. Mada između duhovnog tela Gospoda Isusa u tom trenutku i Njegovog ranijeg lika naizgled nije bilo nikakve razlike, On se u tom trenutku osećao kao stranac među ljudima, zato što je nakon vaskrsnuća iz mrtvih postao duhovno telo i zato što je, u poređenju s prethodnim telom, Njegovo duhovno telo ljudima bilo zagonetnije i više ih je zbunjivalo. Time se ujedno napravila veća distanca između Gospoda Isusa i ljudi, pa su ljudi u svojim srcima osećali da je Gospod Isus u tom trenutku postao tajanstveniji. Ljude su ta saznanja i takva osećanja iznenada vratila u doba kad su verovali u Boga koji se nije mogao videti ni dodirnuti. Dakle, prva stvar koju je Gospod Isus uradio nakon Svog vaskrsnuća bila je da svima omogući da Ga vide, da im dokaže da On postoji i da potvrdi činjenicu Svog vaskrsenja. Pored toga, ovim je postupkom On ponovo uspostavio onakav odnos prema ljudima kakav je bio dok je Isus delovao u telu, dok je bio Hristos kojeg su ljudi mogli da vide i da dodirnu. Jedna od posledica ovoga bila je da ljudi nisu više nimalo sumnjali u to da je Gospod Isus vaskrsnuo iz mrtvih nakon raspeća na krst, i da više nisu sumnjali u delo iskupljenja čovečanstva od strane Gospoda Isusa. Druga posledica ogledala se u činjenici da je Gospod Isus, time što se nakon vaskrsnuća javio ljudima i omogućio im da Ga vide i dodirnu, ljude čvrsto vezao za Doba blagodati i tako predupredio svaku mogućnost njihovog povratka u prethodno Doba zakona na osnovu tobožnjih tvrdnji da je Gospod Isus naprosto „nestao“ ili da je „otišao bez reči“. On je na taj način osigurao njihovo dalje napredovanje u skladu s učenjima Gospoda Isusa i sa delom koje je obavio. Time je i formalno započeta nova etapa dela u Dobu blagodati, a ljudi, koji su do tada živeli prema zakonu, tog su trenutka formalno izašli iz zakona i zakoračili u novu eru i novi početak. U ovome se ogledaju višestruka značenja javljanja Gospoda Isusa ljudima posle vaskrsenja.

Pošto je Gospod Isus sada bio u duhovnom telu, kako su ljudi uopšte mogli da Ga dodirnu i da Ga vide? Ovo pitanje se dotiče značaja javljanja Gospoda Isusa čovečanstvu. Jeste li išta uočili u odlomcima iz svetih spisa koje smo maločas pročitali? Uopšteno govoreći, duhovna tela nije moguće videti ni dodirnuti, a činom vaskrsnuća

delo koje je Gospod Isus preduzeo već je bilo završeno. On, dakle, u teoriji, uopšte nije ni imao potrebu da se među ljude vraća u svom prvobitnom liku kako bi se susreo s njima, ali je, zahvaljujući pojavi duhovnog tela Gospoda Isusa pred ljudima poput Tome, Njegovo javljanje postalo konkretnije i prodiralo je dublje u srca ljudi. Kad je stao pred Tomu, dopustio je nevernom Tomi da Mu dodirne ruku, a zatim mu kazao: „Pruži svoju ruku i stavi je među moja rebra, te više ne sumnjaj, nego veruj!“ Ove reči i ove postupke Gospod Isus nije hteo da izgovori i učini tek nakon Svog vaskrsnuća; On je, zapravo, hteo to da kaže i da to uradi još pre no što je bio prikovan za krst, zato što se ni Tomine sumnje nisu javile tek tada, već ih je on sve vreme nosio u svom srcu dok je sledio Gospoda Isusa. Očigledno je da je Gospod Isus imao razumevanja za ljude poput Tome još i pre no što je bio razapet. Šta, dakle, možemo iz toga da zaključimo? On je i posle vaskrsnuća i dalje ostao isti Gospod Isus. Njegova je suština ostala nepromenjena. Bio je to, međutim, Gospod Isus koji je vaskrsao iz mrtvih i koji se se iz duhovnog sveta vratio u Svom prvobitnim liku, sa Svojom pređašnjom naravi i sa istim razumevanjem za ljude koje je imao dok je boravio u telu, te je stoga najpre stao pred Tomu i dopustio mu da dotakne Njegovo rebro, čime mu je omogućio ne samo da Njegovo duhovno telo posle vaskrsenja vidi, već i da ga dodirne i oseti njegovo postojanje, kako bi u potpunosti odbacio sve svoje sumnje. Pre no što je Gospod Isus bio prikovan za krst, Toma je sve vreme sumnjao i nije bio u stanju da poveruje da je On zapravo Hristos. Njegova vera u Boga zasnivala se isključivo na onome što je mogao svojim očima da vidi i svojim rukama da dodirne. Gospod Isus je veru takvih ljudi dobro poznavao. Oni su verovali samo u Boga koji je na nebesima, dok u Onoga koji je poslat od Boga, odnosno u ovaploćenog Hrista, uopšte nisu verovali, niti su Ga prihvatali. Da bi Toma priznao i poverovao u postojanje Gospoda Isusa, kao i u činjenicu da On zaista jeste ovaploćeni Bog, On mu je dopustio da pruži ruku i dotakne Njegovo rebro. Jesu li se Tomine sumnje pre i posle vaskrsenja Gospoda Isusa po nečemu razlikovale? Toma je oduvek sumnjao, i da se duhovno telo Gospoda Isusa nije pred njim lično pojavilo i dozvolilo mu da dodirne rane od klinova na Njegovom telu, niko ne bi mogao ni na koji način da razreši Tomine sumnje i natera ga da ih odbaci. Dakle, onog trena kad je Gospod Isus dozvolio Tomi da Mu dodirne rebro i da vlastitom rukom napipa rane od klinova, sve su se Tomine sumnje raspršile i on je uistinu spoznao da je Gospod Isus vaskrsao, priznao je i poverovao da Gospod Isus uistinu jeste Hristos i ovaploćeni Bog. Iako je Toma tada prestao da sumnja, on je zauvek propustio priliku da se sretne sa Hristom. Zauvek je propustio priliku da bude zajedno s Njim, da Ga sledi i da Ga spozna. Propustio je priliku da ga Hristos usavrši. Za one koji su bili ispunjeni sumnjom, javljanje Gospoda Isusa i Njegove reči predstavljale su konačan zaključak i presudu o njihovoj veri. Svim skepticima i onima koji su verovali isključivo u Boga na nebu, ali ne i u Hrista, On je Svojim stvarnim rečima i delom saopštio sledeće: Bog njihovu veru nije pohvalio, niti je pohvalio to što su sumnjali u Njega dok su Ga sledili. Oni su bili u stanju da u Boga i Hrista poveruju tek onoga dana kad je Bog dovršio Svoje veliko delo. To je, naravno, ujedno bio i dan kad

je njihovoj sumnji bilo presuđeno. Njihova je sudbina određena njihovim odnosom prema Hristu, njihova uporna sumnja bila je znak da njihova vera nije urodila plodom, a njihova je tvrdoglavost značila da su im sve nade uzaludne. Pošto im je vera u Boga na nebu bila hranjena iluzijama i pošto je sumnja u Hrista zapravo predstavljala njihov pravi odnos prema Bogu, to je njihova vera bila beskorisna čak i nakon što su dodirnuli rane od klinova na telu Gospoda Isusa, a njihov je ishod bi se jedino mogao opisati izrekom „nositi vodu u rešetu“ – jednom rečju, sve im je bilo uzaludno. U rečima koje je Gospod Isus uputio Tomi, takođe se vrlo jasno ogleda Njegov način da svakoj osobi saopšti sledeće: vaskrsli Gospod Isus je isti onaj Gospod Isus koji je trideset tri i po godine proveo radeći među ljudima. Iako je bio prikovan za krst, prošao dolinom smrtne sene i doživeo vaskrsenje, On se ni za dlaku nije promenio. Iako je na Svom telu sada imao stigme od klinova, iako je vaskrsao i ustao iz groba, Njegova narav, razumevanje za ljude i namere prema ljudima nimalo se nisu promenili. On je ljudima takođe govorio da je sišao s krsta, odneo pobedu nad grehom, prevazišao nevolje i pobedio smrt. Rane od klinova bile su samo dokaz Njegove pobede nad Sotonom, dokaz Njegove žrtve za greh u cilju uspešnog iskupljenja čitavog ljudskog roda. Govorio im je kako je ljudske grehe već preuzeo na Sebe i dovršio Svoje delo iskupljenja čovečanstva. Kad se vratio da vidi Svoje učenike, Svojim pojavljivanjem im je saopštio sledeću poruku: „Još sam živ i još uvek postojim; danas uistinu stojim pred vama zato da biste mogli da Me vidite i da Me dodirnete. Zauvek ću biti sa vama.“ Slučaj nevernog Tome Gospod Isus je ujedno hteo da iskoristi kao upozorenje budućim pokoljenjima: iako, verujući u Gospoda Isusa, ne možeš ni da Ga vidiš ni da Ga dodirneš, ti si, zahvaljujući svojoj istinitoj veri, blagosloven i možeš da vidiš Gospoda Isusa, jer takve su osobe blagoslovene.

Reči koje je Gospod Isus izgovorio kad se pojavio pred Tomom i koje su zabeležene u Bibliji bile su od velike pomoći svim ljudima u Dobu blagodati. Njegovo javljanje Tomi i reči koje mu je pri tom saopštio snažno su uticali na sva naredna pokoljenja; stoga je njihov značaj neprolazan. Toma je tipični predstavnik one vrste ljudi koja u Boga veruje, ali istovremeno i sumnja u Njega. Takvi su ljudi sumnjičave ćudi, srca su im zlokobna, podmukli su i ne veruju u stvari koje Bog može da postigne. Oni ne veruju u Božju svemoć i suverenost, niti veruju u ovaploćenog Boga. Međutim, vaskrsnuće Gospoda Isusa otvoreno je protivrečilo tim njihovim osobinama i pružilo im priliku da otkriju i prepoznaju sopstvene sumnje, da priznaju vlastito izdajstvo i da na taj način istinski poveruju u postojanje i vaskrsnuće Gospoda Isusa. Ono što se dogodilo Tomi bilo je upozorenje i opomena kasnijim generacijama da ne budu neverni kao Toma, jer će, ukoliko dopuste da ih sumnja u potpunosti obuzme, neminovno potonuti u mrak. Ako slediš Boga, ali pritom, baš kao i Toma, stalno želiš da Mu dodirneš rebro i da napipaš rane od klinova na telu Njegovom, ne bi li proverio, potvrdio i spekulisao oko toga da li Bog postoji ili ne postoji, znaj da će te Bog zasigurno napustiti. Gospod Isus, dakle, zahteva od ljudi da ne budu kao Toma i da ne veruju samo u ono što vlastitim očima mogu da vide, već da budu čisti i pošteni, da ne sumnjaju u Boga, nego da naprosto

veruju u Njega i da Ga slede. Takvi su ljudi blagosloveni. To je taj sasvim mali zahtev koji Gospod Isus postavlja pred ljude i to je opomena Njegovim sledbenicima.

Sve što je dosad rečeno opisuje odnos Gospoda Isusa prema onima koji su obuzeti sumnjom. Šta je, pak, Gospod Isus rekao i učinio za one koji su u stanju da iskreno veruju u Njega i da Ga slede? To je ono što ćemo razmatrati u nastavku, kroz dijalog između Gospoda Isusa i Petra.

Tokom tog razgovora, Gospod Isus je Petru više puta postavio sledeće pitanje: „Simone, sine Jovanov, da li me stvarno voliš?“ Ovo pitanje ukazuje na to da je Gospod Isus, nakon vaskrsnuća, zahtevao ispunjenje viših standarda od ljudi poput Petra, koji su istinski verovali u Hrista i nastojali da vole Gospoda. To je pitanje bilo sastavni deo svojevrsne istrage i ispitivanja, ali je, čak i više od toga, predstavljalo zahtev i nešto što se od ljudi poput Petra očekivalo. Gospod Isus je ovaj metod ispitivanja koristio da bi ljude privoleo da razmisle o sebi, da se zagledaju u sebe i da se zapitaju: koje zahteve Gospod Isus postavlja pred ljude? Da li ja volim Gospoda? Jesam li osoba koja voli Boga? Kako bi Boga trebalo da volim? Mada je Gospod Isus ta pitanja postavio samo Petru, istina je da je On svim srcem želeo da iskoristi priliku da, pitajući Petra, ista takva pitanja uputi što većem broju ljudi koji nastoje da vole Boga. Samo što je Petar bio blagosloven da predstavlja tu vrstu ljudi i da ga Gospod Isus svojim ustima ispita.

U poređenju sa rečima koje je Gospod Isus nakon Svog vaskrsnuća uputio Tomi: „Pruži svoju ruku i stavi je među moja rebra, te više ne sumnjaj, nego veruj!“, Njegovo triput postavljeno pitanje Petru: „Simone, sine Jovanov, da li me stvarno voliš?“ omogućava ljudima da bolje osete strogost stava Gospoda Isusa i hitnost koju je osećao tokom ovog ispitivanja. Što se tiče nevernog Tome i njegove prevrtljive ćudi, Gospod Isus mu je dozvolio da pruži ruku i dotakne rane od klinova na Njegovom telu, što ga je navelo da poveruje da je Gospod Isus zaista bio vaskrsli Sin čovečji i da prizna identitet Gospoda Isusa kao Hrista. I mada Gospod Isus nije oštro prekorio Tomu, niti je rečima izrazio iole jasan sud o njemu, On je Svojim praktičnim postupcima Tomi ipak stavio do znanja da ga razume i time ujedno pokazao Svoj stav i odlučnost prema takvoj vrsti ljudi. Zahtevi i očekivanja Gospoda Isusa od takvih ljudi ne mogu se videti iz onoga što je izgovorio, jer ljudi poput Tome naprosto ne poseduju ni tračak istinske vere. Iako zahtevi Gospoda Isusa prema takvim ljudima dopiru samo dotle, stav koji je On razotkrio prema ljudima nalik Petru, sasvim je drugačiji. Naime, On od Petra nije tražio da pruži ruku i dodirne rane od klinova na Njegovom telu, niti mu je rekao: „Ne sumnjaj, nego veruj!“ Umesto toga, više puta mu je postavio jedno te isto pitanje. Bilo je to smisleno pitanje, pitanje koje je navodilo na razmišljanje i koje je u svakom Hristovom sledbeniku naprosto rađalo osećaj kajanja i straha, ali je ujedno i Gospoda Isusa činilo zabrinutim i tužnim. A što više bola i patnje ljudi osećaju, to su sposobniji da razumeju zabrinutost Gospoda Isusa Hrista i Njegovu pažnju; oni tada shvataju Njegova iskrena učenja i Njegove stroge zahteve prema čistim i poštenim ljudima. Pitanje Gospoda Isusa omogućava ljudima da osete da se Njegova očekivanja, koja On tim jednostavnim rečima razotkriva, ne sastoje

samo od toga da ljudi veruju u Njega i da Ga slede, već da dostignu ljubav prema Njemu, da zavole svog Gospoda i svog Boga. Takva ljubav je ujedno briga i poslušnost. Ona podrazumeva da ljudi žive za Boga, umiru za Boga, da sve svoje posvećuju Bogu i da sve od od sebe daju zarad Boga. Ta vrsta ljubavi, isto tako, pruža utehu Bogu, omogućava Mu da uživa u svedočenjima ljudi i da otpočine. Ona je ljudska nadoknada Bogu, čovekova odgovornost, obaveza i dužnost, i to je put koji ljudi celog života moraju da slede. Ova tri pitanja predstavljala su zahtev i podsticaj, koje je Gospod Isus uputio Petru i svim ljudima koji treba da budu usavršeni. Upravo su ova tri pitanja navela i motivisala Petra da svoj životni put sledi do kraja i upravo su ta pitanja na rastanku s Gospodom Isusom navela Petra da krene putem usavršavanja, da, zbog svoje ljubavi prema Gospodu, brine o Njegovom srcu, da se pokorava Gospodu, da Mu pruži utehu i da, zbog te ljubavi, sav svoj život i celo svoje biće posveti Gospodu.

Tokom Doba blagodati, Božje delo je prvenstveno bilo namenjeno dvema vrstama ljudi. Prvoj vrsti pripadali su ljudi koji su verovali u Njega i sledili Ga, koji su bili u stanju da izvršavaju Njegove zapovesti i da ponesu krst, i koji su mogli da slede put Doba blagodati. Takvi ljudi bi zadobili Božji blagoslov i uživali u Božjoj blagodati. Drugu vrstu čine ljudi nalik Petru, koji su mogli da budu usavršeni. Stoga je Gospod Isus, nakon što je vaskrsao, najpre učinio ove dve smislene stvari. Jednu je učinio s Tomom, a drugu s Petrom. Šta ove dve stvari predstavljaju? Da li one predstavljaju iskrene Božje namere u pogledu spasenja ljudskog roda? Da li one predstavljaju Božju iskrenost prema ljudima? Delo koje je obavio s Tomom imalo je za cilj da ljude upozori da ne sumnjaju, već da naprosto veruju. Delo koje je obavio s Petrom imalo je za cilj da u ljudima poput Petra osnaži veru, da im razjasni zahteve koje pred njih postavlja i da im ukaže na ciljeve koje treba da slede.

Nakon što je vaskrsao, Gospod Isus se pojavio pred ljudima koje je smatrao potrebnim, razgovarao je s njima i postavio im Svoje zahteve, ostavivši po strani Svoje namere i očekivanja od tih ljudi. Naime, budući da je bio ovaploćeni Bog, Njegova briga i zahtevi prema ljudima nikada se nisu menjali; oni su ostali isti i dok je boravio u telu od krvi i mesa i kad je prešao u Svoje duhovno telo, nakon raspeća i vaskrsenja. O Svojim je učenicima brinuo i pre no što je bio razapet na krst, u Svom je srcu imao jasan stav o stanju svakog pojedinca i razumeo je nedostatke svake osobe, pa je i nakon što je umro, vaskrsnuo i postao duhovno telo, Njegovo razumevanje svake osobe, naravno, ostalo identično onom koje je imao dok je boravio u telu od krvi i mesa. Znao je da ljudi nisu bili sasvim sigurni u Njegov identitet kao Hrista, ali tokom Svog boravka u telu od krvi i mesa ljudima nije postavljao stroge zahteve. Međutim, nakon što je vaskrsnuo, On se ljudima javio i potpuno ih uverio da je Gospod Isus došao od Boga i da je On zapravo ovaploćeni Bog, a činjenicu Svog pojavljivanja i vaskrsenja iskoristio je kao najuzvišeniju viziju i motiv doživotnih ljudskih težnji. Njegovo vaskrsenje ne samo što je učvrstilo veru kod svih onih koji su Ga sledili, već je predstavljalo i temeljnu implementaciju Njegovog dela iz Doba blagodati među ljudima, te sa tako jevanđelje o spasenju od strane Gospoda

Isusa u Dobu blagodati postepeno proširilo do svakog kutka čovečanstva. Smatraš li da je pojavljivanje Gospoda Isusa nakon Njegovog vaskrsenja imalo ikakav značaj? Da si u to vreme bio na mestu Tome ili Petra, i da si u svom životu doživeo tu jednu, toliko smislenu stvar, kakav bi ona uticaj imala na tebe? Da li bi na nju gledao kao na najbolju i najuzvišeniju viziju svog života sa verom u Boga? Da li bi je posmatrao kao silu koja te pokreće dok slediš Boga, dok nastojiš da Mu udovoljiš i dok težiš da tokom čitavog svog života voliš Boga? Da li bi sav svoj životni napor posvetio širenju te najuzvišenije vizije? Da li bi širenje vesti o spasenju od strane Gospoda Isusa prihvatio kao nalog od Boga? Iako ih niste lično iskusili, primeri Tome i Petra sasvim su dovoljni da današnjim ljudima pruže jasnu sliku o Bogu i Njegovoj volji. Moglo bi se reći da je ovaploćeni Bog, nakon što je ušao u telo od krvi i mesa, nakon što je lično iskusio život među ljudima i lično doživeo ljudski život, nakon što je video izopačenost čovečanstva i stanje ljudskog života u ono vreme, dublje osetio koliko su ljudi zapravo bespomoćni, žalosni i jadni. Zahvaljujući ljudskosti koju je posedovao dok je živeo u telu od krvi i mesa, i zahvaljujući Svojim telesnim nagonima, stekao je više empatije za stanje u kojem su se ljudi tada nalazili. To Ga je navelo da još više brine o Svojim sledbenicima. Iako je to nešto što vi verovatno ne možete da razumete, brigu i pažnju koju je ovaploćeni Bog osećao prema svakom od Svojih sledbenika mogu opisati sa samo dve reči: „snažna zabrinutost“. Mada taj izraz potiče iz ljudskog jezika i veoma je karakterističan za ljude, on ipak verno odražava i opisuje Božja osećanja prema Njegovim sledbenicima. A što se tiče snažne zabrinutosti Boga za ljude, vi ćete je tokom svojih iskustava postepeno osećati i doživljavati. To je, međutim, moguće postići samo postupnim razumevanjem Božje naravi, na osnovu težnje za promenom vlastite ćudi. Kad se Gospod Isus na ovaj način ukazao, to je Njegovu snažnu zabrinutost za sledbenike među ljudima materijalizovalo i prenelo u Njegovo duhovno telo ili, moglo bi se reći, u Njegovo božanstvo. Njegova je pojava ljudima omogućila da još jednom iskuse i osete Božju zabrinutost i pažnju, i ujedno je snažno dokazala da je Bog Taj koji novo doba započinje, razvija ga i privodi kraju. On je, Svojom pojavom, u svim ljudima učvrstio veru i dokazao svetu činjenicu da On uistinu jeste Sâm Bog. To je Njegovim sledbenicima pružilo večnu potvrdu, a On je Svojom pojavom tada započeo etapu Svog dela u novom dobu.

13. Nakon vaskrsnuća, Isus jede hleb i objašnjava Sveto pismo

Luka 24:30-32 Dok je bio sa njima za stolom, uzeo je hleb, blagoslovio ga, prelomio ga i dao im. Tada su im se otvorile oči, te su ga prepoznali, ali je on iščeznuo pred njima. Oni rekoše jedan drugom: „Nije li plamtilo u nama, dok nam je putem govorio i izlagao nam Pismo?“

14. Učenici daju Isusu pečenu ribu da jede

Luka 24:36-43 Dok su oni još ovo govorili, Isus stade među njih i reče im: „Mir vam!“ Oni pretrnuše od straha, jer su mislili da vide duha. Isus im reče: „Što ste se tako smeli i zašto vas sumnje podilaze? Pogledajte moje ruke i moje noge! To sam ja! Opipajte me i vidite, jer duh

nema mesa i kostiju, kao što vidite da ja imam.“ Rekavši to, pokazao im je ruke i noge. Kako oni još nisu mogli da poveruju od radosti, nego su se čudili, on im reče: „Imate li ovde nešto za jelo?“ Oni mu dadoše komad pečene ribe. Uzeo ga je i pojeo pred njima.

Sada ćemo analizirati navedene odlomke iz svetih spisa. U prvom odlomku je prepričano kako je Gospod Isus, nakon Svog vaskrsnuća, jeo hleb i učenicima tumačio svete spise, dok drugi odlomak govori o tome kako je Gospod Isus pojeo pečenu ribu. Kako vam ova dva odlomka mogu pomoći da spoznate Božju narav? Možete li da zamislite ovde opisane scene u kojima Gospod Isus najpre jede hleb, a zatim pečenu ribu? Možete li da zamislite kako biste se osećali da je Gospod Isus stajao pred vama i jeo hleb? Ili, da je s vama i s drugim ljudima za istim stolom jeo ribu i hleb, kako bi se ti u tom trenutku osećao? Ako bi osetio da si veoma blizak Gospodu i da je On veoma prisan s tobom, tvoj bi osećaj bio ispravan. Upravo je takav rezultat Gospod Isus želeo da ostvari dok je sa okupljenim narodom jeo hleb i ribu nakon Svog vaskrsnuća. Da je Gospod Isus posle Svog vaskrsnuća samo razgovarao s ljudima, da oni nisu mogli da osete Njegove kosti i meso, već da su u Njemu videli samo nedostižnog Duha, kako bi se oni osećali? Zar ne bi bili razočarani? Zar se ljudi, tako razočarani, ne bi osetili napušteno? Zar ne bi osetili jaz između sebe i Gospoda Isusa Hrista? Kakav bi negativan uticaj taj jaz imao na odnos ljudi prema Bogu? Ljudi bi se sasvim sigurno uplašili, ne bi se usuđivali da Mu priđu i zauzeli bi stav da treba da se drže na pristojnoj udaljenosti od Njega. Od tog trenutka, oni bi prekinuli svoj prisni odnos sa Gospodom Isusom Hristom i vratili bi se na odnos kakav je između ljudi i Boga na nebesima bio pre Doba blagodati. Duhovno telo, koje ljudi ne bi mogli da dotaknu niti da osete, u potpunosti bi izbrisalo njihovu bliskost sa Bogom i ujedno prekinulo onaj prisni odnos bez ikakvog jaza između Boga i ljudi, koji je bio uspostavljen tokom boravka Gospoda Isusa Hrista u telu od krvi i mesa. Jedino što je duhovno telo izazivalo u ljudima bili su osećanja straha, želja za izbegavanjem i nemi pogledi. Ljudi se ne bi usuđivali da Mu se približe niti da započnu razgovor s Njim, a kamoli da Ga slede, da Mu veruju ili da se ugledaju na Njega. Bog nije želeo da ljudi steknu takav utisak o Njemu. Nije želeo da Ga ljudi izbegavaju, niti da se udaljavaju od Njega; želeo je samo da Ga ljudi razumeju, da Mu se približe i da postanu Njegova porodica. Kako bi se ti osećao kad te tvoji ukućani i rođena deca ne bi prepoznali, kad se ne bi usuđivali da ti priđu, kad bi te uporno izbegavali i kad ne bi imali razumevanja ni za šta što si zarad njih učinio? Zar te to ne bi strašno zabolelo? Zar ti srce ne bi bilo slomljeno? Upravo se tako i Bog oseća kad Ga ljudi izbegavaju. Gospod Isus se, dakle, i nakon vaskrsenja još uvek javljao ljudima u liku od krvi i mesa, i još uvek je jeo i pio zajedno s njima. Bog ljude posmatra kao Svoju porodicu, te bi stoga želeo da i ljudi Njega smatraju svojim najmilijim; On jedino na taj način može uistinu zadobiti ljude, a ljudi jedino tako mogu iskreno da vole Boga i da Mu se klanjaju. Da li sada razumete kakva Mi je bila namera kad sam iz svetih spisa odabrao baš ova dva odlomka, gde u jednom Gospod Isus jede hleb i tumači svete spise posle Svog vaskrsenja, dok Mu u drugom učenici daju pečenu ribu da jede?

Može se reći da je ozbiljno razmišljanje uloženo u niz stvari koje je Gospod Isus izrekao i učinio nakon Svog vaskrsnuća. Te su stvari bile ispunjene Božjom dobrotom i naklonošću prema čovečanstvu, kao i Njegovom velikom negom i pažnjom prema prisnom odnosu koji je s ljudima uspostavio tokom Svog boravka u čovečjem telu. Povrh toga, bile su ispunjene nostalgijom i čežnjom koju je osećao za Svojim životom u telu od krvi i mesa, tokom kojeg je jeo i pio zajedno sa Svojim sledbenicima. Bog, dakle, nije želeo da ljudi misle da između njih i Njega postoji jaz, niti je želeo da se čovečanstvo od Njega udalji. Štaviše, nije hteo da ljudi pomisle kako Gospod Isus nakon Svog vaskrsnuća nije više onaj isti Gospod koji je s ljudima bio tako prisan, kako više ne želi da se druži s njima, jer se vratio u Svoj duhovni svet, jer se vratio Ocu, kojeg ljudi nikada nisu mogli ni da vide ni da dosegnu. Nije želeo da ljudi osete da se između Njega i njih pojavila bilo kakva razlika u statusu. Kad vidi ljude koji žele da Ga slede, ali Ga ipak drže na pristojnoj udaljenosti od sebe, Božje je srce ispunjeno bolom, jer to znači da su ljudska srca veoma udaljena od Njega i da će Mu stoga biti veoma teško da ih zadobije. Prema tome, da se On ljudima ukazao u duhovnom telu, koje oni ne bi mogli da vide ili dodirnu, to bi ih još više udaljilo od Boga i navelo bi ih da Hrista, nakon Njegovog vaskrsnuća, pogrešno smatraju uzvišenijim, drugačijim od ljudskih bića i nekim ko više ne može jesti s njima za istom trpezom, zato što su ljudi grešni i prljavi i zato što nikada neće moći da se približe Bogu. Da bi otklonio ove nesporazume s ljudima, Gospod Isus je učinio nekoliko stvari koje je činio i ranije, dok je boravio u ljudskom telu, a što je zabeleženo u Bibliji: „Uzeo je hleb, blagoslovio ga, prelomio ga i dao im“. Takođe im je tumačio i svete spise, kao što je to činio u prošlosti. Zahvaljujući svemu tome što je učinio, svako ko Ga je video imao je utisak da se Gospod nije promenio, da je i dalje onaj isti Gospod Isus. Iako je bio prikovan na krst i iskusio smrt, On je vaskrsnuo i nije napustio ljudski rod. Vratio se da bude među ljudima i ništa se u vezi s Njim nije promenilo. Sin čovečji, koji je stajao pred ljudima, bio je i dalje onaj isti Gospod Isus. Njegovo držanje i način na koji je razgovarao s ljudima delovali su tako poznato. Još uvek je obilovao dobrotom, ljubaznošću, milošću i tolerancijom – i dalje je bio onaj isti Gospod Isus, koji je druge voleo kao što voli Sebe, koji je ljudima mogao da prašta po sedamdeset puta sedam puta. Sa ljudima je, kao i uvek, jeo za istom trpezom, raspravljao s njima o svetim spisima i, što je najvažnije, bio je sazdan od krvi i mesa, baš kao i pre, te su ljudi mogli da Ga vide i da Ga dodirnu. Kao Sin čovečji, kakav je bio, dopustio je ljudima da osete bliskost, da budu spokojni i da osete radost zbog povratka nečeg što je bilo izgubljeno. S velikim olakšanjem, ljudi su hrabro i s puno pouzdanja počeli da se oslanjaju na ovog Sina čovečjeg, koji je mogao da im oprosti grehe. Bez oklevanja, počeli su da se mole u ime Gospoda Isusa, da Mu se mole da im podari Svoju blagodat i Svoj blagoslov, da im podari mir i radost, da im pruži brigu i zaštitu, a počeli su i da, u ime Gospoda Isusa, isceljuju bolesne i da izgone demone.

Za vreme dok je Gospod Isus još delovao u ljudskom telu, većina Njegovih sledbenika nije bila u stanju da u celosti potvrdi Njegov identitet i sve reči koje je izrekao.

Dok se približavao krstu, stav Njegovih sledbenika bio je posmatrački. Nakon toga, od trenutka kad je prikovan za krst pa do Njegovog polaganja u grob, ljudi su Njime bili razočarani. Tokom ovog perioda, u srcima ljudi, početna sumnja u sve reči koje je Gospod Isus izgovorio dok je boravio u telu prerasla je u njihovo potpuno poricanje. Zatim, kad je On ustao iz groba i stao da im se, jednom po jednom, ukazuje, većina onih koji su Ga svojim očima videli ili čuli vest o Njegovom vaskrsnuću, počela je da svoje poricanje postepeno zamenjuje sumnjom. Tek kad je Gospod Isus rekao Tomi da Mu stavi ruku na bok, kad je prelomio hleb i pojeo ga pred narodom nakon Svog vaskrsnuća, a zatim pred njima pojeo i pečenu ribu, oni su zaista prihvatili činjenicu da je Gospod Isus zaista bio Hristos u telu čoveka. Za to duhovno telo od krvi i mesa koje je stajalo pred tim ljudima moglo bi se reći da je svakog od njih budilo iz sna: Sin čovečji, koji je stajao pred njima, bio je isti Onaj koji je postojao od pamtiveka. Imao je čovečji lik, bio je sazdan od mesa i kostiju, i dugo je već živeo i jeo zajedno s ljudima… Ljudi su tada osećali da je Njegovo postojanje tako stvarno i tako predivno. U isto vreme, bili su vrlo radosni, srećni i ispunjeni emocijama. Njegovo ponovno javljanje omogućilo je ljudima da istinski uvide Njegovu skromnost, da osete Njegovu bliskost i povezanost s ljudima i da osete koliko On misli na njih. Onima koji su Gospoda Isusa videli vlastitim očima, činilo se da je ovo kratko ponovno okupljanje trajalo kao čitav njihov život. Njihova izgubljena, zbunjena, uplašena, uznemirena, čežnjiva i obamrla srca konačno su pronašla utehu. Nisu više bili ni sumnjičavi ni razočarani, jer su osetili da još ima nade i da imaju na koga da se oslone. Sin čovečji, koji je tada stajao pred njima, za sva vremena će im biti poslednja odbrana, biće njihova utvrđena kula i njihovo večno utočište.

Iako je Gospod Isus vaskrsnuo, Njegovo srce i Njegovo delo nisu napustili ljudski rod. Ukazavši se ljudima, rekao im je da će, ma u kom obliku bude postojao, pratiti ljude, koračati s njima i biti kraj njih u svako doba i na svakom mestu. Rekao im je da će uvek i na svakom mestu opskrbljivati ljude, da će ih usmeravati, dopuštati im da Ga vide i dodirnu, te da će se postarati da se više nikad ne osete bespomoćno. Gospod Isus je takođe želeo da ljudima stavi do znanja da nisu sami na ovom svetu. Bog je tu da brine o ljudima i Bog je uvek sa njima. Ljudi uvek mogu da se oslone na Njega i On čini porodicu svakome od Svojih sledbenika. Uz Boga na kojeg mogu da se oslone, ljudi više neće biti usamljeni ni bespomoćni, a oni koji Ga prihvate kao žrtvu za svoj greh biće razrešeni svih grehova. Mada je, sa stanovišta čoveka, delo koje je Gospod Isus obavio nakon Svog vaskrsnuća bilo sasvim neznatno, Moje je mišljenje da je sve što je uradio bilo tako značajno, tako dragoceno, tako važno i toliko ispunjeno smislom.

Iako je delovanje Gospoda Isusa, za vreme dok je boravio u čovečjem telu, obilovalo teškoćama i stradanjem, On je, kroz Svoju pojavu u duhovnom telu od krvi i mesa, na savršen način i u potpunosti obavio Svoje tadašnje delo iskupljenja čovečanstva. Svoju je službu započeo ovaploćenjem, a završio ju je ukazavši se pred ljudima u Svom telesnom obliku. Najavio je Doba blagodati, započinjući to novo doba Svojim identitetom Hrista. Posredstvom Hristovog identiteta, obavio je Svoje delo u Dobu Blagodati i ujedno

osnažio sve Svoje sledbenike i poveo ih u to novo doba. Za Božje delovanje se može reći da On uistinu dovršava sve što započne. To je delo pažljivo isplanirano, sačinjeno od zasebnih koraka i ispunjeno Njegovom mudrošću, Njegovom svemoći, čudesnim postignućima, ljubavlju i milošću. Naravno, glavna nit koja se provlači kroz celokupno Božje delo jeste Njegova briga o ljudima; to je delo prožeto osećanjem brige, koje On nikad ne ostavlja po strani. U citiranim stihovima iz Biblije, kroz svaku pojedinu stvar koju je Gospod Isus nakon vaskrsnuća učinio, razotkriva se nepromenljivo Božje nadanje i briga za ljude, kao i Njegova brižna nega i pažnja prema ljudima. Ništa od toga se do današnjeg dana nije promenilo – primećujete li to? Kada to vidite, zar vam se srca nesvesno ne približavaju Bogu? Da ste živeli u tom dobu i da vam se Gospod Isus po svom vaskrsenju ukazao u opipljivom liku koji možete da vidite, da je seo pred vas, obedovao s vama ribu i hleb, tumačio vam svete spise i razgovarao s vama, kako biste se osećali? Da li biste bili srećni? Ili biste osećali krivicu? Zar svi vaši raniji nesporazumi i izbegavanje Boga, vaši sukobi s Bogom i sumnje u Njega, ne bi naprosto iščezli? Zar odnos između ljudi i Boga ne bi postao normalniji i ispravniji?

Da li, prilikom tumačenja ovih kratkih odlomaka iz Biblije, pronalazite neke nedostatke u Božjoj naravi? Pronalazite li u Božjoj ljubavi išta što je krivotvoreno? Da li u Božjoj svemoći i mudrosti primećujete ikakvu prevaru ili zlo? Naravno da ne! Možete li sada sa sigurnošću reći da se Bog odlikuje svetošću? Možete li sa sigurnošću reći da svako Božje osećanje nudi otkrovenje Njegove suštine i Njegove naravi? Nadam se da će vam razumevanje stečeno čitanjem ovih reči pomoći i da će vam koristiti u traganju za promenom vlastite naravi i za dostizanjem bogobojažljivosti, te da će ono u vama začeti dragoceni plod, plod koji će iz dana u dan sve više rasti, kako biste tokom svog traganja bili sve bliži Bogu i sve bliži zadovoljenju standarda koje Bog zahteva. Traganje za istinom vam više neće biti dosadno i neće vam se više činiti da traganje za istinom i promenom vlastite naravi predstavlja nešto naporno i izlišno. Naprotiv, motivisani izražavanjem istinske Božje naravi i svete Božje suštine, čeznućete za svetlošću i pravdom, tragaćete za istinom, težiti da udovoljite Božjoj volji i postaćete osoba koju je Bog zadobio, postaćete stvarna ličnost.

Danas smo govorili o određenim stvarima koje je Bog učinio u Dobu blagodati, kada se po prvi put ovaplotio. Iz tih smo stvari spoznali narav koju je izrazio i otkrio dok je boravio u ljudskom telu, kao i sve aspekte onoga što On ima i što jeste. Iako svi aspekti onoga što On ima i što jeste deluju krajnje ljudski, u stvarnosti je suština svega što je On razotkrio i izrazio neodvojiva od Njegove naravi. Svaki metod i svaki aspekt kojim ovaploćeni Bog pred ljudima izražava Svoju narav neraskidivo su povezani s Njegovom vlastitom suštinom. Stoga je veoma važno to što je Bog među ljude došao putem ovaploćenja. Takođe je važno i delo koje je obavio dok je boravio u telu, ali ono što je svakom čoveku koji živi u telu od krvi i mesa i u vlastitoj iskvarenosti još važnije jesu narav koju je On razotkrio i volja koju je izrazio. Da li je to nešto što možete da razumete? Nakon što ste razumeli Božju narav i sve ono što On ima i što jeste, jeste li došli do bilo

kakvog zaključka o tome kako prema Bogu treba da se ponašate? Hteo bih da vam na kraju, kao odgovor na ovo pitanje, ponudim tri saveta. Kao prvo, nemoj iskušavati Boga. Ma koliko da razumeš Boga i ma koliko da poznaješ Njegovu narav, nipošto Ga nemoj iskušavati. Drugo, nemoj se sa Bogom nadmetati oko statusa. Ma kakav status da ti Bog daje i ma kakav posao da ti poverava, ma kakvu dužnost od tebe traži da ispuniš, ma koliko da sebe posvećuješ Bogu i žrtvuješ se za Njega, nipošto se nemoj nadmetati s Njim oko statusa. Treće, nemoj se takmičiti s Bogom. Bez obzira da li razumeš i da li možeš da se potčiniš onome što Bog sa tobom čini, što uređuje za tebe i što ti donosi, nipošto se nemoj takmičiti s Bogom. Ako možeš da prihvatiš ova tri saveta i da ih se pridržavaš, bićeš potpuno bezbedan i nećeš se izložiti Božjem gnevu. Ovim ćemo ujedno i završiti naše današnje zajedništvo.

23. novembar 2013. godine

Sâm Bog, jedinstveni I
Božji autoritet (I)

Mojih poslednjih nekoliko beseda bilo je o Božjem delu, o Božjoj naravi i o Samom Bogu. Nakon što ste čuli ove besede, smatrate li da ste stekli razumevanje Božje naravi i znanje o njoj? Koji ste stepen razumevanja i znanja stekli? Možete li mu dati brojčanu oznaku? Da li su vam ove besede pružile dublje razumevanje Boga? Da li bi se moglo reći da je ovo razumevanje istinsko znanje o Bogu? Da li bi se moglo reći da je ovo znanje i razumevanje Boga znanje o celokupnoj suštini Božjoj, i o svemu onome što On ima i što jeste? Ne, očigledno nije! To je stoga što su ove besede pružile razumevanje samo segmenta Božje naravi i onoga što On ima i što jeste – a ne sveukupno razumevanje celine. Ove besede su vam omogućile da razumete segment dela koje je Bog obavio u prošlosti; kroz ove besede ste sagledali narav Božju i ono što On ima i što jeste, kao i pristup i način razmišljanja, koji su u osnovi svega što je On uradio. Međutim, ovo je tek doslovno, govorno razumevanje Boga, a u svojim srcima još uvek niste sigurni koliki deo toga je stvaran. Šta je to što načelno određuje da li postoji ikakva realnost u ljudskom razumevanju takvih stvari? To je određeno količinom Božjih reči i segmentom Njegove naravi koju su oni istinski doživeli tokom svojih stvarnih iskustava, kao i time koliko su toga oni bili u stanju da vide i spoznaju tokom ovih stvarnih iskustava. Da li je iko izgovorio reči poput ovih: „Poslednjih nekoliko beseda nam je omogućilo da razumemo stvari koje je Bog uradio i misli Božje, da, povrh toga, razumemo Božji stav prema ljudskom rodu, kao i osnovu i načela Njegovih postupaka; i tako smo došli do razumevanja naravi Božje i spoznali smo Boga u celini“? Da li je u redu ovo reći? Jasno je da nije. Zašto kažem da nije u redu ovo reći? Božja narav i ono što On ima i što jeste izraženi su u stvarima koje je On uradio i u rečima koje je izgovorio. Kroz delo koje je Bog obavio i reči koje je On izgovorio, čovek je u stanju da vidi ono što Bog ima i što jeste, međutim, to jedino znači da delo i reči omogućavaju čoveku da razume samo deo Božje naravi i deo onoga što On ima i što jeste. Ako čovek želi da stekne veće i dublje razumevanje Boga, onda on mora da iskusi više Božjih reči i dela. Iako čovek samo delimično razume Boga nakon što iskusi deo Božjih reči ili dela, da li ovo delimično razumevanje predstavlja Božju istinsku narav? Da li ono predstavlja suštinu Božju? Naravno da predstavlja istinsku narav Božju i suštinu Božju; u to nema sumnje. Bez obzira na vreme, mesto ili način na koji Bog obavlja Svoje delo, bez obzira na to u kom obličju se On pojavljuje čoveku ili na koji način izražava Svoju volju, sve što On otkriva i izražava predstavlja Samog Boga, Božju suštinu i ono što On ima i što jeste. Bog obavlja Svoje delo onim što On ima i što jeste, putem Svog istinskog identiteta; to je apsolutno tačno. Ipak, ljudi danas imaju samo delimično razumevanje Boga kroz Njegove reči i kroz ono što čuju dok slušaju propoved, tako da se, u određenoj meri, za ovo razumevanje može reći da je samo teorijsko znanje. Imajući u vidu tvoja stvarna stanja, razumevanje ili znanje o Bogu koje si danas čuo, video i u svom srcu spoznao i razumeo

možeš da potvrdiš samo ako svako od vas kroz ovo prođe u svojim stvarnim iskustvima i to spozna malo po malo. Da nisam sa vama podelio ove reči, da li biste mogli da postignete istinsko znanje o Bogu isključivo kroz sopstvena iskustva? Bojim se da bi to bilo veoma teško. To je zato što ljudi, da bi znali kako da dožive iskustvo, najpre moraju da imaju reči Božje. Onoliko Božjih reči koliko ljudi pojedu, toliko zaista mogu i da prožive. Božje reči vode putem unapred i vode čoveka kroz njegovo iskustvo. Ukratko, onima koji imaju neko istinsko iskustvo, ovih poslednjih nekoliko beseda pomoći će da postignu dublje razumevanje istine i realnije znanje o Bogu. Međutim, onima koji nemaju nikakvo istinsko iskustvo, koji su tek započeli svoje iskustvo ili se tek dotiču stvarnosti, ovo je veliki ispit.

Glavni sadržaj poslednjih nekoliko beseda odnosio se na „Božju narav, Božje delo i Samog Boga“. Šta ste videli u ključnim i centralnim delovima svega o čemu sam govorio? Da li ste u stanju da u ovim besedama prepoznate da Onaj koji je obavio delo, Onaj koji je otkrio ove naravi, jeste Sâm jedinstveni Bog koji ima suverenost nad svim stvorenim? Ako je vaš odgovor potvrdan, šta vas navodi na takav zaključak? Pri izvođenju ovog zaključka, koliko ste aspekata uzeli u obzir? Može li iko to da Mi kaže? Znam da je poslednjih nekoliko beseda duboko uticalo na vas i u vašim srcima omogućilo novi početak vašeg bogopoznanja, i to je odlično. Ipak, iako ste, u odnosu na ranije, načinili veliki skok u svom razumevanju Boga, vaša definicija Božjeg identiteta nije napredovala dalje od imena Boga Jahvea iz Doba zakona, Gospoda Isusa iz Doba blagodati i Svemogućeg Boga iz Doba carstva. To znači da, iako su vam ove besede o „Božjoj naravi, Božjem delu i Samom Bogu“ pružile izvesno razumevanje reči koje je Bog jednom izgovorio, dela koje je Bog jednom obavio, i bića i odlika koje je Bog jednom otkrio, vi niste u stanju da pružite pravu definiciju i tačnu orijentaciju reči „Bog“. Niti imate pravu i tačnu orijentaciju i znanje o statusu i identitetu Samoga Boga, što će reći, o statusu Boga među svim stvarima i širom cele vaseljene. To je stoga što se, u prethodnim besedama o Samom Bogu i Božjoj naravi, celokupan sadržaj zasnivao na prethodnim Božjim izrazima i otkrivenjima zabeleženim u Bibliji. Ipak, čoveku je teško da otkrije biće i odlike koje Bog otkriva i izražava tokom, ili mimo, Svog upravljanja ljudskim rodom i njegovog spasenja. Dakle, čak i ako razumete Božje biće i odlike otkrivene u delu koje je On obavio u prošlosti, vaša definicija Božjeg identiteta i statusa još uvek je daleko od „jedinstvenog Boga, Onog koji ima suverenost nad svim stvorenim“, i razlikuje se od definicije „Stvoritelja“. Poslednjih nekoliko beseda dovelo je do toga da se svako oseća isto: kako je čovek mogao da zna misli Božje? Ako bi to iko zaista trebalo da zna, onda bi ta osoba sasvim sigurno bila Bog, jer jedino Sâm Bog zna Svoje sopstvene misli i jedino Sâm Bog poznaje temelj i pristup koji su u osnovi svega što On obavlja. Čini vam se racionalnim i logičnim da na ovaj način prepoznajete Božji identitet, ali ko može, na osnovu naravi i dela Božjeg, zaključiti da je ono zaista delo Samoga Boga, a ne delo čoveka, delo koje čovek ne može da obavi u ime Boga? Ko može da vidi da ovo delo potpada pod suverenost Onog koji ima suštinu i silu Boga? Drugim rečima, na osnovu

kojih karakteristika ili suštine prepoznajete da je On Sâm Bog, sa identitetom Boga, i da je Onaj koji ima suverenost nad svim stvorenim? Jeste li ikada razmišljali o tome? Ako niste, onda to dokazuje jednu činjenicu: poslednjih nekoliko beseda pružilo vam je samo neko razumevanje o onom delu istorije u kojem je Bog obavljao Svoje delo, o Božjem pristupu i ispoljavanju, kao i o otkrivenjima za vreme tog dela. Iako takvo razumevanje nagoni svakog od vas da nesumnjivo prepozna da je Onaj koji je sproveo ove dve etape dela Sâm Bog u koga verujete i koga sledite, Onaj koga uvek morate da sledite, vi i dalje niste u stanju da prepoznate da je On Bog koji postoji od stvaranja sveta i koji će postojati za vek vekova, niti ste u stanju da prepoznate da je On Onaj koji predvodi čitav ljudski rod i nad njim ima suverenost. Vi zasigurno nikad niste razmišljali o ovom problemu. Bilo da je reč o Jahveu ili Gospodu Isusu, na osnovu kojih ste aspekata suštine i ispoljavanja u stanju da prepoznate da On nije samo Bog koga morate da sledite, već i Onaj koji zapoveda ljudskom rodu i ima suverenost nad sudbinom ljudskog roda, koji je, štaviše, Sâm jedinstveni Bog, suveren nad nebom, zemljom i svim stvorenjima? Posredstvom kojih kanala prepoznajete da je Onaj u koga verujete i koga sledite Sâm Bog koji ima suverenost nad svim stvorenim? Posredstvom kojih kanala Boga u koga verujete povezujete sa Bogom koji ima suverenost nad sudbinom ljudskog roda? Šta vam omogućava da prepoznate da je Bog u koga verujete Sâm jedinstveni Bog, koji je na nebesima, na zemlji i među svim stvorenjima? Ovaj problem ću razrešiti u sledećem odeljku.

Problemi o kojima nikada niste razmišljali ili o kojima ne možete da razmišljate mogli bi biti baš oni koji su najvažniji za spoznaju Boga i u kojima se mogu tražiti istine koje su čoveku nedokučive. Kada se, pri susretu s ovim problemima, od vas traži da se sa njima suočite i napravite izbor, a vi niste u mogućnosti da ih u potpunosti rešite zbog svoje gluposti i neznanja, ili zato što su vaša iskustva isuviše površna i nedostaje vam istinsko poznavanje Boga, oni će onda postati najveća prepreka i najveća smetnja na putu vaše vere u Boga. I zato osećam da je krajnje neophodno da sa vama razgovaram o ovoj temi. Znate li koji je vaš problem sada? Da li vam je jasno o kojim problemima govorim? Jesu li ovo problemi sa kojima ćete se suočiti? Da li su to problemi koje ne razumete? Jesu li to problemi koji vam nikada nisu pali na pamet? Jesu li vam ovi problemi važni? Jesu li oni zaista problemi? Ovo pitanje za vas predstavlja izvor velike zabune, što pokazuje da nemate istinsko razumevanje Boga u koga verujete i da Ga ne shvatate ozbiljno. Pojedini ljudi kažu: „Znam da je On Bog i sledim Ga, zato što su Njegove reči izraz Božji. To je dovoljno. Koji je još dokaz potreban? Sigurno ne treba da izazivamo sumnje u Boga? Sigurno ne treba da preispitujemo Boga? Sigurno ne treba da dovodimo u pitanje Božju suštinu i identitet Samog Boga?“ Bez obzira na to da li razmišljate na ovaj način, Ja ne postavljam takva pitanja da bih vas zbunio u vezi sa Bogom, niti da bih vas nagnao da Ga preispitujete, a još manje da bih vas naveo da posumnjate u Božji identitet i suštinu. Umesto toga, Ja to činim da u vama podstaknem veće razumevanje Božje suštine i veću sigurnost i veru u Božji status, kako bi Bog postao Onaj jedini u

srcima svih onih koji slede Boga i kako bi prvobitni status Boga – kao Stvoritelja, Vladara svega stvorenog, jedinstvenog Samog Boga – mogao biti obnovljen u srcu svakog stvorenja. Ovo je i tema o kojoj nameravam da besedim.

Počnimo sada da čitamo sledeće svete spise iz Biblije.

1. Bog koristi reči da stvori sve stvari

1. Mojsijeva 1:3-5 Tada reče Bog: „Neka bude svetlost!“ I postade svetlost. Bog je video da je svetlost dobra, pa je razdelio svetlost od tame. Svetlost je Bog nazvao „dan“, a tamu je nazvao „noć“. Prođe veče, svanu jutro – dan prvi.

1. Mojsijeva 1:6-7 Zatim reče Bog: „Neka se prostre svod posred voda da deli donje vode od gornjih voda!“ Bog načini svod, te odvoji vode pod svodom od voda nad svodom. Tako se i zbilo.

1. Mojsijeva 1:9-11 Zatim reče Bog: „Vode pod svodom neka se saberu na jedno mesto i neka se pokaže kopno!“ Tako se i zbilo. Kopno je Bog nazvao „zemlja“, a vodena zborišta „more“. Vide Bog da je to dobro. Zatim reče Bog: „Neka iz zemlje nikne bilje: ono koje u sebi nosi zrnevlje i drveta koja rađaju plod; sve bilje koje, svako prema svojoj vrsti, rađa na zemlji, i u sebi nosi svoje seme!“ Tako se i zbilo.

1. Mojsijeva 1:14-15 Zatim reče Bog: „Neka budu svetila na nebeskom svodu da dele dan od noći, i da označavaju utvrđena doba, dane i godine, te da svetle na nebeskom svodu osvetljavajući zemlju!“ Tako se i zbilo.

1. Mojsijeva 1:20-21 Zatim reče Bog: „Neka provrve vodom živa bića, i ptice nek polete nad zemljom po nebeskom svodu!“ Bog je stvorio i morske nemani i svakojaka živa bića što se kreću i vrve u vodi, te sve ptice krilate po svojim vrstama. Vide Bog da je to dobro.

1. Mojsijeva 1:24-25 Zatim reče Bog: „Neka zemlja proizvede živa bića, svako prema svojoj vrsti: stoku, gmizavce i divlje životinje svake vrste!“ Tako se i zbilo. Bog stvori svakovrsne divlje životinje, svakovrsnu stoku i svakovrsne gmizavce što puze po zemlji. Vide Bog da je to dobro.

Prvoga dana rođeni su dan i noć ljudskog roda i oni stoje čvrsto zahvaljujući autoritetu Božjem

Pogledajmo prvi pasus: „Tada reče Bog: ’Neka bude svetlost!’ I postade svetlost. Bog je video da je svetlost dobra, pa je razdelio svetlost od tame. Svetlost je Bog nazvao ’dan’, a tamu je nazvao ’noć’. Prođe veče, svanu jutro – dan prvi“ (1. Mojsijeva 1:3-5). U ovom pasusu se opisuje prvo Božje delo na početku stvaranja i prvi dan koji je Bog doneo, a u kome su bili veče i jutro. Međutim, to je bio izuzetan dan: Bog je počeo da priprema svetlost za sva stvorenja i, povrh toga, odvojio je svetlost od tame. Na taj dan je Bog počeo da govori, a Njegove reči i autoritet postojali su naporedo. Njegov autoritet je počeo da se pokazuje među svim stvarima, a Njegova sila se širila među svim stvarima kao rezultat Njegovih reči. Od ovog dana pa nadalje, sve stvari su formirane i stajale su čvrsto zbog reči Božjih, autoriteta Božjeg i sile Božje, i počele su da funkcionišu zahvaljujući rečima Božjim, autoritetu Božjem i sili Božjoj. Kada je Bog

izgovorio reči: „Neka bude svetlost!“, tada postade svetlost. Bog nije započeo nikakav program rada; svetlost se pojavila kao ishod Njegovih reči. Bila je to svetlost koju je Bog nazvao danom, a od koje čovekovo postojanje zavisi i danas. Prema Božjoj zapovesti, njena suština i vrednost nikada se nisu promenile i ona nikada nije nestala. Njeno postojanje pokazuje autoritet i silu Božju, i objavljuje postojanje Stvoritelja. Ona potvrđuje, svaki put iznova, identitet i status Stvoritelja. Ona nije nedodirljiva, niti prividna, već je prava svetlost koju čovek može da vidi. Počev od tog trenutka, u ovom praznom svetu u kome „zemlja je bila pusta i bezoblična, i tama se prostirala nad bezdanom“, nastala je prva materijalna stvar. Ova stvar je proizašla iz reči iz usta Božjih i pojavila se u prvom činu stvaranja svega stvorenog zbog autoriteta i izjava Božjih. Ubrzo nakon toga, Bog je naredio da se svetlost i tama razdvoje… Sve se promenilo i dovršilo zahvaljujući rečima Božjim… Bog je ovu svetlost nazvao „dan“, a tamu je nazvao „noć“. U tom trenutku, stvoreni su prvo veče i prvo jutro u svetu koji je Bog nameravao da stvori, a Bog je rekao da je to prvi dan. Taj dan je bio prvi dan u Stvoriteljevom stvaranju svih stvari, bio je početak stvaranja svih stvari i bio je to prvi put da su se autoritet i sila Stvoritelja pokazali u ovom svetu koji je On stvorio.

Kroz ove reči čovek može da sagleda autoritet Božji i Božje reči, kao i Božju silu. Budući da jedino Bog poseduje takvu silu, onda jedino Bog ima takav autoritet; budući da Bog poseduje takav autoritet, onda jedino Bog ima takvu silu. Da li bi ijedan čovek ili predmet mogli da poseduju takav autoritet i silu kao što je ova? Ima li odgovora u vašim srcima? Osim Boga, da li ijedno stvoreno ili nestvoreno biće poseduje takav autoritet? Da li ste ikada u nekoj knjizi ili publikaciji videli primer nečega takvog? Postoji li ikakav zapis da je neko stvorio nebo i zemlju i sva stvorenja? To se ne pojavljuje ni u jednoj drugoj knjizi niti zapisu; ovo su, naravno, jedine autoritativne i moćne reči o Božjem veličanstvenom stvaranju sveta i zabeležene su u Bibliji; ove reči govore o jedinstvenom autoritetu i identitetu Božjem. Može li se za takav autoritet i silu reći da simbolizuju jedinstveni identitet Božji? Može li se reći da su u posedu Boga i samo Boga? Nesumnjivo, jedino Sâm Bog poseduje takav autoritet i silu! Takav autoritet i silu ne može posedovati niti zameniti nijedno stvoreno i nestvoreno biće! Je li ovo jedna od karakteristika Samoga jedinstvenog Boga? Jeste li svedočili tome? Ove reči brzo i jasno ljudima omogućavaju da shvate činjenicu da Bog poseduje jedinstven autoritet i jedinstvenu silu, vrhovni identitet i status. Na osnovu prethodne besede, možete li reći da je Bog u kojeg verujete Sâm jedinstveni Bog?

Drugoga dana Božji autoritet razdvaja vode i stvara nebeski svod, i pojavljuje se prostor za najosnovniji ljudski opstanak

Pročitajmo drugi pasus iz Biblije: „Zatim reče Bog: ’Neka se prostre svod posred voda da deli donje vode od gornjih voda!’ Bog načini svod, te odvoji vode pod svodom od voda nad svodom. Tako se i zbilo“ (1. Mojsijeva 1:6-7). Kakve su se promene dogodile nakon što je Bog rekao: „Neka se prostre svod posred voda da deli donje vode od gornjih

voda!“? U svetim spisima se kaže: „Bog načini svod, te odvoji vode pod svodom od voda nad svodom.“ Koji je bio ishod nakon što je Bog ovo izgovorio i učinio? Odgovor se krije u poslednjem delu ovog pasusa: „Tako se i zbilo.“

Ove dve kratke rečenice beleže veličanstven događaj i opisuju divan prizor – ogroman poduhvat u kome je Bog upravljao vodama i stvorio prostor u kome bi čovek mogao da postoji…

U ovoj slici, vode i nebeski svod se u trenu pojavljuju pred očima Božjim, bivaju odvojeni autoritetom Božjih reči i razdvojeni na „gore“ i „dole“, onako kako je Bog odredio. Drugim rečima, nebeski svod koji je stvorio Bog ne samo da je prekrivao donje vode, već je držao i gornje vode… Čovek ne može a da u to ne gleda zapanjeno i bez daha, zadivljen snagom Njegovog autoriteta i veličanstvenošću prizora, u kome Stvoritelj pokreće vode, zapoveda im i stvara nebeski svod. Rečima Božjim, silom Božjom i autoritetom Božjim, Bog je postigao još jedan veliki podvig. Nije li to moć autoriteta Stvoritelja? Poslužimo se svetim spisima da objasnimo dela Božja: Bog je izgovorio Svoje reči i, zahvaljujući ovim rečima Božjim, nastade nebeski svod usred voda. Istovremeno, usled ovih Božjih reči, u ovom prostoru je nastupila ogromna promena, koja nije bila promena u običnom smislu, već svojevrsna smena u kojoj se ništa pretvorilo u nešto. Izrodilo se iz misli Stvoritelja i, zahvaljujući rečima koje je Stvoritelj izgovorio, nešto je nastalo iz ništavila, da bi, povrh toga, od tog trenutka pa nadalje, Stvoritelja radi postojalo i čvrsto stajalo, i u skladu sa Njegovim mislima se smenjivalo, menjalo i obnavljalo. U ovom pasusu se opisuje drugi čin Stvoritelja u Njegovom stvaranju čitavog sveta. Bio je to još jedan izraz autoriteta i sile Stvoritelja, još jedan pionirski poduhvat Stvoritelja. Ovaj dan je bio drugi dan koji je Stvoritelj doneo od postanja sveta i još jedan divan dan za Njega: koračao je kroz svetlost, doneo je nebeski svod, razdvojio je vode i njima upravljao, a Njegova dela, Njegov autoritet i Njegova sila u novom su danu sprovedeni u delo…

Da li je nebeski svod postojao posred voda pre nego što je Bog izgovorio Svoje reči? Naravno da nije! I šta se desilo nakon što je Bog rekao: „Neka se prostre svod posred voda“? Pojavile su se stvari koje je Bog planirao; nastade svod posred voda, a vode se razdvojiše zato što je Bog rekao: „da deli donje vode od gornjih voda!“. Tako su se, nakon reči Božjih, dva nova predmeta, dve novorođene stvari pojavile među svim stvarima kao rezultat autoriteta i sile Božje. Kako se osećate povodom pojave ove dve nove stvari? Osećate li veličinu sile Stvoritelja? Osećate li jedinstvenu i izuzetnu snagu Stvoritelja? Veličina takve snage i sile rezultat je autoriteta Božjeg, a ovaj je autoritet predstava i jedinstvena karakteristika Samoga Boga.

Da li vam je ovaj pasus još jednom pružio dubok osećaj Božje jedinstvenosti? Zapravo je ovo daleko od dovoljnog; autoritet i sila Stvoritelja sežu znatno dalje od ovoga. Njegova jedinstvenost ne proističe jedino iz toga što On poseduje suštinu koja nije nalik nijednom stvorenju, već i iz činjenice da su Njegov autoritet i sila izvanredni, neograničeni, nenadmašni za sve i stoje iznad svega a, povrh toga, i zato što Njegov

autoritet i ono što On ima i što jeste mogu da tvore život, proizvedu čuda i stvore svaki pojedinačni spektakularni i izvanredni minut i trenutak. U isto vreme, On je u stanju da upravlja životom koji stvara i ima suverenost nad čudima i nad svakim minutom i sekundom koje stvori.

Trećega dana iz reči Božjih rađaju se zemlja i more, a zahvaljujući autoritetu Božjem svet buja od života

Pročitajmo sada prvu rečenicu u 1. Mojsijevoj 1:9-11: „Zatim reče Bog: 'Vode pod svodom neka se saberu na jedno mesto i neka se pokaže kopno!'" Do kakvih promena je došlo nakon što je Bog jednostavno rekao: „Vode pod svodom neka se saberu na jedno mesto i neka se pokaže kopno!"? I šta se nalazilo u ovom prostoru osim svetlosti i nebeskog svoda? U Svetom pismu je zapisano: „Kopno je Bog nazvao 'zemlja', a vodena zborišta 'more'. Vide Bog da je to dobro." Što će reći, sada su u ovom prostoru bili kopno i more, a kopno i more su bili odvojeni. Pojavljivanje ovih novih stvari usledilo je nakon zapovesti iz Božjih usta i „tako se i zbilo". Da li se u Svetom pismu opisuje da je Bog to činio u žurbi? Da li se opisuje kako se On bavi fizičkim radom? Pa, kako je Bog to učinio? Kako je Bog proizveo ove nove stvari? Očigledno je da je Bog koristio reči da postigne sve ovo, da stvori sve ovo u celini.

Iz tri prethodna pasusa saznali smo za pojavu tri velika događaja. Ova tri velika događaja izazvana su i zbila su se putem reči Božjih, a upravo zahvaljujući Njegovim rečima, ovi su se događaji, jedan za drugim, pojavljivali pred očima Božjim. Otud se može videti da nisu samo prazne reči kada se kaže: „Bog govori i to će se ostvariti; On zapoveda i to će čvrsto stajati." Ova se suština Božja potvrđuje onoga časa kad se Njegove misli začnu, a kada Bog otvori Svoja usta da progovori, Njegova suština dolazi do potpunog izražaja.

Pređimo sada na poslednju rečenicu ovog pasusa: „Zatim reče Bog: 'Neka iz zemlje nikne bilje: ono koje u sebi nosi zrnevlje i drveta koja rađaju plod; sve bilje koje, svako prema svojoj vrsti, rađa na zemlji, i u sebi nosi svoje seme!' Tako se i zbilo." Dok je Bog govorio, sve ove stvari su nastajale prateći misli Božje; u trenu je niz nežnih malih životnih oblika nesigurno propinjao glave kroz zemlju i, pre nego što su otresli komadiće blata sa svojih tela, željno su mahali jedni drugima u znak pozdrava, klimajući glavom i smešeći se svetu. Zahvalili su se Stvoritelju za život koji im je darovao i objavili svetu da i oni čine deo svih stvorenja, i da će svako od njih posvetiti svoj život iskazivanju autoriteta Stvoritelja. Dok je Bog izgovarao Svoje reči, zemlja je postajala bujna i zelena, nicale su i kroz zemlju se probijale sve vrste biljaka u kojima bi čovek mogao da uživa, a planine i ravnice su prekrivane gustim drvećem i šumama… Ovaj jalovi svet, u kome nije bilo ni traga života, brzo je prekriven obiljem trave, bilja i drveća i preplavljen zelenilom… Vazduhom su se širili prijatni mirisi trave i zemlje, a mnoštvo biljaka počelo je da diše u sprezi sa protokom vazduha, i otpočeo je proces rasta. Istovremeno, zahvaljujući rečima Božjim i sledeći misli Božje, sve biljke su započele trajni životni

ciklus, u kojem rastu, cvetaju, donose plodove i razmnožavaju se. Počele su strogo da se pridržavaju svojih životnih tokova i krenule da obavljaju svoje uloge među svim stvorenjima… Svi su rođeni i živeli su zahvaljujući rečima Stvoritelja. Stvoritelj će ih neprekidno snabdevati zalihama i ishranom, i zauvek će žilavo opstajati u svakom kutku zemlje kako bi iskazivali autoritet i silu Stvoritelja, i zauvek će pokazivati životnu snagu koju im je Stvoritelj darovao…

Život Stvoritelja je izvanredan, Njegove misli su izvanredne i Njegov autoritet je izvanredan, te je, nakon što su izgovorene Njegove reči, usledio konačan rezultat: „Tako se i zbilo.“ Jasno je da Bog ne treba da radi Svojim rukama kada deluje; On samo koristi Svoje misli da zapoveda i Svoje reči da naređuje, i na taj način se ostvaruju rezultati. Na ovaj je dan, Bog sabrao vode na jedno mesto i dopustio da se pojavi suvo kopno, nakon čega je Bog učinio da trava iznikne iz zemlje, i da na njoj izraste bilje koje daje seme i drveće koje rađa plod, a Bog je svako od njih rasporedio prema vrsti i učinio da nose vlastito seme. Sve to se ostvarilo prema mislima Božjim i zapovestima reči Božjih, i sve to se, jedno za drugim, pojavljivalo u ovom novom svetu.

Dok je još trebalo da otpočne Svoje delo, Bog je u Svom umu već imao sliku onoga što namerava da postigne, a kada je Bog krenuo da ostvaruje ove stvari, što je takođe bilo u trenutku kada je Bog otvorio Svoja usta da izgovori sadržaj ove slike, promene u svim stvarima počele su da se dešavaju zahvaljujući autoritetu i sili Božjoj. Bez obzira na to kako je Bog to učinio ili kako je ispoljio Svoj autoritet, sve je postignuto korak po korak prema Božjem planu i zbog reči Božjih i, korak po korak, nastupale su promene između neba i zemlje zahvaljujući rečima i autoritetu Božjem. Sve ove promene i pojave pokazale su Stvoriteljev autoritet, kao i izvanrednost i veličinu sile Stvoriteljevog života. Njegove misli nisu jednostavne ideje, niti prazna slika, već autoritet koji poseduje životnu snagu i izvanrednu energiju, i one su sila koja nagoni da se sva stvorenja menjaju, oživljavaju, obnavljaju i propadaju. Zato sve stvari funkcionišu zahvaljujući Njegovim mislima i uz to bivaju ostvarene zahvaljujući rečima iz Njegovih usta…

U mislima Božjim davno se formirao potpuni plan i ostvario novi svet i pre nego što su se pojavila sva stvorenja. Iako su se trećeg dana pojavile razne vrste biljaka na kopnu, Bog nije imao razloga da zaustavi korake Svog stvaranja ovog sveta; nameravao je da i dalje izgovara Svoje reči kako bi i dalje postizao stvaranje svake nove stvari. On bi govorio, izdavao bi Svoje zapovesti, izvršavao Svoj autoritet, pokazivao Svoju silu, i pripremao je sve što je bio planirao da pripremi za sva stvorenja i ljudski rod, koje je nameravao da stvori…

Četvrtoga dana nastaju godišnja doba, dani i godine ljudskog roda dok Bog opet sprovodi Svoj autoritet

Stvoritelj je upotrebio Svoje reči da ostvari Svoj plan i na taj način je doneo prva tri dana Svog plana. Tokom ova tri dana, nije se videlo da je Bog zauzet, niti da se iscrpljuje; naprotiv, On je doneo prva tri predivna dana Svog plana i ostvario veliki poduhvat

radikalnog preobražaja sveta. Sasvim novi svet se pojavio pred Njegovim očima, a prelepa slika koja je bila zapečaćena u Njegovim mislima konačno se, deo po deo, otkrila u rečima Božjim. Pojava svake nove stvari ličila je na rođenje deteta, a Stvoritelj je uživao u slici koja je nekada bila u Njegovim mislima i sada je oživela. U tom trenutku, u Njegovom srcu je postignut delić zadovoljstva, međutim, Njegov plan je tek započeo. U tren oka stigao je novi dan – a koja je bila sledeća stranica u Stvoriteljevom planu? Šta je rekao? Kako je ispoljio Svoj autoritet? U međuvremenu, koje su nove stvari stigle u ovaj novi svet? Sledeći vođstvo Stvoritelja, naš pogled pada na četvrti dan Božjeg stvaranja svih stvari, dan koji je predstavljao još jedan novi početak. Naravno, za Stvoritelja je to nesumnjivo bio još jedan divan dan, a za današnji ljudski rod još jedan dan od izuzetne važnosti. Bio je to, naravno, dan od neprocenjive vrednosti. Na koji način je bio divan, kako je bio toliko važan i kako je bio od neprocenjive vrednosti? Poslušajmo prvo reči koje je izgovorio Stvoritelj…

„Zatim reče Bog: 'Neka budu svetila na nebeskom svodu da dele dan od noći, i da označavaju utvrđena doba, dane i godine, te da svetle na nebeskom svodu osvetljavajući zemlju!'“ (1. Mojsijeva 1:14-15). Bilo je to još jedno ispoljavanje Božjeg autoriteta prikazano kroz stvorenja koja su usledila nakon Njegovog stvaranja kopna i biljaka na njemu. Za Boga je takav čin bio podjednako lak kao i ono što je već učinio, jer Bog ima takvu silu; Bog je dobar koliko i Njegova reč, a Njegova reč će se ispuniti. Bog je naredio svetlosti da se pojavi na nebesima, a ova svetla ne samo da su sijala na nebu i na zemlji, već su služila i kao oznake za dan i noć, za godišnja doba, dane i godine. Na taj način, dok je Bog izgovarao Svoje reči, svaki čin za koji je Bog želeo da se ostvari ispunjavao se prema Božjem značenju i na način koji je Bog odredio.

Svetla na nebesima jesu materija na nebu koja može da zrači svetlost; ona mogu da osvetle nebo, kopno i mora. Okreću se u skladu sa ritmom i frekvencijom koje je zapovedio Bog, osvetljavaju različite vremenske periode na zemlji, i na taj način rotirajući ciklusi svetlosnih tela dovode do nastanka dana i noći na istoku i zapadu kopna, a ona nisu samo oznake za noć i dan, već kroz ove različite cikluse takođe obeležavaju praznike i razne posebne dane za ljudski rod. Ona su savršena dopuna i pratnja četiri godišnja doba – proleća, leta, jeseni i zime – koja je obznanio Bog, zajedno sa kojima svetla harmonično služe kao redovne i tačne oznake mesečevih mena, dana i godina ljudskog roda. Iako je tek nakon pojave poljoprivrede ljudski rod počeo da shvata podelu na mesečeve mene, dane i godine izazvanu svetlima koja je stvorio Bog i da se sa njima susreće, zapravo su mesečeve mene, dani i godine koje čovek danas shvata počeli da nastaju vrlo davno, na četvrti dan Božjeg stvaranja svih stvari, baš kao što su i međusobne smene ciklusa proleća, leta, jeseni i zime u ljudskom iskustvu otpočele davno, na četvrti dan Božjeg stvaranja svih stvari. Svetla koja je stvorio Bog omogućila su čoveku da redovno, precizno i jasno razlikuje noć i dan, da broji dane i da jasno prati mesečeve mene i godine. (Dan punog meseca bio je završetak jednog meseca, a na osnovu ovoga čovek je znao da novi ciklus započinje kada svetlost zasija; dan

polumeseca bio je završetak jedne polovine meseca, što je čoveku govorilo da počinje nova mesečeva mena, iz čega se moglo zaključiti koliko dana i noći je bilo u mesečevoj meni, koliko mesečevih mena je bilo u godišnjem dobu i koliko je godišnjih doba bilo u godini, a sve se to pokazalo izuzetno pravilnim.) Dakle, čovek je lako mogao da prati mesečeve mene, dane i godine označene obrtajima svetlosnih tela. Od ovog trenutka pa nadalje, ljudski rod i sva stvorenja nesvesno su živeli usred uredne smene noći i dana i usred smene godišnjih doba koje su nastajale obrtajima svetlosnih tela. U tome je bio značaj Stvoriteljevog stvaranja svetlosnih tela četvrtog dana. Slično tome, ciljevi i značaj ovog Stvoriteljevog dela i dalje su bili neodvojivi od Njegovog autoriteta i sile. Pa su tako svetla koja je stvorio Bog i vrednost koju će ona uskoro doneti čoveku predstavljali još jedan majstorski potez u izvršavanju autoriteta Stvoritelja.

U ovom novom svetu, u kome je ljudski rod tek trebalo da se pojavi, Stvoritelj je, u svrhu novog života koji će On uskoro stvoriti, pripremio veče i jutro, nebeski svod, kopno i mora, travu, bilje i razne vrste drveća, kao i svetla, godišnja doba, dane i godine. Autoritet i sila Stvoritelja bili su izraženi u svakoj novoj stvari koju je stvorio, a Njegove reči i postignuća odvijali su se istovremeno, bez i najmanjeg neslaganja i bez i najmanje pauze. Pojava i rađanje svih ovih novih stvari bili su dokaz autoriteta i sile Stvoritelja: On je dobar koliko i Njegova reč, i Njegova reč će se ispuniti, a ono što On postigne traje večno. Ta se činjenica nije nikada promenila: tako je bilo u prošlosti, tako je danas i tako će biti za vek vekova. Kada još jednom pogledate te reči iz svetog spisa, deluju li vam one sveže? Da li ste videli novi sadržaj i došli do novih otkrića? To je stoga što su dela Stvoritelja uzburkala vaša srca, usmerila vaše znanje o Njegovom autoritetu i sili, i otvorila vrata vašem razumevanju činjenice da su Stvoritelj, Njegova dela i autoritet podarili život ovim rečima. Dakle, čovek je u ovim rečima video stvarni, živopisni izraz Stvoriteljevog autoriteta, zaista je posvedočio vrhovnoj vlasti Stvoritelja i ugledao izvanrednost autoriteta i sile Stvoritelja.

Autoritet i sila Stvoritelja stvaraju čudo za čudom; On privlači čovekovu pažnju, a čovek ne može da odoli da ne gleda zaprepašćeno u zadivljujuća dela koja se rađaju ispoljavanjem Njegovog autoriteta. Njegova fenomenalna sila donosi ushićenje za ushićenjem, a čovek je zasenjen i presrećan, dok ga divljenje, strahopoštovanje i klicanje ostavljaju bez daha; štaviše, čovek je vidno dirnut i u njemu nastaju poštovanje, strah i privrženost. Autoritet i dela Stvoritelja imaju veliki uticaj i pročišćujuće dejstvo na duh čoveka i, povrh toga, oni mogu u potpunosti zasititi duh čoveka. Svaka Njegova misao, svaka Njegova izjava i svako otkrivenje Njegovog autoriteta jeste remek-delo među svim stvarima, kao i veliki poduhvat, koji u najvećoj meri zavređuje da ga stvoreni ljudski rod duboko razume i spozna. Kada prebrojimo svako stvorenje rođeno iz reči Stvoritelja, naše duhove privlači čudo Božje sile, te zatičemo sebe kako u stopu sledimo Stvoritelja do sledećeg dana: petog dana Božjeg stvaranja svih stvari.

Nastavimo da čitamo pasus po pasus Svetog pisma, dok posmatramo sve više Stvoriteljevih dela.

Petoga dana život različitih i raznovrsnih oblika na različite načine pokazuje autoritet Stvoritelja

U Svetom pismu piše: „Zatim reče Bog: 'Neka provrve vodom živa bića, i ptice nek polete nad zemljom po nebeskom svodu!' Bog je stvorio i morske nemani i svakojaka živa bića što se kreću i vrve u vodi, te sve ptice krilate po svojim vrstama. Vide Bog da je to dobro“ (1. Mojsijeva 1:20-21). Sveto pismo nam jasno govori da je na ovaj dan Bog stvorio stvorenja u vodi i ptice u vazduhu, što će reći da je stvorio različite ribe i ptice, i rasporedio svaku od njih prema vrsti. Na ovaj način su zemlja, nebo i vode bili obogaćeni Božjim stvaranjem…

I dok je Bog izgovarao Svoje reči, svež novi život, u različitim pojedinačnim oblicima, istog trenutka je oživljavao usred reči Stvoritelja. Dolazili su na svet boreći se za svoje mesto, skačući, poigravajući od radosti… Ribe svih oblika i veličina plivale su kroz vodu; iz peska su izrasle školjke svih vrsta; stvorenja sa krljuštima, ljušturama i bez kičme žurno su rasla u različitim oblicima, bilo da su velika ili mala, dugačka ili kratka. Tako su i razne vrste morske trave počele žustro da rastu, njišući se prema kretanju raznih morskih životinja, talasajući se, pokrećući ustajale vode, kao da im poručuju: „Pokreni se! Dovedi prijatelje! Jer više nikada nećeš biti sam!“ Od trenutka kada su se različita, od Boga stvorena, živa bića pojavila u vodi, svaki sveži novi život donosio je životnu snagu vodama koje su tako dugo bile u stanju mirovanja, i uvodio ih u novu eru… Od tog trenutka pa nadalje, gnezdili su se jedni pored drugih, pravili su jedni drugima društvo i među sobom nisu držali rastojanje. Voda je postojala radi stvorenja u njoj, hraneći svaki život koji je boravio u njenom zagrljaju, a svaki život je postojao zarad vode i njene mogućnosti da hrani. Svaki je drugome darivao život i svaki je, istovremeno i na isti način, svedočio o čudesnosti i veličini tvorevine Stvoritelja, kao i o nenadmašnoj sili Stvoriteljevog autoriteta…

Kako more više nije bilo tiho, tako je život počeo da ispunjava i nebo. Velike i male ptice su, jedna po jedna, sa zemlje poletale ka nebu. Za razliku od morskih stvorenja, imale su krila, a perje je prekrivalo njihove vitke i graciozne figure. Lepršale su krilima, ponosno i nadmeno pokazujući svoju raskošnu odoru od perja i svoje posebne sposobnosti i veštine koje im je podario Stvoritelj. Slobodno su jedrile i vešto se kretale između neba i zemlje, preko pašnjaka i šuma… One su bile miljenice vazduha, bile su miljenice svih stvorenja. Uskoro će postati spona između nebesa i zemlje, i prenosiće poruke svim stvorenjima… Pevale su, radosno se obrušavale, donosile veselje, smeh i živost u ovaj nekada prazan svet… Koristile su svoje jasno, melodično pevanje, koristile su reči u svojim srcima da hvale Stvoritelja za život koji im je podario. Veselo su plesale da pokažu savršenstvo i čudesnost Stvoriteljevog stvaranja, a ceo svoj život koji im je Stvoritelj podario posvetiće svedočenju o Njegovom autoritetu…

Bez obzira na to jesu li bili u vodi ili na nebu, ovo mnoštvo živih bića je prema zapovesti Stvoritelja postojalo u različitim životnim konfiguracijama i prema zapovesti Stvoritelja se okupljalo prema svojim vrstama – a ovaj zakon, ovo pravilo, nijedno

stvorenje nije moglo da promeni. Nikada se nisu usuđivali da pređu granice koje im je postavio Stvoritelj, niti su to mogli. Živeli su i razmnožavali se kako im je Stvoritelj odredio, strogo su se pridržavali životnog toka i zakona koje im je Stvoritelj odredio, a svesno su se sve do danas pridržavali Njegovih neizrečenih zapovesti, kao i nebeskih uredbi i pouka koje im je On dao. Razgovarali su sa Stvoriteljem na svoj poseban način, počeli su da cene šta znači Stvoritelj i slušali su Njegove zapovesti. Niko nikada nije prekršio autoritet Stvoritelja, a Njegova suverenost i zapovedništvo nad njima izvršavali su se u Njegovim mislima; nisu izgovarane nikakve reči, ali je autoritet svojstven isključivo Stvoritelju u tišini kontrolisao sva stvorenja bez sposobnosti govora i drugačija od ljudskog roda. Poseban način sprovođenja Njegovog autoriteta primorao je čoveka da stekne novo znanje o jedinstvenom autoritetu Stvoritelja i da ga iznova protumači. Moram ovde da vam kažem da se, ovog novog dana, ispoljavanjem Stvoriteljevog autoriteta još jednom pokazala jedinstvenost Stvoritelja.

Pogledajmo u nastavku poslednju rečenicu ovog pasusa svetog spisa: „Vide Bog da je to dobro.“ Šta mislite, šta ovo znači? U ovim rečima su sadržane Božje emocije. Bog je posmatrao kako sve Njegove tvorevine putem Njegovih reči nastaju i čvrsto stoje, i kako postepeno počinju da se menjaju. Da li je u tom trenutku Bog bio zadovoljan raznim stvarima koje je Svojim rečima stvorio i različitim delima koja je postigao? Odgovor glasi: „Vide Bog da je to dobro.“ Šta ovde zapažate? Šta predstavljaju reči „Vide Bog da je to dobro“? Šta one simbolizuju? One znače da je Bog imao silu i mudrost da ostvari ono što je planirao i propisao, da ostvari ciljeve koje je nameravao da ostvari. Kada je Bog dovršio svaki zadatak, da li je zažalio? Odgovor i dalje glasi: „Vide Bog da je to dobro.“ Drugim rečima, ne samo da On nije zažalio, već je umesto žaljenja osetio zadovoljstvo. Šta znači to da nije osećao žaljenje? To znači da je Božji plan savršen, da su Njegova sila i mudrost savršeni, te da se samo Njegovim autoritetom može postići takvo savršenstvo. Kada čovek obavlja neki zadatak, može li on, poput Boga, da vidi da je to dobro? Može li se svime što čovek čini postići savršenstvo? Može li čovek da dovrši nešto za vek vekova? Baš kao što se kaže: „ništa nije savršeno, već samo bolje“, ništa što čovek uradi ne može dostići savršenstvo. Kad je Bog video da je sve ono što je uradio i postigao bilo dobro, a sve što je Bog učinio bilo je uspostavljeno Njegovim rečima, odnosno, kad „Vide Bog da je to dobro“, sve što je On bio stvorio poprimilo je trajni oblik, raspoređeno je prema vrsti i dobilo je utvrđen položaj, svrhu i funkciju, za vek vekova. Štaviše, njihovu ulogu među svim stvorenjima i put koji moraju da pređu tokom Božjeg upravljanja svim stvorenjima, Bog je već bio odredio i oni su bili nepromenljivi. Bio je to nebeski zakon koji je Stvoritelj dao svim stvorenjima.

„Vide Bog da je to dobro“ – ove jednostavne, nedovoljno cenjene i često zanemarene reči jesu reči nebeskog zakona i nebeske uredbe koje je Bog dao svim stvorenjima. One su još jedno oličenje autoriteta Stvoritelja, praktičnije i dublje. Kroz svoje reči, Stvoritelj je mogao ne samo da zadobije sve što je nameravao da zadobije i da postigne sve što je nameravao da postigne, već je Svojim rukama mogao da kontroliše sve što je stvorio

i da vlada svim stvorenjima koja je stvorio pod Svojim autoritetom i, povrh toga, sve je bilo sistematično i pravilno. Sva su se stvorenja, takođe, prema Njegovoj reči razmnožavala, postojala i propadala i, štaviše, putem Njegovog autoriteta postojala su usred zakona koji je On doneo, i nijedno od njih nije bilo izuzeto! Ovaj zakon je počeo da važi onog trenutka kad „Vide Bog da je to dobro“, i postojaće, trajaće i delovaće zarad Božjeg plana upravljanja sve do dana kada ga Stvoritelj bude opozvao! Jedinstveni autoritet Stvoritelja nije se ispoljavao samo u Njegovoj sposobnosti da stvori sve stvari i zapovedi svim stvarima da nastanu, već i u Njegovoj sposobnosti da upravlja i ima suverenost nad svim stvorenjima, da daruje energičnost i vitalnost svim stvorenjima i, povrh svega, ispoljavao se u Njegovoj sposobnosti da zauvek navede sva stvorenja koja bi u Svom planu stvorio da se, u svetu koji je On stvorio, pojave i postoje u savršenom obliku, savršenoj životnoj strukturi i sa savršenom ulogom. To se takođe ispoljavalo i time što misli Stvoritelja nisu bile podložne nikakvim ograničenjima, niti su bile ograničene vremenom, prostorom i geografijom. Jedinstveni identitet Stvoritelja, kao i Njegov autoritet, ostaće neizmenjeni za vek vekova. Njegov autoritet će zauvek predstavljati i simbolizovati Njegov jedinstveni identitet, i Njegov autoritet će zauvek stajati rame uz rame sa Njegovim identitetom!

Šestoga dana Stvoritelj progovara i sve se vrste živih stvorenja, jedna za drugom, pojavljuju iz Njegovog uma

Stvoriteljev rad na stvaranju svega se neprimetno protegao na pet dana, nakon kojih je Stvoritelj odmah dočekao šesti dan Svog stvaranja svih stvari. Bio je to još jedan novi početak i još jedan izvanredan dan. A šta je, tada, uoči tog novog dana, bio Stvoriteljev plan? Koja bi nova stvorenja On proizveo, koja bi On stvorio? Poslušajte, ovo je glas Stvoritelja…

„Zatim reče Bog: ’Neka zemlja proizvede živa bića, svako prema svojoj vrsti: stoku, gmizavce i divlje životinje svake vrste!’ Tako se i zbilo. Bog stvori svakovrsne divlje životinje, svakovrsnu stoku i svakovrsne gmizavce što puze po zemlji. Vide Bog da je to dobro“ (1. Mojsijeva 1:24-25). Koja su živa bića obuhvaćena? U Svetom pismu se navodi: stoka, gmizavci i divlje životinje svake vrste. To znači, ne samo da su se na ovaj dan na zemlji našle sve vrste živih bića, već su sve one raspoređene prema vrsti i, kao i pre: „Vide Bog da je to dobro.“

Stvoritelj je govorio istim tonom kao i tokom prethodnih pet dana, naložio je da se rađaju živa bića po Njegovoj želji i da se na zemlji pojavljuju shodno svojoj vrsti. Kada Stvoritelj sprovodi Svoj autoritet, nijednu reč ne izgovara uzalud, pa se tako, šestog dana, u zakazano vreme pojavilo svako živo biće koje je On nameravao da stvori. I kad je Stvoritelj rekao: „Neka zemlja proizvede živa bića, svako prema svojoj vrsti“, zemlja se istoga časa ispunila životnom snagom, a kopnom je iznenada prostrujao dah svih vrsta živih bića… U travnatoj zelenoj divljini pojavile su se, jedna za drugom, krupne krave, koje su tamo-amo mahale repovima, ovce su blejale i skupile se u stada, dok su

konji rzali i krenuli u galop… U trenu su ogromna prostranstva tihih pašnjaka bujala od životne snage… Pojava ove raznovrsne stoke bila je prelep prizor na mirnom pašnjaku i donela je bezgraničnu životnu snagu… Oni će biti družbenici i gospodari pašnjaka, zavisni jedni od drugih; isto tako će postati staratelji i čuvari ove zemlje, koja će im biti stalno stanište, i koja će im obezbediti sve što im je potrebno, izvor večne ishrane za njihov opstanak…

Istoga dana kada je nastala ova raznovrsna stoka, rečju Stvoritelja pojavilo se i mnoštvo insekata, jedan za drugim. Iako su bili najmanja živa bića među svim stvorenjima, njihova životna snaga je, ipak, bila čudesna tvorevina Stvoritelja, i nisu stigli prekasno… Jedni su mahali svojim majušnim krilima dok su drugi polagano milili; jedni su đipali i skakutali, a drugi su se teturali; jedni su jurišali napred, dok su drugi brzo uzmicali; neki su se kretali postrance, drugi su skakali na sve strane… Svi su bili zaokupljeni time da za sebe pronađu dom: neki su se probijali kroz travu, neki su počeli da kopaju rupe u zemlji, neki su uzleteli ka drveću, skrili se u šumama… Iako sitni rastom, nisu bili spremni da trpe muke praznog stomaka, već su, po pronalasku doma, požurili da pronađu hranu kako bi se prehranili. Neki su se uspinjali uz travke da pojedu njene nežne ivice, neki su grabežljivo punili usta zemljom i gutali je u stomak, jedući sa velikim apetitom i zadovoljstvom (za njih je čak i zemlja bila ukusna poslastica); neki su bili skriveni u šumama, ali nisu zastajali da se odmore, jer je nektar u sjajnom tamnozelenom lišću nudio sočan obrok… Ni kad su se zasitili, insekti nisu prestajali sa svojom aktivnošću; iako sitni rastom, posedovali su ogromnu energiju i bezgraničnu živost, pa su od svih stvorenja oni najaktivniji i najmarljiviji. Nikada nisu bili lenji i nikada se nisu prepuštali dokolici. Kada su namirili svoj apetit, oni su i dalje naporno radili za svoju budućnost, zaokupljali se poslom i hitali ka svojoj sutrašnjici, kako bi preživeli… Tiho su pevušili balade najrazličitijih melodija i ritmova kako bi sebe ohrabrili i podstakli. Takođe su uneli radost u travu, u drveće i u svaki pedalj zemlje, čineći jedinstvenim svaki dan i svaku godinu… Na svojim jezicima i na sebi svojstvene načine, prenosili su informacije svim živim bićima na zemlji. Sve su stvari obeležili svojim specifičnim životnim tokom, ostavljajući na njima tragove… Bili su u prisnim odnosima sa zemljom, travom i šumama, i unosili su energičnost i životnu snagu u zemlju, travu i šume. Svim živim bićima donosili su pouke i pozdrave od Stvoritelja…

Pogled Stvoritelja preleteo je preko svega što je stvorio i, u tom trenutku, Njegov pogled pade na šume i planine i pažnja Mu se usmeri ka tome. Dok je izgovarao Svoje reči, u gustim šumama i na planinama pojavila se vrsta stvorenja drugačija od svih prethodno nastalih: bile su to divlje životinje prizvane ustima Božjim. Sa velikim zakašnjenjem, odmahnule su glavama i zamahale repovima, svaka sa svojim jedinstvenim licem. Neke su imale krznene kapute, neke su bile u oklopu, neke golih očnjaka, neke su se cerile, neke su bile dugovrate, neke kratkog repa, neke divljeg pogleda, neke pak bojažljivog, neke su se naginjale da pasu travu, neke su bile okrvavljenih usta, neke su skakutale na dve noge, neke su koračale na četiri kopita, neke

su sa vrha drveća gledale u daljinu, neke su čekale u zasedi u šumama, neke su tražile pećine da se odmore, neke su trčale i poskakivale po ravnicama, neke su se šunjale po šumama… neke su rikale, neke urlale, neke lajale, neke graktale… neke su imale sopranski glas, neke baritonski, neke grlen, neke jasan i melodičan… neke su bile namrgođene, neke su bile lepe, neke su bile odvratne, neke divne, neke zastrašujuće, neke dopadljivo naivne… Jedna po jedna, sve one su dolazile. Vidite kako su visoke i moćne, nesputane, dokono ravnodušne jedna prema drugoj, ne mareći da jedna drugu pogledaju… Svaka od njih noseći naročit život koji im je podario Stvoritelj i svoju sopstvenu divljinu i svirepost, pojavljivale su se u šumama i na planinama. Prezrive prema svima i tako potpuno vlastoljubive, one su, ipak, bile pravi gospodari planina i šuma. Od trenutka kada je Stvoritelj naložio da se one pojave, one su „polagale pravo“ na šume i planine, jer je Stvoritelj već bio zapečatio njihove granice i odredio obim njihovog postojanja. One su bile jedini pravi gospodari planina i šuma, te su stoga bile tako divlje i prezrive. Nazvane su „divljim životinjama“ upravo zato što su, od svih stvorenja, one zaista bile divlje, svirepe i neukrotive. Nisu se mogle pripitomiti, tako da nisu mogle da budu odgajane, niti su mogle da žive u harmoniji sa ljudskim rodom i da za ljudski rod obavljaju težak rad. Baš zato što nisu mogle da se odgajaju, niti da rade za ljudski rod, morale su da žive na udaljenosti od ljudi, a čovek im nije mogao prići. Sa svoje strane, budući da su živele na udaljenosti od ljudi i da im čovek nije mogao prići, one su mogle da ispune dužnost koju im je poverio Stvoritelj: da čuvaju planine i šume. Njihova neukrotivost je štitila planine, čuvala šume i bila najbolja zaštita i garancija njihovog opstanka i razmnožavanja. Istovremeno, njihova neukrotivost je održavala i obezbeđivala ravnotežu među svim stvorenjima. Njihov dolazak je doneo podršku i uporište planinama i šumama; njihov dolazak je ubrizgao bezgraničnu energičnost i životnu snagu tihim i pustim planinama i šumama. Od tog trenutka pa nadalje, planine i šume su postale njihovo stalno stanište, i one nikada neće izgubiti svoj dom, jer su se upravo zbog njih planine i šume pojavile i postojale; divlje životinje će ispuniti svoju dužnost i učiniti sve što mogu da ih sačuvaju. Tako da će se i divlje životinje strogo pridržavati Stvoriteljevih pouka da se drže svoje teritorije i da svoju zversku prirodu i dalje koriste kako bi održale ravnotežu svih stvorenja koju je uspostavio Stvoritelj, kao i da bi pokazivale autoritet i silu Stvoritelja!

Pod autoritetom Stvoritelja, sve stvoreno je savršeno

Sve stvari koje je Bog stvorio, uključujući one koje su mogle da se kreću i one koje to nisu mogle, kao što su ptice i ribe, kao što je drveće i cveće, i uključujući stoku, insekte i divlje životinje stvorene šestog dana – sve one su bile dobre u Božjim očima i, povrh toga, u očima Božjim su te stvari, u skladu sa Njegovim planom, dostigle vrhunac savršenstva i ispunile standarde koje je Bog želeo da postigne. Korak po korak, Stvoritelj je obavljao delo koje je, prema Svom planu, nameravao da obavi. Jedna za drugom, pojavile su se stvari koje je nameravao da stvori, a pojavljivanje svake od njih bilo je

odraz i konkretan oblik Stvoriteljevog autoriteta; zahvaljujući toj razložnosti, nijedno stvorenje nije moglo odoleti zahvalnosti Stvoritelju na blagodati i na svemu čime ih je snabdeo. Kako su se ispoljavala čudesna dela Božja, ovaj su svet, komad po komad, nadimale sve stvari koje je Bog stvorio, svet se iz haosa i tame promenio u jasnoću i svetlost, i iz samrtne tišine u živost i bezgraničnu životnu snagu. Među svim stvorenim stvarima, od velikih do malih i od malih do mikroskopskih, nije bilo nijedne koja nije bila stvorena autoritetom i silom Stvoritelja, i svako je stvorenje imalo svoju vrednost i postojalo je iz jedinstvene i prirođene nužnosti. Bez obzira na razlike u obliku i strukturi, trebalo je samo da ih stvori Stvoritelj da bi postojale pod autoritetom Stvoritelja. Ponekad će ljudi ugledati nekog veoma ružnog insekta i reći će: „Taj insekt je tako užasan, nemoguće je da bi takvu rugobu mogao da stvori Bog – nemoguće je da bi On stvorio nešto tako ružno.“ Kakav budalast stav! Trebalo bi da kažu: „Iako je taj insekt toliko ružan, Bog ga je stvorio, pa mora da ima svoju jedinstvenu svrhu.“ U Svojim mislima, Bog je nameravao da različitim živim bićima koja je stvorio podari svaki mogući izgled i najrazličitije funkcije i svrhe, tako da stvorenja koja je Bog stvorio ne potiču iz istog kalupa. Od njihovog spoljašnjeg do unutrašnjeg sastava, od njihovih životnih navika do mesta na kom se nalaze – svako od njih je drugačije. Krave imaju izgled krava, magarci imaju izgled magaraca, jeleni imaju izgleda jelena, a slonovi imaju izgled slonova. Možeš li reći koje je stvorenje najlepše, a koje najružnije? Možeš li reći koje je najkorisnije, a čije je postojanje najmanje potrebno? Nekim ljudima se dopada izgled slonova, ali ih niko ne koristi za setvu na njivi; nekima se dopada izgled lavova i tigrova, jer je njihov izgled najimpresivniji među svim stvorenjima, no, možeš li njih da držiš kao kućne ljubimce? Ukratko, kada je reč o mnoštvu stvorenih stvari, čovek treba da se povinuje autoritetu Stvoritelja, što će reći, da se povinuje poretku koji je Stvoritelj odredio za sva stvorenja; to je najmudriji stav. Samo stav traganja za prvobitnim namerama Stvoritelja i poslušnost prema njima predstavljaju istinsko prihvatanje i izvesnost autoriteta Stvoritelja. To je dobro u očima Boga, pa s kojim razlogom onda čovek pronalazi grešku?

Dakle, sva stvorenja pod autoritetom Stvoritelja treba da sviraju novu simfoniju u ime suverenosti Stvoritelja, da započnu sjajnu uvertiru za Njegovo delo novog dana, a u tom trenutku će Stvoritelj, takođe, otvoriti novu stranicu u delu Svog upravljanja! Prema zakonu koji je Stvoritelj doneo o svežim prolećnim izdancima, o letnjem zrenju, jesenjoj berbi i skladištenju zimi, sva će stvorenja biti odjek Stvoriteljevog plana upravljanja i poželeće dobrodošlicu svom novom danu, novom početku i novom životnom toku. Živeće i razmnožavaće se u beskrajnom nizu kako bi svaki dan dočekali pod suverenošću Stvoriteljevog autoriteta…

Nijedno od stvorenih i nestvorenih bića ne može zameniti identitet Stvoritelja

Od kada je Bog započeo stvaranje svih stvari, Njegova sila je počela da se izražava i otkriva, jer je Bog koristio reči da stvori sve stvari. Bez obzira na način na koji ih je

stvorio, bez obzira na razlog zbog koga ih je stvorio, sve su stvari nastale, čvrsto stajale i živele zahvaljujući rečima Božjim; u tome je jedinstveni autoritet Stvoritelja. U vreme pre pojave ljudskog roda u svetu, Stvoritelj je upotrebio Svoju silu i autoritet da sve stvari stvori zarad ljudskog roda i upotrebio je Svoje jedinstvene metode da za ljudski rod pripremi prikladno životno okruženje. Sve što je učinio predstavljalo je pripremu za ljudski rod, koji će uskoro primiti Njegov dah. Drugim rečima, u vreme pre nego što je stvoren ljudski rod, autoritet Božji se prikazao u svim stvorenjima drugačijim od ljudskog roda, u stvarima velikim poput neba, svetlosnih tela, mora i kopna, i onim tako malim kao što su životinje i ptice, svakojaki insekti i mikroorganizmi, uključujući razne, golim okom nevidljive bakterije. Svima je podaren život rečima Stvoritelja, svi su se razmnožavali zahvaljujući rečima Stvoritelja i svi su živeli pod suverenošću Stvoritelja zahvaljujući Njegovim rečima. Iako nisu primili dah Stvoritelja, ipak su, kroz svoje različite oblike i strukture, pokazivali snagu života koji im je Stvoritelj podario; iako nisu dobili sposobnost govora koju je Stvoritelj podario ljudskom rodu, svi su dobili način da izraze život koji im je podario Stvoritelj, a koji se razlikovao od ljudskog jezika. Autoritet Stvoritelja ne samo da daje životnu snagu naizgled nepomičnim materijalnim objektima, kako oni nikada ne bi nestali, već On svim živim bićima daje i instinkt da se razmnožavaju i umnožavaju, kako nikada ne bi nestali i kako bi, kroz generacije, prenosili zakone i načela opstanka koje im je podario Stvoritelj. Način na koji Stvoritelj izvršava Svoj autoritet ne pridržava se strogo ni makro ni mikro perspektive, i nije ograničen ni na jedan oblik; On je u stanju da zapoveda operacijama vaseljene, da ima suverenost nad životom i smrću svih stvorenja i, povrh toga, u stanju je da upravlja svim stvarima kako bi Mu služile; On može da upravlja celokupnim funkcionisanjem planina, reka i jezera, i da vlada svim stvarima u njima i, iznad svega, u stanju je da obezbedi ono što je potrebno svim stvarima. Ovo je ispoljavanje jedinstvenog autoriteta Stvoritelja među svim stvorenjima pored ljudskog roda. Ovo ispoljavanje nije vezano za samo jedan životni vek; ono nikada neće prestati, neće počinuti i ne može ga izmeniti ni oštetiti nijedna osoba ni stvar, niti mu išta može dodati ili od njega oduzeti ijedna osoba ili stvar – jer niko ne može da zameni identitet Stvoritelja te, prema tome, autoritet Stvoritelja ne može zameniti nijedno stvoreno biće; nedostižan je i svakom nestvorenom biću. Uzmimo za primer Božje glasnike i anđele. Oni ne poseduju silu Božju, još manje autoritet Stvoritelja, a razlog zbog koga nemaju silu i autoritet Božji u tome je što ne poseduju suštinu Stvoritelja. Nestvorena bića, kao što su Božji glasnici i anđeli, iako u ime Boga mogu izvršavati određene stvari, ne mogu da predstavljaju Boga. Iako poseduju izvesnu silu kakvu čovek ne poseduje, ona ne poseduju autoritet Božji, ne poseduju autoritet Božji da stvore sve stvari, da zapovedaju svim stvarima i da nad svim stvarima imaju suverenost. Prema tome, jedinstvenost Boga ne može zameniti nijedno nestvoreno biće i, isto tako, autoritet i silu Božju ne može zameniti nijedno nestvoreno biće. Da li si u Bibliji pročitao o nekom Božjem glasniku koji je stvorio sve stvari? Zašto Bog nije poslao nekog od Svojih glasnika ili anđela da stvore sve stvari? Zato što oni nisu posedovali

autoritet Božji, pa tako nisu posedovali ni sposobnost da izvršavaju autoritet Božji. Baš kao i sva stvorenja, svi oni su pod suverenošću Stvoritelja i pod autoritetom Stvoritelja, pa je na isti način Stvoritelj i njihov Bog i njihov Suveren. Među svima njima – bilo da su plemeniti ili nižeg roda, sa velikom ili malom moći – nema nijednog koji može da nadmaši autoritet Stvoritelja, pa tako među njima nema nijednog koji može da zameni identitet Stvoritelja. Nikada ih neće nazivati Bogom i nikada neće moći da postanu Stvoritelj. Ovo su nepromenljive istine i činjenice!

Na osnovu prethodne besede, možemo li da tvrdimo sledeće: može li se samo Stvoritelj i Vladar svih stvari, Onaj koji poseduje jedinstveni autoritet i jedinstvenu silu, nazvati Samim jedinstvenim Bogom? U ovom trenutku, možda mislite da je takvo pitanje previše duboko. Trenutno niste u stanju da to razumete i ne možete da sagledate unutrašnju suštinu, pa za sada osećate da je teško odgovoriti. U tom slučaju, nastaviću sa Svojom besedom. U nastavku ću vam omogućiti da vidite stvarna dela mnogih aspekata autoriteta i sile koje poseduje samo Bog, i time ću vam omogućiti da zaista razumete, cenite i spoznate jedinstvenost Boga i onoga što se podrazumeva pod jedinstvenim autoritetom Božjim.

2. Bog koristi Svoje reči da sklopi savez sa čovekom

1. Mojsijeva 9:11-13 „Ja ću se držati svog saveza s vama, te potopne vode nikad više neće uništiti sva živa bića, niti će ikad više potop pustošiti zemlju.“ Još reče Bog: „Ovo je znak saveza koji sklapam između sebe i vas i svih živih bića što su s vama, savez za sva buduća pokolenja. Svoju dugu postavljam u oblake da bude znak saveza između mene i zemlje.“

Nakon što napravi sve stvari, autoritet Stvoritelja se potvrđuje i još jednom pokazuje kao savez u obliku duge

Autoritet Stvoritelja se oduvek pokazuje i izvršava među svim stvorenjima, a On ne samo da upravlja sudbinom svih stvari, već i vlada ljudskim rodom, posebnim stvorenjima koja je stvorio Svojim sopstvenim rukama i koja poseduju drugačiju životnu strukturu i postoje u drugačijem životnom obliku. Nakon što je stvorio sve stvari, Stvoritelj nije prestajao da izražava Svoj autoritet i silu; za Njega, autoritet kojim je držao suverenost nad svim stvarima i sudbinu celog ljudskog roda zvanično je započeo tek kada je ljudski rod zaista rođen iz Njegove ruke. Nameravao je da upravlja ljudskim rodom i da vlada ljudskim rodom; nameravao je da spasi ljudski rod i da zaista zadobije ljudski rod, da zadobije ljudski rod koji može upravljati svim stvarima; nameravao je da takav ljudski rod navede da živi pod Njegovim autoritetom, da spozna Njegov autoritet i bude Mu poslušan. Tako je Bog zvanično počeo da izražava Svoj autoritet među ljudima koristeći Svoje reči, i počeo je da koristi Svoj autoritet da ostvari Svoje reči. Naravno, Božji autoritet je dolazio do izražaja na svim mestima tokom ovog procesa; Ja sam samo odabrao neke konkretne, dobro poznate primere na osnovu kojih možete da razumete i spoznate jedinstvenost Boga i Njegov jedinstveni autoritet.

Postoji sličnost između pasusa u 1. Mojsijevoj 9:11-13 i prethodnih pasusa koji se odnose na zapis o Božjem stvaranju sveta, ali postoji i razlika. U čemu je sličnost? Sličnost je u tome što Bog koristi reči da obavi ono što je nameravao, a razlika je u tome što pasusi koji su ovde navedeni predstavljaju Božji razgovor sa čovekom, u kome je On sa čovekom sklopio savez i čoveku saopštio ono što je sadržano u tom savezu. Ovo ispoljavanje Božjeg autoriteta postignuto je tokom Njegovog dijaloga sa čovekom, što će reći da su, pre stvaranja ljudskog roda, Božje reči bile uputstva i naredbe, koje su izdate stvorenjima koja je nameravao da stvori. Međutim, sada je postojao neko da čuje reči Božje, pa su Njegove reči bile kako dijalog sa čovekom, tako i pouka i opomena čoveku. Štaviše, Božje reči su bile zapovesti koje su nosile Njegov autoritet i koje su prenete svim stvorenjima.

Koji je Božji postupak zabeležen u ovom pasusu? U pasusu je zabeležen savez koji je Bog sklopio sa čovekom nakon što je On potopom uništio svet; u njemu se čoveku saopštava da Bog više neće izazivati takvo uništenje na svetu, te da je, u tu svrhu, Bog stvorio znak. Koji je to bio znak? U Svetom pismu se kaže: „Svoju dugu postavljam u oblake da bude znak saveza između mene i zemlje.“ Ovo su prvobitne reči koje je Stvoritelj izgovorio ljudskom rodu. Čim je On izgovorio ove reči, pred očima ljudi se pojavila duga i tamo je ostala sve do današnjeg dana. Svi su videli takvu dugu, a kada je vidiš, da li znaš kako se pojavljuje? Nauka nije u stanju da to dokaže niti da pronađe mesto njenog izvora, kao ni da utvrdi gde se ona nalazi. To je stoga što je ta duga znak saveza sklopljenog između Stvoritelja i čoveka; ne zahteva nikakvu naučnu osnovu, nije je stvorio čovek niti je čovek u stanju da je promeni. Ona je nastavak autoriteta Stvoritelja nakon što je izgovorio Svoje reči. Stvoritelj je upotrebio Svoj sopstveni naročit metod da bi se pridržavao Svog saveza sa čovekom i Svog obećanja, tako da je Njegovo korišćenje duge, kao znaka saveza koji je sklopio, nebeska uredba i zakon koji će zauvek ostati nepromenjeni, bilo da je reč o Stvoritelju ili o stvorenom ljudskom rodu. Ovaj nepromenljivi zakon je, mora se reći, još jedno istinsko ispoljavanje Stvoriteljevog autoriteta nakon što je stvorio sve stvari, i mora se reći da su autoritet i sila Stvoritelja neograničeni; Njegovo korišćenje duge kao znaka jeste nastavak i proširenje Stvoriteljevog autoriteta. Ovo je bio još jedan čin koji je Bog obavio korišćenjem Svojih reči i predstavljao je znak saveza koji je Bog korišćenjem reči sklopio sa čovekom. Saopštio je čoveku ono što je rešio da ostvari, kao i način na koji će se to ispuniti i ostvariti. Na ovaj način se ta stvar ispunila prema rečima iz Božjih usta. Jedino Bog poseduje takvu silu, a danas, nekoliko hiljada godina nakon što je izgovorio te reči, čovek još uvek može da gleda u dugu izrečenu iz usta Božjih. Zbog tih reči koje je Bog izgovorio, ova stvar je ostala neizmenjena i nepromenjena sve do danas. Niko ne može da ukloni ovu dugu, niko ne može da promeni njene zakone, a ona postoji isključivo zbog reči Božjih. Upravo je to autoritet Božji. „Bog je dobar koliko i Njegova reč i Njegova reč će se ispuniti, a ono što On postigne traje večno.“ Takve reči se ovde jasno ispoljavaju i to je jasan znak i karakteristika autoriteta i sile Božje. Takav znak ili karakteristiku ne

poseduje nijedno stvoreno biće, niti se oni vide u njima, a ne vide se ni u jednom od nestvorenih bića. Pripadaju jedino jedinstvenom Bogu i prave razliku između identiteta i suštine koje poseduje samo Bog i onih koje poseduju stvorenja. Istovremeno, to su znak i karakteristika koje, izuzev Samog Boga, nikada ne može nadmašiti nijedno stvoreno niti nestvoreno biće.

Božje sklapanje saveza sa čovekom bilo je čin od velike važnosti, koji je On nameravao da iskoristi da čoveku saopšti činjenicu i da čoveku iskaže Svoju volju. U tu svrhu, On je upotrebio jedinstven metod, koristeći poseban znak za sklapanje saveza sa čovekom, znak koji je bio obećanje saveza koji je On sklopio sa čovekom. Prema tome, da li je sklapanje ovog saveza bilo veliki događaj? Koliko je tačno bio velik? Upravo to je ono što je tako posebno u vezi sa tim savezom: to nije savez sklopljen između dva čoveka, između dve grupe, ili između dve zemlje, već savez sklopljen između Stvoritelja i celog ljudskog roda, te će ostati na snazi sve do dana kada Stvoritelj ne ukine sve stvoreno. Izvršilac ovog saveza jeste Stvoritelj, a On ga i održava. Ukratko, celina saveza u obliku duge, sklopljenog sa ljudskim rodom, ispunjena je i ostvarena u skladu sa dijalogom između Stvoritelja i ljudskog roda, i takva je ostala sve do današnjeg dana. Šta stvorenja mogu još da učine osim da se pokoravaju autoritetu Stvoritelja, budu Mu poslušni, veruju u Njega, poštuju Ga, svedoče Mu i veličaju Ga? Jer niko osim jedinstvenog Boga ne poseduje silu da sklopi takav savez. Pojavljivanje duge, svaki put iznova, najava je ljudskom rodu i skreće mu pažnju na savez između Stvoritelja i ljudskog roda. U neprekidnim pojavljivanjima saveza između Stvoritelja i ljudskog roda, ljudskom rodu se ne pokazuje duga niti sâm savez, već nepromenljivi autoritet Stvoritelja. Uporno pojavljivanje duge pokazuje ogromna i čudesna dela Stvoritelja na skrivenim mestima, a istovremeno je vitalni odraz Stvoriteljevog autoriteta koji nikada neće nestati i nikada se neće promeniti. Nije li ovo prikaz još jednog aspekta Stvoriteljevog jedinstvenog autoriteta?

3. Blagoslovi Božji

1. Mojsijeva 17:4-6 Ovo je moj savez sa tobom: postaćeš otac mnogim narodima. I nećeš se više zvati Avram, nego će ti „Avrâm“ biti ime, jer sam te učinio ocem mnogih naroda. Veoma, veoma plodnim ću te učiniti: od tebe će poteći narodi; i carevi će od tebe proisteći.

1. Mojsijeva 18:18-19 Od Avrâma će nastati veliki i moćan narod, a preko njega će biti blagosloveni svi narodi na zemlji. Zato sam ga i izabrao da svojoj deci i potomcima zapoveda da se drže Jahveovog puta i da čine što je dobro i pravedno, kako bi Jahve ispunio obećanje dato Avrâmu.

1. Mojsijeva 22:16-18 Tada mu Jahve reče: „Samim se Sobom zaklinjem, pošto si ovo učinio i nisi se na svog jedinca sina sažalio: obilnim ću te blagoslovima obasuti i tvoje ću potomstvo umnožiti, te će biti brojno kao zvezde na nebu i kao pesak na obali morskoj. Tvoji će potomci osvajati kapije neprijatelja svojih. Zato što si poslušao moj glas, svi će narodi na zemlji biti blagosloveni preko tvog potomstva.“

Knjiga o Jovu 42:12 Jahve je, na kraju, Jova blagoslovio još više nego na početku, te je Jov sada imao četrnaest hiljada ovaca, šest hiljada kamila, hiljadu pari volova i hiljadu magarica.

Jedinstveni način i karakteristike izjava Stvoritelja jesu simbol jedinstvenog identiteta i autoriteta Stvoritelja

Mnogi žele da zatraže i da zadobiju blagoslove Božje, međutim, ne može svako da zadobije te blagoslove, jer Bog ima Svoja sopstvena načela i čoveka blagoslovi na Svoj sopstveni način. Obećanja koja Bog daje čoveku i količina blagodati kojom daruje čoveka, dodeljuju se na osnovu čovekovih misli i postupaka. Dakle, šta se pokazuje blagoslovima Božjim? Šta u njima ljudi mogu da vide? U ovom trenutku, ostavimo po strani raspravu o tome koju vrstu ljudi Bog blagoslovi i o načelima prema kojima Bog blagoslovi čoveka. Umesto toga, pogledajmo Božji blagoslov čoveka sa ciljem da spoznamo autoritet Božji iz perspektive spoznaje autoriteta Božjeg.

Sva četiri prethodna pasusa iz svetog spisa zapisi su o Božjem blagoslovu čoveka. Oni pružaju detaljan opis primalaca Božjih blagoslova, kao što su Avrâm i Jov, kao i razloge zašto je Bog darovao Svoje blagoslove i šta je bilo sadržano u tim blagoslovima. Ton i način Božjih izjava, kao i perspektiva i pozicija iz koje je govorio, omogućavaju ljudima da razumeju da su Onaj koji daruje blagoslove i primaoci takvih blagoslova izrazito različitog identiteta, statusa i suštine. Ton i način ovih izjava, kao i pozicija iz koje su izgovorene, jedinstveni su za Boga, koji poseduje identitet Stvoritelja. On ima autoritet i moć, kao i čast Stvoritelja i veličanstvo, koji ne trpe nikakvu sumnju ni od jednog čoveka.

Pogledajmo prvo 1. Mojsijevu 17:4-6: „Ovo je moj savez sa tobom: postaćeš otac mnogim narodima. I nećeš se više zvati Avram, nego će ti 'Avrâm' biti ime, jer sam te učinio ocem mnogih naroda. Veoma, veoma plodnim ću te učiniti: od tebe će poteći narodi; i carevi će od tebe proisteći." Ove reči su bile savez koji je Bog sklopio sa Avrâmom, kao i Božji blagoslov Avrâmu: Bog će Avrâma učiniti ocem mnogih naroda, učiniće ga veoma plodnim, da će od njega poteći narodi, i carevi će od njega proisteći. Vidiš li u ovim rečima autoritet Božji? I kako vidiš takav autoritet? Koji aspekt suštine Božjeg autoriteta vidiš? Pažljivim čitanjem ovih reči nije teško utvrditi da se autoritet i identitet Božji jasno otkrivaju u formulacijama Božjih izjava. Na primer, kada Bog kaže: „Ovo je moj savez sa tobom, postaćeš (…) jer sam te učinio (…) ću te učiniti (…)", izrazi poput „ti ćeš" i „Ja ću", čije afirmativne formulacije nose Božji identitet i autoritet, jesu, u nekom smislu, pokazatelj Stvoriteljeve vernosti; u drugom smislu, to su posebne reči u upotrebi Boga, koji poseduje identitet Stvoritelja – kao što su i deo uobičajenog rečnika. Ako neko kaže da se nada da će druga osoba biti veoma plodna, da će od nje poteći narodi i iz nje proisteći carevi, onda je to nesumnjivo neka vrsta želje, a ne obećanje ili blagoslov. Dakle, ljudi se ne usuđuju da kažu: „Učiniću te takvim i takvim, a ti ćeš biti to i to", jer znaju da ne poseduju takvu silu; to nije do njih, a čak i ako kažu takve stvari, njihove će reči biti prazne besmislice, vođene njihovom željom i ambicijom. Usuđuje li se iko da govori tako veličanstvenim tonom ako oseća da ne može da ostvari svoje želje?

Svi žele dobro svom potomstvu i nadaju se da će se oni isticati i uživati u velikom uspehu. „Kakva bi velika sreća bila da jedan od njih postane car! Ako bi neko postao guverner, i to bi bilo dobro – sve dok je neko važan!“ Sve su ovo ljudske želje, ali ljudi svom potomstvu mogu samo da požele blagoslove, a ne mogu da ispune niti da ostvare nijedno od svojih obećanja. U svojim srcima, svi jasno znaju da nemaju moć da postignu takve stvari, jer je sve u vezi sa njima mimo njihove kontrole, pa kako bi onda mogli da zapovedaju sudbinom drugih? Bog može da izgovori ove reči zato što Bog poseduje takav autoritet i u stanju je da ispuni i ostvari sva obećanja koja daje čoveku, kao i da obistini sve blagoslove koje daruje čoveku. Čoveka je stvorio Bog, a za Boga je dečja igra da nekoga učini veoma plodnim; potrebna je samo jedna Njegova reč da nečije potomstvo učini uspešnim. Za tako nešto On nikada ne bi morao da se preznojava od rada, ni da Svoj um izlaže velikom naporu, niti da se oko toga previše uzbuđuje; ovo je sama sila Božja, sâm autoritet Božji.

Nakon što pročitate: „Od Avrâma će nastati veliki i moćan narod, a preko njega će biti blagosloveni svi narodi na zemlji“ u 1. Mojsijevoj 18:18, možete li da osetite autoritet Božji? Možete li da osetite izvanrednost Stvoritelja? Možete li da osetite vrhovnu vlast Stvoritelja? Reči Božje su izvesne. Bog takve reči ne izgovara zbog Svoje uverenosti u uspeh, niti kako bi tu uverenost pokazao; one su, umesto toga, dokaz autoriteta Božjih izjava i zapovest kojom se ispunjavaju reči Božje. Ovde bi trebalo da obratite pažnju na dva izraza. Kada Bog kaže: „Od Avrâma će nastati veliki i moćan narod, a preko njega će biti blagosloveni svi narodi na zemlji“, postoji li ikakav element dvosmislenosti u ovim rečima? Postoji li ikakav element zabrinutosti? Postoji li ikakav element straha? Zbog reči kao što su „će nastati“ i „će biti“ u Božjim izjavama, ovi elementi, koji su karakteristični za čoveka i u njemu se često ispoljavaju, nikada nisu imali nikakve veze sa Stvoriteljem. Niko se ne bi usudio da upotrebi takve reči kada bi drugima želeo dobro, niko se ne bi usudio da blagoslovi drugog sa takvom izvesnošću da mu dâ veliki i moćan narod, niti bi obećao da će preko njega biti blagosloveni svi narodi na zemlji. Što su reči Božje izvesnije, to više one nešto dokazuju – a šta je to nešto? One dokazuju da Bog ima takav autoritet, da Njegov autoritet može da postigne ove stvari i da je njihovo ostvarenje neizbežno. Bog je bio siguran u Svom srcu, bez i najmanjeg oklevanja, u sve ono čime je blagoslovio Avrâma. Štaviše, sve to bi se ostvarilo u skladu sa Njegovim rečima, i nijedna sila ne bi bila u stanju da izmeni, spreči, naruši ili poremeti njihovo ispunjenje. Ma šta drugo da se dogodilo, ništa ne bi moglo da poništi ispunjenje i ostvarenje Božjih reči niti da na to utiče. Ovo je sušta moć reči izgovorenih iz usta Stvoritelja i autoritet Stvoritelja koji ne trpi čovekovo poricanje! Nakon što si pročitao ove reči, osećaš li još uvek sumnju? Ove reči su izgovorene iz usta Božjih, a u rečima Božjim su sila, veličanstvo i autoritet. Takva moć i autoritet, kao i neizbežnost ostvarenja te činjenice, nedostižni su za svako stvoreno ili nestvoreno biće, i ne mogu ih nadmašiti nijedno stvoreno niti nestvoreno biće. Takvim tonom i intonacijom jedino Stvoritelj može da razgovara sa ljudskim rodom, a činjenice su pokazale da Njegova obećanja nisu

prazne reči, niti dokono hvalisanje, već da su izrazi jedinstvenog autoriteta koji ne može nadmašiti nijedan čovek, događaj, niti stvar.

Koja je razlika između reči koje je izgovorio Bog i reči koje je izgovorio čovek? Kada čitaš ove reči koje je izgovorio Bog, osećaš moć Božjih reči i autoritet Božji. Kako se osećaš kada čuješ da ljudi izgovaraju te reči? Misliš li da su oni izrazito nadmeni i hvalisavi, ljudi koji od sebe prave budale? Zato što oni nemaju ovu silu, ne poseduju takav autoritet, potpuno su nesposobni da ostvare takve stvari. To što su toliko sigurni u svoja obećanja samo pokazuje koliko su njihova zapažanja nemarna. Ako bi neko izgovorio takve reči, nesumnjivo bi bio nadmen i previše samouveren, i pokazao bi se kao klasičan primer arhanđelske naravi. Kada ove reči poteknu iz usta Božjih, osećaš li tu ijedan element nadmenosti? Da li ti se čini da su Božje reči samo šala? Reči Božje jesu autoritet, reči Božje jesu činjenica, i pre nego što ih Svojim ustima izgovori, što će reći, dok On još donosi odluku da nešto učini, ta stvar je već učinjena. Može se reći da je sve ono što je Bog rekao Avrâmu bio savez koji je Bog sklopio sa Avrâmom i obećanje koje je Bog dao Avrâmu. Ovo obećanje je bilo utvrđena činjenica, kao i ostvarena činjenica, a ove činjenice su se postepeno ispunjavale u Božjim mislima, prema Božjem planu. Prema tome, kada Bog izgovara takve reči, to ne znači da On ima nadmenu narav, jer je Bog u stanju da ostvari takve stvari. On ima silu i autoritet i potpuno je sposoban da ostvari ta dela, a njihovo ostvarenje je u potpunosti u domenu Njegovih sposobnosti. Kada se reči poput ovih izgovaraju iz usta Božjih, one su otkrivenje i izraz Božje istinske naravi, savršeno otkrivenje i ispoljavanje suštine i autoriteta Božjeg, i nema ničeg prikladnijeg i pogodnijeg što bi bilo dokaz identiteta Stvoritelja. Način, ton i formulacije takvih izjava upravo su oznaka identiteta Stvoritelja i savršeno odgovaraju izrazu vlastitog Božjeg identiteta; u njima nema nikakvog pretvaranja, nikakve nečistoće; one su, u celini i potpuno, savršen prikaz suštine i autoriteta Stvoritelja. Kada je reč o stvorenjima, ona ne poseduju ni ovaj autoritet, ni ovu suštinu, a još manje poseduju silu datu od Boga. Ako čovek ispoljava takvo ponašanje, onda je to sasvim izvesno isijavanje njegove iskvarene naravi, a u korenu toga prepliće se uticaj čovekove nadmenosti i neobuzdane ambicije sa razotkrivanjem zlobnih namera nikog drugog do đavola, Sotone, koji želi da prevari ljude i namami ih da izdaju Boga. Kako Bog gleda na ono što se otkriva takvim jezikom? Bog bi rekao da ti želiš da uzurpiraš Njegovo mesto i da želiš da se predstaviš kao On i zameniš Ga. Kada oponašaš ton Božjih izjava, tvoja je namera da u ljudskim srcima zauzmeš Božje mesto, da prisvojiš ljudski rod koji s pravom pripada Bogu. Ovo je Sotona, u čistom i jednostavnom obliku; ovo su postupci potomaka arhanđela, nebesima nepodnošljivi! Ima li nekoga među vama ko je nekada Boga oponašao time što je na određeni način izgovorio nekoliko reči, u nameri da zavede i obmane ljude, navodeći ih da se osećaju kao da reči i postupci ove osobe nose autoritet i moć Božju, kao da su suština i identitet te osobe jedinstveni, pa čak i kao da je ton reči te osobe sličan Božjem? Da li ste ikada učinili tako nešto? Da li ste u svom govoru ikada oponašali ton Božji, kroz postupke koji navodno predstavljaju narav Božju, onim što

mislite da su moć i autoritet? Da li većina vas često postupa na ovaj način ili planira da tako postupa? Sada, kada zaista vidite, opažate i poznajete autoritet Stvoritelja i osvrnete se na ono što ste nekada radili, i šta ste o sebi otkrivali, da li vam pripadne muka? Prepoznajete li svoju neplemenitost i bestidnost? Nakon što smo razložili narav i suštinu takvih ljudi, da li bi se moglo reći da su oni prokleti izrod pakla? Da li bi se moglo reći da svako ko čini takve stvari donosi sebi poniženje? Prepoznajete li ozbiljnost njegove prirode? Koliko je to zapravo ozbiljno? Namera ljudi koji ovako postupaju jeste da oponašaju Boga. Oni žele da budu Bog, da navedu ljude da ih obožavaju kao Boga. Žele da u ljudskim srcima ukinu Božje mesto i da se otarase Boga koji deluje među ljudima, a to čine kako bi postigli cilj da kontrolišu ljude, da proždiru ljude i zaposednu ih. Svi imaju ovakve nesvesne želje i ambicije, i svi žive u ovakvoj iskvarenoj sotonskoj suštini, u sotonskoj prirodi u kojoj su u neprijateljstvu sa Bogom, izdaju Boga i žele da postanu Bog. Prateći Moju besedu o temi Božjeg autoriteta, da li još uvek želite ili težite tome da se predstavljate kao Bog ili da Ga oponašate? Da li i dalje želite da budete Bog? Da li i dalje želite da postanete Bog? Čovek ne može da oponaša autoritet Božji i čovek ne može da oličava identitet i status Božji. Iako si kadar da oponašaš ton kojim Bog govori, ne možeš da oponašaš suštinu Božju. Iako si u stanju da stojiš na Božjem mestu i predstavljaš se kao Bog, nikada nećeš moći da uradiš ono što Bog namerava da učini i nikada nećeš moći da vladaš i zapovedaš svim stvarima. U očima Božjim, zauvek ćeš biti maleno stvorenje, a kolike god da su tvoje veštine i sposobnosti, koliko god da imaš talenata, ti si u svojoj celini pod vrhovnom vlašću Stvoritelja. Iako si u stanju da izgovoriš neke drske reči, to ne pokazuje da imaš suštinu Stvoritelja niti te predstavlja kao da poseduješ autoritet Stvoritelja. Autoritet i sila Božja jesu suština Samoga Boga. Oni nisu naučeni niti dodati spolja, već su nerazdvojiva suština Samoga Boga. Pa se tako odnos između Stvoritelja i stvorenja nikada ne može promeniti. Kao jedno od stvorenja, čovek mora da zadrži svoj položaj i da se ponaša savesno. Pokorno čuvaj ono što ti je Stvoritelj poverio. Ne prelazi postavljene granice i ne čini stvari koje su izvan tvojih mogućnosti, niti one kojih se Bog gnuša. Ne pokušavaj da budeš veliki, da postaneš natčovek, niti da budeš iznad drugih, i nemoj nastojati da postaneš Bog. Ljudi za tim ne bi trebalo da žude. Besmisleno je nastojanje da postaneš veliki čovek ili natčovek. Nastojanje da postaneš Bog je još sramotnije; odvratno je i dostojno prezira. Ono što je pohvalno i čega bi stvorenja trebalo da se drže više od svega, jeste da postanu istinska stvorenja; to je jedini cilj kome bi svi ljudi trebalo da teže.

Autoritet Stvoritelja nije ograničen vremenom, prostorom i geografijom; autoritet Stvoritelja nadilazi svaki proračun

Pogledajmo 1. Mojsijevu 22:17-18. Ovo je još jedan pasus koji je izgovorio Bog Jahve, u kome on kaže Avrâmu: „Obilnim ću te blagoslovima obasuti i tvoje ću potomstvo umnožiti, te će biti brojno kao zvezde na nebu i kao pesak na obali morskoj. Tvoji će potomci osvajati kapije neprijatelja svojih. Zato što si poslušao moj glas, svi će narodi na

zemlji biti blagosloveni preko tvog potomstva.“ Bog Jahve je blagoslovio Avrâma mnogo puta da se njegovo potomstvo umnoži – međutim, u kojoj će se meri umnožiti? U meri o kojoj se govori u Svetom pismu: „kao zvezde na nebu i kao pesak na obali morskoj“. To znači da je Bog želeo da Avrâmu podari potomstvo tako brojno kao što su zvezde na nebu i izobilno kao što je pesak na obali morskoj. Bog je govorio koristeći slike, a na osnovu ove slike nije teško videti da Bog ne bi podario Avrâmu samo jednog, dva, pa ni hiljade potomaka, već nebrojeno mnogo, dovoljno da oni postanu mnoštvo naroda, zato što je Bog obećao Avrâmu da će on biti otac mnogih naroda. Dakle, da li je o tom broju odlučio čovek ili je o njemu odlučio Bog? Može li čovek da kontroliše koliko će potomaka imati? Da li je to do njega? Od čoveka čak ne zavisi ni da li će ih imati nekoliko, a kamoli toliko kao „zvezda na nebu i kao peska na obali morskoj“. Ko ne želi da mu potomstvo bude brojno kao zvezde? Nažalost, stvari se ne odvijaju uvek onako kako želimo. Koliko god čovek bio vešt ili sposoban, to nije do njega; niko ne može stajati van onoga što je Bog odredio. Onoliko koliko ti On dozvoli, toliko ćeš i imati: ako ti Bog dâ malo, onda nikada nećeš imati mnogo, a ako ti Bog dâ mnogo, nema svrhe negodovati zbog toga koliko imaš. Zar nije tako? Sve to je do Boga, a ne do čoveka! Čovekom vlada Bog i niko nije izuzet!

Kada je Bog rekao: „tvoje ću potomstvo umnožiti“, bio je to savez koji je Bog sklopio sa Avrâmom i, poput saveza u vidu duge, biće ispunjen za večnost, a istovremeno je bio obećanje koje je Bog dao Avrâmu. Samo je Bog sposoban i u stanju da obistini ovo obećanje. Bez obzira na to da li čovek u to veruje ili ne, bez obzira na to da li čovek to prihvata ili ne, i bez obzira na to kako to čovek gleda i uvažava, sve to će se ispuniti do poslednjeg slova, prema rečima koje je Bog izgovorio. Reči Božje se neće izmeniti zbog promena u volji ili u predstavama čoveka, i neće se izmeniti zbog promena u bilo kojoj osobi, događaju ili stvari. Sve stvari mogu da nestanu, ali će reči Božje zauvek ostati. U stvari, dan kada sve stvari nestaju jeste upravo dan u kome se reči Božje potpuno ispunjavaju, jer On je Stvoritelj, On poseduje autoritet Stvoritelja, silu Stvoritelja i On kontroliše sve stvari i svu životnu snagu; On je u stanju da podstakne nešto da nastane ni iz čega ili da nešto postane ništa, i On kontroliše preobražaj svih stvari iz živih u mrtve; za Boga, ništa ne bi moglo biti jednostavnije od toga da umnoži nečije potomstvo. Čoveku to zvuči fantastično, poput bajke, ali za Boga ono što On odluči i obeća da će učiniti nije fantastično, niti je bajka. Naprotiv, to je činjenica koju je Bog već video i koja će se zasigurno ostvariti. Da li to uvažavate? Da li činjenice dokazuju da je Avrâmovo potomstvo bilo brojno? Koliko je bilo brojno? Onoliko brojno kao „zvezda na nebu i kao peska na obali morskoj“ o kojima je govorio Bog? Da li se ono proširilo po svim narodima i oblastima, na svako mesto na svetu? Čime se postiglo takvo stanje stvari? Da li se postiglo autoritetom Božjih reči? Nekoliko stotina ili hiljada godina nakon što su reči Božje izgovorene, Božje reči su se i dalje ispunjavale, neprestano postajući činjenice; ovo je moć Božjih reči i dokaz autoriteta Božjeg. Kada je na početku stvorio sve stvari, Bog je rekao: „Neka bude svetlost!“ i postade svetlost. To se desilo veoma brzo, ispunilo

se za veoma kratko vreme i nije bilo kašnjenja u tom ostvarenju i ispunjenju; dejstvo Božjih reči bilo je trenutno. Oba su bila prikaz Božjeg autoriteta, međutim, kada je Bog blagoslovio Avrâma, dozvolio je čoveku da sagleda i drugu stranu suštine Božjeg autoriteta, kao i činjenicu da je Stvoriteljev autoritet van svakog proračuna i, povrh toga, dozvolio je čoveku da vidi stvarniju, izvrsniju stranu Stvoriteljevog autoriteta.

Jednom kada se reči Božje izgovore, autoritet Božji preuzima komandu nad ovim delom, a činjenica koju su obećala usta Božja postepeno počinje da se ostvaruje. Shodno tome, nastaju promene među svim stvarima, kao što sa dolaskom proleća, trava ozeleni, cveće cveta, iz drveća niču pupoljci, ptice zacvrkuću, guske se vraćaju, a polja su prepuna ljudi… Sa dolaskom proleća, sve stvari ponovo oživljavaju i to je čudesno delo Stvoritelja. Kada Bog ispuni Svoja obećanja, sve stvari na nebu i na zemlji se obnavljaju i menjaju u skladu sa mislima Božjim – ništa nije izuzeto iz toga. Kada se preuzeta obaveza ili obećanje izgovore Božjim ustima, sve stvari služe njihovom ispunjenju i koriste se radi tog ispunjenja; sva stvorenja su deo orkestracija i rasporeda pod vrhovnom vlašću Stvoritelja, obavljaju dodeljene uloge i služe svojoj dodeljenoj funkciji. To je ispoljavanje Stvoriteljevog autoriteta. Šta vidiš u tome? Kako spoznaješ autoritet Božji? Postoji li neki opseg Božjeg autoriteta? Postoji li vremensko ograničenje? Može li se reći da je Božji autoritet određene visine ili dužine? Može li se reći da je on određene veličine ili snage? Može li se izmeriti dimenzijama čoveka? Autoritet Božji se ne uključuje i ne isključuje, ne dolazi i odlazi, niti ima ikoga ko može da izmeri koliko je tačno velik Njegov autoritet. Koliko god da je vremena prošlo, kada Bog blagoslovi neku osobu, taj blagoslov će se nastaviti, a njegov nastavak će biti svedočanstvo o neprocenjivom autoritetu Božjem i omogućiće ljudskom rodu da posmatra ponovno pojavljivanje neugasive životne sile Stvoritelja, svaki put iznova. Svako pokazivanje Njegovog autoriteta savršen je prikaz reči iz Njegovih usta, koje se prikazuju svim stvarima i ljudskom rodu. Osim toga, bez premca je sve što je postignuto Njegovim autoritetom, izvrsno je i potpuno besprekorno. Može se reći da su sve Njegove misli, Njegove reči, Njegov autoritet i celokupno delo koje On ostvaruje predivna slika kojoj nema premca, a kad je reč o stvorenjima, jezik ljudskog roda nije u stanju da izrazi njegov značaj i vrednost. Kada Bog dâ obećanje nekoj osobi, Bog sve o toj osobi poznaje kao vlastiti džep, bilo da je reč o tome gde ta osoba živi ili šta radi, o njenom poreklu pre ili nakon što je dobila obećanje ili o značajnim preokretima u njenom životnom okruženju. Koliko god da je vremena prošlo nakon što su izgovorene Božje reči, za Njega je to kao da su upravo izgovorene. Ovo znači da Bog ima silu i takav autoritet da može da prati svako obećanje koje je dao ljudskom rodu, da ga kontroliše i ispuni, a bez obzira na to u čemu se sastoji samo obećanje, bez obzira na to koliko će vremena biti potrebno da se ono sasvim ispuni i, povrh toga, bez obzira na to koliko je širok domašaj njegovog ispunjenja – na primer, vreme, geografija, rasa i tome slično – ovo će se obećanje ostvariti i ispuniti, a njegovo ostvarenje i ispunjenje Njemu čak neće predstavljati ni najmanji napor. Šta to dokazuje? To dokazuje da je širina Božjeg autoriteta i sile dovoljna

da kontroliše celu vaseljenu i ceo ljudski rod. Bog je stvorio svetlost, no, to ne znači da Bog jedino upravlja svetlošću, niti da On jedino upravlja vodom zato što je stvorio vodu, a da sve drugo nije povezano sa Bogom. Zar to ne bi bilo pogrešno shvatanje? Iako je Božji blagoslov Avrâma posle nekoliko stotina godina postepeno izbledeo iz čovekovog sećanja, za Boga je ovo obećanje i dalje ostalo isto. Ono je i dalje u procesu ostvarenja i nikada nije prestajalo. Čovek nikada nije znao, niti je čuo kako Bog izvršava Svoj autoritet, kako orkestrira svim stvarima i raspoređuje ih i koliko se divnih priča dogodilo među svim stvarima stvorenim od Boga tokom ovog vremena, ali se svaki divni deo prikazivanja Božjeg autoriteta i otkrivenja Njegovih dela prenosio i uzdizao među svim stvorenjima, sva stvorenja su pokazivala čudesna dela Stvoritelja i govorila o njima, a svaku toliko puta ispričanu priču o Stvoriteljevoj suverenosti nad svim stvorenjima, sva stvorenja će obznanjivati za vek vekova. Autoritet kojim Bog vlada svim stvarima, i sila Božja svim stvorenjima, pokazuju da je Bog prisutan svuda i u svakom trenutku. Kada posvedočiš sveprisutnosti autoriteta i sile Božje, videćeš da je Bog prisutan svuda i u svakom trenutku. Autoritet i sila Božja nisu ograničeni vremenom, geografijom, prostorom niti od strane ijedne osobe, događaja ili stvari. Širina Božjeg autoriteta i sile nadilazi čovekovu maštu; nedokučiva je čoveku, čoveku je nezamisliva i čoveku nikada neće biti sasvim poznata.

Neki ljudi vole da izvode zaključke i da zamišljaju, međutim, koliko daleko može da dosegne ljudska mašta? Može li otići dalje od ovog sveta? Da li je čovek u stanju da izvede zaključak o verodostojnosti i tačnosti Božjeg autoriteta i da ih zamisli? Omogućavaju li čovekovi zaključci i mašta sticanje znanja o Božjem autoritetu? Mogu li oni zaista navesti čoveka da prizna autoritet Božji i pokori mu se? Činjenice dokazuju da su čovekovi zaključci i mašta samo proizvod njegovog intelekta i da nisu ni od najmanje pomoći niti koristi čovekovom znanju o Božjem autoritetu. Nakon što pročitaju naučno-fantastično štivo, neki su u stanju da zamisle Mesec ili izgled zvezda. Ipak, to ne znači da čovek ima ikakvo razumevanje autoriteta Božjeg. Čovekova mašta je upravo to: mašta. On nipošto ne može da dokuči činjenice o tim stvarima, odnosno, o njihovoj povezanosti sa Božjim autoritetom. Kakve veze ima čak i to ako si bio na Mesecu? Pokazuje li to da imaš višedimenzionalno razumevanje Božjeg autoriteta? Pokazuje li to da si u stanju da zamisliš širinu Božjeg autoriteta i sile? Budući da čovekovi zaključci i mašta nisu u stanju da mu omoguće da spozna autoritet Božji, šta čovek treba da uradi? Najmudrije bi bilo da ne izvodi zaključke niti da zamišlja, što znači da čovek nikada ne sme da se oslanja na maštu, niti da se uzda u zaključke kad je reč o spoznaji autoriteta Božjeg. Šta ovde želim da vam kažem? Znanje o Božjem autoritetu, Božjoj sili, Božjem sopstvenom identitetu i Božjoj suštini ne možeš postići oslanjajući se na svoju maštu. Pošto se za spoznaju autoriteta Božjeg ne možeš osloniti na maštu, na koji način onda možeš steći istinsko znanje o Božjem autoritetu? Način da se to učini jeste kroz jedenje i pijenje reči Božjih, kroz zajedništvo i kroz proživljavanje reči Božjih. Tako ćeš postepeno sticati iskustvo i potvrdu o Božjem autoritetu i postepeno ćeš sticati razumevanje i znanje o

tome. Ovo je jedini način da se postigne znanje o Božjem autoritetu; ne postoje prečice. Tražiti od vas da ne zamišljate nije isto što i navoditi vas da pasivno sedite i čekate uništenje ili vas sprečavati da išta činite. Ne koristiti mozak za razmišljanje i zamišljanje znači ne koristiti logiku za izvođenje zaključaka, ne koristiti znanje za analizu, ne koristiti nauku kao osnovu, već umesto toga priznati, uveriti se i potvrditi da Bog u koga veruješ ima autoritet, potvrditi da On ima suverenost nad tvojom sudbinom i da Njegova sila u svakom trenutku dokazuje da je On Sâm pravi Bog, kroz reči Božje, kroz istinu, kroz sve sa čime se susrećeš u životu. Ovo je jedini način na koji svako može da postigne razumevanje Boga. Neki kažu da žele da pronađu jednostavan način za postizanje ovog cilja, međutim, možete li smisliti takav način? Kažem ti, nema potrebe da razmišljaš: ne postoje drugi načini! Jedini način jeste da savesno i postojano spoznajemo i potvrđujemo ono što Bog ima i što jeste kroz svaku reč koju On izražava i kroz sve što On čini. Ovo je jedini način da se spozna Bog. Jer ono što Bog ima i što jeste, kao i sve o Bogu, nije šuplje i prazno, već stvarno.

Činjenica da Stvoritelj ima kontrolu i vrhovnu vlast nad svim stvarima i živim bićima govori o istinskom postojanju Stvoriteljevog autoriteta

Slično tome, Jahveov blagoslov Jova je zabeležen u Knjizi o Jovu. Šta je Bog darovao Jovu? „Jahve je, na kraju, Jova blagoslovio još više nego na početku, te je Jov sada imao četrnaest hiljada ovaca, šest hiljada kamila, hiljadu pari volova i hiljadu magarica“ (Knjiga o Jovu 42:12). Iz čovekove perspektive, šta su bile te stvari koje su date Jovu? Da li su to bila dobra ljudskog roda? Uz tu imovinu, zar Jov ne bi bio veoma bogat u tom dobu? Kako je onda stekao takvu imovinu? Šta je dovelo do njegovog bogatstva? Podrazumeva se – Jov ju je stekao zahvaljujući blagoslovu Božjem. Kako je Jov posmatrao ova dobra i kako je gledao na blagoslov Božji, nije nešto o čemu ćemo ovde raspravljati. Kada je reč o blagoslovima Božjim, svi ljudi danonoćno žude da ih Bog blagoslovi, ali čovek nema kontrolu nad time koliko imovine može da stekne tokom svog života, niti da li može da primi blagoslove od Boga – to je neosporna činjenica! Bog ima autoritet i silu da čoveku podari sva dobra, da omogući čoveku da dobije svaki blagoslov, ali ipak postoji načelo za Božje blagoslove. Kakve ljude Bog blagosilja? On, naravno, blagosilja ljude koji Mu se dopadaju! I Avrâma i Jova je Bog blagoslovio, međutim, blagoslovi koje su oni primili nisu bili isti. Avrâma je Bog blagoslovio potomstvom brojnim poput zrna peska i zvezda. Kada je Bog blagoslovio Avrâma, učinio je da potomci jednog čoveka i jednog naroda postanu moćni i napredni. U tome je ljudskim rodom vladao autoritet Božji, koji je udahnuo dah Božji među svim stvarima i živim bićima. Pod suverenošću Božjeg autoriteta, ovaj ljudski rod se razmnožavao i živeo onom brzinom koju je odredio Bog i u okvirima koje je odredio Bog. Konkretno, održivost ovog naroda, brzina širenja i očekivani životni vek bili su svi u sastavu Božjeg uređenja, a načelo svega ovoga se u celini zasnivalo na obećanju koje je Bog dao Avrâmu. To znači da će se, bez obzira na okolnosti, Božja obećanja odvijati nesmetano i biće ostvarena pod proviđenjem

Božjeg autoriteta. U obećanju koje je Bog dao Avrâmu, bez obzira na preokrete u svetu, bez obzira na epohu, bez obzira na katastrofe koje trpi ljudski rod, potomci Avrâmovi neće se suočiti sa rizikom uništenja, a njihov narod neće izumreti. Međutim, Božje blagosiljanje Jova njega je učinilo izuzetno bogatim. Bog mu je dao mnoštvo živih stvorenja koja dišu, čije je karakteristike – njihov broj, brzinu njihovog razmnožavanja, stopu preživljavanja, količinu masti u njihovom telu i tome slično – takođe kontrolisao Bog. Iako ova živa bića nisu posedovala moć govora, ona su ipak bila deo Stvoriteljevog uređenja, a načelo na kojem za njih počiva Božje uređenje napravljeno je na osnovu blagoslova koje je Bog obećao Jovu. U blagoslovima koje je Bog dao Avrâmu i Jovu, iako se razlikovalo ono što je obećano, autoritet kojim je Stvoritelj upravljao svim stvarima i živim bićima bio je isti. Svaka pojedinost Božjeg autoriteta i sile izražena je u Njegovim različitim obećanjima i blagoslovima Avrâmu i Jovu i, još jednom, ljudskom rodu pokazuje da autoritet Božji uveliko nadilazi čovekovu maštu. Ove pojedinosti ljudskom rodu još jednom poručuju da, ako želi da spozna Božji autoritet, to se može postići samo kroz Božje reči i kroz iskustvo Božjeg dela.

Božji autoritet suverenosti nad svim stvarima omogućava čoveku da vidi jednu činjenicu: Božji autoritet nije oličen samo u rečima: „Tada reče Bog: neka bude svetlost! I postade svetlost. Neka bude svod. I postade svod. Neka bude kopno. I postade kopno“, već je, povrh toga, Njegov autoritet oličen i u tome kako je učinio da svetlost potraje, sprečio da svod nestane i zauvek razdvojio kopno od vode, kao i u pojedinostima kao što su način na koji je vladao i upravljao stvarima koje je stvorio: svetlošću, nebeskim svodom i kopnom. Šta još vidite u Božjem blagoslovu ljudskog roda? Jasno je da nakon što je Bog blagoslovio Avrâma i Jova, Božji koraci nisu stali, jer je On tek počeo da izvršava Svoj autoritet i nameravao je da svaku Svoju reč pretvori u stvarnost, i da obistini svaku pojedinost o kojoj je govorio, pa je tako, u potonjim godinama, nastavio da čini sve što je nameravao. Pošto Bog ima autoritet, možda se čoveku čini da Bog treba samo da progovori i da će se, a da On ni ne mrdne prstom, sva pitanja i stvari ostvariti. Takva zamišljanja su prilično smešna! Ako isključivo jednostrano posmatraš Božje sklapanje saveza sa čovekom korišćenjem reči, kao i Božje ostvarenje svega korišćenjem reči, a nisi u stanju da vidiš različite znakove i činjenice da autoritet Božji drži vrhovnu vlast nad postojanjem svih stvari, onda je tvoje shvatanje Božjeg autoriteta vrlo isprazno i smešno! Ako čovek zamišlja da je Bog takav, onda se mora reći da je čovekovo znanje o Bogu dovedeno na samu ivicu i da je dospelo u ćorsokak, jer je Bog kojeg čovek zamišlja samo mašina koja izdaje naređenja, a ne Bog koji poseduje autoritet. Šta si video kroz primere Avrâma i Jova? Jesi li video pravu stranu Božjeg autoriteta i sile? Nakon što je blagoslovio Avrâma i Jova, Bog se nije zadržao tu gde je bio, niti je postavio Svoje glasnike da deluju dok je On čekao da vidi kakav će biti ishod. Naprotiv, čim je Bog izgovorio Svoje reči, pod vođstvom Božjeg autoriteta, sve stvari su počele da se uklapaju u delo koje je Bog nameravao da obavi, a bili su pripremljeni ljudi, stvari i predmeti koje je Bog zahtevao. To znači, čim su reči izgovorene iz usta Božjih,

Božji autoritet je počeo da se izvršava po celoj zemlji, a On je odredio pravac ostvarenja i ispunjenja onih obećanja koja je dao Avrâmu i Jovu, praveći istovremeno sve prigodne planove i pripreme za sve što je bilo potrebno pri svakom koraku i svakoj ključnoj etapi koje je planirao da sprovede. Za to vreme, Bog nije upravljao samo Svojim glasnicima, već i svim stvarima koje je stvorio. Drugim rečima, domašaj ispoljavanja Božjeg autoriteta nije obuhvatao samo glasnike, već i sve stvorene stvari, kojima se upravljalo kako bi se uklopile u delo koje je On nameravao da postigne; to su bili konkretni načini na koje se autoritet Božji izvršavao. U svojim predstavama, neki od vas mogu imati sledeće shvatanje Božjeg autoriteta: Bog ima autoritet i Bog ima silu, pa stoga Bog treba samo da ostane na trećem nebu ili na nekom utvrđenom mestu, i ne mora da obavlja nikakav konkretan posao, a celo Njegovo delo se završava u Njegovim mislima. Neki, takođe, mogu verovati da, iako je Bog blagoslovio Avrâma, On nije morao ništa da učini, već da je bilo dovoljno samo da izgovori Svoje reči. Da li se zaista tako i dogodilo? Jasno je da nije! Iako Bog poseduje autoritet i silu, Njegov je autoritet istinit i stvaran, a ne prazan. Verodostojnost i stvarnost Božjeg autoriteta i sile postepeno se otkrivaju i oličavaju u Njegovom stvaranju svih stvari, u Njegovoj kontroli nad svim stvarima i u procesu kojim vodi ljudski rod i njime upravlja. Svaki metod, svaka perspektiva i svaki detalj Božje suverenosti nad ljudskim rodom i svim stvarima, celokupno delo koje je ostvario, kao i Njegovo shvatanje svih stvari – sve to doslovno dokazuje da autoritet i sila Božja nisu prazne reči. Njegov autoritet i sila se neprestano pokazuju i otkrivaju, i to u svim stvarima. Ova ispoljavanja i otkrivenja govore o stvarnom postojanju Božjeg autoriteta, jer On koristi Svoj autoritet i silu da nastavi Svoje delo i da zapoveda svim stvarima, kao i da u svakom trenutku upravlja svim stvarima; Njegovu silu i autoritet ne mogu da zamene ni anđeli ni glasnici Božji. Bog je odlučio kakve će blagoslove darovati Avrâmu i Jovu – tu odluku je doneo Bog. Iako su glasnici Božji lično posetili Avrâma i Jova, njihovi postupci su bili zasnovani na zapovestima Božjim, njihovi postupci su preduzeti pod autoritetom Božjim, a ujedno su i glasnici bili pod suverenošću Božjom. Iako čovek vidi da glasnici Božji posećuju Avrâma i ne svedoči tome da Bog Jahve lično išta obavlja u biblijskim zapisima, u stvari, Onaj jedini koji zaista sprovodi silu i autoritet jeste Sâm Bog, a to ne trpi nikakvu sumnju ni od jednog čoveka! Iako si video da anđeli i glasnici poseduju veliku silu i da su izvodili čuda, ili da su obavljali određene stvari koje je naložio Bog, njihovi postupci služe samo ispunjenju Božjeg naloga, i ni u kom slučaju nisu prikaz autoriteta Božjeg – jer nijedan čovek ni predmet nema, niti poseduje, autoritet Stvoritelja da stvara sve stvari i da svim stvarima upravlja. Dakle, nijedan čovek ni predmet ne mogu da sprovedu autoritet Stvoritelja, niti da ga pokažu.

Autoritet Stvoritelja je nepromenljiv i nepovrediv

Šta ste videli u ova tri dela svetog spisa? Da li ste videli da postoji načelo prema kome Bog sprovodi Svoj autoritet? Na primer, Bog je koristio dugu da sklopi savez sa čovekom – postavio je dugu u oblacima kako bi saopštio čoveku da više nikada neće

koristiti potop da uništi svet. Da li je duga koju ljudi danas vide i dalje ista ona koja je izgovorena iz usta Božjih? Da li su se njena priroda i značenje promenili? Nesumnjivo nisu. Bog je iskoristio Svoj autoritet da sprovede ovu radnju, i savez koji je On sklopio sa čovekom nastavio se sve do dana današnjeg, a trenutak u kome će ovaj savez biti izmenjen biće, naravno, Božja odluka. Nakon što je Bog rekao: „Svoju dugu postavljam u oblake“, Bog se uvek pridržavao ovog saveza, sve do današnjeg dana. Šta vidiš u ovome? Iako Bog poseduje autoritet i silu, On je veoma strog i principijelan u Svojim postupcima, i ostaje veran Svojoj reči. Njegova strogost i načela Njegovih postupaka pokazuju nepovredivost Stvoritelja i nenadmašivost Stvoriteljevog autoriteta. Iako On poseduje vrhovni autoritet i sve stvari su pod Njegovom vrhovnom vlašću, i iako ima silu da vlada svim stvarima, Bog nikada nije narušio niti prekinuo Svoj sopstveni plan, a svaki put kada sprovodi Svoj autoritet, to je u strogoj saglasnosti sa Njegovim sopstvenim načelima, uz tačno poštovanje onoga što je izgovoreno iz Njegovih usta i uz poštovanje koraka i ciljeva Njegovog plana. Nepotrebno je reći da se sve stvari kojima vlada Bog takođe povinuju načelima prema kojima se sprovodi Božji autoritet i nijedan čovek niti stvar nisu izuzeti iz uređenja Njegovog autoriteta, niti mogu da promene načela prema kojima se sprovodi Njegov autoritet. U Božjim očima, oni koji su blagosloveni dobijaju sreću koju donosi Njegov autoritet, a oni koji su prokleti dobijaju svoju kaznu zahvaljujući Božjem autoritetu. Pod suverenošću Božjeg autoriteta, nijedan čovek niti stvar nisu izuzeti iz sprovođenja Njegovog autoriteta, niti mogu da promene načela prema kojima se sprovodi Njegov autoritet. Autoritet Stvoritelja neće promeniti izmena nijednog činioca i, shodno tome, načela prema kojima se sprovodi Njegov autoritet neće se promeniti ni iz jednog razloga. Nebo i zemlja mogu doživeti velike preokrete, ali se autoritet Stvoritelja neće promeniti; sve stvari mogu nestati, ali autoritet Stvoritelja neće nikada nestati. To je suština nepromenljivog i nepovredivog autoriteta Stvoritelja i to je sušta jedinstvenost Stvoritelja!

Reči u nastavku nužne su za spoznaju autoriteta Božjeg, a njihovo značenje je navedeno u besedi u daljem tekstu. Nastavimo da čitamo Sveto pismo.

4. Božja naredba Sotoni

Knjiga o Jovu 2:6 Jahve reče Sotoni: „Dobro, evo, dajem ti ga u ruke, ali mu ipak poštedi život.“

Sotona se nikada nije usudio da prekrši autoritet Stvoritelja i zbog toga sva stvorenja žive kako treba

Ovo je odlomak iz Knjige o Jovu, a zamenica „ga“ u ovim rečima odnosi se na Jova. Iako kratka, ova rečenica razjašnjava mnoga pitanja. Ona opisuje konkretan razgovor između Boga i Sotone u duhovnom svetu i poručuje nam da je predmet Božjih reči bio Sotona. Takođe beleži šta je Bog konkretno rekao. Božje reči su bile zapovest i naredba Sotoni. Konkretne pojedinosti ove naredbe odnose se na to da se Jovu poštedi život i odnose se na mesto gde je Bog povukao granicu u Sotoninom ophođenju prema

Jovu – Sotona je Jovu morao da poštedi život. Iz ove rečenice najpre saznajemo da su to bile reči koje je Bog uputio Sotoni. Prema izvornom tekstu Knjige o Jovu, odlomak nam saopštava pozadinu ovih reči: Sotona je želeo da optuži Jova, pa je morao da dobije Božju saglasnost da bi mogao da ga iskuša. Kada je pristao na Sotonin zahtev da iskuša Jova, Bog je postavio sledeći uslov: „Evo ti Jova u ruke tvoje, ali mu ipak život sačuvaj.“ Kakva je priroda ovih reči? Jasno je da su one zapovest, naredba. Pošto si razumeo prirodu ovih reči, trebalo bi, naravno, i da dokučiš da je Onaj koji je izdao ovu naredbu bio Bog, a da je onaj ko je primio ovu naredbu i poslušao je bio Sotona. Nepotrebno je reći da je, u ovoj naredbi, odnos između Boga i Sotone očigledan svakome ko čita ove reči. Naravno, ovo je takođe odnos između Boga i Sotone u duhovnom svetu, kao i razlika između identiteta i statusa Boga i Sotone, navedenih u zapisima o razgovoru između Boga i Sotone u Svetom pismu, a to je i izrazita razlika između identiteta i statusa Boga i Sotone koju čovek danas može da sazna u konkretnom primeru i tekstualnom zapisu. U ovom trenutku, moram da kažem da je zapis ovih reči važan dokument u ljudskoj spoznaji o identitetu i statusu Božjem, i da on pruža važne informacije za ljudsko znanje o Bogu. Kroz ovaj razgovor između Stvoritelja i Sotone u duhovnom svetu, čovek može da shvati jedan konkretniji aspekt autoriteta Stvoritelja. Ove reči su još jedno svedočanstvo o jedinstvenom autoritetu Stvoritelja.

Spolja posmatrano, Bog Jahve vodi dijalog sa Sotonom. U suštini, stav kojim Bog Jahve govori i položaj na kojem se nalazi viši su od Sotoninog. To znači da Bog Jahve zapoveda Sotoni naredbodavnim tonom i govori Sotoni šta treba i šta ne treba da učini, da je Jov već u Sotoninim rukama i da ima slobodu da se prema Jovu ophodi kako želi – ali da Jovu ne sme da oduzme život. Podrazumeva se da Jovov život nije predat Sotoni iako Jov jeste predat u Sotonine ruke; niko ne može oduzeti Jovov život iz Božjih ruku ako Bog to ne dozvoli. Božji stav je jasno izražen u ovoj zapovesti Sotoni, a ova zapovest, takođe, ispoljava i otkriva poziciju sa koje Bog Jahve razgovara sa Sotonom. Bog Jahve ne samo da tu ima status Boga koji je stvorio svetlost, vazduh, sve stvari i živa bića, status Boga koji ima suverenost nad svim stvarima i živim bićima, već i status Boga koji zapoveda ljudskom rodu, zapoveda Adu, Boga koji upravlja životom i smrću svih živih bića. U duhovnom svetu, ko bi se osim Boga usudio da izda takvu naredbu Sotoni? I zašto je Bog lično izdao Svoju naredbu Sotoni? Zato što život čoveka, uključujući i Jovov, kontroliše Bog. Bog nije dozvolio Sotoni da Jovu naudi ili da mu oduzme život, pa čak i kada je Bog Sotoni dozvolio da iskuša Jova, Bog se, ipak, dosetio da posebno izda takvu naredbu i još jednom je zapovedio Sotoni da Jovu ne oduzima život. Sotona se nikada nije usudio da prekrši autoritet Božji i, štaviše, uvek je pažljivo slušao naredbe i konkretne zapovesti Božje i povinovao im se, nikada se ne usuđujući da im prkosi i, naravno, ne usuđujući se da slobodno promeni ijednu Božju naredbu. Bog je takve granice postavio Sotoni, pa se Sotona nikada nije usudio da te granice pređe. Nije li to moć Božjeg autoriteta? Nije li to svedočanstvo o Božjem autoritetu? U odnosu na ljudski rod, Sotona ima mnogo jasnije razumevanje o tome kako da se ponaša prema

Bogu i kako da posmatra Boga, pa tako, u duhovnom svetu, Sotona veoma jasno vidi status i autoritet Božji, duboko priznaje moć Božjeg autoriteta i načela na kojima počiva sprovođenje Njegovog autoriteta. On se nipošto ne usuđuje da ih previdi, niti se usuđuje da ih na bilo koji način prekrši, da učini išta čime krši autoritet Božji, a ne usuđuje se ni da na bilo koji način izazove Božji gnev. Iako je po prirodi zao i nadmen, Sotona se nikada nije usudio da pređe granice i ograničenja koja mu je postavio Bog. Milionima godina, on se strogo pridržava ovih granica, pridržava se svake zapovesti i naredbe dobijenih od Boga, i nikada se nije usudio da pređe zacrtanu liniju. Iako je zloban, Sotona je mnogo mudriji od iskvarenog ljudskog roda; poznat mu je identitet Stvoritelja i poznaje svoje granice. Iz Sotoninih „smernih“ postupaka može se videti da su autoritet i sila Božja nebeske uredbe koje Sotona ne sme da prekrši, te da se upravo zbog jedinstvenosti i autoriteta Božjeg sve stvari menjaju i uredno rasprostiru, da ljudski rod može da živi i da se razmnožava onim tokom koji je odredio Bog, da nijedna osoba niti predmet nisu u stanju da naruše ovaj poredak, kao i da nijedna osoba niti predmet nisu u stanju da promene ovaj zakon – jer svi potiču iz ruku Stvoritelja i iz poretka i autoriteta Stvoritelja.

Samo Bog, koji ima identitet Stvoritelja, poseduje jedinstveni autoritet

Poseban identitet Sotone doveo je do toga da mnogi ljudi iskazuju snažno zanimanje za Sotonino ispoljavanje različitih aspekata. Čak ima mnogo budalastih ljudi koji veruju da, baš kao i Bog, Sotona takođe poseduje autoritet, jer je Sotona u stanju da pokazuje čuda i u stanju je da obavlja stvari koje su ljudskom rodu nemoguće. Dakle, pored toga što obožava Boga, ljudski rod u svom srcu, takođe, ostavlja mesto za Sotonu, pa čak Sotonu obožava kao Boga. Ovi ljudi su jadni i odvratni. Jadni su zbog svoje neukosti, a odvratni zbog svoje jeresi i urođene zle tvari. U ovom trenutku, smatram da je neophodno da vas obavestim o tome šta je autoritet, šta on simbolizuje i šta predstavlja. Uopšteno govoreći, Sâm Bog jeste autoritet, Njegov autoritet simbolizuje nadmoć i suštinu Božju, a autoritet Samoga Boga predstavlja status i identitet Božji. Budući da je tako, da li se Sotona usuđuje da za sebe kaže da je Bog? Da li se Sotona usuđuje da kaže da je stvorio sve stvari i da ima suverenost nad svim stvarima? Naravno da ne! Jer nije u stanju da stvori sve stvari; do dana današnjeg, on nikada nije napravio ništa od onoga što je stvorio Bog i nikada nije stvorio ništa što ima život. Pošto nema Božji autoritet, on nikada ne bi mogao da poseduje status i identitet Božji, i to je određeno njegovom suštinom. Poseduje li on istu silu kao Bog? Jasno da ne poseduje! Kako nazivamo postupke Sotone i čuda koja pokazuje Sotona? Je li to sila? Da li bi se to moglo nazvati autoritetom? Naravno da ne! Sotona upravlja talasom zla i ometa, narušava i prekida svaki aspekt Božjeg dela. Poslednjih nekoliko hiljada godina, osim što je iskvario i zloupotrebio ljudski rod, namamivši i obmanuvši čoveka u pravcu izopačenosti i odbacivanja Boga, tako da se čovek uputio ka dolini senke smrti, da li je Sotona učinio išta što od strane čoveka zaslužuje i najmanji pomen, pohvalu ili pažnju? Da Sotona poseduje autoritet i silu, da li bi on iskvario ljudski rod? Da Sotona poseduje autoritet i

silu, da li bi on naudio ljudskom rodu? Da Sotona poseduje silu i autoritet, da li bi ljudski rod napustio Boga i okrenuo se smrti? Budući da Sotona nema autoritet ni silu, šta treba da zaključimo o suštini svega onoga što on čini? Ima onih koji sve što Sotona čini određuju kao obične smicalice, ali Ja verujem da takvo određenje nije sasvim prikladno. Da li su zla dela kojima je iskvario ljudski rod obična smicalica? Zla sila kojom je Sotona zlostavljao Jova, kao i njegova žestoka želja da ga zlostavlja i proždre, ne bi se mogli postići običnom smicalicom. Osvrnemo li se unazad, u trenu su nestala Jovova jata i stada, rasuta nadaleko po brdima i planinama; u trenu je nestalo Jovovo veliko bogatstvo. Da li se to moglo postići običnom smicalicom? Priroda svega što Sotona čini izražava se negativnim terminima, kao što su narušiti, prekinuti, uništiti, nauditi, zlo, zlonamernost i tama, i uklapa se u njih, pa je tako pojava svega što je nepravedno i zlo neraskidivo povezana sa postupcima Sotone i nerazdvojiva je od zle suštine Sotone. Bez obzira na to koliko je Sotona „moćan“, koliko god on bio drzak i ambiciozan, koliko god da je velika njegova sposobnost da nanosi štetu, koliko god da su opsežne tehnike kojima on kvari i mami čoveka, koliko god da su mudri trikovi i spletke kojima on zastrašuje čoveka, koliko god da je promenljiv oblik u kome on postoji, on nikada nije mogao da stvori nijedno živo biće, nikada nije mogao da postavi zakone ili pravila za postojanje svih stvari i nikada nije mogao da vlada i upravlja nijednom stvari, živom ili neživom. Unutar svemira i nebeskog svoda, ne postoji nijedna osoba niti predmet koji su od njega rođeni, niti oni koji postoje zahvaljujući njemu; ne postoji nijedna osoba niti predmet kojima on vlada, niti kojima upravlja. Naprotiv, on ne samo da mora da živi pod vrhovnom vlašću Božjom, već, povrh toga, mora da bude poslušan svim Božjim naredbama i zapovestima. Bez Božje dozvole, Sotoni je teško da dodirne čak i kap vode ili zrno peska na zemlji; bez Božje dozvole, Sotona nema slobodu čak ni da pomera mrave po zemlji, a kamoli ljudski rod koga je stvorio Bog. U očima Božjim, Sotona je niži od ljiljana na planini, od ptica koje lete u vazduhu, od riba u moru i od crva na zemlji. Njegova uloga među svim stvarima jeste da služi svim stvarima i da radi za ljudski rod, te da služi Božjem delu i Njegovom planu upravljanja. Koliko god da je zlonamerna njegova priroda i koliko god da je zla njegova suština, jedino što on može jeste da se poslušno pridržava svoje funkcije: da bude u službi Boga i da predstavlja protivtežu Bogu. Takvi su suština i položaj Sotone. Njegova suština nije povezana sa životom, nije povezana sa silom, nije povezana sa autoritetom; on je samo igračka u Božjim rukama, samo mašina u službi Boga!

Pošto su razumeli pravo lice Sotone, mnogi ljudi još uvek ne razumeju šta je autoritet, pa Mi dozvoli da ti kažem! Sâm autoritet se može objasniti kao sila Božja. Pre svega, sa sigurnošću se može reći da su i autoritet i sila pozitivni. Oni nemaju veze ni sa čim negativnim i nisu povezani ni sa jednim stvorenim niti nestvorenim bićem. Sila Božja je u stanju da stvori stvari bilo kog oblika koje imaju život i životnu snagu, a to je određeno životom Božjim. Bog je život, pa je On izvor svih živih bića. Nadalje, autoritet Božji može učiniti da sva živa bića budu poslušna svakoj reči Božjoj, odnosno, da

nastanu prema rečima iz Božjih usta, i da žive i razmnožavaju se prema Božjoj zapovesti, prema kojoj Bog vlada i upravlja svim živim bićima, i nikada neće biti odstupanja, za vek vekova. Nijedna osoba niti predmet ne poseduju ove stvari; samo Stvoritelj poseduje i nosi takvu silu, pa se ona naziva autoritetom. Ovo je jedinstvenost Stvoritelja. Budući da je tako, bez obzira na to da li je u pitanju sama reč „autoritet“ ili suština ovog autoriteta, svako od njih se može povezati jedino sa Stvoriteljem, jer je autoritet simbol jedinstvenog identiteta i suštine Stvoritelja, i predstavlja identitet i status Stvoritelja; osim Stvoritelja, nijedna osoba niti predmet ne mogu se povezati sa rečju „autoritet“. Ovo je tumačenje jedinstvenog autoriteta Stvoritelja.

Iako je Sotona posmatrao Jova pohlepnim očima, bez Božje dozvole nije se usudio da dotakne ni dlaku na Jovovom telu. Iako je Sotona suštinski zao i okrutan, nakon što mu je Bog izdao naredbu, nije imao izbora nego da se pridržava Božje zapovesti. Prema tome, iako je Sotona bio pomahnitao poput vuka među ovcama kada je naišao na Jova, nije se usudio da zaboravi granice koje mu je Bog postavio, nije se usudio da prekrši naredbe Božje, a u svemu što je činio, Sotona se nije usudio da odstupi od načela i ograničenja Božjih reči – zar to nije činjenica? Iz ovoga se može videti da se Sotona ne usuđuje da prekrši nijednu reč Boga Jahvea. Za Sotonu, svaka reč iz usta Božjih jeste naredba i nebeski zakon, izraz Božjeg autoriteta – jer se iza svake reči Božje krije Božja kazna za one koji krše naredbe Božje, i za one koji su neposlušni nebeskim zakonima i protive im se. Sotona jasno zna da ako prekrši Božje naredbe, onda mora da prihvati posledice kršenja autoriteta Božjeg i protivljenja nebeskim zakonima. A kakve su te posledice? Nepotrebno je reći da su one Božja kazna za njega. Sotonini postupci prema Jovu predstavljali su samo mikrokosmos njegovog kvarenja čoveka, a kada je Sotona sprovodio ove postupke, granice koje je Bog odredio i naredbe koje je On izdao Sotoni bili su samo mikrokosmos načela na kojima počiva sve što Sotona radi. Pored toga, uloga i položaj Sotone u ovoj stvari bili su samo mikrokosmos njegove uloge i položaja u delu Božjeg upravljanja, a Sotonina potpuna poslušnost Bogu u njegovom iskušavanju Jova bili su samo mikrokosmos Sotoninog neusuđivanja da se iole usprotivi Bogu u delu Božjeg upravljanja. Kakva upozorenja vam daju ovi mikrokosmosi? Među svim stvarima, uključujući Sotonu, ne postoji nijedna osoba ni stvar koja može da prekrši nebeske zakone i uredbe koje je postavio Stvoritelj, i nijedna osoba niti stvar koja se usuđuje da prekrši ove nebeske zakone i uredbe, jer nijedna osoba niti predmet ne mogu da izmene niti da izbegnu kaznu koju Stvoritelj izriče onima koji te zakone ne poštuju. Samo Stvoritelj može da uspostavi nebeske zakone i uredbe, samo Stvoritelj ima silu da ih sprovede, i jedino silu Stvoritelja nijedno lice niti stvar ne mogu da prekrše. Ovo je jedinstveni autoritet Stvoritelja i ovaj autoritet je vrhovni među svim stvarima, pa je stoga nemoguće reći da je „Bog najveći, a da je Sotona drugi po redu“. Osim Stvoritelja koji poseduje jedinstveni autoritet, drugi Bog ne postoji!

Imate li sada novo znanje o Božjem autoritetu? Pre svega, postoji li razlika između autoriteta Božjeg koji je upravo pomenut i moći čoveka? U čemu je razlika? Neki ljudi

kažu da između to dvoje nema poređenja. To je tačno! Iako ljudi kažu da između to dvoje nema poređenja, u mislima i predstavama ljudi, moć čoveka se često meša sa autoritetom, pa se to dvoje često međusobno upoređuju. O čemu je ovde reč? Zar ljudi ne prave grešku nehotice zamenjujući jedno drugim? To dvoje je nepovezano i među njima nema poređenja, ali ljudi i dalje ne mogu da odole. Kako ovo treba rešiti? Ako zaista želiš da pronađeš rešenje, jedini način je da razumeš i spoznaš jedinstveni autoritet Božji. Nakon što razumeš i spoznaš autoritet Stvoritelja, u istom kontekstu nećeš pominjati moć čoveka i autoritet Božji.

Na šta se odnosi moć čoveka? Jednostavno rečeno, to je sposobnost ili veština koja omogućava da se iskvarena narav, želje i ambicije čoveka u najvećoj meri prošire ili ostvare. Računa li se to kao autoritet? Bez obzira na to koliko su ambicije i želje čoveka nabujale ili su unosne, za tu se osobu ne može reći da poseduje autoritet; u najboljem slučaju, ovo nadimanje i uspeh samo su pokazatelj Sotoninog glupiranja među ljudima; u najboljem slučaju to je farsa u kojoj Sotona nastupa kao sopstveni predak da bi ispunio svoju ambiciju da bude Bog.

Kako tačno sada posmatraš autoritet Božji? Sada kada su ove reči kroz prisan razgovor prenete, trebalo bi da imaš novo znanje o Božjem autoritetu. Zato vas pitam: šta simbolizuje Božji autoritet? Da li simbolizuje identitet Samoga Boga? Da li simbolizuje silu Samoga Boga? Da li simbolizuje jedinstveni status Samoga Boga? Među svim stvarima, u čemu si video autoritet Božji? Kako si ga video? Kada je reč o četiri godišnja doba koja doživljava čovek, može li iko da promeni zakon kojim se smenjuju proleće, leto, jesen i zima? U proleće, drveće pupi i cveta; u leto je prekriveno lišćem; u jesen donosi plodove, a zimi lišće opada. Može li iko da izmeni ovaj zakon? Da li ovo odražava jedan aspekt Božjeg autoriteta? Bog je rekao: „Neka bude svetlost!“ I postade svetlost. Da li ova svetlost i dalje postoji? Zbog čega postoji? Ona postoji zbog reči Božjih, naravno, i zbog autoriteta Božjeg. Postoji li i dalje vazduh koji je stvorio Bog? Da li vazduh koji čovek udiše potiče od Boga? Može li iko oduzeti stvari koje potiču od Boga? Može li iko da izmeni njihovu suštinu i funkciju? Da li je iko u stanju da poremeti noć i dan koje je Bog dodelio i zakon smene noći i dana koji je Bog odredio? Može li Sotona da učini tako nešto? Čak i ako ne spavaš noću i dan zameniš za noć, svejedno će biti noć; možeš da promeniš svoju dnevnu rutinu, ali nisi u stanju da promeniš zakon smene noći i dana – ovu činjenicu ne može niko da promeni, zar ne? Da li je iko u stanju da natera lava da ore zemlju kao vo? Da li je iko u stanju da slona pretvori u magarca? Da li je iko u stanju da natera kokošku da jedri vazduhom poput orla? Da li je iko u stanju da natera vuka da pase travu kao ovca? (Ne.) Da li je iko u stanju da ribu iz vode natera da živi na suvom? Ljudska bića to ne mogu da učine. Zašto ne mogu? Zato što je Bog zapovedio ribama da žive u vodi, pa one žive u vodi. Na kopnu one ne bi mogle da prežive i uginule bi; nisu u stanju da prekorače granice Božje zapovedi. Za sva stvorenja postoji zakon i granica njihovog postojanja, i svako od njih ima svoje sopstvene instinkte. Ovo je odredio Stvoritelj i to ne može da izmeni niti da prevaziđe nijedan čovek. Na

primer, lav će uvek živeti u divljini, udaljen od ljudskih naseobina, i nikada ne bi mogao da bude tako pitom i veran kao vo koji živi zajedno sa čovekom i radi za njega. Iako su i slonovi i magarci životinje, imaju po četiri noge i predstavljaju stvorenja koja udišu vazduh, oni su različite vrste, jer ih je Bog podelio u različite vrste i svaka od njih ima sopstvene instinkte, pa tako oni nikada neće moći da zamene uloge. Iako kokoška ima dve noge i krila baš kao i orao, ona nikada neće moći da leti kroz vazduh; u najboljem slučaju će preleteti do nekog drveta – to je određeno njenim instinktom. Nepotrebno je reći da je sve to tako zahvaljujući zapovesti autoriteta Božjeg.

U današnjem razvoju ljudskog roda, može se reći da nauka ljudskog roda cveta, a dostignuća čovekovog naučnog istraživanja mogu se opisati kao impresivna. Mora se reći da se čovekove sposobnosti sve više razvijaju, ali da postoji jedan naučni iskorak koji ljudski rod nije uspeo da napravi: ljudski rod je napravio avione, nosače aviona i atomsku bombu, ljudski rod je dospeo u svemir, hodao po Mesecu, izmislio internet i počeo da živi visokotehnološkim načinom života, a ipak ljudski rod nije u stanju da stvori živo biće koje diše. Instinkti svakog živog bića i zakoni prema kojima ona žive, ciklus života i smrti svake vrste živih bića – sve to prevazilazi moć ljudske nauke i ona to ne može kontrolisati. U ovom trenutku se mora reći da, bez obzira na visoke domete čovekove nauke, ona se ne može uporediti ni sa jednom od misli Stvoritelja, i nije u stanju da razazna čudesnost Stvoriteljeve tvorevine, ni moć Njegovog autoriteta. Toliko je okeana na Zemlji, a ipak nikada nisu prekoračili svoje granice i po svojoj volji prešli na kopno, a to je stoga što je Bog postavio granice za svaki od njih; ostali su tamo gde im je On zapovedio da budu, pa bez Božje dozvole ne mogu slobodno da se pomeraju. Bez Božje dozvole, oni ne smeju da narušavaju jedni druge, već mogu da se pomere samo kada Bog tako kaže, a kuda će otići i ostati određeno je autoritetom Božjim.

Jasnije rečeno, „autoritet Božji“ označava da sve zavisi od Boga. Bog ima pravo da odluči kako će nešto učiniti i to se obavlja onako kako On želi. Zakon svih stvari zavisi od Boga, a ne od čoveka; niti ga čovek može izmeniti. Ne može se pokrenuti čovekovom voljom, već se umesto toga menja mislima Božjim, mudrošću Božjom i naredbama Božjim; to je činjenica koju nijedan čovek ne može poreći. Nebo i zemlja i sva stvorenja, vaseljena, zvezdano nebo, četiri godišnja doba, ono što je vidljivo i nevidljivo čoveku – sve to postoji, funkcioniše i menja se bez i najmanje greške, pod autoritetom Božjim, prema naredbama Božjim, prema zapovestima Božjim i prema zakonima početka postanja. Nijedna osoba niti predmet ne mogu da izmene svoje zakone, niti da promene suštinski tok na osnovu kojeg funkcionišu; nastali su zahvaljujući autoritetu Božjem, i propadaju zbog autoriteta Božjeg. Ovo je sâm autoritet Božji. Sada kada je toliko toga rečeno, možeš li da osetiš da je autoritet Božji simbol identiteta i statusa Božjeg? Može li ijedno stvoreno ili nestvoreno biće posedovati autoritet Božji? Mogu li ijedna osoba, stvar ili predmet da ga oponašaju, da ga predstavljaju kao svoj ili da ga zamene?

Identitet Stvoritelja je jedinstven i ne bi trebalo da se pridržavate koncepta mnogoboštva

Iako su veštine i sposobnosti Sotone veće od čovekovih, iako on može da učini stvari koje su čoveku nedostižne, bez obzira na to da li zavidiš ili težiš onome što Sotona radi, bez obzira na to da li mrziš ili prezireš te stvari, bez obzira na to jesi li u stanju da ih vidiš ili ne, bez obzira na to koliko toga Sotona može da postigne ili koliko ljudi može da obmane da ga obožavaju i svetkuju, i bez obzira na to kako ga definišeš, ne možeš nipošto reći da on poseduje autoritet i silu Božju. Treba da znaš da Bog jeste Bog, da postoji samo jedan Bog i, povrh toga, treba da znaš da samo Bog ima autoritet, da samo Bog ima silu da kontroliše sve stvari i da njima upravlja. Samo zato što Sotona ima sposobnost da obmane ljude i što može da se predstavlja kao Bog, što može da oponaša znamenja i čuda koje čini Bog, i što je učinio slične stvari kao Bog, ti pogrešno veruješ da Bog nije jedinstven, da postoji mnogo Bogova, da se ti Bogovi razlikuju samo po stepenu veštine i po opsegu sile kojom raspolažu. Njihovu veličinu rangiraš prema redosledu njihovog dolaska i prema njihovoj starosti, pogrešno veruješ da postoje i druga božanstva osim Boga i smatraš da sila i autoritet Božji nisu jedinstveni. Ako imaš takve zamisli, ako ne priznaješ jedinstvenost Boga, ne veruješ da samo Bog poseduje autoritet, i ako se jedino pridržavaš mnogoboštva, u tom slučaju kažem da si olош među svim stvorenjima, da si pravo oličenje Sotone i da si osoba potpuno sazdana od zla! Shvatate li šta pokušavam da vas naučim izgovarajući ove reči? Bez obzira na vreme, mesto ili tvoje poreklo, Boga ne smeš da mešaš ni sa jednom drugom osobom, stvari ili predmetom. Bez obzira na to koliko ti autoritet Božji i suština Samoga Boga mogu delovati nespoznatljivo i nepristupačno, koliko god da se dela i reči Sotone slažu sa tvojom predstavom i maštom, koliko god da su oni za tebe zadovoljavajući, ne budi lud, nemoj mešati ove koncepte, nemoj poricati postojanje Boga, nemoj poricati identitet i status Božji, ne odgurkuj Boga kroz vrata da bi doveo Sotonu kako bi Boga zamenio u tvom srcu i bio tvoj Bog. Ne sumnjam da ste u stanju da zamislite posledice takvog čina!

Iako je ljudski rod iskvaren, on i dalje živi pod suverenošću Stvoriteljevog autoriteta

Sotona hiljadama godina kvari ljudski rod. Naneo je neopisivu količinu zla, obmanjivao je generaciju za generacijom i počinio gnusne zločine u svetu. Zlostavljao je čoveka, obmanjivao ga je, zavodio je čoveka da se protivi Bogu i činio zlodela koja su uvek iznova ometala i narušavala Božji plan. Ipak, pod autoritetom Božjim, sve stvari i živa bića nastavljaju da se pridržavaju pravila i zakona koje je Bog postavio. U poređenju sa autoritetom Božjim, Sotonina zla priroda i divljanje su toliko ružni, tako odvratni i prezira dostojni, a tako sitni i ranjivi. Iako Sotona hoda među svim stvarima koje je stvorio Bog, on nije u stanju da izvrši ni najmanju promenu u ljudima, stvarima i predmetima kojima Bog zapoveda. Prošlo je nekoliko hiljada godina, a ljudski rod još uvek uživa u svetlosti i vazduhu darovanim od Boga, i dalje udiše dah koji je izdahnuo Sâm Bog, i dalje uživa u

cveću, pticama, ribama i insektima koje je stvorio Bog, i uživa u svim stvarima koje je obezbedio Bog; dan i noć se i dalje neprekidno smenjuju; četiri godišnja doba se uobičajeno smenjuju; leteće divlje guske odleću zimi, i još uvek se vraćaju sledećeg proleća; ribe u vodi nikada ne napuštaju reke i jezera – svoj dom; cvrčci na zemlji poletno pevaju tokom letnjih dana; popci u travi nežno zuje u taktu vetra tokom jeseni; guske se okupljaju u jata, dok orlovi ostaju samotnjaci; ponos lavova se održava lovom; losovi se ne udaljavaju od trave i cveća… Sve vrste živih bića, među svim stvorenjima, odlaze i vraćaju se, da bi ponovo odlazile, milion promena nastaje u treptaju oka – međutim, ono što se ne menja jesu njihovi instinkti i zakoni opstanka. Oni žive u okrilju Božjeg snabdevanja i ishrane, i niko ne može da izmeni njihove instinkte, niko ne može da naruši pravila njihovog opstanka. Iako je ljudski rod, koji živi među svim stvarima, Sotona kvario i obmanjivao, čovek i dalje ne može da se odrekne vode koju je stvorio Bog, vazduha koji je stvorio Bog i svih stvari koje je stvorio Bog, već čovek i dalje živi i razmnožava se na ovom prostoru stvorenom od Boga. Instinkti ljudskog roda se nisu promenili. Čovek se još uvek uzda u svoje oči da bi video, u svoje uši da bi čuo, u svoj mozak da bi razmišljao, u svoje srce da bi shvatio, u svoje noge i stopala da bi hodao, u svoje ruke da bi radio, i tako dalje; svi instinkti koje je Bog darovao čoveku kako bi mogao da prihvati Božje snabdevanje ostaju neizmenjeni, nisu se promenile sposobnosti preko kojih čovek sarađuje sa Bogom, sposobnost ljudskog roda da izvršava dužnost stvorenog bića nije se promenila, duhovne potrebe ljudskog roda se nisu promenile, nije se promenila želja ljudskog roda da pronađe svoje poreklo, nije se promenila čežnja ljudskog roda da ga spasi Stvoritelj. Takve su trenutne okolnosti ljudskog roda, koji živi pod autoritetom Božjim i koji je pretrpeo krvavo uništenje sprovedeno od Sotone. Iako je Sotona pregazio ljudski rod, pa on više ne predstavlja Adama i Evu sa početka postanja, već je umesto toga prepun stvari koje su protivne Bogu, kao što su znanje, mašta, predstave i tome slično, i prepun je iskvarene sotonske naravi, u očima Boga ljudski rod je isti onaj koga je On stvorio. Bog i dalje vlada i orkestrira ljudskim rodom, koji još uvek živi onim tokom koji je Bog odredio, pa je tako, u očima Božjim, ljudski rod koga je iskvario Sotona samo prekriven prljavštinom, krče mu creva, reakcije su mu pomalo usporene, pamćenje mu nije tako dobro kao nekada i donekle je stariji – ali su sve funkcije i instinkti čoveka sasvim neoštećeni. Ovo je ljudski rod koga Bog namerava da spasi. Ovaj ljudski rod jedino mora da čuje poziv Stvoritelja i da začuje glas Stvoritelja, pa će ustati i požuriti da pronađe odakle taj glas dolazi. Ovaj ljudski rod jedino mora da vidi lik Stvoritelja, i sve drugo će mu postati nebitno, odbaciće sve kako bi se posvetio Bogu, pa će čak i svoj život položiti za Njega. Kada srce ljudskog roda bude razumelo iskrene reči Stvoritelja, ljudski rod će odbaciti Sotonu i prikloniti se Stvoritelju; kada ljudski rod bude sasvim oprao prljavštinu sa svog tela i još jednom bude dobio ono čime ga Stvoritelj snabdeva i hrani, tada će se vratiti sećanje ljudskog roda, i u tom trenutku će se ljudski rod zaista vratiti pod vrhovnu vlast Stvoritelja.

14. decembar 2013. godine

Sâm Bog, jedinstveni II
Božja pravedna narav

Sada kada ste čuli prethodnu besedu o Božjem autoritetu, uveren sam da ste opremljeni mnogim rečima o tom pitanju. Koliko toga možete da prihvatite, dokučite i razumete sve će zavisiti od toga koliki trud u to uložite. Nadam se da ovoj stvari možete da pristupite ozbiljno; time nikako ne treba da se bavite polovično! Dakle, da li je spoznaja Božjeg autoriteta isto što i spoznaja sveukupnog Boga? Moglo bi se reći da je spoznaja Božjeg autoriteta početak spoznaje Samoga Boga, jedinstvenog, a moglo bi se reći i to da spoznaja Božjeg autoriteta znači da je neko već zakoračio kroz kapiju spoznaje suštine Samoga Boga, jedinstvenog. Ovo shvatanje je jedan deo spoznaje Boga. Šta je, dakle, drugi deo? Ovo je tema o kojoj bih danas želeo da govorim – o Božjoj pravednoj naravi.

Odabrao sam dva odlomka iz Biblije pomoću kojih ću govoriti o današnjoj temi: prvi se odnosi na Božje uništenje Sodome, koje se može pronaći u 1. Mojsijevoj 19:1-11 i 1. Mojsijevoj 19:24-25; drugi se odnosi na Božje izbavljenje Ninive, koje se može pronaći u Knjizi proroka Jone 1:1-2, pored trećeg i četvrtog poglavlja Knjige proroka Jone. Pretpostavljam da svi čekate da čujete šta imam da kažem o ova dva odlomka. Ono što kažem, naravno, ne može izaći van okvira spoznaje Samoga Boga i spoznaje Njegove suštine, međutim, šta će biti težište današnjeg govora? Zna li to iko od vas? Koji su delovi Mog govora o Božjem autoritetu privukli vašu pažnju? Zašto sam rekao da je samo Onaj koji poseduje takav autoritet i silu Sâm Bog? Šta sam time želeo da razjasnim? Šta sam želeo da iz toga naučite? Jesu li Božji autoritet i sila jedan aspekt načina na koji se izražava Njegova suština? Jesu li oni deo Njegove suštine, deo koji dokazuje Njegov identitet i status? Rasuđujući na osnovu ovih pitanja, možete li zaključiti šta nameravam da kažem? Šta želim da razumete? Razmislite o tome pažljivo.

Za tvrdoglavo protivljenje Bogu, čoveka uništava Božji gnev

Pre svega, pogledajmo nekoliko pasusa iz svetog spisa u kojima se opisuje Božje uništenje Sodome.

1. Mojsijeva 19:1-11 Stignu ona dva anđela uveče u Sodomu baš kada je Lot sedeo kod gradskih vrata. Kad ih je video, Lot im je pošao u susret, poklonio se licem do zemlje i rekao: „Molim vas, gospodo, svratite u dom svoga sluge da provedete noć i operete noge; onda uranite, pa nastavite svojim putem.“ Oni odgovoriše: „Ne, prespavaćemo na ulici.“ No, Lot ih je toliko saletao da su oni konačno svratili k njemu i ušli u njegovu kuću. Onda ih je ugostio, ispekao beskvasni hleb, pa su jeli. Ali pre nego što su legli na počinak, žitelji grada – muškarci Sodome, stari i mladi – sav narod do poslednjeg čoveka, opkole kuću. Onda pozvaše Lota i rekoše mu: „Gde su oni ljudi što noćas dođoše k tebi? Izvedi ih pred nas, da se upoznamo!“ Lot izađe k njima na ulaz, a vrata zatvori za sobom. Onda im reče: „Braćo moja, molim vas, ne činite tog zla! Evo, imam ovde dve ćerke koje još nisu bile u dodiru ni s jednim čovekom. Njih ću vam

izvesti, pa činite s njima što vam je volja; ali ovim ljudima ne činite ništa, jer su došli pod senku moga krova.“ Oni mu rekoše: „Skloni se odatle! Došao si ovde kao došljak, a već se postavljaš za sudiju. Sad ćemo s tobom da uradimo gore nego s njima.“ Onda silovito nasrnu na Lota i primaknu se vratima da ih razvale. Ali ona dvojica ispruže ruke, uvuku Lota k sebi i zatvore vrata. A one ljude što su bili pred vratima, stare i mlade, udare slepilom tako da nisu mogli da pronađu vrata.

1. Mojsijeva 19:24-25 Tada je Jahve Sodomu i Gomoru zasuo kišom od sumpora i ognja – s neba, od Jahvea – pa je uništio ove gradove i celu tu ravnicu, sve žitelje gradova i sve što je raslo na zemlji.

Iz ovih pasusa nije teško videti da su poročnost i iskvarenost Sodome već bili dostigli stepen odvratan i čoveku i Bogu, te da je u očima Božjim ovaj grad stoga zaslužio da bude uništen. Međutim, šta se događalo u gradu pre nego što je uništen? Kakvo nadahnuće mogu ljudi izvesti iz ovih događaja? Šta Božji stav prema ovim događajima ljudima pokazuje o Njegovoj naravi? Da bismo razumeli celu priču, pročitajmo pažljivo šta je zabeleženo u Svetom pismu…

Iskvarenost Sodome: razjarujuća za čoveka, razbešnjujuća za Boga

Te noći, Lot je primio od Boga dva glasnika i priredio im gozbu. Posle večere, pre nego što su legli, ljudi iz celog grada su opkolili Lotov dom i dozivali ga. U Svetom pismu je zabeleženo kako govore: „Gde su oni ljudi što noćas dođoše k tebi? Izvedi ih pred nas, da se upoznamo!“ Ko je izgovorio ove reči? Kome su one izgovorene? Ovo su bile reči stanovnika Sodome, izvikivane izvan Lotove kuće i namenjene da ih Lot čuje. Kakav je osećaj čuti ove reči? Da li si besan? Da li ti je muka od ovih reči? Da li u tebi kulja bes? Zar ove reči ne smrde na Sotonu? Možeš li preko njih da osetiš zlo i tamu u ovom gradu? Možeš li kroz njihove reči da osetiš svirepost i varvarstvo u ponašanju ovih ljudi? Možeš li kroz njihovo ponašanje da osetiš dubinu njihove iskvarenosti? Kroz sadržaj onoga što su rekli, nije teško uočiti da su njihova poročna priroda i divljačka narav dostigli nivo koji oni više ne mogu da kontrolišu. Sa izuzetkom Lota, svi do poslednje osobe u ovom gradu nisu se razlikovali od Sotone; i sâm pogled na neku drugu osobu nagonio je ove ljude da požele da joj naude ili je prožderu… Ove stvari ne samo da pružaju osećaj užasne i zastrašujuće prirode ovoga grada, i auru smrti koja ga okružuje, već pružaju i osećaj njegove poročnosti i krvavosti.

Kako je odreagovao Lot kada se našao licem u lice sa bandom neljudskih nasilnika, ljudima koji su bili ispunjeni sumanutom željom da proždiru ljudske duše? Prema Svetom pismu: „Molim vas, ne činite tog zla! Evo, imam ovde dve ćerke koje još nisu bile u dodiru ni s jednim čovekom. Njih ću vam izvesti, pa činite s njima što vam je volja; ali ovim ljudima ne činite ništa, jer su došli pod senku moga krova.“ Ono što je Lot mislio ovim rečima bilo je sledeće: bio je spreman da se odrekne svoje dve ćerke da bi zaštitio glasnike. Prema svakom razumnom proračunu, trebalo je da ovi ljudi pristanu na Lotove uslove i da dva glasnika ostave na miru; na kraju krajeva, ti glasnici su im bili potpuni stranci, ljudi koji nisu imali nikakve veze sa njima i koji nikada nisu naudili njihovim

interesima. Međutim, podstaknuti svojom poročnom prirodom, oni to nisu ostavili po strani, već su umesto toga pojačali svoje nasrtanje. Na ovom mestu, još jedna njihova izjava ljudima može nesumnjivo pružiti dodatni uvid u pravu, poročnu prirodu ovih ljudi, dok ljudima istovremeno omogućava da shvate i razumeju zbog čega je Bog poželeo da uništi ovaj grad.

Dakle, šta su sledeće rekli? Kao što se u Bibliji navodi: „'Skloni se odatle! Došao si ovde kao došljak, a već se postavljaš za sudiju. Sad ćemo s tobom da uradimo gore nego s njima.' Onda silovito nasrnu na Lota i primaknu se vratima da ih razvale." Zašto su hteli da razvale Lotova vrata? Razlog je u tome što su goreli od želje da naude toj dvojici glasnika. Šta je dovelo ove glasnike u Sodomu? Svrha njihovog dolaska bila je da spasu Lota i njegovu porodicu, ali su stanovnici grada pogrešno mislili da su došli da preuzmu zvanične funkcije. Ni ne pitajući za nameru glasnika, stanovnici grada su svoju želju da divljački naude ovoj dvojici glasnika zasnivali isključivo na pretpostavci; želeli su da naude dvojici ljudi koji nisu imali ništa sa njima. Jasno je da su stanovnici ovog grada sasvim izgubili svoju ljudskost i razum. Stepen njihovog ludila i divljaštva već se nije razlikovao od Sotonine poročne prirode kojom on ljudima nanosi štetu i proždire ih.

Kad su zahtevali od Lota da preda ove ljude, šta je Lot učinio? Iz teksta znamo da ih Lot nije predao. Da li je Lot poznavao ovu dvojicu glasnika Božjih? Naravno da nije! Ipak, zašto je uspeo da spase ovu dvojicu ljudi? Da li je znao šta su oni došli da urade? Iako nije znao razlog njihovog dolaska, znao je da su oni Božje sluge, pa ih je zato primio u svoju kuću. To što je ove sluge Božje mogao da nazove titulom „gospodina" pokazuje da je Lot bio uobičajeni sledbenik Božji, za razliku od drugih ljudi u Sodomi. Prema tome, kad su mu Božji glasnici došli, on je rizikovao sopstveni život da primi ovu dvojicu slugu u svoju kuću; osim toga, on je ponudio svoje dve ćerke u zamenu ne bi li zaštitio ovu dvojicu slugu. Ovo je bilo Lotovo pravedno delo; bio je to opipljiv izraz Lotove prirode-suštine, a takođe i razlog zašto je Bog poslao Svoje sluge da spasu Lota. Suočen sa opasnošću, Lot je zaštitio ovu dvojicu slugu ne obazirući se ni na šta drugo; čak je svoje dve ćerke pokušao da razmeni u zamenu za bezbednost slugu. Osim Lota, da li je u ovom gradu postojao još neko ko bi uradio ovakvo nešto? Kao što činjenice dokazuju – ne, nije postojao niko! Prema tome, podrazumeva se da su u Sodomi svi, osim Lota, bili meta uništenja, i to sa pravom – oni su to zaslužili.

Sodoma je potpuno uništena zbog izazivanja Božjeg gneva

Kada su stanovnici Sodome videli ovu dvojicu slugu, nisu pitali za razlog njihovog dolaska, niti je iko upitao jesu li došli da šire Božju volju. Naprotiv, oformili su rulju i, ne čekajući objašnjenje, došli su poput divljih pasa ili zlobnih vukova da dograbe ovu dvojicu slugu. Da li je Bog posmatrao ove stvari dok su se dešavale? Šta je u Svom srcu Bog mislio o ovakvom ljudskom ponašanju, o ovakvom događaju? Bog je odlučio da uništi ovaj grad; On nije oklevao ni čekao, niti je više pokazivao strpljenje. Došao je Njegov dan i on je krenuo sa poslom koji je želeo da obavi. Prema tome, u 1. Mojsijevoj 19:24-25

se navodi: „Tada je Jahve Sodomu i Gomoru zasuo kišom od sumpora i ognja – s neba, od Jahvea – pa je uništio ove gradove i celu tu ravnicu, sve žitelje gradova i sve što je raslo na zemlji.“ Ova dva stiha govore o metodi kojom je Bog uništio ovaj grad, kao i o stvarima koje je Bog uništio. Pre svega, u Bibliji se navodi da je Bog spalio grad ognjem, a da je obim ovog ognja bio dovoljan da uništi sve ljude i sve što je raslo na zemlji. Naime, oganj, koji pada sa neba, ne samo da je uništio grad, već je, takođe, uništio sve ljude i živa bića u njemu, sve dok nije preostao nijedan trag. Nakon što je grad uništen, zemlja je ostala bez živih bića; više nije bilo životne snage niti ikakvih znakova života. Ovaj grad je postao pustara, prazno mesto ispunjeno samrtnom tišinom. Na ovom mestu više neće biti zlih dela koja se čine protiv Boga, niti će više biti ubijanja i krvoprolića.

Zašto je Bog tako temeljno želeo da spali ovaj grad? Šta možete ovde da vidite? Da li je Bog zaista mogao da podnese da se ljudski rod i priroda, Njegove sopstvene tvorevine, ovako uništavaju? Ako možeš da razlučiš bes Boga Jahvea na osnovu ognja koji je bacio sa nebesa, onda nije teško videti koliki je bio Njegov bes, a sudeći prema metama Njegovog uništenja i stepenu do kojeg je ovaj grad uništen. Kada Bog prezire neki grad, On će mu izreći Svoju kaznu. Kad se Bog gnuša nekog grada, On će više puta upozoriti ljude kako bi ih obavestio o Svom besu. Međutim, kada Bog odluči da stvari okonča i uništi neki grad – odnosno, kada su Njegov gnev i veličanstvo uvređeni – On neće izricati dodatne kazne niti upozorenja. Umesto toga, direktno će ga uništiti. Učiniće da on sasvim nestane. Ovo je Božja pravedna narav.

Nakon ponovljenog neprijateljstva i otpora Sodome prema Njemu, Bog je sasvim istrebljuje

Sada kada imamo opšte razumevanje Božje pravedne naravi, možemo ponovo da usmerimo pažnju na grad Sodomu – mesto koje je Bog video kao grad greha. Razumevanjem suštine ovoga grada, možemo da shvatimo zašto je Bog poželeo da ga uništi i zašto ga je potpuno uništio. Na osnovu ovoga možemo spoznati Božju pravednu narav.

Iz ljudske perspektive, Sodoma je bila grad koji je u potpunosti mogao da zadovolji ljudsku pohlepu i ljudsko zlo. Primamljiv i očaravajuć, uz muziku i ples iz noći u noć, njegov napredak je ljude dovodio do očaranosti i ludila. Njegovo zlo je nagrizalo ljudska srca i očaralo ih do stanja izopačenosti. Bio je to grad u kome su divljali nečisti i zli duhovi; vrveo je od greha i ubistava, a vazduh je bio gust od krvavog, trulog smrada. Bio je to grad od kojeg se ljudima ledila krv u žilama, grad iz kojeg se odlazilo u stanju užasa. Niko u ovom gradu – ni muško ni žensko, ni mlado ni staro – nije tražio istiniti put; niko nije žudeo za svetlošću niti je čeznuo da se udalji od greha. Živeli su pod Sotoninom kontrolom, pod Sotoninom iskvarenošću i obmanom. Izgubili su svoju ljudskost, izgubili su razum i prvobitni cilj ljudskog postojanja. Počinili su bezbrojna zla dela protivljenja Bogu; odbijali su Božje vođstvo i opirali se Njegovoj volji. I upravo su njihova zla dela vodila ove ljude, grad i sve živo u njemu, korak po korak, do puta uništenja.

Iako u ova dva pasusa nisu zabeležene sve pojedinosti u vezi sa stepenom iskvarenosti stanovnika Sodome, već je umesto toga zabeleženo njihovo ponašanje prema dvojici Božjih slugu nakon njihovog dolaska u grad, postoji jednostavna činjenica koja otkriva stepen u kome je stanovništvo Sodome bilo iskvareno, zlo i opiralo se Bogu. Time se, takođe, razotkrivaju pravo lice i suština stanovnika grada. Ovi ljudi ne samo da su odbili da prihvate Božja upozorenja, već se nisu ni plašili Njegove kazne. Naprotiv, nipodaštavali su Božji bes. Slepo su se opirali Bogu. Ma šta da je On činio ili kako je to činio, njihova zlobna priroda se samo pojačavala i neprekidno su se suprotstavljali Bogu. Stanovništvo Sodome je bilo neprijateljski nastrojeno prema Božjem postojanju, Njegovom dolasku, Njegovoj kazni, a još i više prema Njegovim upozorenjima. Bili su izuzetno nadmeni. Proždirali su i povređivali sve ljude koji su mogli biti proždrani i povređeni, a nisu se drugačije poneli ni prema Božjim slugama. Kada je reč o svim zlim delima koja su počinili stanovnici Sodome, nanošenje štete Božjim slugama bio je samo vrh ledenog brega, a njihova poročna priroda koja se time otkrila zapravo je bila samo kap u ogromnom moru. Stoga je Bog odlučio da ih uništi ognjem. Nije koristio potop niti je koristio uragan, zemljotres, cunami niti bilo koji drugi metod da uništi grad. Šta je značilo to što je Bog koristio oganj da uništi ovaj grad? Značilo je potpuno uništenje grada; značilo je da je ovaj grad potpuno zbrisan sa lica zemlje da više ne postoji. „Uništenje“ se ovde ne odnosi samo na nestajanje oblika i strukture grada ili njegovog spoljnog izgleda; takođe znači da su duše ljudi u gradu prestale da postoje, da su potpuno istrebljene. Jednostavno rečeno, bili su uništeni svi ljudi, događaji i stvari koji su povezani sa gradom. Za stanovništvo tog grada neće biti narednog života niti ponovnog ovaploćenja; Bog ih je istrebio iz ljudskog roda Svog stvaranja, za vek vekova. Upotreba ognja označila je kraj greha na ovom mestu, kao i to da je greh bio zauzdan na tom mestu; ovaj greh će prestati da postoji i širi se. To je značilo da je Sotonino zlo izgubilo svoje plodno tle, kao i groblje koje mu je pružalo mesto za boravak i život. U ratu između Boga i Sotone, Božje korišćenje ognja jeste žig Njegove pobede kojim je Sotona žigosan. Uništenje Sodome predstavlja veliki pogrešan korak u Sotoninoj ambiciji da se suprotstavi Bogu kvarenjem i proždiranjem ljudi, a takođe je i ponižavajući znak vremena u razvoju ljudskog roda kada je čovek odbijao Božje vođstvo i prepustio se poroku. Pored toga, to je i zapis o pravom otkrivenju Božje pravedne naravi.

Kada je oganj koji je Bog poslao sa nebesa Sodomu pretvorio samo u pepeo, to je značilo da je grad nazvan „Sodoma“ nakon toga prestao da postoji, kao i sve u tom gradu. Uništen je Božjim besom, nestajući u Božjem gnevu i veličanstvu. Zahvaljujući Božjoj pravednoj naravi, Sodoma je dobila svoju pravednu kaznu i pravičan kraj. Do kraja postojanja Sodome došlo je zbog njenog zla, a i zahvaljujući Božjoj želji da više nikada ne pogleda ovaj grad, nijednog čoveka koji je u njemu živeo, niti jedno živo biće koje je izraslo u tom gradu. Božja „želja da više nikada ne pogleda ovaj grad“ jeste Njegov gnev, kao i Njegovo veličanstvo. Bog je spalio grad jer su njegova pokvarenost i greh doveli do toga da oseća bes, gađenje i gnušanje prema njemu i da poželi da više nikada ne

vidi ovaj grad niti ijednog čoveka ili živo biće u njemu. Nakon što je grad potpuno izgoreo, ostavljajući za sobom samo pepeo, on ja zaista prestao da postoji u Božjim očima; čak je i Njegovo sećanje na njega nestalo, bilo je izbrisano. To znači da oganj poslat sa nebesa nije samo uništio čitav grad Sodomu, nije samo uništio ljude u gradu koji su bili tako ispunjeni grehom, nije samo uništio sve stvari u gradu koje su bile ukaljane grehom; pored svih ovih stvari, oganj je, takođe, uništio sećanje na zlo ljudskog roda i njegov otpor prema Bogu. U ovome je bila Božja namera da spali grad.

Ovaj ljudski rod je postao iskvaren do krajnjih granica. Ovi ljudi nisu znali ko je Bog, niti odakle su sami poticali. Ako bi im pomenuo Boga, oni bi napadali, klevetali i bogohulili. Čak i kad su Božje sluge došle da prenesu Njegovo upozorenje, ovi iskvareni ljudi ne samo da nisu pokazivali znakove pokajanja i nisu napustili svoje poročno ponašanje, već su, naprotiv, drsko naudili Božjim slugama. Ono što su izrazili i otkrili bila je njihova priroda-suština krajnjeg neprijateljstva prema Bogu. Možemo da vidimo da je otpor ovih iskvarenih ljudi protiv Boga bio više od otkrivenja njihove iskvarene naravi, baš kao što je bio i više od slučaja klevete ili ruganja koji su naprosto nastajali zbog nedostatka razumevanja istine. Ni glupost ni neznanje nisu izazvali njihovo poročno ponašanje; na ovaj način su postupili ne zato što su bili prevareni, a zasigurno ne zato što su bili zavedeni. Njihovo ponašanje je dostiglo stepen nepodnošljivo drskog antagonizma, opiranja Bogu i galame upućene Njemu. Bez sumnje, ovakvo ljudsko ponašanje bi razbesnelo Boga i razbesnelo bi Njegovu narav – narav koja se ne sme vređati. Stoga je Bog direktno i otvoreno pustio Svoj gnev i Svoje veličanstvo; bilo je to istinsko otkrivenje Njegove pravedne naravi. Suočen sa gradom ogrezlim u grehu, Bog je poželeo da ga uništi na najbrži mogući način, da istrebi sve ljude u njemu i sveukupnost njihovih grehova na najpotpuniji način, da učini da stanovništvo ovog grada prestane da postoji i da zaustavi umnožavanje greha sa ovog mesta. Najbrži i najpotpuniji način da se to učini bio je da ga spali ognjem. Božji stav prema stanovništvu Sodome nije bilo napuštanje ni zanemarivanje. Umesto toga, On je upotrebio Svoj gnev, veličanstvo i autoritet da kazni, obori i potpuno uništi ove ljude. Njegov stav prema njima nije bio samo fizičko uništenje, već i uništenje duše, večno istrebljenje. Ovo je pravo značenje onoga što Bog misli pod rečima „da prestane da postoji“.

Iako je Božji gnev skriven i čoveku nepoznat, on ne podnosi uvredu

Božje postupanje prema celom ljudskom rodu, bezumnom i neukom kakav ljudski rod jeste, prvenstveno se zasniva na milosti i toleranciji. Sa druge strane, Njegov gnev se najveći deo vremena i u najvećem broju događaja čuva u tajnosti, a čoveku je nepoznat. Shodno tome, čoveku je teško da vidi kako Bog izražava Svoj gnev, a teško je i razumeti Njegov gnev. Budući da je tako, čovek Božji gnev doživljava kao svetlost. Kada se čovek suoči sa Božjim poslednjim delom i korakom tolerancije i praštanja za čoveka – odnosno, kada se na ljudski rod spusti poslednji Božji slučaj milosti i Njegovo poslednje upozorenje – ako ljudi i dalje budu koristili iste metode protivljenja Bogu i ne

učine nikakav napor da se pokaju, da isprave svoj put i prihvate Njegovu milost, Bog im tada više neće darivati Svoju toleranciju i strpljenje. Naprotiv, Bog će u tom trenutku povući Svoju milost. Nakon toga, On će poslati samo Svoj gnev. On Svoj gnev može izraziti na različite načine, baš kao što može da koristi različite metode da kažnjava i uništava ljude.

Božje korišćenje ognja da uništi grad Sodomu jeste Njegov najbrži metod potpunog uništenja ljudskog roda ili bilo koje druge stvari. Spaljivanjem stanovnika Sodome uništeno je više od njihovih fizičkih tela; uništeni su svi njihovi duhovi, duše i tela, čime je obezbeđeno da ljudi u tom gradu prestanu da postoje kako u materijalnom svetu tako i u svetu koji je za čoveka nevidljiv. Ovo je jedan od načina na koji Bog otkriva i izražava Svoj gnev. Ovaj način otkrivenja i izražavanja jeste jedan aspekt suštine Božjeg gneva, baš kao što je on prirodno i otkrivenje suštine Božje pravedne naravi. Kada Bog pošalje Svoj gnev, On prestaje da otkriva ikakvu milost ili dobrotu, i više ne pokazuje Svoju toleranciju i strpljenje; ne postoji osoba, stvar niti razlog koji mogu da Ga ubede da i dalje bude strpljiv, da ponovo dâ Svoju milost, da još jednom daruje Svoju toleranciju. Umesto ovih stvari On će, bez ikakvog oklevanja, poslati Svoj gnev i veličanstvo, čineći ono što želi. On će učiniti ove stvari na brz i čist način u skladu sa Svojim sopstvenim željama. Ovo je način na koji Bog šalje Svoj gnev i veličanstvo, koje čovek ne sme da uvredi, a takođe je i izraz jednog aspekta Njegove pravedne naravi. Kada ljudi posvedoče tome kako Bog pokazuje Svoju brigu i ljubav prema čoveku, oni nisu u stanju da otkriju Njegov gnev, da vide Njegovo veličanstvo niti da osete Njegovu netrpeljivost prema uvredi. Ove stvari su ljude oduvek navodile da veruju da je Božja pravedna narav isključivo ona sazdana od milosti, tolerancije i ljubavi. Međutim, kada čovek vidi kako Bog uništava grad ili kako prezire ljudski rod, Njegov bes u uništenju čoveka i Njegovo veličanstvo omogućavaju ljudima da sagledaju drugu stranu Njegove pravedne naravi. To je Božja netrpeljivost prema uvredi. Božja narav koja ne podnosi nikakvu uvredu nadilazi maštu svakog stvorenog bića, a među nestvorenim bićima, nijedno nije u stanju da se u nju upliće niti da na nju utiče; još manje se ona može predstavljati kao sopstvena ili oponašati. Prema tome, ovaj aspekt Božje naravi jeste onaj koji bi ljudski rod trebalo najviše da poznaje. Jedino Sâm Bog ima ovakvu narav i jedino Sâm Bog poseduje ovakvu narav. Bog poseduje ovakvu pravednu narav zato što On prezire poročnost, tamu, buntovništvo i Sotonina zla dela – koja kvare i proždiru ljudski rod – zato što prezire sva grešna dela koja su u suprotnosti s Njim, kao i zbog Svoje svete i neukaljane suštine. Zbog toga On neće podnositi da Mu se ijedno od stvorenih ili nestvorenih bića otvoreno suprotstavi ili da Ga ospori. Dovoljno je da čak i pojedinac, kome je On nekada pokazao milost ili koga je izabrao, izazove Njegovu narav i prekrši Njegova načela strpljenja i tolerancije, i Bog će, bez i najmanje milosti ili oklevanja, osloboditi i otkriti Svoju pravednu narav koja ne podnosi nikakvu uvredu.

Božji gnev je brana za sve sile pravde i sve pozitivne stvari

Razumevanjem ovih primera iz Božjeg govora, misli i postupaka, da li si u stanju da shvatiš Božju pravednu narav, narav koja neće trpeti uvredu od čoveka? Ukratko, bez obzira na to u kojoj meri čovek to može da razume, ovo je aspekt naravi Samoga Boga i Njemu je jedinstven. Božja netrpeljivost prema uvredi jeste Njegova jedinstvena suština; Božji gnev je Njegova jedinstvena narav; Božje veličanstvo je Njegova jedinstvena suština. Načelo u pozadini Božjeg besa je pokazatelj Njegovog identiteta i statusa, koje samo On poseduje. Podrazumeva se da je ovo načelo takođe i simbol suštine Samog jedinstvenog Boga. Božja narav je Njegova nerazdvojiva suština, koja se uopšte ne menja protokom vremena, niti se menja promenom geografske lokacije. Njegova suštinska narav jeste Njegova unutrašnja suština. Bez obzira na to na kome On obavlja svoje delo, Njegova se suština ne menja, kao ni Njegova pravedna narav. Kada neko razbesni Boga, ono što Bog šalje jeste Njegova suštinska narav; u tom trenutku načelo u pozadini Njegovog besa se ne menja, kao ni Njegov jedinstven identitet i status. On ne postaje besan zbog promene u Svojoj suštini ili zbog toga što različiti elementi proističu iz Njegove naravi, već zato što čovekovo protivljenje Njemu vređa Njegovu narav. Čovekovo nepodnošljivo izazivanje Boga ozbiljno je osporavanje Božjeg sopstvenog identiteta i statusa. Prema Božjem mišljenju, kada Ga čovek izaziva, čovek Ga osporava i ispituje Njegov bes. Kada se čovek protivi Bogu, kada čovek osporava Boga, kada čovek neprestano ispituje Božji bes – a to je u onim vremenima kada greh uzima maha – Božji gnev će se prirodno otkriti i predstaviti. Prema tome, Božji izraz Njegovog gneva jeste simbol toga da će sve zle sile prestati da postoje, kao i simbol toga da će sve neprijateljske sile biti uništene. Ovo je jedinstvenost Božje pravedne naravi i Božjeg gneva. Kada su Božje dostojanstvo i svetost izazvani, kada čovek ometa sile pravde i ne vidi ih, tada će Bog poslati Svoj gnev. Zahvaljujući Božjoj suštini, sve te sile na zemlji koje osporavaju Boga, protive Mu se i sa Njim se nadmeću, jesu zle, iskvarene i nepravedne; potiču od Sotone i njemu pripadaju. Pošto je Bog pravedan, sazdan od svetlosti i besprekorno svet, otud će sve što je zlo, iskvareno i što pripada Sotoni nestati kada se oslobodi Božji gnev.

Iako je izlivanje Božjeg gneva jedan aspekt izražavanja Njegove pravedne naravi, Božji bes nikako nije neselektivan u pogledu svoje mete niti je bez načela. Naprotiv, Bog se uopšte lako ne razbesni, niti tek tako otkriva Svoj gnev i veličanstvo. Štaviše, Božji gnev je prilično kontrolisan i odmeren; to se nikako ne može uporediti sa načinom na koji se čovek najčešće razbesni ili iskaljuje svoj bes. U Bibliji su zabeleženi mnogi razgovori između čoveka i Boga. Reči pojedinih ljudi koji su učestvovali u tim razgovorima bile su plitke, neuke i detinjaste, ali Bog nije udario na njih niti ih je osudio. Konkretno, tokom Jovove kušnje, kako se Bog Jahve ponašao prema trojici Jovovih prijatelja i ostalima nakon što je čuo reči koje su izgovorili Jovu? Da li ih je On osudio? Da li je na njih bio besan? Nije učinio ništa od toga! Umesto toga, On je rekao Jovu da

preklinje u njihovo ime i da se moli za njih, a njihove greške Sâm Bog nije uzeo k srcu. Svi ovi primeri predstavljaju osnovni stav sa kojim se Bog odnosi prema ljudskom rodu, iskvarenom i neukom kakav jeste. Prema tome, oslobađanje Božjeg gneva nikako nije izražavanje Njegovog raspoloženja, niti je način kojim On daje oduška Svojim osećanjima. Nasuprot čovekovom nerazumevanju, Božji gnev nije potpuni izliv besa. Bog oslobađa Svoj gnev ne zato što nije u stanju da kontroliše Svoje sopstveno raspoloženje niti zato što je Njegov bes dostigao tačku ključanja, pa mora da ga iskali na nečemu. Naprotiv, Njegov gnev je prikaz i pravi izraz Njegove pravedne naravi i simbolično otkrivenje Njegove svete suštine. Bog je gnev i On ne podnosi da bude uvređen – to ne znači da Božji bes ne pravi razliku među uzrocima niti da je neprincipijelan; upravo je iskvareni ljudski rod taj koji polaže isključivo pravo na neprincipijelne, nasumične izlive besa, one vrste besa koja ne pravi razliku među uzrocima. Jednom kada čovek stekne status, teško će mu biti da kontroliše svoje raspoloženje, pa će uživati u prilici da izrazi svoje nezadovoljstvo i dâ oduška svojim emocijama; često će se razbesneti bez ikakvog očiglednog razloga, kako bi otkrio svoju sposobnost i drugima stavio do znanja da se njegov status i identitet razlikuju od onih kod običnih ljudi. Naravno, i iskvareni ljudi bez statusa često gube kontrolu. Njihov bes je često izazvan narušavanjem njihovih privatnih interesa. Kako bi zaštitili svoj sopstveni status i dostojanstvo, često će davati oduška svojim emocijama i otkrivati svoju nadmenu prirodu. Čovek će se razbesneti i dati oduška svojim emocijama kako bi odbranio i podržao postojanje greha, a ovi postupci su načini na koje čovek izražava svoje nezadovoljstvo; prepuni su nečistoća, smicalica i spletki, ljudske iskvarenosti i zla, a više od svega, prepuni su čovekovih sumanutih ambicija i želja. Kada se pravda sukobi sa poročnošću, čovekov bes se neće rasplamsati u odbrani postojanja pravde ili u njenom podržavanju; naprotiv, kada su sile pravde ugrožene, izložene progonu i napadnute, čovekov stav je u tome da to previđa, izbegava ili da ustukne. Međutim, kad se suoči sa silama zla, čovekov stav je u tome da bude susretljiv, da se klanja i provuče. Prema tome, čovekovo davanje oduška predstavlja izlaz za sile zla, izraz osionog i nezaustavljivog zlog ponašanja čoveka od krvi i mesa. Međutim, kada Bog pošalje Svoj gnev, sve zle sile će biti zaustavljene, svi grehovi koji štete čoveku će biti zauzdani, sve neprijateljske sile koje ometaju Božje delo postaće vidljive, izdvojene i proklete, a svi Sotonini saučesnici koji se suprotstavljaju Bogu će biti kažnjeni i istrebljeni. Na njihovom mestu, Božje delo će se odvijati bez ikakvih prepreka, Božji plan upravljanja će nastaviti da se razvija korak po korak prema rasporedu, a Božji izabrani narod će biti oslobođen od Sotoninog uznemiravanja i obmane, pri čemu će oni koji slede Boga uživati u Božjem vođstvu i opskrbi u mirnom i spokojnom okruženju. Božji gnev je zaštita koja sprečava da se sve zle sile umnože i podivljaju, a takođe je i brana koja štiti postojanje i širenje svih stvari koje su pravedne i pozitivne, i večno ih čuva od potiskivanja i podrivanja.

Možete li da vidite suštinu Božjeg gneva u Njegovom uništenju Sodome? Ima li još nečeg pomešanog sa Njegovim besom? Je li Božji bes sasvim čist? Da upotrebim

ljudske reči, da li je Božji gnev neukaljan? Ima li ikakve obmane u pozadini Njegovog gneva? Ima li ikakve zavere? Nekih neizrecivih tajni? Mogu vam reći krajnje ozbiljno i svečano: ne postoji nijedan deo Božjeg gneva koji može izazvati sumnju. Njegov bes je potpun, neukaljan bes u kome nema drugih namera niti ciljeva. Razlozi u pozadini Njegovog besa su čisti, nevini i ne podležu nikakvoj kritici. On je prirodno otkrivenje i prikaz Njegove svete suštine; on je nešto što niko u celom postanju ne poseduje. Ovo je deo Božje jedinstvene pravedne naravi, a takođe i upadljiva razlika između odgovarajućih suština Stvoritelja i Njegove tvorevine.

Bez obzira na to da li se neko razbesni pred očima drugih ili iza njihovih leđa, svako ima drugačiju nameru i svrhu sopstvenog besa. Možda izgrađuje sopstveni prestiž ili možda brani svoje interese, čuva svoj ugled ili čuva obraz. Neki su uzdržani u svom besu, dok su drugi preki i svom besu dopuštaju da bukne kad god požele, bez imalo ustezanja. Ukratko, čovekov bes potiče iz njegove iskvarene naravi. Koja god da je njegova svrha, ona potiče od tela i od prirode; nema nikakve veze sa pravdom ili nepravdom jer ništa u čovekovoj prirodi-suštini ne odgovara istini. Prema tome, iskvarenu ljudsku narav i Božji gnev ne treba pominjati u istom kontekstu. Bez izuzetka, ponašanje čoveka kojeg je iskvario Sotona započinje željom da se zaštiti iskvarenost i svakako je zasnovano na iskvarenosti; upravo zato se čovekov bes ne može pominjati u istom kontekstu sa Božjim gnevom, koliko god da čovekov bes u teoriji može delovati ispravno. Kada Bog pošalje Svoj bes, zle sile su zauzdane i zle stvari uništene, dok pravedne i pozitivne stvari počinju da uživaju Božju brigu i zaštitu i omogućeno im je nesmetano postojanje. Bog šalje Svoj gnev zato što nepravedne, negativne i zle stvari remete, ometaju ili uništavaju normalnu aktivnost i razvoj pravednih i pozitivnih stvari. Cilj Božjeg besa nije da zaštiti Svoj sopstveni status i identitet, već da zaštiti postojanje pravednih, pozitivnih, lepih i dobrih stvari, da zaštiti zakone i poredak normalnog opstanka ljudskog roda. Ovo je osnovni uzrok Božjeg gneva. Božji bes je sasvim ispravno, prirodno i istinito otkrivenje Njegove naravi. U Njegovom besu nema skrivenih motiva niti ima prevare ili zavere, a kamoli želja, lukavosti, zlobe, nasilja, zla ili ikakve druge osobine svojstvene iskvarenom ljudskom rodu. Pre nego što Bog pošalje Svoj bes, On je već sasvim jasno i potpuno sagledao suštinu svake stvari, i već je formulisao tačne i jasne definicije i zaključke. Dakle, Božji cilj u svemu što čini kristalno je jasan, kao i Njegov stav. On nije zbunjen, slep, impulsivan ili nemaran, a zasigurno nije neprincipijelan. Ovo je praktični aspekt Božjeg gneva, a upravo zbog ovog praktičnog aspekta Božjeg gneva ljudski rod je dostigao svoje normalno postojanje. Bez Božjeg gneva, ljudski rod bi posrnuo u nenormalne uslove života i sve pravedne, lepe i dobre stvari bi bile uništene i prestale bi da postoje. Bez Božjeg gneva, zakoni i pravila postojanja za stvorena bića bili bi prekršeni ili čak potpuno podriveni. Od stvaranja čoveka, Bog je neprekidno koristio Svoju pravednu narav da zaštiti i održi normalno postojanje ljudskog roda. Budući da Njegova pravedna narav sadrži gnev i veličanstvo, svi zli ljudi, stvari i predmeti i sve ono što remeti normalno postojanje ljudskog roda i šteti

mu, bivaju kažnjeni, kontrolisani i uništeni kao rezultat Njegovog gneva. Tokom proteklih nekoliko milenijuma, Bog je neprekidno koristio Svoju pravednu narav da obori i uništi sve vrste nečistih i zlih duhova koji se opiru Bogu i ponašaju kao Sotonini saučesnici i sluge u Božjem delu upravljanja ljudskim rodom. Prema tome, Božje delo spasenja čoveka oduvek je napredovalo prema Njegovom planu. To znači da zahvaljujući postojanju Božjeg gneva, najpravedniji ciljevi ljudskog roda nikada nisu uništeni.

Sada kada ste razumeli suštinu Božjeg gneva, sasvim je sigurno da morate još bolje da razumete kako da razaznate Sotonino zlo!

Iako Sotona deluje humano, pravedno i čestito, Sotonina suština je okrutna i zla

Sotona gradi svoju reputaciju obmanjujući ljude i često se predstavlja kao prethodnica i uzor pravednosti. Pod lažnim izgovorom da štiti pravednost, on škodi ljudima, proždire njihove duše i koristi se svakojakim sredstvima da otupi, obmane i podstakne čoveka. Njegov cilj je da navede čoveka da odobri njegovo zlo ponašanje i prikloni mu se, da natera čoveka da mu se pridruži u suprotstavljanju Božjem autoritetu i suverenosti. Međutim, kada neko prozre njegove smicalice i spletke i prozre njegove podle osobine, i kada više ne želi da ga Sotona i dalje gazi i zavarava ili da i dalje bude u njegovom ropstvu, ili da bude kažnjen i uništen zajedno sa njim, tada Sotona menja svoje prethodne crte sveca i skida svoju lažnu masku da bi otkrio svoje pravo lice, koje je zlo, podlo, ružno i divljačko. On bi najviše voleo da istrebi sve one koji odbijaju da ga slede i koji se opiru njegovim zlim silama. U tom trenutku Sotona više ne može imati častan izgled dostojan poverenja; umesto toga, ispod ovčijeg runa se otkrivaju njegove ružne i đavolske osobine. Jednom kada se Sotonine smicalice iznesu na videlo i njegove prave osobine budu razotkrivene, on će pobesneti i ispoljiti svoje varvarstvo. Njegova želja da naudi ljudima i proždire ih nakon toga će se samo pojačati. To je stoga što se on razbesni kada čovek otkrije pravu istinu, pa započinje da gradi snažnu osvetoljubivost prema čoveku zbog njegove težnje da žudi za slobodom i svetlošću i za oslobođenjem iz njegovog ropstva. Njegov bes ima za cilj da odbrani i podrži njegovo zlo, a takođe je pravo otkrivenje njegove divljačke prirode.

U svakom slučaju, Sotonino ponašanje razotkriva njegovu zlu prirodu. Od svih zlih dela koje je Sotona izvršio nad čovekom – od njegovih ranih nastojanja da zavede čoveka da ga sledi, preko njegovog iskorišćavanja čoveka, u kome čoveka uvlači u svoja zla dela, do njegove osvetoljubivosti prema čoveku nakon što njegove prave osobine budu razotkrivene i nakon što ga čovek prepozna i napusti – nijedan od ovih postupaka ne propušta da razotkrije Sotoninu zlu suštinu, niti da dokaže činjenicu da Sotona nema nikakve veze sa pozitivnim stvarima i da je Sotona izvor svih zala. Svaki njegov postupak štiti njegovo zlo, osigurava nastavak njegovih zlih dela, ide protiv pravednih i pozitivnih stvari i uništava zakone i poredak normalnog postojanja ljudskog roda. Ovi Sotonini postupci su neprijateljski prema Bogu i biće uništeni Božjim gnevom. Iako Sotona

poseduje sopstveni bes, njegov bes je samo sredstvo da dâ oduška svojoj zloj prirodi. Razlog zbog koga je Sotona ogorčen i besan je u sledećem: njegove besprizorne smicalice su razotkrivene; nije se lako izvukao sa svojim spletkama; njegova sumanuta ambicija i želja da zameni Boga i ponaša se kao Bog su srušeni i onemogućeni; a njegov cilj da kontroliše ceo ljudski rod sada je uzaludan i nikada se neće ostvariti. Božje neprekidno prizivanje Sopstvenog gneva, svaki put iznova, sprečilo je da se ostvare Sotonine spletke i suzbilo širenje i divljanje Sotoninog zla. Iz tog razloga, Sotona istovremeno mrzi Božji gnev i boji ga se. Svaki put kad se Božji gnev spusti, on ne samo da razotkriva Sotonin pravi podli izgled, već i na svetlo dana iznosi Sotonine zle želje, a time bivaju ogoljeni razlozi za Sotonin bes prema ljudskom rodu. Erupcija Sotoninog besa predstavlja pravo otkrivenje njegove zle prirode i razotkrivanje njegovih smicalica. Naravno, svaki put kada se Sotona razbesni to predstavlja proglas uništenja zlih stvari i zaštitu i nastavak odvijanja pozitivnih stvari; to je proglas činjenice da Božji gnev ne sme biti uvređen!

Da bi spoznao Božju pravednu narav, čovek se ne sme oslanjati na iskustvo i maštu

Kada se suočiš sa Božjim sudom i grdnjom, da li ćeš reći da je Božja reč ukaljana? Hoćeš li reći da Božji bes ima svoju pozadinu i da je ukaljan? Hoćeš li klevetati Boga, uz reči da Njegova narav nije nužno sasvim pravedna? Kada se baviš svakim Božjim delom, prvo moraš biti siguran da u Božjoj pravednoj naravi nema nikakvih drugih elemenata, da je ona sveta i besprekorna. Ova dela obuhvataju udaranje, kažnjavanje i uništenje ljudskog roda. Bez izuzetka, svako Božje delo se čini uz strogo poštovanje Njegove suštinske naravi i Njegovog plana i ne obuhvata nijedan deo ljudskog znanja, tradicije i filozofije. Svako Božje delo je izraz Njegove naravi i suštine i nije povezano ni sa čim što pripada iskvarenom ljudskom rodu. Ljudski rod ima predstavu da su samo Božja ljubav, milost i tolerancija prema čoveku besprekorni, neukaljani i sveti, a niko ne zna da su Božji bes i Njegov gnev takođe neukaljani; osim toga, niko nije razmišljao o pitanjima kao što su: zašto Bog ne podnosi uvredu ili zašto je Njegov bes tako veliki. Naprotiv, neki Božji gnev pogrešno smatraju za lošu narav, kao što je ona kod iskvarenog ljudskog roda, i pogrešno poistovećuju Božji bes sa besom iskvarenog ljudskog roda. Oni čak pogrešno pretpostavljaju da je Božji bes isti kao prirodno otkrivenje iskvarene naravi ljudskog roda i da je oslobađanje Božjeg gneva poput besa iskvarenih ljudi kada se suoče sa nekom nesrećnom situacijom, te veruju da je oslobađanje Božjeg gneva izraz Njegovog raspoloženja. Nakon ovog zagovora, nadam se da niko od vas više neće imati pogrešna shvatanja, zamišljanja ili nagađanja u pogledu Božje pravedne naravi. Nakon što ste čuli Moje reči, nadam se da u svojim srcima možete istinski da prepoznate gnev Božje pravedne naravi, da možete da ostavite po strani sva prethodna pogrešna shvatanja Božjeg gneva i da možete da promenite svoja pogrešna verovanja i gledišta o suštini Božjeg gneva. Osim toga, nadam

se da u svojim srcima možete imati tačnu definiciju Božje naravi, da više nećete imati nikakve sumnje u pogledu Božje pravedne naravi, te da Božjoj istinskoj naravi nećete nametati nikakvo ljudsko rasuđivanje ili zamišljanje. Božja pravedna narav jeste Božja sopstvena istinska suština. Ona nije nešto što je napisao ili oblikovao čovek. Njegova pravedna narav jeste Njegova pravedna narav i nema nikakve veze niti spone ni sa čim stvorenim. Sâm Bog jeste Sâm Bog. On nikada neće postati deo stvorenog, a čak i ako postane pripadnik stvorenih bića, Njegova suštinska narav i suština neće se promeniti. Prema tome, bogopoznanje nije isto što i spoznaja nekog predmeta; spoznati Boga nije isto što i razlučivanje neke stvari niti je isto što i razumevanje čoveka. Ako, da bi spoznao Boga, koristiš svoj koncept ili metod za spoznaju nekog predmeta ili za razumevanje osobe, onda nikada nećeš moći da stekneš znanje o Bogu. Spoznaja Boga ne znači oslanjanje na iskustvo ili maštu, te stoga nikada ne smeš Bogu da namećeš svoje iskustvo ili maštu; koliko god da tvoje iskustvo i mašta mogu biti bogati, oni su ipak ograničeni. Štaviše, tvoja mašta ne odgovara činjenicama, a još manje istini, i u neskladu je sa Božjom istinskom naravi i suštinom. Ako se uzdaš u svoju maštu da bi razumeo Božju suštinu, osuđen si na neuspeh. Jedini put je sledeći: prihvati sve što dolazi od Boga, a zatim to postepeno proživljavaj i shvataj. Doći će dan kada će te Bog prosvetiti da Ga zaista razumeš i spoznaš zbog tvoje saradnje i zbog tvoje gladi i žeđi za istinom. Hajde da ovim zaključimo ovaj deo našeg razgovora.

Ljudski rod zadobija Božju milost i toleranciju kroz iskreno pokajanje

U nastavku sledi biblijska priča o „Božjem spasenju Ninive“.

Knjiga proroka Jone 1:1-2 Reč Jahveova dođe Joni, Amitajevom sinu: „Ustani i pođi u Ninivu, u taj veliki grad, te protiv njega zavapi, jer je zloba žitelja njegovih do Mene doprla.“

Knjiga proroka Jone 3 Joni po drugi put dođe reč Jahveova: „Ustani i idi u Ninivu, taj veliki grad, i propovedaj im ono što sam ti zapovedio“. Jona ustade i ode u Ninivu, sledeći reč Jahveovu. A Niniva beše veliki grad, na tri dana hoda odatle. Kad je ušao u grad, Jona je išao samo dan hoda propovedajući: „Još četrdeset dana i Niniva će biti uništena.“ Ninivljani su poverovali Bogu; proglasili su post, pa su se, od najvećeg do najmanjeg, obukli u kostret. Kad je vest došla do cara, on je ustao sa svog prestola, skinuo svoje ruho, stavio na sebe kostret i seo u pepeo. Onda je zapovedio da viču po Ninivi: „Po nalogu cara i njegovih velikaša: ’Ni čovek ni stoka, bilo krupna ili sitna, ne sme ništa okusiti! Neka ne pasu i ne piju vodu. Neka se i stoka i ljudi pokriju kostreću, i neka iz sve snage prizivaju Boga. Neka se svako odvrati od svoga zlog puta i od nasilja koje je činio. Ko zna? Možda će se Bog odvratiti i milostivo odustati od svog ljutog gneva, pa ne izginemo.’“ Bog je video njihova dela, kako su se odvratili od svojih zlih puteva, pa je odustao od nesreće, koju je rekao da će izvršiti nad njima. I tako je nije izvršio.

Knjiga proroka Jone 4 Jona se tada veoma ozlovoljio i naljutio. I pomolio se Jahveu: „O, Jahve! Nisam li ja baš ovo rekao dok sam bio u svojoj zemlji? U Tarsis sam i pobegao zato što sam znao da si ti Bog blagostiv i milostiv, ne naljutiš se lako, bogat si milosrđem i sažališ se nad nesrećom. Zato, Jahve, uzmi sada moj život, jer je bolje da umrem nego da živim.“ Jahve reče:

„Ljutiš li se s pravom?“ Jona izađe iz grada i smesti se istočno od grada. Tamo je sebi načinio kolibu i seo u nju, u hlad, da vidi šta će Jahve učiniti s gradom. A Bog Jahve učini da bršljan izraste nad Jonom, da pruža senku nad njegovom glavom, da okonča njegovu zlovolju. Jona se izrazito obradovao bršljanu. Ali sutradan, u zoru, Bog zapovedi crvu da podgrize bršljan, tako da je bršljan uvenuo. Kad je granulo sunce, Bog je učinio da dune vetar s istoka; sunce je peklo Joninu glavu, pa je smalaksao. Želeći da umre, rekao je: „Bolje da umrem, nego da živim.“ Bog upita Jonu: „Gneviš li se s pravom zbog bršljana?“ On odgovori: „Da, s pravom sam ljut nasmrt.“ Jahve mu reče: „Ti si se sažalio na bršljan oko koga se nisi potrudio, niti si ga uzgojio; jedne noći je niknuo, a druge noći je uvenuo. A meni da ne bude žao Ninive, velikog grada u kome ima više od stotinu dvadeset hiljada ljudi, koji ne znaju šta je desno a šta levo, i mnogo stoke?“

Rezime priče o Ninivi

Iako je priča o „Božjem spasenju Ninive“ kratka, omogućava nam da sagledamo drugu stranu Božje pravedne naravi. Da bismo tačno razumeli od čega se ta strana sastoji, moramo se vratiti Svetom pismu i razmotriti jedan od Božjih postupaka koji je preduzeo tokom Svog dela.

Pogledajmo prvo početak ove priče: „Reč Jahveova dođe Joni, Amitajevom sinu: ’Ustani i pođi u Ninivu, u taj veliki grad, te protiv njega zavapi, jer je zloba žitelja njegovih do Mene doprla’“ (Knjiga proroka Jone 1:1-2). U ovom pasusu iz svetih spisa, znamo da je Bog Jahve naredio Joni da ode u grad Ninivu. Zašto je naredio Joni da ode u ovaj grad? Biblija je u ovome vrlo jasna: zloba stanovništva u ovom gradu uzdigla se pred Boga Jahvea, pa je stoga poslao Jonu da im objavi šta On namerava da učini. Iako nema nikakvih zapisa o tome ko je bio Jona, to, naravno, nema nikakve veze sa spoznajom Boga, pa stoga ne morate ni da razumete ovog čoveka, Jonu. Treba da znate samo ono što je Bog naredio Joni da učini i koji su bili Božji razlozi da takvo nešto učini.

Upozorenje Boga Jahvea stiže do Ninivljana

Pređimo sada na drugi pasus, trećeg poglavlja Knjiga proroka Jone: „Kad je ušao u grad, Jona je išao samo dan hoda propovedajući: ’Još četrdeset dana i Niniva će biti uništena.’“ Ovo su reči koje je Bog neposredno preneo Joni da saopšti Ninivljanima, tako da su, naravno, to reči koje je Jahve želeo da kaže Ninivljanima. Ove reči poručuju ljudima da je Bog počeo da se gnuša i da mrzi ljude u gradu zato što se njihova zloba podigla do Njegovog pogleda, i da je zato želeo da uništi ovaj grad. Međutim, pre nego što Bog uništi grad, to će objaviti Ninivljanima i istovremeno im pružiti priliku da se pokaju za svoju zlobu i da počnu iznova. Ova prilika će potrajati četrdeset dana, ni dan duže. Drugim rečima, ako se ljudi u gradu ne pokaju, ne priznaju svoje grehe i ne poklone se pred Bogom Jahveom u roku od četrdeset dana, Bog će uništiti ovaj grad kao što je uništio Sodomu. To je ono što je Bog Jahve želeo da poruči stanovništvu Ninive. Očigledno, ovo nije bila jednostavna izjava. Ne samo da je ona prenela bes Boga Jahvea, već je prenela i Njegov stav prema Ninivljanima, dok je istovremeno poslužila kao svečano upozorenje ljudima

koji žive u ovom gradu. Ovo upozorenje im je poručivalo da su njihova zla dela zaslužila mržnju Boga Jahvea i da će ih ona uskoro dovesti na samu ivicu sopstvenog uništenja. Stoga je život svakog stanovnika Ninive bio u neposrednoj opasnosti.

Oštar kontrast između reagovanja Ninive i Sodome na upozorenje Boga Jahvea

Šta znači biti uništen? U govornom smislu to znači da nešto više ne postoji. Ali na koji način? Ko bi mogao da uništi ceo grad? Naravno, bilo bi nemoguće da čovek izvrši takav čin. Stanovnici Ninive nisu bili budale; čim su čuli ovaj proglas, došli su na ideju. Znali su da je proglas došao od Boga, znali su da će Bog izvršiti Svoje delo i znali su da je njihova zloba razbesnela Boga Jahvea i na njih navukla Njegov bes, te da će uskoro biti uništeni zajedno sa svojim gradom. Kako su se stanovnici grada ponašali nakon što su čuli upozorenje Boga Jahvea? U Bibliji se detaljno opisuje kako su ljudi reagovali, od cara sve do običnih ljudi. U Svetom pismu su zabeležene sledeće reči: „Ninivljani su poverovali Bogu; proglasili su post, pa su se, od najvećeg do najmanjeg, obukli u kostret. Kad je vest došla do cara, on je ustao sa svog prestola, skinuo svoje ruho, stavio na sebe kostret i seo u pepeo. Onda je zapovedio da viču po Ninivi: 'Po nalogu cara i njegovih velikaša: „Ni čovek ni stoka, bilo krupna ili sitna, ne sme ništa okusiti! Neka ne pasu i ne piju vodu. Neka se i stoka i ljudi pokriju kostreću, i neka iz sve snage prizivaju Boga. Neka se svako odvrati od svoga zlog puta i od nasilja koje je činio. (…)“'“ (Knjiga proroka Jone 3:5-9).

Nakon što su čuli proglas Boga Jahvea, stanovnici Ninive su pokazali potpuno suprotan stav od stanovnika Sodome – dok su se stanovnici Sodome otvoreno suprotstavili Bogu, nastavljajući i dalje sa zlom, Ninivljani, nakon što su čuli ove reči, nisu zanemarili ovo pitanje niti su se opirali. Umesto toga, oni su poverovali Bogu i proglasili su post. Šta na ovom mestu znači reč „poverovali“? Sama reč ukazuje na veru i pokornost. Ako za objašnjenje ove reči koristimo stvarno ponašanje Ninivljana, ona znači da su poverovali da Bog može i hoće da učini ono što je rekao i da su spremni da se pokaju. Da li su stanovnici Ninive osetili strah pred neposrednom katastrofom? Upravo je njihovo verovanje unelo strah u njihova srca. Prema tome, čime možemo dokazati verovanje i strah Ninivljana? Kao što se u Bibliji kaže: „(…) proglasili su post, pa su se, od najvećeg do najmanjeg, obukli u kostret“. To znači da su Ninivljani zaista poverovali, te da je iz tog verovanja proizašao strah, koji ih je potom naveo da poste i obuku se u kostret. Tako su pokazali da počinju da se kaju. Sasvim suprotno od stanovnika Sodome, Ninivljani ne samo da se nisu protivili Bogu, već su i svojim ponašanjem i postupcima jasno pokazali svoje pokajanje. Naravno, to su učinili svi stanovnici Ninive, a ne samo obični ljudi – ni car nije bio izuzetak.

Pokajanje cara Ninive zadobija pohvalu Boga Jahvea

Kada je car Ninive začuo ovu vest, ustao je sa svog prestola, skinuo svoju odeždu, stavio je na sebe kostret i seo u pepeo. Zatim je zapovedio da niko u gradu ne sme ništa

da okusi, te da ni ovce, volovi ni sva druga stoka ne smeju da pasu niti da piju vodu. Da se i ljudi i stoka obuku u kostret, a da ljudi iz sve snage prizivaju Boga. Car je, takođe, naredio da se svako odvrati od svoga zlog puta i od nasilja koje je činio. Sudeći po ovom nizu postupaka, car Ninive je u svom srcu osećao istinsko pokajanje. Ovaj niz njegovih postupaka – to što je ustao sa svog prestola, skinuo carsku odeždu, obukao kostret i seo u pepeo – poručuje ljudima da je car Ninive ostavio po strani svoj carski status i obukao kostret zajedno sa običnim ljudima. To znači da car Ninive, nakon što je čuo proglas Boga Jahvea, nije ostao na svom carskom mestu da bi nastavio svojim zlim putem ili sa nasiljem koje je činio; nego je ostavio po strani autoritet koji je imao i pokajao se pred Bogom Jahveom. U tom trenutku car Ninive se nije pokajao kao car; došao je pred Boga da se pokaje i svoje grehe ispovedi kao običan Božji podanik. Štaviše, celom gradu je, takođe, poručio da se pokaju i da svoje grehe ispovede pred Bogom Jahveom na isti način kao i on; osim toga, imao je konkretan plan kako da to učini, kao što vidimo u svetim spisima: „Ni čovek ni stoka, bilo krupna ili sitna, ne sme ništa okusiti! Neka ne pasu i ne piju vodu. (…) i neka iz sve snage prizivaju Boga. Neka se svako odvrati od svoga zlog puta i od nasilja koje je činio.“ Kao gradski vladar, car Ninive je imao vrhovni status i moć i mogao je da čini sve što je želeo. Kada se suočio sa proglasom Boga Jahvea, mogao je sve to da zanemari ili da se naprosto pokaje i sâm ispovedi svoje grehe; mogao je potpuno da zanemari činjenicu hoće li se ljudi u tom gradu odlučiti da se pokaju ili neće. Međutim, car Ninive nije to uopšte učinio. Ne samo da je ustao sa svog prestola, obukao kostret, seo u pepeo, pokajao se i ispovedio svoje grehe pred Bogom Jahveom, već je naložio i da svi ljudi i stoka u gradu učine to isto. Čak je naredio da ljudi „iz sve snage prizivaju Boga“. Ovim nizom postupaka car Ninive je zaista postigao ono što jedan vladar treba da učini. Niz njegovih postupaka predstavlja ono što je svim carevima u ljudskoj istoriji bilo teško da postignu i zaista, nijedan drugi car ih nije postigao. Za ove postupke se može reći da su bez presedana u ljudskoj istoriji, i vredni su toga da ih ljudski rod u znak sećanja obeležava i oponaša. Od samog nastanka čoveka, svaki car je predvodio svoje podanike da se odupiru i protive Bogu. Niko nikada nije poveo svoje podanike da preklinju Boga i traže iskupljenje za svoju zločestost, da dobiju oprost od Boga Jahvea i izbegnu neposrednu kaznu. Međutim, car Ninive je uspeo da navede svoj podanike da se okrenu Bogu, da se odvrate od svoga zlog puta i da se okanu nasilja koje su činili. Povrh toga, on je, takođe, bio u stanju da ostavi po strani svoj presto, a zauzvrat, Bog Jahve je promenio mišljenje i osetio žaljenje, povukao Svoj gnev i omogućio stanovništvu grada da prežive, poštedevši ih od uništenja. Postupci cara se mogu nazvati samo retkim čudom u ljudskoj istoriji, pa čak i uzornim primerom iskvarenog ljudskog roda koji se kaje i ispoveda svoje grehe pred Bogom.

Bog vidi iskreno pokajanje duboko u srcima Ninivljana

Nakon što su čuli Božji proglas, car Ninive i njegovi podanici preduzeli su niz radnji. Kakva je bila priroda ovih radnji i njihovog ponašanja? Drugim rečima, šta je bila suština

njihovog ponašanja u celini? Zašto su učinili to što su učinili? U Božjim očima oni su se iskreno pokajali, ne samo zato što su usrdno molili Boga i ispovedili svoje grehe pred Njim, već i zato što su se okanuli svog zlog ponašanja. Tako su postupili jer su, nakon što su čuli Božje reči, bili neverovatno uplašeni i poverovali su da će On učiniti ono što je rekao. Kroz post, nošenje kostreta i sedenje u pepelu, želeli su da izraze svoju spremnost da se okanu svojih puteva i uzdrže se od zla, i molili su se Bogu Jahveu da obuzda Svoj bes, preklinjali su Ga da povuče Svoju odluku i katastrofu koja bi ih zadesila. Ako ispitamo celokupno njihovo ponašanje, možemo videti da su uveliko razumeli da su njihova prethodna zla dela bila odvratna Bogu Jahveu, a možemo videti i to da su razumeli zašto će ih On uskoro uništiti. Zato su svi želeli da se potpuno pokaju, da se odvrate od svojih zlih puteva i okanu nasilja koje su činili. Drugim rečima, kada su postali svesni proglasa Boga Jahvea, svako od njih je osetio strah u svom srcu; prestali su sa svojim zlim ponašanjem i više nisu radili stvari koje su bile toliko odvratne Bogu Jahveu. Pored toga, preklinjali su Boga Jahvea da im oprosti grehe iz prošlosti i da se prema njima ne ophodi na osnovu njihovih postupaka iz prošlosti. Bili su spremni da se više nikada ne upuste u zlo i da postupaju prema uputstvima Boga Jahvea, samo ako bi bilo moguće da više nikada ne razbesne Boga Jahvea. Njihovo pokajanje je bilo iskreno i potpuno. Došlo je iz dubine njihovih srca i bilo je stvarno i trajno.

Kada su svi Ninivljani, od cara do običnih ljudi, saznali da je Bog Jahve besan na njih, Bog je mogao jasno i očito da vidi svaki njihov naredni postupak i njihovo ponašanje u celini, kao i sve odluke koje su donosili i izbore koje su činili. Božje mišljenje se promenilo u skladu sa njihovim ponašanjem. Kakav je bio Božji stav u tom trenutku? Na to pitanje ti može odgovoriti Biblija. U svetim spisima su zabeležene sledeće reči: „Bog je video njihova dela, kako su se odvratili od svojih zlih puteva, pa je odustao od nesreće, koju je rekao da će izvršiti nad njima. I tako je nije izvršio“ (Knjiga proroka Jone 3:10). Iako se Bog predomislio, nije bilo ničeg komplikovanog u vezi sa Njegovim stavom. Iz izražavanja Svog besa On je naprosto prešao na smirivanje Svog besa, a zatim je odlučio da gradu Ninivi ne donese katastrofu. Razlog zbog koga je Božja odluka – da Ninivljane poštedi katastrofe – usledila tako brzo leži u tome što je Bog posmatrao srce svake osobe u Ninivi. Video je šta nose duboko u svojim srcima: njihovo iskreno pokajanje i ispovedanje njihovih greha, njihovu iskrenu veru u Njega, njihovu duboku svest o tome koliko su njihova zla dela razbesnela Njegovu narav, kao i iz toga nastali strah od predstojeće kazne Boga Jahvea. U isto vreme, Bog Jahve je, takođe, čuo njihove molitve, koje su poticale iz dubine njihovih srca, preklinjući Ga da se više ne ljuti na njih, kako bi mogli da izbegnu ovu katastrofu. Kada je Bog primetio sve ove činjenice, malo po malo Njegov bes je popustio. Bez obzira na to koliko je prethodno bio velik Njegov bes, Njegovo srce je bilo dirnuto kada je video iskreno pokajanje duboko u srcima ovih ljudi, te stoga nije mogao da podnese da im nanese katastrofu i prestao je da se ljuti na njih. Umesto toga, nastavio je da im pruža Svoju milost i toleranciju i nastavio je da ih vodi i opskrbljuje.

Ako je tvoja vera u Boga iskrena, često ćeš biti obasut Njegovom brigom

U promeni Božjih namera prema stanovnicima Ninive nije bilo nikakvog oklevanja niti ičega dvosmislenog ili nejasnog. Pre je posredi bio preobražaj iz čistog besa u čistu toleranciju. Ovo je istinsko otkrivenje Božje suštine. Bog nikada nije neodlučan niti snebivljiv u Svojim postupcima; načela i ciljevi koji stoje iza Njegovih postupaka su jasni i transparentni, čisti i besprekorni, bez imalo primese lukavstva ili smicalica u njima. Drugim rečima, Božja suština ne sadrži nikakvu tamu niti zlo. Bog se naljutio na Ninivljane zato što su Mu njihova zla dela došla pred oči; u tom trenutku Njegov bes je nastao iz Njegove suštine. Međutim, kada je Božji bes splasnuo, a On opet podario Svoju toleranciju narodu Ninive, sve što je otkrio bila je i dalje Njegova sopstvena suština. Celokupna ova promena nastala je usled promene čovekovog stava prema Bogu. Tokom čitavog ovog vremenskog perioda, Božja neuvredljiva narav nije se menjala, Božja tolerantna suština nije se menjala, a ni Božja milosrdna suština puna ljubavi nije se menjala. Kada ljudi čine zla dela i vređaju Boga, oni na sebe navlače Njegov bes. Kada se ljudi iskreno pokaju, Božje mišljenje će se promeniti, a Njegov bes će utihnuti. Kada ljudi nastave da se tvrdoglavo protive Bogu, Njegov bes trajaće bez prestanka, a Njegov gnev će ih sustizati malo po malo, sve dok ne budu uništeni. Ovo je suština Božje naravi. Bez obzira na to da li Bog izražava gnev ili milost i dobrotu, čovekovo držanje, ponašanje i stav koji duboko u svom srcu ima prema Bogu odrediće ono što će biti izraženo otkrivenjem Božje naravi. Ako je neka osoba neprestano izložena Božjem besu, srce ove osobe se nesumnjivo protivi Bogu. Budući da se ta osoba nije nikada iskreno pokajala, pognula svoju glavu pred Bogom niti je posedovala istinsku veru u Boga, ona nikada nije zadobila Božju milost i toleranciju. Ako neko često dobija Božju brigu, Njegovu milost i Njegovu toleranciju, tada je nesumnjivo da ta osoba u svom srcu ima istinsku veru u Boga, a njeno srce se ne protivi Bogu. Ta osoba se često iskreno pokaje pred Bogom; stoga, čak i ako se Božja disciplina često spušta na tu osobu, to neće biti slučaj i sa Njegovim gnevom.

Ovaj kratak pregled omogućava ljudima da vide Božje srce, da vide stvarnost Njegove suštine, da vide da Božji bes i promene u Njegovom mišljenju nisu bez razloga. Uprkos tome što je Bog pokazao oštar kontrast u trenutku kada je bio gnevan i u trenutku kada je promenio Svoje mišljenje, zbog čega ljudi veruju da postoji veliki razdor ili suprotnost između ta dva aspekta Božje suštine – Njegovog besa i Njegove tolerancije – Božji stav prema pokajanju Ninivljana ponovo omogućava ljudima da vide drugu stranu Božje istinske naravi. Promena Božjeg mišljenja zaista omogućava ljudskom rodu da ponovo vidi istinu o Božjoj milosti i dobroti i da vidi istinsko otkrivenje Božje suštine. Ljudski rod mora samo da prizna da Božja milost i dobrota nisu mit niti puka izmišljotina. Ovo je stoga što su Božja osećanja u tom trenutku bila iskrena, i Božja promena mišljenja je bila iskrena – Bog je zaista još jednom podario ljudskom rodu Svoju milost i toleranciju.

Iskrenim pokajanjem u svojim srcima Ninivljani zadobijaju Božju milost i menjaju sopstveni ishod

Da li je postojala ikakva protivrečnost između promene Božjeg mišljenja i Njegovog gneva? Naravno da nije! Ovo je stoga što je Božja tolerancija u tom konkretnom trenutku imala svoj razlog. Koji bi to razlog mogao biti? Onaj koji je naveden u Bibliji: „Svaka osoba se okrenula od svog zlog puta“ i „odbacila nasilje koje je činila“.

Ovaj „zao put“ se ne odnosi na pregršt zlih dela, već na izvor zla iz kojeg potiče ljudsko ponašanje. „Odvraćanje od svog zlog puta“ znači da dotične osobe neće više nikada ovako postupiti. Drugim rečima, nikada se više neće ponašati na ovaj zao način; metoda, izvor, svrha, namera i načelo njihovih postupaka, svi su se promenili; oni više nikada neće koristiti te metode i načela da svom srcu donesu uživanje i sreću. Reč „odbaciti“ u izrazu „odbacila nasilje koje je činila“ znači odložiti ili odbaciti, sasvim raskrstiti s prošlošću i nikada se tome ne vratiti. Kada su stanovnici Ninive odbacili nasilje koje su činili, to je bio dokaz i prikaz njihovog iskrenog pokajanja. Bog posmatra spoljašnji izgled ljudi, kao i njihova srca. Kada je Bog primetio iskreno i bespogovorno pokajanje u srcima Ninivljana i, takođe, primetio da su se odvratili od svojih zlih puteva i da su odbacili nasilje koje su činili, promenio je Svoje mišljenje. To znači da su držanje i ponašanje ovih ljudi i različiti načini obavljanja stvari, kao i njihovo iskreno pokajanje i ispovedanje grehova u njihovim srcima doveli do toga da Bog promeni Svoje mišljenje, da promeni Svoje namere, da povuče Svoju odluku i da ih ne kazni niti uništi. Prema tome, stanovnici Ninive su za sebe postigli drugačiji ishod. Iskupili su svoje živote i istovremeno zadobili Božju milost i toleranciju, a u tom trenutku se povukao i Božji gnev.

Božja milost i tolerancija nisu retkost – čovekovo iskreno pokajanje jeste

Bez obzira na to koliko je Bog bio besan na Ninivljane, čim su oni proglasili post i odenuli kostret i seli u pepeo, Njegovo srce je počelo da omekšava i On je počeo da menja Svoje mišljenje. Kad im je objavio da će uništiti njihov grad – trenutak pre njihovog pokajanja i ispovedanja grehova – Bog je i dalje na njih bio besan. Nakon što su obavili niz pokajničkih dela, Božji bes prema stanovnicima Ninive postupno se preobražavao u milost i toleranciju prema njima. Nema ničeg protivrečnog u vezi sa istovremenim otkrivenjem ova dva aspekta Božje naravi u istom događaju. Kako, dakle, treba razumeti i spoznati odsustvo protivrečnosti? Bog je izrazio i otkrio svaku od ove dve sasvim oprečne suštine naizmenično, čim su se stanovnici Ninive pokajali, omogućavajući ljudima da vide stvarnost i neuvredljivost Božje suštine. Evo šta je Bog kroz Svoj stav saopštio ljudima: ne radi se o tome da Bog nije tolerantan prema ljudima niti da ne želi da im pokaže milost; već je reč o tome da se oni retko iskreno pokaju Bogu, a retkost je i da se ljudi zaista odvrate od svojih zlih puteva i da odbace nasilje koje su činili. Drugim rečima, kada je Bog besan na čoveka, On se nada da će čovek moći iskreno da se pokaje i zaista se nada da će videti čovekovo iskreno pokajanje, u kom slučaju će slobodno nastaviti da čoveku daruje Svoju milost i toleranciju. To znači da čovekovo zlo

ponašanje izaziva Božji gnev, dok se Božja milost i tolerancija daruju onima koji slušaju Boga i iskreno se pokaju pred Njim, onima koji mogu da se odvrate od svojih zlih puteva i odbace nasilje koje su činili. Božji stav je bio vrlo jasno otkriven u Njegovom ophođenju prema Ninivljanima: Božju milost i toleranciju nije uopšte teško zadobiti, a ono što On traži jeste čovekovo iskreno pokajanje. Sve dok se ljudi odvraćaju od svojih zlih puteva i odbacuju nasilje koje su činili, Bog će menjati Svoje mišljenje i Svoj stav prema njima.

Stvoriteljeva pravedna narav je stvarna i živopisna

Kada je Bog promenio mišljenje prema stanovništvu Ninive, da li su Njegova milost i tolerancija bili lažni paravan? Naravno da nisu! Šta je onda postalo jasno prelaskom sa jednog na drugi aspekt Božje naravi dok se Bog bavio ovom konkretnom situacijom? Božja narav je potpuna celina – ona uopšte nije podeljena. Bilo da On prema ljudima izražava bes ili milost i toleranciju, sve to su izrazi Njegove pravedne naravi. Božja narav je životna i izrazito živopisna, a On svoje misli i stavove menja saglasno razvoju događaja. Preobražaj Njegovog stava prema Ninivljanima poručuje ljudskom rodu da On ima sopstvene misli i naume; On nije robot niti glinena figura, već je Sâm živi Bog. Mogao bi da bude besan na stanovnike Ninive, baš kao što bi, zbog njihovog stava, mogao da im oprosti njihovu prošlost. Mogao bi da odluči da Ninivljanima donese nesreću, a mogao bi, takođe, da zbog njihovog pokajanja promeni Svoju odluku. Ljudi vole da kruto primenjuju pravila i da takva pravila koriste da ograniče i definišu Boga, baš kao što vole da koriste formule u pokušaju da razumeju Božju narav. Dakle, u domenu ljudske misli, Bog ne razmišlja niti ima ikakve suštinske ideje. Međutim, u stvarnosti, Božje misli su u stanju neprestanog preobražaja shodno promenama u stvarima i okruženjima. Dok se ove misli preobražavaju, otkrivaju se različiti aspekti Božje suštine. Tokom ovog procesa preobražaja, tačno u onom trenutku kada Bog promeni mišljenje, ono što On pokazuje ljudskom rodu jeste stvarno postojanje Njegovog života i to da je Njegova pravedna narav puna pokretačke snage. U isto vreme, Bog koristi Svoja sopstvena istinska otkrivenja da ljudskom rodu dokaže stvarnost postojanja Svog gneva, Svoje milosti, Svoje dobrote i Svoje tolerancije. Njegova suština će se otkrivati u svakom trenutku i na svakom mestu saglasno načinu razvoja događaja. On u sebi nosi lavovski gnev i majčinsku milost i toleranciju. Njegova pravedna narav ne dozvoljava nikakva osporavanja, kršenja, promene niti izvrtanje od strane ijedne osobe. Među svim pitanjima i svim stvarima, Božja pravedna narav – odnosno Božji gnev i Božja milost – može se otkriti u svakom trenutku i na svakom mestu. On daje životni izraz ovim aspektima u svakom uglu svega stvorenog i s poletom ih sprovodi u svakom prolaznom trenutku. Božja pravedna narav nije ograničena vremenom niti prostorom; drugim rečima, Božja pravedna narav se ne izražava mehanički niti se otkriva shodno ograničenjima vremena ili prostora, već sa savršenom lakoćom u svakom trenutku i na svakom mestu. Kada vidiš da Bog menja mišljenje i prestaje da izražava Svoj gnev i uzdržava se od toga da uništi grad Ninivu, možeš li reći da je Bog samo milostiv i pun ljubavi? Možeš li reći da se Božji gnev sastoji

od praznih reči? Kada Bog besni silovitim gnevom i uskrati Svoju milost, možeš li reći da On ne oseća pravu ljubav prema ljudskom rodu? Ovaj silovit gnev Bog izražava kao odgovor na ljudska zla dela; Njegov gnev nema mane. Ljudsko pokajanje dira Ga u srce, a upravo ovo pokajanje dovodi do toga da On promeni Svoje mišljenje. Kada je dirnut, kada promeni Svoje mišljenje i kada pokaže Svoju milost i toleranciju prema čoveku, sve to je bez ikakve mane; sve je besprekorno, čisto, neukaljano i neiskvareno. Božja tolerancija je upravo to: tolerancija, baš kao što je i Njegova milost ništa drugo do milost. Njegova narav otkriva gnev ili milost i toleranciju saglasno čovekovom pokajanju i promenama u čovekovom ponašanju. Bez obzira na to šta On otkriva i izražava, sve to je čisto i neposredno; suština toga se razlikuje od suštine svega drugog među stvorenim. Kada Bog izražava načela u osnovi Svojih postupaka, u njima nema nikakvih mana ni nedostataka, a takve su i Njegove misli, Njegove ideje i svaka Njegova odluka i svaki Njegov postupak. Budući da je Bog tako odlučio i budući da je tako postupio, tako i sprovodi Svoje postupke. Rezultati Njegovih postupaka su ispravni i besprekorni upravo zato što je njihov izvor besprekoran i neukaljan. Božji gnev je besprekoran. Isto tako, Božja milost i tolerancija – koje ne poseduje niko među svim stvorenjima – jesu sveti i besprekorni, i mogu da se odupru promišljenom razmatranju i iskustvu.

Da li sada kada razumete priču o Ninivi, vidite drugu stranu suštine Božje pravedne naravi? Vidite li drugu stranu Božje jedinstvene pravedne naravi? Da li iko među ljudskim rodom poseduje takvu narav? Da li iko poseduje ovakav gnev, gnev Božji? Da li iko poseduje milost i toleranciju kakve poseduje Bog? Ko od svih stvorenja može da prizove takav veliki gnev i da odluči da uništi ljudski rod ili da mu donese katastrofu? I ko je podoban da čoveku daruje milost, da mu toleriše i da mu oprosti, i time promeni svoju prethodnu odluku da uništi čoveka? Stvoritelj izražava Svoju pravednu narav kroz Svoje sopstvene jedinstvene metode i načela i ne podleže kontroli niti ograničenjima koje nameću bilo koji čovek, događaj i stvar. S obzirom na Njegovu jedinstvenu narav, niko nije u stanju da izmeni Njegove misli i ideje, niti je iko u stanju da Ga ubedi i promeni ijednu Njegovu odluku. Celokupno ponašanje i misli koje postoje u svim stvorenjima postoje izloženi sudu Njegove pravedne naravi. Niko ne može da kontroliše hoće li On ispoljiti gnev ili milost; jedino suština Stvoritelja – ili, drugim rečima, Stvoriteljeva pravedna narav – može da odlučuje o tome. Takva je jedinstvena priroda Stvoriteljeve pravedne naravi!

Da li kroz analizu i razumevanje preobražaja Božjeg stava prema stanovništvu Ninive možete rečju „jedinstven“ da opišete milost u Božjoj pravednoj naravi? Prethodno smo rekli da je Božji gnev jedan aspekt suštine Njegove jedinstvene pravedne naravi. Sada ću definisati dva aspekta – Božji gnev i Božju milost – kao Njegovu pravednu narav. Božja pravedna narav je sveta; ona ne podnosi uvrede i osporavanje; ona je nešto što ne poseduje niko među stvorenim ili nestvorenim bićima. U isto vreme je jedinstvena i isključivo svojstvena Bogu. To znači da je Božji gnev svet i neuvredljiv. Na isti način je drugi aspekt Božje pravedne naravi – Božja milost – svet i neuvredljiv. Nijedno od

stvorenih ili nestvorenih bića ne može da zameni ili predstavlja Boga u Njegovim postupcima, niti je iko mogao da Ga zameni ili predstavlja u uništenju Sodome ili spasenju Ninive. Ovo je pravi izraz Božje jedinstvene pravedne naravi.

Stvoriteljeva iskrena osećanja prema ljudskom rodu

Ljudi često govore da nije lako spoznati Boga. Međutim, Ja kažem da spoznati Boga nije uopšte teško, jer Bog često čoveku prikazuje Svoja dela kako bi ovaj mogao da ih vidi. Bog nije nikada prekidao Svoj dijalog sa ljudskim rodom i nikada Sebe nije prikrivao od čoveka niti se skrivao. Njegove misli, Njegove ideje, Njegove reči i Njegova dela svi se otkrivaju ljudskom rodu. Prema tome, sve dok čovek želi da spozna Boga, on može da Ga razume i spozna kroz najrazličitije načine i metode. Čovek slepo misli da ga Bog namerno izbegava, da se Bog namerno krije od ljudskog roda, da Bog nema nameru da dozvoli čoveku da Ga razume i spozna, zato što čovek ne zna ko je Bog niti želi da razume Boga. I više od toga, čovek se ne bavi Stvoriteljevim mislima, rečima ili delima… Iskreno govoreći, ako čovek posveti makar i svoje slobodno vreme da razume i usredsredi se na Stvoriteljeve reči ili dela, te ako posveti samo malo pažnje Stvoriteljevim mislima i glasu Njegovog srca, neće mu biti teško da shvati da su Stvoriteljeve misli, reči i dela vidljivi i transparentni. Isto tako, biće potrebno malo truda da se shvati da je Stvoritelj u svakom trenutku među ljudima, da On uvek razgovora sa čovekom i svim stvorenim i da svakodnevno obavlja nova dela. Njegova suština i narav izraženi su u Njegovom dijalogu sa čovekom; Njegove misli i ideje sasvim se otkrivaju u Njegovim delima; On u svakom trenutku prati i posmatra ljudski rod. Mirno se obraća ljudskom rodu i svemu stvorenom Svojim tihim rečima: „Ja sam na nebesima i među Svojim stvorenjima. Čuvam stražu; čekam; na tvojoj sam strani…“ Njegove ruke su tople i snažne; Njegovi koraci su lagani; Njegov glas je blag i dostojanstven; Njegovo obličje prolazi i okreće se, grleći ceo ljudski rod; Njegovo lice je lepo i nežno. Nikada nije otišao, nikada nije nestao. On je danonoćno stalni pratilac ljudskog roda i nikada ga ne napušta. Njegova predana briga i posebna naklonost prema ljudskom rodu, kao i Njegova istinska ljubav i zabrinutost za čoveka, pokazivali su se malo po malo dok je spasavao grad Ninivu. Naročito je razgovor između Boga Jahvea i Jone u potpunosti otkrio Stvoriteljevu nežnost prema ljudskom rodu koji je On Sâm stvorio. Kroz te reči, možeš da stekneš duboko razumevanje Božjih iskrenih osećanja prema ljudskom rodu…

Sledeći pasus je zabeležen u Knjizi proroka Jone 4:10-11: „Jahve mu reče: ’Ti si se sažalio na bršljan oko koga se nisi potrudio, niti si ga uzgojio; jedne noći je niknuo, a druge noći je uvenuo. A meni da ne bude žao Ninive, velikog grada u kome ima više od stotinu dvadeset hiljada ljudi, koji ne znaju šta je desno a šta levo, i mnogo stoke?’“ Ovo su stvarne reči Boga Jahvea, zabeležene iz razgovora između Boga i Jone. Iako je ovaj razgovor kratak, on vrvi od Stvoriteljeve brige za ljudski rod i Njegove nevoljnosti da digne ruke od ljudskog roda. Ove reči izražavaju pravi stav i osećanja koje Bog ima u Svom srcu prema Svojim stvorenjima. Kroz ove reči, koje su tako jasne i precizne i koje

čovek retko čuje, Bog saopštava Svoje prave namere za ljudski rod. Ovaj razgovor predstavlja stav koji je Bog imao prema stanovništvu Ninive – međutim, kakav je to stav? To je stav koji je On imao prema stanovništvu Ninive pre i posle njihovog pokajanja, i stav kojim se On odnosi prema ljudskom rodu. Unutar ovih reči jesu Njegove misli i Njegova narav.

Koje su misli Božje otkrivene u ovim rečima? Ako dok čitate obratite pažnju na detalje, neće vam biti teško da primetite da On koristi reč „žao“; upotreba ove reči pokazuje pravi Božji odnos prema ljudskom rodu.

U bukvalnom smislu, ljudi reč „žao“ mogu tumačiti na različite načine: kao prvo, ona znači „voleti i štititi, osećati nežnost prema nečemu“; kao drugo, ona znači „nežno voleti“; i konačno, ona znači „biti nevoljan da nešto povrediš i biti nemoćan da to podneseš“. Ukratko, ova reč podrazumeva nežnu naklonost i ljubav, kao i nespremnost da se odustane od nekoga ili nečega; ona ukazuje na Božju milost i toleranciju prema čoveku. Bog je upotrebio ovu reč, reč koju ljudi često izgovaraju, a opet, ona je u stanju da otkrije glas Božjeg srca i Njegov stav prema ljudskom rodu.

Iako je grad Niniva bio prepun ljudi jednako iskvarenih, zlih i nasilnih kao što su bili oni u Sodomi, njihovo pokajanje je dovelo do toga da Bog promeni mišljenje i odluči da ih ne uništi. Zbog načina na koji su se ophodili prema Božjim rečima i uputstvima, ispoljavajući dijametralan stav u odnosu na onaj u slučaju stanovnika Sodome, i zbog njihove iskrene pokornosti Bogu i iskrenog pokajanja za svoje grehove, kao i njihovog iskrenog i usrdnog ponašanja u svakom smislu, Bog je još jednom izrazio Svoje iskreno sažaljenje i podario im ga. Ono što Bog daruje ljudskom rodu i Njegovo sažaljenje prema ljudskom rodu nemoguće je da iko oponaša, i nemoguće je da ijedna osoba poseduje Božju milost, Njegovu toleranciju ili Njegova iskrena osećanja prema ljudskom rodu. Postoji li neko koga smatraš velikim muškarcem ili ženom ili čak natčovekom, ko bi sa visoke pozicije, govoreći kao veliki čovek ili žena, ili sa najviše pozicije, dao ovakvu izjavu ljudskom rodu ili svemu stvorenom? Ko među ljudskim rodom može da poznaje stanje ljudskog postojanja kao svoj sopstveni džep? Ko može da podnese breme i odgovornost za postojanje ljudskog roda? Ko je sposoban da objavi uništenje grada? I ko je sposoban da dâ oprost gradu? Ko može reći da mu je žao onoga što je sâm stvorio? Samo Stvoritelj! Samo je Stvoritelj nežan prema ovom čovečanstvu. Samo Stvoritelj pokazuje saosećanje i naklonost prema ovom čovečanstvu. Samo Stvoritelj gaji istinsku, neraskidivu naklonost prema ljudima. Isto tako, samo Stvoritelj može podariti milost ovom čovečanstvu i smilovati se svim Svojim stvorenjima. Njegovo srce poskakuje i boli zbog svakog čovekovog postupka: ljut je, uznemiren i žalostan zbog ljudske zlobe i pokvarenosti; zadovoljan je, radostan, prašta i veseli se čovekovom kajanju i veri; svaka Njegova misao i ideja postoji i vrti se oko čovečanstva; ono što On jeste i što ima izraženo je u potpunosti radi čovečanstva; celina Njegovih osećanja isprepletena je s postojanjem čovečanstva. Radi čovečanstva On putuje i žuri; tiho daje svaki delić Svoga života; On posvećuje svaki minut i svaki sekund Svog života… On nikada nije znao kako

da se stara o Svom životu, ali je uvek sažaljevao čovečanstvo koje je On Sam stvorio… On daje sve što ima ovom čovečanstvu… Svoju milost i trpeljivost On daje bezuslovno, ne očekujući nikakvu nadoknadu. On to čini jedino zato da bi čovečanstvo nastavilo da opstaje pred Njegovim očima, primajući Njegovu opskrbu života. On to čini samo zato da bi se čovečanstvo jednog dana pokorilo pred Njim i prepoznalo da je On onaj Jedini koji hrani čovekovo postojanje i opskrbljuje život svih stvorenja.

Stvoritelj izražava Svoja prava osećanja prema ljudskom rodu

Ovaj razgovor između Boga Jahvea i Jone je nesumnjivo izraz Stvoriteljevih pravih osećanja prema ljudskom rodu. S jedne strane, ljudi se njime obaveštavaju o tome da Stvoritelj razume sva stvorenja pod Svojom suverenošću; kao što je Bog Jahve rekao: „A meni da ne bude žao Ninive, velikog grada u kome ima više od stotinu dvadeset hiljada ljudi, koji ne znaju šta je desno a šta levo, i mnogo stoke?“ Drugim rečima, Božje poznavanje Ninive je bilo daleko od površnog. Ne samo da je znao broj živih bića u gradu (uključujući ljude i stoku), već je znao i koliko njih nije znalo šta je desno a šta levo – odnosno koliko je bilo dece i mladih. Ovo je konkretan dokaz Božjeg sveobuhvatnog razumevanja ljudskog roda. S druge strane, ovim razgovorom se ljudi obaveštavaju o Stvoriteljevom odnosu prema ljudskom rodu, što će reći, o težini ljudskog roda u Stvoriteljevom srcu. Baš kao što je Bog Jahve rekao: „Ti si se sažalio na bršljan oko koga se nisi potrudio, niti si ga uzgojio; jedne noći je niknuo, a druge noći je uvenuo. A meni da ne bude žao Ninive, velikog grada (…)?“ Ovo su reči prekora Boga Jahvea upućene Joni, ali su sve istinite.

Iako je Joni bilo povereno da stanovništvu Ninive objavi reči Boga Jahvea, on nije razumeo namere Boga Jahvea, niti je razumeo Njegove brige i očekivanja u pogledu stanovnika grada. Ovim prekorom, Bog je hteo da mu poruči da je ljudski rod delo sopstvenih ruku Božjih i da je On uložio mukotrpan trud za svakog pojedinca, da svaka osoba nosi Božja očekivanja na svojim plećima, te da svaka osoba uživa u opskrbi Božjim životom; za svaku pojedinačnu osobu Bog je podneo žrtvu mukotrpnog truda. Ovim ukorom je, takođe, poručio Joni da se Bog sažalio na ljudski rod, koji je bio delo sopstvenih ruku Božjih, kao što se i sâm Jona sažalio na bršljan. Bog nipošto ne bi olako napustio ljudski rod niti bi to učinio do poslednjeg mogućeg trenutka, ponajviše zato što je u gradu bilo toliko dece i nevine stoke. Kada je reč o tim mladim i neukim proizvodima Božjeg stvaranja koji nisu znali da razlikuju šta je desno a šta levo, bilo je još i manje zamislivo da bi Bog okončao njihove živote i njihove ishode odredio na tako ishitren način. Bog se nadao da će ih gledati kako odrastaju; nadao se tome da oni neće ići istim putem kao njihove starešine, da neće morati da ponovo čuju upozorenje Boga Jahvea i da će posvedočiti o prošlosti Ninive. Štaviše, Bog se nadao da će videti Ninivu nakon što se pokajala, da će videti budućnost Ninive nakon njenog pokajanja, a što je još važnije, da će ponovo videti kako Niniva živi pod Božjom milošću. Prema tome, u Božjim očima, ti predmeti stvaranja koji nisu znali da razlikuju šta je desno a šta levo bili su

budućnost Ninive. Oni bi na svojim plećima poneli Ninivinu prošlost dostojnu prezira, baš kao što bi na plećima poneli važnu dužnost da svedoče kako o Ninivinoj prošlosti tako i o njenoj budućnosti pod vođstvom Boga Jahvea. Saopštavajući Svoja iskrena osećanja, Bog Jahve je u celosti predstavio Stvoriteljevu milost prema ljudskom rodu. Ona su ljudskom rodu pokazala da „Stvoriteljeva milost“ nije isprazna fraza, niti je prazno obećanje; ona počiva na konkretnim načelima, metodama i ciljevima. Bog je istinit i stvaran i ne koristi nikakve laži niti maske, i na isti način se Njegova milost beskrajno daruje ljudskom rodu u svakom vremenu i dobu. Međutim, sve do današnjeg dana, Stvoriteljev razgovor sa Jonom jeste Njegova jedina, isključiva usmena izjava o tome zašto On pokazuje milost ljudskom rodu, kako pokazuje milost ljudskom rodu, koliko je tolerantan prema ljudskom rodu, kao i o Njegovim pravim osećanjima prema ljudskom rodu. Sažete reči Boga Jahvea tokom ovog razgovora izražavaju Njegove misli o ljudskom rodu kao integralnoj celini; one su pravi izraz odnosa Njegovog srca prema ljudskom rodu, a takođe su i konkretan dokaz Njegovog darivanja obilne milosti ljudskom rodu. Njegova milost se na daruje samo starijim generacijama ljudskog roda, već se daje i mlađim članovima ljudskog roda, kao što je oduvek bilo, iz naraštaja u naraštaj. Iako se Božji gnev često spušta u određene krajeve i u određene epohe ljudskog roda, Božja milost nikada nije prestajala. Svojom milošću, On usmerava i vodi jednu generaciju Svojih stvorenja za drugom, snabdeva i hrani jednu generaciju stvorenja za drugom, jer se Njegova prava osećanja prema ljudskom rodu neće nikada promeniti. Kao što je Bog Jahve rekao: „A meni da ne bude žao (…)?“ Njemu je oduvek bilo žao Njegovih sopstvenih stvorenja. Ovo je milost Stvoriteljeve pravedne naravi, kao i potpuna jedinstvenost Stvoritelja!

Pet vrsta ljudi

Nakratko ću ovde prekinuti naš prisan razgovor o Božjoj pravednoj naravi. U nastavku ću razvrstati Božje sledbenike u nekoliko kategorija prema njihovom razumevanju Boga i njihovom razumevanju i iskustvu o Njegovoj pravednoj naravi, kako biste mogli da znate u kojoj se fazi trenutno nalazite, kao i svoj sadašnji rast. Kada je reč o ljudskom bogopoznanju i razumevanju Njegove pravedne naravi, različite faze u kojima se ljudi nalaze i rast koji poseduju uopšteno se mogu podeliti u pet vrsta. Ova tema je zasnovana na spoznaji jedinstvenog Boga i Njegove pravedne naravi. Prema tome, dok budete čitali sledeći sadržaj, trebalo bi pažljivo da pokušate da shvatite koliko tačno razumevanja i znanja imate u vezi sa Božjom jedinstvenošću i Njegovom pravednom naravi, a zatim bi na osnovu dobijenog rezultata trebalo da procenite kojoj fazi zaista pripadate, koliki je zaista vaš rast i kojoj vrsti ljudi zapravo pripadate.

Prva vrsta: faza odojčeta umotanog u pelene

Šta se podrazumeva pod „odojčetom umotanim u pelene“? Odojče umotano u pelene jeste odojče koje je upravo došlo na ovaj svet, novorođenče. To je faza kada su ljudi u najvećoj meri nezreli.

Ljudi u ovoj fazi u suštini nemaju nikakvo saznanje ili svest o pitanjima vere u Boga. Oni su zbunjeni i u sve neupućeni. Ovi ljudi su možda dugo vremena verovali u Boga ili možda i ne tako dugo, ali ih njihovo stanje zbunjenosti i neukosti i njihov pravi rast smeštaju u fazu odojčeta umotanog u pelene. Precizna definicija stanja odojčeta umotanog u pelene jeste sledeća: koliko god dugo da ovakav čovek veruje u Boga, uvek će biti zbrkan, zbunjen i prostodušan; on ne zna zašto veruje u Boga niti zna ko Bog jeste ili ko je Bog. Iako sledi Boga, u njegovom srcu ne postoji tačna definicija Boga i on ne može da utvrdi da li je Onaj koga sledi Bog, a kamoli to da li zaista treba da veruje u Boga i sledi Ga. Ovo je pravo stanje ove vrste ljudi. Misli ovih ljudi su pomućene i, jednostavno rečeno, njihova vera je zbrkana. Oni uvek postoje u stanju zbunjenosti i praznine; „zbrka“, „zbunjenost“ i „prostodušnost“ rezimiraju njihovo stanje. Nikada nisu videli niti osetili Božje postojanje, pa je stoga razgovor sa njima o bogopoznanju podjednako koristan kao i da ih terate da pročitaju knjigu ispisanu hijeroglifima – niti će je razumeti niti će je prihvatiti. Za njih je bogopoznanje isto kao da slušaju priču sa elementima fantazije. Iako su im misli možda pomućene, oni zapravo čvrsto veruju da je nepotrebno trošiti vreme i trud na bogopoznanje. Ovo je prva vrsta ljudi: odojče umotano u pelene.

Druga vrsta: faza dojenčeta

U poređenju sa odojčetom umotanim u pelene, ovaj tip čoveka je donekle napredovao. Nažalost, on još uvek nema nikakvo razumevanje Boga. Još uvek mu nedostaje jasno razumevanje Boga i uvid u Boga, i nije mu baš jasno zašto bi trebalo da veruje u Boga, ali u svom srcu ima svoju svrhu i jasne ideje. Ne bavi se time da li je ispravno verovati u Boga. Cilj i svrha koje traži kroz veru u Boga jesu da uživa u Njegovoj blagodati, da ima radost i mir, da živi udobnim životom, da uživa u Božjoj brizi i zaštiti i da živi pod Božjim blagoslovima. Ne zanima ga u kojoj meri spoznaje Boga; nema poriv da teži razumevanju Boga, niti ga zanima šta Bog čini ili šta želi da učini. Samo slepo teži tome da uživa u Njegovoj blagodati i da dobije više Njegovih blagoslova; teži tome da zadobije stostruko u sadašnjem dobu i večni život u dobu koje dolazi. Njegove misli, to koliko se daje, koliko je dao, kao i njegova patnja, svi imaju isti cilj: da dobiju Božju blagodat i blagoslove. Ne zanima ga ništa drugo. Ovaj tip čoveka je siguran samo u to da Bog može da čuva ljude i podari im Svoju blagodat. Može se reći da ga ne zanima niti mu je sasvim jasno zašto Bog želi da spase čoveka, kao ni rezultat koji Bog želi da postigne Svojim rečima i delom. Nikada se nije potrudio da spozna Božju suštinu i pravednu narav niti može da se zainteresuje da to učini. Nema sklonost da obrati pažnju na ove stvari niti želi da ih spozna. Ne želi da pita o Božjem delu, o Božjim zahtevima prema čoveku, Božjoj volji niti o ičemu drugom što ima veze sa Bogom, a nema ni sklonosti da se raspituje za ove stvari. Ovo je stoga što veruje da te stvari nemaju veze sa njegovim uživanjem u Božjoj blagodati, i isključivo ga zanima Bog koji postoji u neposrednoj vezi sa njegovim ličnim interesima i koji može da podari blagodat čoveku.

Bez obzira na to koliko godina veruje u Boga, ne zanima ga ništa drugo i ne može da uđe u istinu-stvarnost. Ako nema nikoga da ga često zaliva ili hrani, teško mu je da nastavi putem vere u Boga. Ako ne može da uživa u svojoj prethodnoj radosti i miru ili u Božjoj blagodati, takav čovek je prilično sklon da ode. Ovo je druga vrsta ljudi: čovek koji postoji u fazi dojenčeta.

Treća vrsta: faza dojenčeta koje se odvikava od sisanja ili faza malog deteta

Ova grupa ljudi poseduje određenu količinu jasne svesti. Svesni su da uživanje u Božjoj blagodati ne znači da oni sami poseduju istinsko iskustvo i svesni su da čak i ako se nikada ne umore od traženja radosti i mira, od traženja blagodati, ili ako su u stanju da svedoče deleći svoja iskustva u uživanju u Božjoj blagodati ili veličajući Boga za blagoslove koje im je dao, ove stvari ne znače da oni poseduju život niti da poseduju stvarnost istine. Počevši od svoje svesti, oni prestaju da gaje sumanute nade da će ih pratiti samo Božja blagodat; već, dok uživaju u Božjoj blagodati, oni istovremeno žele da učine nešto za Boga. Spremni su da obavljaju svoju dužnost, da podnesu malo teškoća i umora, da se uključe u određeni stepen saradnje sa Bogom. Međutim, pošto je njihova potraga u njihovoj veri u Boga previše ukaljana, pošto su pojedinačne namere i želje koje gaje prejake, pošto je njihova narav previše neobuzdano nadmena, veoma im je teško da udovolje Božjem prohtevu ili da budu odani Bogu. Stoga često ne mogu da ostvare svoje lične želje niti da ispoštuju svoja obećanja Bogu. Sebe često zatiču u protivrečnim stanjima: izrazito žele da Bogu udovolje u najvećoj mogućoj meri, ali koriste svu svoju snagu da Mu se protive, i često se zaklinju Bogu, ali potom brzo prekrše svoje zakletve. Još češće dospevaju u druga protivrečna stanja: iskreno veruju u Boga, a ipak Ga poriču i sve ono što potiče od Njega; sa zebnjom se nadaju da će ih Bog prosvetiti, voditi, snabdevati i pomoći im, a ipak traže sopstveni izlaz. Žele da razumeju i spoznaju Boga, ali nisu spremni da Mu se približe. Umesto toga, oni uvek izbegavaju Boga, a srca su im za Njega zatvorena. Iako imaju površno razumevanje i iskustvo o doslovnom značenju Božjih reči i istini, i površan koncept Boga i istine, podsvesno i dalje ne mogu da potvrde niti da utvrde da li je Bog istina, kao ni da potvrde da li je Bog zaista pravedan. Takođe ne mogu da utvrde stvarnost Božje naravi i suštine, a kamoli Njegovo pravo postojanje. Njihova vera u Boga uvek sadrži sumnje i pogrešno shvatanje, a takođe i uobrazilje i predstave. Dok uživaju u Božjoj blagodati, oni takođe nevoljno proživljavaju ili praktično primenjuju neke istine koje smatraju izvodljivim kako bi obogatili svoju veru, uvećali svoje iskustvo vere u Boga, potvrdili svoje razumevanje vere u Boga i zadovoljili sopstvenu sujetu time što hodaju po životnom putu koji su sami uspostavili i postižu pravedan poduhvat za ljudski rod. U isto vreme, oni ove stvari takođe čine kako bi zadovoljili sopstvenu želju da zadobiju blagoslove, što je deo opklade koju sklapaju u nadi da će dobiti veće blagoslove za ljudski rod, kao i da ostvare svoju ambicioznu težnju i doživotnu želju da ne miruju sve dok ne zadobiju Boga. Ovi ljudi retko mogu da dobiju

Božje prosvećenje, jer su im njihova želja i njihova namera da dobiju blagoslove i previše važni. Nemaju želju da odustanu od ovoga, a zaista ne bi mogli da podnesu da to i učine. Plaše se da će bez želje da dobiju blagoslove, bez dugo negovane ambicije da ne miruju sve dok ne zadobiju Boga, izgubiti motivaciju da veruju u Boga. Dakle, oni ne žele da se suoče sa stvarnošću. Ne žele da se suoče sa Božjim rečima niti Božjim delom. Ne žele da se suoče sa Božjom naravi niti suštinom, a da ne pominjemo temu bogopoznanja. Ovo je stoga što kada Bog, Njegova suština i Njegova pravedna narav jednom zamene njihove uobrazilje, njihovi snovi će se raspršiti, a njihova će takozvana čista vera i nakupljene „zasluge“ tokom godina napornog rada iščeznuti, od njih neće ostati ništa. Isto tako, njihova „teritorija“, koju su svojom krvlju i znojem osvajali tokom godina, suočiće se sa krahom. Sve to će značiti da su njihov dugogodišnji naporan rad i trud bili uzaludni i da moraju ponovo da krenu ispočetka. Ovo im je najteži bol u srcu, a predstavlja ishod koji najmanje žele da vide, zbog čega su uvek zarobljeni u ovoj pat poziciji, odbijajući da se vrate. Ovo je treća vrsta ljudi: čovek koji postoji u fazi dojenčeta koje se odvikava od sisanja.

Tri prethodno opisane vrste ljudi – što znači ljudi koji postoje u ove tri faze – ne poseduju nikakvu pravu veru u Božji identitet i status ili u Njegovu pravednu narav, niti imaju ikakvo jasno, tačno prepoznavanje ili potvrdu ovih stvari. Stoga je za ove tri vrste ljudi veoma teško da uđu u stvarnost istine, a teško im je i da dobiju Božju milost, prosvećenje ili prosvetljenje, jer način na koji veruju u Boga i njihov pogrešan odnos prema Njemu onemogućavaju Bogu da obavi delo u njihovim srcima. Njihove sumnje, pogrešna shvatanja i uobrazilje o Bogu prevazilaze njihovu veru i bogopoznanje. Ovo su tri vrste ljudi koji su veoma ugroženi, i to su tri veoma opasne faze. Kada neko ima stav sumnje prema Bogu, Božjoj suštini, Božjem identitetu, prema pitanju da li je Bog istina i prema stvarnosti Njegovog postojanja, i kada ne može da bude siguran u ove stvari, kako može da prihvati sve što potiče od Boga? Kako može da prihvati činjenicu da je Bog istina, put i život? Kako može da prihvati Božju grdnju i sud? Kako može da prihvati Božje spasenje? Kako takva osoba može da dobije Božje pravo vođstvo i opskrbu? Oni koji se nalaze u ove tri faze mogu u svakom trenutku da se opiru Bogu, da osuđuju Boga, hule na Njega ili da Ga izdaju. Mogu u svakom trenutku da napuste istiniti put i napuste Boga. Može se reći da ljudi u ove tri faze postoje u kritičnom periodu, jer nisu stupili na pravi put vere u Boga.

Četvrta vrsta: faza sazrevanja deteta ili detinjstvo

Nakon što se čovek odvikne od sisanja – odnosno, nakon što je uživao u obilju blagodati – on počinje da istražuje šta znači verovati u Boga, počinje da želi da razume različita pitanja kao što su: zašto čovek živi, kako čovek treba da živi i zašto Bog obavlja Svoje delo na čoveku. Kada se te nejasne misli i zbrkani misaoni obrasci pojave u njemu i postoje u njemu, on neprekidno biva zalivan i takođe je u stanju da obavlja svoju dužnost. Tokom ovog perioda on više nema sumnje u istinu o stvarnosti Božjeg postojanja i tačno shvata šta znači verovati u Boga. Na ovom temelju on postepeno stiče znanje o

Bogu i postepeno dobija neke odgovore na svoje nejasne misli i zbrkane misaone obrasce o Božjoj naravi i suštini. Kada je reč o promenama u njihovoj naravi, kao i o njihovom bogopoznanju, ljudi u ovoj fazi počinju da stupaju na pravi put i ulaze u prelazni period. Tek u ovoj fazi ljudi počinju da imaju život. Jasni pokazatelji posedovanja života jesu postepeno rešavanje različitih pitanja u vezi sa bogopoznanjem koja ljudi imaju u svojim srcima – kao što su pogrešna shvatanja, uobrazilje, predstave i nejasne definicije Boga – i ne samo da oni zaista počinju da veruju u stvarnost Božjeg postojanja i prepoznaju je, već takođe počinju da poseduju i tačnu definiciju Boga i imaju pravo mesto za Boga u svojim srcima, a istinsko sleđenje Boga zamenjuje njihovu nejasnu veru. Tokom ove faze, ljudi postepeno spoznaju svoje pogrešne predstave o Bogu i svoje pogrešne težnje i načine verovanja. Počinju da žude za istinom, da žude da iskuse Božji sud, grdnju i disciplinu, da žude za promenom u svojoj naravi. Tokom ove faze, postepeno za sobom ostavljaju svakojake predstave i uobrazilje o Bogu, a istovremeno menjaju i ispravljaju svoje netačno znanje o Bogu i stiču određeno ispravno osnovno znanje o Bogu. Iako deo znanja koje poseduju ljudi u ovoj fazi nije baš konkretno niti tačno, oni makar postepeno počinju da napuštaju svoje predstave, pogrešno znanje i pogrešna shvatanja Boga; više ne gaje sopstvene predstave i uobrazilje o Bogu. Počinju da uče kako da napuštaju – da napuštaju stvari koje se nalaze među njihovim sopstvenim predstavama, stvari iz znanja i stvari od Sotone; počinju da bivaju spremni da se pokoravaju ispravnim i pozitivnim stvarima, čak i stvarima koje dolaze iz Božjih reči i koje su u skladu sa istinom. Takođe pokušavaju da proživljavaju Božje reči, da lično spoznaju i sprovode Njegove reči, da prihvataju Njegove reči kao načela za svoje postupke i kao osnovu za promenu svoje naravi. Tokom ovog perioda, ljudi nesvesno prihvataju Božji sud i grdnju i nesvesno prihvataju Božje reči kao svoj život. Dok prihvataju Božji sud, grdnju i reči, postaju sve svesniji i sposobniji da osete da Bog u kojeg veruju u svojim srcima zaista postoji. U Božjim rečima, u svojim iskustvima i svojim životima, oni sve više osećaju da je Bog oduvek upravljao čovekovom sudbinom, da je oduvek vodio čoveka i opskrbljivao ga. Kroz svoje druženje sa Bogom, oni postepeno potvrđuju Božje postojanje. Prema tome, pre nego što to i shvate, oni su nesvesno već odobrili Božje delo i u njega počeli čvrsto da veruju, i odobrili su Božje reči. Jednom kada ljudi odobre Božje reči i delo, oni se neprestano odriču sebe, poriču svoje predstave, poriču svoje znanje, poriču svoje uobrazilje, i istovremeno, takođe, neprestano traže šta je istina i šta je Božja volja. Tokom ovog perioda razvoja, ljudsko znanje o Bogu je prilično površno – oni čak nisu u stanju da ovo znanje jasno detaljno izlože rečima, niti ga mogu izraziti u smislu konkretnih detalja – i imaju samo razumevanje zasnovano na opažanju; međutim, u poređenju sa prethodne tri faze, nezreli životi ljudi u ovom periodu već su bili zaliveni i opskrbljeni Božjim rečima, pa su stoga već počeli da niču. Njihovi su životi poput semena zasađenog u zemlji; nakon što dobije vlagu i hranljive materije, probijaće se kroz zemljište, a njegovo nicanje će predstavljati rađanje novog života. Ovo rađanje omogućava čoveku da uoči znakove života. Kada imaju život, ljudi rastu. Prema

tome, na ovim temeljima – postepeno se krećući u pravcu pravog puta vere u Boga, napuštanjem sopstvenih predstava, zadobijanjem Božjeg vođstva – ljudski životi će neizbežno malo po malo rasti. Na osnovu čega se meri ovaj rast? Meri se prema iskustvu date osobe sa Božjim rečima i prema njihovom pravom razumevanju Božje pravedne naravi. Iako im je veoma teško da tokom ovog perioda rasta sopstvenim rečima tačno opišu svoje znanje o Bogu i Njegovoj suštini, ova grupa ljudi više nije subjektivno voljna da traži zadovoljstvo kroz uživanje u Božjoj blagodati niti da veruje u Boga kako bi sledila sopstveni cilj da dobije Njegovu blagodat. Umesto toga, oni su spremni da vode život koji se živi prema Božjoj reči i da postanu predmeti Božjeg spasenja. Štaviše, oni su samouvereni i spremni da prihvate Božji sud i grdnju. Ovo je obeležje čoveka u fazi rasta.

I premda ljudi u ovoj fazi imaju izvesno znanje o Božjoj pravednoj naravi, ovo znanje je veoma maglovito i nerazgovetno. Iako ne mogu da se jasno detaljno izraze o tim stvarima, oni osećaju da su u sebi već nešto stekli, jer su postigli izvesnu dozu znanja i razumevanja Božje pravedne naravi kroz Božju grdnju i sud. Međutim, sve to je prilično površno i još uvek je u početnoj fazi. Ova grupa ljudi ima posebnu tačku gledišta iz koje posmatra Božju blagodat, a koja se izražava u promenama ciljeva kojima teže i načina na koji ih ostvaruju. U Božjim rečima i delu, u svim vrstama Njegovih zahteva prema čoveku i u Njegovim otkrivenjima čoveku, oni su već videli da, ako i dalje ne tragaju za istinom, ako i dalje ne traže da uđu u stvarnost, ako i dalje ne traže da udovolje Bogu i spoznaju Ga dok proživljavaju Njegove reči, tada će izgubiti smisao vere u Boga. Oni vide da bez obzira na to koliko uživaju u Božjoj blagodati, ne mogu da promene svoju narav, udovolje Bogu ili spoznaju Boga, te da ako ljudi neprestano žive pod Božjom blagodati, onda nikada neće postići rast, zadobiti život niti će moći da dobiju spasenje. Ukratko, ako čovek ne može istinski da proživi Božje reči i nije u stanju da Boga spozna kroz Njegove reči, onda će na kraju večno ostati u fazi odojčeta i nikada neće napraviti nijedan korak napred u rastu svog života. Ako zauvek postojiš u fazi odojčeta, ako nikada ne uđeš u stvarnost Božje reči, ako Božju reč nikada nemaš kao svoj život, ako nikad ne poseduješ istinsko verovanje i znanje o Bogu, postoji li onda ikakva mogućnost da te Bog upotpuni? Prema tome, svako ko uđe u stvarnost Božje reči, svako ko prihvati Božju reč kao svoj život, svako ko počne da prihvata Božju grdnju i sud, svako čija iskvarena narav počne da se menja i svako sa srcem koje žudi za istinom, ko ima želju da spozna Boga i želju da prihvati Božje spasenje, to su ljudi koji zaista poseduju život. Ovo je zaista četvrta vrsta ljudi, deteta koje sazreva, čoveka u fazi detinjstva.

Peta vrsta: faza životnog sazrevanja ili faza odrasle osobe

Nakon nesigurnih koraka i iskustva stečenog kroz fazu detinjstva, fazu rasta punu uzastopnih uspona i padova, životi ljudi postaju stabilniji, njihov korak unapred više ne zastaje i niko ne može da ih ometa. Iako je put pred njima i dalje težak i trnovit, oni više nisu slabi ni uplašeni, više ne napipavaju put pred sobom i ne gube orijentire. Njihovi temelji su duboko ukorenjeni u stvarnom iskustvu Božje reči, a Božje dostojanstvo i

veličina mame njihova srca. Oni žude da idu Božjim stopama, da spoznaju Božju suštinu, da saznaju sve o Bogu.

Ljudi u ovoj fazi već jasno znaju u koga veruju i jasno znaju zašto treba da veruju u Boga, kao i smisao toga što su živi, te jasno znaju da je sve što Bog izražava istina. Iz svog dugogodišnjeg iskustva, oni shvataju da bez Božje grdnje i suda, čovek nikada neće moći da udovolji Bogu i da Ga spozna, te da nikada zaista neće biti u stanju da dođe pred Boga. U srcima ovih ljudi je snažna želja da ih Bog iskušava, kako bi tokom svoje kušnje mogli da vide Božju pravednu narav, da postignu čistiju ljubav i da u isto vreme budu u stanju da istinitije razumeju i spoznaju Boga. Ljudi u ovoj fazi su se već potpuno oprostili od faze odojčeta i faze uživanja u Božjoj blagodati i od jedenja svoje porcije hleba. Više ne gaje neumerene nade u to da će navesti Boga da prema njima bude tolerantan i pokaže im milost; već samouvereno primaju i nadaju se da će dobiti neprestanu Božju grdnju i sud, kako bi se odvojili od svoje iskvarene naravi i udovoljili Bogu. Njihovo znanje o Bogu i njihove težnje ili krajnji ciljevi njihovih težnji, svi su veoma jasni u njihovim srcima. Prema tome, ljudi u fazi odrasle osobe već su se u potpunosti oprostili od faze nejasne vere, od faze u kojoj se oslanjaju na blagodat radi spasenja, od faze nezrelog života koji ne može da izdrži kušnje, od faze maglovitosti, od faze napipavanja, od faze u kojoj često nema puta za koračanje, od nestabilnog perioda u kom se smenjuju iznenadna zainteresovanost i nezainteresovanost i od faze u kojoj čovek sledi Boga prekrivenih očiju. Ljudi ovog tipa često primaju Božje prosvećenje i prosvetljenje, i često se upuštaju u istinsko druženje i komunikaciju sa Bogom. Može se reći da su ljudi koji žive u ovoj fazi već dokučili deo Božje volje, da su u stanju da pronađu načela istine u svemu što čine i da znaju kako da zadovolje Božju želju. Povrh toga, oni su, takođe, pronašli put spoznaje Boga i počeli da svedoče o svom bogopoznanju. Tokom procesa postepenog rasta, oni stiču postepeno razumevanje i znanje o Božjoj volji: o Božjoj volji u stvaranju ljudskog roda i Božjoj volji u upravljanju ljudskim rodom. Oni takođe postepeno stiču razumevanje i spoznaju o Božjoj pravednoj naravi u smislu suštine. Nijedna ljudska predstava niti uobrazilja ne mogu zameniti ovo znanje. Iako se ne može reći da je u petoj fazi čovekov život potpuno zreo ili da je ovaj čovek pravedan ili potpun, takva osoba je, ipak, napravila korak napred u fazi zrelosti u životu i već je u stanju da dođe pred Boga, da stoji licem u lice sa Božjom rečju i sa Bogom. Budući da je takav čovek iskusio toliko toga od Božje reči, pretrpeo nebrojene kušnje i iskusio nebrojene slučajeve discipline, suda i grdnje od Boga, njegova pokornost Bogu nije relativna, već apsolutna. Njegovo znanje o Bogu se preobrazilo iz podsvesnog u jasno i precizno znanje, iz površnog u duboko, iz mutnog i maglovitog u temeljno i opipljivo. Od napornog napipavanja i pasivnog traganja prešao je na znanje bez napora i na proaktivno svedočenje. Može se reći da ljudi u ovoj fazi poseduju istinu-stvarnost Božje reči, da su zakoračili na put usavršavanja poput onog kojim je Petar koračao. Ovo je peti tip čoveka, onaj koji živi u stanju sazrevanja – fazi odraslog čoveka.

14. decembar 2013. godine

Sâm Bog, jedinstveni III
Božji autoritet (II)

Danas ćemo nastaviti naše zajedništvo na temu „Sâm Bog, jedinstveni“. Već smo imali dva zajedništva na ovu temu, prvo u vezi s Božjim autoritetom, a drugo u vezi s Božjom pravednom naravi. Da li ste saznali nešto novo o identitetu, statusu i suštini Boga nakon što ste odslušali ova dva zajedništva? Da li su vam ti uvidi pomogli da steknete neophodna znanja i da se uverite u istinu o Božjem postojanju? Danas planiram da nešto opširnije kažem na temu „Božjeg autoriteta“.

Razumevanje Božjeg autoriteta iz makro i mikro perspektive

Božji autoritet je jedinstven. On je karakteristični izraz i naročita suština identiteta Samog Boga, kakav ne poseduje nijedno stvoreno, niti nestvoreno biće; takav autoritet poseduje isključivo Stvoritelj. Drugim rečima, samo se Stvoritelj – jedinstveni Bog – izražava na ovaj način i ima ovu suštinu. Zašto, dakle, treba da govorimo o Božjem autoritetu? Po čemu se autoritet Samog Boga razlikuje od onog „autoriteta“ koji čovek stvara u svom umu? Šta je u vezi s njim posebno? Zašto je naročito značajno da ovde o tome govorimo? Svako od vas mora pažljivo da razmotri ovo pitanje. Pojam „Božjeg autoriteta“ je većini ljudi nejasan i njegovo razumevanje zahteva veliki napor, a svaka rasprava o tome će verovatno biti apstraktna. Stoga će uvek postojati jaz između znanja o Božjem autoritetu, koje čovek može da stekne, i suštine Božjeg autoriteta. Da bi se taj jaz premostio, Božji autoritet svako mora postepeno da upoznaje kroz ljude, događaje, stvari i razne pojave unutar domašaja ljudi, za čije razumevanje u stvarnom životu oni poseduju kapacitet. Mada izraz „Božji autoritet“ može delovati nedokučivo, Božji autoritet nije nimalo apstraktan. Bog zajedno s čovekom prisustvuje svakom minutu čovekovog života i svakoga dana ga vodi kroz život. U stvarnom životu će, dakle, svaka osoba nužno videti i iskusiti najopipljiviji aspekt Božjeg autoriteta. Ovaj opipljivi aspekt je dovoljan dokaz da Božji autoritet zaista postoji i u potpunosti omogućava da se prepozna i shvati činjenica da Bog takav autoritet poseduje.

Bog je sve stvorio i On, na osnovu toga, ima vlast nad svim stvarima. Pored toga što ima vlast nad svim stvarima, On sve drži pod kontrolom. Šta, zapravo, znači ova ideja da „Bog sve drži pod kontrolom“? Kako se ona može objasniti? Kako ona može da se primeni na stvarni život? Kako razumevanje činjenice da Bog sve drži pod kontrolom može dovesti do razumevanja Njegovog autoriteta? Iz samog izraza „Bog sve drži pod kontrolom“ trebalo bi da shvatimo da Bog ne kontroliše samo jedan broj planeta, niti samo deo stvaranja, a kamoli samo deo čovečanstva, već sve: od masivnog do mikroskopskog, od vidljivog do nevidljivog, od zvezda u svemiru do živih bića na Zemlji, kao i mikroorganizme nevidljive golim okom i bića koja postoje u drugim oblicima. To je precizna definicija „svega“ što Bog „drži pod kontrolom“; to je opseg Njegovog autoriteta, područje Njegovog suvereniteta i vladavine.

Pre postanka čovečanstva, već je postojao svemir – to jest, sve planete i sve zvezde na nebesima. Na makro nivou, ova nebeska tela, pod Božjom kontrolom, redovno kruže otkad postoje, ma koliko godina da to traje. Koja se planeta kuda kreće i u koje vreme; koja planeta obavlja koji zadatak i kada; koja planeta kruži po kojoj orbiti i kada neka planeta nestaje ili biva zamenjena – sve se to odvija bez i najmanje greške. Položaji planeta i rastojanja među svima njima slede stroge obrasce, a svi ti obrasci mogu se opisati preciznim podacima; putanje kojima se kreću, njihova brzina i oblik njihovih orbita, vremena kada zauzimaju različite položaje – sve se to može precizno kvantifikovati i opisati posebnim zakonima. Planete su eonima sledile ove zakone, bez i najmanjeg odstupanja. Nijedna sila ne može da promeni, niti da poremeti njihove orbite, ni obrasce koje one slede. Pošto su posebni zakoni koji upravljaju njihovim kretanjem, kao i precizni podaci koji ih opisuju, predodređeni Stvoriteljevim autoritetom, planete se tim zakonima svojevoljno pokoravaju, pod suverenitetom i kontrolom Stvoritelja. Čoveku nije teško da, na makro nivou, otkrije neke obrasce, neke podatke i neke čudne i neobjašnjive zakone ili pojave. Mada čovečanstvo ne priznaje da Bog postoji, niti prihvata činjenicu da je Stvoritelj sve stvorio i da nad svime vlada, te, povrh toga, ne priznaje postojanje Stvoriteljevog autoriteta, naučnici, astronomi i fizičari ipak sve bolje shvataju da postojanjem svih stvari u vaseljeni, kao i načelima i obrascima koji diktiraju njihovo kretanje, upravlja i vlada ogromna i nevidljiva tamna energija. Ova činjenica čoveka primorava da se suoči i da prizna da, usred ovih obrazaca kretanja, postoji Onaj Moćni, koji sve to orkestrira. Njegova je snaga izvanredna i, mada niko ne može da Mu vidi pravo lice, On u svakom trenutku svime upravlja i vlada. Nijedan čovek i nijedna sila ne mogu da dosegnu izvan Njegovog suvereniteta. Suočen sa ovom činjenicom, čovek mora priznati da ljudi ne mogu da kontrolišu zakone koji upravljaju postojanjem svih stvari, da te zakone niko ne može da promeni; on, takođe, mora da prizna da ljudska bića ne mogu u potpunosti da razumeju ove zakone, te da se oni ne javljaju prirodno, već da ih diktira Suveren. Sve su ovo izrazi Božjeg autoriteta koje čovečanstvo može da uoči na makro nivou.

Na mikro nivou, sve planine, reke, jezera, mora i kopnene mase, koje čovek može da vidi na Zemlji, sva godišnja doba koja doživljava, sve stvari koje naseljavaju Zemlju, uključujući biljke, životinje, mikroorganizme i ljude – sve se to potčinjava Božjem suverenitetu i kontroli. Pod Božjim suverenitetom i kontrolom, sve stvari nastaju ili nestaju u skladu s Njegovim zamislima; uspostavljaju se zakoni koji upravljaju njihovim postojanjem, te tako one rastu i množe se u skladu s njima. Nijedno ljudsko biće, niti stvar, nisu iznad ovih zakona. Zašto je tako? Jedini odgovor je: zbog Božjeg autoriteta. Ili, drukčije rečeno, zbog Božjih misli i Božjih reči, zbog ličnog delovanja Samog Boga. To znači da Božji autoritet i Božji um donose ove zakone, koji se smenjuju i preoblikuju u skladu s Njegovim mislima, a sve te smene i promene dešavaju se i iščezavaju zarad Njegovog plana. Uzmimo, na primer, epidemije. One izbijaju bez upozorenja. Niko ne zna njihovo poreklo, niti tačne razloge zbog kojih se dešavaju, a kad god epidemija

stigne do određenog mesta, oni kojima je tako suđeno ne mogu da izbegnu pošast. Ljudska nauka shvata da su epidemije uzrokovane širenjem opakih i štetnih mikroba, ali ona ne može da predvidi, niti da kontroliše njihovu brzinu, opseg i način prenošenja. Iako se ljudi epidemijama odupiru na sve moguće načine, oni ne mogu da kontrolišu koji će ljudi ili životinje neizbežno biti pogođeni, prilikom izbijanja epidemija. Jedino što ljudska bića mogu da učine jeste da pokušaju da ih preduprede, suzbiju i istraže. Ali niko ne zna osnovne uzroke kojima bi se početak ili kraj bilo koje pojedinačne epidemije mogao objasniti, niti ih iko može kontrolisati. Prva mera koju preduzimaju ljudi suočeni s pojavom i širenjem epidemije jeste razvoj vakcine, ali epidemija često prođe sama od sebe, pre nego što vakcina bude spremna. Zbog čega epidemije prolaze? Neki kažu da je to zbog toga što su klice stavljene pod kontrolu, dok drugi kažu da one prolaze sa smenom godišnjih doba… O tome da li su ove fantastične spekulacije održive, nauka ne može da ponudi nikakvo objašnjenje, niti može da dâ precizan odgovor. Čovečanstvo mora da uzme u obzir ne samo ove spekulacije, već i čovekovo nerazumevanje i strah od epidemija. Niko, u krajnjoj liniji, ne zna zbog čega epidemije izbijaju, niti zašto prestaju. Budući da ljudi imaju vere samo u nauku, u potpunosti se oslanjaju na nju i ne priznaju autoritet Stvoritelja, niti prihvataju Njegov suverenitet, oni nikada neće dobiti odgovor.

Pod Božjim suverenitetom, sve se rađa, živi i nestaje zbog Njegovog autoriteta i Njegovog upravljanja. Neke stvari dođu i prođu tiho, a čovek ne može da kaže odakle su došle, niti da shvati obrasce koje one slede, a još manje može da razume razloge zbog kojih one dolaze i odlaze. Mada sve što se dešava među svim stvarima čovek može da vidi svojim očima, da čuje svojim ušima i da to sopstvenim telom doživi; mada sve to utiče na čoveka i mada čovek podsvesno shvata relativnu neuobičajenost, pravilnost, pa čak i čudnovatost raznih pojava, on još uvek ne zna ništa o onome što stoji iza njih, a to su volja i um Stvoritelja. Mnoge priče prate ove pojave, mnoge skrivene istine. Pošto je čovek odlutao daleko od Stvoritelja i pošto ne prihvata činjenicu da Stvoriteljev autoritet upravlja svim stvarima, on nikad neće saznati ni shvatiti sve što se dešava pod Stvoriteljevim suverenim autoritetom. Božja kontrola i suverenitet najvećim delom prevazilaze granice ljudske mašte, ljudskog znanja, ljudskog razumevanja i onoga što ljudska nauka može da postigne; one su stvorenom čoveku van vidokruga. Neki kažu: „Pošto ti sâm nisi svedočio Božjem suverenitetu, kako možeš da veruješ da sve podleže Njegovom autoritetu?“ Videti ne znači uvek i verovati, niti to uvek znači priznati i razumeti. Odakle, onda, potiče vera? Mogu sa sigurnošću da kažem da vera potiče od stepena i dubine ljudskog shvatanja i doživljavanja stvarnosti i osnovnih uzroka stvari. Ako veruješ da Bog postoji, ali ne možeš da priznaš, a kamoli da uvidiš činjenicu Božje kontrole i suvereniteta nad svim stvarima, ti u svom srcu nikad nećeš priznati da Bog ima tu vrstu autoriteta i da je Božji autoritet jedinstven. Ti Stvoritelja nikad nećeš istinski prihvatiti za svog Gospoda i svog Boga.

Sudbina čovečanstva i sudbina vaseljene neodvojive su od suvereniteta Stvoritelja

Svi ste vi odrasli ljudi. Neki od vas su srednjih godina, a neki su zagazili u starost. Prešli ste put od neverovanja u Boga do verovanja u Njega, i od početaka vaše vere u Boga do prihvatanja Njegove reči i doživljavanja Njegovog dela. Koliko toga znate o Božjem suverenitetu? Kakve ste uvide stekli o ljudskoj sudbini? Može li čovek da postigne sve što želi u životu? Koliko ste stvari, tokom nekoliko decenija svog postojanja, uspeli da ostvarite na željeni način? Koliko se toga dogodilo što nikada niste očekivali? Koliko toga ste doživeli kao prijatno iznenađenje? Na koliko stvari ljudi još uvek čekaju, nadajući se da će uroditi plodom – nesvesno iščekujući pravi trenutak, iščekujući Nebesku volju? Koliko ima stvari zbog kojih se ljudi osećaju bespomoćno i osujećeno? Svi su puni nade u pogledu sopstvene sudbine i očekuju da će im sve u životu ići onako kako žele, da se neće uželeti hrane ni odeće, da će im se bogatstvo spektakularno uvećati. Niko ne želi da živi siromašan i potlačen život, prepun tegoba i pritisnut nevoljama. Ali ljudi ove stvari ne mogu da predvide, niti da ih kontrolišu. Neki možda na prošlost gledaju samo kao na zbrku iskustava; oni nikad ne nauče šta je Nebeska volja, niti ih je briga za nju. Oni svoje živote žive bez razmišljanja, poput životinja, od danas do sutra, ne mareći za sudbinu čovečanstva, za razloge zbog kojih ljudi žive, niti za način na koji bi trebalo da žive. Takvi ljudi dožive starost ne shvativši ljudsku sudbinu i, do svog samrtnog časa, ne saznavši u čemu se sastoji svrha života. Takvi ljudi su mrtvi; oni su bića bez duha; oni su zveri. Iako ljudi žive okruženi svim što je stvoreno i uživaju u mnogim načinima na koje svet zadovoljava njihove materijalne potrebe, i mada vide kako taj materijalni svet stalno napreduje, njihovo sopstveno iskustvo – ono što njihovo srce i duh osećaju i doživljavaju – ipak nema ničeg zajedničkog s materijalnim stvarima, a ništa što je materijalno ne može da zameni iskustvo. Iskustvo je prepoznavanje koje se dešava duboko u čovekovom srcu, nešto što se ne može golim okom videti. Ovo prepoznavanje leži u čovekovom razumevanju i percepciji ljudskog života i ljudske sudbine. Pri tom, ono često vodi ka razumevanju da neki neslućeni Gospodar sve uređuje i orkestrira za čoveka. Našavši se usred svega toga, čovek ne može a da ne prihvati zamisli i orkestracije sudbine; on ne može a da ne prihvati put koji je Stvoritelj pred njega postavio, da ne prihvati Stvoriteljev suverenitet nad njegovom sudbinom. To je nesporna činjenica. Bez obzira kakav uvid i stav neko ima prema sudbini, ovu činjenicu niko ne može da promeni.

Kuda ćete svakog dana ići, šta ćete raditi, s kim ili s čim ćete se susretati, šta ćete govoriti, šta će vam se dogoditi – može li se išta od ovoga predvideti? Ljudi ne mogu da predvide sve ove pojave, a još manje mogu da kontrolišu razvoj ovakvih situacija. U životu se ovi nepredvidljivi događaji dešavaju stalno; oni su svakodnevna pojava. Ovi svakodnevni preokreti, kao i načini na koje se oni odvijaju ili obrasci koje slede, čoveka stalno podsećaju na to da se ništa ne dešava slučajno, da se proces odvijanja svakog

događaja, njegova neizbežna priroda, ne može promeniti ljudskom voljom. Svaki događaj ljudima prenosi Stvoriteljevu opomenu, a takođe im šalje poruku da ljudska bića ne mogu da kontrolišu sopstvenu sudbinu. Svaki događaj predstavlja opovrgavanje čovekove divlje, jalove ambicije i žudnje da sopstvenu sudbinu uzme u svoje ruke. Ti događaji, poput snažnih šamara, jedan za drugim pljušte po licima ljudi, primoravajući ih da ponovo razmisle o tome ko, na kraju krajeva, kontroliše njihovu sudbinu i upravlja njome. A pošto njihove ambicije i želje iznova bivaju osujećene i raspršene, prirodno je da ljudi počinju nesvesno da prihvataju ono što im je sudbina pripremila – da prihvataju stvarnost, Nebesku volju i suverenitet Stvoritelja. Od ovih svakodnevnih preokreta, pa do sudbine čitavih ljudskih života, ne postoji ništa što ne otkriva planove Stvoritelja i Njegov suverenitet; nema ničega što ne šalje poruku da se „autoritet Stvoritelja ne može prekoračiti“, ničega što ne prenosi tu večnu istinu da je „autoritet Stvoritelja vrhovni“.

Sudbina čovečanstva i sudbina vaseljene blisko su prepletene sa suverenitetom Stvoritelja, neraskidivo vezane za Stvoriteljeve orkestracije; one su, na kraju, neodvojive od Stvoriteljevog autoriteta. U zakonima svih stvari čovek počinje da shvata Stvoriteljeve orkestracije i Njegov suverenitet; u pravilima opstanka svih stvari, on počinje da opaža Stvoriteljevo upravljanje; iz sudbina svih stvari, on izvlači zaključak o tome kako Stvoritelj koristi Svoj suverenitet i kontrolu nad njima; a kroz životne cikluse ljudskih bića i svih stvari, čovek počinje da istinski doživljava zamisli i orkestracije Stvoritelja za sve stvari i živa bića, da svedoči kako te zamisli i orkestracije potiskuju sve zemaljske zakone, pravila i institucije, kao i sve ostale snage i sile. S obzirom na to, čovek je prinuđen da prizna kako Stvoriteljev suverenitet ne može da naruši nijedno stvoreno biće, te da nikakva sila ne može da uzurpira, niti da izmeni događaje i stvari koje je predodredio Stvoritelj. Generaciju za generacijom, ljudi i sve stvari žive i umnožavaju se upravo prema ovim božanskim zakonima i pravilima. Nije li ovo pravo otelovljenje Stvoriteljevog autoriteta? Mada u tim objektivnim zakonima čovek vidi suverenitet Stvoritelja i Njegovo utemeljenje svih događaja i stvari, pitanje je koliko je ljudi u stanju da shvati načelo suvereniteta Stvoritelja nad vaseljenom. Koliko ljudi može istinski da spozna, prepozna, prihvati i potčini se suverenitetu Stvoritelja i Njegovom uređenju njihove sudbine? Ko će, verujući u činjenicu Stvoriteljevog suvereniteta nad svim stvarima, zaista poverovati i priznati da Stvoritelj upravlja sudbinama ljudskih života? Ko može istinski da shvati činjenicu da je čovekova sudbina u rukama Stvoritelja? Kakav stav treba čovek da zauzme prema suverenitetu Stvoritelja, kad se suoči sa činjenicom da On upravlja sudbinom čovečanstva i kontroliše je? To je odluka koju svako ljudsko biće, koje se sada suočava s ovom činjenicom, mora sâmo da donese.

Šest prelomnih trenutaka u čovekovom životu

Svaka osoba u toku svog života nailazi na niz ključnih prelomnih trenutaka. Oni predstavljaju najosnovnije i najvažnije korake koji određuju čovekovu životnu sudbinu. Sledi kratki opis ovih putokaza, kraj kojih svaki čovek mora tokom života da prođe.

Prvi prelomni trenutak: rođenje

Gde je neka osoba rođena, u kojoj je porodici rođena, kojeg je pola, kako izgleda i u koje vreme se rodila – sve su to pojedinosti prvog prelomnog trenutka u životu te osobe.

Niko ne može da bira određene pojedinosti ovog prelomnog trenutka; sve su one davno unapred predodređene od strane Stvoritelja. Na njih ni na koji način ne utiče spoljašnja sredina, i nikakvi veštački činioci ne mogu da promene ove činjenice, koje je unapred odredio Stvoritelj. To što je neka osoba rođena, znači da je Stvoritelj već obavio prvi korak sudbine koju je On toj osobi namenio. Pošto je On sve te pojedinosti davno unapred odredio, niko nije u poziciji da ijednu od njih izmeni. Bez obzira na kasniju sudbinu neke osobe, uslovi njenog rođenja su predodređeni i ostaju takvi kakvi jesu; na njih ni na koji način ne utiče nečija životna sudbina, kao što ni one ni na koji način ne utiču na suverenitet Stvoritelja nad životnom sudbinom te osobe.

1) Novi život se rađa iz planova Stvoritelja

Koje pojedinosti ovog prvog prelomnog trenutka – mesto rođenja, porodicu, pol, fizički izgled, vreme rođenja – čovek može da bira? Očigledno je da je nečije rođenje pasivni događaj. Čovek se, ne svojom voljom, rađa na određenom mestu, u određeno vreme, u određenoj porodici, sa određenim fizičkim izgledom; čovek nehotice postaje član nekog domaćinstva, ogranak nekog porodičnog stabla. Čovek ne može da bira ovaj prvi prelomni trenutak svog života, već se rađa u okruženju koje je utvrđeno u skladu s planovima Stvoritelja – u konkretnoj porodici, sa konkretnim polom i izgledom, te u tačno određeno vreme, koje je blisko povezano sa tokom čovekovog života. Šta neka osoba može da uradi u ovom prelomnom trenutku? Sve u svemu, ona ne može da bira nijednu od pojedinosti u vezi sa svojim rođenjem. Da nije bilo Stvoriteljevog predodređenja i Njegovog usmeravanja, život koji je tek došao na ovaj svet ne bi znao ni kuda da ide, ni gde da se dene, ni sa kim ne bi bio povezan, nigde ne bi pripadao i ne bi imao pravi dom. Međutim, zahvaljujući pažljivom uređenju Stvoritelja, taj novi život ima gde da boravi, ima roditelje, mesto koje mu pripada i rodbinu, te, samim tim, ovaj život započinje svoje putovanje. Tokom čitavog ovog procesa, materijalizacija ovog novog života određena je planovima Stvoritelja i sve što će on kasnije posedovati daruje mu Stvoritelj. Od slobodno plutajućeg tela bez igde ičega, ono polako postaje vidljivo, opipljivo ljudsko biće od krvi i mesa, Božje stvorenje koje misli, diše i oseća toplotu i hladnoću; koje može da učestvuje u svim onim uobičajenim aktivnostima stvorenog bića u materijalnom svetu i koje će proći kroz sve ono što stvoreno ljudsko biće mora u svom životu da doživi. Predodređenost čovekovog rođenja od strane Stvoritelja znači da će On toj osobi podariti sve što joj je neophodno za opstanak; isto tako, činjenica da je neka osoba rođena znači da će ona od Stvoritelja dobiti sve što joj je neophodno za opstanak i da će ona, od tog trenutka, živeti u drugom obliku, koji joj Stvoritelj pruža i koji podleže suverenitetu Stvoritelja.

2) Zašto se različita ljudska bića rađaju pod različitim okolnostima

Ljudi često vole da zamišljaju da bi, kad bi se ponovo rodili, pripadali nekoj čuvenoj porodici; ako je reč o ženi, izgledala bi kao Snežana i svi bi je voleli, a ako se radi o muškarcu, bio bi princ na belom konju, kojem ništa ne nedostaje, a ceo svet mu stoji na raspolaganju. Često ima onih koji stenju pod teretom brojnih iluzija o sopstvenom rođenju i koji su njime veoma nezadovoljni, koji su kivni na svoju porodicu, na svoj izgled i pol, pa čak i na datum svog rođenja. Pa ipak, ljudi nikad ne shvataju zbog čega su rođeni u određenoj porodici, niti zašto izgledaju na određeni način. Oni ne znaju da, ma gde da su rođeni i ma kako da izgledaju, treba da odigraju različite uloge i da ispune različite misije u Stvoriteljevom upravljanju, a ta se svrha nikad neće promeniti. U očima Stvoritelja, mesto čovekovog rođenja, njegov pol i fizički izgled predstavljaju samo privremene stvari. One su niz majušnih trunčica, sićušnih simbola u svakoj fazi Njegovog upravljanja celim čovečanstvom. A stvarno odredište i ishod života neke osobe nisu određeni njenim rođenjem u bilo kojoj konkretnoj fazi, već misijom koju ona u svom životu ispunjava i sudom koji će Stvoritelj nad njom obaviti kad Njegov plan upravljanja bude dovršen.

Kaže se da svaka posledica ima svoj uzrok i da nijedna posledica nije bez uzroka. Prema tome, čovekovo rođenje je nužno povezano kako sa sadašnjim, tako i s njegovim prethodnim životom. Ako se smrću neke osobe završava njen trenutni životni vek, onda je rođenje osobe početak novog ciklusa; ako stari ciklus predstavlja prethodni život te osobe, onda je prirodno da novi ciklus predstavlja njen sadašnji život. Budući da je čovekovo rođenje povezano s njegovim prošlim, kao i s njegovim sadašnjim životom, proizilazi da su mesto rođenja, porodica, pol, izgled i ostali slični činioci u vezi s njegovim rođenjem, svi nužno povezani i s njegovim prošlim i sadašnjim životima. To znači da na činioce rođenja neke osobe ne utiče samo njen prethodni život, već su oni određeni i njenom sudbinom u sadašnjem životu, čime se ujedno objašnjavaju i različite okolnosti pod kojima se ljudi rađaju: jedni se rađaju u siromašnim, drugi u bogatim porodicama. Neki su običnog porekla, dok drugi pripadaju slavnim lozama. Jedni su rođeni na jugu, drugi na severu. Jedni su rođeni u pustinji, drugi u zemljama koje obiluju zelenilom. Rođenje nekih ljudi propraćeno je veseljem, smehom i slavljem; dok rođenje drugih donosi suze, nevolje i jad. Neki su rođeni da budu negovani, drugi da budu odbačeni kao korov. Jedni su rođeni sa finim, drugi sa iskrivljenim crtama lica. Jedne je divno pogledati, drugi su ružni. Neki su rođeni u ponoć, drugi pod žarkim sjajem podnevnog sunca… Rođenja ljudi svih vrsta određena su sudbinama koje im je Stvoritelj pripremio; njihova rođenja određuju njihove sudbine u njihovom sadašnjem životu, kao i uloge koje će oni igrati i misije koje će ispunjavati. Sve to podleže suverenitetu Stvoritelja i sve je od Njega predodređeno; niko ne može da umakne svojoj predodređenoj sudbini, niko ne može da promeni svoje rođenje i niko ne može da bira svoju sudbinu.

Drugi prelomni trenutak: odrastanje

Zavisno od toga u kakvoj su porodici rođeni, ljudi odrastaju u različitim kućnim okruženjima i od svojih roditelja dobijaju različite pouke. Ovi činioci određuju uslove u kojima neka osoba stasava, a odrastanje predstavlja drugi prelomni trenutak u njenom životu. Suvišno je reći da ljudi ni u ovom prelomnom trenutku nemaju izbora. I ovaj je trenutak utvrđen, unapred određen.

1) Stvoritelj je za svaku osobu isplanirao nepromenljive uslove stasavanja

Osoba ne može da bira ljude, događaje, niti stvari koje na nju utiču i podučavaju je tokom odrastanja. Ona ne može da bira koja znanja ili veštine stiče, niti kakve navike formira. Ona ne može da utiče na to ko su joj roditelji i rođaci, niti u kakvom okruženju odrasta; njeni odnosi sa ljudima, događajima i stvarima u njenom okruženju, kao i način njihovog uticaja na njen razvoj, izvan su njene kontrole. Ko onda odlučuje o ovim stvarima? Ko ih uređuje? Pošto ljudi po ovom pitanju nemaju izbora, pošto oni o ovim stvarima ne mogu sami da odlučuju i pošto se oni očigledno ne formiraju prirodnim putem, podrazumeva se da je formiranje svih ovih ljudi, događaja i stvari u rukama Stvoritelja. Naravno, kao što Stvoritelj svakoj osobi uređuje konkretne okolnosti rođenja, On takođe uređuje i specifične okolnosti pod kojima neka osoba odrasta. Ako sa rođenjem neke osobe dolazi do promena u ljudima, događajima i stvarima oko njih, onda će rast i razvoj te osobe nužno uticati i na njih. Primera radi, neki su ljudi rođeni u siromašnim porodicama, ali odrastaju okruženi bogatstvom; drugi su rođeni u imućnim porodicama, da bi kasnije doprineli opadanju tog bogatstva, tako da odrastaju u sirotinjskom okruženju. Ničijim rođenjem ne upravlja fiksno pravilo i niko ne odrasta pod neizbežnim, nepromenljivim spletom okolnosti. To nisu stvari koje neka osoba može da zamisli ili da ih kontroliše; one su proizvod njene sudbine i određeni su njenom sudbinom. U svom su korenu, naravno, ove stvari određene sudbinom koju je Stvoritelj predodredio za svakog čoveka; one su određene Stvoriteljevim suverenitetom nad sudbinom te osobe i Njegovim planovima u pogledu nje.

2) Različite okolnosti pod kojima ljudi odrastaju dovode do pojave različitih uloga

Okolnosti pod kojima je neka osoba rođena postavljaju temelj okruženju i okolnostima pod kojima ona odrasta, a okolnosti u kojima neka osoba odrasta su, samim tim, proizvod okolnosti njenog rođenja. Za to vreme, čovek počinje da uči jezik, a njegov um počinje da se susreće sa mnogo novih stvari i da ih usvaja, što je proces tokom kojeg on neprekidno odrasta. Stvari koje čovek svojim ušima čuje, svojim očima vidi i svojim umom upija postepeno ispunjavaju i oživljavaju njegov unutarnji svet. Ljudi, događaji i stvari sa kojima čovek dolazi u dodir, zdrav razum, znanje i veštine kojima čovek ovladava, kao i načini razmišljanja koji na njega utiču, koji mu se utuvljuju u glavu i kojima se on podučava, sve će to uticati na čovekovu životnu sudbinu i usmeravati je. Jezik koji čovek uči tokom svog odrastanja, kao i način njegovog razmišljanja, neodvojivi su od

sredine u kojoj čovek provodi mladost, a to okruženje čine roditelji, braća i sestre, te ostali ljudi, događaji i stvari oko njih. Tok čovekovog razvoja je, dakle, određen okruženjem u kojem on odrasta, a takođe zavisi i od ljudi, događaja i stvari sa kojima on u tom periodu dolazi u dodir. Budući da su uslovi u kojima čovek odrasta davno unapred predodređeni, to je, naravno, i okruženje u kojem on tokom tog procesa živi unapred određeno. O tome ne odlučuju čovekovi izbori i lične sklonosti, već je to određeno planovima Stvoritelja, Njegovim pažljivim uređenjima i Njegovim suverenitetom nad životnom sudbinom čoveka. Prema tome, ljudi sa kojima se svaka osoba tokom svog odrastanja susreće i stvari sa kojima dolazi u dodir, prirodno su povezani sa Stvoriteljevim orkestracijama i uređenjima. Ljudi nisu u stanju da ovako složene međusobne odnose predvide, niti mogu da ih kontrolišu i dokuče. Mnogo raznih stvari i različitih ljudi utiče na okruženje u kojem čovek odrasta, a nijedno ljudsko biće nije sposobno da tako rasprostranjenu mrežu uređuje ili orkestrira. Osim Stvoritelja, nijedna osoba niti stvar ne može da kontroliše postanak svih ljudi, stvari i događaja, niti može da održava ili kontroliše njihovo nestajanje, a upravo takva jedna ogromna mreža međusobnih veza oblikuje čovekov razvoj onako kako je to Stvoritelj predodredio i gradi različita okruženja u kojima ljudi odrastaju. Ona je ta koja stvara različite uloge, neophodne za Stvoriteljevo delo upravljanja, i koja ljudima daje solidne i čvrste temelje kako bi mogli uspešno da ispune svoju misiju.

Treći prelomni trenutak: samostalnost

Nakon što neka osoba prođe kroz detinjstvo i adolescenciju, te postepeno i neizbežno dostigne zrelost, sledeći korak je da se potpuno rastane od mladosti, oprosti od roditelja i, kao samostalna odrasla osoba, suoči se sa putem koji je pred njom. Ona se, u tom trenutku, mora suočiti sa svim onim ljudima, događajima i stvarima sa kojima se odrasla osoba mora suočavati, mora se suočiti sa svim delovima svoje sudbine koji će joj se uskoro ukazati. Ovo je treći prelomni trenutak kroz koji osoba mora da prođe.

1) Nakon što se osamostali, osoba počinje da stiče iskustvo o suverenitetu Stvoritelja

Ako rođenje i odrastanje neke osobe predstavljaju njen „pripremni period“ za životni put i kamen temeljac njene sudbine, onda njeno osamostaljivanje predstavlja uvodni monolog njene životne sudbine. Ako rođenje i odrastanje neke osobe predstavljaju bogatstvo koje je ona prikupila pripremajući se za svoju životnu sudbinu, onda njeno osamostaljenje predstavlja trenutak u kojem ona počinje to bogatstvo da troši ili da ga uvećava. Kad neko napusti roditelje i osamostali se, društveni uslovi sa kojima se suočava, kao i vrsta posla i karijere koji su mu dostupni, sudbinski su određeni i nemaju nikakve veze s roditeljima. Neki ljudi izaberu dobar smer na fakultetu da bi kasnije, nakon što diplomiraju, pronašli zadovoljavajući posao i tako načinili trijumfalan prvi korak na svom životnom putu. Neki nauče mnogo različitih veština i ovladaju njima, ali nikad ne pronađu ni posao ni radno mesto koje bi im odgovaralo, a kamoli da naprave karijeru;

na samom početku svog životnog puta, oni nalaze da su na svakom koraku osujećeni i ophrvani nevoljama, da su im izgledi turobni, a životi neizvesni. Neki marljivo studiraju, ali im ipak za dlaku izmiče svaka prilika da steknu visoko obrazovanje; čini se kao da im je suđeno da nikad ne uspeju, jer im se već prva težnja na životnom putu pretvorila u dim. Ne znajući je li put pred njima ravan ili kamenit, oni po prvi put osećaju da ljudska sudbina obiluje promenljivim faktorima, te stoga na život gledaju s iščekivanjem i strahom. Neki ljudi, uprkos tome što nisu naročito dobro obrazovani, pišu knjige i steknu neku slavu; neki su, pak, iako gotovo sasvim nepismeni, uspešni u biznisu i sposobni da se od toga izdržavaju… Koje zanimanje odabrati, kako zaraditi za život: imaju li ljudi ikakvu kontrolu nad tim da li će u ovim stvarima napraviti dobar ili loš izbor? Jesu li ove stvari u skladu s čovekovim željama i odlukama? Većina ljudi želi sledeće: da manje rade a više zarađuju, da ne moraju da se satiru po suncu i kiši, da se lepo oblače, da na svakom mestu sijaju i blistaju, da se izdignu iznad ostalih i da svojim precima odaju čast. Ljudi se nadaju savršenstvu, ali, kad načine prve korake na svom životnom putu, oni postepeno shvataju koliko je ljudska sudbina nesavršena i po prvi put uspevaju da dokuče činjenicu da, iako čovek može praviti smele planove za budućnost i gajiti odvažne fantazije, niko nema tu sposobnost, niti moć da ostvari sopstvene snove, i da niko nije u poziciji da upravlja sopstvenom budućnošću. Uvek će postojati izvesno rastojanje između čovekovih snova i stvarnosti sa kojom se on mora suočavati; stvari nikada nisu onakve kakve bi čovek želeo da budu, te ljudi, suočeni s takvom realnošću, nikad ne mogu biti srećni ni zadovoljni. Neki će prevaliti svaki zamislivi put, uložiti velike napore i podneti ogromne žrtve zarad sopstvene dobrobiti i budućnosti, u pokušaju da promene svoju sudbinu. Ali na kraju, čak i ako sopstvenim trudom uspeju da ostvare svoje snove i želje, oni nikad ne mogu da promene svoju sudbinu i, ma koliko se uporno trudili, nikad ne mogu da nadmaše ono što im je sudbina dodelila. Bez obzira na razlike u sposobnostima, inteligenciji i snazi volje, svi su ljudi jednaki pred sudbinom, koja ne razlikuje male od velikih, niske od visokih, niti uzvišene od osrednjih. O tome kojim će se zanimanjem neko baviti, kako će zarađivati za život i koliko će bogatstvo steći ne odlučuju njegovi roditelji, njegova nadarenost, njegov trud, niti ambicije, već je sve to Stvoritelj predodredio.

2) Napuštanje roditelja i početak ozbiljnog igranja svoje uloge u pozorištu života

Kad čovek dostigne zrelost, u stanju je da napusti svoje roditelje i da samostalno krene u akciju; upravo tada on zaista počinje da igra svoju vlastitu ulogu, tek tada magla počinje da se diže, a njegova životna misija da se postepeno razjašnjava. Nominalno, čovek i dalje ostaje blisko vezan za svoje roditelje, ali pošto njegova misija i uloga koju igra u životu nemaju nikakve veze s njegovom majkom i ocem, ova intimna veza se, u suštini, raskida s njegovim postepenim osamostaljivanjem. Sa biološke tačke gledišta, ljudi su prinuđeni da i dalje budu podsvesno zavisni od svojih roditelja; objektivno

govoreći, međutim, kada sasvim odrastu, njihovi se životi potpuno odvajaju od života njihovih roditelja i oni će nadalje svoje uloge obavljati samostalno. Obaveza roditelja u životima njihove dece naprosto je u tome da im, osim njihovog rođenja i odgoja, obezbede formalno okruženje u kojem će odrastati, jer na njihovu sudbinu ne utiče ništa sem Stvoriteljevog predodređenja. Niko ne može da kontroliše kakvu će budućnost neka osoba imati; to je davno unapred predodređeno, tako da čak ni roditelji ne mogu promeniti sudbinu deteta. Što se sudbine tiče, svako je nezavisan, i svako ima svoju ličnu sudbinu. Ni kod jedne osobe, dakle, roditelji ne mogu da preduprede životnu sudbinu, niti da iole utiču na njenu ulogu u životu. Moglo bi se reći da porodica u kojoj je nekome predodređeno da se rodi i sredina u kojoj odrasta nisu ništa drugo do preduslovi za ispunjenje njegove životne misije. Oni ni na koji način ne određuju nečiju životnu sudbinu, niti vrstu sudbine u okviru koje ta osoba ispunjava svoju misiju. Prema tome, roditelji nikome ne mogu pomoći u ostvarivanju životne misije, a isto tako ni rodbina nikome ne može pomoći da preuzme svoju ulogu u životu. Kako neko ostvaruje svoju misiju i u kakvom životnom okruženju obavlja svoju ulogu u potpunosti zavisi od njegove životne sudbine. Drugim rečima, nikakvi drugi objektivni uslovi ne mogu uticati na čovekovu misiju, koju je predodredio Stvoritelj. Svi ljudi sazrevaju u konkretnim sredinama u kojima odrastaju, da bi zatim postepeno, korak po korak, krenuli svojim životnim putem i ispunili sudbinu koju je Stvoritelj za njih isplanirao. Naravno, oni nehotice ulaze u ogromno more ljudi i zauzimaju svoje mesto u životu, na kojem počinju da ispunjavaju svoje obaveze stvorenog bića u svrhu Stvoriteljevog predodređenja i Njegovog suvereniteta.

Četvrti prelomni trenutak: brak

Kako osoba stari i sazreva, ona se sve više udaljava od svojih roditelja i sredine u kojoj se rodila i odrasla, te umesto toga počinje da traga za nekim životnim usmerenjem i da svoje životne ciljeve sledi drugačije nego što su to njeni roditelji činili. Tokom ovog perioda, njoj više nisu potrebni roditelji, već partner sa kojim može da provede život, odnosno supružnik, osoba s kojom je njena sudbina intimno isprepletena. Dakle, prvi važan životni događaj nakon osamostaljenja jeste brak, koji predstavlja četvrti prelomni trenutak kroz koji osoba mora da prođe.

1) Lični izbor nije bitan za brak

Brak je ključni događaj u životu svake osobe; to je vreme kada ona zaista počinje da preuzima najrazličitije obaveze i da postepeno obavlja različite misije. Ljudi gaje mnoge iluzije o braku pre nego što ga sami iskuse, a sve te iluzije su prilično lepe. Žene zamišljaju da će njihove druge polovine biti prinčevi na belom konju, a muškarci da će se oženiti Snežanom. Ove fantazije ukazuju na to da svaka osoba ima određene zahteve u pogledu braka, niz ličnih zahteva i standarda. Mada u ovom zlom dobu ljude neprestano bombarduju iskrivljenim porukama o braku, stvarajući time još dodatnih zahteva i opterećujući ljude svakojakim balastom i čudnim stavovima, svakome ko je

brak doživeo poznato je da brak, kako god ga neko razumeo i ma kakav stav o njemu imao, nije stvar ličnog izbora.

Svako se u životu susreće sa mnogo ljudi, ali niko ne zna ko će mu postati bračni partner. Mada svako ima svoje zamisli i lične stavove na temu braka, niko ne može da predvidi ko će, zaista, na kraju postati njena ili njegova druga polovina, a bilo čije zamisli u vezi s tim nisu od bitnijeg uticaja. Nakon što upoznaš nekoga ko ti se dopada, možeš juriti za tom osobom, ali o tome da li je ona zainteresovana za tebe i da li je u stanju da postane tvoj partner – nije na tebi da odlučiš. Tvoja simpatija ne mora nužno biti osoba s kojom ćeš moći da deliš život; a u međuvremenu ti se neko, od koga si to najmanje očekivao, može tiho uvući u život i postati tvoj partner, najvažniji činilac tvoje sudbine, tvoja druga polovina, s kojom je tvoja sudbina neraskidivo povezana. I tako, uprkos činjenici da na svetu postoje milioni brakova, svaki je od njih drugačiji: mnogi su brakovi nezadovoljavajući, mnogi srećni; mnogi se prostiru sa istoka na zapad, mnogi sa severa na jug; mnogi čine savršen spoj, mnogi sjedinjuju ljude istog društvenog statusa; mnogi su srećni i skladni, mnogi bolni i puni tuge; mnogi kod drugih izazivaju zavist, mnogi su neshvaćeni i suočeni s neodobravanjem; mnogi su puni radosti, mnogi preplavljeni suzama i očajanjem… U ovim bezbrojnim vrstama brakova, ljudi pokazuju vernost i doživotnu posvećenost braku; pokazuju ljubav, privrženost i nerazdvojnost, ili, pak, rezignaciju i nerazumevanje. Neki svoj brak izdaju, ili čak osećaju mržnju prema njemu. Bez obzira da li sâm brak donosi sreću ili bol, bračnu misiju je svakome predodredio Stvoritelj i ona se neće promeniti; ova misija je nešto što svi moraju da obave. Sudbina svake osobe, koja stoji iza svakog braka, nepromenljiva je i davno unapred određena od strane Stvoritelja.

2) Brak se rađa iz sudbine oba partnera

Brak je važan prelomni trenutak u životu jedne osobe. On je proizvod sudbine te osobe i ključna karika u njenoj sudbini; on se ne zasniva na nečijoj ličnoj volji ili sklonostima i na njega ne utiču nikakvi spoljni faktori, već je u celosti određen sudbinama obeju strana, uređenjima i predodređenjima Stvoritelja u pogledu sudbine oba supružnika. Iako se, na površini, svrha braka sastoji u produžetku ljudske vrste, brak zapravo nije ništa drugo do ritual kojem osoba biva podvrgnuta u procesu dovršetka svoje misije. U braku ljudi ne igraju samo ulogu podizanja naredne generacije; oni usvajaju najrazličitije uloge koje se tiču očuvanja braka, kao i misije koje im te uloge zadaju. Pošto nečije rođenje utiče na promene kroz koje ljudi, događaji i stvari koje ga okružuju prolaze, tako će i nečiji brak neminovno uticati na te ljude, događaje i stvari, te će ih, povrh toga, sve transformisati na različite načine.

Kada se čovek osamostali, on započinje sopstveno životno putovanje, koje ga, korak po korak, vodi ka ljudima, događajima i stvarima koje su povezane s njegovim brakom. U isto vreme, druga osoba koja će stupiti u taj brak se, korak po korak, približava tim istim ljudima, događajima i stvarima. Pod suverenitetom Stvoritelja, dvoje nepovezanih

ljudi sa srodnim sudbinama postepeno ulaze u jedan brak i, nekim čudom, postaju porodica: „dva skakavca koji se drže za isti kanap“. Kada, dakle, neka osoba stupi u brak, njen životni put će se doticati njene druge polovine i uticati na nju, isto kao što će se životni put njenog partnera doticati njene životne sudbine i uticati na nju. Drugim rečima, ljudske sudbine su međusobno povezane i niko ne može da dovrši svoju misiju u životu, niti da obavi svoju ulogu potpuno nezavisno od drugih. Rođenje neke osobe utiče na ogroman lanac odnosa; njeno odrastanje takođe obuhvata složeni lanac odnosa; slično tome, brak neizbežno postoji i održava se unutar ogromne i složene mreže veza među ljudima, koja obuhvata svakog člana te mreže i utiče na sudbinu svakoga ko je njen sastavni deo. Brak nije proizvod porodica oba supružnika, okolnosti u kojima su oni odrastali, njihovog izgleda, godina, njihovih kvaliteta i talenata, niti bilo kojih drugih faktora, već proizlazi iz zajedničke misije i srodne sudbine. To je poreklo braka, proizvoda ljudske sudbine koje Stvoritelj orkestrira i uređuje.

Peti prelomni trenutak: potomstvo

Nakon venčanja, čovek počinje da podiže sledeću generaciju. Čovek ne može da utiče na to koliko će i kakve dece imati; to je takođe određeno njegovom sudbinom, koju je Stvoritelj predodredio. To je peti prelomni trenutak kroz koji čovek mora da prođe.

Ako se čovek rodi da bi ispunio ulogu kao nečije dete, onda on sledeću generaciju podiže da bi ispunio ulogu nečijeg roditelja. Usled ove promene uloga, različite faze svog života čovek doživljava iz različitih perspektiva. Ta promena čoveku takođe pruža različite serije životnih iskustava, putem kojih on spoznaje suverenitet Stvoritelja, što se uvek odigrava na isti način, i putem kojih se čovek suočava s činjenicom da niko ne može da prekorači, niti da promeni Stvoriteljevo predodređenje.

1) Čovek nema kontrolu nad onim što će od njegovog potomstva nastati

Rođenje, odrastanje i brak donose razočaranja raznih vrsta i različitih stepena. Neki su nezadovoljni svojom porodicom ili sopstvenim fizičkim izgledom; neki ne vole svoje roditelje; neki ne podnose sredinu u kojoj su odrastali ili imaju pritužbe na nju. A većina ljudi je, uz sva ova razočaranja, najmanje zadovoljna brakom. Ma koliko da je čovek nezadovoljan svojim rođenjem, sazrevanjem ili brakom, svako ko je kroz to prošao zna da niko ne može da bira gde će se i kada roditi, kako će izgledati, ko će mu biti roditelji, a ko supružnik, te da svako naprosto mora da prihvati volju Neba. Pa ipak, kad dođe vreme za odgajanje sledeće generacije, čovek će sve želje koje nije uspeo da ostvari u prvoj polovini svog života projektovati na svoje potomstvo, nadajući se da će mu deca nadoknaditi sva razočaranja iz prve polovine života. Tako se čovek prepušta svakojakim maštarijama o sopstvenoj deci: da će mu ćerke izrasti u zanosne lepotice, a sinovi u samouverenu gospodu; da će mu ćerke biti kulturne i talentovane, a sinovi sjajni studenti i vrhunski sportisti; da će mu ćerke biti nežne, prepune vrlina i razumne, a sinovi inteligentni, sposobni i osećajni. Ljudi se nadaju se da će njihovi potomci, bilo da se radi o ćerkama ili sinovima, poštovati svoje starije, brinuti o svojim roditeljima, da će ih svi

voleti i hvaliti… Životna nadanja tada nanovo izviru, a u čovekovom srcu rasplamsavaju se nove strasti. Ljudi znaju da su u ovom životu nemoćni i beznadežni, da neće dobiti još jednu priliku niti nadu da se izdvoje iz gomile, te da im ne preostaje ništa drugo do da se pomire sa svojom sudbinom. Stoga oni sve svoje nade, svoje neostvarene želje i ideale, projektuju na sledeću generaciju, nadajući se da će im potomstvo pomoći da ostvare svoje snove i ispune svoje želje; da će njihove kćeri i sinovi doneti slavu njihovom prezimenu, da će postati važni, bogati ili poznati. Jednom rečju, žele da vide uzlet sreće svoje dece. Ljudski planovi i fantazije su savršeni; zar oni ne znaju da nije na njima da odlučuju o tome koliko će dece imati, kako će ona izgledati, koliko će biti sposobna i tome slično, te da ni delić sudbine njihove dece nije u njihovim rukama? Ljudi ne gospodare ni sopstvenom sudbinom, ali se nadaju da će promeniti sudbinu mlađe generacije; nemoćni su da pobegnu od sopstvene sudbine, ali ipak pokušavaju da kontrolišu sudbine svojih sinova i kćeri. Ne precenjuju li oni sebe? Nije li to ljudska glupost i neznanje? Ljudi će sve učiniti zarad svog potomstva, ali, na kraju krajeva, čovekovi planovi i želje ne mogu naložiti koliko će dece on imati, niti kakva će ta deca biti. Neki ljudi su bez prebijene pare, ali izrode mnogo dece; drugi su bogati, a nemaju nijedno dete. Neki žele ćerku, ali im je ta želja uskraćena; neki žele sina, ali ne uspevaju da dobiju muško dete. Za neke su deca blagoslov, za druge prokletstvo. Neki su parovi inteligentni, pa ipak rađaju priglupu decu; neki roditelji su marljivi i pošteni, dok su deca koju odgajaju lenja. Neki roditelji su ljubazni i čestiti, ali im deca ispadaju lukava i zlobna. Neki roditelji su i duhom i telom zdravi, ali rađaju hendikepiranu decu. Neki roditelji su obični i neuspešni, ali imaju decu koja postižu velike stvari. Neki roditelji su niskog statusa, ali im zato deca steknu veliki ugled…

2) Nakon što podignu sledeću generaciju, ljudi steknu novo razumevanje sudbine

Većina ljudi u brak stupa oko svoje tridesete godine, u periodu života u kojem čovek još uvek ništa ne razume o ljudskoj sudbini. Ali kad ljudi počnu da odgajaju decu i kako njihovo potomstvo raste, oni posmatraju kako nova generacija ponavlja život i sva iskustva prethodne generacije, te, videći u njima odraz sopstvene prošlosti, shvataju da se put kojim korača mlađa generacija, baš kao ni njihov put, ne može planirati ni birati. Suočeni s tom činjenicom, oni nemaju drugog izbora do da priznaju da je sudbina svake osobe predodređena, te stoga, gotovo nesvesno, sopstvene želje postepeno guraju u stranu, a strasti se u njihovim srcima raspršuju i odumiru… U ovom periodu, pošto su, u suštini, prošli kraj važnih životnih putokaza, ljudi su stekli novo razumevanje života, usvojili novi stav. Koliko osoba u tim godinama još može da očekuje od budućnosti i kakvim izgledima može da se raduje? Koja to pedesetogodišnjakinja još uvek sanja o princu na belom konju? Koji pedesetogodišnjak još traga za svojom Snežanom? Koja se žena srednjih godina još uvek nada da će se od ružnog pačeta pretvoriti u labuda? Ima li većina starijih muškaraca mladićki nagon da gradi karijeru? Generalno, bez obzira da

li je reč o muškarcu ili ženi, svako ko doživi ove godine, po svoj prilici će imati relativno racionalan, praktičan stav prema braku, porodici i deci. Takva osoba, u suštini, nema više izbora, niti više oseća potrebu da izaziva sudbinu. Što se ljudskog iskustva tiče, čim čovek stigne u ove godine, on prirodno razvije određeni stav: „Čovek mora da se pomiri sa sudbinom; deca imaju vlastitu sudbinu; ljudsku sudbinu utemeljuje Nebo.“ Većina onih koji ne razumeju istinu, nakon što prebrode sve peripetije, frustracije i nevolje ovog sveta, svoje će uvide u ljudski život sumirati u tri reči: „To je sudbina!“ Iako ova fraza sažima shvatanja svetovnih ljudi o ljudskoj sudbini i zaključke do kojih su oni došli, mada se njome izražava bespomoćnost čovečanstva i mada bi se ona mogla opisati kao oštroumna i tačna, ona je ipak daleko od razumevanja suvereniteta Stvoritelja i naprosto ne može da zameni poznavanje Stvoriteljevog autoriteta.

3) Verovanje u sudbinu nije zamena za poznavanje suvereniteta Stvoritelja

Pošto ste toliko godina sledili Boga, postoji li suštinska razlika između vas i svetovnih ljudi u pogledu poznavanja sudbine? Da li ste zaista razumeli predodređenje Stvoritelja i istinski spoznali Stvoriteljev suverenitet? Neki ljudi imaju temeljno i duboko proživljeno razumevanje izraza „to je sudbina“, ali ni najmanje ne veruju u Božji suverenitet; oni ne veruju da Bog uređuje i orkestrira ljudsku sudbinu i nisu voljni da se potčine Božjem suverenitetu. Takvi ljudi kao da su zalutali na okeanu, te, šibani talasima, plutaju kud ih struja nosi i nemaju drugog izbora do da pasivno čekaju i predaju se sudbini. Uprkos tome, oni ne priznaju da ljudska sudbina podleže Božjem suverenitetu; oni ne mogu samoinicijativno da spoznaju Božji suverenitet, te da na taj način steknu znanje o Božjem autoritetu, potčine se Božjim orkestracijama i uređenjima, prestanu da se opiru sudbini i počnu da žive pod Božjom brigom, zaštitom i vođstvom. Drugim rečima, mirenje sa sudbinom nije isto što i potčinjavanje suverenitetu Stvoritelja; ako neko veruje u sudbinu, to ne znači da on prihvata, priznaje i poznaje suverenitet Stvoritelja; verovanje u sudbinu samo je puko priznavanje njene istinitosti i njenih površnih manifestacija. To se razlikuje od poznavanja načina Stvoriteljevog upravljanja sudbinom čovečanstva, od priznavanja činjenice da je Stvoritelj izvor vladavine nad sudbinama svih stvari, a svakako je veoma daleko od potčinjavanja Stvoriteljevim orkestracijama i uređenjima ljudske sudbine. Ako neka osoba samo veruje u sudbinu – pa čak i ako je duboko oseća – ali pri tom nije u stanju da spozna i prizna Stvoriteljev suverenitet nad sudbinom čovečanstva, da mu se potčini i da ga prihvati, njen će život ipak biti tragedija, uzalud proživljen život, praznina; ta osoba i dalje neće moći da dođe pod vlast Stvoritelja, da postane stvoreno ljudsko biće u najistinskijem smislu te reči i da uživa u Stvoriteljevom priznanju. Osoba koja istinski poznaje i doživljava suverenitet Stvoritelja treba da bude u aktivnom stanju, a ne u stanju pasivnosti ili bespomoćnosti. Iako bi takva osoba prihvatila da su sve stvari sudbinske, ona bi takođe trebalo da usvoji preciznu definiciju života i sudbine: svaki život podleže suverenitetu Stvoritelja. Kad se čovek osvrne na put koji je prevalio, kad se priseti svake faze svog putovanja, bilo da je ono proteklo mukotrpno ili glatko, on uviđa

da je, na svakom koraku, Bog planirao i usmeravao njegov put. Čovek je, i ne znajući, dovde stigao upravo zahvaljujući preciznom Božjem uređenju i Njegovom pažljivom planiranju. Biti u stanju da prihvatiš suverenitet Stvoritelja, da primiš Njegovo spasenje – kolika je to sreća! Ako čovek ima negativan stav prema sudbini, to dokazuje da se on opire svemu što je Bog za njega uredio i da nije rad da Mu se potčini. Ako neko na Božji suverenitet nad ljudskom sudbinom gleda pozitivno, onda će on, kad se osvrne na svoje putovanje, kad se istinski pozabavi Božjim suverenitetom, iskrenije poželeti da se potčini svemu što je Bog uredio, sa više će odlučnosti i samopouzdanja dopustiti Bogu da orkestrira njegovu sudbinu i prestaće da se buni protiv Boga. Jer čovek uviđa da je ovo putovanje isuviše teško i potresno ukoliko neko ne razume sudbinu, ako ne razume Božji suverenitet, ako svojevoljno napipava put pred sobom, oklevajući i teturajući se kroz maglu. Kada, dakle, ljudi prepoznaju Božji suverenitet nad ljudskom sudbinom, oni oštroumniji odlučuju da taj suverenitet spoznaju i prihvate ga, da se oproste od onih tegobnih dana kad su pokušavali da svojim rukama izgrade sebi dobar život, te da prestanu da se opiru sudbini i da nastoje da na svoj način ostvare takozvane „životne ciljeve“. Kad čovek u sebi ne nosi Boga, kada Ga ne vidi, kad ne može jasno da prepozna Božji suverenitet, svaki mu je dan besmislen, bezvredan i jadan. Gde god da se čovek nalazi i kojim god poslom da se bavi, njegov način života i njegove težnje ka ostvarenju ciljeva ne donose mu ništa osim beskrajne tuge i neprestane patnje, tako da se on ne usuđuje da se osvrne na svoju prošlost. Tek kad prihvati suverenitet Stvoritelja, kad se potčini Njegovim orkestracijama i uređenjima i kad počne da traga za pravim ljudskim životom, čovek će početi da se polako oslobađa svekolike tuge i patnje i da se rešava svekolike praznine života.

4) Samo oni koji se potčine suverenitetu Stvoritelja mogu da dostignu istinsku slobodu

Pošto ljudi ne priznaju Božje orkestracije i Božji suverenitet, oni se sa sudbinom uvek suočavaju prkosno i buntovnički, uvek bi da odbace Božji autoritet i suverenitet i sve ono što im je sudbina pripremila, uzalud se nadajući da će promeniti svoje trenutne okolnosti i izmeniti svoju sudbinu. Ali oni u tome nikad ne mogu uspeti i na svakom koraku bivaju osujećeni. Ova borba, koja se odvija duboko u čovekovoj duši, donosi mu onu vrstu dubokog bola koji se urezuje u kosti, dok on pritom se sve vreme uludo traći svoj život. Šta je uzrok tog bola? Da li on leži u Božjem suverenitetu ili u tome da je ta osoba rođena s lošom srećom? Očito je da ni jedno ni drugo nije tačno. U osnovi, taj je bol uzrokovan putevima kojima ljudi idu, njihovim izabranim načinima života. Neki ljudi možda nisu shvatili ove stvari. Ali kad ti istinski spoznaš, kad zaista shvatiš da Bog ima suverenitet nad ljudskom sudbinom, kad zaista shvatiš da od svega što je Bog za tebe isplanirao i odlučio imaš veliku korist i zaštitu, osetićeš kako taj bol počinje da jenjava i kako celo tvoje biće postaje opušteno, slobodno, nesputano. Sudeći po stanju većine ljudi, oni objektivno ne mogu da se istinski pomire s praktičnom vrednošću i značenjem sveremiteta

Stvoritelja nad ljudskom sudbinom, čak i ako na subjektivnom nivou ne žele da i dalje žive kao pre, već žele da sebi olakšaju bol; objektivno, oni ne mogu da istinski priznaju i potčine se Stvoriteljevom suverenitetu, a još manje znaju kako da tragaju za Stvoriteljevim okestracijama i uređenjima i kako da ih prihvate. Ukoliko, dakle, ljudi nisu u stanju da uistinu priznaju činjenicu da Stvoritelj ima suverenitet nad ljudskom sudbinom i nad svime što je ljudsko, ako ne mogu da se istinski potčine vlasti Stvoritelja, biće im teško da ne budu vođeni i okovani idejom da je „svako gospodar svoje sudbine“. Biće im teško da se otresu bolnog osećaja žestoke borbe protiv sudbine i Stvoriteljevog autoriteta, a suvišno je i govoriti da će im takođe biti teško da se istinski otrgnu i oslobode, da postanu ljudi koji se Bogu klanjaju. Postoji, međutim, izuzetno jednostavan način da se čovek oslobodi ovog stanja, koji se sastoji u napuštanju pređašnjeg načina života; u opraštanju od dotadašnjih životnih ciljeva; u sumiranju i analizi dotadašnjeg načina života, pogleda na život, težnji, želja i ideala, koje zatim treba uporediti s Božjom voljom i Njegovim zahtevima prema čoveku, te sagledati da li je išta od svega toga usklađeno s Božjom voljom i zahtevima, te da li išta od toga donosi prave životne vrednosti, vodi ka boljem razumevanju istine i dopušta mu da živi sa čovečnošću i likom ljudskog bića. Ako stalno iznova istražuješ i pažljivo analiziraš različite životne ciljeve kojima ljudi teže i njihove bezbrojne načine života, otkrićeš da ništa od toga nije u skladu s prvobitnom namerom koju je Stvoritelj imao prilikom stvaranja ljudskog roda. Sve to odvlači ljude od Stvoriteljevog suvereniteta i brige; sve su to zamke zbog kojih ljudi postaju izopačeni i koje ih vode u pakao. Nakon što sve to prepoznaš, tvoj je zadatak da odbaciš stare poglede na život, da se držiš podalje od raznih zamki, te da Bogu prepustiš da upravlja tvojim životom i da ga za tebe uređuje; stvar je u tome da treba samo da pokušaš da se potčiniš Božjim orkestracijama i vođstvu, da živiš bez ličnog izbora i da postaneš osoba koja se Bogu klanja. Ovo je lakše reći nego učiniti. Neki ljudi mogu da podnesu bol koji to donosi, a neki ne mogu. Neki su voljni da se povinuju, a neki ne. Onima koji nisu, nedostaje želja i odlučnost da to učine; oni su potpuno svesni Božjeg suvereniteta, savršeno dobro znaju da je Bog taj koji planira i uređuje ljudsku sudbinu, ali se ipak i dalje batrgaju i bore, i nikako ne pristaju da svoju sudbinu prepuste u Božje ruke i potčine se Božjem suverenitetu; štaviše, ozlojeđeni su zbog Božjih orkestracija i uređenja. Uvek će, dakle, biti ljudi koji bi da sami vide za šta su sposobni; oni bi da svojim rukama promene sopstvenu sudbinu, odnosno da do sreće dođu sopstvenim snagama, oni žele da vide mogu li da prekorače granice Božjeg autoriteta i uzdignu se iznad Božjeg suvereniteta. Čovekova tragedija nije u tome što on traga za srećnim životom, niti u tome što teži slavi slavi i bogatstvu ili se u magli bori protiv sopstvene sudbine, već u tome što on, nakon što se uverio u postojanje Stvoritelja i nakon što je spoznao da Stvoritelj ima suverenitet nad ljudskom sudbinom, još uvek ne može da koriguje svoje puteve, niti da noge izvuče iz blata, već tvrda srca istrajava u svojim greškama. On će radije nastaviti da mlati po blatu, tvrdoglavo se nadmećući protiv suvereniteta Stvoritelja, odupirući mu se do gorkog kraja, i sve to bez imalo skrušenosti. Tek kad, slomljen i

krvav, legne, on konačno odlučuje da odustane i da se vrati. Ovo je prava ljudska tuga. Zato kažem da su mudri oni koji odluče da se potčine, a da su oni koji odaberu borbu i beg zaista glupi.

Šesti prelomni trenutak: smrt

Posle tolike jurnjave i gužve, tolikih frustracija i razočaranja, posle toliko radosti i tuge, uspona i padova, posle toliko nezaboravnih godina, nakon što je toliko puta gledao kako se godišnja doba iznova smenjuju, čovek je, i ne opazivši, prošao kraj važnih putokaza u svom životu i u trenu zašao u godine svog sumraka. Celo mu je telo prekriveno belezima vremena: on više ne može da stoji uspravno, nekada tamna kosa postepeno sedi, njegov pogled, nekad bistar i lucidan, postaje nejasan i zamućen, a na gipkoj koži pojavljuju su bore i pege. Sluh mu je sve slabiji, zubi počinju da se klimaju i da ispadaju, reakcije su mu trome, pokreti usporeni… Čovek se tada konačno oprašta od strastvenih godina svoje mladosti i ulazi u sumrak svog života: starost. Sledeće sa čime će se čovek suočiti jeste smrt, poslednji prelomni trenutak ljudskog života.

1) Samo Stvoritelj poseduje moć nad životom i smrću čoveka

Ako je nečije rođenje bilo sudbinski određeno njegovim prethodnim životom, onda njegova smrt označava kraj te sudbine. Ako nečije rođenje označava početak njegove životne misije, onda njegova smrt označava kraj te misije. Pošto je Stvoritelj odredio jedan nepromenljivi skup okolnosti u vezi s rođenjem neke osobe, podrazumeva se da je On takođe odredio nepromenljivi skup okolnosti vezanih za njegovu smrt. Drugim rečima, niko se ne rađa slučajno i ničija smrt ne dolazi naglo, a rođenje i smrt su nužno povezani sa prethodnim i sadašnjim životom te osobe. Okolnosti pod kojima se čovek rađa i umire predodredio je Stvoritelj; to je ono što je čoveku suđeno, to je njegova sudbina. Budući da postoje mnoga objašnjenja u vezi s rođenjem neke osobe, takođe je tačno da će se njena smrt prirodno dogoditi pod njenim ličnim, specifičnim skupom različitih okolnosti. To je razlog različite dužine života kod ljudi, te različitih načina i vremena njihove smrti. Neki su ljudi jaki i zdravi, a ipak umru mladi; drugi su slabi i bolesni, a ipak dožive duboku starost i umru spokojno. Neki stradaju od neprirodnih uzroka, drugi umiru prirodnom smrću. Neki završavaju život daleko od kuće, drugi svoje oči poslednji put sklapaju okruženi svojim najmilijima. Neki ljudi umiru u vazduhu, drugi pod zemljom. Neki tonu pod vodu, drugi nestaju u katastrofama. Neki umiru ujutro, drugi tokom noći… Svako želi da ima čuveno rođenje, blistav život i slavnu smrt, ali niko ne može da dosegne izvan onoga što mu je suđeno, niko ne može da umakne suverenitetu Stvoritelja. To je čovekova sudbina. Čovek može da pravi svakojake planove za budućnost, ali niko ne može da planira način i vreme svog rođenja i svog odlaska sa ovog sveta. Iako ljudi daju sve od sebe kako bi izbegli dolazak smrti i oduprli joj se, smrt im se ipak tiho primiče, a da oni toga nisu ni svesni. Niko ne zna kada će i kako preminuti, a kamoli gde će se to dogoditi. Očigledno je da moć nad životom i smrću nije u rukama čoveka, niti ijednog drugog bića u prirodnom svetu, već u rukama Stvoritelja, čiji je

autoritet jedinstven. Život i smrt čoveka nisu proizvod nekakvog prirodnog zakona, već posledica suvereniteta Stvoriteljevog autoriteta.

2) Onoga ko ne poznaje suverenitet Stvoritelja proganjaće strah od smrti

Kada neko zakorači u starost, izazov sa kojim se suočava ne sastoji se u zarađivanju za porodicu, niti u građenju velikih životnih ambicija, već u tome kako se oprostiti od života, kako dočekati kraj svog života, kako staviti tačku na svoju životnu kaznu. Iako se, gledano spolja, čini da ljudi malo pažnje posvećuju smrti, niko ne može da izbegne razmišljanje na ovu temu, jer niko ne zna da li s one strane smrti postoji neki drugi svet, svet koji ljudi ne mogu ni da vide ni da osete, svet o kojem ne znaju baš ništa. Usled toga se ljudi pribojavaju direktnog suočavanja sa smrću, plaše se da joj se suprotstave onako kako bi trebalo; umesto toga, oni se svim silama trude da izbegnu ovu temu. Stoga ova tema svakog ispunjava strahom od smrti, a ovu neizbežnu činjenicu života prekriva velom tajne, uporno bacajući senku preko svačijeg srca.

Kada čovek oseti kako mu telo propada, kad oseti da mu se smrti bliži, on oseća neku nejasnu stravu, neki neizrecivi strah. Usled straha od smrti čovek se oseća sve usamljenije i bespomoćnije, pitajući se u tom trenutku: odakle je čovek potekao? Kuda čovek ide? Zar čovek ovako umire, a da je život tek prošao pored njega? Je li ovo period koji označava kraj čovekovog života? Šta je, na kraju krajeva, smisao života? Koliko život vredi, nakon svega? Da li se radi o slavi i bogatstvu? Da li se radi o podizanju porodice?… Bez obzira da li razmišlja o ovim konkretnim pitanjima, i ma koliko da se duboko plaši smrti, svaki čovek u dubini svog srca nosi želju da istraži ove tajne, osećaj neshvatljivosti života i, pomešane s tim, sentimentalnost prema svetu i nevoljnost da se on napusti. Verovatno niko nije u stanju da jasno artikuliše čega se to čovek plaši, za čime tačno traga, u vezi s čim je sentimentalan i šta je to što tako nerado ostavlja za sobom…

Zato što se plaše smrti, ljudi imaju mnogo briga; zato što se plaše smrti, ljudi imaju toliko toga što ne mogu da ostave. Neposredno pred smrt, neki se grizu zbog ovoga ili onoga; zabrinuti su za svoju decu, za drage im osobe, za svoje bogatstvo, kao da tom svojom brigom mogu da izbrišu patnju i stravu koje donosi smrt, kao da, održavajući nekakvu bliskost sa živima, mogu da umaknu osećaju bespomoćnosti i usamljenosti, koji dolazi zajedno sa smrću. U dubinama ljudskog srca čuči nejasan strah, strah od rastanka od voljenih osoba, od toga da više nikad neće ugledati plavo nebo, da nikad više neće posmatrati materijalni svet. Usamljena duša, navikla na društvo voljenih osoba, nerado ih pušta iz ruku i odlazi, sasvim sama, u svet koji joj je nepoznat i tuđ.

3) Život potrošen na potragu za slavom i bogatstvom ostavlja čoveka zbunjenim pred smrću

Zahvaljujući suverenitetu i predodređenju Stvoritelja, usamljena duša, koja je na početku bila bez igde ičega, dobija roditelje i porodicu, priliku da postane pripadnik ljudske rase, priliku da iskusi ljudski život i da vidi svet. Ova duša dobija još i priliku da

iskusi suverenitet Stvoritelja, da upozna čudesnost Stvoriteljeve tvorevine i da, povrh toga, spozna autoritet Stvoritelja i da mu se potčini. Uprkos tome, većina ljudi ne uspeva da ovu retku i prolaznu priliku uistinu iskoristi. Količinu energije dovoljnu za čitav jedan život čovek uludo troši boreći se protiv sudbine, sve vreme jurcajući unaokolo, pokušavajući da prehrani svoju porodicu i idući tamo-amo između bogatstva i statusa. Ono što ljudi cene jesu porodica, novac i slava, koje smatraju najvrednijim stvarima u životu. Svi se žale na svoju sudbinu, a ipak u svom umu duboko potiskuju sva ona pitanja koja bi najpre trebalo istražiti i razumeti: zašto je čovek živ, kako čovek treba da živi, koja je vrednost i smisao života. Oni čitav svoj život, ma koliko on trajao, provode tek u žurnoj potrazi za slavom i bogatstvom, sve dok im u tome ne prohuji mladost i dok ne postanu sedi i naborani. Tako žive sve dok ne uvide da slava i bogatstvo ne mogu da zaustave njihovo skliznuće u senilnost, da novac ne može da im ispuni prazninu u srcu, da niko nije izuzet od zakona rađanja, starenja, bolesti i smrti, da niko može pobeći od onoga što mu je sudbina namenila. Tek kada su primorani da se suoče sa poslednjim prelomnim trenutkom svog života, oni zaista shvataju da, čak ni onaj ko poseduje ogromno bogatstvo i veliku imovinu, čak ni onaj ko je privilegovan i visokog ranga, ipak ne može pobeći od smrti i da se mora vratiti u svoj prvobitni položaj: položaj usamljene duše, bez igde ičega. Dok imaju roditelje, ljudi veruju da su im roditelji sve; dok poseduju imovinu, misle da im je novac glavni oslonac, da je to ono od čega se živi; dok imaju status, ljudi ga se čvrsto drže i njega radi rizikuju život. Tek pred napuštanje ovog sveta, ljudi shvataju da stvari kojima čitav život teže nisu ništa drugo do prolazni oblaci, da ni za jednu od njih ne mogu da se uhvate, da nijednu ne mogu da ponesu sa sobom, da nijedna ne može da ih oslobodi smrti, da nijedna ne može biti ni društvo ni uteha usamljenoj duši pri njenom povratku; a ponajmanje od svega može neka od tih stvari da čoveka spase i omogući mu da prevaziđe smrt. Slava i bogatstvo, koje čovek stiče u materijalnom svetu, pružaju mu privremeno zadovoljstvo, prolazno uživanje, lažni osećaj lakoće; pri tom, čovek zbog njih još i gubi svoj put. I tako ljude, dok se u ogromnom moru čovečanstva potucaju žudeći za mirom, udobnošću i spokojstvom srca, guta talas za talasom. Pre nego što i dođu do odgovora na pitanja koja je najvažnije razumeti – odakle dolaze, zašto su živi, kuda idu i tome slično – ljudi bivaju opčinjeni slavom i bogatstvom, zavedeni i vođeni njima, te tako nepovratno izgubljeni. Vreme leti; godine za tren oka prolaze i čovek se, pre nego što je to i shvatio, već oprostio od najboljih godina svog života. Malo pre no što će napustiti ovaj svet, čovek postepeno shvata da se sve na tom svetu udaljava od njega, da više ne može da sačuva imovinu koja mu je prvobitno pripadala; tada se zaista oseća kao uplakana beba koja tek što je došla na svet, bez igde ičega. U tom trenutku čovek je primoran da razmišlja o tome šta je radio u životu, zbog čega vredi živeti, šta sve to znači, zašto je uopšte i došao na svet. I upravo u tom trenutku on sve više želi da sazna ima li zaista sledećeg života, da li Raj zaista postoji, ima li zaista kazne… Što je bliži smrti, čovek sve više želi da razume šta je, zapravo, život; što je bliži smrti, to mu se srce čini praznijim; što je bliži smrti, to se bespomoćnijim

oseća; i tako, čovekov strah od smrti iz dana u dan sve više raste. Dva su razloga zbog kojih se kod ljudi ispoljavaju ovakva osećanja dok im se smrt bliži. Prvo, oni će uskoro izgubiti slavu i bogatstvo od kojih su zavisili njihovi životi, uskoro će ostaviti za sobom sve što očima mogu da vide u svetu; i drugo, uskoro će se, sasvim sami, suočiti sa nepoznatim svetom, s tajnovitim, nepoznatim carstvom, u koje se plaše da nogom kroče, u kojem nema njihovih voljenih, niti ičega na šta mogu da se oslone. Iz ova dva razloga, svako ko se suoči sa smrću oseća nelagodu, doživljava paniku i oseća se bespomoćno kao nikada pre. Tek kad zaista dođe do ove tačke, čovek shvata da, kad neko kroči na ovaj svet, prvo što mora da razume jeste odakle potiču ljudska bića, zašto ljudi žive, ko određuje ljudsku sudbinu, ko opskrbljuje čovekovo postojanje i ko ima suverenost nad njim. Ovo znanje je čovekovo istinsko sredstvo za život, suštinska osnova ljudskog opstanka – a ne da nauči kako da obezbedi svoju porodicu ili kako da postigne slavu i bogatstvo, ne da nauči kako da se izdvoji iz gomile, niti kako da bogatije živi, a ponajmanje da nauči kako da se istakne i da se uspešno takmiči s drugima. Iako različite veštine preživljavanja, na čije savladavanje ljudi potroše sav svoj život, čoveku mogu da ponude obilje materijalnih udobnosti, one njegovom srcu nikad ne donose istinsko spokojstvo i utehu, već, umesto toga, čovek zbog njih stalno gubi smer, teško se kontroliše i propušta svaku priliku da spozna smisao života; ove veštine preživljavanja stvaraju prikrivenu strepnju pred pitanjem kako se ispravno suočiti sa smrću. Čovekov život time biva uništen. Stvoritelj se prema svima odnosi pošteno i svima celoga života pruža prilike da iskuse i spoznaju Njegov suverenitet, ali čovek ipak počinje da vidi svetlost tek kad mu se smrt približi, tek kad se nad njim nadvije avet smrti – a tada je već prekasno!

Ljudi sav svoj život provode jureći za novcem i slavom; hvataju se za te slamke, misleći da su im one jedini oslonac, kao da bi pomoću njih mogli večno da žive i da izbegnu smrt. Ali, oni tek pred smrt shvataju koliko su sve te stvari daleko od njih, koliko su nemoćni pred smrću, kako ih je lako razbiti, koliko su usamljeni i bespomoćni i kako nemaju kuda da se okrenu. Postaje im jasno da se život ne može kupiti ni novcem ni slavom, da su svi, ma koliko imućni i na ma koliko visokom položaju bili, podjednako siromašni i beznačajni pred smrću. Oni shvataju da se život ne može kupiti novcem, da se slavom ne može izbrisati smrt, da ni novac ni slava ne mogu čoveku da produže život ni za minut, ni za jednu sekundu. Što se ljudi više tako osećaju, to više žude da nastave da žive; što se oni više tako osećaju, to se više plaše smrti koja im se bliži. Tek u tom trenutku, oni zaista shvataju da njihovi životi ne pripadaju njima, da nisu pod njihovom kontrolom, i da čovek ne odlučuje o tome da li će živeti ili umreti – da je sve to van njegove kontrole.

4) Dođite pod vlast Stvoritelja i mirno se suočite sa smrću

Onog momenta kad se čovek rodi, jedna usamljena duša počinje da doživljava život na zemlji, da doživljava autoritet Stvoritelja, koji je Stvoritelj za nju uredio. Suvišno je reći

da je za tu osobu – dušu – ovo odlična prilika da stekne znanje o suverenitetu Stvoritelja, da upozna Njegov autoritet i da ga lično doživi. Ljudi žive svoje živote u skladu sa zakonima sudbine koje im je postavio Stvoritelj, a nijednom razumnom čoveku koji ima savest nije teško da se, tokom decenija svog života, pomiri sa suverenitetom Stvoritelja i da spozna Njegov autoritet. Stoga bi svakom čoveku trebalo da bude veoma lako da, kroz sopstvena, višedecenijska životna iskustva, shvati da su sudbine svih ljudi predodređene, te da dokuči ili da sumira šta znači biti živ. Prihvatajući ove životne pouke, čovek će postepeno početi da razume odakle potiče život, da shvata šta je srcu zaista potrebno, šta će ga izvesti na istinski put života i šta bi trebalo da bude misija i cilj ljudskog života. Postepeno će shvatiti da će, ako se ne klanja Stvoritelju i ako ne dođe pod Njegovu vlast, kad dođe vreme da se suoči sa smrću – pre no što se njegova duša bude još jednom suočila sa Stvoriteljem – njegovo srce biti ispunjeno bezgraničnim strahom i nemirom. Ako je neka osoba provela u svetu nekoliko decenija, a da pri tom nije shvatila odakle potiče ljudski život i nije prepoznala u čijim rukama počiva ljudska sudbina, onda nije ni čudo što ona neće moći da se mirno suoči sa smrću. Osoba koja je, tokom svog višedecenijskog iskustva ljudskog života, stekla znanje o suverenitetu Stvoritelja, jeste osoba koja pravilno ceni smisao i vrednost života. Takva osoba ima duboko znanje o svrsi života, ima stvarna iskustva i razume suverenitet Stvoritelja, a osim toga je u stanju da se potčini Stvoriteljevom autoritetu. Takva osoba razume smisao Božjeg stvaranja ljudskog roda, shvata da čovek treba da se klanja Stvoritelju, da sve što čovek poseduje potiče od Stvoritelja i da će mu sve to jednog dana, u ne tako dalekoj budućnosti, biti vraćeno. Jedna ovakva osoba shvata da Stvoritelj uređuje čovekovo rođenje i da ima suverenitet nad čovekovom smrću, te da su i život i smrt predodređeni Stvoriteljevim autoritetom. Kada, dakle, čovek zaista shvati ove stvari, on će prirodno biti u stanju da se mirno suoči sa smrću, da mirno stavi na stranu svu svoju ovozemaljsku imovinu, da radosno prihvati i potčini se svemu što sledi, te da poželi dobrodošlicu poslednjoj prelomnoj tački svog života, onako kako ju je Stvoritelj uredio, umesto da je se slepo plaši i s mukom joj se suprotstavlja. Ako čovek na život gleda kao na priliku da doživi suverenitet Stvoritelja i da spozna Njegov autoritet, ako svoj život posmatra kao retku priliku da ispuni svoju dužnost stvorenog ljudskog bića i da dovrši svoju misiju, onda će njegov pogled na život sigurno biti pravilan, on će zasigurno živeti životom koji je blagosloven i vođen od strane Stvoritelja, sigurno će hodati u svetlosti Stvoritelja, sigurno će spoznati Stvoriteljev suverenitet, sigurno će potpasti pod Njegovu vlast i sigurno će postati svedokom Njegovih čudesnih dela i Njegovog autoriteta. Suvišno je i govoriti da će takva osoba sasvim sigurno biti voljena i prihvaćena od Stvoritelja, te da samo takva osoba može spokojno gledati na smrt i sa radošću dočekati poslednji prelomni trenutak svog života. Jedna osoba koja je očigledno imala ovakav stav prema smrti jeste Jov. Jov je bio u prilici da radosno prihvati poslednji prelomni trenutak svog života i, pošto je svoje životno putovanje doveo do nesmetanog svršetka i ispunio svoju životnu misiju, vratio se i stao uz Stvoritelja.

5) Jovove težnje i dobici u životu omogućuju mu da se mirno suoči sa smrću

U svetim spisima zapisano je o Jovu: „Tako je umro Jov, star i sit života“ (Knjiga o Jovu 42:17). To znači da se Jov na samrti nije kajao, niti je osećao bol, već je sa ovog sveta otišao prirodno. Kao što svi znaju, Jov je bio čovek koji se plašio Boga i klonio se zla dok je bio živ. Bog je njegova dela pohvalio, a drugi su ih sačuvali u pamćenju, te bi se za njegov život moglo reći da je, po svojoj vrednosti i značaju nadmašio živote svih drugih. Jov je uživao u Božjim blagoslovima i On ga je na zemlji nazvao pravednikom, a takođe ga je iskušao Bog i testirao Sotona. Svedočio je za Boga i zaslužio je da ga On nazove pravednikom. U decenijama nakon što ga je Bog iskušao, živeo je životom koji je bio još vredniji, smisleniji, utemeljeniji i spokojniji nego ranije. Zbog njegovih pravednih dela, Bog ga je iskušavao, i zbog njegovih pravednih dela, Bog mu se javio i direktno mu se obratio. Jov je, dakle, u godinama nakon što je iskušan, vrednost života shvatio i cenio na konkretniji način, postigao je dublje razumevanje Stvoriteljevog suvereniteta i stekao preciznije i određenije znanje o tome kako Stvoritelj daje i oduzima svoje blagoslove. Knjiga o Jovu beleži da mu je Bog Jahve podario još veće blagoslove nego što je to činio ranije, stavljajući ga u još bolju poziciju da spozna suverenitet Stvoritelja i da se mirno suoči sa smrću. Stoga Jov, kad je ostario i suočio se sa smrću, sigurno nije bio zabrinut za svoju imovinu. Nije imao briga, nije imao zbog čega da se kaje i nije se, naravno, plašio smrti, jer je sav svoj život proveo hodajući putem straha Božjeg i izbegavanja zla. On nije imao razloga da brine o svom svršetku. Koliko je ljudi danas u stanju da se u svemu ponašaju kao Jov, kad se suočio sa sopstvenom smrću? Zbog čega niko ne može da očuva tako jednostavno spoljašnje držanje? Samo iz jednog razloga: Jov je svoj život proveo u subjektivnom traganju za verom, priznanjem i potčinjavanjem Božjem suverenitetu, te je upravo s tom verom, tim priznanjem i potčinjavanjem prošao kroz važne prelomne trenutke života, proživeo svoje poslednje godine i pozdravio poslednji prelomni trenutak svog života. Bez obzira na to šta je Jov doživeo, njegove životne težnje i ciljevi nisu bili bolni, već srećni. Bio je srećan ne samo zbog blagoslova i pohvala koje mu je podario Stvoritelj, već, pre svega, zbog svojih težnji i životnih ciljeva, zbog sve veće spoznaje i istinskog razumevanja suvereniteta Stvoritelja, koje je stekao zahvaljujući strahu od Boga i izbegavanju zla, a povrh toga, i zbog svog ličnog iskustva, kao podanika Stvoriteljevog suvereniteta, zbog čudesnih dela Božjih i nežnih, ali nezaboravnih, iskustava i sećanja na suživot čoveka i Boga, njihovo poznanstvo i međusobno razumevanje. Jov je bio srećan zbog utehe i radosti koje su proizašle iz poznavanja Stvoriteljeve volje, kao i zbog straha koji se u njemu javio nakon što je uvideo da je On velik, čudesan, veran i drag. Jov je mogao da se suoči sa smrću bez ikakve patnje, jer je znao da će se, kad umre, vratiti na stranu Stvoritelja. Upravo su mu težnje i dobici u životu omogućili da se mirno suoči sa smrću, da se mirno suoči sa izgledima da mu Stvoritelj oduzme život i da, uz to, pred Stvoriteljem ostane neokaljan i bezbrižan. Mogu li ljudi danas da postignu tu vrstu sreće koju je imao Jov? Imate li neophodne uslove za to? Zbog čega ljudi danas ne mogu da žive srećno, kao što je

živeo Jov, iako imaju te uslove? Zašto nisu u stanju da izbegnu patnji uzrokovanoj strahom od smrti? Kad se suoče sa smrću, neki nekontrolisano mokre; drugi drhte, onesvešćuju se, psuju i Nebo i ljude podjednako; neki čak nariču i plaču. To ni u kom slučaju nisu prirodne reakcije koje se iznenada javljaju s približavanjem samrtnog časa. Ljudi se ovako sramotno ponašaju uglavnom zbog toga što se, duboko u svom srcu, plaše smrti, jer nisu jasno spoznali ni uvažili Božji suverenitet i Njegova uređenja, a kamoli da su im se istinski potčinili. Ljudi reaguju na ovaj način zato što ne žele ništa osim da sami sve uređuju i da vladaju svime, da upravljaju svojom sudbinom, svojim životom i sopstvenom smrću. Stoga nije ni čudo što ljudi nikad ne mogu da pobegnu strahu od smrti.

6) Samo prihvatanjem suvereniteta Stvoritelja čovek se može vratiti na Njegovu stranu

Kad čovek ne poseduje jasno znanje i iskustvo o Božjem suverenitetu i Njegovim uređenjima, njegova će znanja o sudbini i smrti nužno biti nepovezana. Ljudi ne mogu jasno da vide da sve leži na Božjem dlanu, ne shvataju da sve podleže Božjoj kontroli i suverenitetu, ne priznaju da čovek ne može da odbaci takav suverenitet, niti da od njega pobegne. Iz tog razloga, kad im dođe samrtni čas, nema kraja njihovim poslednjim rečima, brigama i žaljenju. Opterećeni su tolikim balastom, tolikim opiranjem, tolikom konfuzijom. Zbog toga se oni plaše smrti. Za svaku osobu rođenu na ovom svetu, rođenje je neophodno, a smrt neizbežna; niko ne može da se izdigne iznad ovakvog toka stvari. Ako neko želi da sa ovog sveta ode bezbolno, da bude u stanju da se s poslednjim prelomnim trenutkom svog života suoči bez opiranja i brige, jedini način jeste da ni za čim ne žali. A jedini način da odeš ne žaleći ni za čim, jeste da spoznaš suverenitet Stvoritelja i Njegov autoritet i da im se pokoriš. Samo na taj način čovek može da se drži podalje od ljudske nesloge, zla i od Sotoninog ropstva, i samo na taj način može živeti kao Jov, život usmeravan i blagosiljan od Stvoritelja, život koji je slobodan i nesputan, život sa vrednošću i smislom, koji se živi pošteno i otvorenog srca. Samo na taj način se čovek može, poput Jova, potčiniti Stvoriteljevim iskušenjima i lišavanju, Stvoriteljevim orkestracijama i uređenjima. Samo na taj način se čovek može, kao Jov, čitavog života klanjati Stvoritelju i osvojiti Njegovu pohvalu, te čuti Njegov glas i videti Njegovu pojavu. Samo tako čovek može živeti i umreti srećan, kao Jov, bez bola, bez brige, bez žaljenja. Samo na taj način čovek može živeti u svetlosti, kao Jov, u svetlosti proći kroz svaki prelomni trenutak života, nesmetano završiti svoj put u svetlosti, uspešno završiti svoju misiju – da kao stvoreno biće doživi, nauči i spozna suverenitet Stvoritelja – te umreti u svetlosti i potom zauvek stajati uz Stvoritelja kao stvoreno ljudsko biće koje je On pohvalio.

Nemojte propustiti priliku da upoznate suverenitet Stvoritelja

Šest prelomnih trenutaka, koje sam upravo opisao, predstavljaju ključne faze koje je postavio Stvoritelj i kroz koje svaka normalna osoba mora u svom životu da prođe. Sa

stanovišta čoveka, svaki od ovih prelomnih trenutaka je stvaran, nijedan se ne može zaobići i svi su povezani sa predodređenjem i suverenitetom Stvoritelja. Za ljudsko biće, dakle, svaki od ovih prelomnih trenutaka predstavlja važnu kontrolnu tačku i svi se vi sada suočavate s ozbiljnim pitanjem kako da svaku od njih uspešno prebrodite.

Nekoliko decenija, koje čine ljudski život, nisu ni duge ni kratke. Dvadeset i kusur godina, između rođenja i punoletstva, prođe za tren oka, i mada se u tom trenutku osoba smatra odraslom osobom, ljudi iz ove starosne grupe ne znaju gotovo ništa o ljudskom životu i ljudskoj sudbini. Kako stiču sve više iskustva, oni postepeno ulaze u srednje godine. Ljudi u tridesetim i četrdesetim godinama stiču nekakvo početničko iskustvo o životu i sudbini, ali su njihove ideje o tim stvarima još uvek veoma nejasne. Tek kad navrše četrdesetu, neki počinju da razumevaju ljudski rod i vaseljenu, koje je Bog stvorio, te da shvataju šta je, zapravo, ljudski život i šta je ljudska sudbina. Neki ljudi, iako su dugo bili Božji sledbenici i sad su sredovečni, još uvek ne mogu tačno da spoznaju i definišu Božji suverenitet, a kamoli istinsko potčinjavanje. Nekima nije stalo ni do čega drugog osim težnje za primanjem blagoslova i oni, iako već imaju mnogo godina, ni najmanje ne poznaju niti razumeju činjenicu Stvoriteljevog suvereniteta nad ljudskom sudbinom, niti su imalo zakoračili u praktične pouke potčinjavanja Božjim orkestracijama i uređenjima. Takvi ljudi su potpuno glupi, a njihovi su životi uzalud potrošeni.

Ako se periodi ljudskog života podele prema stepenu životnog iskustva ljudi i njihovom poznavanju ljudske sudbine, oni se mogu grubo raščlaniti na tri faze. Prva faza je mladost, odnosno period između rođenja i srednjih godina, ili, tačnije, od rođenja do tridesete godine. Druga faza je sazrevanje, od srednjih godina do starosti, odnosno od tridesete do šezdesete godine života. A treća faza je period čovekove zrelosti, koji traje od čovekovog ulaska u starost, počev od šezdesete godine života, pa sve do njegovog odlaska s ovog sveta. Drugim rečima, od rođenja pa do srednjih godina, znanje većine ljudi o sudbini i životu ograničeno je na imitiranje tuđih ideja i nema gotovo nikakvu stvarnu, praktičnu vrednost. Tokom ovog perioda, čovekov pogled na život i način na koji se on ophodi prema drugim ljudima, prilično su površni i naivni. Ovo je čovekov maloletni period. Tek pošto okusi sve životne radosti i tuge, čovek stiče pravo razumevanje sudbine i – podsvesno, duboko u svom srcu – postepeno počinje da ceni nepovratnost sudbine i da polako shvata da suverenitet Stvoritelja nad ljudskom sudbinom zaista postoji. Ovo je period čovekovog sazrevanja. U svoj zreli period čovek ulazi kad prestane da se bori protiv sudbine i kad više nije voljan da ga uvlače u svađe, već, umesto toga, želi da spozna svoju životnu sudbinu, da se potčini Nebeskoj volji, da sumira svoja životna dostignuća i greške, te da sačeka Stvoriteljev sud o svom životu. Ako se u obzir uzmu različita iskustva ljudi i sve ono što su tokom ova tri perioda stekli, vremenski period tokom kojeg čovek, pod normalnim okolnostima, može da spozna suverenitet Stvoritelja, nije naročito veliki. Ako neko doživi šezdeset godina, on na raspolaganju ima samo tridesetak godina da upozna Božji suverenitet; ako neko želi više vremena, to je moguće samo ako poživi dovoljno dugo, ako je u stanju da živi čitav

jedan vek. Stoga, dakle, kažem da, ako bismo zaista brojali godine, prema normalnim zakonima ljudskog postojanja čovek ima na raspolaganju ne više od trideset ili četrdeset godina, tokom kojih ima priliku da stekne ove nagrade, mada je čitav taj proces veoma dugačak, od trenutka kad se prvi put susretne s predmetom spoznaje suvereniteta Stvoritelja do trenutka kad može da prizna postojanje tog suvereniteta, i od tada pa do trenutka kad je u stanju da mu se pokori. A uz to, ljudi se često zanose svojim željama i ambicijama za primanjem blagoslova, tako da ne mogu da razaznaju gde leži suština ljudskog života i ne shvataju značaj poznavanja Stvoriteljevog suvereniteta. Takvi ljudi ne cene ovu dragocenu priliku da zakorače u ljudski svet i da iskuse ljudski život i suverenitet Stvoritelja, i ne shvataju koliko je jednom stvorenom biću dragoceno da ga lično Stvoritelj usmerava. Zato kažem da su ljudi koji žele da se Božje delo brzo završi, da Bog što je moguće pre uredi čovekov svršetak, kako bi odmah mogli da vide Njegovu pravu ličnost i da što pre dobiju blagoslove, krivi za najgoru vrstu neposlušnosti i da su do krajnosti glupi. U međuvremenu, mudri ljudi, oni koji su do krajnosti oštroumni, jesu oni koji žele da, tokom ograničenog vremena koje imaju na raspolaganju, ščepaju ovu jedinstvenu priliku da spoznaju suverenitet Stvoritelja. Ove dve različite želje otkrivaju dve veoma različite perspektive i težnje: oni koji teže blagoslovima sebični su, niski i ne obraćaju pažnju na Božju volju, nikad ne teže spoznaji Božjeg suvereniteta, ne žele da mu se ikad potčine, već jednostavno žele da žive kako im volja. Oni su bezbrižni izrodi, a ta će kategorija ljudi biti uništena. Oni koji teže bogopoznanju u stanju su da ostave po strani svoje želje, voljni su da se potčine Božjem suverenitetu i Božjem uređenju i nastoje da se potčine Božjem autoritetu i da udovolje želji Božjoj. Takvi ljudi žive u svetlosti i usred Božjih blagoslova i svakako će biti pohvaljeni od Boga. Bez obzira na sve, čovekov izbor je beskoristan i ljudi ne mogu da odlučuju o tome koliko će Božje delo trajati. Ljudima je bolje da se prepuste na milost i nemilost Bogu i potčine se Njegovom suverenitetu. Ako se ne prepustiš Njegovoj milosti, šta ti je činiti? Hoće li Bog išta izgubiti zbog toga? Ako se ne prepustiš Njegovoj milosti, već pokušavaš da se nametneš kao glavni, tvoj će izbor biti glup i na kraju ćeš jedino ti pretrpeti gubitak. Samo ako ljudi što pre počnu da sarađuju s Bogom, samo ako žurno prihvate Njegove orkestracije, spoznaju Njegov autoritet i razumeju sve što je On učinio za njih, biće nade za njih. Jedino tako njihov život neće biti uludo protraćen i oni će postići spasenje.

Niko ne može promeniti činjenicu da Bog ima suverenitet nad ljudskom sudbinom

Nakon što ste saslušali sve što sam upravo rekao, da li se vaše shvatanje sudbine promenilo? Kako razumete činjenicu da Bog ima suverenitet nad ljudskom sudbinom? Prosto rečeno, svaka osoba pod Božjim autoritetom aktivno ili pasivno prihvata Njegov suverenitet i Njegova uređenja i na kraju će se svako, ma koliko se u svom životu borio i ma kolikim se krivim putevima kretao, vratiti na onu sudbinsku putanju koju mu je Stvoritelj iscrtao. Po tome je autoritet Stvoritelja neprevaziđen i to je način na koji Njegov

autoritet upravlja i vlada vaseljenom. Upravo je ta neprevaziđenost, taj oblik upravljanja i vladanja, odgovorna za zakone koji propisuju živote svim stvarima, koji ljudima omogućavaju da se uvek iznova ovaploćuju bez ometanja, zahvaljujući kojima se svet pravilno okreće i ide napred, iz dana u dan, iz godine u godinu. Bili ste svedoci svih ovih činjenica i razumete ih, bilo površno ili duboko, a dubina vašeg razumevanja zavisi od vašeg iskustva i poznavanja istine, kao i od vašeg bogopoznanja. Koliko dobro poznaješ istinu-stvarnost, koliko si iskusio od Božjih reči, koliko dobro poznaješ Božju suštinu i narav – sve to predstavlja dubinu tvog razumevanja Božjeg suvereniteta i uređenja. Da li postojanje Božjeg suvereniteta i uređenja zavisi od toga da li im se ljudska bića potčinjavaju? Je li činjenica da Bog poseduje ovaj autoritet određena time da li se čovečanstvo tom autoritetu potčinjava? Božji autoritet postoji bez obzira na okolnosti. Bog u svim situacijama diktira i uređuje sudbinu svakog čoveka, kao i sve stvari, u skladu sa Svojim mislima i željama. To se neće menjati shodno promenama čoveka; to ne zavisi od čovekove volje i ne može se menjati nikakvim promenama u vremenu, prostoru i geografiji, jer je Božji autoritet sâma Njegova suština. Da li je čovek u stanju da spozna i prihvati Božji suverenitet i da li je u stanju da mu se potčini – nijedno od ovih razmatranja nimalo ne menja činjenicu Božjeg suvereniteta nad ljudskom sudbinom. To znači da, bez obzira na stav čovek prema Božjem suverenitetu, taj stav jednostavno ne može promeniti činjenicu da Bog ima suverenitet nad ljudskom sudbinom i nad svim stvarima. Čak i ako se ne potčiniš Božjem suverenitetu, On i dalje zapoveda tvojom sudbinom; čak i ako ne možeš da spoznaš Njegov suverenitet, Njegov autoritet i dalje postoji. Božji autoritet i činjenica Božjeg suvereniteta nad ljudskom sudbinom nezavisni su od ljudske volje i ne menjaju se u skladu s čovekovim sklonostima i izborima. Božji autoritet je posvuda, svakog časa i svakog trena. Nebo i zemlja su prolazni, ali Njegov je autoritet večan, jer On je Sâm Bog, čiji je autoritet jedinstven i čiji autoritet nije limitiran, niti ograničen ljudima, događajima ili stvarima, prostorom ili geografijom. U svakom trenutku, Bog koristi Svoj autoritet, pokazuje Svoju moć i Svoje delo upravljanja nastavlja da obavlja onako kako ga je uvek obavljao; u svakom trenutku, On vlada svim stvarima, opskrbljuje i orkestrira sve stvari – baš kao što je uvek radio. To ne može niko da promeni. To je činjenica; to je istina koja se od pamtiveka ne menja!

Pravilan stav i praksa osobe koja želi da se potčini Božjem autoritetu

S kakvim stavom čovek sada treba da poznaje i da posmatra Božji autoritet i činjenicu Božjeg suvereniteta nad ljudskom sudbinom? Ovo je pravi problem koji se postavlja pred svaku osobu. Kad se suočiš s problemima iz stvarnog života, kako bi trebalo da poznaješ i da razumeš Božji autoritet i suverenitet? Kad si suočen s ovim problemima, a ne znaš kako da ih razumeš, kako da s njima postupaš i kako da ih doživiš, kakav bi stav trebalo da usvojiš da bi pokazao svoju nameru i želju da se potčiniš, kao i stvarnost svog potčinjavanja Božjem suverenitetu i uređenjima? Najpre moraš naučiti da čekaš; zatim moraš naučiti da tražiš; a onda moraš da naučiš da se

potčinjavaš. „Čekanje“ znači čekanje na Božje vreme, čekanje na ljude, događaje i stvari koje je On za tebe uredio, čekanje da ti se Njegova volja postepeno otkrije. „Traženje“ znači posmatranje i razumevanje smišljenih Božjih namera prema tebi, kroz ljude, događaje i stvari koje je On rasporedio, razumevanje istine kroz njih, razumevanje onoga što ljudi moraju da postignu i puteva kojih se moraju držati, razumevanje rezultata koje Bog želi da postigne kod ljudi i dostignuća koje želi da ostvari u njima. „Potčinjavanje“ se, naravno, odnosi na prihvatanje ljudi, događaja i stvari koje je Bog orkestrirao, prihvatanje Njegovog suvereniteta i, kroz to, spoznavanje načina na koji Stvoritelj diktira čovekovu sudbinu, kako čoveka snabdeva Svojim životom i kako sprovodi istinu u čoveku. Sve stvari pod Božjim uređenjem i suverenitetom pokoravaju se prirodnim zakonima, pa ako rešiš da Bogu dozvoliš da sve uređuje i diktira umesto tebe, trebalo bi da naučiš da čekaš, da naučiš da tražiš i da naučiš da se potčinjavaš. Ovo je stav koji mora da usvoji svako ko želi da se potčini Božjem autoritetu, osnovni kvalitet koji svako ko želi da prihvati Božji suverenitet i uređenje mora da poseduje. Da bi zadržao takav stav i da bi posedovao takav kvalitet, moraš vrednije da radiš. Samo na taj način možeš da zakoračiš u pravu stvarnost.

Prihvatanje Boga kao tvog jedinstvenog Gospodara, prvi je korak u postizanju spasenja

Istine koje se odnose na Božji autoritet jesu istine koje svaka osoba mora ozbiljno da razmotri, koje svojim srcem mora da iskusi i da ih razume, jer one utiču na život svake osobe, na njenu prošlost, sadašnjost i budućnost, na ključne prelomne trenutke kroz koje svaka osoba mora da prođe u životu, na čovekovo poznavanje Božjeg suvereniteta i stav s kojim se treba suočiti s Božjim autoritetom, a, naravno, utiču i na konačno odredište svake osobe. Za spoznavanje i razumevanje ovih istina potrebno je, dakle, uložiti energiju čitavog jednog ljudskog života. Kad Božjem autoritetu pogledaš pravo u oči i kad prihvatiš Njegov suverenitet, postepeno ćeš početi da shvataš i da razumeš istinu o postojanju Božjeg autoriteta. Ali ako nikad ne priznaš Božji autoritet, niti prihvatiš Njegov suverenitet, ti baš ništa nećeš saznati o Božjem suverenitetu, ma koliko godina da živiš. Ukoliko uistinu ne poznaješ i ne razumeš Božji autoritet, čak i ako decenijama veruješ u Boga, kad stigneš do kraja puta, ti nećeš imati šta da pokažeš od svog života, niti ćeš, naravno, išta znati o Božjem suverenitetu nad ljudskom sudbinom. Zar to nije vrlo tužno? Prema tome, ma koliko da si prošao u životu, ma koliko da sada imaš godina, ma koliko da potraje ostatak tvog putovanja, ti najpre moraš da prepoznaš Božji autoritet, da ga uzmeš zaozbiljno i da prihvatiš činjenicu da je Bog tvoj jedinstveni Gospodar. Postizanje jasnog i preciznog znanja i razumevanja ovih istina u vezi s Božjim suverenitetom nad ljudskom sudbinom, obavezna je lekcija za svakoga; to je ključ poznavanja ljudskog života i dostizanja istine. Tako izgleda život bogopoznanja, njegov osnovni tok proučavanja, sa kojim se svako mora svakodnevno suočavati i koji niko ne može da izbegne. Ako neko želi da do ovog cilja dođe prečicom, sada ti kažem da je to

nemoguće! Ako želiš da pobegneš od Božjeg suvereniteta, to je još manje moguće! Bog je čovekov jedini Gospod, Bog je jedini Gospodar ljudske sudbine i stoga je čoveku nemoguće da sâm propisuje vlastitu sudbinu, nemoguće mu je da iz nje iskorači. Ma koliko da su čovekove sposobnosti velike, on ne može da utiče na sudbine drugih ljudi, a kamoli da ih orkestrira, uređuje, kontroliše ili menja. Jedino Sâm jedinstveni Bog, čoveka radi, upravlja svim stvarima. Budući da jedino Sâm jedinstveni Bog poseduje jedinstveni autoritet koji ima suverenitet nad ljudskom sudbinom, samo je Stvoritelj čovekov jedinstveni Gospodar. Božji autoritet ima suverenitet ne samo nad stvorenim ljudima, već i nad nestvorenim bićima koja nijedan čovek ne može da vidi, nad zvezdama i nad svemirom. To je nepobitna činjenica, činjenica koja zaista postoji, koju nijedan čovek, niti ijedna stvar, ne može da promeni. Ako je neko od vas još uvek nezadovoljan ovakvim stanjem stvari i veruje da ima neku posebnu veštinu ili sposobnost, ako neko još uvek smatra da pukom srećom može da promeni svoje sadašnje okolnosti ili da na drugi način pobegne od njih; ako nastojiš da svoju sudbinu promeniš sopstvenim trudom, te da se tako istakneš u odnosu na svoje bližnje i stekneš slavu i bogatstvo; kažem ti da sâm sebi otežavaš život, samo nevolju tražiš, samom sebi raku kopaš! Jednoga dana, pre ili kasnije, otkrićeš da si pogrešno izabrao i da su tvoji napori bili uzaludni. Tvoja ambicija, tvoja želja da se boriš protiv sudbine i tvoje nečuveno ponašanje odvešće te putem bez povratka i za to ćeš platiti visoku cenu. Mada trenutno ne uviđaš ozbiljnost posledica, kako budeš sve dublje doživljavao i cenio istinu prema kojoj je Bog Gospodar ljudske sudbine, polako ćeš počinjati da shvataš ovo o čemu danas govorim, kao i sve stvarne implikacije toga. Od tvog stava prema Božjem suverenitetu i istini zavisi da li ti zaista imaš srce i duh, kao i da li si istinoljubiv. Od toga, naravno, zavisi i da li ti zaista možeš da spoznaš i da razumeš Božji autoritet. Ako nikad u životu nisi osetio Božji suverenitet i Njegova uređenja, a kamoli da si priznao i prihvatio Božji autoritet, ti ćeš onda biti sasvim bezvredan, bez sumnje ćeš se ogaditi Bogu i on će te odbaciti zbog puta kojim si hodio i izbora koji si napravio. Oni, pak, koji u Božjem delu mogu da prihvate Njegovu kušnju i Njegov suverenitet, koji mogu da se potčine Njegovom autoritetu i da postepeno zadobiju stvarno iskustvo Njegovih reči, steći će pravo znanje o Božjem autoritetu i stvarno razumevanje Njegovog suvereniteta; oni će zaista postati Stvoriteljevi podanici. Samo će takvi ljudi zaista biti spaseni. Zato što su poznavali Božji suverenitet i zato što su ga prihvatili, njihovo uvažavanje činjenice Božjeg suvereniteta nad ljudskom sudbinom i njihovo potčinjavanje njemu, tačno je i stvarno. Kad se suoče sa smrću, njihov se um, poput Jovovog, neće uplašiti smrti i oni će se u svemu potčiniti Božjim orkestracijama i uređenjima, bez ličnih izbora i bez ličnih želja. Samo će takva osoba moći da se vrati na stranu Stvoritelja kao pravo, stvoreno ljudsko biće.

17. decembar 2013. godine

Sâm Bog, jedinstveni IV
Božja svetost (I)

Na poslednjem sastanku, u zajedništvu smo još malo razgovarali o Božjem autoritetu. Na temu Božje pravednosti, za sada nećemo raspravljati. Ono o čemu ćemo danas razgovarati potpuno je nova tema – Božja svetost. Božja svetost predstavlja još jedan aspekt jedinstvene Božje suštine, tako da je od ključne važnosti da u zajedništvu razgovaramo na ovu temu. Ranije sam vam besedio o preostala dva aspekta Božje suštine – o pravednoj naravi Božjoj i Božjem autoritetu; jesu li ta dva aspekta, kao i aspekt o kojem ću danas u zajedništvu govoriti, zaista jedinstveni? (Jesu.) Božja svetost je takođe jedinstvena, tako da će tema našeg današnjeg zajedništva biti ono što čini osnovu i koren te jedinstvenosti. Danas ćemo u zajedništvu govoriti o jedinstvenoj suštini Boga – Njegovoj svetosti. Možda su neki od vas sumnjičavi i pitaju se: „Zašto bismo u zajedništvu razgovarali o Božjoj svetosti?“ Ništa ne brinite – sve ću vam natenane razjasniti. Kad budete čuli sve što imam da vam kažem, biće vam jasno zašto Mi je toliko neophodno da u zajedništvu razgovaramo na ovu temu.

Hajde da najpre definišemo pridev „svet“. Oslanjajući se na vlastitu percepciju i sve znanje koje ste do sada stekli, šta za vas znači biti „svet“? (Biti „svet“ znači biti neokaljan, potpuno lišen ljudske iskvarenosti i nedostataka. Svetost zrači svim onim što je pozitivno, kako u mislima, tako i na rečima i delu.) Vrlo dobro. („Sveto“ je ono što je božansko, neokaljano, što čovek ne može da uvredi. To je nešto jedinstveno, što potiče jedino od Boga i što je Njegov simbol.) To je vaša definicija. U srcu svake osobe, „svetost“ ima svoj opseg, definiciju i tumačenje. U najmanju ruku, kad čujete da se za nešto kaže da je „sveto“, umovi vam nisu prazni. Raspolažete određenim opsegom u kojem se ta reč definiše, a ono što su neki od vas rekli donekle je blisko izrekama koje definišu suštinu Božje naravi. To je veoma dobro. Većina ljudi smatra da reč „sveto“ označava nešto pozitivno, što je svakako tačno. Danas, međutim, dok u zajedništvu razgovaramo o Božjoj svetosti, Ja vam neću govoriti samo o definicijama i objašnjenjima. Umesto toga, izneću neke činjenice i pokazaću ti zbog čega kažem da je Bog svet i zašto koristim reč „svetost“ da bih opisao Božju suštinu. Kad završimo s današnjim zajedništvom, osetićeš da je upotreba reči „svetost“ u definiciji Božje suštine i u odnosu na Boga, krajnje opravdana i prikladna. Ako ništa drugo, upotreba ove reči za označavanje Boga naročito je prikladna u kontekstu savremenog ljudskog jezika – od svih reči ljudskog jezika, jedino je ona sasvim prikladna kada govorimo o Bogu. Kada se odnosi na Boga, ta reč nije prazna, niti je izraz neosnovane hvale ili pukog laskanja. Svrha ovog našeg zajedništva jeste da se svakoj osobi omogući da u ovom aspektu Božje suštine prepozna istinu. Bog se ne plaši čovekovog razumevanja, ali se plaši njegovog pogrešnog razumevanja. Bog želi da svaki čovek spozna Njegovu suštinu i sve ono što On ima i što jeste. Prema tome, svaki put kada pomenemo neki aspekt Božje suštine, možemo se pozvati na brojne činjenice kako bismo ljudima omogućili da uvide da taj aspekt Božje suštine zaista postoji.

Pošto sada imamo definiciju „svetosti“, razmotrimo je na nekoliko primera. U svojim predstavama, ljudi mnoge stvari i ljude zamišljaju kao „svete“. Primera radi, u rečnicima ljudskog roda nevini dečaci i devojčice definisani su kao sveti. Ali, da li su oni zasta sveti? Je li ta njihova takozvana „svetost“ istovetna „svetosti“ o kojoj danas u zajedništvu razgovaramo? Jesu li, nadalje, sveti i svi oni ljudi zdravog morala, koji prefinjeno i kulturno govore, koji nikad nisu nikog povredili i zbog čijih se reči drugi osećaju udobno i prijatno? Da li su sveti svi oni koji često čine dobra dela, koji su puni milosrđa i pružaju veliku pomoć drugima, koji u živote drugih ljudi unose veliku milinu? A šta je s ljudima koji ne gaje sebične misli, koji ni prema kome nemaju stroge zahteve i koji su prema svima tolerantni – da li su i oni sveti? Ljudi koji se nikad ni sa kim nisu posvađali, niti su ikoga iskoristili – jesu li oni sveti? A šta reći za one koji rade za dobrobit drugih, od kojih drugi ljudi imaju koristi i koji druge ljude u svakom pogledu podučavaju – da li su i oni sveti? Jesu li sveti oni koji svu svoju uštođevinu poklone drugome i okrenu se jednostavnom životu, oni koji su prema sebi strogi, ali velikodušni prema drugima? (Nisu.) Svi se sećate kako su vaše majke pazile na vas i starale se o vama na sve moguće načine – da li su one svete? Jesu li sveti svi oni idoli koji su vam toliko dragi, bilo da se radi o poznatim ljudima, slavnim ličnostima ili velikanima? (Nisu.) Razmotrimo sada sve one biblijske proroke, koji su o budućnosti mogli da kazuju stvari koje su mnogima bile nepoznate – da li su ti ljudi bili sveti? Jesu li sveti ljudi koji su bili u stanju da u Bibliji zabeleže Božje reči i činjenice o Njegovom delu? Je li Mojsije bio sveti čovek? Je li Avrâm bio sveti čovek? (Nije.) A šta reći o Jovu? Je li on bio sveti čovek? (Nije.) Ako je Bog Jova nazvao pravednikom, kako to da se čak ni za njega ne može reći da je svet? Zar nisu sveti svi oni koji se plaše Boga i klone zla? Jesu li oni sveti ili nisu? (Nisu.) Delujete pomalo uplašeno, jer niste sigurni u odgovor i ne usuđujete se da kažete ni „da“ ni „ne“, pa na kraju jedva izgovorite „ne“. Da vas pitam još nešto. Šta mislite o Božjim glasnicima – o glasnicima koje Bog šalje na zemlju – jesu li oni sveti? Jesu li sveti anđeli? (Nisu.) A ljudi koje je Sotona iskvario – da li su oni sveti? (Ne.) Na svako pitanje odgovarate sa „ne“. Po kom osnovu? Zbunjeni ste, zar ne? Zašto se, dakle, čak i za anđele kaže da nisu sveti? Sad ste zaista nesigurni, zar ne? Možete li da dokučite na osnovu čega ljudi, stvari i nestvorena bića koja smo pomenuli, nisu sveti? Siguran sam da ne možete. Niste li, onda, pomalo neodgovorni kad na svako pitanje odgovarate odrečno? Ne odgovarate li na svako pitanje naslepo? Neki ovako razmišljaju: „Pošto si Ti ovako formulisao Svoje pitanje, odgovor svakako mora biti odrečan.“ Nemojte mi davati unapred pripremljene odgovore. Dobro razmislite da li je odgovor „da“ ili „ne“. Nakon što u zajedništvu budemo govorili o sledećoj temi, saznaćete zašto je odgovor odrečan. Uskoro ću vam saopštiti tačan odgovor. Hajde da pre toga pročitamo odlomke iz svetih spisa.

1. Zapovest Boga Jahvea čoveku

1. Mojsijeva 2:15-17 Bog Jahve uze čoveka i smesti ga u Edenski vrt, da ga obrađuje i da se stara o njemu. Tada Bog Jahve zapovedi čoveku, rekavši mu: „Slobodno jedi plodove sa

svakog drveta u vrtu, ali nipošto nemoj jesti plodove s drveta poznanja dobra i zla, jer ćeš onoga dana kad sa njega budeš okusio plodove, zasigurno umreti.“

2. Zmija zavodi ženu

1. Mojsijeva 3:1-5 Zmija beše lukavija od sveg zverinja koje je Bog Jahve stvorio. Tada ona reče ženi: „Zar vam je Bog zaista rekao da ne jedete plodove sa svakog drveta u vrtu?“ Žena joj na to odgovori: „Možemo jesti plodove sa drveća u vrtu. Jedino ne smemo jesti plodove sa drveta što raste posred vrta. Za to je drvo Bog rekao: ’Ne jedite plodove s njega i ne dotičite ga, inače ćete umreti!’“ Tada zmija reče ženi: „Možda nećete umreti. Bog, naime, dobro zna da će vam se, kad okusite s njega plodove, otvoriti oči, pa ćete i vi, kao Bog, spoznati dobro i zlo.“

Navedena dva pasusa predstavljaju odlomke iz biblijske knjige Postanja. Jesu li vam ta dva odlomka poznata? Oni govore o događajima s početka sveta, nakon što su stvoreni prvi ljudi; reč je o istinitim događajima. Pogledajmo najpre šta je Bog zapovedio Adamu i Evi; sadržaj te zapovesti veoma je važan za našu današnju temu. „Tada Bog Jahve zapovedi čoveku, rekavši mu: ’Slobodno jedi plodove sa svakog drveta u vrtu, ali nipošto nemoj jesti plodove s drveta poznanja dobra i zla, jer ćeš onoga dana kad sa njega budeš okusio plodove, zasigurno umreti.’“ Kakav je značaj Božje zapovesti čoveku iz ovog odlomka? Kao prvo, Bog čoveku saopštava šta može da jede – naime, da može da jede plodove sa mnogih sorti drveća. U njima nema nikakve opasnosti, niti otrova; čovek sve te plodove može slobodno, po volji jesti, bez ikakve brige i sumnje. To je prvi deo Božje zapovesti. Drugi deo predstavlja upozorenje. Tim upozorenjem, Bog čoveku kaže da ne sme jesti plodove s drveta poznanja dobra i zla. Šta će se desiti ako čovek okusi plodove s tog drveta? Bog je čoveku rekao: ako okusiš njegove plodove, sigurno ćeš umreti. Nisu li te reči potpuno jasne? Da je Bog to tebi rekao, da li bi ti, iako nisi razumeo zašto ti je to rekao, Njegove reči shvatio kao pravilo ili kao naredbu koju treba da poslušaš? Takve se reči moraju slušati. Ali, bez obzira da li je čovek u stanju da ih posluša ili ne, Božje su reči nedvosmislene. Bog je čoveku vrlo jasno rekao šta sme, a šta ne sme da jede, kao i šta će se desiti ako bude jeo ono što se ne sme jesti. Možete li, iz tih nekoliko Božjih reči, da zaključite išta o Njegovoj naravi? Jesu li te Božje reči istinite? Ima li u njima ikakve obmane? Ima li laži u njima? Ima li ikakvog zastrašivanja? (Ne.) Bog je čoveku iskreno, istinito i pošteno rekao šta sme, a šta ne sme da jede. Bog je govorio jasno i jednostavno. Ima li u tim rečima ikakvog skrivenog značenja? Nisu li to izravne reči? Ima li potrebe za bilo kakvim pretpostavkama? Nema potrebe ni za kakvim nagađanjem. Njihovo je značenje već na prvi pogled očigledno. Čoveku je njihovo značenje potpuno jasno čim ih pročita. To znači da ono što Bog želi da kaže i što želi da izrazi dolazi iz Njegovog srca. Sve što Bog izražava je čisto, jasno i nedvosmisleno. Tu nema prikrivenih motiva ni skrivenih značenja. On se čoveku obraća neposredno, saopštavajući mu šta sme, a šta ne sme da jede. To znači da kroz ove Božje reči čovek može da vidi koliko je Njegovo srce prozirno i istinito. U njima nema ni trunke laži; ovde se ne radi o tome da ti neko kaže kako ne smeš jesti ono što je jestivo,

niti da ti kaže: „Probaj, pa vidi šta će ti se desiti“ sa stvarima koje ne možeš jesti. Božja namera nije takva. Sve što Bog u Svom srcu misli, On to i kaže. Ako kažem da se Bog odlikuje svetošću samo zato što na ovaj način Sebe pokazuje i otkriva u tim rečima, možda ćete pomisliti da od miša pravim slona, odnosno da čitavu stvar malo preuveličavam. Ako je tako, ne brinite; nismo još završili.

Razmotrimo sada odlomak pod naslovom „Zmija zavodi ženu“. Ko je zmija? Sotona. U Božjem planu upravljanja za šest hiljada godina, Sotona igra ulogu kontrasta, a to je uloga koju moramo pomenuti kad u zajedništvu govorimo o Božjoj svetosti. Zašto ovo kažem? Ako ti Sotonina zloća i iskvarenost nisu poznati, ako ne poznaješ ćud Sotoninu, ti onda ni na koji način ne možeš priznati svetost, niti možeš znati šta ona zaista predstavlja. U svojoj zbunjenosti, ljudi veruju da je ono što Sotona čini ispravno, jer žive unutar takve iskvarene naravi. Bez kontrasta, bez nečega s čime bi mogao da je uporediš, ti svetost ne možeš spoznati. Upravo se stoga Sotona ovde mora pomenuti. Njegovo pominjanje nije samo prazna priča. Kroz Sotonine reči i dela, videćemo kako on deluje, kako kvari ljude i kakva je Sotonina ćud i držanje. Šta je, dakle, žena rekla zmiji? Žena je zmiji prepričala ono što joj je Bog Jahve rekao. Kad je izgovorila te reči, je li žena bila sigurna da je ono što joj je Bog rekao bila istina? Ona u to nije mogla da bude sigurna. Kao neko ko je tek stvoren, ona nije mogla da razlikuje dobro od zla, niti je išta znala o bilo čemu što ju je okruživalo. Sudeći po onome što je rekla zmiji, ona u svom srcu nije bila sigurna da su Božje reči tačne; takav je bio njen stav. Uvidevši da žena nije uverena u istinitost Božjih reči, zmija joj je rekla: „Možda nećete umreti. Bog, naime, dobro zna da će vam se, kad okusite s njega plodove, otvoriti oči, pa ćete i vi, kao Bog, spoznati dobro i zlo.“ Ima li u tim rečima ičega problematičnog? Kada pročitate ovu rečenicu, uviđate li kakve je namere imala zmija? Koje su bile njene namere? Htela je da iskuša ovu ženu, da je spreči da posluša Božje reči. Ali, ona joj tu svoju nameru nije direktno saopštila. Na osnovu toga, možemo reći da je zmija veoma lukava. Ona svoje misli izražava na lukav i dvosmislen način, kako bi ostvarila željeni cilj koji čuva u svojoj glavi i skriva ga od čoveka – takvo je zmijino lukavstvo. Sotona oduvek govori i deluje upravo na takav način. On kaže „možda nećete“, ne potvrđujući pri tom da li će oni umreti ili neće. Te su reči, međutim, ovu neuku ženu dirnule u srce. Zmija je bila zadovoljna, jer su njene reči ostvarile željeni efekat – takva je bila zmijina lukava namera. Štaviše, obećavši joj ishod koji se ljudima čini poželjnim, ona ju je zavela rekavši da će im se: „Kad okusite s njega plodove, otvoriti oči.“ Čuvši to, žena je pomislila: „To što će mi se oči otvoriti je dobra stvar!“ A onda joj je zmija saopštila nešto još primamljivije, izgovorila je reči koje su čoveku dotad bile nepoznate i koje, nad onima koji ih čuju, imaju veliku moć iskušenja: „Vi ćete, kao i Bog, spoznati dobro i zlo.“ Ove su reči čoveku jako zavodljive, zar ne? To je kao da ti neko kaže: „Lice ti je predivno oblikovano, osim što ti je koren nosa malko prekratak. Ako to popraviš, bićeš lepotica svetske klase!“ Da li bi te reči dirnule u srce čak i nekoga ko nikad ranije nije gajio želju da se podvrgne estetskoj hirurgiji? Nisu li te reči zavodljive? Zar ti ove zavodljive reči ne zvuče primamljivo? Ne

predstavljaju li one iskušenje? (Predstavljaju.) Da li Bog govori takve stvari? Da li je u Božjim rečima, koje smo maločas proučili, išta slično bilo nagovešteno? Da li Bog izgovara ono što u Svom srcu misli? Može li čovek, kroz Božje reči, sagledati Njegovo srce? (Može.) A kad je zmija one reči izgovorila ženi, jesi li iz njih mogao da vidiš njeno srce? Ne. Zbog čovekove neukosti, zmija ga je svojim rečima lako zavela i nasamarila. Da li si, dakle, mogao da uvidiš Sotonine namere? Jesi li mogao da uočiš skriveni cilj iza njegovih reči? Jesi li mogao da prepoznaš Sotonine spletke i smicalice? (Ne.) Kakva se narav ogleda u načinu na koji Sotona govori? Kakvu si suštinu spazio u Sotoni kroz te reči? Zar nije podmukao? Možda ti se on i osmehuje, a možda mu je lice sasvim bezizražajno. On u svom srcu, međutim, kalkuliše kako da ostvari svoj cilj, koji ti nisi u stanju da prozreš. Sva obećanja koja ti daje, sve prednosti koje opisuje, samo su paravan za njegovo zavođenje. Tebi se te stvari čine dobrim, osećaš da je ono što kaže za tebe korisnije i značajnije od onoga što govori Bog. Kad se tako nešto dogodi, zar čovek tada ne postaje poslušni zatočenik? Zar strategija koju je Sotona ovde primenio nije đavolska? Ti dopuštaš sebi da se izrodiš. Sav srećan, počinješ da slediš Sotonu i da mu se povinuješ, a da on pri tom nije ni prstom mrdnuo, osim što je izgovorio te dve rečenice. Na taj je način Sotona postigao željeni cilj. Nije li njegova namera zlokobna? Zar to nije Sotonino prvobitno lice? Iz Sotoninih reči, čovek može da vidi njegove zlokobne motive, da vidi njegovo grozno lice i da sagleda njegovu suštinu. Zar nije tako? Ako ove rečenice uporediš bez dublje analize, možda će ti se učiniti da su reči Boga Jahvea dosadne, uobičajene i banalne, da ne opravdavaju zanosne uzlete u slavu Božjeg poštenja. Ukoliko ih, međutim, sagledamo uzimajući Sotonine reči i njegovo gnusno lice kao kontrast, zar nemaju onda Božje reči značajnu težinu sa aspekta današnjeg čoveka? (Da.) Kroz ovakvo poređenje, čovek može da oseti čistu besprekornost Božju. Svaka Sotonina reč, kao i njegovi motivi, namere i način na koji ih izgovara – sve je to krivotvoreno. Koja je glavna karakteristika načina na koji Sotona govori? Sotona se služi dvosmislenošću da bi te zaveo, ne dopušta ti da uočiš njegovu dvoličnost ni njegov cilj; pušta te da zagrizeš mamac, ali ti pritom moraš da veličaš i hvališ njegove zasluge. Nije li taj trik uobičajeni metod kojim se Sotona služi? (Jeste.) Pogledajmo sada koje još Sotonine reči i izrazi čoveku omogućavaju da vidi njegovo gnusno lice. Hajde da pročitamo još neki odlomak iz svetih spisa.

3. Razgovor između Sotone i Boga Jahvea

Knjiga o Jovu 1:6-11 Jednoga dana, dođoše Božji sinovi pred Jahvea da mu se predstave, a među njima je bio i Sotona. Tada Jahve upita Sotonu: „Odakle dolaziš?“ Sotona odgovori Jahveu rečima: „Prolazio sam i obilazio zemlju uzduž i popreko.“ Tada Jahve reče Sotoni: „Jesi li video Jova, slugu mojega? Nema na zemlji čoveka koji je, poput njega, savršen, pošten, bogobojažljiv i kloni se zla.“ Sotona odgovori Jahveu rečima: „Ne plaši li se Jov Boga bez razloga? Zar ti nisi ogradio njega i kuću njegovu i sve što poseduje unaokolo? Blagoslovio si delo njegovih ruku i njegov se posed proširio po zemlji. Ali pruži ruku svoju i dirni mu u sve to što ima – neće li te u lice prokleti!“

Knjiga o Jovu 2:1-5 Jednoga dana, opet izađoše Božji sinovi pred Jahvea, a sa njima je pred Jahvea opet izašao i Sotona. Jahve tad upita Sotonu: „Odakle dolaziš?“ A Sotona mu odgovori: „Prolazio sam i obilazio zemlju uzduž i popreko.“ Tada Jahve reče Sotoni: „Jesi li video Jova, slugu mojega? Nema na zemlji čoveka koji je, poput njega, savršen, pošten, bogobojažljiv i kloni se zla? I još se drži svoje čestitosti, premda si me naveo protiv njega, da ga bez razloga ojadim.“ Sotona odgovori Jahveu rečima: „Kožu za kožu, sve što ima čovek će dati za svoj život. Ali, pružiš li ruku svoju i dirneš li mu u kost i meso, u lice će te prokleti!“

Ova dva odlomka su u celosti sačinjena od razgovora između Boga i Sotone; u njima je zabeleženo šta je rekao Bog, a šta Sotona. Bog nije mnogo govorio, a i to što je izgovorio bilo je izrečeno krajnje jednostavnim rečima. Možemo li, u tim jednostavnim Božjim rečima, uočiti Njegovu svetost? Neko će reći da to nije baš tako jednostavno. Možemo li, onda, u Sotoninim odgovorima sagledati njegovu gnusobu? Pogledajmo, najpre, koje je pitanje Bog Jahve postavio Sotoni. „Odakle dolaziš?“ Zar to nije izravno pitanje? Ima li u njemu ikakvog skrivenog značenja? Nema; reč je o direktnom pitanju. Ako bih vas upitao: „Odakle dolaziš?“, kakav bi bio vaš odgovor? Je li teško odgovoriti na to pitanje? Da li biste rekli: „Prolazio sam i obilazio uzduž i popreko“? (Ne.) Ne biste tako odgovorili. Kako se, dakle, osećate kad vidite da Mu Sotona tako odgovara? (Osećamo koliko je Sotona besmislen, ali ujedno i lažljiv.) A možete li reći kako se Ja osećam? Osećam gađenje svaki put kada vidim ove njegove reči, jer one u sebi ne sadrže nikakvu suštinu. Da li je Sotona odgovorio na Božje pitanje? Ne, reči koje je Sotona izgovorio nisu bile odgovor i iz njih se ništa nije moglo zaključiti. Te reči nisu bile odgovor na Božje pitanje. „Prolazio sam i obilazio zemlju uzduž i popreko.“ Kako ti razumeš ove reči? Odakle je, zapravo, Sotona došao? Jeste li dobili odgovor na to pitanje? (Ne.) U tome je „visprenost“ Sotoninih lukavih spletki – on nikome ne dozvoljava da otkrije o čemu, zapravo, govori. Nakon što čuješ te reči, ti i dalje ne razabireš šta je rekao, iako je on navodno odgovorio na pitanje. Pa ipak, Sotona veruje da je na Božje pitanje savršeno odgovorio. A kako se ti zbog toga osećaš? Zgađeno? (Da.) Počinješ, dakle, da se gadiš tih njegovih reči. Sotonine reči poseduju određenu karakteristiku: kad on nešto kaže, ostaje ti samo da se češeš po glavi, jer ne možeš da ustanoviš izvor njegovih reči. Sotona ponekad govori namerno, sa određenim motivima, a ponekad mu reči, vođene njegovom prirodom, sasvim spontano izlaze pravo iz usta. On ne gubi puno vremena na odmeravanje svojih reči, već ih naprosto izgovara bez razmišljanja. Kad ga je Bog upitao odakle dolazi, Sotona mu je odgovorio sa par dvosmislenih reči. Njegov te odgovor u velikoj meri zbunjuje i ti uopšte ne znaš odakle Sotona dolazi. Ima li ikog među vama da tako govori? Kakav je to uopšte način govora? (Dvosmislen je i ne daje konkretan odgovor.) Kakvim bi rečima trebalo da opišemo takav način govora? Taj način govora predstavlja diverziju i obmanu. Zamisli da neko ne želi drugima da kaže šta je uradio juče. Kad mu kažeš: „Videh te juče. Kuda si išao?“ On ne želi da ti direktno saopšti kuda je išao. Umesto toga, kazaće: „Kakav sam

dan juče imao. Strašno sam se umorio!“ Je li ti on time odgovorio na pitanje? Odgovorio jeste, ali ti nije dao odgovor kakav si očekivao. U tome je „visprenost“ nečijeg pretvornog govora. Nikada ne možeš da otkriješ šta misle, niti da uočiš poreklo i nameru u njihovim rečima. Ne znaš šta pokušavaju da izbegnu, jer u svom srcu imaju vlastitu priču – to je podmuklo. Ima li među vama onih koji često govore na taj način? (Ima.) Šta vam je, dakle, cilj? Da li to ponekad činite radi zaštite svojih interesa, a ponekad zbog očuvanja vlastitog ponosa, položaja i imidža, odnosno radi zaštite tajni svog privatnog života? Šta god da je ta svrha, ona je neodvojiva od vaših interesa i povezana je s njima. Nije li to priroda čovekova? A svi koji imaju takvu prirodu blisko su povezani sa Sotonom, ako ne i s njegovom porodicom. To možemo i tako da tumačimo, zar ne? Uopšteno govoreći, takvo ispoljavanje je gnusno i odvratno. I vi se sada osećate zgroženo, zar ne? (Da.)

Razmotrimo sledeće stihove. Na Jahveovo pitanje, Sotona ponovo odgovara rečima: „Ne plaši li se Jov Boga bez razloga?“ Time Sotona započinje napad na Jahveovu ocenu Jova, a taj je napad neprijateljski obojen. „Zar ti nisi ogradio njega i kuću njegovu i sve što poseduje unaokolo?“ Ovako Sotona razume i ocenjuje Jahveovo delo na Jovu. Sotona to ocenjuje rečima: „Blagoslovio si delo njegovih ruku i njegov se posed proširio po zemlji. Ali pruži ruku svoju i dirni mu u sve to što ima – neće li te u lice prokleti!“ Mada uvek govori dvosmisleno, Sotona ovde govori biranim rečima. Njegove reči, međutim, iako izražene na određeni način, predstavljaju napad, bogohulne su i prkose Bogu Jahveu, Sâmom Bogu. Kako se osećate kad čujete te reči? Osećate li odbojnost prema njima? Možete li kroz njih da dokučite Sotonine namere? Pre svega, Sotona pobija Jahveovu ocenu Jova – čoveka koji se plaši Boga i koji se kloni zla. On zatim pobija i sve što Jov govori i čini, to jest, pobija da se Jov plaši Jahvea. Zar to nije optužba? Sotona optužuje, pobija i baca sumnju na sve što Jahve čini i što govori. On u to ne veruje, i kaže Mu: „Ako kažeš da stvari tako stoje, kako to da ih ja takvim nisam video? Dao si mu tolike blagoslove, pa kako onda da Te se ne plaši?“ Zar Sotona ovim ne pobija sve što Bog čini? Optužba, pobijanje, bogohuljenje – zar Sotonine reči ne predstavljaju napad? Nisu li te reči pravi izraz onoga što Sotona misli u svom srcu? Ove reči zasigurno nisu iste kao one koje smo maločas pročitali: „Prolazio sam i obilazio zemlju uzduž i popreko.“ One su sasvim drugačije. Sotona tim rečima u celosti razotkriva sadržaj svog srca – svoj stav prema Bogu i svoje gnušanje prema Jovovom strahu od Boga. Kad god se to desi, njegova zloba i zla ćud bivaju u potpunosti razotkrivene. On se gnuša svih onih koji se plaše Boga, gnuša se ljudi koji se klone zla, a još se više gnuša Jahvea koji ljude daruje blagoslovima. On ovu priliku želi da iskoristi da uništi Jova, koga je Bog vlastitom rukom uzdigao, želi da ga upropasti rečima: „Kažeš da Te se Jov plaši i da se kloni zla. Ja to drugačije vidim.“ Sotona na razne načine pokušava da izazove i iskuša Jahvea, te da Ga raznim smicalicama navede da mu preda Jova, kako bi bezobzirno manipulisao njime, naškodio mu i zloupotrebio ga. On bi da ovu priliku iskoristi kako bi uništio tog

čoveka, koji je u Božjim očima pravedan i savršen. Da li je Sotonino srce takvo samo zbog nekakve trenutne pobude? Ne, nije. Ono se već dugo oblikovalo na takav način. Dok Bog deluje, dok brine za neku osobu i pazi na nju, kad Mu ta osoba postane omiljena i kad joj oda priznanje, Sotona sve to budno prati, nastojeći da tu osobu nasamari i nanese joj štetu. Ukoliko Bog poželi da tu osobu zadobije, Sotona će učiniti sve što je u njegovoj moći da Ga u tome spreči, nastojaće da pomoću raznih spletki iskuša, naruši i okrnji Božje delo, te da tako ostvari svoj skriveni cilj. Koji je to cilj? On ne želi da Bog ikoga zadobije; ljude koje Bog želi da stekne on bi da preotme, da upravlja njima, da ih uzme pod svoje da bi mu se klanjali, da bi mu se pridružili u činjenju zlodela i da bi se opirali Bogu. Nije li upravo to Sotonin zlokobni motiv? Često govorite da je Sotona vrlo zao i rđav – ali, jeste li ga ikada videli? U stanju ste da vidite koliko su ljudi rđavi, ali niste videli koliko je rđav pravi Sotona. Pa ipak, na primeru Jova, jasno ste uočili koliko je Sotona zao. Na tom je primeru veoma jasno prikazano Sotonino gnusno lice i njegova suština. Dok vodi bitku s Bogom i vuče se za Njim, Sotona je sebi postavio za cilj da poruši sve što Bog želi da učini, da sve one koje Bog želi da zadobije preotme, stavi ih pod svoju kontrolu i na kraju ih sve do poslednjeg istrebi. Ako neko od njih pri tom i izbegne istrebljenje, postaće Sotonino vlasništvo, koje će on po volji koristiti – to je njegov cilj. A šta Bog čini? Bog je u ovom odlomku izgovorio jednu jedinu prostu rečenicu; od onoga što Bog čini ništa više nije zabeleženo, dok, sa druge strane, vidimo da ima još mnogo zapisa o onome što Sotona radi i govori. U sledećem odlomku iz svetih spisa, Jahve pita Sotonu: „Odakle dolaziš?“ Šta Mu je Sotona odgovorio? (Njegov odgovor opet glasi: „Prolazio sam i obilazio zemlju uzduž i popreko.“) Ponovo Mu, dakle, odgovara istom rečenicom. Ona je postala svojevrstan Sotonin moto, njegova vizit-karta. O čemu se tu radi? Sotona je jedan mrski stvor, zar ne? Svakako bi bilo sasvim dovoljno da je ovu odvratnu rečenicu samo jedanput izgovorio. Zašto je Sotona neprestano ponavlja? Time on dokazuje jednu stvar: njegova se priroda ne menja. Sotona ne može pretvornošću da sakrije svoje grdobno lice. Bog mu je postavio pitanje, a eto kako Mu on odgovara. Imajući ovo u vidu, zamislite kako se tek ponaša prema ljudima! Sotona nema strah od Boga, on se Boga ne plaši, niti Mu se pokorava. Stoga se usuđuje da bude namerno drzak prema Njemu, ponavljajući iste reči odbija da odgovori na Božje pitanje, više puta Mu daje isti odgovor, nastojeći da Ga tim odgovorom zbuni – to je grdobno lice Sotone. On ne veruje u Božju svemoć, ne veruje u Njegov autoritet i sasvim sigurno nije voljan da se potčini vrhovnoj vlasti Božjoj. Stalno se protivi Bogu, neprestano napada sve što Bog čini, pokušavajući da razori Njegovo delo – to je njegov zao cilj.

Kao što je u Knjizi o Jovu zabeleženo, ova dva odlomka Sotoninih reči i onoga što je uradio, predstavljaju tipičan primer njegovog opiranja Bogu i Božjem planu upravljanja od šest hiljada godina – tu se otkriva Sotonino pravo lice. Jesi li imao prilike da u stvarnom životu vidiš reči i dela Sotone? Kad ih budeš video, možda ćeš pomisliti kako to nisu reči koje izgovara Sotona, već nešto što izgovara čovek. Kad takve reči izgovori

čovek, šta to predstavlja? Predstavlja Sotonu. Čak i ako ih prepoznaš, ti još uvek ne primećuješ da te reči zapravo Sotona izgovara. Ali si zato, ovde i sada, nedvosmisleno video ono što je sâm Sotona izrekao. Nedvosmisleno si i kristalno jasno spoznao grdobno lice Sotone i njegovo zlo. Mogu li, dakle, ova dva odlomka sa Sotoninim rečima, današnjim ljudima imalo pomoći da saznaju nešto o njegovoj prirodi? Da li je ta dva odlomka vredelo tako pažljivo čuvati, kako bi ljudi danas mogli da prepoznaju grdobno lice Sotonino, njegovo originalno, pravo lice? Mada će vam se možda učiniti kako to baš i nije prikladno kazati, te se reči, na ovaj način izražene, ipak mogu smatrati tačnim. Ovo je zaista jedini način na koji mogu da izrazim tu ideju, pa ako možete da je razumete, to je sasvim dovoljno. Sotona, naime, neprestano napada sve ono što Jahve čini, sipajući optužbe o Jovovom strahu od Boga Jahvea. Primenom raznih metoda, nastoji da Jahvea isprovocira, pokušavajući da Ga navede da mu dopusti da iskuša Jova. Njegove su reči, po svojoj prirodi, krajnje provokativne. Recite Mi, dakle, može li Bog jasno da vidi šta Sotona smera dok izgovara te reči? (Može.) Može li, po Božjem srcu, taj čovek po imenu Jov, kojeg Bog posmatra – taj Božji sluga, kojeg Bog smatra pravednim i savršenim čovekom – može li, dakle, Jov da izdrži takvu vrstu iskušenja? (Može.) Zašto je Bog toliko siguran u to? Da li Bog uvek ispituje čovekovo srce? (Da.) A je li Sotona u stanju da čoveku ispita srce? Sotona to ne može da učini. Čak i kad bi mogao da ti zaviri u srce, njegova zla priroda mu nikad ne bi dozvolila da poveruje da svetost zaista jeste svetost, a da prljavština uvek ostaje prljavština. Zli Sotona nikada ne može da sačuva ništa što je sveto, pravedno ili svetlo. On ne može da odoli porivu da neumorno deluje u skladu sa svojom prirodom, svojim zlom i svojim ustaljenim metodima. Čak i po cenu da i njega samog Bog kazni ili uništi, on se Bogu bez oklevanja tvrdoglavo suprotstavlja – to je zlo i to je priroda Sotonina. U ovom odlomku, dakle, Sotona kaže: „Kožu za kožu, sve što ima čovek će dati za svoj život. Ali, pružiš li ruku svoju i dirneš li mu u kost i meso, u lice će te prokleti!“ Sotona smatra da se čovek plaši Boga zato što je od Boga stekao mnoge prednosti. Čovek od Boga ima koristi, te zato govori kako je Bog dobar. Čovek može da se ovako plaši Boga ne zato što je Bog dobar, već jedino zato što od Njega dobija tolike prednosti. Čim mu Bog te prednosti ukine, čovek Ga odmah napušta. Usled svoje zle prirode, Sotona ne veruje da se čovekovo srce može uistinu plašiti Boga. On zbog svoje zle prirode ne zna šta je svetost, a kamoli šta je strah. On ne zna šta znači pokoravati se Bogu, niti šta znači plašiti se Boga. Pošto ništa o toga ne zna, Sotona smatra da se ni čovek ne može plašiti Boga. Recite Mi, zar Sotona nije zao? Izuzev naše crkve, nijedna od raznih religija i veroispovesti, nijedna od verskih i društvenih grupa, ne veruje u postojanje Boga, a kamoli u to da se Bog ovaplotio i da obavlja delo suda, te stoga smatraju da ono u šta ti veruješ nije Bog. Promiskuitetni čovek posmatra ljude oko sebe i misli da su svi oni isto toliko promiskuitetni kao i on. Lažljivac gleda oko sebe i svuda vidi samo nepoštenje i laž. Zao čovek sve druge vidi kao zle i hteo bi da se sukobi sa svakim koga sretne. Ljudi sa izvesnom dozom poštenja sve ostale vide kao poštene, te stoga uvek bivaju nasamareni, uvek nasedaju na prevare i ne mogu ništa da

preduzmu u vezi s tim. Dao sam ovih nekoliko primera da bih vas učvrstio u uverenju: zla priroda Sotonina nije neki prolazni poriv, ona nije posledica okolnosti, niti je privremena manifestacija, proizašla iz bilo kog razloga ili zavisnih činilaca. To je apsolutno netačno! Sotona naprosto mora da bude takav! On nije sposoban da učini išta dobro. Čak i kad kaže nešto što zvuči prijatno, on to čini samo da bi te zaveo. Što su njegove reči prijatnije, taktičnije i nežnije, to su namere koje stoje iza tih reči zlokobnije. Kakvo lice i kakvu prirodu Sotona pokazuje u pomenuta dva odlomka? (On je podmukao, zlonameran i zao.) Njegova primarna karakteristika je zlo; Sotona je, iznad svega, zao i pakostan.

Pošto smo ovim završili raspravu o Sotoni, vratimo se sada razgovoru o našem Bogu. Tokom realizacije Božjeg plana upravljanja od šest hiljada godina, u Bibliji je zabeleženo veoma malo reči koje je On neposredno izgovorio, a i one koje su zabeležene vrlo su jednostavne. Krenimo od početka. Bog je stvorio čoveka i od tog je trenutka neprestano usmeravao živote ljudi. Znate li s kojim je ciljem Bog činio sve to što je činio, bilo da je reč o davanju blagoslova ljudima, osmišljavanju zakona i zapovesti namenjenih ljudima ili propisivanju raznih životnih pravila? Pre svega, možete li sa sigurnošću tvrditi da sve što Bog čini ima za cilj dobrobit čovečanstva? Možda će vam ove reči zvučati pompezno i šuplje, ali, ako Božje delo detaljno analiziramo iznutra, zar nećemo doći do zaključka da sve što Bog čini ima za cilj da čoveka vodi i usmerava ga ka normalnom načinu života? Bilo da čoveka navodi da poštuje Njegova pravila ili da se pridržava Njegovih zakona, Božji cilj je da čovek ne počne da se klanja Sotoni i da Sotona čoveku ne naudi; to je Božji osnovni cilj, i to je učinjeno na samom početku. Bog je, naime, na samom početku, kad čovek još nije razumevao Njegovu volju, osmislio nekoliko jednostavnih zakona i pravila i doneo propise kojima je obuhvatio svaku zamislivu stvar. Iako jednostavni, ti propisi u sebi sadrže Božju volju. Bog čuva, neguje i mnogo voli ljudski rod. Možemo li onda reći da je Njegovo srce sveto? Možemo li reći da Mu je srce čisto? (Možemo.) Ima li Bog još neke dodatne motive? (Nema.) Je li onda Njegov cilj ispravan i pozitivan? Tokom obavljanja Božjeg dela, svi propisi koje je doneo pozitivno su uticali na ljude, usmeravajući ih na pravi put. Ima li, dakle, u Božjem umu ikakvih sebičnih misli? Da li Bog ima neke dodatne ciljeve u pogledu čoveka? Želi li Bog da čoveka na neki način iskoristi? Ni najmanje. Bog čini onako kako govori, a Njegove reči i dela u potpunosti odgovaraju mislima koje u Svom srcu nosi. Tu nema ukaljane svrhe, nema sebičnih misli. Ništa od onoga što čini nije namenjeno Njemu Sâmom; sve što radi usmereno je isključivo ka čoveku, bez ikakvih privatnih ciljeva. Iako ima Svoje planove i namere, koje stavlja pred čoveka, ništa od toga ne namenjuje Sebi. Sve što čini, On čini zarad ljudskog roda, radi zaštite čovečanstva i da ljudi ne bi zastranili. Nije li onda Njegovo srce dragoceno? A možeš li u Sotoni da vidiš i najmanji znak tako dragocenog srca? U Sotoni ne možeš videti ni najmanji nagoveštaj ičega sličnog, tamo toga uopšte nema. Sve što Bog čini razotkriva se prirodno. Razmotrimo sada način na koji Bog deluje; kako On obavlja Svoje delo? Da li Bog te Svoje zakone i reči čvrsto

vezuje svakoj osobi oko glave, kao da baca čini koje stežu obruč oko glave[a], namećući ih svakom ljudskom biću kao obavezu? Da li On na taj način deluje? (Ne.) Na koji način, dakle, Bog obavlja Svoje delo? Da li On preti? Da li On okoliša kad vam se obraća? (Ne.) Ako ne razumeš istinu, kako te Bog usmerava? On te obasjava svetlošću, jasno ti stavljajući do znanja da to što radiš nije u skladu sa istinom, da bi ti zatim kazao šta treba da uradiš. Na osnovu takvih načina Božjeg delovanja, kakav je, po tvom mišljenju, tvoj odnos sa Bogom? Da li ti se čini da je Bog van tvog domašaja? (Ne.) Kako se, dakle, osećaš kad vidiš na koje načine Bog deluje? Božje su reči izrazito stvarne, a Njegov odnos sa čovekom izrazito normalan. Bog ti je izrazito blizak; između tebe i Boga ne postoji nikakvo rastojanje. Dok te usmerava, dok te snabdeva, dok ti pomaže i dok te podržava, ti osećaš koliko je Bog ljubazan, koliko te nadahnjuje strahopoštovanjem; osećaš koliko je On divan i osećaš Njegovu toplinu. A koji metod Bog koristi dok te prekoreva zbog tvoje iskvarenosti, ili dok ti sudi i dok te dovodi u red zbog tvoje pobune protiv Njega? Da li te prekoreva rečima? Da li te u red dovodi preko tvog okruženja, preko ljudi, događaja i stvari? (Da.) U kojoj te meri Bog disciplinuje? Dovodi li Bog čoveka u red u istoj onoj meri u kojoj Sotona čoveku nanosi štetu? (Ne, Bog čoveka dovodi u red samo u onoj meri koju čovek može da podnese.) Bog deluje na način koji je blag i tanan, na način ispunjen ljubavlju i brigom, koji je izuzetno odmeren i pravilan. Njegov način delovanja ne izaziva kod tebe snažne emotivne reakcije, poput: „Bog mi mora dozvoliti da uradim ovo“ ili „Bog mi mora dozvoliti da uradim ono“. Bog te nikad ne izlaže tako snažnom mentalnom ili emocionalnom pritisku zbog kojeg bi ti stvari postale nepodnošljive. Zar nije tako? Čak i kad prihvatiš Božje reči suda i grdnje, kako se tada osećaš? Kako se osećaš kad osetiš Božji autoritet i Njegovu silu? Osećaš li da je Bog jedno božansko i nepovredivo biće? Da li u tim trenucima osećaš da je Bog udaljen od tebe? Osećaš li koliko je Bog zastrašujuć? Ne – pre će biti da prema Njemu osećaš strah. Zar se ljudi ne osećaju tako upravo zbog Božjeg dela? Da li bi se oni isto tako osećali kad bi na njih delovao Sotona? Naravno da ne bi. Bog koristi Svoje reči, Svoju istinu i Svoj život da bi neprestano opskrbljivao čoveka i pružao mu podršku. Kad je čovek slab, kad se oseća obeshrabreno, Bog mu se sigurno neće obratiti grubim rečima: „Nemoj da se snuždiš. Šta tu ima da se očajava? Zašto si takav slabić? Koji je razlog za slabost? Uvek si slab i uvek si negativan! Ima li ikakve koristi od tvog života? Umri već jednom i završi s tim!“ Da li Bog ovako deluje? (Ne.) Ima li Bog autoritet da se tako ponaša? Ima. Pa ipak, On se ne ponaša tako. Razlog zbog kojeg se Bog ne ponaša na takav način leži u Njegovoj suštini, u suštini Njegove svetosti. Njegova ljubav prema čoveku i to koliko On čoveka pazi i neguje, ne može se jasno izraziti u samo jednoj ili

[a] „Bacanje čini koje stežu obruč oko glave“ koristio je monah po imenu Tang Sanzang, u kineskom romanu „Putovanje na Zapad“. On je takve čini bacao da bi kontrolisao Sun Vukonga, tako što bi mu oko glave stezao metalni obruč i trenutno mu zadavao glavobolje, držeći ga na taj način pod kontrolom. Kasnije je to postala metafora za sredstvo kojim se neka osoba svezuje.

dve rečenice. To nije nešto što je izazvano ljudskim hvalisanjem, već nešto što Bog u stvarnosti sprovodi u delo; to je otkrovenje Božje suštine. Mogu li svi ti načini na koje Bog deluje, čoveka navesti da vidi Božju svetost? Da li ste u svim tim načinima na koje Bog deluje, kao i u Njegovim dobrim namerama, u efektima koje Bog želi da ostvari kod čoveka, u različitim načinima delovanja na čoveka koje je Bog usvojio, u vrsti posla koji obavlja, u onome što bi On hteo da čovek razume – da li ste, dakle, u dobrim namerama Božjim, ikada videli ikakvo zlo ili prevaru? (Ne.) Možemo li, dakle, Boga nazvati svetim u svemu što čini, u svemu što kaže, u svemu što u Svom srcu misli, kao i u celokupnoj Njegovoj suštini koju razotkriva? (Da.) Da li je iko ikada takvu svetost video na ovom svetu, ili u samom sebi? Osim kod Boga, jeste li takvu svetost uočili kod bilo kojeg ljudskog bića ili kod Sotone? (Ne.) Na osnovu našeg dosadašnjeg razgovora, možemo li Boga nazvati jedinstvenim, Sâmim svetim Bogom? (Da.) Sve što Bog daje čoveku, uključujući Božje reči, različite načine na koje Bog deluje na čoveka, sve ono što govori čoveku, na šta ga podseća, svi Njegovi saveti i ohrabrenja – sve to potiče iz jedne te iste suštine: iz Božje svetosti. Kad ne bi bilo takvog svetog Boga, nijedan čovek ne bi mogao da zauzme Njegovo mesto, niti da obavi delo koje On obavlja. Jeste li ikada razmišljali u kakvom biste se stanju danas nalazili da je Bog, kojim slučajem, sve ljude u potpunosti predao Sotoni? Da li biste svi sada sedeli ovde, živi i zdravi? Da li biste i vi govorili: „Prolazio sam i obilazio zemlju uzduž i popreko“? Da li biste bili toliko drski, toliko samouvereni i razmetljivi da izgovorite takve reči i da se bez stida hvalite pred Bogom? Vi biste se upravo tako ponašali, u to nema nikakve sumnje! Iz Sotoninog stava prema čoveku, čovek može da vidi da se njegova priroda-suština potpuno razlikuje od Božje. Šta je to u Sotoninoj suštini što je suprotno Božjoj svetosti? (Sotonino zlo.) Sotonina zla priroda je suprotna Božjoj svetosti. Razlog zbog kojeg većina ljudi ne prepoznaje ovo Božje otkrovenje i ovu suštinu Božje svetosti leži u činjenici da oni žive pod vlašću Sotone, unutar Sotonine iskvarenosti i unutar Sotoninih odaja. Oni ne znaju šta je svetost, niti znaju kako da je definišu. Čak i kad sagledaš Božju svetost, ti i dalje nisi u stanju da je sa sigurnošću definišeš kao takvu. U tome se ogleda nesrazmera unutar čovekovog znanja o Božjoj svetosti.

Šta karakteriše Sotonino delovanje na ljude? Trebalo bi da to možete da naučite iz vlastitih iskustava – to je arhetipska osobina Sotone, ono što on stalno iznova radi i što pokušava da uradi sa svakom osobom. Možda niste u stanju da uočite tu njegovu osobinu, te vam se stoga i ne čini da je Sotona toliko zastrašujući i mrski stvor. Da li neko zna koja je to osobina? (On čoveka zavodi, mami i iskušava.) U pravu ste, to su neki od načina na koje se ta osobina manifestuje. Pored toga, Sotona ljude obmanjuje, napada i optužuje – sve su to ispoljavanja te njegove osobine. Ima li ih još? (On izgovara laži.) Varanje i laganje su za Sotonu sasvim prirodni. On to veoma često čini. Uz to, on voli da šefuje nad ljudima, da ih nagovara, da ih prisiljava na razne stvari, da im naređuje i da ih na silu zaposeda. Sada ću vam opisati nešto od čega će vam se kosa dići na glavi, ali ne zato da bih vas uplašio. Bog radi na čoveku i neguje ga, kako Svojim stavom

tako i u Svom srcu. Sa druge strane, Sotona uopšte ne neguje čoveka, već sve vreme razmišlja kako da mu naudi. Zar nije tako? Dok razmišlja o tome kako da povredi čoveka, da li je njegov um u stanju užurbanosti? (Da.) Dakle, što se tiče Sotoninog delovanja na ljude, postoje dve fraze pomoću kojih vam mogu detaljno opisati zlobu i pakost Sotone, i na osnovu kojih ćete zaista moći da spoznate Sotoninu mržnju: kada pristupa čoveku, Sotona uvek nastoji da svakog čoveka ponaosob na silu okupira i zaposedne, do te mere da ostvari potpunu kontrolu nad njim i da mu nanese ogromnu štetu, te da tako postigne svoj cilj i zadovolji svoju divlju ambiciju. Šta se ovde podrazumeva pod „nasilnom okupacijom“? Je li to nešto što se dešava s tvojim pristankom, ili bez njega? Da li si toga svestan dok ti se dešava, ili nisi? Odgovor je da se to dešava u potpunosti bez tvog znanja! Dešava se u situacijama kad toga nisi ni svestan, možda čak i tako da ti niko ništa ne kaže, niti ti išta uradi, bez ikakve pretpostavke i bez konteksta – Sotona se naprosto stvori tu, kružeći i praveći obruč oko tebe. Vreba priliku da te iskoristi, a onda te na silu okupira i zaposedne, postižući time svoj cilj da nad tobom stekne potpunu kontrolu i da ti nanese štetu. Ovo je tipičan primer Sotoninih namera i ponašanja, u njegovoj borbi da čovečanstvo otrgne od Boga. Kako se osećate kad ovo čujete? (Naša su srca užasnuta i prestravljena.) Osećate li gađenje? (Da.) Dok ste tako zgađeni, mislite li da je Sotona bestidan? Ako Sotonu smatrate bestidnim, da li vam se onda gade i svi oni ljudi oko vas koji neprestano nastoje da vas kontrolišu, ljudi sa divljom ambicijom prema sticanju statusa i zadovoljenju vlastitih interesa? (Da.) Koje, dakle, metode Sotona koristi da bi čoveka nasilno zaposeo i okupirao? Jeste li načisto u vezi s tim? Kad čujete ova dva izraza – „nasilna okupacija“ i „zaposedanje“ – osećate gađenje i naslućujete zlo koje oni u sebi nose. Bez tvog pristanka i znanja, Sotona te zaposeda, na silu okupira i kvari. Šta osećaš u svom srcu? Osećaš li gnušanje i gađenje? (Da.) Dok se tako gnušaš i gadiš Sotoninih načina delovanja, šta osećaš prema Bogu? (Zahvalnost.) Zahvalan si Bogu što te spasava. Imaš li onda, u ovom trenutku, želju i volju da dozvoliš Bogu da preuzme i da kontroliše sve ono što imaš i što jesi? (Da.) U kom kontekstu daješ takav odgovor? Da li kažeš „da“ zato što se plašiš da će te Sotona na silu okupirati i zaposesti? (Da.) Ne smeš imati takav mentalitet; to nije u redu. Ne plaši se, jer Bog je ovde. Nemaš čega da se plašiš. Nakon što shvatiš Sotoninu zlu suštinu, trebalo bi da preciznije razumeš i da dublje neguješ Božju ljubav, Njegove dobre namere, Njegovu samilost i trpeljivost prema čoveku, kao i Njegovu pravednu narav. Sotona je uistinu ispunjen mržnjom, ali ako ni ta činjenica nije dovoljna da u tebi nadahne ljubav prema Bogu, tvoje pouzdanje i poverenje u Boga, šta to onda govori o tebi? Jesi li spreman da Sotoni dozvoliš da ti toliko naudi? Nakon što smo uvideli zlo i grozotu Sotone, okrećemo se oko sebe i gledamo u Boga. Da li se tvoje znanje o Bogu sada imalo promenilo? Možemo li reći da se Bog odlikuje svetošću? Možemo li reći da je Bog besprekoran? „Bog je jedinstvena svetost“ – zavređuje li Bog takvo određenje? (Da.) Nije li, dakle, od svih bića i stvari na svetu, jedino Sâm Bog taj koji može da opravda takvo čovekovo shvatanje Boga? (Da.) A šta to tačno Bog daje čoveku? Da li ti On daje tek malo pažnje, brige i obzira, a da

ti toga nisi ni svestan? Šta je Bog čoveku dao? Čoveku je Bog dao život, dao mu je sve, i to bezuslovno, ne tražeći ništa zauzvrat, bez ikakvih skrivenih pobuda. On koristi istinu, Svoje reči i Svoj život da bi čoveka vodio i usmeravao, da bi ga odvojio od pogubnog delovanja Sotone, od Sotoninih iskušenja i nagovora, pružajući mu tako mogućnost da jasno prozre zlu ćud Sotoninu i njegovo grdobno lice. Da li je Božja ljubav i briga za čovečanstvo istinita? Da li je to nešto što svako od vas može da iskusi? (Da.)

Osvrnite se malo na svoje dosadašnje živote, na sva ona dela koja je Bog obavio na tebi tokom svih ovih godina koliko veruješ u Njega. Bez obzira da li to u tebi izaziva duboka ili plitka osećanja, nije li to upravo ono što ti je bilo najneophodnije? Nije li to ono što ti je bilo najpotrebnije da stekneš? (Da.) Nije li to istina? Nije li to život? (Da.) Da li te je Bog ikada prosvetlio, a zatim tražio da mu bilo čime uzvratiš za sve što ti je dao? (Ne.) Šta je, dakle, Božja namera? Zašto Bog to radi? Da li Bog ima za cilj da te okupira? (Ne.) Želi li Bog da se popne na Svoj presto u čovekovom srcu? (Da.) Koja je onda razlika između Božjeg uspinjanja na Svoj presto i Sotonine nasilne okupacije? Bog želi da zadobije i da okupira čovekovo srce – šta to znači? Znači li to da Bog ljude želi da pretvori u Svoje marionete, u Svoje mašine? (Ne.) Šta je, dakle, Božja namera? Ima li razlike između Božje želje da zauzme čovekovo srce i Sotonine nasilne okupacije i zaposedanja čoveka? (Ima.) U čemu je ta razlika? Možete li Mi to jasno reći? (Sotona to radi na silu, dok Bog čoveku dozvoljava da na to pristane dobrovoljno.) Da li je u tome razlika? Kakvu korist ima Bog od tvog srca? I kakvu korist ima od toga što će te okupirati? Kako u svojim srcima razumete izraz „Bog okupira čovekovo srce“? Ovde moramo biti pošteni kad govorimo o Bogu, jer će ljudi to, inače, uvek pogrešno razumeti, misleći: „Bog stalno želi da me okupira. Zbog čega On želi da me okupira? Ne želim da budem okupiran, već samo želim da sam sebi budem gospodar. Kažeš da Sotona okupira ljude, ali i Bog ih takođe okupira. Zar to nije u oba slučaja isto? Ne želim nikome da dopustim da me okupira. Ja sam samo svoj!“ U čemu je ovde razlika? Razmislite malo. Pitam vas da li izraz „Bog okupira čoveka“ predstavlja samo puku frazu. Da li Bog, nakon što te okupira, nastavlja da živi u tvom srcu i da kontroliše svaku tvoju reč i svaki pokret? Ako ti kaže da sedneš, hoćeš li se plašiti da stojiš? Ako ti kaže da kreneš na istok, da li će te biti strah da kreneš put zapada? Da li se ova „okupacija“ odnosi na nešto u tom smislu? (Ne, ovde se ne radi o tome. Bog želi da čovek proživi sve ono što Bog ima i što jeste.) Tokom svih ovih godina koliko upravlja čovekom, obavljajući Svoje delo na čoveku sve do ove poslednje etape, kakav je efekat na čoveka Bog želeo da ostvari svim tim rečima koje je izgovorio? Je li Njegov željeni efekat u tome da čovek proživi sve ono što Bog ima i što jeste? Ako posmatramo doslovno značenje izraza „Bog okupira čovekovo srce“, čini se kao da Bog, nakon što okupira srce čoveka, nastavlja da živi u njemu i da iz njega više ne izlazi; On postaje čovekov gospodar i u stanju je da dominira i manipuliše čovekovim srcem kako Mu je volja, tako da čovek mora da radi sve što mu Bog kaže. U tom smislu, izgleda kao da bi svaki čovek mogao da postane Bog i da poseduje Njegovu suštinu i narav. Da li bi, u tom slučaju, čovek mogao i Božja dela da obavlja? Može li se

„okupacija“ na ovaj način objasniti? (Ne može.) O čemu se onda radi? Pitam vas sledeće: da li istina, kao i sve reči kojima Bog čoveka snabdeva, predstavljaju otkrovenje Božje suštine i svega onoga što On ima i što jeste? (Da.) To je, bez sumnje, tačno. Da li je, međutim, bitno da Sâm Bog praktikuje i poseduje sve reči kojima snabdeva čoveka? Razmislite malo o ovome. Kada Bog čoveku sudi, zašto On to čini? Kako su te reči nastale? Šta je sadržaj reči koje Bog izgovara kad čoveku sudi? Na čemu se one zasnivaju? Da li se zasnivaju na čovekovoj iskvarenoj naravi? (Da.) Da li je onda efekat koji se postiže kada Bog sudi čoveku zasnovan na Božjoj suštini? (Da.) Da li je, dakle, Božja „okupacija čoveka“ samo puka fraza? Naravno da nije. Zašto onda Bog te reči saopštava čoveku? Šta je Njegova namera dok te reči izgovara? Da li te reči želi da iskoristi kako bi poslužile kao život čovekov? (Da.) Bog želi da sva istina, koju je tim rečima izgovorio, igra ulogu čovekovog života. Nakon što čovek svu tu istinu i reč Božju preobrazi u svoj život, može li se onda pokoriti Bogu? Može li se čovek onda plašiti Boga? Može li se kloniti zla? Kada dostigne tu tačku, da li se čovek onda može pokoriti Božjoj suverenosti i uređenju? Je li onda u poziciji da se potčini Božjem autoritetu? Kad ljudi poput Jova ili Petra stignu do kraja svog puta, kad njihovi životi dostignu svoju punu zrelost i kad oni steknu pravo razumevanje Boga – da li će Sotona i dalje moći da ih povede stranputicom? Da li će i dalje moći da ih okupira? Da li će Sotona i dalje moći da ih na silu zaposedne? (Neće.) Kakva je to onda osoba? Je li to neko koga je Bog u potpunosti zadobio? (Da.) Kako vi, na ovom nivou značenja, gledate na takvu osobu koju je Bog u potpunosti zadobio? Sa Božjeg stanovišta, On je srce te osobe, pod ovim okolnostima, već okupirao. Ali kako se ta osoba oseća? Da li se ovde radi o tome da reč Božja, Božji autoritet i Božji put postaju život unutar čoveka, da onda taj život okupira čitavo čovekovo biće, usled čega stvari koje on proživljava, kao i njegova suština, postaju adekvatni da udovolje Bogu? Da li su, sa Božjeg stanovišta, ljudska srca u ovom trenutku zauzeta Njime? (Da.) Kako sada razumete ovaj nivo značenja? Da li je to što te je okupiralo Božji Duh? (Ne, ono što nas okupira jeste reč Božja.) Božji put i reč Božja postali su tvoj život, i istina je takođe postala tvoj život. Tada čovek poseduje život koji potiče od Boga, ali za taj život ne možemo reći da je Božji život. Mi, naime, ne možemo reći da život koji čovek treba da izvede iz Božje reči predstavlja Božji život. Prema tome, ma koliko dugo sledio Boga i ma koliko reči od Boga dobio, čovek nikada ne može postati Bog. Čak i ako bi, jednog dana, Bog rekao: „Okupirao sam tvoje srce, ti sada poseduješ Moj život“, da li bi ti tada osećao da si Bog? (Ne.) Šta bi ti tada postao? Zar se ne bi u potpunosti pokorio Bogu? Zar ti se srce ne bi ispunilo životom koji ti je Bog podario? Bila bi to sasvim normalna manifestacija onoga što se dešava kad Bog okupira čovekovo srce. To je činjenica. Može li čovek, dakle, posmatrano s ovog stanovišta, postati Bog? Kad je čovek u stanju da proživi stvarnost Božjih reči i kad postane neko ko se plaši Boga i kloni se zla, može li on tada da poseduje životnu suštinu i svetost Božju? Naravno da ne može. Ma šta da se desi, kad se sve sabere i oduzme, čovek je i dalje ipak samo čovek. Ti si biće stvaranja; nakon što od Boga primiš Njegovu reč i Njegov put, ti zapravo

samo poseduješ život koji potiče od Božjih reči i postaješ neko ko je od Boga hvaljen, ali zato nikada nećeš posedovati životnu suštinu Božju, a kamoli Božju svetost.

Vratimo se sada na temu o kojoj smo maločas diskutovali. Tokom te diskusije, pitao sam vas da li se Avrâm odlikovao svetošću. Da li je Jov bio sveti čovek? (Nije.) Ova „svetost“ predstavlja Božju suštinu i narav, a to je ono što čoveku itekako nedostaje. Čovek ne poseduje ni Božju suštinu ni Božju narav. Čak i kad iskusi sve Božje reči i opremi se njihovom stvarnošću, čovek nikada ne može posedovati svetu suštinu Božju; čovek je samo čovek. Vi to razumete, zar ne? Kakvo je sada vaše shvatanje izraza: „Bog okupira čovekovo srce“? (Božje reči, Božji put i Njegova istina jesu ono što postaje čovekov život.) Napamet ste naučili te reči. Nadam se da ćete ih dublje razumeti. Neko će možda pitati: „Zašto se onda kaže da Božji glasnici i anđeli nisu sveti?“ Šta mislite o tom pitanju? Možda o njemu niste dosad razmišljali. Upotrebiću jednostavan primer: kad robota uključiš u struju, on može i da priča i da igra, i ti možeš da razumeš šta on govori. Možeš mu reći da je sladak i živahan, ali on te neće razumeti, jer ne poseduje život. A kad mu isključiš napajanje, može li se on i dalje kretati? Kad je robot uključen, vidiš da je živahan i sladak. Ocenjuješ ga, bilo suštinski ili površno, ali, u svakom slučaju, vidiš da se kreće. Međutim, kad mu isključiš napajanje, možeš li u njemu da vidiš bilo kakve naznake ličnosti? Vidiš li u njemu ikakvu suštinu? Razumeš li značenje ovoga što ti govorim? Hoću da kažem da, iako taj robot može da se kreće i da se zaustavlja, ti za njega nikad ne bi rekao da poseduje bilo kakvu suštinu. Zar to nije činjenica? Ali, nećemo više o tome. Dovoljno je da steknete opštu sliku o značenju svega ovoga. Hajde da time završimo naše današnje zajedništvo. Zbogom!

17. decembar 2013. godine

Sâm Bog, jedinstveni V
Božja svetost (II)

Braćo i sestre, hajde da danas otpevamo jednu himnu. Pronađite onu koja vam se dopada i koju redovno pevate. (Pevaćemo himnu Božjih reči br. 760, pod naslovom „Čista i neukaljana ljubav“.)

1 „Ljubav“ se odnosi na privrženost koja je čista i neukaljana, kad srcem voliš, osećaš i razmišljaš. U ljubavi nema uslovljavanja, nema prepreka ni udaljenosti. U ljubavi nema sumnje, nema prevare ni lukavstva. U ljubavi nema nagodbe, niti ičega što je nečisto. Ako voliš, ti nećeš varati, nećeš se žaliti, nećeš izdati, niti se buniti, nećeš iznuđivati, niti gledati šta ćeš i koliko steći.

2 „Ljubav“ se odnosi na privrženost koja je čista i neukaljana, kad srcem voliš, osećaš i razmišljaš. U ljubavi nema uslovljavanja, nema prepreka ni udaljenosti. U ljubavi nema sumnje, nema prevare ni lukavstva. U ljubavi nema nagodbe, niti ičega što je nečisto. Ako voliš, rado ćeš se posvetiti, rado ćeš podneti nedaće, bićeš u skladu sa Mnom, zarad Mene ćeš ostaviti sve što imaš, odreći ćeš se porodice, budućnosti, mladosti i braka. Kad to ne bi učinio, tvoja ljubav uopšte ne bi ni bila ljubav, već prevara i izdajstvo!

– „Reč“, 1. tom, „Božja pojava i delo“, „Mnogi su pozvani, ali malo je odabranih“

Lepu ste himnu izabrali. Da li svi uživate dok je pevate? Šta osećate nakon što je otpevate? Jeste li u stanju da takvu ljubav osetite u sebi? (Još ne.) Kojim njenim rečima ste najdublje dirnuti? („U ljubavi nema uslovljavanja, nema prepreka ni udaljenosti. U ljubavi nema sumnje, nema prevare ni lukavstva. U ljubavi nema nagodbe, niti ičega što je nečisto.“ Ali ja u sebi još uvek nalazim brojne nečistoće i mnoge svoje delove koji bi da s Bogom sklapaju nagodbe. Ja, zapravo, još uvek nisam dostigao ljubav koja je čista i neukaljana.) Ako nisi dostigao ljubav koja je čista i neukaljana, koji je onda stepen tvoje ljubavi? (Tek sam u fazi volje za traganjem, u fazi čežnje.) Na osnovu svog rasta i sa stanovišta vlastitog iskustva, šta misliš koji si stepen dostigao? Ima li u tebi obmane? Imaš li kakvih pritužbi? Da li u tvom srcu ima zahteva? Ima li stvari za kojima žudiš i koje želiš od Boga? (Da, ja u sebi nosim takve nečiste stvari.) U kojim okolnostima one izlaze na videlo? (Kad se situacija koju je Bog za mene uredio ne poklapa s mojim predstavama ili kad mi želje nisu ispunjene: u tim trenucima otkrivam ovu vrstu iskvarene naravi.) Da li tvoja braća i sestre iz Tajvana takođe često pevaju ovu himnu? Možete li nam vi reći nešto o tome kako razumete „čistu i neukaljanu ljubav“? Zašto Bog na ovaj način definiše ljubav? (Ova himna mi se veoma dopada jer iz nje vidim da je ta ljubav potpuna. Preda mnom je, međutim, dug put do ispunjenja tog standarda i još uvek sam veoma daleko od dostizanja istinske ljubavi. Ima stvari u kojima sam, zahvaljujući molitvama i snazi koju mi daju Njegove reči, uspeo da ostvarim određeni napredak i saradnju. Pa ipak, kad god se suočim s određenim kušnjama i otkrovenjima, osećam da nemam budućnost ni

sudbinu, da nemam svoje odredište. U takvim trenucima, osećam se veoma slabo i to me često uznemirava.) Na šta tačno misliš kad kažeš „budućnost i sudbina“? Misliš li tu na nešto konkretno? Je li to neka slika, nešto što si zamislio, ili su, pak, tvoja budućnost i sudbina nešto što zaista možeš da vidiš? Da li se radi o stvarnom objektu? Hoću da svi razmislite o tome: na šta se tačno odnosi vaša briga za vlastitu budućnost i sudbinu? (Na to da mogu da budem spasen, kako bih preživeo.) Hajde nam i vi, ostala braćo i sestre, recite nešto o tome kako razumete „čistu i neukaljanu ljubav“. (Kad neko poseduje takvu ljubav, iz individualnog bića te osobe ne izlaze nikakve nečistoće, a njena vlastita budućnost i sudbina ne upravljaju njome. Ma kako da se Bog odnosi prema njoj, ona je u stanju da se u potpunosti pokori Božjem delu i Njegovim orkestracijama i da Ga sledi do samog kraja. Samo takva ljubav prema Bogu je čista i neukaljana. U poređenju s njom, otkrio sam da ja, iako sam tokom poslednjih nekoliko godina svoje vere u Boga naizgled davao sve od sebe i odbacivao određene stvari, zapravo nisam bio u stanju da Mu predam svoje srce. Dok me Bog razotkriva, osećam kako ne mogu da budem spasen i stoga živim u negativnom stanju. Vidim sebe kako obavljam svoju dužnost, ali istovremeno pokušavam da s Bogom sklapam nagodbe i nisam u stanju da Ga svim srcem volim, a pri tom neprestano mislim na svoje odredište, budućnost i sudbinu.) Čini se da ste donekle razumeli ovu himnu i uvideli neke veze između nje i vaših stvarnih iskustava. Vi, međutim, u različitom stepenu prihvatate svaku od fraza iz himne „Čista i neukaljana ljubav“. Neki smatraju da se radi o spremnosti, neki bi vlastitu budućnost ostavili po strani, neki nastoje da se oslobode vlastite porodice, dok neki baš ni za čim ne tragaju. Ima i onih koji od sebe traže da se oslobode obmane, pritužbi i pobune protiv Boga. Zašto bi Bog poželeo da preporuči baš ovu vrstu ljubavi i tražio da Ga ljudi na taj način vole? Mogu li ljudi da dostignu tu vrstu ljubavi? Drugim rečima, jesu li ljudi u stanju da na taj način vole? Možda im se čini da ne mogu, jer u sebi ne vide ni najmanji nagoveštaj te vrste ljubavi. Ako ljudi takvu ljubav ne poseduju i ako, u suštini, ne znaju ništa o ljubavi, reči koje Bog izgovara njima su nepoznate. Budući da ljudi žive na ovom svetu i da im je narav iskvarena, kad bi oni imali tu vrstu ljubavi ili kad bi neka osoba mogla da poseduje takvu ljubav – ljubav koja ništa ne traži i ne postavlja nikakve zahteve, ljubav kojoj su spremni da se posvete i da zarad nje trpe stradanje i odreknu se svega što imaju – šta bi onda drugi ljudi mislili o nekome ko poseduje tu vrstu ljubavi? Zar takva osoba ne bi bila savršena? (Bila bi savršena.) Da li na ovom svetu postoji takva savršena osoba? Takvih osoba na ovom svetu uopšte nema. Ovo je apsolutna istina. Stoga neki ljudi ulažu velike napore da sebe, kroz vlastita iskustva, sameravaju prema ovim rečima. Oni se obračunavaju sa sobom, obuzdavaju se, pa čak i neprestano napuštaju sebe: trpe stradanja i sami sebe primoravaju da odustanu od vlastitih predstava. Odriču se svoje buntovnosti, svojih želja i prohteva. Ali, na kraju, oni ipak ne mogu da se mere sa njima. Zašto je to tako? Bog to govori da bi ljudima postavio standard koji treba da ispune, kako bi znali šta Bog od njih očekuje. Ali, da li je Bog ikada kazao da ljudi to moraju odmah da postignu? Je li im ikada rekao koliko vremena imaju

na raspolaganju da to postignu? (Ne.) Da li je ikada rekao da Ga ljudi moraju voleti na ovaj način? Da li se to kaže u ovom odlomku teksta? Ne kaže se. Bog ljudima naprosto kaže na kakvu je ljubav mislio. A koji su Božji zahtevi u pogledu ljudske sposobnosti da Ga vole na ovaj način i da se prema Njemu tako ponašaju? Nije neophodno da ljudi to postignu momentalno, jer bi to bilo izvan njihovih mogućnosti. Jeste li ikada razmišljali o tome koje uslove ljudi moraju da ispune da bi na ovaj način voleli? Ako ljudi budu često čitali ove reči, hoće li postepeno steći takvu ljubav? (Neće.) Koje, dakle, uslove oni moraju da ispune? Kao prvo, kako da se oslobode sumnji u Boga? (Samo pošteni ljudi mogu to da postignu.) Kako da se oslobode obmane? (To takođe moraju biti pošteni ljudi.) A šta mislite kako da postanu neko ko sa Bogom ne sklapa nagodbe? I to je nešto što se kod poštene osobe podrazumeva. Šta je sa oslobađanjem od obmane? Šta znači kad se kaže da u ljubavi nema izbora? Da li se sve ovo svodi na to da treba biti pošten? Ima tu još mnogo pojedinosti. Šta se dokazuje time što je Bog u stanju da na taj način govori o ovoj vrsti ljubavi i da je tako definiše? Možemo li reći da Bog poseduje upravo tu vrstu ljubavi? (Da.) A gde to vidite? (U Božjoj ljubavi prema čoveku.) Je li Božja ljubav prema čoveku uslovna? Da li između Boga i čoveka ima ikakvih prepreka i udaljenosti? Gaji li Bog bilo kakve sumnje u vezi s čovekom? (Ne.) Bog posmatra čoveka i razume čoveka; On čoveka uistinu razume. Da li Bog čoveka obmanjuje? (Ne.) Pošto Bog o ovoj ljubavi tako savršeno govori, mogu li Njegovo srce i Njegova suština takođe biti tako savršeni? (Mogu.) Oni su, bez sumnje, savršeni; ljudi su u stanju da to osete tek kad u svom iskustvu dođu do određene tačke. Da li su ljudi ikada na taj način definisali ljubav? U kojim je okolnostima čovek definisao ljubav? Kako čovek govori o ljubavi? Zar on o ljubavi ne govori u smislu davanja ili prinošenja? (Da.) Takva definicija ljubavi je uprošćena i lišena suštine.

Božja definicija ljubavi i način na koji On o njoj govori povezani su s jednim aspektom Njegove suštine – ali, koji je to aspekt? Prošli put smo u zboru govorili o jednoj veoma važnoj temi, temi o kojoj su ljudi i ranije često raspravljali. Ta se tema odnosi na jednu reč, o kojoj se često govori dok se veruje u Boga i koja se, ujedno, svima čini i poznatom i nepoznatom. Zašto ovo kažem? Iako potiče iz ljudskog jezika, njena je definicija ljudima u isto vreme jasna i maglovita. Koja je to reč? (Svetost.) Svetost: to je bila tema našeg poslednjeg zajedništva. Mi smo u zajedništvu govorili o jednom aspektu te teme. Da li ste, tokom našeg poslednjeg zajedništva, svi stekli jedno novo razumevanje suštine Božje svetosti? Koje aspekte tog razumevanja smatrate potpuno novim? Drugim rečima, šta je to unutar tog razumevanja ili tih reči, zbog čega ste osetili da se vaše razumevanje Božje svetosti razlikuje ili da odstupa od Božje svetosti o kojoj sam u zajedništvu govorio? Imate li ikakve utiske o tome? (Bog govori ono što u Svom srcu oseća; Njegove su reči neuprljane. To je manifestacija jednog aspekta svetosti.) (Svetost je i kad se Bog razgnevi na čoveka; Njegov je gnev neukaljan.) (Što se tiče Božje svetosti, ja razumem da u Njegovoj pravednoj naravi ima i gneva i milosrđa. To je na mene ostavilo veoma snažan utisak. Na našem poslednjem zajedništvu takođe je pomenuto da je Božja

pravedna narav jedinstvena – što ja ranije nisam razumevao. Tek pošto sam čuo šta je Bog govorio u zajedništvu, shvatio sam da se Njegov gnev razlikuje od ljudskog. Božji gnev je pozitivan i principijelan; on se širi iz urođene suštine Božje. Bog vidi da je nešto negativno i stoga oslobađa Svoj gnev. To je nešto što nijedno stvoreno biće ne poseduje.) Naša današnja tema je Božja svetost. Svi su ljudi ponešto čuli i saznali o Božjoj pravednoj naravi. Štaviše, mnogi ljudi često izjednačavaju Božju svetost i Njegovu pravednu narav i kažu kako je Božja pravedna narav sveta. Sasvim sigurno, reč „svetost“ nikome nije nepoznata – to je reč koja se često koristi. Kada, međutim, govorimo o dubljim značenjima te reči, koje izraze Božje svetosti ljudi mogu da vide? Šta ljudi mogu da prepoznaju od onoga što je Bog otkrio? Bojim se da je to nešto što niko ne zna. Božja narav jeste pravedna, ali ako ti sad kažeš da je Njegova pravedna narav ujedno i sveta, to zvuči pomalo nejasno i zamršeno; zašto je to tako? Ako kažeš da je Božja narav pravedna ili da je Njegova pravedna narav sveta, kako onda u svom srcu opisuješ Božju svetost, kako je razumeš? Drugim rečima, šta bi od onoga što je Bog otkrio ili od onoga što On ima i što jeste, ljudi prepoznali kao sveto? Jeste li dosad razmišljali o tome? Primetio sam da se ljudi često koriste uobičajenim rečima i davno izlizanim frazama, a da pri tom uopšte ni ne znaju šta govore. Svi tako govore, i to po navici, tako da je za ljude to postao uobičajen izraz. Kada bi oni, međutim, bolje istražili i detaljno proučili ovu reč, shvatili bi da ne znaju njeno pravo značenje, niti na šta se ona odnosi. I u slučaju reči „svetost“, niko ne zna na koji tačno aspekt Božje suštine misli kada govori o Njegovoj svetosti, niti iko zna kako da reč „svetost“ pomiri s Bogom. Ljudi su u svojim srcima zbunjeni, a njihovo shvatanje Božje svetosti je nejasno i maglovito. Nikome nije sasvim jasno kako se to Bog odlikuje svetošću. Danas ćemo u zajedništvu razgovarati na ovu temu upravo zato da bismo reč „svetost“ izmirili s Bogom, kako bi ljudi mogli da shvate pravi sadržaj suštine Božje svetosti. To će neke ljude sprečiti da nemarno i po navici koriste tu reč, te da nasumično pričaju o stvarima čije im je značenje nepoznato i za koje ne znaju da li su tačne i precizne. Ljudi oduvek tako govore; ti tako govoriš, on tako govori, te je, na taj način, ljudima to ušlo u naviku. Time i nehotično bledi značenje ovog izraza.

Na prvi pogled, čini se da je reč „svetost“ veoma lako razumljiva, zar ne? U najmanju ruku, ljudi misle da „sveto“ znači isto što i čisto, neuprljano, sakralno i pročišćeno. Ima i onih koji „svetost“ povezuju sa „ljubavlju“ o kojoj se govori u himni „Čista i neukaljana ljubav“, koju smo maločas otpevali. Oni su u pravu; ta ljubav predstavlja jedan njen deo. Božja ljubav jeste deo Njegove suštine, ali ona ne predstavlja njenu celinu. U svojim predstavama, međutim, ljudi su skloni da tu reč povezuju sa stvarima koje oni sami smatraju čistim i pročišćenim, odnosno sa stvarima za koje oni lično misle da su neuprljane ili neukaljane. Primera radi, neko je nekad rekao da je lotosov cvet čist i da neukaljan izranja iz mutne vode. I tako su ljudi počeli da reč „svetost“ koriste za opisivanje lotosovog cveta. Drugi, pak, svetim smatraju izmišljene ljubavne priče, odnosno književne ili filmske likove koji u njima izazivaju strahopoštovanje. Nadalje, neki

smatraju da su ljudi koji se pominju u Bibliji i u drugim duhovnim tekstovima – poput svetaca, apostola i drugih, koji su nekada sledili Boga dok je obavljao Svoje delo – imali sveta duhovna iskustva. Sve su to stvari koje ljudi zamišljaju; to su predstave kojih se oni drže. Zašto ljudi imaju takve predstave? Razlog je vrlo jednostavan: zato što im je narav iskvarena i što žive u svetu zla i prljavštine. Sve što vide, sve što mogu da dodirnu i sve što doživljavaju, nije ništa drugo do Sotonino zlo i iskvarenost, isto kao i spletke, zakulisne borbe i ratovi koje ljudi među sobom vode pod uticajem Sotone. Stoga oni Božju svetost i suštinu nisu u stanju da vide ni da spoznaju čak ni dok Bog obavlja Svoje delo u ljudima ili im se obraća i otkriva im Svoju narav i suštinu. Ljudi često govore o Božjoj svetosti, ali im nedostaje njeno pravo razumevanje; ono što govore samo su prazne reči. Budući da žive usred prljavštine i iskvarenosti, u vlasti Sotone, pošto ne vide svetlost, ne znaju ništa o pozitivnim stvarima i, uz to, ne poznaju istinu, niko od njih zapravo ne zna šta to znači kad se za nešto kaže da je „sveto“. Ima li, dakle, ijedne svete stvari ili svetih ljudi u ovom iskvarenom čovečanstvu? Sa sigurnošću možemo reći da nema, jer jedino je Božja suština sveta.

Prošli put smo u zajedništvu govorili o jednom aspektu svetosti Božje suštine. Mada je ovo, u izvesnoj meri, ljude nadahnulo da steknu znanje o Božjoj svetosti, to ni izbliza nije dovoljno. Time se, naime, ljudima ne može u dovoljnoj meri omogućiti da u celosti spoznaju Božju svetost, niti da shvate da je Božja svetost jedinstvena. Nadalje, to ih ne može u dovoljnoj meri osposobiti da shvate pravo značenje svetosti koja je u Bogu u celosti otelotvorena. Stoga je neophodno da u zajedništvu nastavimo da razgovaramo na ovu temu. Na našem prošlom zajedništvu razmatrali smo ukupno tri teme, te bi sada trebalo da se pozabavimo i četvrtom. Započećemo čitanjem odlomaka iz Svetog pisma.

Iskušavanje Sotonino

Matej 4:1-4 Tada je Duh odveo Isusa u pustinju, da ga đavo kuša. Pošto je Isus postio četrdeset dana i četrdeset noći, napokon ogladne. Kušač mu tada priđe i reče mu: „Ako si Sin Božiji, reci neka ovi kamenovi postanu hlebovi.“ Isus mu odgovori: „Neće čovek živeti samo od hleba, već od svake reči koja izlazi iz Božijih usta.“

To su reči kojima je đavo najpre pokušao da iskuša Gospoda Isusa. Šta je sadržaj onoga što je đavo rekao? („Ako si Sin Božiji, reci neka ovi kamenovi postanu hlebovi.“) Mada su reči koje je đavo izgovorio prilično jednostavne, uočavate li neki problem u njihovoj suštini? Kada je rekao: „Ako si Sin Božiji“, da li je on u svom srcu znao da je Isus Sin Božji ili nije? Je li znao da je On zapravo Hristos? (Znao je.) Zašto je onda rekao „Ako si“? (Pokušavao je da time iskuša Boga.) Ali, kakvu je nameru pri tom imao? Kazao je: „Ako si Sin Božiji“. Iako je u svom srcu znao da je Isus Hristos Sin Božji i mada je s tim bio načisto, da li Mu se on potčinio i da li Ga je obožavao? (Nije.) Šta je đavo hteo da učini? Hteo je da na taj način i tim rečima razljuti Gospoda Isusa, da bi Ga zatim na prevaru naveo da postupi u skladu s njegovim namerama. Nije li upravo u tome značenje

đavolovih reči? Sotona je u svom srcu odlično znao da to jeste Gospod Isus Hristos, ali je ipak izgovorio te reči. Nije li baš takva Sotonina ćud? Kakva je ta njegova ćud? (On je lukav, zao i ne boji se Boga.) Kakve bi mogle biti posledice ako se ne boji Boga? Zar se one ne ogledaju u njegovoj želji da napadne Boga? Hteo je da na ovaj način napadne Boga i zato je rekao: „Ako si Sin Božiji, reci neka ovi kamenovi postanu hlebovi.“ Zar se iz toga ne vidi Sotonina zla namera? Šta je on zapravo pokušavao da učini? Njegova je namera sasvim očigledna: pokušao je da na taj način ospori položaj i identitet Gospoda Isusa Hrista. Ovim je rečima Sotona hteo da kaže: „Ako si Sin Božji, pretvori ovo kamenje u hleb. Ako ne možeš to da učiniš, Ti onda nisi Božji Sin, te stoga ne treba više da obavljaš Svoje delo.“ Zar nije tako? Hteo je da na taj način napadne Boga, da rasklopi i uništi Njegovo delo; u tome se ogleda Sotonina zloba. Njegova je zloba prirodni izraz njegove prirode. Mada je znao da je Gospod Isus Hristos Sin Božji i ovaploćenje Sâmog Boga, on naprosto nije mogao sebe da obuzda da čini takve stvari, da u stopu prati Boga, da Ga neprestano napada i da se iz petnih žila upinje ne bi li narušio i sabotirao Božje delo.

Hajde da sada analiziramo sledeću Sotoninu rečenicu: „Reci neka ovi kamenovi postanu hlebovi“. Napraviti hleb od kamenja – da li to išta znači? Ako ima hrane, zašto je ne jesti? Zbog čega je neophodno spravljati hranu od kamenja? Može li se reći da u toj rečenici nema nikakvog značenja? Iako je u to vreme postio, Gospod Isus je valjda imao na raspolaganju hranu? (Imao je.) Iz toga, dakle, možemo zaključiti koliko su Sotonine reči besmislene. Uprkos svim njegovim obmanama i zlobi, mi i dalje možemo videti koliko je on besmislen i apsurdan. Sotona čini brojne stvari kroz koje možeš da vidiš njegovu zlobnu prirodu; možeš videti kako sabotira Božje delo, i da na osnovu toga zaključiš da je sve to mrsko i da te razbešnjuje. S druge strane, zar u njegovim rečima i ponašanju ujedno ne vidiš detinjastu i smešnu ćud? Ovo je otkrovenje u vezi sa Sotoninom prirodom; on takve stvari čini upravo zato što je takve ćudi. Ljudima su danas ove Sotonine reči besmislene i smešne. Ali, Sotona je zaista u stanju da izgovori takve reči. Možemo li onda za njega reći da je neuk i apsurdan? Sotonino zlo prisutno je na svakom mestu i stalno se razotkriva. A kako mu je na te reči odgovorio Gospod Isus? („Neće čovek živeti samo od hleba, već od svake reči koja izlazi iz Božijih usta.“) Imaju li ove reči ikakvu moć? (Imaju.) Kako znamo da ove reči imaju moć? Znamo po tome što su te reči istina. Može li čovek, dakle, da živi samo na hlebu? Gospod Isus je četrdeset dana i noći postio. Je li umro od gladi? Nije umro od gladi, te Mu je Sotona stoga i prišao, huškajući Ga da kamenje pretvori u hranu, rečima koje su značile otprilike ovo: „Ako ovo kamenje pretvoriš u hranu, imaćeš šta da jedeš, zar ne? Tada više nećeš morati da postiš, niti da trpiš glad, zar nije tako?“ Na to mu je Gospod Isus odgovorio: „Neće čovek živeti samo od hleba“, što znači da, iako čovek živi u fizičkom telu, to što njegovom fizičkom telu omogućava da živi i diše nije hrana, već svaka reč koja izađe iz Božjih usta. Te su reči, s jedne strane, istina; one ljudima pružaju veru, kao i osećaj da na Boga mogu da se oslone i da je On istina. S druge strane, imaju li te reči neki praktični aspekt?

Zar nije Gospod Isus, nakon što je četrdeset dana i noći postio, još uvek živ i zdrav stajao na nogama? Nije li to stvarni primer? Iako četrdeset dana i noći nije dotakao hranu, još uvek je bio živ. To je moćan dokaz kojim se potvrđuje istinitost Njegovih reči. Da li je, međutim, Gospod Isus te jednostavne reči izgovorio samo dok Ga je Sotona iskušavao ili su one odranije bile prirodni deo Njega? Drugim rečima, Bog je istina i Bog je život, ali da li su ta istina i taj život Njemu naknadno pridodati? Da li su nastali iz kasnijeg iskustva? Ne – oni su Bogu prirođeni. To znači da istina i život jesu Božja suština. Ma šta da Mu se dogodi, sve što On razotkriva jeste istina. Ta istina, te reči – bilo da je sadržaj Njegovog govora dug ili kratak – mogu čoveku omogućiti da živi i podariti mu život; one ljudima mogu omogućiti da steknu istinu, da jasno shvate put ljudskog života i da imaju veru u Boga. Drugim rečima, izvor Božjeg korišćenja ovih reči je pozitivan. Možemo li onda reći da je sveta ta pozitivna stvar? (Da.) Sotonine reči, pak, proizlaze iz Sotonine prirode. On svoju zlu i malicioznu prirodu razotkriva stalno i na svakom mestu. Da li on, međutim, ta otkrovenja čini prirodno? Da li ga neko upućuje da tako radi? Pomaže li mu iko u tome? Da li ga neko na to prisiljava? Ne. On sva ta otkrovenja čini sam od sebe. To je Sotonina zla ćud. Ma šta Bog činio i kako god to činio, Sotona Mu je uvek za petama. Suština i prava priroda onoga što Sotona govori i što radi predstavljaju samu Sotoninu suštinu – suština koja je zla i pakosna. U nastavku teksta, šta je još Sotona kazao? Hajde da vidimo.

Matej 4:5-7 Onda ga je đavo odveo u Sveti grad, postavio ga na vrh hrama i rekao mu: „Ako si Sin Božiji, baci se dole jer je u Svetom pismu napisano: ’On će zapovediti svojim anđelima za tebe, da te svojim rukama ponesu, da nogom ne bi o kamen zapeo.’“ Isus mu odgovori: „Napisano je i ovo: ’Ne iskušavaj Gospoda, Boga svoga.’“

Razmotrimo sada reči koje je Sotona ovde izgovorio. Rekao je: „Ako si Sin Božiji, baci se dole“, dodajući citat iz Svetog pisma: „On će zapovediti svojim anđelima za tebe, da te svojim rukama ponesu, da nogom ne bi o kamen zapeo.“ Kako se osećaš kad čuješ ove Sotonine reči? Zar one nisu krajnje detinjaste? One su detinjaste, besmislene i odvratne. Zašto ovo kažem? Sotona često čini gluposti, misleći pri tom da je jako pametan. Često citira Sveto pismo – čak i same reči koje je Bog izgovorio – pokušavajući da te reči okrene protiv Boga da bi Ga napao i iskušao, te tako ostvario svoj cilj sabotiranja Božjeg plana rada. Možeš li išta da zaključiš iz tih Sotoninih reči? (Sotona gaji zle namere.) U svemu što je činio, uvek je nastojao da ljude iskušava. Sotona nikad ne govori direktno, već na zaobilazan način, služeći se iskušenjima, skretanjem pažnje i zavođenjem. Dok iskušava Boga, Sotona Mu pristupa kao da se radi o običnom ljudskom biću, misleći da je Bog, baš kao i čovek, neuk, glup i nesposoban da jasno razabere pravi oblik stvari. On misli da ni Bog, kao ni čovek, nije u stanju da pronikne u njegovu suštinu, u njegove prevare i zlokobne naume. Ne ogleda li se upravo u tome glupost Sotonina? Nadalje, on otvoreno citira Sveto pismo, verujući da mu to daje kredibilitet, te da zbog toga nećeš moći da uočiš greške u njegovim rečima, niti da

izbegneš da te nasamari. Zar se iz toga ne vidi koliko je apsurdan i detinjast? To je isto kao kad ljudi šire jevanđelje i svedoče o Bogu: neće li i nevernici ponekad reći nešto slično onome što je izgovorio Sotona? Jeste li ikada čuli ljude kako izgovaraju nešto slično? Kako se osećaš kad tako nešto čuješ? Gadiš li se toga? (Da.) Kad osetiš gađenje, da li ujedno osetiš averziju i mržnju? Dok se tako osećaš, možeš li da priznaš da su Sotona, kao i iskvarena narav koju stvara u čoveku, rđavi? Da li si u svom srcu ikada došao do sledećeg zaključka: „dok govori, Sotona zapravo napada i iskušava; njegove su reči apsurdne, smešne, detinjaste i odvratne; nasuprot njemu, Bog nikada ne bi govorio niti radio na takav način, i On to zaista nikad nije činio“? Naravno, ljudi u ovakvim situacijama to jedva i da mogu da primete, te stoga ostaju nesposobni da dokuče Božju svetost. S obzirom na vaš trenutni rast, vi samo ovo osećate: „Sve što Bog kaže je istina, korisno je za nas i mi to moramo prihvatiti.“ Bez obzira da li ste u stanju da to prihvatite ili ne, svi bez izuzetka govorite da je Božja reč istina i da je Bog istina, ali ne znate da je sama istina sveta i da se Bog odlikuje svetošću.

Šta je, dakle, Isus odgovorio na te Sotonine reči? Isus mu je odgovorio: „Napisano je i ovo: ’Ne iskušavaj Gospoda, Boga svoga.’“ Ima li istine u ovim rečima koje je izgovorio Isus? U njima definitivno ima istine. Na prvi pogled, te reči sadrže zapovest koju ljudi moraju da poštuju i predstavljaju jednostavnu frazu, ali su, bez obzira na to, i čovek i Sotona te reči često omalovažavali. Gospod Isus je, dakle, Sotoni kazao: „Ne iskušavaj Gospoda, Boga svoga“, zato što je Sotona to često činio, trudeći se pritom iz petnih žila. Moglo bi se reći da je on to činio drsko i bestidno. U Sotoninoj je priroda-suštini da se ne plaši Boga i da nema bogobojažljivo srce. Čak i dok je stajao kraj Boga i mogao da Ga vidi, nije mogao da odoli a da Ga ne iskušava. Stoga mu je Gospod Isus rekao: „Ne iskušavaj Gospoda, Boga svoga.“ Ovim se rečima Bog često obraćao Sotoni. Je li, dakle, prikladno primenjivati ovu frazu u današnje vreme? (Jeste, zato što i mi često iskušavamo Boga.) A zbog čega ljudi često iskušavaju Boga? Je li to zato što su puni iskvarene sotonske naravi? (Da.) Jesu li onda navedene Sotonine reči nešto što ljudi često izgovaraju? I u kojim sve situacijama oni to čine? Moglo bi se reći da su ljudi te reči izgovarali bez obzira na vreme i mesto. To je dokaz da se ljudska narav ne razlikuje od iskvarene naravi Sotone. Gospod Isus je izgovorio nekoliko jednostavnih reči, reči koje predstavljaju istinu i koje su ljudima potrebne. Da li je, međutim, u ovoj situaciji Gospod Isus tako govorio da bi se raspravljao sa Sotonom? Da li je u onome što mu je rekao bilo ikakvog sukobljavanja? (Ne.) Kako se Gospod Isus u Svom srcu osećao prema iskušenjima od strane Sotone? Je li osećao gađenje i odbojnost? Gospod Isus jeste osećao odbojnost i gađenje, ali se ipak nije raspravljao sa Sotonom, a još manje je govorio o bilo kakvim uzvišenim načelima. Zašto je to tako? (Zato što je Sotona oduvek bio takav; on se nikad neće promeniti.) Da li bi se moglo reći da se Sotona opire razumu? (Da.) Može li Sotona da shvati da je Bog istina? On nikada neće shvatiti da je Bog istina, niti će to ikada priznati; naprosto mu je takva ćud. Postoji još jedna strana Sotonine ćudi koja je takođe odbojna. O čemu se radi? U nastojanju da iskuša Gospoda Isusa, Sotona

je čvrsto odlučio da to učini, čak i po cenu da mu to ne pođe za rukom. Čak i po cenu da bude kažnjen, odlučio je da ipak pokuša. Čak i da je znao da od toga neće imati nikakve koristi, ipak bi pokušao; istrajavao bi u svojim naporima i do samog bi se kraja suprotstavljao Bogu. Kakva je to ćud? Zar nije zla? Ako čovek pobesni i spopadne ga gnev kad god se pomene Bog, da li je taj čovek video Boga? Zna li on ko je Bog uopšte? On ne zna ko je Bog, niti u Njega veruje, a Bog mu se nikada nije obratio. Ako mu Bog nikada nije pravio probleme, zašto se onda ljuti? Da li bismo za takvu osobu mogli reći da je zla? Svetski trendovi, hrana, piće, traganje za zadovoljstvima i jurnjava za slavnim ličnostima – ništa od toga ne bi takvom čoveku smetalo. Međutim, na sam pomen reči „Bog“ ili istinitosti Božjih reči, dovoljno mu je da pobesni. Zar to nije pokazatelj zle ćudi? To je dovoljan dokaz da se radi o čovekovoj zloj ćudi. Da li, što se vas lično tiče, ima trenutaka kad, pri pominjanju istine, Božjih kušnji prema ljudima ili Božjih reči suda protiv čoveka, osećate averziju; trenutaka kad osećate odbojnost i kad takve stvari ne želite da slušate? Vaše srce možda misli: „Zar ne kažu svi da je Bog istina? Ali, neke od ovih stvari nisu istina! Očigledno je da su to samo Božje reči opomene upućene čoveku!“ Neki možda u svom srcu čak osećaju snažnu odbojnost i ovako razmišljaju: „Svakog dana se o tome govori – o Njegovim kušnjama i o Njegovom sudu – kad će tome doći kraj? Kada ćemo primiti dobro odredište?“ Nije poznato odakle potiče taj bezrazložni gnev. Kakva je to ćud? (To je zla ćud.) Nju usmerava i vodi zla ćud Sotone. Što se Boga tiče, kada je u pitanju zla ćud Sotonina i čovekova iskvarena narav, On se nikada ne svađa, niti se ljuti na ljude, i nikada ne pravi galamu ako se ljudi ponašaju glupo. Nikada nećete videti da Bog o nekim stvarima ima stavove slične stavovima ljudskih bića, niti ćete Ga videti kako za upravljanje stvarima koristi ljudska gledišta, znanja, nauku, filozofiju ili ljudsku maštu. Umesto toga, sve što Bog čini i sve što razotkriva povezano je sa istinom. Naime, svaka reč koju je izrekao i svaki postupak koji je preduzeo vezani su za istinu. Ta istina nije proizvod neke neosnovane fantazije; tu istinu i te reči Bog izražava Svojom suštinom i Svojim životom. Budući da te reči, kao i suština svega što je Bog učinio jesu istina, možemo reći da je Božja suština sveta. Drugim rečima, sve što Bog kaže i što učini, ljudima donosi vitalnost i svetlost, omogućava im da vide pozitivne stvari i realnost tih stvari, a čovečanstvu ukazuje na pravi put. Sve je to određeno Božjom suštinom i suštinom Njegove svetosti. Vi to sada shvatate, zar ne? U nastavku ćemo pročitati još jedan odlomak iz Svetog pisma.

Matej 4:8-11 Tada je đavo opet odveo Isusa na jednu veoma visoku goru, pokazao mu sva svetska carstva i njihovu slavu, i rekao mu: „Sve ću ti ovo dati ako padneš preda mnom i pokloniš mi se.“ Tada mu Isus odvrati: „Odlazi od mene, Satano! Jer u Pismu piše: ’Gospodu Bogu svome klanjaj se, i njemu jedinom služi.’“ Đavo je nakon ovoga otišao od Isusa, a anđeli su mu pristupili i služili mu.

Pošto je sa dva prethodna trika doživeo neuspeh, Sotona je odlučio da pokuša s još jednim: pokazao je Gospodu Isusu sva svetska carstva i njihovu slavu, te od Njega

zatražio da mu se pokloni. Šta iz ove situacije možete da zaključite o pravim osobinama đavola? Nije li Sotona do krajnosti bestidan? (Jeste.) U čemu se ogleda njegova bestidnost? Iako je sve na svetu stvorio Bog, Sotona se drsko okreće k Njemu i sve Mu to pokazuje, govoreći: „Pogledaj koliko je slave i bogatstva u svim tim carstvima. Ako mi se pokloniš, sve ću to podariti Tebi.“ Zar se ovde ne radi o potpunoj zameni uloga? Zar Sotona nije bestidan? Bog je sve stvorio, ali da li je On to učinio zarad vlastitog uživanja? Bog je ljudima sve dao, ali je Sotona poželeo da sve to prigrabi za sebe, pa pošto je sve prigrabio, rekao je Bogu: „Pokloni mi se! Pokloni mi se, pa ću sve to podariti Tebi.“ To je Sotonino grdobno lice i on je do krajnosti bestidan! Sotona čak ni ne zna šta znači reč „stid“. Ovo je samo još jedan primer njegove zlobe. On čak ni ne zna šta je stid. Sotona odlično zna da je Bog sve stvorio, te da Bog upravlja svim stvarima i da ima vrhovnu vlast nad njima. Sve stvari ne pripadaju ni čoveku, a još manje Sotoni, već isključivo Bogu, ali đavo se, uprkos tome, drznuo da kaže kako će on sve to dati Bogu. Nije li ovo još jedan primer apsurdnog i bestidnog ponašanja Sotone? Bog ga zbog toga još više mrzi, zar ne? Pa ipak, da li je Sotona, ma šta da je pokušao, uspeo da nasamari Gospoda Isusa? Šta mu je Gospod Isus odgovorio? („Gospodu Bogu svome klanjaj se, i njemu jedinom služi.“) Imaju li te reči neko praktično značenje? (Da.) Kakvo je njihovo praktično značenje? Zlo i bestidnost Sotone vidimo u njegovim rečima. Ako bi se, dakle, ljudi klanjali Sotoni, kakav bi bio ishod toga? Da li bi stekli bogatstvo i slavu svih zemaljskih carstava? (Ne bi.) Šta bi stekli? Da li bi postali podjednako bestidni i smešni kao Sotona? (Da.) Tada se oni ni po čemu ne bi razlikovali od Sotone. Zbog toga je Gospod Isus izgovorio ove reči, koje su baš svakom ljudskom biću važne: „Gospodu Bogu svome klanjaj se, i njemu jedinom služi.“ To znači, ako bi ti služio nekom drugom osim Gospodu, osim Sâmom Bogu, i ako bi se klanjao Sotoni, onda bi se valjao u istoj prljavštini kao i Sotona. Delio bi Sotoninu bestidnost i njegovo zlo, a Boga bi iskušavao i napadao baš kao i Sotona. Kakav bi onda bio tvoj ishod? Bog bi te se gnušao, srušio bi te i uništio. Nakon što je Gospoda Isusa nekoliko puta bezuspešno iskušao, je li Sotona ponovo pokušao da to učini? Sotona nije više pokušavao, otišao je. Šta nam to dokazuje? Dokazuje nam to da Sotonina zla ćud, njegova pakost, apsurdnost i besmislenost, nisu vredni pomena pred licem Boga. Gospod Isus je Sotonu porazio sa svega tri rečenice, posle čega je ovaj podvio rep i utekao, suviše ponižen da bi pokazao svoje lice, i nikad više nije iskušavao Gospoda Isusa. Pošto je pobedio ovo Sotonino iskušenje, Gospod Isus je mogao lako da nastavi sa delom koje je morao da obavi i sa zadacima koji su stajali pred Njim. Da li bi sve što je Gospod Isus uradio i rekao u ovoj situaciji imalo praktično značenje za svako ljudsko biće ako bi se primenilo na današnje vreme? (Da.) Kakvo bi to praktično značenje bilo? Da li je lako ostvariti pobedu nad Sotonom? Moraju li ljudi jasno da razumeju Sotoninu zlu ćud? Moraju li ljudi precizno razumeti iskušenja kojima ih on podvrgava? (Da.) Kad u svom svakodnevnom životu doživljavaš Sotonina iskušenja, zar ne bi mogao da ih pobediš ako bi bio u stanju da prozreš njegovu zlu ćud? Kad bi bio upoznat sa Sotoninom apsurdnošću i besmislom,

da li bi i dalje stajao na njegovoj strani i napadao Boga? Kad bi razumeo kako se kroz tebe ispoljavaju Sotonina pakost i bestidnost – ako bi to jasno prepoznao i razumeo – da li bi i dalje na ovaj način napadao i iskušavao Boga? (Ne, mi to ne bismo činili.) Šta biste uradili? (Pobunili bismo se protiv Sotone i prognali ga.) Da li je to lako učiniti? Nije lako. Da bi u tome uspeli, ljudi moraju često da se mole, moraju se često stavljati pred Boga i analizirati sebe. Moraju dopustiti da ih Bog dovede u red i podvrgne ih Svom sudu i grdnji. Jedino na taj način će ljudi moći da se postepeno ispetljaju iz Sotonine obmane i kontrole.

A sada ćemo, imajući u vidu sve ove reči koje je izgovorio Sotona, sumirati ono što čini njegovu suštinu. Kao prvo, za Sotoninu suštinu se uopšteno može reći da je zla, potpuno nasuprot Božjoj svetosti. Zašto kažem da je Sotonina suština zla? Da bi se na to pitanje odgovorilo, najpre se moraju analizirati posledice onoga što Sotona čini ljudima. On čoveka kvari i kontroliše, a čovek deluje pod njegovom iskvarenom naravi i živi u svetu sačinjenom od ljudi koje je on iskvario. Ljude je Sotona zaposeo i prilagodio sebi, a da oni toga nisu ni svesni; stoga čovek ima iskvarenu narav Sotone, što je Sotonina ćud. Da li ste, u svemu onome što je Sotona rekao i učinio, uočili njegovu nadmenost? Jeste li zapazili njegovu lažljivost i zlobu? Na koji se način Sotonina nadmenost primarno ispoljava? Da li u njemu stalno tinja žudnja za preuzimanjem Božjeg položaja? Sotona je oduvek želeo da poruši Božje delo i da Boga svrgne s Njegovog položaja, na koji bi onda on sâm zaseo, a ljudi bi ga sledili, podržavali i obožavali; u tome se ogleda nadmena ćud Sotonina. Da li Sotona ljudima, dok ih kvari, direktno saopštava šta treba da rade? Da li on, kad iskušava Boga, naprosto izađe i kaže Mu: „Iskušavam Te i napašću Te“? Naravno da ne. Koji metod, dakle, Sotona primenjuje? On zavodi, iskušava, napada i postavlja zamke, pa čak i citira Sveto pismo. On na razne načine govori i deluje kako bi postigao svoje zlokobne ciljeve i ostvario svoje namere. Nakon što Sotona sve to obavi, šta se može zaključiti iz onoga što se u čoveku manifestuje? Zar i ljudi takođe ne postaju nadmeni? Nakon što je hiljadama godina trpeo Sotoninu iskvarenost, čovek je i sam postao nadmen, prevrtljiv, zlonameran i nerazuman. A sve je to posledica Sotonine ćudi. Pošto mu je ćud zla, Sotona je tu svoju zlu ćud podario čoveku i preneo na njega svoju zlu i iskvarenu narav. Čovek, dakle, živi pod iskvarenom sotonskom naravi i poput Sotone se opire Bogu, napada Ga i iskušava, te stoga ne može da se klanja Bogu i nema bogobojažljivo srce.

Pet načina na koje Sotona kvari čoveka

Što se Božje svetosti tiče, to je tema koja, kada se o njoj govori, nekim ljudima može zvučati pomalo apstraktno, isuviše duboko i van njihovog domašaja, iako im je donekle možda i poznata. Nema, međutim, razloga za brigu. Ja ću vam pomoći da shvatite šta je Božja svetost. Da biste razumeli kakva je neka osoba, pogledajte šta ona radi i kakvi su ishodi njenih postupaka, pa ćete na osnovu toga moći da spoznate suštinu te osobe. Može li se tako reći? (Može.) Hajde da onda, najpre iz te perspektive, u zajedništvu

popričamo o Božjoj svetosti. Može se reći da je zla Sotonina suština i da se njegovo delovanje na čoveka svodi na to da ga neprestano kvari. Pošto je Sotona zao, znači da su i ljudi koje je iskvario zasigurno zli. Da li bi iko rekao: „Sotona jeste zao, ali možda među ljudima koje je iskvario ima onih koji su sveti“? Bio bi to samo dobar vic, zar ne? Da li je tako nešto moguće? (Nije.) Sotona je zao, a to njegovo zlo u sebi sadrži svoju suštinsku i praktičnu stranu. Ovo nije samo prazna priča. Mi ovde ne pokušavamo da ocrnimo Sotonu, već samo u zajedništvu razgovaramo o istini i stvarnosti. Možda će se neki ljudi, ili grupa ljudi, osetiti povređeno zbog zbora o realnosti ove teme, ali u ovome nema nikakve zle namere; možda će vam biti pomalo neprijatno zbog onoga što ćete ovde danas čuti, ali jednog dana, u skoroj budućnosti, kad budete u stanju da to shvatite, preziraćete sami sebe i osetiti da je ovo o čemu danas govorim, za vas veoma korisno i vredno. Ako je Sotonina suština zla, možemo li onda reći da su i posledice njegovog delovanja neminovno zle ili da su, u najmanju ruku, povezane s njegovim zlom? (Možemo.) Kako, dakle, Sotona kvari čoveka? Od sveg zla koje Sotona čini u svetu i među ljudima, koji su specifični aspekti tog zla ljudima vidljivi i uočljivi? Jeste li ikada razmišljali o tome? Iako ovome možda niste posvećivali puno pažnje, dozvolite Mi da iznesem nekoliko glavnih tačaka. Svi znate za teoriju evolucije koju Sotona predlaže, zar ne? Radi se o oblasti koju čovek intenzivno proučava, je li tako? (Da.) Sotona, dakle, najpre koristi znanje da bi čoveka iskvario i koristi sopstvene sotonske metode da bi ljudima preneo znanje. On, zatim, uz pomoć nauke kvari ljude, tako što u njima budi interesovanje prema znanju, nauci, tajanstvenim stvarima i događajima koje ljudi žele da istraže. Sledeće što Sotona koristi da bi ljude iskvario jesu tradicionalna kultura i sujeverje, a zatim i društveni trendovi. Sve su to stvari s kojima se ljudi svakodnevno susreću i koje egzistiraju u njihovoj neposrednoj okolini; sve je to povezano s onim što ljudi vide, što čuju, sa stvarima koje dodiruju i koje doživljavaju. Moglo bi se reći da svako ljudsko biće živi svoj život okruženo ovim stvarima, nesposobno da im umakne ili da ih se oslobodi, čak i kad bi to htelo da učini. Čovečanstvo je pred tim stvarima bespomoćno, a sve što čovek može da uradi jeste da podlegne njihovom uticaju, da pusti da ga one zaraze, da upravljaju njime i da ga vežu; čovek je nemoćan da ih se oslobodi.

a. Kako Sotona koristi znanje da bi iskvario čoveka

Najpre ćemo govoriti o znanju. Da li je znanje nešto što svi smatraju pozitivnom stvari? Ako ništa drugo, ljudi smatraju da je konotacija reči „znanje“ pozitivna, odnosno da nije negativna. Zašto onda kažemo da Sotona znanje koristi da bi čoveka iskvario? Zar teorija evolucije ne predstavlja jedan aspekt znanja? Nisu li i Njutnovi naučni zakoni sastavni deo znanja? Gravitaciono privlačenje Zemlje takođe predstavlja deo znanja, zar ne? (Tako je.) Zašto je onda znanje uvršteno među stvari koje Sotona koristi da bi ljude iskvario? Kako vi na to gledate? Da li u znanju ima makar i trunke istine? (Nema.) Šta je onda suština znanja? Po kojoj osnovi čovek dolazi do celokupnog znanja koje stiče? Da li je ono zasnovano na teoriji evolucije? Nije li znanje, do kojeg je čovek došao

istraživanjem i sumiranjem, zasnovano na ateizmu? Da li bilo šta od tog znanja ima veze s Bogom? Da li je ono povezano sa obožavanjem Boga? Je li povezano sa istinom? (Nije.) Kako, dakle, Sotona koristi znanje da bi čoveka iskvario? Maločas rekoh da ništa od tog znanja nije povezano ni sa obožavanjem Boga, niti sa istinom. Neki o tome ovako razmišljaju: „Znanje možda nema nikakve veze sa istinom, ali ono ipak ne kvari ljude.“ Kako vi na to gledate? Da li te je znanje naučilo da sreću svako sebi mora da stvara vlastitim rukama? Je li te znanje naučilo da je čovekova sudbina u njegovim rukama? (Da.) O kakvoj se priči tu radi? (O đavoljoj priči.) Potpuno ste u pravu! To je đavolja priča! Znanje je komplikovana tema za razgovor. Možete jednostavno ustvrditi da se oblast znanja ne sastoji ni od čega drugog već samo od znanja. To je oblast koja se ne uči na osnovu obožavanja Boga, niti na osnovu razumevanja prema kojem je Bog stvoritelj svega. Dok proučavaju tu vrstu znanja, ljudi ne vide da Bog ima suverenost nad svim stvarima; oni ne vide da je Bog zadužen za sve stvari, odnosno da svime On upravlja. Umesto toga, oni samo beskrajno istražuju i proučavaju tu oblast znanja, te na osnovu znanja tragaju za odgovorima. Nije li, međutim, tačno da ljudi koji ne veruju u Boga, već se bave isključivo istraživanjem, nikada neće pronaći prave odgovore? Sve što znanje može da ti obezbedi jesu sredstva za život, posao i stalni prihodi, zahvaljujući kojima nećeš biti gladan, ali te ono nikad neće dovesti do obožavanja Boga, niti će te držati podalje od zla. Što ljudi budu više proučavali znanje, to će više želeti da se bune protiv Boga, poželeće da i Boga podvrgnu svojim proučavanjima, da Ga iskušavaju i da Mu se odupru. Čemu, dakle, znanje, prema onome što sada vidimo, podučava ljude? Ono u celosti predstavlja Sotoninu filozofiju. Imaju li te filozofije i sva ta pravila opstanka, koje Sotona širi među iskvarenim ljudima, ikakve veze sa istinom? One nemaju ništa sa istinom i zapravo su protivne istini. Ljudi često kažu: „Život je kretanje“ i „Čovek je gvožđe, a hrana čelik, bićete gladni ako ne budete jeli“; šta te izreke predstavljaju? To su zablude, koje u čoveku izazivaju osećaj gađenja. U čovekovo takozvano znanje, Sotona je uneo dosta svoje filozofije življenja i vlastitog načina razmišljanja. Čineći to, on čoveku omogućava da usvoji njegov način razmišljanja, njegovu filozofiju i njegova gledišta, kako bi pomoću njih mogao da negira postojanje Boga i vrhovnu Božju vlast nad svim stvarima i nad čovekovom sudbinom. Prema tome, kako čovekovo proučavanje napreduje i kako stiče sve šira znanja, to mu je postojanje Boga sve manje jasno i možda čak više ni ne oseća da Bog postoji. Pošto je Sotona čoveku usadio izvesne misli, stavove i predstave, zar on čoveka nije nasamario i iskvario čim je u njega ubrizgao taj otrov? Od čega, dakle, po vašem mišljenju, ljudi danas žive? Zar oni ne žive na osnovu znanja i misli koje im je usadio Sotona? I zar sve ono što je unutar tog znanja i tih misli skriveno – zar sve to nisu Sotonine filozofije i njegov otrov? Čovek, dakle, živi od Sotoninih filozofija i otrova. A u čemu je srž Sotoninog kvarenja čoveka? On čoveka želi da natera da negira Boga, da Mu se suprotstavlja i da se buni protiv Njega, baš kao što to i sâm Sotona čini; to je Sotonin krajnji cilj, a to je ujedno i sredstvo kojim on kvari čoveka.

Na početku ćemo se pozabaviti najpovršnijim aspektom znanja. Mogu li gramatika i reči raznih jezika da iskvare ljude? Da li reči mogu da iskvare ljude? Reči ne kvare ljude; one su oruđe koje ljudi koriste za međusobno sporazumevanje, a ujedno su i oruđe pomoću kojeg komuniciraju s Bogom, da i ne pominjemo da jezik i reči trenutno predstavljaju način na koji Bog komunicira sa ljudima. Reči su oruđe i reči su neophodne. Zar nije znanje i kad kažemo da jedan plus jedan daju dva i da je dva puta dva jednako četiri? Može li, međutim, to znanje da te iskvari? Radi se o opštem znanju – o fiksnom obrascu – te stoga ono ne može da iskvari ljude. Koje to onda vrste znanja zaista kvare ljude? Znanje koje ljude kvari jeste ono znanje koje je prepleteno sa Sotoninim gledištima i mislima. Sotona nastoji da ta svoja gledišta i misli ljudima usadi posredstvom znanja. U nekom članku, na primer, ničeg lošeg nema u samim rečima od kojih je taj članak sačinjen. Problem leži u stavovima i namerama autora koji je taj članak napisao, kao i u sadržaju njegovih misli. To su stvari koje se tiču duha, a one su zaista u stanju da iskvare ljude. Primera radi, kad gledaš neku TV-emisiju, šta bi od sadržaja te emisije moglo da promeni stavove ljudi? Da li bi ljude moglo da iskvari ono što su izgovorili izvođači, to jest, same njihove reči? (Ne.) Šta bi onda moglo da iskvari ljude? To bi mogle da učine glavne zamisli i sadržaj te emisije, koji bi trebalo da predstavljaju stavove njenog reditelja. Informacije sadržane u tim njegovim stavovima mogle bi da pokolebaju ljudska srca i umove. Zar nije tako? Sad znate na šta mislim kad vam ovde govorim o Sotoni koji koristi znanje da bi ljude iskvario. Nećete me pogrešno razumeti, je li tako? Kada, dakle, sledeći put budeš čitao neki roman ili članak, hoćeš li moći da proceniš da li misli izražene pisanim rečima kvare čovečanstvo, ili doprinose njegovoj dobrobiti? (Da, donekle ću moći.) Ovo je nešto što se mora polako proučavati i doživljavati, a ne nešto što je odmah i lako razumljivo. Kad, recimo, istražuješ ili proučavaš neku oblast znanja, određeni pozitivni aspekti tog znanja mogu ti pomoći da stekneš opšta znanja o toj oblasti i ujedno ti omogućiti da spoznaš šta je to što ljudi treba da izbegavaju. Uzmimo, na primer, „električnu struju“ – to je jedna oblast znanja, zar ne? Zar ne bi bio neznalica kad ne bi znao da struja može da izazove strujni udar i da povredi ljude? Ali, kad ovladaš tom oblašću znanja, nećeš više biti nepažljiv pri rukovanju električnim uređajima i znaćeš kako da koristiš struju. Sve su to pozitivne stvari. Da li vam je sada jasno ovo o čemu smo razgovarali, kada je reč o tome kako znanje kvari ljude? Postoje mnoge vrsta znanja koje se proučavaju u svetu, i morate izdvojiti dovoljno vremena da biste mogli da ih međusobno razlikujete.

b. Kako Sotona koristi nauku da bi iskvario čoveka

Šta je nauka? Nije li tačno da baš svako ljudsko biće nauku smatra izuzetno prestižnom i temeljnom? Kada se nauka pomene, zar ljudi ne pomisle: „Ovo je nešto što je van domašaja običnih ljudi; to je tema kojom mogu da se bave samo naučni istraživači i stručnjaci; to nema nikakve veze sa nama, običnim ljudima“? Ima li nauka ikakve veze s običnim ljudima? (Da.) Na koji način Sotona koristi nauku da bi ljude iskvario? U ovoj

našoj raspravi, govorićemo samo o stvarima s kojima se ljudi u životu često susreću i zanemarićemo ostala pitanja. Postoji reč, „geni“. Čuli ste za nju? Poznat vam je taj izraz. Nisu li geni otkriveni posredstvom nauke? Šta tačno geni znače ljudima? Zar ne navode ljude da telo doživljavaju kao nešto misteriozno? Kad se ljudi po prvi put upoznaju s ovom temom, zar među njima neće biti onih – naročito radoznalih – koji će poželeti da saznaju više pojedinosti o tome? Ovi radoznalci će svu svoju energiju usmeriti na ovu temu, a kada ne budu imali šta drugo da rade, informacije o tome potražiće u knjigama i na internetu, kako bi saznali što više detalja. Šta je nauka? Jednostavno rečeno, nauku čine misli i teorije o stvarima koje čoveka zanimaju, o stvarima koje su nepoznate i koje im Bog nije rekao; nauka predstavlja skup misli i teorija o tajnama koje čovek želi da istraži. Koliki je opseg nauke? Moglo bi se reći da je opseg nauke prilično širok; čovek istražuje i proučava sve što ga zanima. Nauka obuhvata istraživanje pojedinosti i zakonitosti u vezi s ovim stvarima, na osnovu čega se zatim iznose uverljive teorije, zbog kojih će svako pomisliti: „Ovi naučnici su zaista sjajni! Znaju toliko toga da mogu da razumeju ove stvari!“ Ljudi se zaista dive naučnicima, zar ne? A kakva su gledišta ljudi koji se bave naučnim istraživanjem? Zar oni ne žele da istraže vaseljenu, da istraže sve te misteriozne pojave u oblastima koje ih zanimaju? Koji je krajnji ishod svega toga? U nekim granama nauke, ljudi svoje zaključke izvode na osnovu pretpostavki, a u drugim se oslanjaju na ljudsko iskustvo prilikom izvođenja zaključaka. U nekim, pak, trećim oblastima nauke, oni do svojih zaključaka dolaze na osnovu istorijskih podataka i posmatranja okolnosti. Nije li tako? Šta, dakle, nauka donosi ljudima? Nauka ljudima samo dopušta da vide objekte u fizičkom svetu, zadovoljavajući time čovekovu radoznalost, ali ona nije u stanju da čoveku omogući da shvati zakone po kojima Bog vlada nad svim stvarima. Čini se da čovek u nauci nalazi odgovore, ali ti odgovori zbunjuju i pružaju mu samo privremeno zadovoljstvo, zadovoljstvo koje služi jedino tome da srce čovekovo veže za materijalni svet. Ljudima se čini kako od nauke dobijaju odgovore, te tako, kad god iskrsne neki problem, oni svoje naučne stavove koriste kao osnovu da taj problem uvaže i dokažu. Čovekovo srce biva zavedeno naukom i opsednuto njome, do te mere da čovek više ne želi da spoznaje Boga, da Ga obožava, niti da veruje kako sve dolazi od Boga i kako čovek treba od Njega da traži odgovore. Nije li tako? Što ljudi više veruje u nauku, to besmisleniji postaju, verujući kako za sve postoji naučno rešenje i kako se istraživanjem sve može rešiti. Takvi ljudi ne tragaju za Bogom, niti veruju da On postoji. Ima mnogo dugogodišnjih vernika koji će, kad naiđu na neki problem, upotrebiti računar da bi potražili i pronašli odgovore; oni veruju samo naučnim saznanjima. Oni ne veruju da su Božje reči istina, ne veruju da reči Božje mogu da reše sve probleme čovečanstva, a ogromno mnoštvo problema s kojima se ljudski rod suočava oni ne posmatraju sa stanovišta istine. Ma s kakvim problemom da se susretnu, nikada se ne mole Bogu, niti taj problem nastoje da reše traženjem istine u Božjim rečima. U mnogim stvarima, radije veruju da znanje može da im reši problem; po njima, konačni odgovor leži u nauci. U srcima takvih ljudi, Boga uopšte i nema. Oni su

nevernici, a njihovi stavovi o veri u Boga nimalo se ne razlikuju od stavova mnogih uglednih akademika i naučnika, koji stalno pokušavaju da Boga istražuju primenom naučnih metoda. Ima, na primer, mnogo stručnjaka za religiju koji su se popeli na planinski vrh gde se Nojeva barka nasukala, kako bi time dokazali postojanje barke. Ali oni u toj barci ne vide dokaz da Bog postoji. Oni jedino veruju u priče i istoriju; to je rezultat naučnog istraživanja i proučavanja materijalnog sveta. Ako istražuješ materijalni svet, bilo da se radi o mikrobiologiji, astronomiji ili geografiji, nikada nećeš doći do rezultata kojim bi se utvrdilo postojanje Boga i Njegove suverenosti nad svim stvarima. Šta dakle nauka donosi čoveku? Zar ona čoveka ne udaljava od Boga? Zar zbog nje ljudi Boga ne podvrgavaju proučavanju? Zar ona ne doprinosi da ljudi postanu još sumnjičaviji u pogledu Božjeg postojanja i suvereniteta, te da Ga time poreknu i izdaju? To su posledice. Kad Sotona, dakle, nauku koristi da bi čoveka iskvario, koji on cilj time pokušava da postigne? On naučnim zaključcima želi da obmane i otupi ljude, i da im dvosmislenim odgovorima osvoji srca, kako oni ne bi tragali za Bogom, niti verovali u Njegovo postojanje. Zbog toga kažem da nauka predstavlja jedan od načina na koji Sotona ljude kvari.

c. Kako Sotona koristi tradicionalnu kulturu da bi iskvario čoveka

Da li je tačno da ima mnogo toga što se smatra sastavnim delom tradicionalne kulture? (Tačno je.) Šta se zapravo podrazumeva pod „tradicionalnom kulturom“? Neki kažu da je to nešto što smo nasledili od svojih predaka – to je jedan aspekt ovog pojma. Od samog početka, načini života, običaji, izreke i pravila, prenosili su se u okviru porodice, etničke grupe, pa čak i čitavog ljudskog roda, i usađivali se u misli ljudi. Ljudi ih smatraju neizostavnim delom života i gledaju na njih kao na pravila, poštujući ih kao da predstavljaju sâm život. Ljudi zaista nikada nisu hteli da ta pravila menjaju, niti da ih se odreknu, zbog toga što su ih nasledili od vlastitih predaka. Postoje i drugi aspekti tradicionalne kulture koji su ukorenjeni u ljudskoj srži, poput ideja nasleđenih od Konfučija i Mencija, ili onih kojima su ljude podučavali kineski taoizam i konfučijanizam. Zar nije tako? Šta sve spada u tradicionalnu kulturu? Da li tu spadaju i praznici koje ljudi proslavljaju? Kao, na primer: Prolećni festival, Festival lampiona, Dan čišćenja grobnica, Festival zmajevih čamaca, kao i Festival duhova i Festival žetve. Neke porodice čak proslavljaju dane kad njihovi stariji članovi dostignu određeno doba ili kad deca navrše jedan mesec ili stotinu dana. I tako dalje. Sve su to tradicionalni praznici. Nije li tačno da su svi ti praznici zasnovani na tradicionalnoj kulturi? Šta je srž tradicionalne kulture? Ima li ona ikakve veze sa obožavanjem Boga? Ima li to veze sa obavezivanjem ljudi da praktikuju istinu? Postoje li praznici tokom kojih ljudi prinose žrtve Bogu, posećuju Njegov oltar i primaju Njegova učenja? Ima li takvih praznika? (Nema.) Šta ljudi rade tokom svih tih praznika? U današnje vreme, ljudi na njih gledaju kao na priliku da dobro pojedu, popiju i da se zabave. Iz kog se izvora napaja tradicionalna kultura? Od koga potiče tradicionalna kultura? Ona potiče od Sotone. Iza kulisa svih tih tradicionalnih

praznika, Sotona ljudima usađuje u glavu određene stvari. Koje su to stvari? Prilika da ljudi upamte svoje pretke – je li to jedna od tih stvari? Primera radi, na Dan čišćenja grobova, ljudi uređuju grobove i prinose žrtve svojim precima da ih ne bi zaboravili. Sotona se takođe stara o tome da ljudi upamte da treba da budu rodoljubivi; primer za to je Festival zmajevih čamaca. A šta je sa Festivalom žetve? (On je povod za porodična okupljanja.) Kakva je pozadina tih porodičnih okupljanja? Koji je njihov razlog? Porodice se okupljaju da bi se razgovaralo i da bi se članovi emotivno povezali. Ima, naravno, mnogo načina da se opišu razlozi tih proslava, bilo da se radi o Lunarnoj Novoj godini ili Festivalu lampiona. Koje god razloge da neko pripisuje tim proslavama, sve su one zapravo način na koji Sotona ljudima usađuje u glavu svoju filozofiju i način razmišljanja, s ciljem da se ljudi udalje od Boga i da ne znaju da Bog postoji, već da, umesto toga, žrtve prinose ili svojim precima ili samom Sotoni, odnosno da jedu, piju i zabavu nalaze u telesnim uživanjima. Tokom proslavljanja svih tih praznika, Sotonine misli i stavovi usađuju se duboko u umove ljudi, a da oni toga nisu ni svesni. Kad uđu u četrdesete, pedesete ili čak poznije godine, sve te Sotonine misli i stavovi već su duboko ukorenjeni u njihovim srcima. Štaviše, oni se iz petnih žila trude da te ideje, bile one ispravne ili pogrešne, neselektivno i bez rezerve prenesu na sledeće generacije. Zar nije tako? (Jeste.) Kako tradicionalna kultura i pomenuti praznici kvare ljude? Znate li? (Pravila tih tradicija sve više ograničavaju ljude i vezuju im ruke, tako da im ne preostaje ni vremena ni energije da tragaju za Bogom.) To je jedan od aspekata. Primera radi, svi slave Lunarnu Novu godinu – zar ne bi bio tužan da je i ti nisi proslavio? Ima li tvom srcu sujeverja? Možda osećaš: „Pošto nisam proslavio Novu godinu i pošto mi je prvi dan Lunarne Nove godine loše prošao, zar mi neće i ostatak godine biti loš“? Zar se ne bi zabrinuo i donekle uplašio? Ima čak i onih kojima se, nakon što svojim precima godinama nisu prinosili žrtve, u snu iznenada javi neki pokojnik da od njih traži novac. Kako se oni tada osećaju? „Kako je tužno što je toj osobi sada potreban novac! Spaliću nešto papirnog novca za njenu dušu. Naprosto, ne bi bilo u redu da to ne učinim. To bi nama živima moglo da donese neku nesreću – ko će ga znati kada nas nešto može strefiti?“ Takvi će ljudi u svojim srcima uvek nositi taj oblačak brige i straha. A ko je uzrok te zabrinutosti? Njen izvor leži u Sotoni. Nije li to jedan od načina na koji Sotona kvari čoveka? On koristi razna sredstva i izgovore da bi te kontrolisao, da bi ti pretio i da bi te vezao, usled čega ti postaješ omamljen, popuštaš mu i potčinjavaš mu se; eto tako Sotona ljude kvari. Kad su ljudi slabi ili kad nisu u potpunosti svesni situacije, oni u toj svojoj zbunjenosti često mogu nešto da učine nenamerno; drugim rečima, oni nenamerno padaju Sotoni u šake i mogu delovati nesvesno, te tako počiniti neke stvari ne znajući šta rade. To je način na koji Sotona kvari čoveka. Postoji čak i popriličan broj ljudi koji se nerado rastaju od duboko ukorenjene tradicionalne kulture i koji naprosto ne mogu da je se odreknu. Ti ljudi, naročito dok su slabi i pasivni, žele da proslavljaju ovakve praznike, žele da se susreću sa Sotonom i da uvek, iznova, udovoljavaju njegovim željama, što njihovim srcima donosi utehu. Kakva je pozadina tradicionalne

kulture? Da li iza njenih kulisa sve konce vuče crna ruka Sotone? Da li njome upravlja i manipuliše Sotonina zla ćud? Da li je sve to pod njegovom kontrolom? (Jeste.) Da li bismo, za ljude koji žive u tradicionalnoj kulturi i koji proslavljaju te tradicionalne praznike, mogli reći da zapravo žive u okruženju u kojem ih Sotona neprestano obmanjuje i kvari, te da su oni, štaviše, srećni zbog toga? (Da.) To je nešto što svi priznajete i što je svima poznato.

d. Kako Sotona koristi sujeverje da bi iskvario čoveka

Poznat vam je izraz „sujeverje“, zar ne? Mada između sujeverja i tradicionalne kulture postoje određene veze, o njima danas nećemo govoriti. Umesto toga, govoriću o onim oblicima sujeverja koji se danas najčešće sreću, kao što su: gatanje, proricanje sudbine, paljenje tamjana i obožavanje Bude. Neki ljudi se bave gatanjem, drugi obožavaju Budu i kade se tamjanom, dok treći vole kad im neko proriče sudbinu ili im na osnovu crta lica predskazuje budućnost. Koliko među vama ima onih kojima su proricali sudbinu ili tumačili crte lica? To je nešto što zanima većinu ljudi, zar ne? (Da.) A zašto? Kakvu korist ljudi imaju od proricanja sudbine i gatanja? Kakvo zadovoljstvo oni pronalaze u tome? (Radi se o radoznalosti.) Da li je u pitanju samo puka radoznalost? Moje je mišljenje da to ne mora biti samo radoznalost. Koji je cilj gatanja i proricanja sudbine? Zbog čega se ono vrši? Zar cilj nije u tome da se predvidi budućnost? Neki bi da im se na osnovu crta lica predvidi budućnost, dok drugi to rade kako bi saznali da li će ih pratiti sreća. Pojedinci to rade da bi saznali kakav će im biti brak, a drugi da bi videli koliko će bogatstva steći tokom naredne godine. Neki se čitanju crta lica podvrgavaju ne bi li saznali kakvim se izgledima oni sami, kao i njihovi sinovi ili kćeri, mogu nadati, dok poslovni ljudi to rade zato da bi videli koliko će novca zaraditi, tražeći pri tom od gatare uputstva o tome šta treba da preduzmu. Da li se, dakle, sve ovo radi samo zarad zadovoljenja radoznalosti? Kada ljudi idu na čitanje crta lica i slične stvari, oni to čine zarad buduće lične koristi; smatraju da je sve to usko povezano s njihovom vlastitom sudbinom. Da li je išta od toga korisno? (Nije.) Zbog čega je nekorisno? Zar nije dobro da se, posredstvom tih stvari, stekne izvesno znanje? Pošto vam one mogu pomoći da saznate kada vas može zadesiti neka nevolja, i da za eventualne probleme saznate pre nego što se dogode, zar na ovaj način ne biste mogli da ih izbegnete? Ako bi ti neko predskazao sudbinu, ti bi na taj način mogao da pronađeš izlaz iz lavirinta, pa bi te naredne godine pratila sreća i svojim bi poslom stekao veliko bogatstvo. Da li je, dakle, to korisno ili nije? To da li je ovo korisno ili ne nema nikakve veze sa nama, te se stoga na današnjem zboru nećemo baviti ovom temom. Kako Sotona koristi sujeverje da bi iskvario ljude? Svi ljudi žele da znaju svoju sudbinu, a njihovu radoznalost Sotona koristi da bi ih namamio. Ljudi se u gatanje, proricanje sudbine i čitanje crta lica upuštaju zato da bi saznali šta će im se dešavati u budućnosti i kakav im put predstoji. Od koga, međutim, na kraju krajeva, zavise sudbina i izgledi, oko kojih su ljudi toliko zabrinuti? (Oni su u Božjim rukama.) Sve je to u rukama Božjim. Šta bi Sotona, dok koristi ove

metode, hteo da ljudi saznaju? Posredstvom čitanja crta lica i proricanje sudbine, Sotona ljudima želi da saopšti da zna kakva ih sudbina čeka i da, štaviše, on tom njihovom sudbinom upravlja. On bi da ovu priliku i ove metode iskoristi da bi ljude kontrolisao, kako bi mu oni slepo verovali i slušali svaku njegovu reč. Kako bi se ti, recimo, osećao kad bi gatara, dok ti čita crte lica, sklopila oči i savršeno jasno opisala sve što ti se događalo tokom poslednjih nekoliko decenija? Odmah bi pomislio: „Kako pogađa! Kako zna moju prošlost iako o njoj nisam nikome pričao? Zaista se divim ovoj gatari!“ Zar je Sotoni teško da zna sve o tvojoj prošlosti? Bog te je doveo tu gde se danas nalaziš, a Sotona je za sve to vreme kvario ljude i pratio te. Ono što su za tebe decenije života, za Sotonu je tek jedan tren, te stoga njemu nije teško da zna sve te stvari. Kad shvatiš da je tačno sve što Sotona kaže, zar mu nećeš predati svoje srce? Zar mu nećeš prepustiti kontrolu nad tvojom budućnošću i bogatstvom? Tvoje će srce istog trena prema njemu osetiti izvesno poštovanje i strah, a nekim će ljudima on u tom trenutku možda već i preoteti dušu. A ti ćeš gataru odmah upitati: „Šta sada da radim? Čega da se klonim tokom predstojeće godine? Koje stvari ne smem da radim?“ Na to će ti ona odgovoriti: „Ne smeš ići tamo, ne smeš raditi ovo, nemoj da nosiš ovu boju odeće, treba ređe da posećuješ neka mesta, neke stvari treba da radiš češće…“ Zar nećeš odmah primiti k srcu sve što ti bude rekla? Njene ćeš reči napamet naučiti brže nego Božje. Zašto ćeš ih tako brzo upamtiti? Zato što bi hteo da se osloniš na Sotonu kako bi te pratila sreća. A zar ti on upravo u tom trenutku neće ugrabiti srce? Kad vidiš da se njegova predviđanja jedno za drugim ostvaruju, zar ne bi poželeo da mu se odmah vratiš, kako bi saznao kakva te sudbina očekuje naredne godine? (Da.) Uradio bi sve što ti Sotona kaže da uradiš i klonio bi se stvari za koje on kaže da treba da ih izbegavaš. Zar se na taj način ne pokoravaš svakoj njegovoj reči? Ubrzo nakon toga, pohrlićeš mu u zagrljaj, bićeš prevaren i potpašćeš pod njegovu kontrolu. To se dešava zato što veruješ da je sve što on govori istina i što veruješ da on zna sve o tvom prošlom i sadašnjem životu, kao i o onome što te u budućnosti čeka. To je metod koji Sotona koristi da bi upravljao ljudima. Ali, ko zapravo, u stvarnosti, upravlja životima ljudi? Upravlja Sâm Bog, a ne Sotona. Sotona samo koristi svoje vešte trikove da bi, u ovom slučaju, prevario neuke ljude i one koji vide samo materijalni svet, naveo ih da mu poveruju i da se oslone na njega. Nakon toga, oni padaju Sotoni u ruke i slušaju svaku njegovu reč. Popušta li Sotona ikada svoj stisak, kad vidi da ljudi žele da veruju u Boga i da Ga slede? Ne popušta. Da li u toj situaciji ljudi zaista padaju Sotoni u šake? (Da.) Da li bismo, u tom smislu, mogli reći da je Sotonino ponašanje bestidno? (Da.) Zašto bismo tako rekli? Zato što se radi o taktikama prevare i obmane. Sotona je bestidan i dovodi ljude u zabludu da on upravlja njihovim okruženjem i njihovom sudbinom. To neuke ljude navodi da mu se potpuno pokore. Bivaju prevareni sa svega nekoliko reči. U svojoj omamljenosti, ljudi mu se duboko klanjaju. Koje, dakle, metode Sotona koristi i šta govori da bi te naveo da poveruješ u njega? Iako mu ti, recimo, možda nisi saopštio od koliko se članova sastoji tvoja porodica, on će možda ipak biti u stanju da ti kaže koliko ona broji ljudi i da navede

godine starosti tvojih roditelja i tvoje dece. Ako si pre toga možda i bio donekle sumnjičav i nepoverljiv prema Sotoni, zar ti se on ne bi učinio makar malo uverljivijim nakon što ti saopšti sve te stvari? On bi ti, zatim, mogao reći da si u poslednje vreme naporno radio, da ti pretpostavljeni ne odaju priznanje koje zaslužuješ, da uvek rade protiv tebe i tome slično. Kad bi to čuo, ti bi pomislio: „Potpuno je u pravu! Na poslu mi ne ide naročito glatko.“ I tako bi mu još snažnije poverovao. Potom bi te još nečim obmanuo, navodeći te da mu sve više veruješ. I tako bi ti, malo po malo, shvatio kako više nisi u stanju da mu se odupreš i da prema njemu ostaneš sumnjičav. Sotona, dakle, koristi par prostih i čak jeftinih trikova da bi te zbunio. Kako se sve više budeš zbunjivao, izgubićeš orijentaciju, nećeš znati kako da postupaš i polako ćeš početi da radiš ono što ti Sotona kaže da uradiš. To je taj „briljantni“ metod kojim Sotona kvari ljude i zbog kojeg ti nesvesno upadaš u njegovu klopku i bivaš zaveden njime. Sotona ti najpre saopšti nekoliko stvari koje ljudi smatraju dobrim, a zatim te savetuje šta da radiš i čega da se kloniš. Eto kako ti nesvesno bivaš nasamaren. Kad jednom nasedneš na taj trik, stvari će polako postajati sve ozbiljnije; stalno ćeš razmišljati o tome šta ti je Sotona rekao i šta ti je naložio da uradiš, te ćeš na taj način nesvesno postati opsednut njime. Zašto je to tako? Zato što su ljudi lišeni istine i što nisu u stanju da čvrsto stoje na svojim nogama i odupru se zavođenju i iskušenjima od strane Sotone. Suočeni s njegovim zlom, s njegovim obmanama, izdajstvom i pakošću, ljudi su tako neuki, nezreli i slabi, zar ne? Nije li to jedan od načina na koji Sotona ljude kvari? (Jeste.) Ljudi nesvesno i postepeno bivaju prevareni i obmanuti raznim Sotoninim metodama, zato što im nedostaje sposobnost da razlikuju pozitivno od negativnog. Nedorasli su i nesposobni da trijumfuju nad Sotonom.

e. Kako Sotona koristi društvene trendove da bi iskvario čoveka

Kada su nastali društveni trendovi? Jesu li oni nastali tek u današnje vreme? Moglo bi se reći da su društveni trendovi nastali onda kad je Sotona počeo da kvari ljude. Šta je sve obuhvaćeno društvenim trendovima? (Stilovi odevanja i šminka.) To su stvari sa kojima ljudi često dolaze u kontakt. Stilovi odevanja, moda i trendovi – sve te stvari predstavljaju samo jedan mali aspekt. Ima li još nešto? Da li se u to računaju i popularne fraze koje ljudi često smišljaju? Da li se računaju i načini života za kojima ljudi žude? Spadaju li tu i muzičke zvezde, poznate ličnosti, časopisi i romani koje ljudi vole? (Da.) Koji je aspekt društvenih tokova, po vašem mišljenju, u stanju da čoveka iskvari? Koji od ovih trendova je vama najprivlačniji? Neki kažu: „Mi smo svi dostigli određenu starost, imamo po pedeset, šezdeset, sedamdeset ili osamdeset godina, te stoga više ne uspevamo da pratimo ove trendove i oni, zapravo, ne mogu da nam zadrže pažnju.“ Je li ovo tačno? Drugi kažu: „Ne pratimo poznate ličnosti, jer to je nešto što rade dvadesetogodišnjaci; uz to se i ne oblačimo po poslednjoj modi, jer to rade samo ljudi koji vode računa o svom imidžu.“ Šta, dakle, od svega ovoga može da vas iskvari? (Popularne fraze.) Mogu li te fraze da iskvare ljude? Daću vam jedan primer, a vi vidite

da li on ljude kvari ili ne: „Sve se vrti oko novca“; je li ovo trend? U poređenju s modnim i kulinarskim trendovima koje ste pomenuli, nije li ovo mnogo gore? „Sve se vrti oko novca“ je filozofija Sotone. Ona preovlađuje u celokupnom čovečanstvu, u svakom ljudskom društvu; moglo bi se reći da je to trend. Razlog leži u činjenici da je ova fraza usađena u srce svakog čoveka, koji je u početku nije prihvatao, ali se onda prećutno složio s njom, kad je došao u dodir sa stvarnim životom i počeo da oseća kako su te reči zapravo istinite. Nije li ovo postupak kojim Sotona kvari ljude? Možda ovu izreku ne shvataju svi ljudi do istog nivoa, ali je zato svi na različitim nivoima tumače i njenu istinitost priznaju na osnovu onoga što se oko njih dešavalo i na osnovu svojih ličnih iskustava. Zar nije tako? Bez obzira koliko neko ima iskustva u vezi sa ovom izrekom, koji je to negativan efekat koji ona može imati na čovekovo srce? Nešto se otkriva u naravi svih ljudi na ovom svetu, uključujući tu i svakog od vas. Šta je to? To je obožavanje novca. Da li je ovo teško ukloniti iz nečijeg srca? Veoma je teško! Izgleda da Sotonino kvarenje čoveka zaista duboko seže! Sotona novcem iskušava ljude i kvari ih tako da oni počinju da obožavaju novac i da poštuju materijalne stvari. A kako se ovo obožavanje novca ispoljava kod ljudi? Čini li vam se da bez novca ne biste mogli da opstanete u ovom svetu, da bi vam čak i jedan jedini dan bez novca bio nemoguć? Status ljudi, kao i poštovanje koje oni prema sebi zahtevaju, zavise od količine novca koji poseduju. Siromašni saginju glavu od stida, dok bogati uživaju u svom visokom statusu. Oni drže glavu visoko i ponosito, govore glasno i žive bahato. Šta ova izreka i ovaj trend donose ljudima? Nije li istina da se mnogi ljudi žrtvuju u potrazi za novcem? Zar se mnogi ljudi ne odriču svog dostojanstva i integriteta kako bi stekli što više novca? Zar mnogi, novca radi, ne ostaju bez prilike da vrše svoju dužnost i da slede Boga? Nije li za ljude gubitak šanse da se dođe do istine i spasenja najveći od svih gubitaka? Nije li Sotona dovoljno zloban da ovaj metod i ovu izreku iskoristi kako bi čoveka do te mere iskvario? Nije li sve ovo podli trik? Dok se ti krećeš putem od protivljenja ovoj popularnoj izreci, do njenog konačnog prihvatanja kao istine, tvoje srce u potpunosti pada u šake Sotoni, te ti stoga i nehotice počinješ da živiš u skladu s tom izrekom. U kojoj je meri ova izreka uticala na tebe? Tebi je možda poznat istiniti put, i ti možda znaš istinu, ali si nemoćan da je slediš. Možda ti je potpuno jasno da su Božje reči istina, ali nisi voljan da platiš cenu, niti da trpiš zarad sticanja istine. Ti bi, umesto toga, radije žrtvovao svoju budućnost i sudbinu, ne bi li se do samog kraja opirao Bogu. Ma šta da Bog kaže ili učini, bez obzira da li shvataš koliko je Božja ljubav prema tebi duboka i velika, ti bi da i dalje tvrdoglavo insistiraš na svom putu i da plaćaš cenu zbog ove izreke. Što znači da te je ova izreka već prevarila i uspostavila kontrolu nad tvojim mislima, da je ona već upravljala tvojim ponašanjem, te da bi joj ti radije dozvolio da upravlja tvojom sudbinom, nego što bi svoju težnju za bogatstvom ostavio po strani. To što su ljudi u stanju da tako postupaju, što reči Sotonine mogu da upravljaju i manipulišu njima – zar to ne znači da ih je Sotona prevario i iskvario? Nisu li filozofija i način razmišljanja Sotone, nije li narav Sotonina pustila korene u tvom srcu? Ako slepo težiš za bogatstvom i odustaješ od

potrage za istinom, ne znači li to da je Sotonina namera da te prevari ostvarena? Upravo tako stoje stvari. Možeš li, dakle, da osetiš kad te Sotona prevari i iskvari? Ne možeš. Ako ne možeš da vidiš Sotonu koji ti stoji pred nosom, niti da osetiš kako je to upravo Sotona koji deluje iz senke, da li bi onda mogao da vidiš Sotoninu zlobu? Da li bi mogao da znaš kako Sotona kvari ljudski rod? Sotona čoveka kvari u svakom trenutku i na svakom mestu. Sotona čoveku onemogućava da se odbrani od ove iskvarenosti i čini ga bespomoćnim u odnosu na nju. Sotona te primorava da prihvatiš njegove misli, njegove stavove i sve zlo koje iz njega proizilazi u situacijama kad nisi svestan i kad ne znaš šta ti se dešava. Ljudi ove stvari prihvataju bez izuzetka. Oni te stvari neguju u sebi i drže do njih kao do nekakvog blaga, puštaju da one manipulišu i poigravaju se njima; tako ljudi žive pod vlašću Sotone, nesvesno mu se pokoravajući, dok se za to vreme sotonska iskvarenost čoveka sve više produbljuje.

Sotona koristi ovih nekoliko metoda da bi iskvario ljude. Čovek poznaje i razume neka naučna načela i živi pod uticajem tradicionalne kulture, a svaki čovek je, povrh toga, ujedno naslednik i prenosilac tradicionalne kulture. Čovek je obavezan da nastavlja tradicionalnu kulturu koju mu je podario Sotona, kao i da se prilagođava društvenim trendovima koje Sotona pruža čovečanstvu. Čovek je neodvojiv od Sotone; on je u svakom trenutku saglasan sa svim onim što Sotona čini i prihvata njegovo zlo, obmanu, pakost i nadmenost. Otkad je stekao ovu Sotoninu narav, da li je čovek bio srećan ili rastužen svojim životom među iskvarenim ljudima? (Bio je tužan.) Zašto tako mislite? (Pošto mu sve te iskvarene stvari vezuju ruke i upravljaju njime, on živi u grehu i ophrvan je teškom borbom.) Ima ljudi koji nose naočari i svojim izgledom odaju utisak intelektualaca; neki od njih se možda izražavaju pristojno, elokventno i racionalno, a budući da su mnogo toga prošli, mogu biti veoma iskusni i prefinjeni. Mogu biti u stanju da naširoko i detaljno govore o važnim i nevažnim stvarima, kao i da analiziraju autentičnost i razloge postojanja tih stvari. Na osnovu ponašanja i spoljnog izgleda tih ljudi, kao i njihovog karaktera, ljudskosti, držanja i tome slično, neko bi mogao zaključiti kako im je nemoguće naći zamerku. Takvi se ljudi naročito dobro prilagođavaju aktuelnim društvenim trendovima. Mada neki od njih mogu čak biti i u poznijim godinama, oni nikad ne zaostaju za trendovima svog vremena i nikad nisu prestari za učenje. Iako, na prvi pogled, jednoj takvoj osobi niko ne može da nađe zamerku, ona je ipak, potpuno i u celosti, do srži iskvarena od strane Sotone. Uprkos tome što se kod tih ljudi nikakva greška ne može uočiti spolja, što su oni naizgled nežni i prefinjeni, što poseduju znanje, izvesnu moralnost i integritet, i što po znanju nimalo ne zaostaju za mlađima, takvi ljudi, po svojoj priroda-suštini, ipak predstavljaju živi model Sotone u punoj veličini; jednom rečju, svako od njih je pljunuti Sotona. To su „plodovi“ Sotoninog rada na kvarenju ljudi. Možda će vas povrediti ovo što sam vam ispričao, ali sve je sušta istina. Znanje koje čovek proučava, nauka koju razume i sredstva koja bira da bi se uklopio u društvene trendove – sve su to, bez izuzetka, oruđa kojima Sotona ljude kvari. To je apsolutno tačno. Čovek, dakle, živi sa svojom naravi koju je Sotona potpuno

iskvario, te stoga nema načina da sazna šta je Božja svetost, ni kakva je Božja suština. To je zato što se, gledano spolja, u načinima na koje Sotona kvari čoveka ne može uočiti greška; to jest, samo na osnovu nečijeg ponašanja ne može se reći da s tom osobom nešto nije u redu. Svako svoj posao obavlja na uobičajeni način i živi normalnim životom; ljudi normalno čitaju knjige i novine, normalno uče i razgovaraju. Neki ljudi su ponešto naučili o etici i dobro im leži govorništvo, za svakog imaju razumevanja i druželjubivi su, uslužni su i milosrdni, ne upuštaju se u prepirke i ne iskorišćavaju druge ljude. Iskvarena sotonska narav, međutim, duboko je ukorenjena u njima, a ta se suština ne može promeniti oslanjanjem na napore spolja. Zbog te suštine čovek nije u stanju da spozna Božju svetost, a uprkos tome što mu je suština Božje svetosti razotkrivena, čovek je ne shvata ozbiljno. To je zato što je Sotona već, na razne načine, potpuno zaposeo čovekova osećanja, ideje, gledišta i misli. Ovo zaposedanje i kvarenje nije nešto privremeno ni povremeno, već je svuda i uvek prisutno. Usled toga, veliki broj ljudi koji već tri-četiri, pa čak i pet ili šest godina veruju u Boga, na sve te zle misli, stavove, logiku i filozofije koje im je Sotona usadio, i dalje gledaju kao na nekakvo blago i ne mogu da se odvoje od njih. Budući da je čovek prihvatio sve zle, nadmene i pakosne stvari koje potiču iz ćudi Sotone, u njegovom odnosu s drugim ljudima neizbežno dolazi do čestih sukoba, rasprava i neusklađenosti, koji nastaju kao posledica Sotonine nadmene prirode. Da je Sotona ljudima podario išta pozitivno – da su, recimo, tradicionalni konfučijanizam i taoizam, koje je čovek prihvatio, zaista tako dobri – trebalo bi da slični tipovi ljudi, nakon što nešto zajednički prihvate, mogu da se međusobno slože. Zašto onda postoje tako snažne podele među ljudima koji prihvataju iste stvari? Zbog čega je to tako? Zbog toga što te stvari potiču od Sotone, a Sotona je taj koji među ljudima stvara podele. Stvari koje potiču od Sotone, ma koliko spolja delovale otmeno i sjajno, čoveku donose i tokom njegovog života iznose, jedino oholost i ništa sem prevrtljivosti Sotonine zle ćudi. Zar nije tako? Čak i neko ko zna dobro da se prerušava, neko ko poseduje bogato znanje ili ko je dobro vaspitan, mora dobro da se pomuči da bi sakrio svoju iskvarenu sotonsku narav. Drugim rečima, ma koliko vešto da se ta osoba prerušila, bez obzira da li si je smatrao svecem, da li si mislio da je savršena ili da je anđeo, bez obzira na to koliko si je smatrao čistom, pitanje je kakav je zapravo njen stvarni život, iza kulisa. Kakvu bi suštinu video nakon otkrovenja njene naravi? Video bi, bez sumnje, zlu ćud Sotoninu. Je li prihvatljivo tako kazati? (Jeste.) Pretpostavimo, na primer, da poznajete nekoga ko vam je blizak i koga ste smatrali dobrom osobom; recimo, nekoga ko vam je bio idol. S obzirom na tvoj trenutni rast, šta o toj osobi sada misliš? Ti najpre procenjuješ da li takva osoba poseduje ljudskost ili ne, da li je poštena, da li gaji iskrenu ljubav prema ljudima, kao i da li drugi ljudi od njenih reči i dela imaju koristi, odnosno, da li im one pomažu. (Ne pomažu im.) Kakve su, u tom slučaju, takozvana ljubaznost, ljubav i dobrota, koje ti ljudi otkrivaju? Sve su one lažne i sve je to puka fasada. Iza te fasade krije se zla namera: da ta osoba postane predmet obožavanja i idol. Možete li to jasno da vidite? (Možemo.)

Šta čovečanstvu donose metode koje Sotona koristi da bi ljude iskvario? Donose li mu one išta pozitivno? Pre svega, može li čovek da razlikuje dobro od zla? Da li su, po tvom mišljenju, standardi na osnovu kojih poznate i važne ličnosti, urednici časopisa i drugih publikacija, danas ocenjuju šta je dobro a šta zlo, šta je ispravno a šta pogrešno – da li su, dakle ti standardi tačni? Da li oni pravedno ocenjuju ljude i događaje? Da li njihove ocene sadrže istinu? Da li ovaj svet, ovo čovečanstvo, pozitivne i negativne stvari ocenjuje na osnovu standarda istine? (Ne.) Zašto ljudi nemaju tu sposobnost? Ljudi su proučili tolika znanja i toliko toga znaju o nauci, pa poseduju velike sposobnosti, zar ne? Zašto onda nisu u stanju da pozitivne stvari razlikuju od negativnih? Zbog čega je to tako? (Zato što ljudi ne poseduju istinu; nauka i znanje nisu istina.) Sve što Sotona donosi ljudima je zlo, iskvareno i lišeno istine, života i puta. Uz sve zlo i iskvarenost koje Sotona donosi čoveku, možeš li za njega reći da poseduje ljubav? Možeš li reći da čovek poseduje ljubav? Neki će možda reći: „Nisi u pravu; na svetu ima mnogo ljudi koji pomažu siromašnima i beskućnicima. Zar ti ljudi nisu dobri? Ima takođe i dobrotvornih organizacija koje čine dobra dela; zar posao koji one obavljaju nije dobar?“ Kako biste im odgovorili? Sotona koristi mnogo različitih metoda i teorija da bi čoveka iskvario; da li je to kvarenje čoveka neki nejasan koncept? Ne, on nije nejasan. Sotona radi i neke praktične stvari, a takođe promoviše i neka stanovišta i teorije u ovom svetu i društvu. U svakoj dinastiji i u svakoj epohi, on promoviše neku teoriju i usađuje misli u umove ljudi. Te se misli i teorije postepeno ukorenjuju u srcima ljudi, da bi ljudi zatim počeli da žive u skladu s njima. Kad jednom počnu da žive u skladu s tim, ne pretvaraju li se oni nesvesno u Sotonu? Zar tada ljudi ne postaju jedno sa Sotonom? A kad, na kraju, postanu jedno sa Sotonom, šta biva s njihovim stavom prema Bogu? Zar se on ne izjednačava sa stavom koji prema Bogu ima Sotona? Niko se ne usuđuje da to prizna, zar ne? Kako je to zastrašujuće! Zašto kažem da je ćud Sotonina zla? Ne govorim to bez osnova; Sotoninu ćud, naime, određujem i analiziram na osnovu svega što je on uradio i razotkrio. Kad bih samo rekao da je Sotona zao, šta biste pomislili? Pomislili biste: „Sotonino je zlo očigledno.“ Stoga te pitam: „Koji su aspekti Sotone zli?“ Ako bi rekao: „Zao je Sotonin otpor prema Bogu“, to i dalje ne bi bio jasan odgovor. Nakon što sam vam na ovaj način razjasnio neke specifičnosti, da li sada razumete konkretan sadržaj suštine Sotoninog zla? (Da.) Ako možete jasno da sagledate Sotoninu zlu ćud, moći ćete da sagledate i svoje trenutno stanje. Postoji li ikakva veza između te dve stvari? Da li vam je ovo od pomoći ili nije? (Jeste.) Kada vam u zajedništvu govorim o suštini Božje svetosti, da li je neophodno da govorim i o zloj suštini Sotone? Kakvo je vaše mišljenje o tome? (Da, neophodno je.) A zašto? (Sotonino zlo još snažnije ističe Božju svetost.) Da li je zaista tako? Ovo je samo delimično tačno, u smislu da bez Sotoninog zla ljudi ne bi znali za Božju svetost; ispravno je tako kazati. Ako, međutim, kažeš da Božja svetost postoji samo zato da bi bila kontrast Sotoninom zlu, da li je to tačno? Taj dijalektički način razmišljanja je pogrešan. Božja svetost je urođena suština Božja; čak i kad je Bog kroz Svoje delo razotkriva, ona je i dalje prirodni izraz Božje

suštine i predstavlja urođenu suštinu Boga; ona je oduvek postojala i urođena je Sâmom Bogu, uprkos tome što je čovek ne može videti. A čovek ne može da je vidi zato što živi usred iskvarene naravi Sotonine i pod njegovim uticajem, a oni ne znaju ništa o svetosti, a kamoli o konkretnom sadržaju Božje svetosti. Da li je, dakle, bitno da u zajedništvu najpre razgovaramo o zloj suštini Sotone? (Da, bitno je.) Neki će možda izraziti određenu sumnju: „Ako već u zajedništvu govoriš o Sâmom Bogu, zašto onda stalno pričaš o tome kako Sotona kvari ljude i kako je Sotonina ćud zla?“ Sada ste se, napokon, rešili ove sumnje, zar ne? Tek kad razaznaju Sotonino zlo i kad ga precizno definišu, kad budu u stanju da jasno sagledaju konkretan sadržaj i način ispoljavanja tog zla, njegov izvor i suštinu, ljudi će tek tada moći da, kroz raspravu o Božjoj svetosti, jasno shvate i prepoznaju šta je svetost uopšte, i šta je Božja svetost. Ako ne govorim o Sotoninom zlu, neki bi mogli greškom pomisliti da pojedine stvari koje ljudi rade u društvu i među drugim ljudima – odnosno, neke stvari koje postoje na ovom svetu – mogu biti povezane sa svetošću. Nije li ovo stanovište pogrešno? (Jeste.)

Nakon što sam vam, dakle, na ovaj način u zajedništvu govorio o Sotoninoj suštini, kakvo ste razumevanje Božje svetosti tokom proteklih nekoliko godina stekli kroz vlastita iskustva, čitajući reč Božju i doživljavajući Njegovo delo? Slobodno nam ispričajte nešto o tome. Pri tom ne morate da koristite reči koje lepo zvuče, već naprosto govorite na osnovu vlastitog iskustva. Da li se Božja svetost sastoji isključivo od Njegove ljubavi? Da li je ono što mi nazivamo svetošću zapravo samo ljubav Božja? Bilo bi to isuviše jednostrano, zar ne? Osim Božje ljubavi, postoje li i neki drugi aspekti Božje suštine? Jeste li ih videli? (Jesmo. Bog se gnuša svetkovina i praznika, običaja i sujeverja; u tome se takođe ogleda Božja svetost.) Zbog vlastite svetosti, Bog se gnuša nekih stvari – jeste li to hteli da kažete? Kad se stvar svede na to, šta je Božja svetost? Je li moguće da u Božjoj svetosti nema suštinskog sadržaja, već samo mržnje? Da li vi ovako razmišljate: „Budući da Bog mrzi sve što je zlo, može se reći da se odlikuje svetošću“? Zar se tu ne radi o spekulaciji? Zar se ovde ne radi o formiranju suda i predviđanju na osnovu onoga što već znamo? Koja je najveća greška koju moramo po svaku cenu izbegavati kad je u pitanju razumevanje Božje suštine? (Ona se ogleda u tome da napuštamo stvarnost i, umesto toga, govorimo o doktrinama.) To je veoma velika greška. Ima li još nešto? (Spekulacije i maštarije.) To su takođe jako ozbiljne greške. Zbog čega su spekulacije i maštarije beskorisne? Da li je ono o čemu spekulišeš i maštaš nešto što ti zaista možeš da vidiš? Da li su te stvari prava Božja suština? (Nisu.) Šta se još mora izbegavati? Da li je greška ako Božju suštinu pokušate da opišete tako što ćete naprosto odrecitovati par milozvučnih reči? (Da.) Zar to ne bi bilo pompezno i besmisleno? Sudovi i spekulacije su besmisleni, baš kao i biranje milozvučnih reči. Prazne pohvale su takođe besmislene, zar ne? Da li Bog uživa da sluša ljude kako izgovaraju takve gluposti? (Ne, On u tome ne uživa.) Njemu je neprijatno kad to čuje! Kada Bog neku grupu ljudi usmerava i spasava, ti ljudi, nakon što čuju Njegove reči, nikad ne razumeju šta On misli. Neko će ih možda zapitati: „Da li je Bog dobar?“, na šta će oni odgovoriti: „Jeste!“ „Koliko je

dobar?“ „Mnogo je dobar!“ „Voli li Bog čoveka?“ „Da!“ „Koliko ga voli? Možeš li mi opisati?“ „Mnogo ga voli! Božja je ljubav dublja od okeana, uzvišenija od neba!“ Nisu li ove reči besmislene? I zar ta besmislica nije slična onoj koju ste maločas izgovorili: „Bog mrzi Sotoninu iskvarenu narav i zato je Bog svet“? (Slična je.) Zar ovo što ste upravo rekli nije besmislica? A odakle potiče najveći broj besmislica koje ljudi izgovaraju? Besmislice koje ljudi izgovaraju uglavnom potiču iz nedostatka ljudske odgovornosti i nedostatka straha prema Bogu. Da li bismo mogli tako da kažemo? Iako ništa nisi razumeo, ipak si pričao besmislice. Zar to nije neodgovorno? Zar to nije nepoštovanje prema Bogu? Stekao si neko znanje, donekle si razumeo rezon i logiku, koristio si ove stvari i, povrh toga, sve si to činio zato da bi razumeo Boga. Misliš li da se Bog uznemiri kad te čuje da tako govoriš? Kako možete da pokušavate da Boga spoznate pomoću tih metoda? Zar ne zvuči čudno kad tako govorite? Prema tome, kad je reč o spoznavanju Boga, čovek mora da bude veoma oprezan; govori samo u onoj meri u kojoj poznaješ Boga. Govori iskreno i praktično, svoje reči nemoj kititi mlakim komplimentima i kloni se laskanja; Bogu to nije potrebno; takve stvari potiču od Sotone. Sotonina je narav nadmena; on voli da mu se laska i da sluša milozvučne reči. Biće zadovoljan i srećan ako ljudi budu recitovali sve milozvučne reči koje su naučili i ako ih budu njemu posvetili. Bogu, međutim, ne treba ništa od toga; nije Mu potrebno dodvoravanje niti laskanje i On od ljudi ne traži da pričaju gluposti i da Ga slepo veličaju. Bog se gnuša i čak odbija da sluša pohvale i laskanja koja nisu u skladu sa stvarnošću. Stoga On uopšte i ne sluša ljude koji Ga neiskreno veličaju, koji Mu se slepo zavetuju i upućuju Mu molitve. Ti moraš da preuzmeš odgovornost za ono što govoriš. Ako nešto ne znaš, priznaj to; ukoliko nešto znaš, postaraj se da to izraziš na praktičan način. Da li sada uistinu razumete šta se konkretno i zapravo podrazumeva pod Božjom svetošću? (Dok sam izražavao bunt i dok sam činio prestupe, primio sam Božji sud i grdnju, i u tome sam video Božju svetost. A kad bih naišao na okruženja koja nisu odgovarala mojim očekivanjima, molio sam se i tragao za Božjim namerama, i dok me je Bog Svojim rečima prosvećivao i usmeravao, video sam Božju svetost.) To govoriš iz svog ličnog iskustva. (Iz onoga što je Bog rekao o tome, video sam u šta se čovek pretvorio nakon što ga je Sotona iskvario i povredio. Uprkos tome, Bog daje sve od Sebe da bi nas spasao i ja u tome vidim Božju svetost.) Ovo je realističan način govora; to je istinsko znanje. Ima li još različitih načina da se ovo razume? (Sotonino zlo vidim u rečima koje je izgovorio da bi Evu naveo na greh, kao i u njegovom iskušavanju Gospoda Isusa. Iz reči kojima je Bog uputio Adama i Evu u to šta mogu, a šta ne smeju da jedu, vidim da Bog govori direktno, jasno i uverljivo; ja u tome vidim Božju svetost.) Nakon što ste saslušali ove primedbe, čije vas reči najsnažnije nadahnjuju da kažete „amin“? Čije su reči bile najpribližnije temi našeg današnjeg zajedništva? Čije su reči bile najrealnije? Kako je u zajedništvu govorila poslednja sestra? (Dobro.) Recite „amin“ na ono što je rekla. Šta je, od onoga što je rekla, pogodilo tačno u metu? (U onome što je sestra maločas izgovorila, čuo sam da je Božja reč neposredna i veoma jasna, te da nije ni nalik Sotoninom izvrdavanju. U tome sam video

Božju svetost.) Ovo je jedan deo toga. Je li to bilo tačno? (Jeste.) Vrlo dobro. Vidim da ste stekli nešto iz ova dva protekla zbora, ali morate i dalje naporno da radite. Razlog zbog kojeg morate naporno da radite jeste taj što je razumevanje Božje suštine veoma duboka pouka; to nije nešto što čovek može preko noći da razume, ni nešto što se može jasno izraziti u samo nekoliko reči.

Svaki aspekt iskvarene sotonske naravi ljudi, svaki aspekt znanja, filozofije, ljudskih misli i gledišta, kao i određeni lični aspekti pojedinih ljudi, u velikoj meri ometaju te ljude u spoznavanju Božje suštine; stoga, neke od ovih tema mogu biti izvan vašeg domašaja; neke možda ne razumete, dok neke možda suštinski ne možete da uskladite sa stvarnošću. Bez obzira na to, saslušao sam kako vi razumete Božju svetost i znam da u svojim srcima počinjete polako da priznajete ono što sam rekao i što sam u zajedništvu govorio o Božjoj svetosti. Znam da se u vašim srcima lagano rađa želja za razumevanjem suštine Božje svetosti. Ali, ono što Me čini još srećnijim, jeste to što su neki od vas već u stanju da krajnje jednostavnim rečima opišu svoja znanja o Božjoj svetosti. Mada je ovo lako reći i mada sam to i ranije govorio, za većinu vas ipak važi da u svojim srcima tek treba da prihvatite ove reči, dok u vašim umovima one zaista nisu ostavile nikakav trag. Uprkos tome, neki od vas su te reči napamet naučili. To je veoma dobro i takav početak mnogo obećava. Nadam se da ćete nastaviti da o ovome razmišljate i da u zajedništvu sve češće razgovarate o temama koje smatrate temeljnim – odnosno, o temama koje su trenutno van vašeg domašaja. Za sva pitanja koja su van vašeg domašaja, uvek ćete na raspolaganju imati osobu koja vam može pružiti odgovarajuće smernice. Ako se uključite u više zajedništava posvećenih oblastima koje su vam sada na dohvatu, Sveti Duh će obaviti Svoj posao i vi ćete te oblasti bolje razumeti. Poznavanje i razumevanje Božje suštine, od najveće je važnosti za ljudski život-ulazak. Nadam se da ovo ne zanemarujete, niti da na to gledate kao na igru, zato što poznavanje Boga čini temelj čovekove vere i ključ čovekovog traganja za istinom i spasenjem. Ako ljudi u Boga veruju, ali Ga ne poznaju, ako život provode samo u rečima i doktrinama, oni nikad neće dostići spasenje, čak i ako se ponašaju i žive u skladu s površnim značenjem istine. Drugim rečima, ako veruješ u Boga, ali Ga ne poznaješ, tvoja je vera uzaludna i u sebi ne sadrži ništa od stvarnosti. Vi to razumete, zar ne? (Razumemo.) Ovim završavamo naše današnje zajedništvo.

4. januar 2014. godine

Sâm Bog, jedinstveni VI
Božja svetost (III)

Tema našeg prošlog zajedništva bila je svetost Božja. Na koji se aspekt Boga Samoga odnosi Božja svetost? Tiče li se ona Božje suštine? (Da.) Koji je, dakle, glavni aspekt Božje suštine kojim smo se u našem zajedništvu bavili? Je li to svetost Božja? Božja svetost je jedinstvena suština Boga. Šta je bio glavni sadržaj našeg zajedništva prošli put? (Razmatranje Sotoninog zla. To jest, kako Sotona kvari čovečanstvo koristeći znanje, nauku, tradicionalnu kulturu, sujeverje i društvene trendove.) To je bila glavna tema o kojoj smo prošli put raspravljali. Sotona koristi znanje, nauku, sujeverje, tradicionalnu kulturu i društvene trendove da bi čoveka iskvario; to su taktike – ima ih ukupno pet – kojima Sotona kvari čoveka. Šta mislite, koji od tih načina Sotona najviše koristi u kvarenju ljudi? Koji se način koristi za najdublje kvarenje ljudi? (Tradicionalna kultura. To je zato što su sotonske filozofije, poput doktrina Konfučija i Menciusa, duboko usađene u naše umove.) Neka braća i sestre, dakle, misle da je odgovor „tradicionalna kultura“. Ima li neko drugačiji odgovor? (Znanje. Znanje nam nikad neće dozvoliti da se klanjamo Bogu. Ono poriče postojanje Boga i Božju vladavinu. Drugim rečima, Sotona nam govori da od malih nogu počnemo da učimo i da ćemo samo učenjem i sticanjem znanja steći svetle izglede za budućnost i srećnu sudbinu.) Sotona koristi znanje da bi kontrolisao tvoju budućnost i sudbinu, a zatim te vuče za nos; to je, po tvom mišljenju način na koji Sotona najdublje kvari čoveka. Većina vas, dakle, smatra da je upravo znanje to koje Sotona koristi da bi čoveka najdublje iskvario. Ima li neko drugačije mišljenje? Šta je s naukom i društvenim trendovima, na primer? Da li bi neko njih prepoznao kao tačne odgovore? (Da.) Danas ću vam u zajedništvu ponovo govoriti o pet načina na koje Sotona kvari čoveka, a kad završim, postaviću vam još neka pitanja, kako bismo videli koje tačno od ovih stvari Sotona koristi da ljude najdublje iskvari.

Pet načina na koje Sotona kvari čoveka

a. Sotona koristi znanje da bi iskvario čoveka, a slavu i dobitak da bi ga kontrolisao

Od pet načina na koje Sotona kvari čoveka, prvi koji smo pomenuli jeste znanje, te stoga hajde da znanje uzmemo kao prvu temu ovog zajedništva. Sotona znanje koristi kao mamac. Slušajte pažljivo: znanje je samo vrsta mamca. Ljudi su navedeni da vredno uče i da se iz dana u dan usavršavaju, da od znanja načine oružje i da se njime naoružaju, te da pomoću njega otvore sebi put ka nauci; drugim rečima, što više znanja stekneš, više ćeš razumeti. Sotona ljudima govori sve to; govori im da neguju uzvišene ideale dok stiču znanje, upućuje ih kako da uvećaju svoje prohteve i ambicije. Sotona čoveku, bez njegovog znanja, prenosi mnoge poruke poput ove, zbog kojih ljudi nesvesno doživljavaju te stvari kao ispravne ili korisne. Ljudi nesvesno stupaju na taj put, nesvesno vođeni sopstvenim idealima i ambicijama. Korak po korak, iz znanja koje

im Sotona daje oni nehotice uče o načinima na koje razmišljaju veliki ili slavni ljudi. Uz to, oni ponešto uče i iz postupaka ljudi koje smatraju junacima. Šta je to u delima ovih junaka što Sotona zagovara kod čoveka? Šta on to želi da usadi u čoveka? Da čovek mora da bude rodoljubiv, da ima nacionalni integritet i da je herojskog duha. Šta čovek uči iz istorijskih priča i biografija herojskih ličnosti? Uči se osećaju lične odanosti, uči da bude spreman da za svoje prijatelje i braću učini sve. Iz ovog Sotoninog korpusa znanja čovek nesvesno uči i mnoge stvari koje uopšte nisu pozitivne. Usred čovekove nesvesnosti, seme koje je Sotona pripremio usađuje se u nezrele umove ljudi. Iz tog se semena u njima rađa osećaj da treba da budu veliki ljudi, da treba da budu poznati, da budu junaci i rodoljubi, da budu ljudi koji vole svoje porodice, ljudi koji će za prijatelja sve učiniti i koji imaju osećaj lične odanosti. Zavedeni od Sotone, oni nesvesno idu putem koji im je on pripremio. Dok idu ovim putem, prisiljeni su da prihvate Sotonina životna pravila. Oni potpuno nesvesno razvijaju sopstvena pravila po kojima žive, ali to nisu ništa drugo do Sotonina pravila, koja je on na silu usadio u njih. Sotona ih navodi da tokom procesa učenja neguju vlastite namere, te da određuju svoje životne ciljeve, pravila po kojima će živeti i smer kojim će se kretati, a pri tom im sve vreme usađuje sotonske stvari, služeći se pričama, biografijama i svim ostalim raspoloživim sredstvima da bi ljude malo po malo mamio, sve dok ne zagrizu. Na taj način, nekima tokom učenja počinje najviše da se dopada književnost, drugima ekonomija, trećima astronomija ili geografija. Tu su, zatim, oni kojima se dopada politika, neki drugi vole fiziku, treći hemiju, a ima čak i onih kojima se najviše dopada teologija. Sve su to delovi jedne veće celine koja čini znanje. Svako od vas u svom srcu zna o čemu se ovde zapravo radi; svi do jednog ste ranije bili u dodiru s njima. Svako od vas je u stanju da beskrajno govori o ovoj ili onoj od pomenutih oblasti znanja. Jasno je, dakle, koliko je duboko ovo znanje ušlo u umove ljudi; očigledna je pozicija koju ovo znanje zauzima u glavama ljudi i koliko duboko ono utiče na njih. Kad neko jednom razvije naklonost prema nekom aspektu znanja, kad se čovek u njega jako zaljubi, onda se u njemu nesvesno rađaju ambicije: neki bi da pišu, neki da postanu književnici, neki žele da od politike naprave sebi karijeru, dok bi se neki radije bavili ekonomijom i postali bizinismeni. Tu je, zatim, i jedan deo ljudi koji bi da postanu junaci, da budu veliki ili slavni. Bez obzira na to kakve osobe žele da postanu, ljudi nastoje da ovaj metod sticanja znanja iskoriste za svoje ciljeve, da ostvare sopstvene želje i ambicije. Koliko god to dobro zvučalo – bilo da žele da ostvare svoje snove, da svoj život ne potroše uludo ili da naprave nekakvu karijeru – ljudi gaje ove uzvišene ideale i ambicije, ali čemu sve to u suštini služi? Da li ste ikada ranije razmatrali ovo pitanje? Zašto Sotona ovako postupa? Koji je Sotonin cilj kada ove stvari usađuje u čoveka? Vaše srce mora biti načisto po ovom pitanju.

Popričajmo sada o tome kako Sotona čoveka kvari uz pomoć znanja. Najpre moramo jasno da razumemo sledeće stvari: šta Sotona, uz pomoć znanja, želi da podari čoveku? Kojim on putem želi da čoveka povede nadole? (Putem opiranja Bogu.) Da, svakako je to u pitanju – odupreti se Bogu. Možeš, dakle, da vidiš da je to posledica

sticanja znanja – ljudi počinju da se opiru Bogu. Prema tome, koji su Sotonini zlokobni motivi? Nije ti to baš najjasnije, zar ne? Tokom procesa čovekovog sticanja znanja, Sotona koristi najrazličitije metode, bilo tako što ljudima priča priče, što im prosto pruža neko konkretno znanje ili im, pak, dopušta da zadovolje svoje želje i ambicije. Kojim putem Sotona želi da te povede nadole? Ljudi misle da u sticaju znanja nema ničeg lošeg, da je to nešto sasvim prirodno. Da to izrazimo na način da zvuči privlačno – negovati uzvišene ideale ili imati ambicije znači imati neki pokretač, a to bi trebalo da bude ispravan put u životu. Zar ljudi neće živeti slavnije ukoliko mogu da ostvare sopstvene ideale ili da naprave uspešnu karijeru? Radeći to, čovek ne samo da može da oda počast svojim precima, već ima priliku i da ostavi sopstveni trag u istoriji – zar to nije dobra stvar? To je dobra stvar u očima prizemnih ljudi i, što se njih tiče, trebalo bi da to bude ispravno i pozitivno. Da li, međutim, Sotona, sa svojim zlokobnim motivima, ljude na takav put vodi tek onako? Naravno da ne. U stvari, ma koliko da su čovekovi ideali uzvišeni, ma koliko da su njegove želje realne ili ispravne, sve što čovek želi da postigne, sve što čovek traži, neraskidivo je povezano sa dve reči. Te su dve reči vitalno važne za život svake osobe i to su stvari koje Sotona nastoji da usadi u čoveka. Koje su to dve reči? To su „slava“ i „dobitak“. Sotona koristi veoma istančan metod, metod koji je u velikoj meri usaglašen s ljudskim predstavama i koji nije nimalo radikalan, a kojim on ljude navodi da nesvesno prihvate njegov način života i njegova životna pravila, da uspostave životne ciljeve i smer napredovanja u životu, pri čemu oni nesvesno stiču i životne ambicije. Ma koliko se te životne ambicije činile veličanstvenim, one su neraskidivo povezane sa „slavom“ i „dobitkom“. Sve što svaka velika ili slavna osoba – svi ljudi, zapravo – slede u životu odnosi se samo na te dve reči: „slava“ i „dobitak“. Ljudi misle da će, kad steknu slavu i dobitak, te stvari moći da iskoriste da bi uživali u visokom statusu i velikom bogatstvu, te da bi uživali u životu. Misle da su slava i dobitak neka vrsta kapitala koji mogu da iskoriste da bi živeli u stalnoj potrazi za nasladama i u razuzdanom telesnom uživanju. Zarad ove slave i dobitka za kojima toliko žude, ljudi svoje telo, svoj razum, sve što imaju, svoju budućnost i svoju sudbinu, svojevoljnopredaju u ruke Sotoni, premda to čine nesvesno. Oni to rade ne oklevajući ni tren, zauvek nesvesni potrebe da sve što su predali ponovo vrate. Mogu li ljudi, nakon što su na ovaj način našli utočište u Sotoni i postali mu odani, očuvati bilo kakvu kontrolu nad sobom? Sigurno ne. Oni su pod kompletnom i apsolutnom kontrolom Sotone. Potpuno su i apsolutno potonuli u živo blato i nisu u stanju da se sami oslobode. Kad čovek jednom zaglibi u slavu i dobitak, on više ne traži ono što je blistavo, ono što je pravedno, niti teži lepim i dobrim stvarima. To je zato što je zavodljiva moć slave i dobitka nad ljudima prevelika; one postaju nešto za čim su ljudi spremni da tragaju čitavog života, pa i u večnosti bez kraja i konca. Zar ovo nije istina? Neki će reći da sticanje znanja nije ništa drugo do čitanje knjiga ili učenje nečega što čovek još uvek ne zna, kako ne bi kaskao za svojim vremenom ili zaostao za svetom. Znanje se stiče da bi se moglo zaraditi za hleb, za budućnost, ili da bi se mogle zadovoljiti osnovne potrebe. Ima li ikoga ko bi

izdržao deceniju napornog učenja samo da bi zadovoljio osnovne potrebe i rešio pitanje hrane? Ne, nema takvih. Pa zašto onda čovek sve ove godine trpi te muke? Zarad slave i dobitka. Slava i dobitak ih iz daljine zovu i čekaju na njih, a oni veruju da samo sopstvenim trudom, mukom i borbom mogu poći putem koji će ih dovesti do slave i dobitka. Takva osoba ove muke mora istrpeti zarad svog budućeg puta, zarad budućeg uživanja i boljeg života. Pa koje je, zaboga, to znanje – možete li Mi reći? Nisu li to životna pravila i filozofije koje Sotona usađuje u čoveka, poput: „Voli stranku, voli zemlju i voli svoju veru“ ili „Mudar čovek se povinuje okolnostima“? Nisu li to „uzvišeni ideali“ života, koje je čoveku usadio Sotona? Uzmite, na primer, ideje velikih ljudi, integritet slavnih ili hrabri duh herojskih ličnosti, ili pak viteštvo i plemenitost junaka i mačevalaca iz romana o borilačkim veštinama – nisu li sve to načini na koje Sotona usađuje ove ideale? Ljudi su izloženi uticajima ovih ideja iz generacije u generaciju, a pripadnici svake od njih bivaju navedeni da te ideje prihvate. Oni neprekidno vode borbu u potrazi za tim „uzvišenim idealima“, za koje su čak spremni i život da žrtvuju. Ovim pristupom i sredstvima se Sotona koristi da bi uz pomoć znanja iskvario ljude. Nakon što, dakle, Sotona ljude povede ovim putem, jesu li oni u stanju da se pokore Bogu i da Mu se klanjaju? I da li su u stanju da prihvate Božje reči i da tragaju za istinom? Apsolutno ne – zato što ih je Sotona poveo stranputicom. Vratimo se još jednom na znanja, misli i stavove, koje je Sotona usadio ljudima: nalaze li se u njima istine o poslušnosti prema Bogu i obožavanju Boga? Nalaze li se istine o strahu od Boga i o izbegavanju zla? Ima li u njima ikakvih Božjih reči? Da li u njima ima ičega što je povezano s istinom? Nema – te su stvari potpuno odsutne. Možete li biti sigurni da stvari, koje je Sotona usadio u ljude, u sebi ne sadrže istinu? Ne usuđujete se na to – ali, nema veze. Dokle god priznaješ da su „slava“ i „dobitak“ dve ključne reči pomoću kojih Sotona ljude mami na put zla, to je dovoljno.

Da ukratko sumiramo ono o čemu smo do sada razgovarali: šta je to što Sotona koristi da bi čoveka čvrsto držao pod kontrolom? (Slava i dobitak.) Sotona, dakle, pomoću slave i dobitka upravlja čovekovim mislima, sve dok slava i dobitak ne postanu jedino na šta ljudi misle. Oni se bore za slavu i dobitak, muče se zarad slave i dobitka, trpe poniženja zbog slave i dobitka, žrtvuju sve što imaju za slavu i dobitak i svaki će sud ili odluku doneti u cilju sticanja slave i dobitka. Na taj način, Sotona ljude vezuje nevidljivim okovima, a oni nemaju ni snage ni hrabrosti da te okove zbace. Oni nesvesno vuku te okove za sobom i uvek s teškom mukom napreduju dalje. Radi ove slave i dobitka, ljudi se klone Boga, izdaju Ga i bivaju sve rđaviji. Na taj se način, dakle, usred Sotonine slave i dobitka, uništava generacija za generacijom. Ako sada pogledamo Sotonine postupke, nisu li izrazito odvratni njegovi zlokobni motivi? Možda vi danas još uvek ne možete da prozrete Sotonine zlokobne motive zato što smatrate da se ne može živeti bez slave i dobitka. Mislite da ljudi, ako slavu i dobitak ostave iza sebe, neće više moći da vide put pred sobom, da više neće moći da vide svoje ciljeve, da će im budućnost postati mračna, mutna i sumorna. Ali, samo polako – jednog ćete dana svi

priznati da su slava i dobitak svirepi okovi kojim Sotona vezuje čoveka. Kad osvane taj dan, potpuno ćeš se oteti Sotoninoj kontroli i sasvim zbaciti sa sebe okove kojima te Sotona vezuje. Kada dođe vreme i ti poželiš da odbaciš sve ono što je Sotona u tebe usadio, definitivno ćeš raskinuti sa Sotonom istinski se gnušajući svega što ti je doneo. Tek tada će ljudi osetiti istinsku ljubav i čežnju za Bogom.

b. Sotona koristi nauku da bi iskvario čoveka

Pošto smo maločas govorili o tome kako Sotona čoveka kvari znanjem, hajde da sad zajedno popričamo o tome kako Sotona koristi nauku da bi iskvario čoveka. Kao prvo, Sotona koristi ime nauke da bi zadovoljio čovekovu radoznalost, njegovu želju za proučavanjem nauke i istraživanjem tajni. U ime nauke, Sotona zadovoljava čovekove materijalne potrebe i čovekov zahtev za stalnim poboljšanjem kvaliteta života. Pod ovim izgovorom, dakle, Sotona koristi nauku da bi čoveka iskvario. Da li Sotona, koristeći nauku na ovaj način, kvari samo ljudsko razmišljanje ili ljudski um? Šta još od ljudi, događaja i stvari iz našeg okruženja, koje možemo videti i s kojima dolazimo u dodir, Sotona kvari uz pomoć nauke? (Prirodno okruženje.) Tačno. Izgleda da vas je to jako povredilo i da ste duboko pogođeni time. Osim što različitim naučnim otkrićima i zaključcima obmanjuje čoveka, Sotona nauku koristi i kao sredstvo za bezobzirno uništavanje i eksploataciju životne sredine, koju je čoveku Bog podario. On to čini pod izgovorom da će se, ako se čovek bavi naučnim istraživanjima, njegova životna sredina i kvalitet života stalno poboljšavati, te da se svrha naučnog razvoja sastoji u zadovoljenju sve većih svakodnevnih materijalnih potreba ljudi, kao i njihove potrebe za neprestanim unapređenjem kvaliteta života. To je teorijska osnova Sotoninog razvoja nauke. Šta je, međutim, nauka donela ljudskom rodu? Zar naše životno okruženje – kao i životna sredina čitavog čovečanstva – nisu zagađeni? Nije li zaprljan vazduh koji čovek udiše? Zar voda koju pijemo nije zagađena? Je li hrana koju jedemo još uvek organska i prirodna? Većina žitarica i povrća genetski je modifikovana, hranjena veštačkim đubrivom, a neke su varijante i stvorene uz pomoć nauke. Voće i povrće koje jedemo nije više prirodno. Čak ni prirodna jaja nije više lako pronaći, a ona više nemaju negdašnji ukus, jer ih je Sotonina takozvana nauka već obradila. Ako sagledamo širu sliku, čitava atmosfera je uništena i zagađena; planine, jezera, šume, reke, okeani i sve što je nad zemljom i pod zemljom uništeno je takozvanim naučnim dostignućima. Ukratko, celokupno prirodno okruženje, životna sredina koju je čoveku podario Bog, uništena je i upropašćena takozvanom naukom. Mada ima mnogo onih koji su, u smislu traženog kvaliteta života, dobili ono čemu su se oduvek nadali, udovoljivši tako i svojim željama i svom telu, okruženje u kojem čovek živi je u suštini uništeno i upropašćeno raznim naučnim „dostignućima“. Mi sad više nemamo prava da udahnemo ni dašak čistog vazduha. Zar ovo nije tuga čovečanstva? Može li čovek uopšte više govoriti o sreći kad je prinuđen da živi u ovakvom prostoru? Ovaj prostor i životnu sredinu u kojoj čovek živi, Bog je od samog početka stvorio za čoveka. Voda koju ljudi piju, vazduh koji ljudi udišu,

raznovrsna hrana koju ljudi jedu, kao i biljke i sva živa bića, pa čak i planine, jezera i okeani – svaki delić ovog životnog okruženja čoveku je dao Bog; ono je prirodno i odvija se u skladu s prirodnim zakonom koji je Bog zacrtao. Bez nauke, ljudi bi i dalje sledili metode koje im je Bog darovao, mogli bi da uživaju u svemu što je netaknuto i prirodno i bili bi srećni. Sada je, međutim, Sotona sve to uništio i upropastio; čovekov osnovni životni prostor nije više netaknut. Ali niko nije u stanju da prepozna šta je bio uzrok svemu ovome, niti kako je do ovoga došlo, dok sve više ljudi pristupa nauci i shvata je putem ideja koje im je usadio Sotona. Nije li to krajnje gnusno i žalosno? Pošto je sada Sotona zauzeo prostor u kojem ljudi postoje, kao i njihovu životnu sredinu, i iskvario ih do ovakvog stanja, te pošto čovečanstvo nastavlja da se razvija na ovaj način, ima li potrebe da Bog lično uništi ove ljude? Ako ljudi nastave da se razvijaju na ovaj način, u kom smeru će krenuti? (Biće istrebljeni.) Kako će biti istrebljeni? Pored toga što pohlepno tragaju za slavom i dobitkom, ljudi nastavljaju da proučavaju nauku i da se udubljuju u istraživanja, da bi zatim uporno postupali tako da zadovolje sopstvene materijalne potrebe i želje; kakve su onda posledice svega toga po čoveka? Pre svega, ekološka ravnoteža je narušena, a kad se to dogodi, ljudska tela i njihovi unutrašnji organi bivaju ukaljani i oštećeni tim neuravnoteženim okruženjem, a svetom počinju da se šire svakojake zarazne bolesti i pošasti. Nije li tačno da nad ovom sadašnjom situacijom čovek nema kontrolu? Sada, kad ovo razumete, možete li nazreti kako će se sve to završiti po ljudski rod ukoliko on ne bude sledio Boga, već bude uvek sledio Sotonu na ovaj način – koristeći znanje da sebe stalno obogaćuje, koristeći nauku da bez prestanka istražuje budućnost ljudskog života, koristeći ovakve metode da bi nastavio da živi? Ljudski rod će prirodno izumreti: korak po korak, čovečanstvo hrli ka uništenju, ka vlastitom uništenju! Zar to ne znači da ono samo sebe uništava? I zar to nije posledica naučnog napretka? Nauka deluje kao neka vrsta čarobnog napitka koji je Sotona spremio za čoveka, tako da, kad god pokušate da razlučite neke stvari, vi to radite kao kroz maglu; ma koliko da ih pažljivo posmatrate, ne možete jasno da ih vidite i, ma koliko da se trudite, ne možete da ih shvatite. Sotona se, međutim, poziva na nauku da bi ti probudio apetit i, korak po korak, za nos te odvlači u ambis i smrt. Budući da je sve to tako, ljudi će jasno uvideti da je uništenje čoveka zapravo skovano Sotoninom rukom – da je Sotona kolovođa. Zar nije tako? (Da, tako je.) Ovo je drugi način na koji Sotona kvari ljudski rod.

c. Sotona koristi tradicionalnu kulturu da bi iskvario čoveka

Tradicionalna kultura je treći način na koji Sotona kvari ljude. Između tradicionalne kulture i sujeverja ima mnogo sličnosti, ali se tradicionalna kultura razlikuje po tome što obuhvata određene priče, aluzije i izvore. Sotona je skovao i izmislio mnoge narodne priče, kao i priče koje se pojavljuju u istorijskim knjigama, koje u ljudima stvaraju snažne utiske o likovima iz tradicionalne kulture ili praznih verovanja. Primera radi, u Kini postoje priče: „Morem plovi osam besmrtnika“, „Putovanje na Zapad“, Car od žada, „Pobeda

Neže nad kraljem zmajeva“ i „Ustoličenje bogova“. Zar sve to nije pustilo duboke korene u umovima ljudi? Čak i ako neki od vas ne znaju sve pojedinosti, okvirno ipak znaš te priče, a upravo taj opšti sadržaj je ono što ti se lepi za srce i um, tako da ne možeš da ih zaboraviš. To su razne ideje ili legende koje je Sotona još davno pripremio za čoveka, a koje su se pronosile u različitim periodima. Ove stvari neposredno štete ljudskim dušama, nagrizaju ih i na ljude bacaju višestruke čini. To znači da, kad jednom prihvatiš takvu tradicionalnu kulturu, priče ili praznoverice, kad ti se one jednom ukorene u umu i zaglave u srcu, isto je kao da si začaran – bivaš upleten u ove zamke kulture i padaš pod uticaj ovih ideja i tradicionalnih priča. One utiču na tvoj život, na tvoj pogled na svet i način na koji sudiš o stvarima. Štaviše, one utiču na tvoje traganje za istinitim životnim putem: ovo je zaista zlobna vradžbina. Ma koliko da se trudiš, ne možeš ih se otresti; režeš ih, ali ih ne možeš odseći; tučeš po njima, ali ih ne možeš potući. Uz to, nakon što ljudi nesvesno podlegnu ovoj vradžbini, oni isto tako nesvesno počinju da obožavaju Sotonu, negujući njegov lik u svojim srcima. Drugim rečima, oni postavljaju Sotonu za svog idola, predmet obožavanja na koji će se ugledati, a idu čak tako daleko da ga smatraju Bogom. Ove stvari nesvesno prodiru u srca ljudi, odakle upravljaju njihovim rečima i postupcima. Osim toga, iako ti ove priče i legende isprva smatraš lažnim, kasnije nesvesno priznaješ da one postoje, praviš od njih stvarne slike i pretvaraš ih u stvarne, postojeće objekte. Usled sopstvene nepažnje, ti podsvesno primaš te ideje i počinješ da veruješ u postojanje tih stvari. Ti, takođe, u svoj dom i u svoje srce podsvesno primaš đavole, Sotonu i idole – ovo je zaista vradžbina. Imaju li ove reči ikakvog odjeka u vama? (Da.) Ima li među vama onih koji su palili tamjan i obožavali Budu? (Ima.) Koja je, dakle, bila svrha paljenja tamjana i obožavanja Bude? (Molitva za mir.) Ako sada o tome razmislite, nije li apsurdno moliti se Sotoni za mir? Da li Sotona donosi mir? (Ne.) Zar ne vidite kolike ste neznalice bili tada? Takvo ponašanje je apsurdno, neuko i naivno, zar ne? Sotona razmišlja samo o tome kako da te iskvari. Sotona ti ni na koji način ne može podariti mir, već samo privremeni predah. Ali, da bi mogao da dobiješ taj predah, najpre moraš da položiš zakletvu, a ako prekršiš obećanje ili zakletvu datu Sotoni, videćeš na kakve će te muke staviti. Time što te navodi da mu se zakuneš, on zapravo želi da te kontroliše. Kad ste se molili za mir, jeste li postigli mir? (Ne.) Ne samo da niste postigli mir, već su vaši napori doneli nesreću i beskrajne katastrofe – jedno zaista bezgranično more gorčine. Mir ne potpada pod Sotoninu vlast, i to je sva istina. To je posledica koju su feudalno sujeverje i tradicionalna kultura doneli čovečanstvu.

d. Sotona koristi društvene trendove da bi iskvario čoveka

Poslednji način na koji Sotona kvari i kontroliše čoveka ostvaruje se kroz društvene trendove. Društvenim trendovima obuhvaćeni su mnogi aspekti, uključujući različite oblasti poput obožavanja slavnih i velikih ličnosti, idola iz sveta muzike i filma, obožavanja poznatih ličnosti, onlajn igrice i tome slično – sve to spada u društvene trendove i nema potrebe da se ovde podrobnije bavimo time. Govorićemo samo o

idejama koje društveni trendovi rađaju u ljudima, o načinu na koji oni utiču na ponašanje ljudi u svetu, te o životnim ciljevima i pogledima na svet koji su posledica tih društvenih trendova. Ovo je veoma važno; društvenim trendovima mogu da se kontrolišu misli i stavovi ljudi i da se utiče na njih. Ovi se trendovi rađaju jedan za drugim i svi u sebi nose rđav uticaj kojim se čovečanstvo neprestano unižava, usled čega ljudi gube savest, ljudskost i razum, a njihov moral i karakter nastavljaju da slabe do te mere da čak možemo reći kako danas većina ljudi više ne poseduje ni integritet, ni humanost, ni trunku savesti, a kamoli razuma. Dakle, koji su to društveni trendovi? To su trendovi koje ne možeš golim okom da vidiš. Kad neki novi trend zapljusne svet, moguće je da se na kresti tog talasa nalazi tek mali broj ljudi, koji taj novi trend uspostavljaju. Oni počinju da rade nešto novo, a zatim prihvataju neku ideju ili neko gledište. Većina ljudi će, međutim, neprekidno i bez svog znanja, biti izložena toj zaraznoj, privlačnoj i asimilujućoj sili novog trenda, sve dok ga svi nehotice i nesvesno ne prihvate, dok ne urone u njega i ne prepuste se njegovoj kontroli. Jedan za drugim, ovakvi trendovi dovode do toga da ljudi, koji nisu zdravog tela i duha, koji ne znaju šta je istina i ne mogu da razlikuju pozitivno od negativnog, rado prihvataju ove trendove, kao i životne poglede i vrednosti koji potiču od Sotone. Oni prihvataju ono što im Sotona govori o tome kako da pristupe životu i prihvataju način života koji im Sotona „daruje“, a da pri tom nemaju ni snage ni sposobnosti, a još manje svesti, da se tome odupru. Kako, dakle, prepoznati takve trendove? Odabrao sam jednostavan primer koji ćete postepeno moći da razumete. Primera radi, u prošlosti su ljudi svoj posao obavljali tako da niko ne bude prevaren; prodavali su neku stvar po istoj ceni, bez obzira na to ko ju je kupovao. Zar se time nije prenosila jedna komponenta dobre savesti i ljudskosti? Očigledno je da je, u vreme dok su ljudi ovako dobronamerno vodili svoje poslove, u svetu još bilo neke savesti i neke ljudskosti. Međutim, usled čovekove sve veće potražnje za novcem, ljudi su nesvesno počeli sve više da vole novac, dobitak i uživanje. Zar ljudi ne daju prednost novcu više nego što su to činili ranije? Kad ljudi na novac gledaju kao na nešto veoma važno, oni nesvesno počinju da svom ugledu, svojoj reputaciji, svom dobrom imenu i svom integritetu pridaju sve manje važnosti, zar ne? Kad počneš da se baviš biznisom, vidiš kako se drugi bogate varajući ljude. Iako je takav novac stečen nezakonito, oni su sve bogatiji i bogatiji. Ljutiš se kad vidiš u čemu sve uživaju njihove porodice: „Bavimo se istim poslom, a oni su se obogatili. Zašto ja ne mogu da zaradim puno para? Ne mogu više to da podnesem – moram naći način da zaradim više keša.“ Nakon toga, razmišljaš jedino o tome kako da stvoriš sebi bogatstvo. Kad jednom odustaneš od verovanja da „novac treba sticati savesno, ne obmanjujući nikoga“, tvoj način razmišljanja, kao i načela na kojima se tvoji postupci zasnivaju, počinju postepeno da se menjaju, vođeni tvojim ličnim interesima. Kad nekog varaš po prvi put, osećaš grižu savesti, a srce ti govori: „Kad bude gotovo, biće ovo poslednji put da sam nekoga prevario. Stalno varanje ljudi će mi se osvetiti!“ U tome je uloga čovekove savesti – da te natera da se ustručavaš i da počne da te grize, tako da se osetiš neprirodno kad nekoga prevariš. Ali, nakon što

si nekoga uspešno prevario, ti vidiš da sad imaš više novca nego pre i uviđaš kako ovaj metod može biti veoma koristan za tebe. Uprkos tupom bolu u srcu, ipak si spreman da samom sebi čestitaš na uspehu i donekle si zadovoljan sobom. Po prvi put, ti odobravaš sopstveno ponašanje, odobravaš svoje metode obmane. Kad se čovek jedanput zarazi ovakvom prevarom, to je isto kao kad se neko oproba u kockanju i zatim postane kockar. U svom neznanju, ti odobravaš sopstveno prevarantsko ponašanje i prihvataš ga. U svom neznanju, ti na varanje gledaš kao na legitimno komercijalno ponašanje i najkorisnije sredstvo za tvoj opstanak i tvoju dobrobit; smatraš da ćeš na ovaj način moći na brzinu da zgrneš bogatstvo. Ovo je čitav jedan proces: u početku, ljudi takvo ponašanje ne mogu da prihvate i gledaju s visine na takvo ponašanje i praksu. Zatim počinju i sami da eksperimentišu sa ovim ponašanjem, isprobavajući ga na svoj način, a njihovo srce počinje postepeno da se transformiše. Koje je vrste ta transformacija? To je odobravanje i priznavanje ovog trenda, ove ideje koja ti je usađena putem društvenog trenda. Ne shvatajući to, ti osećaš da si loše prošao ukoliko nisi prevario ljude s kojima posluješ; ako ne varaš ljude, čini ti se kao da si nešto izgubio. I tako, ovo varanje nesvesno postaje sama tvoja duša, tvoja kičma i nezaobilazni način ponašanja koji predstavlja načelo tvog života. Kada čovek prihvati ovakvo ponašanje i ovakvo razmišljanje, zar to ne dovodi do promene u njegovom srcu? Kad ti se srce promenilo, da li se promenio i tvoj integritet? Da li se tvoja ljudskost promenila? Da li ti se promenila savest? Čitavo tvoje biće se promenilo, od tvog srca do tvojih misli, iznutra ka spolja, i to je kvalitativna promena. Ova promena te sve više udaljava od Boga i sve se prisnije povezuješ sa Sotonom; postaješ sve sličniji Sotoni, što dovodi do toga da te Sotonina iskvarenost pretvara u demona.

Kada posmatrate ove društvene trendove, da li biste rekli da oni imaju veliki uticaj na ljude? Deluju li oni veoma štetno na ljude? Oni zaista veoma štetno deluju na ljude. Koje aspekte čoveka Sotona kvari koristeći svaki od ovih trendova? Sotona uglavnom kvari čovekovu savest, razum, ljudskost, moral i poglede na život. A zar i ovi društveni trendovi postepeno ne degradiraju i ne kvare ljude? Ove društvene trendove Sotona koristi da bi ljude, korak po korak, namamio u đavolje gnezdo, tako da oni koji su zahvaćeni društvenim trendovima nesvesno zagovaraju novac i materijalne želje, zlobu i nasilje. Kad ove stvari jednom prodru u čovekovo srce, u šta se onda čovek pretvara? Čovek postaje đavo, Sotona! Zašto? Zato što je pitanje kakva psihološka sklonost postoji u čovekovom srcu? Čega se čovek boji? Čovek počinje da uživa u zlobi i nasilju, ne pokazujući ljubav prema lepoti ili dobroti, a još manje prema miru. Ljudi nisu voljni da žive jednostavnim životom normalnog ljudskog bića, već bi radije da uživaju u visokom statusu i ogromnom bogatstvu, da se prepuste telesnom uživanju, ne štedeći napor da udovolje svom telu, bez ikakvih ograničenja, bez spona koje bi ih obuzdavale; drugim rečima, oni bi da rade šta im se prohte. Kad se, dakle, do kraja zaroni u ovakve trendove, može li ti znanje koje si stekao pomoći da se oslobodiš? Može li ti razumevanje tradicionalne kulture i sujeverja pomoći da pobegneš iz ove strašne nevolje? Mogu li

tradicionalni moral i čoveku dobro poznate ceremonije pomoći ljudima da budu uzdržani? Uzmite, na primer, „Analekte“ ili „Tao Te Đing“. Mogu li one ljudima pomoći da se izvuku iz živog blata ovih rđavih trendova? Apsolutno ne. Tako čovek postaje sve rđaviji, nadmeniji, sve uobraženiji, sve sebičniji i zlonamerniji. Među ljudima više nema nikakve naklonosti, nema više ljubavi među članovima porodice, nema razumevanja među rođacima i prijateljima; međuljudske odnose sve više odlikuje nasilje. Svi do jednog, ljudi posežu za nasilnim metodama da bi živeli među svojim bližnjima; oni nasilno grabe svoj hleb nasušni; osvajaju pozicije i stiču profit koristeći nasilje, te uz pomoć nasilja i zla čine šta im je volja. Zar nije užasan ovaj ljudski rod? Itekako je užasan: ne samo što su Boga razapeli na krst, već bi da pokolju i sve koji Ga slede – jer, čovek je isuviše zloban. Pošto ste saslušali sve ovo o čemu sam upravo govorio, ne mislite li da je zastrašujuće živeti u ovoj sredini, na ovom svetu i među ovakvim ljudima, gde Sotona kvari ljudski rod? (Da.) Jeste li, onda, ikad osetili da zaslužujete žaljenje? Mora da to i sada bar malo osećate, zar ne? (Ja osećam.) Po vašem glasu bih rekao da u sebi mislite: „Sotona čoveka može da iskvari na mnogo različitih načina. On koristi svaku priliku i prati nas kud god da krenemo. Može li čovek još uvek da bude spasen?“ Može li čovek još uvek da bude spasen? Može li čovek da spase sâm sebe? (Ne.) Može li Car od žada da spase čoveka? Može li da ga spase Konfučije? Može li čoveka da spase Guanjin Bodisatva? (Ne.) Ko onda može da spase čoveka? (Bog.) U srcima nekih ljudi, međutim, javiće se pitanja poput: „Sotona nam štetu nanosi tako žestoko, s takvom ludačkom pomamom, da smo sasvim izgubili nadu u život i samopouzdanje neophodno za život. Svi živimo usred iskvarenosti, ljudi se, svi do jednog, ionako opiru Bogu, a sada su nam još i srca potonula do samog dna. Gde je, dakle, Bog, dok nas Sotona kvari? Šta radi Bog? Šta god da Bog čini za nas, mi to nikad ne osećamo!“ Neki ljudi se neizbežno osećaju utučeno i donekle obeshrabreno. Vi to veoma snažno osećate, jer je sve što sam dosad govorio, ljudima trebalo da omogući da polako shvate, da sve jače osete beznađe, da se sve više osete napuštenim od Boga. Ali, ne brinite. Tema našeg današnjeg zajedništva, „Sotonino zlo“, zapravo nije naša prava tema. Međutim, da bismo govorili o suštini Božje svetosti, mi najpre moramo da popričamo o tome kako Sotona kvari čoveka i o Sotoninom zlu, da bi ljudima bilo jasnije u kakvom se stanju čovek sada nalazi. Jedan od ciljeva razgovora o tome jeste da se ljudima omogući da spoznaju Sotonino zlo, a drugi je da im se omogući da dublje shvate šta je istinska svetost.

Nisam li o stvarima o kojima smo upravo razgovarali sada govorio detaljnije nego prošli put? Da li ih sada malo dublje razumete? (Da.) Znam da sad mnogi od Mene očekuju da kažem šta je tačno Božja svetost, ali ću, govoreći o Božjoj svetosti, najpre govoriti o delima koja Bog čini. Svi treba pažljivo da slušate. Kasnije ću vas pitati šta je tačno Božja svetost. Neću vam to direktno kazati, nego ću vas pustiti da sami pokušate to da shvatite; daću vam priliku da dođete do odgovora. Šta mislite o tom metodu? (Dobro zvuči.) Onda pažljivo slušajte šta ću vam reći.

Razumevanje Božje svetosti kroz ono što On čini čoveku

Kad god Sotona krene da kvari ljude ili da im razuzdano nanosi štetu, Bog ne sedi skrštenih ruku, ne zanemaruje, niti se pravi da ne vidi šta se dešava s Njegovim izabranicima. Bog savršeno jasno razume sve što Sotona čini. Ma šta da Sotona radi, ma koji trend da pokreće, Bog zna sve što Sotona pokušava da uradi i Bog ne napušta one koje je izabrao. Umesto toga, nimalo ne privlačeći pažnju – potajno i u tišini – Bog preduzima sve što je neophodno. Kad Bog počne da radi na nekome, kad nekog izabere, On tu vest nikom ne saopštava, niti je objavljuje Sotoni, a kamoli da pravi nekakav veličanstveni gest. On samo veoma tiho, veoma prirodno, radi ono što je neophodno. On najpre bira porodicu za tebe; tvoje porodično poreklo, tvoje roditelje, tvoje pretke – o svemu tome Bog unapred odlučuje. Drugim rečima, Bog ove odluke ne donosi naprečac, već je to delo odavno započeo. Pošto odabere porodicu za tebe, Bog bira datum tvog rođenja. Zatim, Bog posmatra kako se rađaš i kako plačući dolaziš na ovaj svet. On posmatra tvoje rođenje, sluša te kako izgovaraš prve reči, gleda kako se spotičeš i praviš prve korake dok učiš da hodaš. Napraviš prvo jedan korak, pa onda drugi – i sada već možeš da trčiš, skačeš, možeš da pričaš i da izražavaš svoja osećanja… Kako ljudi odrastaju, Sotona pogledom upire u svakog od njih, kao tigar koji bira svoj plen. Ali Bog, u vršenju Svog dela, nikad nije podvrgnut bilo kakvim ograničenjima koja potiču ljudi, događaja ili stvari, prostora ili vremena; On radi ono što treba i što mora da uradi. U procesu odrastanja se možeš susretati s mnogim stvarima koje ti nisu po volji, poput bolesti i frustracija. Ali, dok ideš ovim putem, tvoj život i tvoja budućnost pod strogim su Božjim staranjem. Bog ti daje istinski zalog za ceo život, jer On je tu, tik pored tebe, čuva te i brine o tebi. Dok rasteš, ti nisi ni svestan svega toga. Polako počinješ da stupaš u kontakt s novim stvarima i da spoznaješ ovaj svet i ovaj ljudski rod. Sve je za tebe sveže i novo. Ima nekih stvari koje uživaš da radiš. Živiš unutar sopstvene ljudskosti, unutar sopstvenog prostora i ne opažaš ama baš ništa u vezi s postojanjem Boga. Bog te, međutim, posmatra na svakom koraku tvog odrastanja i pomno prati svaki tvoj iskorak napred. Čak i dok stičeš znanja ili proučavaš nauku, Bog se nikada ni za korak ne udaljava od tebe. Baš kao i ostali ljudi, dok upoznaješ svet i upuštaš se u odnos sa njim, ti si takođe uspostavio sopstvene ideale, imaš svoje hobije, svoja interesovanja, a neguješ i uzvišene ambicije. Neretko razmišljaš o svojoj budućnosti i često, u grubim crtama, skiciraš kako bi tvoja budućnost trebalo da izgleda. Ali, ma šta da se na tom putu dešava, Bog sve to jasno vidi. Možda si ti i zaboravio sopstvenu prošlost, ali, što se Boga tiče, ne postoji niko ko te može razumeti bolje od Njega. Ti pod Božjom prismotrom živiš, rasteš i sazrevaš. Tokom ovog perioda, najvažniji Božji zadatak jeste nešto što niko nikad ne primećuje, nešto što niko ne zna. Bog zacelo o tome nikom ne govori. Koja je, dakle, ta najvažnija stvar? Može se reći da je to garancija da će Bog spasti neku osobu. Ovo znači da, ukoliko Bog želi da spase tu osobu, On to mora i učiniti. Ovo je zadatak od vitalne važnosti, kako za čoveka tako i za Boga. Znate li šta je to?

Pošto izgleda da nemate nikakav osećaj, niti bilo kakav pojam o tome, reći ću vam. Od trenutka kad si se rodio, pa sve do sad, Bog je mnogo toga uradio na tebi, ali ti On ne daje iscrpan izveštaj o svemu što je učinio. Bog ti nije dozvolio da to saznaš, niti ti je o tome išta kazao. Za ljudski rod je, međutim, važno sve što On čini. Što se Boga tiče, to je nešto što On mora da obavi. U srcu Njegovom ima nečeg važnog što On treba da uradi, a što daleko prevazilazi svaku od ovih stvari. Naime, od trenutka kad se čovek rodi pa do današnjeg dana, Bog mora da garantuje njegovu bezbednost. Kada čujete ove reči, možda će vam se činiti da ih ne razumete u potpunosti. Možda ćete upitati: „Zar je ta bezbednost toliko važna?“ Šta je, dakle, doslovno značenje „bezbednosti“? Možda vi tu reč tumačite kao mir, a možda ona za vas znači to da nikad ne doživite nikakvu katastrofu ili nesreću, da dobro živite, da živite normalnim životom. Ali, u svom srcu morate znati da to nije baš tako jednostavno. Šta, dakle, tačno znači ovo o čemu vam govorim, a što Bog mora da obavi? Šta bezbednost znači Bogu? Je li to zaista garancija „bezbednosti“, u njenom normalnom značenju? Ne. Šta je onda to što Bog čini? Ova „bezbednost“ znači da te Sotona neće proždrati. Je li to važno? Da te Sotona ne proždere – tiče li se to tvoje bezbednosti ili ne? Da, to se tiče tvoje lične bezbednosti i nema ničeg važnijeg od toga. Kada te Sotona proždere, tvoja duša i telo tvoje više ne pripadaju Bogu. Bog te više neće spasavati. Bog napušta one duše i one ljude koje je Sotona proždrao. Stoga kažem da je najvažnija stvar koju Bog mora da uradi to da garantuje tvoju bezbednost, da garantuje da te Sotona neće proždrati. Ovo je veoma važno, zar ne? Zašto onda ne možete da odgovorite? Izgleda da niste u stanju da osetite ogromnu dobrotu Božju!

Osim što ljudima garantuje bezbednost, što im garantuje da ih Sotona neće proždrati, Bog čini još mnogo više od toga. On takođe obavlja veliki deo pripremnih radova pre nego što nekoga odabere i spase. Kao prvo, Bog vrši detaljne pripreme u pogledu toga kakav ćeš karakter imati, u kakvoj ćeš se porodici roditi, ko će ti biti roditelji, koliko ćeš braće i sestara imati, kao i kakva će biti situacija, ekonomsko stanje i uslovi za život u porodici u kojoj si rođen. Znate li u kakvim se porodicama rađa većina pripadnika Božjeg izabranog naroda? Da li su to ugledne porodice? Ne možemo sa sigurnošću reći da niko od njih nije rođen u uglednoj porodici. Možda ih ima, ali njih je veoma malo. Da li se oni rađaju u izuzetno bogatim porodicama, u porodicama milijardera ili multimilionera? Ne, oni se gotovo nikad ne rađaju u takvim porodicama. Pa, kakve su onda te porodice koje Bog uređuje za većinu ovih ljudi? (Obične porodice.) Koje se, dakle, porodice mogu smatrati „običnim porodicama“? Tu spadaju radničke porodice – to jest, porodice koje žive od plata svojih članova, porodice koje sebi mogu da priušte osnovne potrepštine i koje nisu suviše imućne; tu takođe spadaju i zemljoradničke porodice. Poljoprivrednici se prehranjuju sadnjom useva, imaju žito za jelo, nisu ni goli ni bosi, ne gladuju, niti se smrzavaju. Tu su, zatim, porodice koje se bave sitnim biznisom, kao i porodice u kojima su roditelji intelektualci, a koje se takođe mogu ubrojati u obične porodice. Tu su, takođe, i roditelji koji se bave kancelarijskim

poslovima, kao i niži državni službenici, za koje se isto tako ne može reći da pripadaju uglednim porodicama. Većina se, dakle, rađa u običnim porodicama i sve to Bog uređuje. To, pre svega, znači da ovo okruženje u kojem živiš nije neka dobrostojeća porodica kakvu ljudi možda zamišljaju, da je ovo porodica koju je za tebe odabrao Bog, te da će većina ljudi živeti u okvirima jedne ovakve porodice. A šta je s društvenim statusom? Većina roditelja je prosečnog imovinskog stanja, bez visokog društvenog statusa – dovoljno im je samo da imaju posao. Ima li među njima guvernera? Ili predsednika država? Nema, je l' da? To, u najbolju ruku, mogu biti menadžeri manjih firmi ili vlasnici malih preduzeća. Njihov društveni status je osrednji, a imovinsko stanje prosečno. Još jedan od činilaca je životno okruženje porodice. Pre svega, među ovim porodicama nema roditelja koji bi svoju decu otvoreno usmeravali da krenu putem vračanja i gatanja; veoma je malo onih koji se bave takvim stvarima. Većina roditelja je sasvim normalna. Bog istovremeno odabira ljude i uređuje im ovakvo okruženje, što je veoma korisno za Njegovo delo ljudskog spasenja. Posmatrano spolja, čini se da Bog za čoveka nije učinio ništa naročito dalekosežno; On samo tiho i u potaji nastavlja da radi sve što inače radi, smerno i u tišini. Ali, u stvari, sve što Bog čini ima za cilj da postavi temelj tvog spasenja, da pripremi put kojim ćeš ići napred, kao i sve neophodne uslove za tvoje spasenje. Bog, zatim, svaku osobu u tačno određeno vreme ponovo dovede ispred Sebe: upravo tada, ti čuješ Božji glas; upravo tada, dolaziš pred Njega. Do tog vremena, neki su već i sami postali roditelji, dok su drugi još uvek nečija deca. Drugim rečima, neki su se venčali i dobili decu, dok su drugi i dalje sami i još nisu osnovali sopstvene porodice. Međutim, bez obzira na tvoju situaciju, Bog je već odredio vreme u koje ćeš ti biti izabran i u koje će Njegovo jevanđelje i Njegove reči stići do tebe. Bog je uredio okolnosti, izabrao određenu osobu ili određeni kontekst kroz koji će jevanđelje biti preneto na tebe, kako bi ti mogao da čuješ Božje reči. Bog je za tebe već pripremio sve neophodne uslove. Na taj način, čovek, iako nije ni svestan da se to dešava, dolazi pred Njega i vraća se Božjoj porodici. Čovek takođe nesvesno sledi Boga i ulazi u svaki korak Njegovog dela, čime ulazi i u svaki korak Božjeg načina rada koji je On pripremio za čoveka. Koje načine Bog koristi u tom trenutku, dok obavlja stvari za čoveka? Kao prvo, to je, u najmanju ruku, nega i zaštita koju čovek uživa. Osim toga, Bog postavlja razne ljude, događaje i stvari da bi kroz njih čovek mogao da sagleda Njegovo postojanje i Njegova dela. Neki ljudi, na primer, veruju u Boga zato što je neko u njihovoj porodici bolestan. Kada im drugi propovedaju jevanđelje, oni počinju da veruju u Boga, a ta vera u Boga rađa se upravo zbog ove situacije. A ko je uredio ovu situaciju? (Bog.) Postoje porodice u kojima su, zbog ove bolesti, svi vernici, dok u nekim drugim samo po nekoliko ljudi u porodici veruje. Iako se, spolja gledano, može činiti da je neko u tvojoj porodici bolestan, to je zapravo uslov koji ti je dodeljen da bi mogao da dođeš pred Boga – ovo je Božja dobrota. Pošto ima ljudi kojima je porodični život težak i koji ne mogu da sebi pronađu mir, prilika se može ukazati sasvim slučajno – neko im preda jevanđelje i kaže: „Veruj u Gospoda Isusa i imaćeš mir." Tako oni, potpuno nesvesno, počinju da veruju u

Boga pod veoma prirodnim okolnostima – zar i to, onda, nije jedna vrsta stanja? I da li je činjenica da njihova porodica nije u miru, zapravo blagodat koju im je Bog podario? Ima i onih koji u Boga veruju iz drugih razloga. Postoje različiti razlozi i različiti načini verovanja, ali, bez obzira koji te je razlog naveo da veruješ u Boga, sve to zapravo On uređuje i usmerava. U početku, Bog primenjuje različite načine da bi odabrao tebe i da bi te uveo u Svoju porodicu. Ovo je blagodat koju Bog daruje baš svakoj osobi.

U sadašnjoj etapi Božjeg dela u ovim, poslednjim danima, On čoveka više ne daruje samo blagodatima i blagoslovima kao pre, niti ga nagovara da ide napred. Šta je čovek, tokom ove etape dela, uspeo da vidi iz svih aspekata Božjeg dela koje je iskusio? Čovek je video Božju ljubav i Božji sud i grdnju. Tokom ovog vremenskog perioda, Bog snabdeva, podržava, prosvetljuje i usmerava čoveka, tako da čovek postepeno spoznaje Njegove namere, spoznaje reči koje On izgovara i istinu koju daruje čoveku. Kad je čovek slab i potišten, kad nema kome da se obrati, Bog će ga Svojim rečima utešiti, posavetovati i ohrabriti, tako da čovek sitnog rasta može postepeno da jača, da se uzdiže u pozitivnosti i da postane voljan da sarađuje s Bogom. Ali, kad je čovek neposlušan prema Bogu ili Mu se opire, ili kad čovek otkrije svoju iskvarenost, Bog neće pokazati milost u prekorevanju i dovođenju čoveka u red. Bog će, međutim, pokazati toleranciju i strpljenje prema ljudskoj gluposti, neznanju, slabosti i nezrelosti. Na taj način, kroz sav posao koji Bog obavlja radi njega, čovek postepeno sazreva, raste i spoznaje Božje namere, spoznaje određene istine, spoznaje šta je pozitivno, a šta negativno, šta je zlo i šta je mrak. Pristup koji Bog koristi ne sastoji se uvek u prekorevanju i dovođenju čoveka u red, ali ni samo u pokazivanju tolerancije i strpljenja. Umesto toga, On sve ljude, u njihovim različitim fazama i u skladu s njihovim različitim rastom i kovom, na različite načine snabdeva. On za čoveka čini mnogo stvari, uz veliku cenu; mada čovek o tim stvarima i njihovoj ceni ništa ne primećuje, u praksi se sve što On čini zaista sprovodi na svakoj osobi. Božja ljubav je praktična: zahvaljujući blagodati Božjoj, čovek izbegava jednu katastrofu za drugom, dok Bog uporno pokazuje toleranciju prema čovekovim slabostima. Božji sud i grdnja omogućavaju ljudima da postepeno upoznaju iskvarenost i sotonsku suštinu čovečanstva. Ono što Bog ljudima pruža, Njegovo prosvetljenje i usmeravanje, omogućavaju čoveku da sve bolje spozna suštinu istine i ono što je ljudima potrebno, kojim putem ljudi treba da idu, zbog čega ljudi žive, koja je vrednost i smisao njihovih života i kako da se kreću putem koji je pred njima. Sve ove stvari koje Bog čini neodvojive su od Njegove jedine prvobitne svrhe. Koja je to, dakle, svrha? Zašto Bog koristi ove metode da bi Svoje delo obavio na čoveku? Kakav rezultat On želi da postigne? Drugim rečima, šta On želi da vidi u čoveku? Šta On od čoveka želi da dobije? Ono što Bog želi da vidi jeste da se čovekovo srce može ponovo oživeti. Pomoću ovih metoda, koje Bog koristi za rad na čoveku, On neprekidno nastoji da probudi srce čovekovo, da probudi njegov duh, da mu omogući da shvati odakle čovek potiče, ko ga usmerava, podržava i snabdeva, i ko mu je dozvolio da živi do današnjih dana; posredstvom ovih metoda, On čoveku omogućava da shvati ko je Stvoritelj, kome

treba da se klanja, kakvim putem treba da ide i na koji način treba da stupi pred Boga; njihovim posredstvom, čovekovo srce postepeno oživljava, te tako čovek spoznaje Božje srce, razume Božje srce i shvata veliku brigu i zamisao na kojima se zasniva Njegovo delo čovekovog spasenja. Kad čovekovo srce oživi, on više ne želi da živi sa svojom izopačenom, iskvarenom naravi, već želi da traga za istinom kako bi udovoljio Bogu. Kad se čovekovo srce probudi, on je tada u stanju da se potpuno otrgne od Sotone. Sotona mu više neće nanositi zlo, neće ga više kontrolisati, niti zavaravati. Umesto toga, čovek može proaktivno da sarađuje u Božjem radu i u Njegovim rečima kako bi udovoljio Božjem srcu, dostižući tako bogobojažljivost i kloneći se zla. Ovo je prvobitna svrha Božjeg dela.

Iz razgovora o Sotoninom zlu koji smo upravo vodili, svakome se čini da čovek živi usred velike tuge i da je život čovekov opterećen zlom srećom. Ali, kako se osećate sada, kad govorim o svetosti Božjoj i o delu koje On obavlja na čoveku? (Veoma srećno.) Sad možemo da vidimo da je sve što Bog čini, sve što On mukotrpno uređuje za čoveka, besprekorno. Sve što Bog čini je nepogrešivo, što znači da je Njegovo delo besprekorno, da nema potrebe ni za čijim ispravkama, savetima, niti izmenama. Sve što Bog čini za svakog pojedinca van svake je sumnje; On svakoga vodi za ruku, u svakom trenutku pazi na tebe i nikada te ni za tren nije napustio. Pošto ljudi odrastaju u ovakvom okruženju i sa ovakvim poreklom, možemo li reći da ljudi zapravo odrastaju na Božjem dlanu? (Da.) Da li još uvek imate osećaj gubitka? Da li se iko još oseća potišteno? Da li se nekome čini da je Bog napustio ljudski rod? (Ne.) Pa, šta je tačno onda Bog uradio? (Motrio je na ljudski rod.) U sve što čini, Bog nesumnjivo ulaže veliko razmišljanje i brigu. Štaviše, On je Svoje delo oduvek obavljao bezuslovno. On nikada nije od vas zahtevao da znate cenu koju On za vas plaća, kako bi vas naveo da osetite duboku zahvalnost prema Njemu. Da li je Bog ikada to zahtevao od vas? (Nije.) U dugom toku ljudskog života, skoro svako se susreo sa mnogim opasnim situacijama i suočio s mnogim iskušenjima. To je zato što Sotona stoji kraj tebe i što su njegove oči stalno uprte u tebe. Kada te zadesi katastrofa, Sotona uživa u tome; kad te spopadnu nesreće, kad ti ništa ne ide kako treba, kad se zapleteš u Sotoninu mrežu – u svemu tome, Sotona neizmerno uživa. A što se tiče onoga što Bog čini, On te u svakom trenutku štiti, odvlačeći te od nesreće za nesrećom i od katastrofe za katastrofom. Zato kažem da se sve što čovek ima – mir i radost, blagoslovi i lična bezbednost – zapravo nalazi pod Božjom kontrolom; On usmerava i odlučuje o sudbini svakog pojedinca. Da li, međutim, Bog ima preuveličanu predstavu o Svom položaju, kao što neki kažu? Da li Bog tebi izjavljuje: „Ja sam najveći od svih. Ja sam taj koji preuzima odgovornost za vas. Morate Me moliti za milost, a neposlušnost će biti kažnjena smrću“? Da li je Bog ikada ovako zapretio čovečanstvu? (Nije.) Da li je On ikada rekao: „Pošto su ljudi iskvareni, nije ni važno kako se ponašam prema njima i mogu da ih tretiram kako Mi se prohte; ne moram za njih da pravim nikakva solidna uređenja“? Da li Bog ovako razmišlja? Da li je Bog ikada ovako postupao? (Nije.) Naprotiv, Bog se prema svakoj osobi ponaša ozbiljno i odgovorno. On

se čak prema tebi ponaša odgovornije od tebe samog. Zar nije tako? Bog ne priča besmislice, ne razmeće se Svojim uzvišenim položajem, niti lakomisleno obmanjuje ljude. Umesto toga, On pošteno i ćutke radi stvari koje On Sâm mora da obavi. Te stvari čoveku donose blagoslove, mir i radost. One čoveka mirno i srećno dovode pred lice Boga i u Njegovu porodicu; čovek tada živi pred Bogom i spasenje Božje prihvata normalnim razumom i razmišljanjem. Da li je Bog, dakle, prema čoveku ikada bio dvoličan u Svom delu? Je li ikada bio lažno ljubazan, tako što bi čoveka zavarao s nekoliko lepih reči, a zatim mu okrenuo leđa? (Ne.) Je li Bog ikad rekao jedno, a zatim uradio nešto drugo? Da li je Bog ikada davao prazna obećanja i hvalio se, govoreći ljudima da za njih može da uradi ovo ili da može da im pomogne da urade ono, da bi zatim nestao? (Ne.) Kod Boga nema prevare, nema laži. Bog je veran i istinit u svemu što čini. On je jedini na koga ljudi mogu da računaju; On je Bog kome ljudi mogu da povere svoje živote i sve što imaju. Pošto u Bogu nema prevare, da li bismo mogli reći da je Bog najiskreniji? (Da.) Naravno da bismo mogli! Iako je reč „iskren“ isuviše slaba, isuviše ljudska kad se primeni na Boga, koju drugu reč da upotrebimo? Takva su ograničenja ljudskog jezika. Mada je donekle neprikladno nazivati Boga „iskrenim“, mi ćemo za sada ipak koristiti ovu reč. Bog je veran i iskren. Kada, dakle, govorimo o ovim aspektima, na šta tačno mislimo? Mislimo li na razlike između Boga i čoveka, te na razlike između Boga i Sotone? Da, mogli bismo tako reći. To je zato što čovek u Bogu ne može da vidi ni trunku Sotonine iskvarene naravi. Jesam li u pravu kad ovo kažem? Amen? (Amen!) Ništa od Sotonine zle naravi ne otkriva se u Bogu. Sve što Bog čini i što otkriva u potpunosti je korisno za čoveka i pomaže mu, učinjeno je isključivo radi zbrinjavanja čoveka, prepuno je života i daje čoveku put koji treba da sledi i smer u kojem treba da se kreće. Bog nije iskvaren a, ako sada još pogledamo i sve ono što Bog čini, možemo li reći da Bog poseduje svetost? Pošto u Bogu nema ničeg od iskvarene naravi ljudske, niti ičeg sličnog sotonskoj suštini iskvarenog čovečanstva, sa ove tačke gledišta možemo sasvim slobodno reći da Bog poseduje svetost. Bog ne pokazuje nikakvu iskvarenost, a dok obavlja Svoje delo, Bog istovremeno otkriva Svoju suštinu, čime se u potpunosti potvrđuje svetost Boga Samoga. Vidite li vi to? Da bismo spoznali svetu suštinu Božju, zadržimo se za sada na ova dva aspekta: prvo, u Bogu nema ni trunke iskvarene naravi, i drugo, suština Božjeg dela na čoveku omogućava čoveku da vidi Božju suštinu, koja je u celosti pozitivna. Jer, sve ono što svaki deo Božjeg dela donosi čoveku, u potpunosti je pozitivno. Pre svega, Bog zahteva od čoveka da bude pošten – zar to nije pozitivno? Bog daje čoveku mudrost – zar to nije pozitivno? Bog čoveka osposobljava da razlikuje dobro od zlo – zar to nije pozitivno? On čoveku dozvoljava da shvati smisao i vrednost ljudskog života – zar to nije pozitivno? On čoveku dozvoljava da suštinu ljudi, događaja i stvari sagleda u skladu sa istinom – zar to nije pozitivno? Jeste. A rezultat svega toga je da Sotona više ne obmanjuje čoveka, da Sotona čoveku više neće nanositi zlo, niti ga kontrolisati. Drugim rečima, ove stvari ljudima omogućavaju da se potpuno oslobode Sotonine iskvarenosti, te da tako postepeno krenu putem

bogobojažljivosti i izbegavanja zla. Koliko ste daleko dosad odmakli na tom putu? Teško je reći, zar ne? Ali, jeste li sad barem počeli da shvatate kako Sotona kvari čoveka, koje su stvari zle, a koje negativne? Sada se bar krećete pravim putem u životu. Može li se tako reći? Naravno da može.

Ima nešto u vezi sa svetošću Božjom o čemu moramo u zajedništvu popričati. Na osnovu svega što ste čuli i primili, ko od vas može da kaže šta je Božja svetost? Na šta se odnosi svetost Božja o kojoj govorim? Razmislite na trenutak o tome. Da li je Božja svetost Njegova istinitost? Da li je Božja svetost Njegova vernost? Da li je Božja svetost Njegova nesebičnost? Je li to Njegova smernost? Njegova ljubav prema čoveku? Bog čoveku besplatno daruje istinu i život – je li to Njegova svetost? Jeste, sve je to Njegova svetost. Sve ovo što Bog otkriva jedinstveno je i ne postoji u iskvarenom čovečanstvu, niti se može videti kod ljudi. Ni tračak toga ne može se videti tokom procesa Sotoninog kvarenja čoveka, niti u Sotoninoj iskvarenoj naravi, kao ni u suštini i prirodi Sotone. Sve što Bog ima i jeste jedinstveno je; jedino Sâm Bog ima i poseduje ovu vrstu suštine. U ovom trenutku našeg razgovora, da li je neko od vas među ljudima video nekoga tako svetog kao što sam upravo opisao? (Nije.) Postoji li, dakle, neko s takvom svetošću među idolima, slavnim ljudima ili velikanima kojima se divite? (Ne.) Da li mi, dakle, preterujemo kad kažemo da je Božja svetost jedinstvena? Naravno da ne preterujemo. Povrh toga, sveta Božja jedinstvenost ima i svoju praktičnu stranu. Da li između svetosti o kojoj sada govorim, i svetosti o kojoj ste ranije mislili ili ste je zamišljali, postoji neki nesklad? (Da.) Postoji veoma veliki nesklad. Na šta ljudi često misle kad govore o svetosti? (Na izvesna spoljna ponašanja.) Kada ljudi za neko ponašanje ili za nešto drugo kažu da je sveto, oni to čine samo zato što u tome vide nešto čisto ili prijatno za čula. Sve su ove stvari, međutim, lišene prave suštine svetosti – to je aspekt doktrine. Osim ovoga, na šta se odnosi praktični aspekt one svetosti koju ljudi zamišljaju? Da li je to uglavnom ono što oni zamišljaju ili procenjuju da jeste? Primera radi, dešava se da poneki budista umre dok praktikuje svoju veru, da ode sa ovog sveta dok spava u sedećem položaju. Neki za takve kažu da su se posvetili i odleteli na nebo. Ovo je takođe proizvod mašte. Ima, zatim, i onih koji misle da vila koja doleće s neba takođe poseduje svetost. Ljudski koncept reči „sveto“ zapravo je oduvek bio samo nekakva šuplja fantazija i teorija koja, u osnovi, ne poseduje stvarnu suštinu i koja, uz to, nema nikakve veze sa suštinom svetosti. Suština svetosti je istinska ljubav, ali i više od toga – ona je suština istine, pravednosti i svetlosti. Reč „sveto“ prikladna je samo kada se primeni na Boga; nijedna od stvorenih stvari nije dostojna da se nazove „svetom“. Čovek ovo mora da shvati. Mi ćemo od sada reč „sveto“ primenjivati isključivo na Boga. Je li ovo prikladno? (Jeste.)

Trikovi koje Sotona koristi da bi iskvario čoveka

Vratimo se sada na priču o sredstvima koja Sotona koristi da čoveka iskvari. Maločas smo govorili o raznim načinima na koje Bog deluje na čoveka i koje svako od vas može

da iskusi na sebi, tako da o ovome neću isuviše detaljno govoriti. U vašim srcima, međutim, možda nije najjasnije koje sve trikove i strategije Sotona koristi da bi čoveka iskvario, ili barem nemate neko konkretno znanje o njima. Da li bi bilo korisno da o tome ponovo govorim? Želite li da naučite nešto o tome? Možda će neki od vas upitati: „Zašto opet pričati o Sotoni? Čim se pomene Sotona, mi se ljutimo, a kad čujemo njegovo ime, potpuno nas preplave brige.“ Ma koliko da vam je neprijatno, morate se suočiti sa činjenicama. Ove stvari se moraju jednostavno izraziti i razjasniti da bi ih čovek razumeo; u suprotnom, čovek se ne može zaista otrgnuti od Sotoninog uticaja.

Ranije smo pričali o pet načina na koje Sotona čoveka kvari, u koje spadaju i Sotonini trikovi. Načini na koje Sotona kvari čoveka samo su površinski sloj; mnogo podmukliji su trikovi, skriveni ispod ove površine, pomoću kojih Sotona postiže svoje ciljeve. Koji su to trikovi? Samo napred, sumirajte ih. (On vara, zavodi i prisiljava.) Što više ovih trikova da navedete, to ste bliže odgovoru. Izgleda da vas je Sotona jako povredio i da imate snažna osećanja u vezi s tim. (On, takođe, koristi lažnu retoriku. On utiče na ljude i nasilno ih okupira.) Nasilna okupacija – ovo ostavlja naročito dubok utisak. Ljudi se plaše Sotonine nasilne okupacije. Ima li još trikova? (On nasiljem nanosi zlo ljudima, preti im, daje im primamljive ponude i laže ih.) Laganje je jedna od stvari koje čini. Sotona laže da bi mogao da te prevari. Kakva je priroda laganja? Zar laganje nije isto što i varanje? Cilj laganja je, zapravo, da te prevari. Ima li još trikova? Navedite Mi sve Sotonine trikove za koje znate. (On iskušava, nanosi zlo, zaslepljuje i obmanjuje.) Većina vas gaji ista osećanja prema ovoj obmani. Šta još? (On kontroliše čoveka, čvrsto ga drži, zastrašuje ga i odvraća ga od vere u Boga.) Poznato Mi je sveukupno značenje onoga o čemu govorite i to je dobro. Pošto svi znate ponešto o ovome, hajde da sada sve ove trikove sumiramo.

Postoji šest glavnih trikova koje Sotona koristi da bi iskvario čoveka

Prvi se sastoji u kontroli i prinudi. Drugim rečima, Sotona će učiniti sve što je u njegovoj moći da bi preuzeo kontrolu nad tvojim srcem. Šta znači „prinuda“? To znači da te, pomoću taktike pretnji i nasilja, prisiljava da mu se pokoriš, navodeći te da razmišljaš o posledicama ako to ne učini. Ti se plašiš i ne usuđuješ se da mu se suprotstaviš, te mu se stoga potčinjavaš.

Drugi trik je varanje i prevara. Šta se podrazumeva pod „varanjem i prevarom“? Sotona izmišlja neke priče i laži, na prevaru te navodeći da mu poveruješ. On ti nikad ne govori da je čoveka stvorio Bog, ali ti, isto tako, nikad neće direktno reći da te nije stvorio Bog. On uopšte i ne koristi reč „Bog“, već neku drugu reč kao zamenu, čime te zapravo obmanjuje tako da ti, u osnovi, nemaš pojma o postojanju Boga. Naravno, „prevara“ obuhvata ne samo ovaj, već i mnoge druge aspekte.

Treći Sotonin trik je prisilna indoktrinacija. Čime se ljudi prisilno indoktriniraju? Da li se prisilna indoktrinacija vrši po čovekovom sopstvenom izboru? Da li se ona vrši uz čovekov pristanak? Ne, nikako. Čak i ako ne daš svoj pristanak, ti povodom toga ne

možeš ništa da preduzmeš. Sotona te, a da ti toga nisi ni svestan, indoktrinira, usađuje ti u glavu svoje ideje, svoja životna pravila i svoju suštinu.

Četvrti trik je zastrašivanje i namamljivanje. Drugim rečima, Sotona te pomoću raznih trikova navodi da ga prihvatiš, slediš i da radiš u njegovoj službi. Učiniće sve da postigne svoje ciljeve. Ponekad ti pruža sitne usluge, sve vreme te mameći da počiniš greh. Ako ga ne slediš, naneće ti patnju zbog toga, kazniće te i na sve moguće načine će te napadati i kovati zaveru protiv tebe.

Peti trik je obmana i paraliza. „Obmana i paraliza“ je trik kojim Sotona ljudima usađuje milozvučne reči i ideje, koje su u skladu s njihovim predstavama i zvuče uverljivo, tako da izgleda kao da on tobože brine o telesnoj situaciji ljudi, o njihovim životima i budućnosti, dok mu je, u stvari, jedini cilj da te prevari. On te, zatim, parališe tako da više ne znaš šta je ispravno, a šta pogrešno, usled čega ti nesvesno bivaš prevaren i padaš pod njegovu kontrolu.

Šesti trik je uništenje tela i uma. Koji deo čoveka Sotona uništava? Sotona ti uništava razum, čineći te nemoćnim da mu se odupreš, što znači da se tvoje srce, malo po malo, okreće ka Sotoni uprkos tvojoj volji. On svakodnevno usađuje ove stvari u tebe, svaki dan koristi kulturu i ove ideje da utiče na tebe i da te pripremi, potkopavajući malo po malo tvoju volju, tako da ti na kraju više i ne želiš da budeš dobra osoba, ne želiš više da se zalažeš za ono što nazivaš „pravednošću“. Nesvesno, ti više nemaš snagu volje da plivaš uzvodno, već radije puštaš da te struja nosi. „Uništenje“ znači da Sotona ljude toliko muči da oni više ne liče na ljudska bića, već postaju senke onoga što su nekad bili. Upravo u tom trenutku Sotona kreće u napad, hvata ih i proždire.

Svaki od ovih trikova, koje Sotona koristi da bi ljude iskvario, čoveka čini nemoćnim da mu se odupre; svaki od njih za čoveka može biti smrtonosan. Drugim rečima, sve što Sotona radi i svi trikovi koje koristi mogu dovesti do toga da postaneš izrod, mogu te staviti pod Sotoninu kontrolu i uvući te u živo blato greha i zla. Takvi su trikovi koje Sotona koristi da bi iskvario čoveka.

Možemo reći da je Sotona zao, ali, da bismo to potvrdili, moramo sagledati kakve su posledice Sotoninog kvarenja čoveka i koje to naravi i suštine on donosi čoveku. Pošto svi već znate nešto o ovome, da vas čujem. Koje su posledice Sotoninog kvarenja ljudi? Koje iskvarene naravi oni izražavaju i otkrivaju? (Nadmenost i oholost, sebičnost i podlost, pokvarenost i obmanjivanje, podmuklost i zloba, kao i potpuni nedostatak ljudskosti.) U celini uzev, možemo reći da oni nemaju ljudskosti. Pustimo sada i ostalu braću i sestre da govore. (Kad Sotona iskvari čoveka, on najčešće postaje nadmen i samopravedan, umišljen i uobražen, pohlepan i sebičan. Smatram da su ovo najozbiljniji problemi.) (Nakon što Sotona ljude iskvari, oni ne prežu ni pred čim da bi stekli materijalne stvari i bogatstvo. Oni čak postaju neprijateljski nastrojeni prema Bogu, opiru Mu se, neposlušni su prema Njemu i gube savest i razum koje čovek treba da poseduje.) Ono što ste ispričali u osnovi je jedno te isto, doduše uz neke sitnije razlike; neki od vas su, jednostavno, obuhvatili više sitnijih pojedinosti. Da rezimiramo, ono što se najviše

ističe kod iskvarenog čoveka jesu nadmenost, obmanjivanje, zloba i sebičnost. Svi ste, međutim, previdеli istu stvar. Ljudi nemaju savest, izgubili su razum i u sebi nemaju više ljudskosti – ali ima još jedna veoma važna stvar koju niste spomenuli, a to je „izdaja“. Krajnja posledica ovih naravi, prisutnih u svakom čoveku kojeg je Sotona iskvario, jeste njihova izdaja Boga. Ma šta Bog ljudima govorio i ma šta na njima radio, oni se ne obaziru na ono za šta znaju da je istina. Drugim rečima, oni više ne priznaju Boga i oni Boga izdaju; ovo je posledica Sotoninog kvarenja čoveka. Isto važi za sve iskvarene naravi čovekove. Među načinima koje Sotona koristi da iskvari čoveka – znanje koje ljudi stiču, nauka koju poznaju, njihovo razumevanje sujeverja i tradicionalnih kultura, te društveni trendovi – postoji li neki način koji čovek može da upotrebi da kaže šta je pravedno, a šta nepravedno? Postoji li nešto što čoveku može pomoći da spozna šta je sveto, a šta rđavo? Da li postoje neki standardi po kojima se ove stvari mogu meriti? (Ne.) Ne postoje standardi, niti ikakva osnova, koji bi čoveku mogli da budu od pomoći. Čak i ako ljudi možda znaju za reč „sveto“, među njima nema nikoga ko bi zaista znao njeno značenje. Mogu li, dakle, ove stvari koje Sotona donosi čoveku pomoći ljudima da saznaju istinu? Mogu li one čoveku pomoći da živi sa više ljudskosti? Mogu li one čoveku pomoći da živi tako da može više da se klanja Bogu? (Ne.) Očigledno je da one čoveku ne mogu pomoći da se klanja Bogu ni da razume istinu, niti mu mogu pomoći da sazna šta je svetost a šta je zlo. Čovek se, naprotiv, sve više izopačuje i sve se više udaljava od Boga. To je razlog zbog kojeg kažemo da je Sotona zao. Nakon što smo secirali veliki deo zle tvari od koje je Sotona sačinjen, da li ste u Sotoni uočili ijedan element svetosti, bilo u njegovoj tvari ili u vašem razumevanju njegove suštine? (Ne.) Toliko je sigurno. Jeste li, dakle, uočili bilo koji aspekt Sotonine suštine koji bi imao bilo kakvu sličnost s Bogom? (Ne.) Da li ijedan Sotonin izraz ima bilo kakve sličnosti s Bogom? (Ne.) Zato sada želim da vas pitam: možete li svojim rečima da kažete šta je zapravo Božja svetost? Pre svega, s čim u vezi se koristi izraz „Božja svetost“? Da li se on koristi u vezi s Božjom suštinom? Ili se, pak, koristi u vezi sa nekim aspektom Njegove naravi? (Koristi se u vezi s Božjom suštinom.) Moramo jasno da odredimo uporište iz kojeg ćemo pristupati našoj željenoj temi. Ove se reči koristi u vezi s Božjom suštinom. Budući da smo, najpre, Sotonino zlo koristili kao kontrast za Božju suštinu, da li ste nešto od Sotonine suštine videli u Bogu? A šta je sa suštinom čovečanstva? (Ne, nismo. Bog nije ni nadmen, ni sebičan, niti je sklon izdaji, te iz toga vidimo kako se otkriva sveta suština Božja.) Ima li još nešto da se ovome doda? (U Bogu nema ni traga od iskvarene naravi Sotonine. Ono što Sotona ima u celosti je negativno, dok Bog poseduje isključivo ono što je pozitivno. Vidimo da je Bog uvek bio na našoj strani, motrio na nas i čuvao nas, od vremena kada smo bili veoma mali, tokom čitavog našeg života, sve do danas, a naročito onda kad smo bili zbunjeni i kad smo skretali s puta. Kod Boga nema prevare, nema varanja. On govori razgovetno i jednostavno, a to je takođe prava Božja suština.) Vrlo dobro! (Ništa od iskvarene naravi Sotonine ne možemo da vidimo u Bogu; kod Njega nema dvoličnosti, nema hvalisanja, nema praznih obećanja i nema prevare. Bog je Jedini u

koga čovek može da veruje. Bog je veran i iskren. Iz dela Božjeg vidimo da Bog ljudima govori da budu pošteni, daruje im mudrost, osposobljava ih da razlikuju dobro od zla i da razaznaju različite ljude, događaje i stvari. U tome možemo da vidimo Božju svetost.) Jeste li završili? Da li ste zadovoljni onim što ste rekli? Koliko u vašim srcima zaista ima razumevanja Boga? I u kojoj meri shvatate svetost Božju? Znam da u srcu svakoga od vas postoji određeni nivo opažajnog razumevanja, jer svaki pojedinac može na sebi da oseti Božje delo i da, u različitom stepenu, zadobije mnoge stvari od Boga: blagodat i blagoslove, prosvećenje i prosvetljenje, te sud Božji i grdnju, a zahvaljujući svemu tome, čovek stiče neko jednostavno razumevanje Božje suštine.

Mada se Božja svetost, o kojoj danas razgovaramo, većini ljudi može činiti čudnom, mi smo sada ipak započeli ovu temu i vi ćete o njoj steći dublje razumevanje dok hodate putem koji je pred vama. To će od vas zahtevati da je postepeno osećate i shvatate kroz sopstvena iskustva. Zbog vašeg, na percepciji zasnovanog, razumevanja Božje suštine, vama za sada još uvek treba dosta vremena da to naučite, potvrdite, osetite i doživite, sve dok jednog dana, iz samog središta svoga srca, ne budete spoznali da „svetost Božja“ zapravo znači da je Božja suština bezgrešna, da su Božja ljubav, kao i sve ono što Bog čoveku pruža, nesebični, a spoznaćete i da je Božja svetost neokaljana i besprekorna. Ovi aspekti Božje suštine nisu puke reči koje On koristi da bi se hvalio Svojim statusom, već Bog svoju suštinu koristi da bi se prema svakom pojedincu odnosio s tihom iskrenošću. Drugim rečima, Božja suština nije prazna, niti je teorijska ili doktrinarna, a svakako ne predstavlja neku vrstu znanja. Ona za čoveka nije vrsta obrazovanja; umesto toga, ona je istinsko otkrivenje Božjih postupaka i razotkrivena suština onoga što Bog ima i što jeste. Čovek treba da poznaje tu suštinu i da je razume, jer sve što Bog čini i svaka reč koju izgovori ima veliku vrednost i veliki značaj za svaku osobu. Tek kad shvatiš Božju svetost, moći ćeš zaista da veruješ u Boga; tek kad shvatiš Božju svetost, moći ćeš da shvatiš pravo značenje reči „Sâm Bog, jedinstveni“. Nećeš više maštati, nećeš smatrati da, osim ovog, postoje i drugi putevi kojima bi mogao da kreneš, niti ćeš više biti spreman da izdaš sve ono što je Bog za tebe uredio. Pošto je suština Božja sveta, to znači da samo kroz Boga možeš ići kroz život pravednim putem svetlosti, da samo kroz Boga možeš spoznati smisao života; jedino kroz Boga možeš da živiš pravu ljudskost i da istinu istovremeno imaš i spoznaješ je. Samo kroz Boga možeš iz istine da dobiješ život. Jedino ti Sam Bog može pomoći da se kloniš zla i samo On te može izbaviti od zla i vlasti Sotonine. Osim Boga, niko te i ništa ne može spasiti iz mora stradanja, da više ne patiš. To je ono što suština Božja određuje. Jedino te Sam Bog spasava tako nesebično; samo je Bog naposletku odgovoran za tvoju budućnost, tvoju sudbinu i tvoj život; On je taj koji sve stvari uređuje tebe radi. To je nešto što nijedno stvoreno ili nestvoreno biće ne može da postigne. Jer ništa stvoreno i nestvoreno ne poseduje suštinu nalik suštini Božjoj, nijedna osoba ni stvar nije sposobna da te spasi, niti da te povede. U tome je značaj Božje suštine za čoveka. Možda osećate da bi reči koje sam izgovorio mogle da vam, u načelu, malčice pomognu. Ako, međutim, tragaš za

istinom, ako voliš istinu, jednog ćeš dana iskusiti kako će ti ove reči ne samo promeniti sudbinu, već će te, povrh toga, izvesti na pravi put ljudskog života. Vi ovo razumete, zar ne? Da li vas sada, dakle, zanima da spoznate Božju suštinu? (Da.) Lepo je čuti da ste zainteresovani. Ovde ćemo, za danas, završiti temu našeg zajedništva koja se odnosi na spoznavanje Božje svetosti.

* * *

Hteo bih da s vama popričam o nečemu što ste uradili na početku našeg današnjeg okupljanja, a što Me je iznenadilo. Neki od vas su u sebi možda gajili zahvalnost, možda ste se osećali zahvalno, pa je ta vaša emocija izazvala odgovarajuću akciju. Ono što ste uradili nije nešto na čemu bi vam trebalo zamerati; ono nije ni ispravno ni pogrešno. Ali bih voleo da shvatite nešto. Šta je to što bih želeo da shvatite? Najpre bih hteo da vas pitam o onome što ste upravo sad uradili. Da li ste Mi se klanjali padanjem ničice ili klečanjem? Može li Mi iko to reći? (Verujemo da je to bilo padanjem ničice.) Ako verujete da je to bilo padanjem ničice, kakvo je onda značenje toga? (Klanjanje.) A kakvo je onda klanjanje klečanjem? Na ovu temu nismo dosad imali zajedništvo, ali danas osećam da je to neophodno. Padate li ničice na uobičajenim okupljanjima? (Ne.) Da li padate ničice dok izgovarate molitve? (Da.) Da li padate ničice svaki put kada se molite ako okolnosti to dozvoljavaju? (Da.) To je dobro. Ono što bih, međutim, želeo da danas shvatite, jeste da Bog prihvata savijanje kolena samo od dve vrste ljudi. Ne moramo da konsultujemo Bibliju, niti dela i postupke bilo koje duhovne ličnosti. Umesto toga, Ja ću vam, ovde i sada, reći nešto istinito. Kao prvo, klanjanje padanjem ničice i klanjanje klečanjem nisu jedno te isto. Zašto Bog prihvata savijanje kolena onih koji padaju ničice dok se klanjaju? To je zato što Bog tu osobu zove k sebi i traži od nje da prihvati Božji nalog, te joj stoga Bog dozvoljava da se pred Njim padne ničice. Ovo je prva vrsta ljudi. Druga vrsta je klanjanje klečanjem, koje obavlja neko ko se plaši Boga i kloni se zla. Postoje samo ove dve vrste ljudi. Kojoj, dakle, vrsti vi pripadate? Možete li to da kažete? Ovo je istina, iako ona možda malo vređa vaša osećanja. O savijanju kolena ljudi tokom molitve nema se šta reći – to je ispravno i onako je kako treba da bude, jer kad se ljudi mole to je uglavnom molitva za nešto, otvaranje srca Bogu i suočavanje s Njim licem u lice. To je komunikacija i razmena, od srca srcu, sa Bogom. Klanjanje na kolenima ne bi trebalo da bude puka formalnost. Ne želim da vam zamerim zbog ovoga što ste danas uradili. Samo želim da vam to razjasnim, kako biste razumeli ovo načelo – znate to, zar ne? (Da, znamo.) Ovo vam govorim zato da se to ne bi ponovilo. Imaju li ljudi, dakle, bilo kakvu priliku da padnu ničice i da kleknu pred licem Božjim? Nije da se takva prilika nikad neće pojaviti. Taj dan će doći, pre ili kasnije, ali sada nije vreme za to. Shvatate li? Jeste li se zbog toga uznemirili? (Ne.) Dobro je. Možda će vas ove reči motivisati ili nadahnuti da svojim srcem spoznate nevolju koja trenutno postoji između Boga i čoveka, kao i kakav je aktuelni odnos između Boga i čoveka. Iako smo o ovome nedavno razgovarali i

razmenili mišljenja, čovekovo razumevanje Boga još uvek je daleko od dovoljnog. Pred čovekom je i dalje dug put koji mora da pređe u svom nastojanju da razume Boga. Nije Mi namera da vas nateram da to iz ovih stopa učinite, niti da ishitreno izražavate ovu vrstu težnji i osećanja. Ono što ste danas uradili može otkriti i izraziti vaša prava osećanja, i Ja sam ih osetio. Dok ste to radili, Ja sam želeo samo da ustanem i saopštim vam Svoje lepe želje, jer vam svima želim da budete dobro. Prema tome, svakom Svojom rečju i svakim postupkom, Ja dajem sve od sebe da vam pomognem i da vas usmerim, kako biste mogli da steknete ispravno razumevanje i ispravan pogled na sve stvari. Vi ovo možete da shvatite, zar ne? (Da.) Dobro je. Iako ljudi poseduju izvesno razumevanje različitih Božjih naravi, raznih aspekata onoga što Bog ima i što jeste, kao i dela koje Bog obavlja, glavnina tog razumevanja ne ide dalje od čitanja reči na stranicama knjige, od njihovog načelnog razumevanja, ili, pak, od samog razmišljanja o njima. Ono što ljudima najviše nedostaje jeste istinsko razumevanje i uvid, koji nastaju iz stvarnog iskustva. Mada Bog koristi različite metode da bi ljudska srca probudio, još uvek je dug put koji treba preći da bi se to postiglo. Ne želim da vidim da se iko oseća kao da ga je Bog ostavio da se smrzne na hladnoći, da ga je Bog napustio ili da mu je okrenuo leđa. Sve što želim da vidim jeste da svi koračate putem potrage za istinom i težnje ka razumevanju Boga, kako hrabro marširate napred, nepokolebljivo odlučni, bez ikakvih bojazni ili tereta. Bez obzira na greške koje ste počinili, ma koliko da ste daleko odlutali i ma koliko da ste ozbiljno prestupili, nemojte da dozvolite da vam to postane teret ili višak prtljaga, koji ćete morati da nosite sa sobom u svojoj potrazi za razumevanjem Boga. Samo nastavite da marširate dalje. Bog u svakom trenutku nosi spasenje čoveka u svom srcu; i to se nikada ne menja. To je najdragoceniji deo Božje suštine. Da li se sada osećate malo bolje? (Da.) Nadam se da ćete moći pravilno da pristupite svim stvarima i rečima koje sam izgovorio. Hajde, onda, da ovde završimo naše današnje zajedništvo. Zbogom!

11. januar 2014. godine

Sâm Bog, jedinstveni VII
Bog je izvor života za sva stvorenja (I)

Pregled Božjeg autoriteta, Božje pravedne naravi i Božje svetosti

Kada završite svoje molitve, da li su vam srca smirena u prisustvu Boga? (Da.) Ako se nečije srce može smiriti, on će moći da čuje i razume reč Božju i moći će da čuje i razume istinu. Ako tvoje srce ne može da se smiri, ako tvoje srce uvek luta ili uvek razmišlja o drugim stvarima, to će uticati na tebe da na skupovima kojima prisustvuješ čuješ reč Božju. Šta je u osnovi stvari o kojima smo razgovarali? Razmislimo svi malo o glavnim tačkama. Kad je reč o spoznaji Samog Boga, jedinstvenog, u prvom delu smo razgovarali o Božjem autoritetu. U drugom delu smo razgovarali o Božjoj pravednoj naravi, a u trećem delu smo razgovarali o Božjoj svetosti. Da li je konkretan sadržaj o kome smo razgovarali svaki put na vas ostavio utisak? U prvom delu, „Božji autoritet“, šta je na vas ostavilo najdublji utisak? Koji deo je imao najjači uticaj na vas? (Bog je prvo saopštio autoritet i moć reči Božje; Bog je dobar koliko i Njegova reč i Njegova će reč postati istinita. Ovo je nerazdvojiva suština Boga.) (Bog je zapovedio Sotoni da može samo da iskušava Jova, ali da mu ne sme oduzeti život. Iz ovoga vidimo autoritet Božje reči.) Ima li tome još nešto da se doda? (Bog je koristio reči da stvori nebo i zemlju i sve što je na njima, a izgovorio je reči da sklopi savez sa čovekom i da Svoje blagoslove spusti na čoveka. Sve su ovo primeri autoriteta Božje reči. Zatim smo videli kako je Gospod Isus zapovedio Lazaru da izađe iz svog groba – ovo pokazuje da su život i smrt pod Božjom kontrolom, da Sotona nema nikakvu moć da kontroliše život i smrt, te da bez obzira na to da li se Božje delo obavlja u telu ili u Duhu, Njegov autoritet je jedinstven.) Ovo shvatanje ste stekli nakon što ste čuli besedu. Kada govorite o Božjem autoritetu, kako vi razumete reč „autoritet“? U okviru domašaja Božjeg autoriteta, šta ljudi vide od onoga što Bog čini i otkriva? (Vidimo Božju svemogućnost i mudrost.) (Vidimo da je Božji autoritet uvek prisutan i da zaista postoji. Božji autoritet u velikoj razmeri vidimo u Njegovoj vrhovnoj vlasti nad svim stvarima, a u maloj razmeri ga vidimo dok preuzima kontrolu nad svakim pojedinačnim ljudskim životom. Bog zapravo planira i kontroliše šest tačaka ljudskog života. Osim toga, vidimo da Božji autoritet predstavlja Samog Boga, jedinstvenog, a da nijedno stvoreno i nestvoreno biće ne može da ga poseduje. Božji autoritet je simbol Njegovog statusa.) Čini se da je vaše shvatanje „simbola Božjeg statusa i Božjeg položaja“ donekle doktrinarno. Imate li ikakvo suštinsko razumevanje Božjeg autoriteta? (Bog nas čuva i štiti još od malih nogu i u tome vidimo Božji autoritet. Nismo bili svesni opasnosti koje su vrebale nad nama, ali nas je Bog u pozadini uvek čuvao. I ovo je Božji autoritet.) Vrlo dobro. Dobro rečeno.

Kada govorimo o Božjem autoritetu, na šta se usredsređujemo, šta nam je težište? Zašto o tome treba da razgovaramo? Prva svrha rasprave o tome jeste da se u ljudskim srcima uspostavi Božji status kao Stvoritelja i Njegov položaj među svim stvorenjima. Na

ovo se ljudi, u početku, mogu navesti da to spoznaju, vide i osete. Ono što vidiš i ono što osećaš potiče iz Božjih postupaka, Božjih reči i Božje kontrole svih stvorenja. Prema tome, kakvo istinsko razumevanje ljudi stiču iz svega što vide, uče i spoznaju kroz Božji autoritet? Već smo razmatrali prvu svrhu. Druga je u tome da ljudima omogući da vide Božju silu i mudrost kroz sve što je Bog učinio, rekao i kontrolisao Svojim autoritetom. Da ti omogući da vidiš kako je moćan i mudar Bog u Svojoj kontroli svega. Nije li u tome bilo težište i nije li to bila suština naše prethodne rasprave o Božjem jedinstvenom autoritetu? Od te rasprave nije prošlo mnogo vremena, a ipak su neki od vas ovo zaboravili, što dokazuje da niste stekli duboko razumevanje Božjeg autoriteta. Čak bi se moglo reći da čovek nije video autoritet Božji. Imate li sada određeno razumevanje? Kada vidiš Boga koji sprovodi Svoj autoritet, šta zaista osećaš? Da li si zaista osetio Njegovu silu? (Da.) Kada čitaš Njegove reči o tome kako je stvorio sva stvorenja, osećaš Njegovu silu i osećaš Njegovu svemoć. Kada vidiš Božju vrhovnu vlast nad sudbinom ljudi, šta osećaš? Osećaš li Njegovu silu i Njegovu mudrost? Da Bog ne poseduje ovu silu, da On ne poseduje ovu mudrost, da li bi mogao da ima vrhovnu vlast nad svim stvorenjima i nad sudbinom ljudi? Bog poseduje silu i mudrost, pa tako ima autoritet. Ovo je jedinstveno. Da li si među svim stvorenjima ikada video nekog čoveka ili stvorenje koje ima silu poput Božje? Postoji li iko ili išta sa silom da stvori nebo i zemlju i sva stvorenja, da ih kontroliše i da nad njima ima vrhovnu vlast? Postoji li iko ili išta što može da vlada nad celim ljudskim rodom i da ga vodi, da bude prisutno svuda u svakom trenutku? (Ne, ne postoji.) Razumete li sada pravo značenje Božjeg jedinstvenog autoriteta? Da li sada ovo donekle razumete? (Da.) Ovim zaključujemo naš osvrt na temu Božjeg jedinstvenog autoriteta.

U drugom delu smo govorili o Božjoj pravednoj naravi. Unutar ove teme nismo mnogo raspravljali, budući da se u ovoj etapi Božje delo prvenstveno sastoji od suda i grdnje. U Doba carstva, Božja pravedna narav se otkriva jasno i veoma detaljno. Izgovorio je reči koje nije nikad izgovorio od vremena postanja; a u Njegovim su rečima svi ljudi, svi koji čitaju i proživljavaju Njegovu reč, videli kako se otkriva Njegova pravedna narav. Prema tome, šta je suština naše rasprave o Božjoj pravednoj naravi? Da li je duboko razumete? Razumete li je iz iskustva? (Bog je spalio Sodomu zato što su ljudi u to vreme bili duboko iskvareni i izazvali su Božji gnev. Iz ovoga vidimo Božju pravednu narav.) Pogledajmo prvo sledeće: da Bog nije uništio Sodomu, da li bi mogao da spoznaš Njegovu pravednu narav? I dalje bi mogao. Možeš da je vidiš u rečima koje je Bog izrekao u Dobu carstva, i u sudu, grdnji i kletvama koje je uputio čoveku. Možeš li da vidiš Božju pravednu narav u tome što je On poštedeo Ninivu? (Da.) U sadašnjem dobu, ljudi mogu da vide ponešto od Božje milosti, ljubavi i tolerancije, a mogu je videti i u promeni Božjeg mišljenja koje sledi nakon što se čovek pokaje. Budući da smo naveli ova dva primera kao uvod u našu raspravu o Božjoj pravednoj naravi, sasvim jasno se vidi da je Njegova pravedna narav otkrivena. Međutim, u stvarnosti, suština Božje pravedne naravi nije svedena na ono što je otkriveno u ove dve biblijske priče. Iz onoga

što ste saznali, videli i iskusili u Božjoj reči i Njegovom delu, kako vi vidite Božju pravednu narav? Govorite iz sopstvenog iskustva. (U okruženjima koja je Bog stvorio za ljude, kada su ljudi u stanju da traže istinu i postupaju u skladu sa Božjom voljom, Bog ih vodi, prosvećuje i omogućava im da se u svojim srcima razvedre. Kada ljudi idu protiv Boga, opiru Mu se i ne postupaju u skladu sa Njegovom voljom, u njima tada vlada velika tama, kao da ih je Bog napustio. Čak i kada se mole, ne znaju šta da Mu kažu. Međutim, kada po strani ostave svoje predstave i uobrazilje i postanu spremni da sarađuju sa Bogom i nastoje da poboljšaju sebe, tada postepeno postaju sposobni da vide Božje nasmejano lice. Iz ovoga doživljavamo svetost Božje pravedne naravi. Bog se pojavljuje u svetom carstvu, ali se sakriva na nečistim mestima.) (Božju pravednu narav vidim u načinu na koji se On ophodi prema ljudima. Naša braća i sestre su različitog rasta i kova, pa se razlikuje i ono što Bog zahteva od svakoga od nas. Svi od Boga možemo da primimo prosvećenje u različitoj meri, pa u tome vidim Božju pravednost, jer mi ljudi nismo u stanju da se prema ljudima ophodimo na ovaj način, dok Bog jeste.) Sada svi vi posedujete određeno praktično znanje koje možete da izrazite.

Znate li koje je znanje ključno za razumevanje Božje pravedne naravi? Na ovu temu se mnogo toga može reći iz iskustva, ali prvo moram da vam pomenem nekoliko glavnih tačaka. Da bi čovek razumeo Božju pravednu narav, prvo mora da razume Božja osećanja: šta On mrzi, čega se gnuša, šta voli, prema kome je On tolerantan i milostiv i kojoj vrsti ljudi daruje tu milost. Ovo je jedna od glavnih tačaka. Čovek takođe mora razumeti da bez obzira na to koliko je Bog pun ljubavi, bez obzira na to koliko milosti i ljubavi ima prema ljudima, Bog ne podnosi da iko uvredi Njegov status i položaj, niti da iko uvredi Njegovo dostojanstvo. Iako Bog voli ljude, On ih ne tetoše. Ljudima daje Svoju ljubav, Svoju milost i Svoju toleranciju, ali ih nikada nije mazio; Bog ima Svoja načela i Svoja ograničenja. Koliko god da si ljubavi osetio od Boga, koliko god da je ta ljubav duboka, prema Bogu nikada ne smeš da se odnosiš kao što bi se odnosio prema drugoj osobi. Iako je tačno da se Bog prema ljudima odnosi sa najvećom prisnošću, ako čovek Boga posmatra kao svaku drugu osobu, kao da je On samo još jedno stvoreno biće, poput prijatelja ili predmeta obožavanja, Bog će od njega tada sakriti Svoje lice i napustiti ga. Ovo je njegova narav, a ljudi prema ovom pitanju ne smeju da se odnose nepromišljeno. Dakle, često viđamo reči poput ovih koje je Bog izgovorio o Svojoj naravi: nije važno koliko si puteva prešao, koliko si posla obavio ili koliko si patnje podneo, jer kada jednom uvrediš Božju narav, On će svakom od vas uzvratiti na osnovu onoga što ste učinili. Ovo znači da se Bog prema ljudima odnosi sa najvećom prisnošću, međutim, ljudi prema Bogu ne smeju da se ophode kao da im je prijatelj ili rođak. Nemojte Boga zvati svojim „drugarom“. Koliko god da si ljubavi od Njega dobio, koliko god tolerancije da je pokazao prema tebi, prema Bogu se nikada ne smeš odnositi kao prema svom prijatelju. Ovo je Božja pravedna narav. Da li to razumete? Treba li o ovome još nešto da kažem? Da li o ovom pitanju imate ikakvo prethodno shvatanje? Uopšteno govoreći, ljudi ovu grešku najlakše naprave, bez obzira na to da li razumeju doktrine ili o ovom

pitanju nisu prethodno nikada razmišljali. Kada ljudi vređaju Boga, to ne mora biti zbog jednog događaja ili zbog jedne stvari koju su rekli, već zbog stava koji imaju i stanja u kome se nalaze. Ovo je veoma zastrašujuća stvar. Neki ljudi veruju da razumeju Boga, da poseduju određeno znanje o Njemu, pa možda čak i čine neke stvari koje udovoljavaju Bogu. Počinju da se osećaju ravnopravni Bogu i kao da su se mudro sprijateljili sa Bogom. Ova vrsta osećanja je užasno pogrešna. Ako nemaš duboko razumevanje ovoga – ako ovo jasno ne razumeš – vrlo lako ćeš uvrediti Boga i uvredićeš Njegovu pravednu narav. Sada to razumeš, zar ne? Nije li Božja pravedna narav jedinstvena? Da li bi ona ikada mogla da bude ravnopravna karakteru ili moralnom stanovištu jednog čoveka? Nikada ne bi mogla. Prema tome, ne smeš da zaboraviš da kako god se Bog ophodio prema ljudima i šta god On mislio o ljudima, Božji položaj, autoritet i status nikada se ne menjaju. Za ljudski rod, Bog je zauvek Gospod svih stvorenja i Stvoritelj.

Šta ste naučili o svetosti Božjoj? U tom delu o „Božjoj svetosti“, osim činjenice da se Sotonina zloba koristi kao kontrast, koji je bio glavni sadržaj naše rasprave o svetosti Božjoj? Nije li to ono što Bog ima i što jeste? Je li ono što Bog ima i što jeste jedinstveno Samom Bogu? (Da.) To je ono što stvorena bića ne poseduju. Zato i kažemo da je svetost Božja jedinstvena. To je nešto što bi trebalo da ste u stanju da razumete. Održali smo tri sastanka na temu svetosti Božje. Možete li sopstvenim rečima, kroz sopstveno shvatanje, opisati šta mislite da je Božja svetost? (Poslednji put kad je Bog komunicirao sa nama pred Njim smo se poklonili. Bog je sa nama podelio istinu o padanju ničice i klanjanju da bismo Ga obožavali. Videli smo da klanjanje kako bismo Ga obožavali i pre nego što smo ispunili Njegove zahteve nije bilo u skladu sa Njegovom voljom, a iz ovoga smo videli svetost Božju.) Potpuno istinito. Postoji li još nešto? (U Božjim rečima ljudskom rodu, videli smo da On govori očito i jasno. On je direktan i prelazi na stvar. Sotona okoliša dok govori i pun je laži. Sudeći po onome što se dogodilo prošli put kada smo ničice padali pred Bogom, videli smo da su Njegove reči i postupci uvek principijelni. On je uvek jasan i koncizan kada nam govori o tome kako treba da postupamo, kako treba da posmatramo i kako treba da praktično delujemo. Međutim, ljudi nisu takvi. Otkako je Sotona iskvario ljudski rod, ljudi postupaju i govore vođeni svojim ličnim motivima i ciljevima i sa ličnim željama na umu. Na osnovu načina na koji Bog čuva ljudski rod, brine se o njemu i štiti ga, vidimo da je sve ono što Bog čini pozitivno i jasno. Upravo na taj način vidimo otkrivenu suštinu Božje svetosti.) Dobro rečeno! Ima li još neko nešto da doda? (Kroz Božje razotkrivanje Sotonine zle suštine, mi vidimo Božju svetost, stičemo veće znanje o Sotoninom zlu i vidimo izvor patnje ljudskog roda. U prošlosti, pod vlašću Sotone, nismo bili svesni čovekove patnje. Tek nakon što nam je Bog ovo otkrio, zaista smo uvideli da sva patnja koja potiče iz težnje za slavom i bogatstvom jeste Sotonina rabota. Tek tada smo osetili da je svetost Božja istinsko spasenje ljudskog roda.) Ima li tome još nešto da se doda? (Ljudskom rodu, koji je iskvaren, nedostaje istinsko znanje o Bogu i ljubav prema Njemu. Budući da ne razumemo suštinu Božje svetosti i budući da, kada u obožavanju Boga padnemo ničice

i klanjamo se pred Njim, to činimo uz nečiste misli i skrivene motive i svrhe – Bog je nezadovoljan. Vidimo da se Bog razlikuje od Sotone; Sotona želi da ga ljudi obožavaju i laskaju mu, da u njegovom obožavanju padaju ničice i klanjaju mu se. Sotona je bez ikakvih načela. Na osnovu ovoga takođe postajem svestan Božje svetosti.) Vrlo dobro! Sada kada smo porazgovarali o Božjoj svetosti, vidite li Božju savršenost? Vidite li kako je Bog izvor svih pozitivnih stvari? Možete li da vidite kako je Bog oličenje istine i pravde? Vidite li kako je Bog izvor ljubavi? Vidite li kako je sve što Bog čini, sve što On izražava i sve što On otkriva besprekorno? (Vidimo.) Ovo su glavne tačke onoga što sam rekao o svetosti Božjoj. Danas vam ove reči mogu delovati kao puka doktrina, međutim, jednog dana, kada iz Njegove reči i Njegovog dela budeš iskusio pravog Samog Boga i budeš Mu posvedočio, iz dubine svog srca ćeš reči da je Bog svet, da se Bog razlikuje od ljudskog roda, te da su Njegovo srce, narav i suština svi zajedno sveti. Ova svetost čoveku omogućava da vidi Božje savršenstvo, kao i da vidi da je suština Božje svetosti neukaljana. Suština Njegove svetosti određuje da On jeste Sâm Bog, jedinstveni, a čoveku takođe omogućava da vidi i da dokaže da On jeste Sâm jedinstveni Bog. Zar ovo nije suština? (Jeste.)

Danas smo napravili pregled nekoliko tema iz prethodnih beseda. Ovim se završava današnji pregled. Nadam se da ćete svi vi primiti u svoje srce glavne tačke svake stavke i teme. Nemojte o njima razmišljati kao o pukoj doktrini; kada budete imali malo slobodnog vremena, zaista ih pročitajte i razmislite o njima. Upamtite ih u svom srcu i sprovedite ih u stvarnost – tada ćeš zaista doživeti sve što sam rekao o stvarnosti Božjeg otkrivenja Njegove naravi i otkrivenja onoga što On ima i što jeste. Međutim, ako ih samo zabeležiš u svoju svesku i ne pročitaš, niti o njima razmisliš, nikada neće postati deo tebe. Sada razumeš, zar ne? Nakon što su ljudi razgovarali o ove tri teme, jednom kada su stekli opšte – ili čak konkretno – razumevanje Božjeg statusa, suštine i naravi, da li će njihovo razumevanje Boga biti potpuno? (Neće.) Da li u vašem sopstvenom razumevanju Boga postoje još neka područja za koja smatrate da vam je potrebno dublje razumevanje? Drugim rečima, sada kada si stekao razumevanje Božjeg autoriteta, Njegove pravedne naravi i Njegove svetosti, možda su Njegov jedinstveni status i položaj uspostavljeni u tvom umu; ipak, ostaje ti da kroz sopstveno iskustvo vidiš, razumeš i produbiš svoje znanje o Njegovim postupcima, Njegovoj sili i Njegovoj suštini. Sada kada ste saslušali ove besede, u vašim srcima je manje-više uspostavljen element vere: Bog zaista postoji i činjenica je da On upravlja svim stvarima. Niko ne sme da uvredi Njegovu pravednu narav; Njegova svetost predstavlja izvesnost koju niko ne sme da dovede u pitanje. Ovo su činjenice. Ove besede omogućavaju da status i položaj Boga steknu temelj u ljudskim srcima. Nakon što se ovaj temelj postavi, ljudi moraju nastojati da razumeju još više.

1. priča: Seme, zemlja, drvo, sunčeva svetlost, ptice i čovek

Danas ću sa vama komunicirati o novoj temi. Koja je to tema? Njen naziv glasi: „Bog je izvor života za sva stvorenja“. Da li ova tema zvuči pomalo obimno? Imate li osećaj

da je van vašeg dometa? „Bog je izvor života za sva stvorenja“ – ova tema se ljudima može učiniti pomalo udaljenom, ali je moraju razumeti svi oni koji slede Boga, jer je neraskidivo povezana sa bogopoznanjem svake osobe i sa njenom sposobnošću da Bogu udovolji i da Ga se boji. Zato ću besediti o ovoj temi. Sasvim je moguće da ljudi imaju jednostavno, prethodno razumevanje o ovoj temi ili su je možda na nekom nivou svesni. Ovo znanje ili svest u umovima nekih ljudi može biti ispraćeno jednostavnim ili plitkim stepenom razumevanja. Drugi su možda u svojim srcima imali neka posebna iskustva koja su ih dovela do dubokog, ličnog susreta sa ovom temom. Međutim, takvo prethodno znanje, bilo da je ono duboko ili površno, jednostrano je i nedovoljno konkretno. Zato sam odabrao ovu temu za besedu: da vam pomognem da dođete do dubljeg i konkretnijeg razumevanja. Za komunikaciju sa vama o ovoj temi koristiću poseban metod koji ranije nismo koristili, metod koji će vam možda biti pomalo neobičan ili pomalo neprijatan. Kasnije ćete saznati na šta mislim. Volite li priče? (Volimo.) Elem, čini se da je dobar Moj izbor da pričam priče budući da ih svi veoma volite. Počnimo. Nema potrebe da išta beležite. Molim vas da budete mirni i da se ne vrpoljite. Možete zatvoriti oči ako smatrate da će vas ometati okruženje ili ljudi oko vas. Imam da vam ispričam divnu priču. Ovo je priča o semenu, zemlji, drvetu, sunčevoj svetlosti, pticama i čoveku. Ko su glavni likovi u njoj? (Seme, zemlja, drvo, sunčeva svetlost, ptice i čovek.) Da li je Bog jedan od njih? (Ne.) Uprkos tome, siguran sam da ćete se osećati osveženo i zadovoljno kada čujete ovu priču. Sada je, molim vas, saslušajte u tišini.

Na zemlju je palo malo seme. Pala je obilna kiša, a seme je izraslo u nežnu klicu, dok se njeno korenje polako probijalo u tle pod sobom. Klica je s vremenom porasla, podnoseći okrutne vetrove i žestoke kiše, svedočeći o promeni godišnjih doba dok je mesec rastao i opadao. Zemlja je u leto donela darove vode kako bi izdanak mogao da izdrži užarenu vrelinu ovog godišnjeg doba. A zahvaljujući zemlji, izdanak nije savladala vrelina, pa je tako prošla najgora letnja žega. Kada je došla zima, zemlja je obujmila izdanak u svom toplom zagrljaju, a zemlja i izdanak su se čvrsto držali. Zemlja je grejala izdanak, pa je on tako preživeo oštru hladnoću ovog godišnjeg doba, nepovređen jakim zimskim vetrovima i snežnim olujama. Zaklonjen zemljom, izdanak je rastao odvažno i srećno; zemlja ga je nesebično ishranjivala, pa je rastao zdravo i snažno. Srećno je rastao, pevajući na kiši, plešući i njišući se na vetru. Izdanak i zemlja zavise jedno od drugog…

Godine su prolazile, a izdanak je izrastao u gorostasno drvo. Snažno je stajao na zemlji, sa stamenim granama na čijim je vrhovima bilo nebrojeno lišće. Korenje drveta i dalje se ukopavalo u zemlju kao i ranije, a sada je bilo već duboko zaronjeno pod zemljom. Zemlja, koja je nekada štitila majušni izdanak, sada je bila temelj za moćno drvo.

Zračak sunčeve svetlosti obasjao je drvo. Drvo je zanjihalo svoje telo i raširilo ruke duboko udišući vazduh protkan suncem. I tlo u podnožju disalo je u taktu sa drvetom, a zemlja se osećala obnovljenom. Baš u tom trenutku, svež povetarac je dunuo među

granama, a drvo je zadrhtalo od ushićenja, talasajući se poletno. Drvo i sunčeva svetlost zavise jedno od drugog…

Ljudi su sedeli u prijatnoj hladovini drveta i uživali u žustrom, mirisnom vazduhu. Vazduh je pročistio njihova srca i pluća, pročistio je krv u njima, a njihova tela više nisu bila troma ni sputana. Ljudi i drvo zavise jedni od drugih…

Jato malenih cvrkutavih ptica sletelo je na granje drveta. Možda su tu sletele da bi izbegle grabljivicu ili da se razmnožavaju i odgajaju svoje mlade ili možda samo da na trenutak predahnu. Ptice i drvo zavise jedni od drugih…

Korenje drveta, izuvijano i zamršeno, ukopalo se duboko u zemlju. Svojim stablom zaklanja zemlju od vetra i kiše, i pruža svoje udove da zaštiti zemlju pod svojim stopama. Drvo to čini jer mu je zemlja majka. Oni jačaju jedno drugo i oslanjaju se jedno na drugo, i nikada se neće rastati…

I tako se ova priča završava. Priča koju sam ispričao bila je o semenu, zemlji, drvetu, sunčevoj svetlosti, pticama i čoveku. U njoj je bilo svega nekoliko prizora. Kakva je osećanja ona izazvala u vama? Kada govorim na ovaj način, da li razumete o čemu govorim? (Razumemo.) Molim vas, pričajte Mi o svojim osećanjima. Šta ste osetili nakon što ste čuli ovu priču? Prvo ću vam reći da se svi likovi iz ove priče mogu videti i dodirnuti; oni su stvarna stvorenja, nisu metafore. Želim da uzmete u obzir ono što sam rekao. U Mojoj priči nije bilo ničeg ezoteričnog, a njene glavne tačke bi se mogle iskazati u nekoliko rečenica iz priče. (Priča koju smo čuli dočarava prelepu sliku. Seme oživljava i dok raste ono proživljava četiri godišnja doba: proleće, leto, jesen i zimu. Zemlja ishranjuje proklijalo seme baš kao što bi to činila majka. Tokom zime greje izdanak kako bi preživeo hladnoću. Nakon što izdanak izraste u drvo, sunčev zrak dodiruje njegove grane, donoseći mu mnogo radosti. Među mnoštvom Božjih stvorenja vidim da je i zemlja živa, te da ona i drvo zavise jedno od drugog. Takođe vidim veliku toplinu koju sunčeva svetlost daruje drvetu, i vidim ptice, koliko god da su obična stvorenja, kako se spajaju sa drvetom i sa ljudskim bićima na slici savršene harmonije. Ovo su osećanja koja sam imao u srcu dok sam slušao ovu priču; shvatam da su sve te stvari zaista žive.) Lepo rečeno! Ima li još neko nešto da doda? (U ovoj priči o semenu koje klija i izrasta u gorostasno drvo, vidim čudo Božjeg stvaranja. Vidim da je Bog učinio da se sve stvari međusobno jačaju i da zavise jedne od drugih, te da su sve stvari povezane i služe jedna drugoj. Vidim Božju mudrost, Njegovo čudo i vidim da je On izvor života za sva stvorenja.)

Sve o čemu sam upravo govorio jeste nešto što ste već videli. Seme, recimo – izrasta u drveće, i premda ne možeš da vidiš svaku pojedinost tog procesa, znaš da se to dešava, zar ne? Isto tako znaš za zemlju i sunčevu svetlost. Prizor ptica koje stoje na drveću jeste nešto što su svi videli, zar ne? A prizor ljudi koji traže hlad u senci drveta – i to je nešto što ste svi videli, zar ne? (Da.) Prema tome, kada su sve ove stvari na jednoj slici, kakvo osećanje izaziva ta slika? (Osećanje harmonije.) Da li svaka stvar na toj slici potiče od Boga? (Da.) Budući da potiču od Boga, Bog zna vrednost i značaj zemaljskog

postojanja svih ovih različitih stvari. Kada je Bog stvarao sve stvari, kada je planirao i stvorio svaku stvar, On je to učinio s namerom; i kada je stvorio te stvari, svaka je bila prožeta životom. Okruženje koje je On stvorio za postojanje ljudskog roda, kao što je upravo opisano u našoj priči, jeste ono u kome seme i zemlja zavise jedno od drugog, u kome zemlja može da ishranjuje seme, a seme je vezano za zemlju. Ovaj odnos je odredio Bog na samom početku Svog stvaranja. Prizor drveta, sunčeve svetlosti, ptica i ljudi dočarava životno okruženje koje je Bog stvorio za ljudski rod. Kao prvo, drvo ne može da napusti zemlju niti može da bude bez sunčeve svetlosti. Prema tome, koja je bila Božja svrha da stvori drvo? Možemo li reći da je ono bilo namenjeno samo zemlji? Možemo li reći da je bilo namenjeno samo pticama? Možemo li reći da je bilo namenjeno samo ljudima? (Ne.) Kakav je odnos među njima? Među njima vlada odnos zasnovan na uzajamnom jačanju, međuzavisnosti i nerazdvojivosti. Drugim rečima, zemlja, drvo, sunčeva svetlost, ptice i ljudi oslanjaju se jedni na druge i neguju jedni druge. Drvo štiti zemlju, a zemlja ishranjuje drvo; sunčeva svetlost opskrbljuje drvo, dok drvo od sunčeve svetlosti dobija svež vazduh i smanjuje užarenu vrelinu sunca na zemlji. Ko na kraju ima koristi od ovoga? Ljudski rod, zar ne? Ovo je jedno od načela koja se nalaze u osnovi okruženja u kome živi ljudski rod, a koje je Bog stvorio; Bog je od početka nameravao da tako bude. Iako je ova slika jednostavna, na njoj vidimo Božju mudrost i Njegovu nameru. Ljudski rod ne može da živi bez zemlje ni bez drveća, a još manje bez ptica i sunčeve svetlosti. Zar nije tako? Iako je ovo samo priča, ono što ona dočarava jeste mikrokosmos Božjeg stvaranja neba i zemlje i svih stvorenja i Njegov poklon okruženja u kome ljudski rod može da živi.

Bog je za ljudski rod stvorio nebo i zemlju i sva stvorenja, kao i okruženje za nastanjivanje. Kao prvo, glavna stvar kojom se bavi naša priča jesu međusobno jačanje, međuzavisnost i suživot svih stvorenja. Prema ovom načelu, okruženje za postojanje ljudskog roda je zaštićeno; ono može da postoji i da se održava. Zahvaljujući tome, ljudski rod može da se razvija i razmnožava. Na slici koju smo videli bili su zajedno drvo, zemlja, sunčeva svetlost, ptice i ljudi. Da li je na ovoj slici bio Bog? Niko Ga na njoj nije video. Ali se moglo videti pravilo međusobnog jačanja i međuzavisnosti između svih stvari u tom prizoru; u ovom pravilu se mogu videti postojanje i suverenost Boga. Bog koristi takvo načelo i takvo pravilo da sačuva život i postojanje svih stvorenja. On na taj način opskrbljuje sva stvorenja i ljudski rod. Da li je ova priča povezana sa našom glavnom temom? Na površini se čini da nije, međutim, u stvarnosti su pravilo na osnovu koga je Bog stvorio sve stvari i Njegova nadmoć nad svim stvarima usko povezani sa činjenicom da je On izvor života za sva stvorenja. Ove činjenice su nerazdvojive. Sada počinjete nešto da učite!

Bog zapoveda pravilima koja regulišu funkcionisanje svih stvari; On zapoveda pravilima koja regulišu opstanak svih stvorenja; On kontroliše sva stvorenja i određuje ih tako da se međusobno jačaju i da zavise jedni od drugih, kako ne bi propali niti nestali. Samo tako ljudski rod može da nastavi da živi; samo tako može da živi pod Božjim

vođstvom u takvom okruženju. Bog je gospodar ovih pravila funkcionisanja i niko u njih ne može da se upliće niti da ih menja. Jedino Sâm Bog zna ova pravila i jedino Sâm Bog njima upravlja. Kada će drveće izniknuti; kada će padati kiša; koliko će vode i hranljivih materija zemlja dati biljkama; u koje godišnje doba opada lišće; u koje godišnje doba drveće rađa plodove; koliko će hranljivih materija sunčeva svetlost dati drveću; šta će drveće izdahnuti nakon što ih je nahranila sunčeva svetlost – sve te stvari je Bog unapred odredio kada je stvorio sva stvorenja, kao pravila koja niko ne može da prekrši. Stvari koje je Bog stvorio, bilo da su žive ili, u očima čoveka, nežive, sede u Njegovoj ruci, u kojoj ih On kontroliše i nad njima vlada. Niko ne može da promeni niti da prekrši ova pravila. Drugim rečima, kada je Bog stvarao sve stvari, On je predodredio da bez zemlje, drvo neće moći da pusti korenje, proklija i izraste; da će se zemlja bez drveća osušiti; da će drvo postati dom za ptice i mesto na kome one mogu da se sklone od vetra. Može li drvo da živi bez zemlje? Nipošto ne može. Da li bi moglo da živi bez sunca ili kiše? Ni u tom slučaju ne bi moglo. Sve ove stvari su radi ljudskog roda, radi opstanka ljudskog roda. Čovek od drveta dobija svež vazduh, a čovek živi na zemlji koju štiti drvo. Čovek ne može da živi bez sunčeve svetlosti niti bez različitih živih bića. Iako su ovi odnosi složeni, moraš da upamtiš da je Bog stvorio pravila koja upravljaju svim stvarima tako da one međusobno mogu da se jačaju, da zavise jedne od drugih i da zajedno postoje. Drugim rečima, svaka pojedinačna stvar koju je On stvorio ima vrednost i značaj. Da je Bog stvorio nešto beznačajno, Bog bi uredio da to nestane. Ovo je jedan od metoda koje Bog koristi da opskrbi sva stvorenja. Na šta se u ovoj priči odnosi reč „opskrbiti“? Da li Bog svakoga dana zaliva drvo? Da li je drvetu potrebna Božja pomoć da bi disalo? (Nije.) „Opskrbiti“ ovde označava Božje upravljanje svim stvarima nakon što su one stvorene; dovoljno je da Bog njima upravlja nakon što uspostavi pravila koja ih uređuju. Jednom kada se seme zasadi u zemlju, drvo izrasta samo. Sve uslove za njegov rast je stvorio Bog. Bog je stvorio sunčevu svetlost, vodu, zemljište, vazduh i okolinu; Bog je stvorio vetar, mraz, sneg i kišu, kao i četiri godišnja doba. Ovo su uslovi koji su drvetu potrebni kako bi raslo, a to su i stvari koje je Bog pripremio. Prema tome, da li je Bog izvor ovog životnog okruženja? (Jeste.) Mora li Bog svakodnevno da prebroji svaki list na drveću? Ne! Niti Bog treba da pomaže drvetu da diše ni da svakodnevno budi sunčevu svetlost, uz reči: „Vreme je da sada obasjaš drveće.“ On to ne mora da radi. Sunce sija samo kada mu je vreme da sija, u skladu sa pravilima; pojavljuje se i obasjava drveće, dok drveće upija sunčevu svetlost kada mu je ona potrebna, a kada to ne čini, drvo i dalje živi prema pravilima. Možda ne možete jasno da objasnite ovu pojavu, ali je ona, svejedno, činjenica koju svako može da vidi i potvrdi. Sve što treba da učiniš jeste da prihvatiš da pravila koja upravljaju postojanjem svih stvari potiču od Boga i da spoznaš da je Bog suveren nad rastom i opstankom svih stvari.

Sadrži li ova priča ono što ljudi nazivaju „metaforom“? Da li je posredi personifikacija? (Nije.) Ispričao sam istinitu priču. Svakim živim bićem, svime što ima život, upravlja Bog; kada je stvoreno, svako živo biće je od strane Boga bilo prožeto životom; život svakog

živog bića potiče od Boga i poštuje pravac i zakone koji ga usmeravaju. Od čoveka se ne zahteva da to menja niti je za to potrebna njegova pomoć; to je jedan od načina na koji Bog opskrbljuje sve stvari. Razumete, zar ne? Smatrate li da je potrebno da ljudi ovo prepoznaju? (Da.) Prema tome, ima li ova priča ikakve veze sa biologijom? Da li je na neki način povezana sa nekim područjem znanja ili sa nekom granom učenja? Mi ne raspravljamo o biologiji i zasigurno ne sprovodimo biološko istraživanje. Koja je glavna tema našeg razgovora? (Bog je izvor života za sva stvorenja.) Šta ste videli u svemu stvorenom? Da li ste videli drveće? Da li ste videli zemlju? (Da.) Videli ste sunčevu svetlost, zar ne? Jeste li videli ptice na granama? (Jesmo.) Da li je ljudski rod srećan što živi u takvom okruženju? (Da.) To znači da Bog koristi sve stvari – stvari koje je On stvorio – da održava i štiti dom ljudskog roda, njegovo životno okruženje. Tako Bog opskrbljuje ljudski rod i sve stvari.

Kako vam se dopada stil ovog razgovora, način na koji komuniciram sa vama? (Lako se razume i ima mnogo primera iz stvarnog života.) Ove reči koje izgovaram nisu prazne, zar ne? Da li je ljudima potrebna ova priča da bi shvatili da Bog je izvor života za sva stvorenja? (Da.) U tom slučaju, pređimo na našu sledeću priču. Po svom sadržaju, sledeća priča je malo drugačija, a i njeno težište je donekle drugačije. Sve što se pojavljuje u ovoj priči jeste nešto što ljudi mogu da vide svojim očima u Božjoj tvorevini. Sada ću započeti Svoju sledeću priču. Molim vas da je u tišini saslušate i vidite da li možete da shvatite Moju poruku. Nakon priče, postaviću vam nekoliko pitanja da proverim koliko toga ste naučili. Likovi u ovoj priči jesu velika planina, mali potok, silni vetar i divovski talas.

2. priča: Velika planina, mali potok, silni vetar i divovski talas

Bio jednom jedan mali potok koji je vijugao tamo-amo, i konačno stizao do podnožja velike planine. Planina je preprečila put malenom potoku, pa je potok svojim slabašnim, tihim glasom rekao planini: „Molim te, pusti me da prođem. Stojiš mi na putu i ometaš moj dalji tok.“ „Kuda ideš?“ upita ga planina. „Tražim svoj dom“, odgovori joj potok. „U redu, samo nastavi svojim putem i poteci preko mene!“ Međutim, majušni potok je bio previše slab i previše mlad, tako da nije mogao da teče preko tako velike planine. Mogao je samo da nastavi da teče tamo duž podnožja planine…

Zaduvao je silni vetar, nanoseći pesak i smrvljeno kamenje na mesto gde je stajala planina. Vetar je zaurlao na planinu: „Pusti me da prođem!“ „Kuda ideš?“ upita ga planina. „Želim da pređem na drugu stranu planine“, zavijao je vetar u svom odgovoru. „U redu, ako možeš da probiješ moj pojas, onda možeš da prođeš!“ Silni vetar je zavijao tu i tamo, ali koliko god da je silno duvao, nije mogao da probije planinski pojas. Vetar se umorio i zastao da se odmori – a sa druge strane planine počeo je da duva povetarac, koji je prijao tamošnjim ljudima. Ovo je bio planinski pozdrav ljudima…

U priobalju, kapljice morske vode nežno su zapljuskivale stenovitu obalu. Najednom se podigao divovski talas i zagrmeo u pravcu planine. „Pomeri se!“ povika divovski talas.

„Kuda ideš?“ upita ga planina. Nemoćan da zaustavi svoje napredovanje, talas je zaurlao: „Širim svoju teritoriju! Želim da protegnem ruke!“ „U redu, ako možeš da pređeš preko mog vrha, pustiću te da prođeš.“ Veliki talas je uzeo zalet, a zatim se ponovo obrušio na planinu. Međutim, ma koliko da se trudio, nije mogao da pređe preko planinskog vrha. Talas je mogao samo polako da se otkotrlja nazad u more…

Hiljadama godina mali potok je nežno tekao duž podnožja planine. Prateći pravac planine, mali potok se vratio kući, gde se ulio u reku, koja se zatim ulila u more. Pod okriljem brižne planine, mali potok nije nikada izgubio svoj put. Potok i planina su jedno drugo jačali i zavisili su jedno od drugog; međusobno su se osnaživali, suprotstavljali i zajedno su postojali.

Hiljadama godina silni vetar je zavijao, po svojoj navici. I dalje je često dolazio da „poseti“ planinu, sa velikim kovitlacima peska koji su se vrteli u njegovim naletima. Pretio je planini, ali nikada nije probio njen pojas. Vetar i planina su jedno drugo jačali i zavisili su jedno od drugog; međusobno su se osnaživali, suprotstavljali i zajedno su postojali.

Hiljadama godina divovski talas nikada nije zastao da se odmori i neumorno je jurišao napred, neprestano šireći svoju teritoriju. Hučao je i obrušivao se svaki put iznova prema planini, ali se planina nije pomerila ni pedalj. Planina je čuvala stražu nad morem i tako su se stvorenja u moru množila i napredovala. Talas i planina su jedno drugo jačali i zavisili su jedno od drugog; međusobno su se osnaživali, suprotstavljali i zajedno su postojali.

Ovim se naša priča završava. Pre svega, recite Mi o čemu se radi u ovoj priči? Za početak, postojali su velika planina, mali potok, silni vetar i divovski talas. Šta se dogodilo u prvom pasusu o malom potoku i velikoj planini? Zašto sam odabrao da govorim o potoku i planini? (Pod okriljem brižne planine, mali potok nije nikada izgubio svoj put. Oslanjali su se jedno na drugo.) Da li biste rekli da je planina štitila maleni potok ili ga je ometala? (Štitila ga je.) Ali, zar ga nije ometala? Ona i potok su pazili jedno na drugo; planina je štitila potok, ali ga je i ometala. Planina je štitila potok dok se ulivao u reku, ali ga je ometala kako bi ga sprečila u tome da teče kuda je naumio i tako izazove poplave i ljudima donosi nevolje. Zar se u ovom pasusu ne govori upravo o tome? Time što je štitila potok i presecala mu put, planina je čuvala domove ljudi. Mali potok se zatim ulio u reku u podnožju planine, a onda se ulio i u more. Zar to nije pravilo kojim se reguliše postojanje potoka? Šta je potoku omogućilo da se ulije u reku i more? Zar to nije bila planina? Potok se oslanjao na zaštitu planine i na njeno ometanje. Prema tome, nije li to suština? Vidiš li u ovome važnost planina za vodu? Da li je Bog imao Svoju svrhu kada je napravio svaku planinu, veliku i malu? (Jeste.) Ovaj kratak pasus, u kome su samo mali potok i velika planina, omogućava nam da vidimo vrednost i značaj Božjeg stvaranja te dve stvari; takođe nam pokazuje mudrost i svrhu Njegove vladavine nad njima. Zar nije tako?

O čemu je reč u drugom pasusu priče? (O silnom vetru i velikoj planini.) Da li je vetar dobra stvar? (Jeste.) Nije nužno – ponekad je vetar prejak i izaziva nesreće. Kako bi se

osećao da moraš da stojiš izložen silnom vetru? To zavisi od njegove snage. Da je u pitanju vetar trećeg ili četvrtog stepena, to bi bilo podnošljivo. U najgorem slučaju čoveku bi bilo teško da drži oči otvorene. Ali ako bi vetar postao silniji i pretvorio se u uragan, da li bi mogao da mu se odupreš? Ne bi. Prema tome, pogrešno je reći da je vetar uvek dobar ili da je uvek loš, jer to zavisi od njegove jačine. Dakle, koja je ovde funkcija planine? Nije li njena funkcija da suzbije jačinu vetra? U šta planina pretvara silni vetar? (U povetarac.) U okruženjima koja ljudi nastanjuju, da li se većina ljudi uglavnom suočava sa olujama ili sa povetarcima? (Sa povetarcima.) Zar to nije bio jedan od Božjih ciljeva, jedna od Njegovih namera kada je stvarao planine? Kako bi bilo da ljudi žive u okruženju u kome pesak sumanuto leti na vetru, nesputan i neumanjen? Zar zemlja izložena letećem pesku i kamenju ne bi bila nemoguća za život? Kamenje bi moglo da udari ljude, a pesak bi mogao da ih oslepi. Vetar bi ljude mogao da podigne sa zemlje i da ih odnese u vazduh. Kuće bi mogle biti uništene i dogodile bi se razne katastrofe. Ipak, primećujemo li vrednost u postojanju silnog vetra? Rekao sam da je loš, pa bi se pomislilo da je bezvredan, ali, da li je tako? Zar nema vrednost nakon što se pretvori u povetarac? Šta je ljudima najpotrebnije kada je vreme vlažno ili sparno? Potreban im je blag povetarac, da na njih nežno duva, da ih osveži i razbistri im glavu, da im izoštri misli, da im popravi i poboljša stanje duha. Recimo, svi sedite u prostoriji u kojoj boravi mnogo ljudi i vazduh je zagušljiv – šta vam je najpotrebnije? (Blag povetarac.) Boravak na mestu gde je vazduh zamućen i prljav može usporiti čovekov tok misli, poremetiti mu cirkulaciju i umanjiti bistrinu uma. Međutim, malo kretanja i cirkulacija osvežavaju vazduh, a ljudi se na svežem vazduhu osećaju drugačije. Iako bi mali potok mogao da izazove nesreću, iako bi silni vetar mogao da izazove nesreću, sve dok je planina tu, ona će tu opasnost pretvoriti u snagu koja je od koristi ljudima. Zar nije tako?

O čemu je reč u trećem pasusu priče? (O velikoj planini i divovskom talasu.) O velikoj planini i divovskom talasu. Tema ovog pasusa je smeštena na obali mora u podnožju planine. Vidimo planinu, prskanje morske vode i ogroman talas. Šta je u ovom slučaju planina za talas? (Zaštitnik i prepreka.) Ona je i zaštitnik i prepreka. Kao zaštitnik, ona štiti more od nestajanja, kako bi stvorenja koja žive u njemu mogla da se razmnožavaju i razvijaju. Kao prepreka, planina sprečava da se morska voda prelije i da izazove katastrofe, da ošteti i uništi ljudske domove. Dakle, možemo reći da je planina kako zaštitnik tako i barijera.

U ovome je značaj međusobne povezanosti velike planine i malog potoka, velike planine i silnog vetra, kao i velike planine i divovskog talasa; u ovome je značaj njihovog međusobnog jačanja i suprotstavljanja i njihovog suživota. Ove stvari, koje je Bog stvorio, u svom postojanju se rukovode pravilom i zakonom. Dakle, koje ste postupke Božje videli u ovoj priči? Da li Bog zanemaruje sve stvari otkako ih je stvorio? Da li je uspostavio pravila i osmislio načine funkcionisanja svih stvari da bi ih kasnije zanemario? Da li se to dogodilo? (Nije.) Šta se onda dogodilo? Bog ih i dalje kontroliše. Kontroliše vodu, vetar i talase. Ne dozvoljava im da podivljaju, niti im dozvoljava da oštete ili unište

kuće u kojima ljudi žive. Zahvaljujući tome, ljudi mogu da nastave da žive, razmnožavaju se i napreduju na zemlji. To znači da je pri stvaranju svih stvari, Bog već isplanirao pravila njihovog postojanja. Pri stvaranju svake stvari, Bog se pobrinuo da ona koristi ljudskom rodu i nad njom je preuzeo kontrolu, kako ta stvar ne bi uznemiravala ljudski rod niti mu izazivala nesreću. Da nije Božjeg upravljanja, zar vode ne bi tekle razuzdano? Zar vetar ne bi duvao razuzdano? Da li voda i vetar poštuju pravila? Da Bog njima ne upravlja, za njih ne bi postojala nikakva pravila, pa bi vetar zavijao, a vode bi bile neobuzdane i izazivale bi poplave. Da je talas bio viši od planine, da li bi more moglo da opstane? Ne bi. Da planina nije bila visoka kao talas, more ne bi postojalo, a planina bi izgubila svoju vrednost i značaj.

Vidite li Božju mudrost u ove dve priče? Bog je stvorio sve što postoji i On je suveren nad svime što postoji; On svime upravlja i sve to opskrbljuje, a unutar svega stvorenog, On vidi i preispituje svaku reč i postupak svega što postoji. Tako Bog, takođe, vidi i ispituje svaki kutak ljudskog života. Prema tome, Bog vrlo dobro poznaje svaki detalj svega što postoji u Njegovoj tvorevini, od funkcije svake stvari, njene prirode i pravila njenog opstanka do značaja njenog života i vrednosti njenog postojanja; sve to je Bogu poznato u celini. Bog je stvorio sve stvari – mislite li da Mu je potrebno da proučava pravila koja njima upravljaju? Treba li Bog da proučava ljudsko znanje ili nauku da bi ih naučio i razumeo? (Ne.) Postoji li iko među ljudskim rodom sa učenošću i velikim znanjem ko bi razumeo sve stvari kao Bog? Ne postoji, zar ne? Postoje li astronomi ili biolozi koji zaista razumeju pravila prema kojima sva stvorenja žive i rastu? Mogu li oni zaista da razumeju vrednost postojanja svake stvari? (Ne, ne mogu.) To je stoga što je Bog stvorio sve stvari i, bez obzira na to koliko mnogo ili koliko duboko proučava ovo znanje ili koliko dugo pokušava da ga savlada, ljudski rod neće nikada moći da dokuči tajnu niti svrhu Božjeg stvaranja svih stvari. Zar to nije slučaj? Dakle, na osnovu naše dosadašnje rasprave, mislite li da ste delimično razumeli pravo značenje izraza: „Bog je izvor života za sva stvorenja“? (Da.) Dok sam raspravljao o ovoj temi – Bog je izvor života za sva stvorenja – znao sam da će mnogi ljudi odmah pomisliti na jedan drugi izraz: „Bog je istina i Bog koristi Svoju reč da nas opskrbi“ i ni na šta drugo iznad tog nivoa značenja te teme. Neki bi čak mogli smatrati da se Božja opskrba ljudskim životom, svakodnevnom hranom i pićem i svim dnevnim potrepštinama ne računa kao Njegovo opskrbljivanje čoveka. Zar nema nekih koji to smatraju? Ipak, nije li Božja namera u Njegovom stvaranju očigledna – da omogući ljudskom rodu da postoji i živi normalno? Bog održava okruženje u kome ljudi žive i obezbeđuje sve stvari koje su ljudskom rodu potrebne za opstanak. Povrh toga, On upravlja svim stvarima i ima suverenost nad njima. Sve to ljudskom rodu omogućava da normalno živi, napreduje i razmnožava se; na ovaj način Bog opskrbljuje sve stvoreno i ljudski rod. Zar nije tačno da ljudi treba da prepoznaju i shvate ove stvari? Možda će neki reći: „Ova tema je predaleko od našeg saznanja o Samom istinitom Bogu, a mi to ne želimo da znamo jer ne živimo samo od hleba, nego živimo od reči Božje.“ Da li je ovo shvatanje tačno? (Nije.) Zašto nije tačno?

Možete li imati potpuno razumevanje Boga ako posedujete znanje jedino o stvarima koje je Bog rekao? Ako prihvatite samo Božje delo i prihvatite Božji sud i grdnju, možete li imati potpuno razumevanje Boga? Ako poznajete samo mali deo Božje naravi, mali deo Božjeg autoriteta, da li biste to smatrali dovoljnim da postignete razumevanje Boga? (Ne.) Božji postupci započinju Njegovim stvaranjem svih stvari i nastavljaju se i danas – Božji postupci su očigledni u svakom trenutku, iz časa u čas. Ako neko veruje da Bog postoji samo zato što je izabrao grupu ljudi na kojima će obaviti Svoje delo i spasiti ih, te da ništa drugo nema veze sa Bogom, niti sa Njegovim autoritetom, Njegovim statusom ni Njegovim postupcima, može li se tada smatrati da taj čovek ima istinsko bogopoznanje? Ljudi koji imaju ovo takozvano bogopoznanje poseduju samo jednostrano shvatanje, shodno kome Njegova dela ograničavaju na jednu grupu ljudi. Da li je ovo pravo bogopoznanje? Zar ljudi sa ovakvim znanjem ne poriču Božje stvaranje svih stvari i Njegovu suverenost nad njima? Neki ljudi ne žele da se bave ovom temom, razmišljajući umesto toga u sebi: „Nisam video Božju suverenost nad svim stvarima. Ta zamisao je toliko daleka i nije mi stalo da je razumem. Bog čini ono što On želi i to nema nikakve veze sa mnom. Prihvatam Božje vođstvo i Njegovu reč samo da bi Bog mogao da me spase i usavrši. Ništa drugo mi nije važno. Pravila koja je Bog uspostavio kada je stvorio sve stvari i ono što On čini da bi opskrbio sve stvari i ljudski rod, nemaju nikakve veze sa mnom.“ Kakav je ovo način govora? Nije li ovo čin buntovništva? Ima li među vama ikoga sa takvim shvatanjem? I premda to ne morate da kažete, Ja znam da ima mnogo vas. Po pravilu, ovakvi ljudi sve posmatraju sa svoje „duhovne“ tačke gledišta. Oni samo žele da Boga svedu na Bibliju, da Boga ograniče na reči koje je izgovorio, na smisao koji proizilazi iz doslovno napisane reči. Oni ne žele da dodatno spoznaju Boga, niti žele da Bog svoju pažnju usmeri i na obavljanje drugih stvari. Ovaj način razmišljanja je detinjast, a takođe i preterano religiozan. Mogu li ljudi sa ovakvim gledištima da spoznaju Boga? Bilo bi im veoma teško da Ga spoznaju. Danas sam ispričao dve priče, a svaka od njih govori o drugačijem aspektu. Nakon što ste upravo došli u dodir sa njima, možda osećate da su one duboke ili pomalo apstraktne, da ih je teško shvatiti i razumeti. Možda će ih biti teško povezati sa Božjim postupcima i Samim Bogom. Međutim, svi Božji postupci i sve ono što je On učinio unutar stvorenog i među ljudskim rodom treba da bude poznato, jasno i tačno, svakoj osobi, svakome ko teži tome da spozna Boga. Ovo znanje će vam pružiti sigurnost u vašoj veri u istinsko postojanje Boga. Takođe će vam pružiti tačno znanje o Božjoj mudrosti, Njegovoj sili i načinu na koji On opskrbljuje sve stvoreno. Omogućiće ti da jasno zamisliš pravo postojanje Boga i da vidiš da Njegovo postojanje nije izmišljeno, nije mit, nije nejasno, nije teorija, a svakako nije svojevrsna duhovna uteha, već stvarno postojanje. Osim toga, ono će ljudima omogućiti da znaju da je Bog oduvek opskrbljivao sva stvorenja i ljudski rod; Bog to čini na Svoj način i u skladu sa Svojim sopstvenim ritmom. Prema tome, zahvaljujući tome što je Bog stvorio sva stvorenja i dao im pravila, svako od njih može, na osnovu toga kako je On to predodredio, da obavlja zadatke koji su mu dodeljeni, da ispunjava svoje dužnosti i

obavlja svoju funkciju; na osnovu toga kako je On to predodredio, svaka stvar ima svoju sopstvenu upotrebu u službi ljudskog roda, kao i u službi prostora i okruženja koje ljudski rod nastanjuje. Da Bog to nije učinio i da ljudski rod nema takvo okruženje koje bi nastanjivao, ljudskom rodu bi tada bilo nemoguće da veruje u Boga ili da Ga sledi; sve bi se svelo samo na praznu priču. Zar nije tako?

Pogledajmo još jednom priču o velikoj planini i malom potoku. Koja je funkcija planine? Živa bića cvetaju na planini, pa njeno postojanje ima suštinsku vrednost, a ona istovremeno ometa mali potok, sprečavajući ga da teče po svojoj volji i ljudima donosi nesreće. Nije li to slučaj? Planina postoji na svoj način postojanja, omogućavajući mnoštvu živih stvorenja na sebi da cvetaju – drveću i travi i svim drugim biljkama i životinjama na planini. Ona takođe usmerava pravac toka malog potoka – planina prikuplja vodu potoka i usmerava je prirodno oko svog podnožja do mesta gde se on može uliti u reku i na kraju u more. Ova pravila nisu nastala prirodno, već ih je u vreme stvaranja posebno uspostavio Bog. Kad je reč o velikoj planini i silnom vetru, planini je takođe potreban vetar. Planini je neophodan vetar da bi milovao živa bića koja žive na njoj, dok u isto vreme obuzdava snagu silnog vetra kako ne bi duvao nekontrolisano. U izvesnom smislu, ovo pravilo oličava dužnost velike planine; prema tome, da li se ovo pravilo o dužnosti planine uspostavilo samo od sebe? (Nije.) Uspostavio ga je Bog. Velika planina ima svoju dužnost, a i žestok vetar ima svoju dužnost. Pozabavimo se sada velikom planinom i ogromnim talasom. Da planina ne postoji, da li bi voda sama pronašla pravac svog toka? (Ne bi.) Voda bi plavila. Planina ima svoju egzistencijalnu vrednost kao planina, a more ima svoju egzistencijalnu vrednost kao more; međutim, u okolnostima u kojima oni zajedno mogu normalno da postoje i da jedno drugo ne ometaju, oni se, takođe, međusobno ograničavaju – velika planina ograničava more tako da ono ne plavi, čime štiti ljudske domove, a ograničavajući more ona, takođe, omogućava negovanje živih bića koja žive u njemu. Da li je ovaj pejzaž nastao sam od sebe? (Nije.) I njega je stvorio Bog. Iz ove slike vidimo da je Bog, kada je stvarao sve stvari, unapred odredio gde će stajati planina, kuda će proticati potok, iz kog pravca će početi da duva silni vetar i kuda će ići, i koliko visoki da budu ogromni talasi. U svim ovim stvarima su sadržane Božje namere i svrha – one predstavljaju Božja dela. Dakle, možete li videti da su Božja dela prisutna u svim stvarima? (Da.)

Koja je svrha naše rasprave o ovim stvarima? Da natera ljude da prouče pravila prema kojima je Bog stvorio sve stvari? Da podstakne zanimanje za astronomiju i geografiju? (Ne.) Pa, šta je onda? Da ljudi razumeju dela Božja. U Božjim postupcima ljudi mogu da potvrde i provere da Bog je izvor života za sva stvorenja. Ako to možeš da razumeš, onda ćeš zaista moći da potvrdiš Božje mesto u svom srcu i moći ćeš da potvrdiš da Bog jeste Sâm Bog, jedinstveni, Stvoritelj neba i zemlje i svih stvorenja. Prema tome, da li je za tvoje razumevanje Boga korisno da znaš pravila svih stvari i da spoznaš Božja dela? (Da.) Koliko je to korisno? Pre svega, kada razumeš dela Božja, možeš li još uvek da budeš zainteresovan za astronomiju i geografiju? Možeš li i dalje

da imaš srce skeptika i da sumnjaš da je Bog Stvoritelj svih stvari? Možeš li i dalje da imaš srce istraživača i da sumnjaš da je Bog Stvoritelj svih stvari? (Ne.) Kada potvrdiš da je Bog Stvoritelj svih stvari i razumeš neka od pravila Božjeg stvaranja, da li ćeš u svom srcu zaista verovati da Bog opskrbljuje sve stvari? (Da.) Ima li ovde reč „opskrbljivanje“ poseban značaj ili se njena upotreba odnosi na određenu okolnost? „Bog opskrbljuje sve stvari“ jeste izraz veoma širokog značaja i obima. Bog ne obezbeđuje ljudima samo svakodnevnu hranu i piće; On opskrbljuje ljudski rod svime što mu je potrebno, uključujući sve ono što ljudi mogu da vide, ali i stvari koje se ne mogu videti. Bog podržava ovo životno okruženje, upravlja i vlada njime, a ono je od suštinskog značaja za ljudski rod. Drugim rečima, kakvo god da je okruženje ljudskom rodu potrebno za svako godišnje doba, Bog ga je pripremio. Bog takođe upravlja vrstom vazduha i temperaturom kako bi bili pogodni za ljudski opstanak. Pravila koja uređuju ove stvari ne nastaju sama od sebe niti nasumično; ona su rezultat Božje suverenosti i Njegovih dela. Sâm Bog je izvor svih ovih pravila i izvor života za sva stvorenja. Bez obzira na to da li u to veruješ ili ne, da li to možeš da vidiš ili ne, odnosno da li to možeš da razumeš ili ne, to ostaje utvrđena i nepobitna činjenica.

Znam da ogromna većina ljudi veruje samo u reči i delo Božje koji su obuhvaćeni Biblijom. Za manjinu ljudi, Bog je otkrio Svoja dela i ljudima omogućio da vide vrednost Njegovog postojanja. Takođe im je omogućio da donekle razumeju Njegov status i potvrdio je činjenicu Svog postojanja. Međutim, za znatno više ljudi, činjenica da je Bog stvorio sve stvari i da On upravlja svim stvarima i opskrbljuje ih, deluje nejasno ili neodređeno; takvi ljudi čak mogu zadržati sumnjičav stav. Ovaj stav ih navodi da dosledno veruju da su zakoni prirodnog sveta nastali spontano, da su promene u prirodi, prelazi, pojave i sami zakoni koji njome upravljaju proizašli iz same prirode. Ljudi u svojim srcima ne mogu da zamisle kako je Bog stvorio sve stvari i njima vlada; ne mogu da razumeju kako Bog upravlja svim stvorenjima i opskrbljuje ih. U okviru granica ove pretpostavke, ljudi ne mogu da poveruju da je Bog stvorio sva stvorenja, da njima vlada i opskrbljuje ih; čak su i oni koji veruju u svojoj veri ograničeni na Doba zakona, Doba blagodati i Doba carstva: oni veruju da su Božja dela i Njegovo opskrbljivanje ljudskog roda isključivo namenjeni Njegovom izabranom narodu. Ovo je nešto što vrlo nerado gledam i što izaziva toliki bol, jer čak i dok uživa u svemu što Bog donosi, ljudski rod poriče sve što On čini i sve što mu On pruža. Ljudi jedino veruju da nebom i zemljom i svim stvorenjima upravljaju njihova sopstvena, prirodna pravila i njihovi sopstveni, prirodni zakoni opstanka, te da oni nemaju vladara koji bi njima upravljao ili suverena koji bi ih opskrbljivao i čuvao. Čak i ako veruješ u Boga, možda ne veruješ da su sve ovo Njegova dela; zaista, ovo je jedna od stvari koju najčešće zanemaruje svaki vernik u Boga, svako ko prihvata Božju reč i svako ko sledi Boga. Dakle, čim počnem da raspravljam o nečemu što nije povezano sa Biblijom ili sa takozvanom duhovnom terminologijom, neki ljudi počinju da se dosađuju ili postaju nestrpljivi, pa se čak osećaju i nelagodno. Oni smatraju da Moje reči deluju nepovezano sa duhovnim ljudima i sa

duhovnim stvarima. To je strašna stvar. Kad je reč o spoznaji dela Božjih, iako ne pominjemo astronomiju, niti istražujemo geografiju ili biologiju, ipak moramo razumeti Božju suverenost nad svim stvarima, moramo znati za Njegovo opskrbljivanje svih stvorenja, te da je On izvor svih stvorenja. Ovo je neophodna lekcija i ona se mora proučiti. Verujem da ste razumeli Moje reči, zar ne?

Dve priče koje sam upravo ispričao, iako pomalo neobične po svom sadržaju i načinu izražavanja, ispričane onako kako jesu, na donekle poseban način, bile su Moj pokušaj da koristim neposredan jezik i jednostavan pristup kako bih vam pomogao da steknete i prihvatite nešto dublje. Ovo je bio Moj jedini cilj. Kroz ove male priče i prizore koje one oslikavaju, želeo sam da vidite i poverujete da je Bog suveren nad svim stvorenjima. Cilj pripovedanja ovih priča je u tome da vam omogući da vidite i spoznate neograničena dela Božja u ograničenim okvirima priče. U kom ćete trenutku sasvim realizovati i postići ovaj rezultat u sebi – to zavisi od vaših ličnih iskustava i vaše lične potrage. Ako si neko ko traga za istinom i teži tome da spozna Boga, onda će ove stvari poslužiti kao još snažniji podsetnik; daće ti duboku svest, jasnoću razumevanja, koja će se postepeno približavati Božjim stvarnim delima, uz bliskost bez odstojanja i bez greške. Međutim, ako nisi neko ko teži tome da spozna Boga, onda ti ove priče neće nauditi. Naprosto ih smatraj istinitim pričama.

Da li ste iz ove dve priče stekli ikakvo razumevanje? Pre svega, jesu li ove dve priče odvojene od naše prethodne rasprave o Božjoj brizi za ljudski rod? Postoji li suštinska povezanost? Da li je tačno da u ove dve priče vidimo dela Božja i temeljnu pažnju koju On posvećuje svemu što planira za ljudski rod? Da li je tačno da je sve što Bog čini i sve o čemu On razmišlja radi postojanja ljudskog roda? (Da.) Zar Božje pažljivo promišljanje i obzir prema ljudskom rodu nisu krajnje očiti? Ljudski rod ne mora ništa da radi. Bog je za ljude pripremio vazduh – oni samo treba da ga udišu. Povrće i voće koje oni jedu lako su dostupni. Od severa prema jugu, od istoka prema zapadu, svaki region ima svoje prirodne resurse. Sve različite regionalne useve, voće i povrće je pripremio Bog. U širem okruženju, Bog je stvorio sve stvari koje se uzajamno jačaju, međusobno su zavisne, uzajamno se osnažuju, uzajamno se suprotstavljaju i zajednički postoje. Ovo je Njegov metod i Njegovo pravilo da očuva opstanak i postojanje svih stvari; na ovaj način je ljudski rod mogao bezbedno i spokojno da raste u ovom životnom okruženju, da se razmnožava iz generacije u generaciju, sve do današnjeg dana. Drugim rečima, Bog unosi ravnotežu u prirodno okruženje. Da Bog nije suveren i da nema kontrolu, to okruženje, čak i da ga je Bog ipak stvorio, niko ne bi bio u stanju da čuva i da u njemu održava ravnotežu. Na nekim mestima nema vazduha, a na takvim mestima ljudski rod ne može da opstane. Bog ti neće dozvoliti da na njih odlaziš. Stoga nemojte odlaziti van odgovarajućih granica. Ovo je radi zaštite ljudskog roda – tamo postoje tajne. Svaki aspekt okruženja, dužina i širina Zemlje, svako stvorenje na Zemlji – kako živo tako i mrtvo – Bog je unapred zamislio i pripremio. Zašto je ova stvar potrebna? Zašto je ona stvar nepotrebna? Koja je svrha toga što je ova stvar ovde i treba li ona stvar da bude

onde? Bog je već razmislio o svim ovim pitanjima i nema potrebe da ljudi o njima razmišljaju. Postoje neki budalasti ljudi koji uvek razmišljaju o pomeranju planina, međutim, umesto da to učine, zašto se ne presele u ravnicu? Ako ti se ne sviđaju planine, zašto živiš u njihovoj blizini? Zar to nije glupo? Šta bi se desilo ako biste pomerili planinu? Stizali bi uragani i ogromni talasi, a ljudski domovi bi bili uništeni. Zar ovo ne bi bila glupost? Ljudi su sposobni jedino da uništavaju. Oni čak ne mogu ni da održavaju ono jedino mesto na kome moraju da žive, a ipak žele da opskrbljuju sva stvorenja. To je nemoguće.

Bog ljudskom rodu dozvoljava da upravlja svim stvarima i da nad njima gospodari, međutim, obavlja li čovek dobro taj posao? Čovek uništava sve što može. Ne samo da je nesposoban da u prvobitnom stanju sačuva sve što je Bog za njega stvorio, već je učinio suprotno i uništio Božju tvorevinu. Ljudski rod je pomerao planine, oduzimao zemlju od mora i pretvorio ravnicu u pustinje u kojima niko ne može da živi. I baš u pustinji je čovek razvio industriju i sagradio nuklearne baze, sejući svuda uništenje. Sada reke više nisu reke, mora više nisu mora… Jednom kada ljudski rod naruši ravnotežu prirodnog okruženja i njegovih pravila, dan njegove katastrofe i smrti neće biti daleko; to je neizbežno. Kada katastrofa bude došla, ljudski rod će znati koliko je dragoceno sve što je Bog stvorio za njega i koliko je to važno za ljudski rod. Život u sredini u kojoj vetrovi i kiše dolaze u svoje vreme, za čoveka je poput života u raju. Ljudi ne shvataju da je ovo blagoslov, međutim, u trenutku kada sve to izgube, uvideće koliko je to retko i dragoceno. A nakon što nestane, kako bi se moglo vratiti? Šta bi ljudi mogli da učine ako Bog nije spreman da sve ponovo stvori? Postoji li nešto što biste mogli da učinite? Zapravo, postoji nešto što možete da uradite. Veoma je jednostavno – kada vam budem rekao šta je u pitanju, istoga časa ćete znati da je to izvodljivo. Kako je čovek dospeo u svoje trenutno stanje postojanja? Je li to zbog njegove pohlepe i uništavanja? Ako čovek stavi tačku na ovo uništavanje, zar se njegovo životno okruženje neće postepeno popraviti samo od sebe? Ako Bog ništa ne učini, ako za ljudski rod Bog više ne želi da išta učini – drugim rečima, ako se On ne upliće u ovu stvar – onda bi za ljudski rod najbolje rešenje bilo da prestane sa svim uništavanjem i da svom životnom okruženju omogući da se vrati u svoje prirodno stanje. Staviti tačku na sve ovo uništenje znači staviti tačku na pljačkanje i pustošenje stvari koje je Bog stvorio. To bi omogućilo da se okruženje u kome čovek živi postepeno oporavi, dok bi propust da se to učini doveo do još odvratnijeg okruženja za život, čije bi se uništenje s vremenom ubrzalo. Da li je Moje rešenje jednostavno? Jednostavno je i izvodljivo, zar ne? Za neke ljude je zaista jednostavno i izvodljivo – međutim, da li je izvodljivo za ogromnu većinu ljudi na zemlji? (Nije.) Da li je makar za vas izvodljivo? (Da.) Šta vas navodi da odgovorite potvrdno? Da li bi se moglo reći da to proizilazi iz temelja razumevanja Božjih dela? Da li bi se moglo reći da je uslov toga poslušnost Božjoj suverenosti i planu? (Da.) Postoji način da se stvari promene, ali to nije tema o kojoj sada razgovaramo. Bog je odgovoran, i to do samog kraja, za život svakog pojedinačnog ljudskog bića. Bog te svime opskrbljuje, a

čak i ako se ti, u ovom okruženju koje je Sotona uništio, razboliš, onečistiš ili doživiš nasilje, to neće biti važno – Bog će te opskrbljivati i pustiće te da živiš. Treba da imate vere u to. Bog neće olako dopustiti da ljudsko biće umre.

Da li ste sada osetili nešto od važnosti prepoznavanja da „Bog je izvor života za sva stvorenja“? (Da, jesmo.) Kakva osećanja imate? Recite Mi. (U prošlosti, nismo nikada ni pomišljali da planine, mora i jezera povezujemo sa postupcima Božjim. Tek kada smo danas čuli Božju besedu shvatili smo da se unutar ovih stvari nalaze Božja dela i mudrost; vidimo da još u vreme kad je Bog počeo da stvara sve stvari, On je svaku od njih već prožeo sudbinom i Svojom dobrom voljom. Sve stvari se uzajamno jačaju i međusobno su zavisne, a ljudski rod od toga ima krajnju korist. Ono što smo danas čuli deluje veoma sveže i novo – osetili smo koliko su stvarni Božji postupci. U stvarnom svetu, u našem svakodnevnom životu i u našim susretima sa svim stvarima, vidimo da je zaista tako.) Zaista ste videli, zar ne? Bog ne opskrbljuje ljudski rod bez čvrstog temelja; Njegovo opskrbljivanje nije svega nekoliko kratkih reči. Bog je učinio toliko toga, a čak su i sve stvari koje ne vidiš tu za tvoje dobro. Čovek živi u ovom okruženju, unutar svih stvari koje je Bog stvorio za njega, gde ljudi i sve stvari zavise jedni od drugih. Na primer, biljke ispuštaju gasove koji prečišćavaju vazduh, a ljudi udišu prečišćen vazduh i imaju koristi od njega; ipak, neke biljke su otrovne za ljude, dok druge biljke neutrališu otrovne biljke. Ovo je čudo Božjeg stvaranja! Ali, ostavimo zasad ovu temu; danas je naš razgovor bio uglavnom o suživotu čoveka i ostatka svega stvorenog, bez koga čovek ne može da živi. U čemu je važnost Božjeg stvaranja svih stvari? Čovek bez tog ostatka ne može da živi, baš kao što je čoveku potreban vazduh da bi živeo – da te stave u vakuum, ubrzo bi umro. Ovo je krajnje jednostavno načelo koje pokazuje da čovek ne može da postoji odvojeno od ostatka svega stvorenog. Prema tome, kakav stav treba čovek da ima prema svemu stvorenom? Onaj koji se sastoji u tome da sve to čuva, štiti, efikasno koristi, ne uništava, ne rasipa i ne menja iz hira, jer sve stvoreno potiče od Boga, sve stvoreno jeste Njegova opskrba ljudskom rodu, a ljudski rod prema tome mora da se odnosi savesno. Danas smo razgovarali o ove dve teme. Pažljivo i dobro razmislite o njima. Narednog puta ćemo o nekim stvarima razgovarati detaljnije. Ovim se završava današnje okupljanje. Doviđenja!

18. januar 2014. godine

Sâm Bog, jedinstveni VIII
Bog je izvor života za sva stvorenja (II)

Nastavićemo da razgovaramo o našoj poslednjoj temi. Da li se sećate koja je bila tema našeg poslednjeg održanog zbora? (Bog je izvor života za sva stvorenja.) Da li je ova tema, „Bog je izvor života za sva stvorenja“, tema koja vam se čini prilično dalekom? Ili u svojim srcima već imate neku grubu ideju o njoj? Može li na trenutak neko da nam kaže šta je bilo težište našeg poslednjeg zbora o ovoj temi? (Kroz Božje stvaranje svih stvari, vidim da On neguje sve stvari i da neguje ljudski rod. U prošlosti sam oduvek mislio da Bog, kada opskrbljuje čoveka, Svoju reč daje samo Svom izabranom narodu; nikada nisam video da, putem zakona koji uređuju sve stvari, Bog neguje ceo ljudski rod. Tek Božjim saopštavanjem ove istine, postao sam svestan toga da je On izvor svih stvari, da On obezbeđuje živote svih stvari, da Bog uređuje ove zakone i neguje sve stvari. U Božjem stvaranju svih stvari vidim Njegovu ljubav.) Prošli put smo razgovarali uglavnom o Božjem stvaranju svih stvari i o tome kako je On za njih uspostavio zakone i načela. Prema tim zakonima i tim načelima, sva stvorenja žive, umiru i zajedno sa čovekom postoje pod Božjom vrhovnom vlašću i izložena su Božjem pogledu. Prvo smo govorili o tome da je Bog stvorio sva stvorenja i da je, koristeći Svoje sopstvene metode, odredio zakone prema kojima ona rastu, kao i putanje i obrasce njihovog rasta. Takođe je odredio načine preživljavanja svih stvorenja u ovoj zemlji, kako bi u međusobnoj zavisnosti nastavila da rastu, razmnožavaju se i opstaju. Uz takve metode i zakone, sva stvorenja mogu bez napora i spokojno da postoje i da rastu na ovoj zemlji, a jedino u takvom okruženju ljudski rod može da ima stabilan dom i stabilne prilike u kojima će živeti i, pod Božjim vođstvom, stalno napredovati – zauvek napredovati.

Prošli put smo razgovarali o osnovnom konceptu Boga koji opskrbljuje sve stvari: Bog na ovaj način opskrbljuje sve stvari kako bi sve stvari mogle da postoje i žive za dobrobit ljudskog roda. Drugim rečima, takvo okruženje postoji zahvaljujući zakonima koje je odredio Bog. Samo zahvaljujući Božjem održavanju i sprovođenju takvih zakona, ljudski rod ima svoje trenutno životno okruženje. Veliki je skok između onoga o čemu smo razgovarali prošli put i bogopoznanja o kome smo govorili u prošlosti. Koji je razlog postojanja tog skoka? Razlog je u tome što, kada smo u prošlosti govorili o bogopoznanju, govorili smo u domenu činjenice da Bog spasava ljudski rod i njime upravlja – odnosno o spasenju Božjeg izabranog naroda i o upravljanju njime – i u tom domenu smo govorili o bogopoznanju, Božjim delima, Njegovoj naravi, o onome što Bog ima i što jeste, o Njegovoj volji i načinu na koji On čoveku daje istinu i život. Međutim, tema koju smo prošli put započeli nije ograničena na sadržaj Biblije, niti na domen Božjeg spasavanja Njegovog izabranog naroda. Već se ta tema proteže i van ovog domena, van granica Biblije, i van tri etape dela koje Bog obavlja na Svom izabranom narodu, te umesto toga raspravlja o Samom Bogu. Prema tome, kada čuješ ovaj deo Moje besede, svoje bogopoznanje ne smeš ograničavati na Bibliju i na tri etape Božjeg

dela. Umesto toga, moraš zadržati otvoreno gledište; moraš da vidiš Božja dela i ono što On ima i što jeste unutar svih stvari, i način na koji komanduje i upravlja svim stvarima. Kroz ovaj metod i na toj osnovi, možeš da vidiš kako Bog opskrbljuje sve stvari, što ljudskom rodu omogućava da shvati da je Bog pravi izvor života za sve stvari, da je ovo, zapravo, pravi identitet Samog Boga. Odnosno, Božji identitet, status i autoritet, sve Njegovo, nisu namenjeni samo onima koji Ga trenutno slede – nisu namenjeni samo vama, ovoj grupi ljudi – već su namenjeni svim stvarima. Prema tome, domen svih stvari je veoma širok. Koristim termin „sve stvari“ da opišem domašaj Božje vladavine nad svime, zato što želim da vam kažem da stvari kojima zapoveda Bog nisu samo stvari koje možete da vidite svojim očima – one obuhvataju ne samo materijalni svet koji svi mogu da vide, već i svet izvan materijalnog sveta, koji se ne može videti ljudskim očima, pa čak i izvan toga, obuhvataju planete i svemir, gde ljudski rod ne može da živi. To je domen Božje vrhovne vlasti nad svim stvarima. Domen njegove vrhovne vlasti je veoma širok; kada je reč o vama, svako od vas treba i mora da razume, da vidi i da mu bude jasno šta treba da razume, šta treba da vidi i za koje stvari treba da zna. Iako je domen termina „sve stvari“ zaista veoma širok, neću vam govoriti o stvarima u onom domenu koji vi nikako ne možete da vidite ili sa kojim ne možete lično da dođete u dodir. Govoriću vam samo o stvarima u onom domenu sa kojim ljudska bića mogu da dođu u dodir, da ga shvate i razumeju, tako da svako može postati svestan pravog značenja izraza „Bog je izvor života za sva stvorenja“. Na ovaj način ni jedna reč Moje besede za vas neće biti prazna.

Prošli put smo koristili metod pripovedanja da bismo pružili jednostavan pregled teme „Bog je izvor života za sva stvorenja“, kako bi ljudi stekli osnovno razumevanje o tome kako Bog opskrbljuje sva stvorenja. Koja je svrha vašeg podučavanja ovom osnovnom konceptu? Ona je u tome da se ljudi navedu da shvate da Božje delo nadilazi okvire Biblije i Njegove tri etape dela. On obavlja znatno više dela koja ljudi ne mogu da vide i sa kojima ne mogu da dođu u dodir, dela kojima On lično prisustvuje. Da Bog radi samo na Svom upravljanju i vođstvu Svog izabranog naroda, a da nije angažovan ni na jednom drugom delu, onda bi ovom ljudskom rodu, uključujući sve vas, bilo veoma teško da nastavi svoj napredak. Ovaj ljudski rod i ovaj svet ne bi mogli da nastave da se razvijaju. U tome leži važnost izraza „Bog je izvor života za sva stvorenja“, koji je tema zbora koji ću danas održati sa vama.

Osnovno okruženje za život koje Bog stvara za ljudski rod

Razgovarali smo o mnogim temama i o velikom delu sadržaja koji se odnosi na reči „Bog je izvor života za sva stvorenja“, međutim, da li u svojim srcima znate šta Bog daruje ljudskom rodu, osim što vas opskrbljuje Svojom rečju i što na vama obavlja Svoje delo grdnje i suda? Neki bi ljudi mogli reći: „Bog mi daruje blagodat i blagoslove; daje mi disciplinu i utehu, i pruža mi brigu i zaštitu na svaki mogući način.“ Drugi će reći: „Bog mi svakodnevno daruje hranu i piće“, dok će neki čak reći: „Bog mi je darovao sve“. Na

ta pitanja sa kojima se ljudi susreću u svom svakodnevnom životu vi biste mogli odgovoriti shodno domenu vašeg sopstvenog, telesnog životnog iskustva. Bog svakoj osobi daruje mnogo stvari, premda ono o čemu ovde govorimo nije ograničeno samo na opseg ljudskih svakodnevnih potreba, već ima za cilj da proširi vidike svake osobe i omogući vam da stvari posmatrate iz makro perspektive. Budući da Bog je izvor života za sva stvorenja, kako On održava život svih stvorenja? Drugim rečima, šta Bog daje svim stvorenjima u Svojoj tvorevini kako bi održao njihovo postojanje i zakone koji to postojanje podržavaju, tako da ona mogu i dalje da postoje? Ovo je glavna tačka naše današnje rasprave. Da li razumete ono što sam rekao? Ova tema vam može biti krajnje nepoznata, međutim, neću govoriti ni o kakvim predubokim doktrinama. Pobrinuću se da možete da slušate Moje reči i da iz njih zadobijete razumevanje. Ne morate da osećate nikakvo opterećenje – sve što treba da učinite jeste da pažljivo slušate. Međutim, na ovom mestu, moram još jednom da naglasim: o kojoj temi govorim? Recite Mi. (Bog je izvor života za sva stvorenja.) Kako onda Bog opskrbljuje sva stvorenja? Šta On to obezbeđuje svim stvorenjima da bi se moglo reći „Bog je izvor života za sva stvorenja“? Imate li o ovome ikakve zamisli ili razmišljanja? Čini se da raspravljam o temi koja je gotovo sasvim nepoznata u vašim srcima i vašim umovima. Ali se nadam da ćete ovu temu i ono što ću reći moći da povežete sa Božjim postupcima, a ne sa nekakvim znanjem, ljudskom kulturom ili istraživanjem. Ja govorim samo o Bogu, o Samom Bogu. Ovo je ono što vam predlažem. Siguran sam da razumete, zar ne?

Bog je ljudskom rodu darovao mnoge stvari. Počeću pričom o onome što ljudi mogu da vide, odnosno, što mogu da osete. Ovo su stvari koje ljudi mogu da prihvate i da ih razumeju u svojim srcima. Pre svega, krenimo s pričom o onome što je Bog obezbedio ljudskom rodu, kroz raspravu o materijalnom svetu.

a. Vazduh

Pre svega, Bog je stvorio vazduh kako bi čovek mogao da diše. Vazduh je materija sa kojom ljudi svakodnevno mogu da dođu u dodir i nešto od čega u svakom trenutku zavise, čak i dok spavaju. Vazduh koji je Bog stvorio monumentalno je važan za ljudski rod: od suštinskog je značaja za svaki njihov dah i za sâm život. Ova materija, koja se može samo osetiti, ali ne i videti, predstavljala je prvi Božji dar svim stvorenjima u Njegovoj tvorevini. Međutim, nakon što je stvorio vazduh, da li se Bog zaustavio, smatrajući Svoje delo završenim? Ili je On razmišljao o tome koliko će vazduh biti gust? Da li je razmišljao o tome šta će vazduh sadržati? O čemu je Bog razmišljao kada je stvarao vazduh? Zašto je Bog stvorio vazduh i kakvo je bilo Njegovo rasuđivanje? Ljudima je potreban vazduh – moraju da dišu. Pre svega, gustina vazduha treba da odgovara ljudskim plućima. Da li iko zna kolika je gustina vazduha? U stvari, nema naročite potrebe da ljudi znaju odgovor na ovo pitanje u vidu brojeva ili podataka, taj je odgovor zaista krajnje nepotrebno znati – sasvim je dovoljno imati o tome samo opštu predstavu. Bog je stvorio vazduh one gustine koja će biti najpogodnija za disanje ljudskih

pluća. Odnosno, stvorio je vazduh tako da on može lako da ulazi u ljudsko telo dok ga ljudi udišu i tako da se telo pritom ne povredi. To je Bog uzimao u obzir kad je stvarao vazduh. U nastavku ćemo govoriti o tome šta vazduh sadrži. Njegov sadržaj nije otrovan za ljudska bića i neće oštetiti pluća, niti bilo koji deo tela. Bog je sve ovo morao da razmotri. Bog je morao da uzme u obzir da vazduh koji ljudi udišu treba nesmetano da ulazi u telo i da iz njega izlazi, te da, nakon udisanja, priroda i količina materija u vazduhu treba da budu takvi da se krv, kao i otpadni vazduh u plućima i telu u celini, pravilno metabolišu. Povrh toga, morao je da uzme u obzir i to da vazduh ne treba da sadrži nikakve otrovne materije. Dok vam govorim o ova dva standarda za vazduh, nije mi cilj da vas hranim nekakvim konkretnim znanjem, već da vam pokažem da je Bog svaku pojedinačnu stvar u Svojoj tvorevini stvorio u skladu sa Svojim sopstvenim razmatranjima, te da je sve što je stvorio najbolje moguće. Osim toga, kada je reč o količini prašine u vazduhu, o količini prašine, peska i prljavštine na zemlji, kao i o količini prašine koja se sa neba spušta na zemlju – Bog ima Svoje načine da i ovim stvarima upravlja, ima načine da ih očisti ili da izazove njihov raspad. Iako postoji određena količina prašine, Bog se pobrinuo da prašina ne škodi ljudskom telu i da ne ugrožava njegovo disanje, a česticama prašine je odredio veličinu koja neće škoditi telu. Zar Božje stvaranje vazduha nije bilo tajna? Da li je to bila jednostavna stvar, kao kada Svojim ustima dune vazduh? (Nije.) Čak i u Božjem stvaranju najjednostavnijih stvari, Njegova tajna, način rada Njegovog uma, način Njegovog razmišljanja i Njegova mudrost, sve je to očigledno. Zar Bog nije praktičan? (Da, jeste.) To znači da je, i pri stvaranju jednostavnih stvari, Bog mislio na ljudski rod. Pre svega je vazduh koji ljudska bića udišu čist, a njegov sadržaj je pogodan za ljudsko disanje, nije otrovan i ne škodi ljudima; na isti način, gustina vazduha je prikladna za ljudsko disanje. Ovaj vazduh, koji ljudi neprekidno udišu i izdišu, od suštinske je važnosti za ljudsko telo, za ljudsku telesnost. Zato ljudi mogu da dišu slobodno, bez ikakvih ograničenja ili brige. Na ovaj način mogu normalno da dišu. Vazduh je ono što je Bog stvorio na samom početku i neophodan je za ljudsko disanje.

b. Temperatura

Druga stvar o kojoj ćemo razgovarati jeste temperatura. Svi znaju šta je temperatura. Temperatura je nešto što je od suštinske važnosti da bi okruženje bilo pogodno za ljudski opstanak. Ako je temperatura previsoka – recimo, pretpostavimo da je temperatura viša od četrdeset stepeni Celzijusa – zar to ne bi veoma iznurivalo ljude? Zar za ljude ne bi bilo iscrpljujuće da žive u takvim uslovima? A šta ako bi temperatura bila preniska? Pretpostavimo da se temperatura spusti na minus četrdeset stepeni Celzijusa – ljudi ne bi mogli da podnesu ni ove uslove. Prema tome, Bog je bio veoma precizan u određivanju raspona temperature, odnosno temperaturnog opsega kome ljudsko telo može da se prilagodi, a koji se manje-više kreće između minus trideset i plus četrdeset stepeni Celzijusa. Temperature u zemljama na potezu od severa do juga se u suštini

nalaze unutar ovog opsega. U hladnim regionima, temperature mogu pasti na možda minus pedeset ili šezdeset stepeni Celzijusa. Bog ne bi dozvolio da ljudi žive u takvim regionima. Zašto onda postoje ovi ledeni regioni? Bog poseduje Svoju sopstvenu mudrost, a za ovo je imao Svoje sopstvene namere. On ne bi dozvolio da se približiš tim mestima. Bog štiti mesta koja su previše topla i previše hladna, a to znači da nije planirao da u njima živi čovek. Ova mesta nisu namenjena ljudskom rodu. Međutim, zašto bi Bog želeo da ovakva mesta postoje na Zemlji? Ako to nisu mesta na kojima bi Bog želeo da ljudi žive, pa čak ni da mogu da prežive, zašto bi ih Bog stvorio? U tome leži Božja mudrost. Odnosno, Bog je razumno odredio temperaturni raspon okruženja u kome ljudska bića žive. Ovde je na delu i prirodni zakon. Bog je stvorio određene stvari kojima se temperatura održava i kontroliše. Koje su to stvari? Najpre, Sunce ljudima može doneti toplinu, no, da li su ljudi u stanju da tu toplinu izdrže ako je prevelika? Usuđuje li se iko da se približi Suncu? Postoji li ikakav naučni instrument na Zemlji koji može da priđe Suncu? (Ne.) Zašto ne postoji? Sunce je pretoplo. Otopiće se sve što mu se približi. Prema tome, Bog je posebno radio na tome da Sunce smesti visoko iznad ljudskog roda, na određenoj udaljenosti koja je u skladu sa Njegovim pedantnim proračunima i merilima. Zatim, postoje dva pola na Zemlji, severni i južni. Ova područja su potpuno smrznuta i prekrivena ledom. Može li ljudski rod da živi u područjima prekrivenim ledom? Jesu li takva mesta pogodna za ljudski opstanak? Nisu, te stoga ljudi ne odlaze na ova mesta. Budući da ljudi ne odlaze na Južni i Severni pol, njihovi glečeri su zaštićeni i mogu da služe svojoj svrsi, koja se sastoji u kontroli temperature. Razumete, zar ne? Da nema Južnog i Severnog pola, stalna sunčeva vrelina dovela bi do nestanka ljudi na Zemlji. Međutim, da li Bog održava temperaturu u rasponu pogodnom za ljudski opstanak samo uz ove dve stvari? Ne. Postoje svakakva živa bića, poput poljskih trava i svakovrsnih biljaka u šumama, koja upijanjem sunčeve toplote neutrališu sunčevu toplotnu energiju, čime se reguliše temperatura životne sredine u kojoj ljudski rod obitava. Tu su takođe i izvori vode, kao što su reke i jezera. Niko ne može utvrditi površinu koju prekrivaju reke i jezera. Niko ne može da kontroliše koliko vode ima na Zemlji, niti kuda ta voda teče, u kom se smeru kreće, kolika joj je zapremina ili brzina. Jedino Bog to zna. Ovi raznovrsni izvori vode, od podzemnih do nadzemnih voda, vidljivih reka i jezera, takođe mogu da regulišu temperaturu okruženja u kome čovek živi. Pored izvora vode, postoje i svakakve geografske formacije, poput planina, ravnica, kanjona i močvara, koje temperaturu regulišu srazmerno svom području i geografskoj rasprostranjenosti. Na primer, planina obima od stotinu kilometara, sa tih stotinu kilometara doprinosi korisnosti od stotinu kilometara. A koliko je takvih planinskih lanaca i kanjona Bog stvorio na Zemlji odgovara broju koji je Bog proračunao. Drugim rečima, u pozadini postojanja svake pojedinačne stvari koju je stvorio Bog, nalazi se priča, a svaka stvar sadrži Božju mudrost i planove. Uzmite recimo u obzir šume i svakovrsnu vegetaciju – opseg i rasprostiranje područja u kome one postoje i rastu izvan su kontrole svakog čoveka, i niko nema pravo glasa o njima. Isto tako, nijedan čovek ne može da

kontroliše koliko vode oni apsorbuju, niti koliko sunčeve toplotne energije upijaju. Sve ove stvari spadaju u domen plana koji je Bog napravio kada je stvarao sve stvari.

Samo zahvaljujući Božjem pažljivom planiranju, razmatranju i uređenju, u svakom pogledu, čovek može da živi u okruženju sa vrlo prikladnom temperaturom. Prema tome, svaku pojedinačnu stvar koju čovek vidi svojim očima, kao što su sunce, Južni i Severni pol o kojima ljudi tako često slušaju, kao i razna bića koja žive u ili na zemlji, kao i u vodi, veličina prostora prekrivenog šumama i drugim vrstama vegetacije, izvori vode, različite vodene mase, količina morske i slatke vode, kao i različita geografska okruženja – sve su to stvari koje Bog koristi u održavanju normalne temperature za čovekov opstanak. Sve ovo je potpuno utvrđeno. Samo zahvaljujući tome što je Bog duboko razmislio o svemu tome, čovek može da živi u okruženju sa tako pogodnim temperaturama. Ne sme da bude ni previše hladno, ni previše toplo: suviše topla mesta, u kojima temperatura premašuje ono čemu ljudsko telo može da se prilagodi, Bog svakako nije namenio tebi. Suviše hladna mesta, sa odveć niskim temperaturama, gde bi se pridošli ljudi za svega nekoliko minuta sasvim zaledili, tako da ne bi mogli da govore, smrznutih mozgova ne bi mogli da razmišljaju i ubrzo bi se ugušili – ni takva mesta Bog nije namenio ljudskom rodu. Kakva god istraživanja ljudi žele da sprovedu, bilo da žele izumeti ili probiti takve granice – kakve god misli da ljudi imaju, nikada neće moći da prekorače granice onoga čemu ljudsko telo može da se prilagodi. Nikada neće moći da odbace ova ograničenja koja je Bog stvorio za čoveka. To je stoga što je Bog stvorio ljudska bića i što Bog najbolje zna kojim temperaturama može da se prilagodi ljudsko telo. Sami ljudi to ne znaju. Zašto kažem da ljudi ne znaju? Kakve su samo budalaštine ljudi izvodili? Zar nisu brojni ljudi neprekidno pokušavali da osvoje Severni i Južni pol? Takvi ljudi su oduvek želeli da odu na ta mesta i da zaposednu tu zemlju, kako bi se tamo ukorenili. Bio bi to besmislen čin. Čak i da temeljno istražiš polove, šta ćeš s tim? Čak i da možeš se prilagodiš tim temperaturama i da si u stanju da tamo živiš, da li bi ljudskom rodu ikako koristilo to što bi ti „poboljšao“ trenutno okruženje za život na Južnom i Severnom polu? Ljudski rod ima životnu sredinu u kojoj može da opstane, međutim, ljudi se tu ne zadržavaju tiho i pokorno, već uporno odlaze na mesta na kojima ne mogu da prežive. Koji je smisao ovoga? Dosadio im je život na ovoj pogodnoj temperaturi i postali su nestrpljivi, a uživali su u previše blagoslova. Osim toga, ljudski rod je ovo uobičajeno okruženje za život gotovo sasvim uništio, pa sad pomišlja kako bi mogao da ode na Južni i Severni pol da napravi još više štete ili da se bavi nekom vrstom „aktivizma“, da pronađe način da „prokrči novi put“. Nisu li sve ovo gluposti? Drugim rečima, pod vođstvom svog pretka Sotone, ovaj ljudski rod nastavlja da preduzima jednu besmislenu stvar za drugom, nesmotreno i nemilosrdno uništavajući predivan dom koji je Bog za njega stvorio. Ovo je Sotonina rabota. Osim toga, uvidevši da je opstanak ljudskog roda na Zemlji donekle ugrožen, mnogi ljudi traže načine da posete Mesec, u želji da ustanove neki način opstanka na tom mestu. Ali, na kraju krajeva, na Mesecu nema kiseonika. Mogu li ljudska bića da prežive bez kiseonika? Pošto na Mesecu nema kiseonika, to nije mesto na kome

čovek može da ostane, ali on ipak istrajava u svojoj želji da tamo ode. Kako bi se nazvalo ovakvo ponašanje? Ono je takođe samouništenje. Mesec je mesto bez vazduha, a njegova temperatura nije pogodna za ljudski opstanak – prema tome, to nije mesto koje je Bog namenio čoveku.

Naša trenutna tema, temperatura, jeste nešto sa čime se ljudi susreću u svakodnevnom životu. Temperatura je nešto što sva ljudska tela mogu da osete, ali niko ne razmišlja o tome kako je temperatura nastala, niti ko je zadužen za nju i ko je reguliše tako da bude pogodna za ljudski opstanak. To je ono što sada učimo. Ima li u ovome Božje mudrosti? (Da.) Imajući u vidu da je Bog stvorio okruženje sa temperaturom pogodnom za ljudski opstanak, da li je ovo jedan od načina na koji Bog opskrbljuje sve stvari? Jeste.

c. Zvuk

Koja je treća stvar? To je takođe jedan suštinski deo normalnog okruženja ljudskog postojanja, nešto što je Bog morao da uredi kada je stvarao sve stvari. To je veoma važno Bogu i baš svakom ljudskom biću. Da se Bog nije pobrinuo za tu stvar, to bi u velikoj meri omelo opstanak ljudskog roda, što znači da bi imalo toliko značajan uticaj na život čoveka i njegovo telo od krvi i mesa da ljudski rod ne bi mogao da opstane u takvom okruženju. Moglo bi se reći da nijedno živo biće ne bi moglo da opstane u takvom okruženju. Dakle, šta je to o čemu govorim? Govorim o zvuku. Bog je sve stvorio i sve živi u Božjim rukama. Sva stvorenja Božje tvorevine žive i neprestano se vrte u Njegovom vidokrugu. Ovim hoću da kažem da svaka stvar koju je Bog stvorio, samim svojim postojanjem, ima vrednost i smisao; odnosno, postoji nešto suštinsko u pogledu postojanja svake pojedinačne stvari. U Božjim očima, svaka stvar je živa, a budući da su sve stvari žive, svaka od njih proizvodi zvuk. Na primer, Zemlja se neprestano okreće, Sunce se neprestano okreće, a i Mesec se neprestano okreće. Kako se sve stvari šire, razvijaju i kreću, one neprestano emituju zvuk. Sve stvari u Božjoj tvorevini koje postoje na Zemlji se neprestano šire, razvijaju i kreću. Na primer, podnožja planina se pomeraju i premeštaju, a sva živa stvorenja u dubinama mora plivaju i kreću se unaokolo. To znači da su ta živa bića, sve stvari u Božjem vidokrugu, u stalnom, pravilnom kretanju, u skladu sa utvrđenim obrascima. Prema tome, šta je to što nastaje zahvaljujući svim ovim stvarima koje se šire i razvijaju u tami i kreću se u tajnosti? Zvukovi – sjajni, moćni zvukovi. Osim planete Zemlje, sve vrste planeta su, takođe, u neprestanom pokretu, a živa stvorenja i organizmi na ovim planetama se takođe neprestano šire, razvijaju i kreću. Odnosno, sve žive i nežive stvari neprestano se kreću u Božjem vidokrugu i, dok to čine, svaka od njih takođe emituje zvuk. Bog je i ove zvuke uredio, a verujem da već znate zašto je On to učinio, zar ne? Kada se približiš avionu, kakav efekat na tebe ima brujanje motora? Ako se predugo zadržiš u njegovoj blizini, ogluvećeš. Šta je sa tvojim srcem – hoće li ono moći da izdrži takvo iskušenje? Neće moći kod nekih ljudi koji su slabog srca. Naravno, čak i oni sa snažnim srcem to neće moći predugo da izdrže. Drugim rečima, efekat zvuka na ljudsko telo, bilo da je reč o ušima ili srcu, izuzetno je

značajan za svakog čoveka, a preglasni zvuci će naškoditi ljudima. Prema tome, kada je Bog stvarao sve stvari i nakon što su one normalno počele da funkcionišu, Bog je na odgovarajući način uredio ove zvukove, zvukove svih stvari u pokretu. I ovo je jedno od pitanja koje je Bog morao da uzme u obzir kada je stvarao okruženje za ljudski rod.

Pre svega, visina atmosfere iznad površine Zemlje utiče na zvuk. Pored toga, veličina šupljina u tlu takođe upravlja zvukom i utiče na njega. Zatim su tu razne geografske sredine čije sadejstvo takođe utiče na zvuk. Drugim rečima, Bog koristi određene metode da otkloni pojedine zvukove, kako bi ljudi mogli da opstanu u okruženju u kome njihove uši i srca mogu to da izdrže. U suprotnom, zvuci bi predstavljali ogromnu prepreku za opstanak ljudskog roda, time što bi postali velika smetnja u njihovim životima i stvorili im ozbiljan problem. To znači da je Bog bio veoma određen u Svom stvaranju kopna, atmosfere i različitih vrsta geografskih sredina, a u svakoj od njih je sadržana Božja mudrost. Ljudsko razumevanje ovoga ne mora da bude previše iscrpno – dovoljno je da ljudi znaju da su u tome sadržani Božji postupci. A sada Mi recite, da li je ovo delo koje je Bog obavio – precizno podešavanje zvuka kako bi očuvao životno okruženje ljudskog roda i njihove normalne živote – bilo neophodno? (Da.) Budući da je ovo delo bilo neophodno, posmatrano iz te perspektive, može li se reći da je Bog koristio ovo delo kao način da opskrbi sve stvari? Bog je stvorio tako tiho okruženje za dobrobit ljudskog roda, kako bi ljudsko telo unutar njega moglo sasvim normalno da živi, bez ikakvih smetnji, i kako bi ljudski rod mogao normalno da postoji i da živi. Nije li to, dakle, jedan od načina na koji Bog opskrbljuje ljudski rod? Zar ovo nije bila jedna veoma važna stvar koju je Bog učinio? (Jeste.) Za to je postojala ogromna potreba. Dakle, na koji način vi to razumete? Iako ne možete da osetite da je to bio Božji postupak, niti znate kako je Bog u to vreme sproveo taj postupak, možete li, ipak, da osetite nužnost zbog koje je Bog učinio ovu stvar? Možete li da osetite Božju mudrost, brigu i promisao koju je On uložio u to? (Da, možemo.) Ako ste u stanju da to osetite, onda je to dovoljno. Postoji toliko postupaka koje je Bog sproveo među stvarima Svog stvaranja, a koje ljudi ne mogu da osete niti da vide. Pominjem ovo samo da bih vas obavestio o Božjim postupcima, kako biste mogli da spoznate Boga. Ovo su tragovi koji će vam omogućiti da bolje spoznate i razumete Boga.

d. Svetlost

Četvrta stvar se odnosi na ljudske oči: svetlost. I ona je veoma važna. Kada vidiš jarku svetlost, a njen sjaj dostigne određenu jačinu, ona je u stanju da oslepi ljudske oči. Na kraju krajeva, ljudske oči su od krvi i mesa. Ne mogu da podnesu toliku nadraženost. Usuđuje li se iko da direktno gleda u sunce? Neki ljudi su pokušali i, ako nose naočare za sunce, to dobro funkcioniše – ali zahteva upotrebu pomagala. Bez pomagala, čovekove gole oči nisu sposobne da se suoče sa suncem, niti da direktno gledaju u njega. Međutim, Bog je stvorio sunce da ljudskom rodu donese svetlost, i ova svetlost je, takođe, nešto za šta se On pobrinuo. Bog nije naprosto dovršio stvaranje sunca,

smestio ga negde tamo i onda ga zanemario; Bog ne obavlja stvari na taj način. Veoma je pažljiv u Svojim postupcima i temeljno ih promišlja. Bog je za ljudski rod stvorio oči kako bi on mogao da vidi, a takođe je unapred odredio parametre svetlosti pomoću kojih čovek vidi stvari. Ne bi valjalo da je svetlo suviše prigušeno. Kada je toliko mračno da ljudi ne vide prst pred nosom, oči im izgube funkciju i ničemu ne služe. Međutim, prejaka svetlost podjednako onesposobljava ljudske oči da vide stvari, jer je jačina svetlosti nepodnošljiva. Prema tome, Bog je obezbedio okruženje za postojanje ljudskog roda sa odgovarajućom količinom svetlosti za ljudske oči – sa količinom koja neće naškoditi ljudskim očima, niti ih oštetiti, a kamoli prouzrokovati da izgube svoju funkciju. Zato je Bog oko sunca i zemlje dodao slojeve oblaka i zato je gustina vazduha u stanju da pravilno filtrira one vrste svetlosti koje mogu da naškode ljudskim očima ili koži – oni su u odgovarajućoj srazmeri. Pored toga, boje zemlje koje je Bog stvorio odražavaju sunčevu svetlost i sve druge vrste svetlosti, a mogu da otklone one vrste svetlosti koje su prejake da bi im se ljudske oči prilagodile. Prema tome, ljudi mogu da šetaju na otvorenom i da vode svoj život bez potrebe da stalno nose veoma zatamnjene naočari za sunce. U normalnim okolnostima, ljudske oči mogu da vide stvari u svom vidnom polju, a da im svetlost ne smeta. Drugim rečima, ne bi bilo dobro da je svetlo previše prodorno, niti da je suviše prigušeno. Ako bi bilo previše slabo, ljudske oči bi bile oštećene i, nakon kraćeg korišćenja, bile bi uništene; ako bi bilo previše jako, ljudske oči to ne bi mogle da izdrže. Upravo ova svetlost koju ljudi imaju mora biti prikladna za ljudske oči da bi videle, a Bog je, različitim metodama, štetu koju svetlost nanosi ljudskim očima sveo na najmanju moguću meru; i premda ova svetlost može da koristi ljudskim očima ili da na njih štetno utiče, dovoljna je da ljudima omogući da stignu do kraja svog života i da sve vreme koriste svoje oči. Zar Bog nije bio temeljan kada je ovo razmatrao? S druge strane, đavo, Sotona, deluje, a da mu takva razmišljanja nikad ne prođu kroz um. Uz Sotonu, svetlost je uvek ili previše jaka ili previše slaba. Tako Sotona deluje.

Bog je obavio ove stvari u pogledu svih aspekata ljudskog tela – u pogledu vida, sluha, ukusa, disanja, osećanja i tako dalje – kako bi ljudski rod maksimalno prilagodio opstanku, tako da može normalno da živi i da istraje u tome. Drugim rečima, trenutna životna sredina, koju je stvorio Bog, jeste najprikladnija i najkorisnija sredina za opstanak ljudskog roda. Neki ljudi mogu pomisliti da to nije baš toliko važno, da je to sasvim uobičajena stvar. Zvuk, svetlost i vazduh jesu stvari za koje ljudi osećaju da im pripadaju po rođenju, u kojima uživaju od trenutka kada su rođeni. Međutim, u pozadini ovih stvari u kojima možeš da uživaš, delovao je Bog; to je nešto što ljudi moraju da razumeju, nešto što moraju da znaju. Iako možda smatraš da nema potrebe da razumeš ove stvari ili da za njih znaš, Bog je, ukratko, o njima mnogo razmišljao prilikom stvaranja, imao je plan, imao je određene zamisli. On nije lakomisleno ili tek tako smestio ljudski rod u takvo okruženje za život, ni najmanje ne razmišljajući o tome. Možda mislite da sam previše veličanstveno govorio o svakoj od ovih malih stvari, međutim, prema Mom

mišljenju, svaka stvar koju je Bog obezbedio ljudskom rodu neophodna je za njegov opstanak. U njoj se nalazi Božji postupak.

e. Strujanje vazduha

Koja je peta stvar? U pitanju je stvar koja je usko povezana sa svakim danom života svake osobe. U toj meri je povezana sa ljudskim životom da ljudsko telo bez nje ne bi moglo da živi u ovom materijalnom svetu. Reč je o strujanju vazduha. Možda svako razume izraz „strujanje vazduha“ čim ga čuje. Dakle, šta je strujanje vazduha? Moglo bi se reći da je „strujanje vazduha“ naprosto protok vazduha. Strujanje vazduha je vetar koji ljudsko oko ne može da vidi. Ono je i jedan od načina na koji se kreću gasovi. Ipak, na šta se „strujanje vazduha“ prvenstveno odnosi u ovom razgovoru? Čim budem rekao, razumećete. U svom okretanju, Zemlja na sebi nosi planine, mora i sve stvorene stvari, a dok se okreće, ona to čini određenom brzinom. Iako to okretanje nimalo ne osećaš, rotacija Zemlje svejedno postoji. Šta njena rotacija prouzrokuje? Dok trčiš, zar ne nastaje vetar, koji ti promiče pored ušiju? Ako pri tvom trčanju nastaje vetar, kako ga onda ne bi bilo pri Zemljinom okretanju? Dok se Zemlja okreće, sve stvari su u pokretu. I sama Zemlja je u pokretu i okreće se određenom brzinom, dok se sve stvari na njoj takođe neprestano šire i razvijaju. Prema tome, kretanje određenom brzinom će prirodno dovesti do strujanja vazduha. Na ovo mislim kada kažem „strujanje vazduha“. Zar ovo strujanje vazduha ne utiče na ljudsko telo u određenoj meri? Uzmimo na primer tajfune: uobičajeni tajfuni nisu naročito snažni, međutim, kada udare snažno, ljudi ne mogu da stoje uspravno i teško im je da hodaju na vetru. Jedan jedini korak je naporan, a vetar može ljude da pribije uz nešto, onesposobljavajući ih da se pomere. Ovo je jedan od načina na koji strujanje vazduha može uticati na ljude. Da je cela Zemlja prekrivena ravnicama, dok bi se Zemlja i sve stvari okretale, ljudsko telo bi bilo sasvim nesposobno da podnese strujanje vazduha koje bi time nastalo. U takvoj situaciji bilo bi izuzetno teško reagovati. Da je zaista tako, takvo strujanje vazduha ne samo da bi naškodilo ljudskom rodu, već bi ga sasvim uništilo. U takvom okruženju ljudi ne bi mogli da prežive. Zato je Bog, da bi obuzdao takvo strujanje vazduha, stvorio različite geografske sredine – u različitim sredinama, strujanje vazduha slabi, menja pravac, brzinu i jačinu. Zbog toga ljudi mogu da vide različite geografske oblike, kao što su planine, veliki planinski masivi, ravnice, brda, baseni, doline, visoravni i velike reke. Ovim različitim geografskim oblicima, Bog menja brzinu, smer i jačinu strujanja vazduha. To je metod koji On koristi da smanji strujanje vazduha ili da ga pretvori u vetar sa odgovarajućom brzinom, smerom i jačinom, kako bi ljudi imali normalnu životnu sredinu. Postoji li potreba za ovim? (Da.) Ljudima se čini da je ovo teško učiniti, ali Bogu je lako, jer On posmatra sve stvari. Za Njega nema ništa lakše i jednostavnije nego da stvori okruženje sa odgovarajućim strujanjem vazduha za ljudski rod. Prema tome, u takvom, od Boga stvorenom okruženju, svaka je stvar neophodna u celini Njegove tvorevine. Postoji vrednost i nužnost postojanja svake pojedinačne stvari. Međutim, Sotona i iskvareni

ljudski rod ne razumeju ovo načelo. Oni nastavljaju da uništavaju, grade i eksploatišu, sujetno maštajući da planine pretvore u ravnu zemlju, da ispune kanjone, sagrade nebodere na ravnom zemljištu kako bi stvorili betonske džungle. Božja je nada da ljudski rod može da živi srećno, da raste srećno i da svaki dan provodi srećno u ovom najprikladnijem okruženju, koje je On pripremio za njega. Zato Bog nikada nije bio nemaran u načinu na koji se ophodi prema okruženju u kome ljudski rod živi. Od temperature do vazduha, od zvuka do svetlosti, Bog je sačinio veoma detaljne planove i uređenja, kako ljudska tela i njihovo životno okruženje ne bi bili podložni nikakvom uticaju prirodnih uslova, već da, umesto toga, ljudski rod može normalno da živi i razmnožava se, da normalno živi u harmoničnom suživotu sa svim stvarima. Sve to je Bog obezbedio svim stvarima i ljudskom rodu.

U načinu na koji je Bog uredio ovih pet osnovnih uslova za ljudski opstanak, možete li da vidite kako On opskrbljuje ljudski rod? (Da.) Drugim rečima, Bog je Stvoritelj svih osnovnih uslova za ljudski opstanak, i Bog, takođe, upravlja ovim stvarima i kontroliše ih; čak i sada, posle više hiljada godina čovekovog postojanja, Bog i dalje neprestano menja njegovo životno okruženje, obezbeđujući mu najbolje i najpogodnije okruženje kako bi se njegov život mogao uobičajeno odvijati. Koliko dugo se takvo stanje može održati? Drugim rečima, koliko dugo će Bog obezbeđivati takvo okruženje? Ono će trajati sve dok Bog sasvim ne dovrši Svoje delo upravljanja. Tada će Bog izmeniti životno okruženje ljudskog roda. Moguće je da će te promene sprovesti istim metodama ili će to možda biti drugačije metode. Međutim, ono što ljudi moraju da znaju jeste činjenica da Bog neprestano opskrbljuje potrebe ljudskog roda, upravljajući okruženjem u kome ljudski rod živi, kao i čuvajući, štiteći i održavajući to okruženje. U takvom okruženju, Božji izabrani narod može da živi na uobičajen način i da prihvati Božje spasenje, grdnju i sud. Sve stvari nastavljaju da opstaju zahvaljujući Božjoj suverenosti, a ceo ljudski rod nastavlja da napreduje zahvaljujući takvoj Božjoj opskrbi.

Da li vam je ovaj poslednji deo našeg razgovora doneo neka nova razmišljanja? Da li ste sada postali svesni najveće razlike između Boga i ljudskog roda? Naposletku, ko je gospodar svih stvari? Je li to čovek? (Nije.) Koja je onda razlika između toga kako se Bog i ljudski rod odnose prema svemu stvorenom? (Bog vlada svim stvarima i uređuje ih, dok čovek uživa u njima.) Da li se slažete sa ovim? Najveća razlika između Boga i ljudskog roda je u tome što Bog vlada svim stvorenjima i opskrbljuje ih. On je izvor svega, i dok Bog opskrbljuje sva stvorenja, ljudski rod uživa u tome. Drugim rečima, čovek uživa u svim stvorenim stvarima kada prihvati život koji Bog daruje svim stvarima. Bog je Gospodar, a ljudski rod uživa u plodovima Božjeg stvaranja svih stvari. Prema tome, iz perspektive svih stvari koje je Bog stvorio, koja je razlika između Boga i ljudskog roda? Bog može jasno da vidi zakonitosti u načinu na koji sve stvari rastu, On kontroliše te zakone i ima vrhovnu vlast nad njima. Drugim rečima, sve se nalaze u Božjem vidokrugu i u okviru Njegovog nadzora. Može li ljudski rod da vidi sve stvari? Ono što ljudski rod može da vidi ograničeno je na ono što se nalazi neposredno pred njim. Ako se penješ

na planinu, ono što vidiš jeste upravo ta planina. Ne možeš da vidiš šta je sa druge strane te planine. Ako odeš na obalu, onda je ono što vidiš samo jedna strana okeana i ne možeš znati kako izgleda druga strana okeana. Ako odeš u šumu, možeš da vidiš vegetaciju koja je tu pred tobom i oko tebe, ali ne možeš videti ono što je udaljeno. Ljudi ne mogu da vide mesta koja su viša, udaljenija, dublja. Vide samo ono što se nalazi neposredno pred njima, u njihovom vidnom polju. Čak i kada bi ljudi poznavali zakon koji određuje četiri godišnja doba ili zakone o načinu rasta svih stvari, i dalje ne bi bili u stanju da upravljaju svim stvarima, niti da im zapovedaju. Ipak, način na koji Bog vidi sve stvoreno nalikuje načinu na koji bi On posmatrao mašinu koju je Sâm napravio. Duboko je upoznat sa svakom komponentom i svakom vezom, sa njihovim načelima, njihovim obrascima i njihovim svrhama – Bog sve to zna sa najvećim stepenom jasnoće. Otud Bog jeste Bog, a čovek je čovek! Iako čovek u svojim istraživanjima nauke i zakona koji upravljaju svim stvarima može da ode duboko, to istraživanje je ograničenog obima, dok Bog kontroliše sve, što za čoveka predstavlja beskonačnu kontrolu. Čovek bi mogao da provede ceo svoj život istražujući najsitniji Božji postupak, a da ne dođe ni do kakvih pravih rezultata. Upravo zato, ako za proučavanje Boga koristiš samo znanje i ono što si naučio, nikada nećeš moći da spoznaš Boga, niti da Ga razumeš. Međutim, ako odabereš put traženja istine i traganja za Bogom, a Boga posmatraš iz perspektive upoznavanja sa Njim, tada ćeš jednog dana najednom prepoznati da se Božji postupci i mudrost nalaze svuda, i znaćeš zašto se Bog naziva Gospodarem svih stvari i izvorom života za sva stvorenja. Što više budeš sticao takvo razumevanje, bolje ćeš shvatati zašto se Bog naziva Gospodarem svih stvari. Sva stvorenja i sve stvari, uključujući tebe, neprestano primaju pouzdanu Božju opskrbu. Takođe ćeš moći jasno da osetiš da u ovom svetu, i među ovim ljudskim rodom, ne postoji niko osim Boga ko bi mogao da ima sposobnost i suštinu pomoću kojih vlada postojanjem svih stvari, upravlja tim postojanjem i održava ga. Kada dođeš do ovog razumevanja, zaista ćeš prepoznati da Bog jeste tvoj Bog. Kada dostigneš ovu tačku, zaista ćeš prihvatiti Boga i dozvoliti mu da bude tvoj Bog i tvoj Gospodar. Kada zadobiješ ovo razumevanje i tvoj život dostigne tu tačku, Bog te više neće iskušavati, niti će te osuđivati, i neće ti postavljati nikakve zahteve, jer ćeš razumeti Boga, poznavaćeš Njegovo srce i zaista ćeš u svom srcu prihvatiti Boga. Ovo je važan razlog razgovora o ovim temama o Božjoj vrhovnoj vlasti nad svim stvarima i o upravljanju njima. Razgovori su namenjeni pružanju većeg znanja i razumevanja ljudima – ne samo da priznaš, već da na praktičniji način spoznaš i razumeš Božje postupke.

Svakodnevna hrana i piće koje Bog priprema za ljudski rod

Upravo smo govorili o jednom delu ukupnog okruženja, konkretno o uslovima neophodnim za opstanak čoveka, koje je Bog pripremio kada je stvarao svet. Govorili smo o pet stvari, o pet elemenata tog okruženja. Naša sledeće tema je usko povezana sa fizičkim životom svakog čoveka, od većeg je značaja za taj život i u većoj meri

ispunjava uslove koji su za njega potrebni nego što je to slučaj sa prethodnih pet. Konkretno, reč je o hrani koju ljudi jedu. Bog je stvorio čoveka i postavio ga u pogodno okruženje za život; nakon toga, čoveku su bili potrebni hrana i voda. Čovek je imao ovu potrebu, pa je Bog za njega obavio odgovarajuće pripreme. Prema tome, svaki korak Božjeg dela i svaka stvar koju On čini nisu uprazno izgovorene reči, već stvaran, praktičan postupak koji se preduzima. Zar hrana nije neophodna u svakodnevnom životu ljudi? Je li hrana važnija od vazduha? Podjednako su važni. Oba su neophodni uslovi i materije za opstanak ljudskog roda i za očuvanje nastavka ljudskog života. Šta je važnije – vazduh ili voda? Temperatura ili hrana? Svi oni su podjednako važni. Ljudi među njima ne mogu da biraju jer ne mogu bez ijedne od ovih stvari. Ovo je stvarno, praktično pitanje, a ne jedan od tvojih izbora među stvarima. Ti to ne znaš, ali Bog zna. Kada vidiš hranu, pomisliš: „Ne mogu bez hrane!“ Međutim, čim si stvoren, da li si znao da ti je potrebna hrana? Nisi to znao, ali Bog jeste. Tek kada si ogladneo i na drveću ugledao voće a na zemlji žitarice koje možeš da pojedeš, shvatio si da ti je potrebna hrana. Tek kada si ožedneo i ugledao izvorsku vodu – tek kada si je popio, shvatio si da ti je potrebna voda. Vodu je Bog unapred pripremio za ljudski rod. Hrana je, bez obzira na to da li neko jede dvaput, triput ili više puta dnevno, u najkraćem, nešto što je neizostavno u svakodnevnom ljudskom životu. Jedna od onih stvari koje su potrebne za održavanje normalnog, neprekidnog opstanka ljudskog tela. Dakle, odakle potiče većina hrane? Ona, pre svega, potiče iz zemlje. Bog je za ljudski rod unapred pripremio zemlju, a ona je pogodna za opstanak mnogih vrsta biljaka, ne samo drveća ili trave. Bog je za ljudski rod pripremio sve vrste žitarica i semenja raznih drugih namirnica, dao je ljudskom rodu pogodno zemljište i tlo za setvu, i pomoću tih stvari ljudski rod pribavlja hranu. Koje su različite vrste hrane? To verovatno već znate. Pre svega, to su razna zrnevlja. Koja razna zrnevlja postoje? Pšenica, italijanski proso, lepljivi proso, običan proso i druge vrste oljuštenog zrna. Žitarice su takođe dostupne u raznim vrstama, sa različitim sortama od juga do severa: ječam, pšenica, ovas, heljda i tako dalje. Različite vrste su pogodne za uzgajanje u različitim regionima. Postoje i razne vrste pirinča. Jug ima svoje sorte, koje su dužeg zrna i pogodne za ljude sa juga, jer je tamo klima toplija, što znači da meštani moraju da jedu sorte poput indika pirinča, koji nije previše lepljiv. Njihov pirinač ne sme da bude previše lepljiv jer bi, u suprotnom, izgubili apetit i ne bi mogli da ga probave. Severnjaci jedu lepljiviji pirinač pošto je na severu uvek hladno, pa tamošnji ljudi moraju da jedu znatno lepljivije namirnice. U nastavku, postoje i brojne sorte pasulja, koje rastu iznad zemlje, i korenasto povrće koje raste pod zemljom, kao što su krompir, batat, taro i mnoge druge vrste. Krompir raste na severu, gde je veoma dobrog kvaliteta. Kada ljudi nemaju žitarice za jelo, krompir kao glavna hrana može da im omogući da jedu tri obroka dnevno. Krompir može da se koristi i kao zaliha hrane. Kvalitet batata je donekle lošiji od običnog krompira, ali se on i dalje može koristiti kao glavna hrana da se zaokruže tri obroka dnevno. Kada nije lako doći do žitarica, ljudi mogu da utole glad batatom. Na isti način se može koristiti i taro, koji često jedu ljudi na jugu, a može da posluži i kao glavna

hrana. Takvo je i mnoštvo raznovrsnih useva, koji predstavljaju neophodan sastojak svakodnevne hrane i pića ljudi. Ljudi koriste razne žitarice za pravljenje hleba, kineskih zemički na pari, rezanaca, pirinča, pirinčanih rezanaca i drugih stvari. Bog je razne ove žitarice u izobilju darovao ljudskom rodu. Zašto postoji toliko sorti, stvar je Božje volje: pogodne su za uzgajanje na različitom tlu i u klimama na severu, jugu, istoku i zapadu; pri čemu njihov različit sastav i sadržaj odgovaraju različitom sastavu i sadržaju ljudskog tela. Jedući samo ove žitarice, ljudi mogu da održavaju različite hranljive materije i supstance koje su potrebne njihovom telu. Severna i južna hrana se razlikuju, ali imaju mnogo više sličnosti nego razlika. Obe vrste mogu da zadovolje redovne potrebe ljudskog tela i da podrže njegov normalan opstanak. Postoji obilje vrsta koje se proizvode u svakom regionu zato što je ljudskim fizičkim telima potrebno ono čime ih ove različite namirnice snabdevaju – potrebno je snabdeti tela različitim namirnicama uzgojenim na zemlji kako bi se održalo njihovo normalno postojanje i kako bi ona mogla da vode normalan ljudski život. Ukratko, Bog je bio veoma uviđavan prema ljudskom rodu. Različite namirnice koje je Bog ljudima podario nisu jednolične – naprotiv, prilično su sveobuhvatne. Ako ljudi žele da jedu žitarice, mogu da jedu žitarice. Neki ljudi više vole pirinač od pšenice, pa pošto ne vole pšenicu, mogu da jedu pirinač. Postoje svakojake vrste pirinča – dugog zrna, kratkog zrna – i svaka može da zadovolji ljudski apetit. Prema tome, ako ljudi jedu ove žitarice – sve dok u svojoj ishrani nisu naročito probirljivi – neće oskudevati u hranljivim sastojcima i zagarantovan im je zdrav život sve do smrti. Ovo je bila Božja zamisao kada je ljudskom rodu darovao hranu. Ljudsko telo ne može bez ovih stvari – zar to nije realnost? Ovo su praktični problemi koje čovek nije mogao sâm da reši, ali je Bog za njih bio spreman: unapred je mislio na njih i sproveo je pripreme za ljudski rod.

Međutim, to nije sve što je Bog dao ljudskom rodu – On je ljudskom rodu dao i povrće! Ako je pirinač sve što jedeš, možda nećeš dobiti dovoljno hranljivih materija. Sa druge strane, ako propržite nekoliko vrsta povrća ili napravite mešavinu salata koje ćete jesti uz obroke, onda će vitamini u povrću, različiti mikroelementi i druge hranljive materije prirodnim putem moći da zadovolje potrebe vašeg tela. A ljudi mogu da pojedu i malo voća između obroka. Ponekad je ljudima potrebno više tečnosti i drugih hranljivih sastojaka ili različitih ukusa, a voće i povrće su tu da zadovolje te potrebe. Budući da na severu, jugu, istoku i zapadu postoje različita zemljišta i klime, tamo se proizvode različite sorte povrća i voća. Pošto je klima na jugu preterano topla, većina tamošnjeg voća i povrća rashlađuje, i kada se pojede, može da uspostavi ravnotežu hladnoće i toplote u ljudskom telu. Nasuprot tome, na severu postoji manje sorti povrća i voća, a opet dovoljno da zadovolji lokalno stanovništvo. Međutim, zahvaljujući razvoju društva poslednjih godina i takozvanom društvenom napretku, kao i zahvaljujući poboljšanju komunikacije i transporta koji povezuju sever, jug, istok i zapad, ljudi na severu mogu, takođe, da jedu južno voće i povrće ili regionalne proizvode sa juga, i to mogu da čine u sva četiri godišnja doba. Iako to može da zadovolji ljudski apetit i materijalne želje,

njihova tela se nesvesno podvrgavaju različitim stepenima oštećenja. Ovo je stoga što među namirnicama koje je Bog pripremio za ljudski rod, postoje namirnice, voće i povrće, namenjeni ljudima na jugu, kao i namirnice, voće i povrće, namenjeni ljudima na severu. Drugim rečima, ako si rođen na jugu, za tebe je prikladno da jedeš stvari sa juga. Bog je posebno pripremio ove namirnice, voće i povrće, zato što jug ima posebnu klimu. Na severu postoji hrana koja je neophodna telu ljudi sa severa. Međutim, pošto su ljudi nezasitog apetita, neupućeno su dozvolili sebi da ih zahvati plima novih društvenih trendova, te nesvesno krše ove zakone. Iako ljudi smatraju da su im životi bolji nego što su bili u prošlosti, ovakav društveni napredak nanosi podmuklu štetu telima sve većeg broja ljudi. To nije ono što Bog želi da vidi, a nije ni ono što je On nameravao kada je ljudski rod snabdevao ovim namirnicama, voćem i povrćem. Ljudi su sami izazvali trenutnu situaciju kršeći zakone Božje.

I pored svega toga, izdašnost koju je Bog darovao ljudskom rodu zaista je osebujna u svom izobilju, a svako mesto ima svoj lokalni proizvod. Na primer, neka mesta su bogata crvenim urmama (poznatim i kao žižule), druga su bogata orasima, a treća kikirikijem ili raznim drugim orašastim plodovima. Sve ove materijalne stvari obezbeđuju hranljive sastojke potrebne ljudskom telu. Međutim, Bog ljudski rod snabdeva stvarima u pravoj količini i u pravo vreme, prema godišnjem dobu i periodu u godini. Ljudski rod žudi za fizičkim uživanjem i proždrljiv je, što doprinosi kršenju i narušavanju prirodnih zakona ljudskog rasta, koje je Bog uspostavio kada je stvorio ljudski rod. Uzmimo za primer trešnju. Ona sazreva negde tokom juna. U normalnim uslovima, do avgusta više neće biti trešanja. Mogu se čuvati sveže samo dva meseca, međutim, koristeći naučne tehnike, ljudi sada mogu da produže taj period na dvanaest meseci, pa sve do naredne sezonske berbe trešanja. To znači da trešanja ima tokom cele godine. Da li je ova pojava normalna? (Nije.) Dakle, kada je najbolje godišnje doba da se jedu trešnje? To bi bio period od juna do avgusta. Nakon ovog perioda, koliko god da ih održavaš svežim, one neće imati isti ukus, niti će obezbediti ono što je ljudskom telu potrebno. Kada istekne rok trajanja, koje god hemikalije da koristiš, nećeš moći da uliješ u njih sve ono što imaju kada rastu prirodno. Osim toga, šteta koju hemikalije nanose ljudima jeste nešto što, uz sve pokušaje, niko ne može da ukloni niti promeni. Prema tome, šta sadašnja tržišna ekonomija donosi ljudima? Životi ljudi izgledaju bolje, prevoz između regiona postao je vrlo praktičan, a ljudi mogu da jedu sve vrste voća u svakom godišnjem dobu. Ljudi na severu mogu redovno da jedu banane, kao i sve regionalne poslastice, voće ili druge namirnice sa juga. Međutim, to nije život koji Bog želi da pruži ljudskom rodu. Ovakva tržišna ekonomija može doneti određenu korist životima ljudi, ali im može i naškoditi. Usled obilja na tržištu, mnogi ljudi jedu, a da ni ne razmišljaju o tome šta stavljaju u usta. Ovakvo ponašanje je u suprotnosti sa zakonima prirode i škodljivo je za ljudsko zdravlje. Dakle, tržišna ekonomija ne može ljudima doneti pravu sreću. Uverite se i sami. Zar se grožđe ne prodaje na pijaci tokom sva četiri godišnja doba? U stvari, grožđe ostaje sveže samo u vrlo kratkom vremenu nakon što je ubrano. Ako ga čuvate do juna sledeće

godine, može li se i dalje nazvati grožđem? Ili bi za njega bolji naziv bio „smeće“? Ne samo da mu nedostaje materija svežeg grožđa, već u sebi ima više hemikalija. Posle godinu dana, ono više nije sveže, a hranljive materije u njemu odavno su nestale. Kada ljudi jedu grožđe, imaju sledeći osećaj: „Kako smo samo srećni! Da li smo pre trideset godina u ovo godišnje doba mogli da jedemo grožđe? Nisi to mogao, čak i da si hteo! Život je sada tako dobar!“ Da li je ovo zaista sreća? Ako ste zainteresovani, možete sprovesti sopstveno istraživanje grožđa očuvanog zahvaljujući hemikalijama, videti od čega je ono napravljeno i mogu li te materije biti od koristi ljudima. U Doba zakona, kada su Izraelci napustili Egipat i putovali, Bog im je dao prepelice i manu. Međutim, da li je Bog ljudima dozvolio da sačuvaju ovu hranu? Neki od njih su bili kratkovidi i, u strahu da je sutradan više neće biti, određenu količinu su izdvojili u stranu za kasnije. Šta se zatim desilo? Narednog dana se ona pokvarila. Bog ti ne dozvoljava da određenu količinu izdvajaš u stranu, jer je On obavio pripreme koje ti garantuju da nećeš ostati gladan. Međutim, ljudski rod nema takvo poverenje, niti ima istinsku veru u Boga. On sebi uvek ostavlja manevarski prostor i nikada nije u stanju da vidi svu brigu i promišljenost u osnovi Božjih priprema za ljudski rod. On to ne oseća, pa ne može u potpunosti da veruje u Boga, već uvek razmišlja: „Božji postupci su nepouzdani! Ko zna hoće li nam Bog dati ono što nam treba i kada će nam to dati! Ako sam izgladneo, a Bog to ne obezbedi, onda ću umreti od gladi? Zar mi neće nedostajati hrana?“ Eto koliko je slabo čovekovo poverenje!

Žitarice, voće i povrće, kao i sve vrste orašastih plodova – sve su to vegetarijanske namirnice. Iako su vegetarijanske, one sadrže hranljive sastojke koji su dovoljni da zadovolje potrebe ljudskog tela. Međutim, Bog nije rekao: „Ljudskom rodu ću dati samo ove namirnice. Neka jedu samo ove stvari!“ Bog se nije tu zaustavio, već je nastavio da za ljudski rod priprema mnogo više još ukusnijih namirnica. Koje su to namirnice? To su razne vrste mesa i ribe, koje većina vas može da vidi i da jede. On je za čoveka pripremio mnogo vrsta kako mesa, tako i ribe. Ribe žive u vodi, a meso riba koje nastanjuju vodu po svojoj se suštini razlikuje od mesa životinja koje žive na kopnu, i može čoveku da obezbedi različite hranljive sastojke. Ribe takođe poseduju svojstva koja mogu da regulišu hladnoću i toplotu u ljudskom telu, što je za čoveka od velike koristi. Međutim, ukusne namirnice ne treba jesti preterano. Kao što sam već rekao, Bog ljudskom rodu daruje pravu količinu u pravo vreme, tako da ljudi mogu pravilno da uživaju u Njegovim darovima, na normalan način i u skladu sa godišnjim dobima i vremenskim periodom. A koje su vrste namirnica obuhvaćene kategorijom živine? Kokoška, prepelica, golub i tako dalje. Mnogi ljudi takođe jedu patke i guske. Iako je Bog obezbedio sve ove vrste mesa, postavio je određene zahteve Svom izabranom narodu i konkretna ograničenja u njihovoj ishrani tokom Doba zakona. Danas su ova ograničenja zasnovana na pojedinačnom ukusu i ličnom tumačenju. Ove vrste mesa obezbeđuju ljudskom telu različite hranljive sastojke, nadoknađuju proteine i gvožđe, obogaćuju krv, jačaju mišiće i kosti i izgrađuju telesnu snagu. Bez obzira na to kako ih ljudi kuvaju i jedu, ove vrste

mesa mogu pomoći ljudima da poboljšaju ukus hrane i pojačaju apetit, dok će istovremeno zadovoljiti svoj stomak. Najvažnije je da ove namirnice mogu snabdeti ljudsko telo dnevnim potrebama za hranljivim sastojcima. O ovome je Bog razmišljao kada je pripremao hranu za ljudski rod. Ima povrća, ima mesa – nije li to izobilje? Međutim, ljudi treba da shvate šta je bila Božja namera kad je za ljudski rod pripremao celokupnu ishranu. Da li je ona bila da se ljudski rod prekomerno odaje ovoj hrani? Šta se događa kada čovek upadne u zamku pokušaja da zadovolji ove materijalne želje? Zar ne postaje prekomerno uhranjen? Zar prekomerna uhranjenost ne škodi ljudskom telu na mnogo načina? (Da.) Zato Bog odmeri pravu količinu u pravo vreme, omogućavajući ljudima da uživaju u različitim namirnicama tokom različitih vremenskih perioda i godišnjih doba. Na primer, nakon veoma toplog leta, ljudi u svojim telima nakupe mnogo toplote, kao i patogenu isušenost i vlažnost. S jeseni sazrevaju mnoge vrste voća i, kada ljudi pojedu ovo voće, izbacuje se vlaga iz njihovog tela. U ovo vreme, goveda i ovce su takođe ojačali, pa bi ljudi u svojoj ishrani trebalo da imaju više mesa. Unosom raznih vrsta mesa, ljudsko telo dobija energiju i toplinu, što mu pomaže da izdrži zimsku hladnoću i da, posledično, može bezbedno i zdravo da pregura zimu. Sa najvećom pažnjom i preciznošću, Bog kontroliše i koordiniše ono što obezbeđuje ljudskom rodu, kada to čini i kada nalaže da različite stvari rastu, sazrevaju i donose plodove. Ovo se odnosi na to „Kako Bog priprema hranu koja je čoveku potrebna u svakodnevnom životu“. Pored mnogih vrsta namirnica, Bog ljudskom rodu obezbeđuje i izvore vode. Nakon jela, ljudi i dalje treba da piju vodu. Da li bi samo voće bilo dovoljno? Ljudi ne bi mogli da žive samo na voću i, osim toga, u nekim godišnjim dobima nema nikakvog voća. Kako se onda može rešiti ljudski problem snabdevanja vodom? Bog ga je rešio tako što je pripremio mnoge izvore nadzemne i podzemne vode, uključujući jezera, reke i izvore. Ovi izvori vode sadrže pitku vodu pod uslovom da nema zagađenja i pod uslovom da ljudi njima nisu rukovali ili ih oštetili. Drugim rečima, u pogledu izvora hrane kojima se održavaju životi fizičkih tela ljudskog roda, Bog je sproveo veoma precizne, veoma tačne i veoma prikladne pripreme, tako da ljudski životi budu bogati i obilni i da ni u čemu ne oskudevaju. Ovo je nešto što ljudi mogu da osete i da vide.

Pored toga, Bog je među svim stvarima stvorio pojedine biljke, životinje i razno bilje koji su posebno namenjeni da leče povrede ili bolesti u ljudskom telu. Šta bi, na primer, trebalo da učini neko ko se izgori ili se slučajno opeče? Možeš li opekotinu samo da ispereš vodom? Možeš li samo da je umotaš bilo kakvom tkaninom? Ako to učiniš, rana može da zagnoji ili da se inficira. Ako, na primer, neko dobije temperaturu ili se prehladi; doživi povredu tokom rada; dobije neku stomačnu tegobu zato što je nešto loše pojeo; ili ako oboli od određenih bolesti izazvanih načinom života ili emocionalnim problemima, uključujući vaskularne bolesti, psihičke tegobe ili bolesti unutrašnjih organa, tada postoje odgovarajuće biljke koje leče ova stanja. Postoje biljke koje poboljšavaju cirkulaciju krvi i uklanjaju njeno zgrušavanje, ublažavaju bol, zaustavljaju krvarenje, obezbeđuju anesteziju, pomažu u lečenju kože i njenom vraćanju u normalno stanje, razgrađuju

krvne ugruške i otklanjaju toksine iz tela – ukratko, ove biljke imaju primenu u svakodnevnom životu. Ljudi mogu da ih koriste, a Bog ih je, u slučaju potrebe, pripremio za ljudsko telo. Bog je omogućio čoveku da neke od njih otkrije slučajno, dok su druge otkrili ljudi koje je Bog za to izabrao ili su otkrivene prilikom posebnih pojava koje je On orkestrirao. Nakon otkrića ovih biljaka, ljudski rod bi ih prenosio i mnogi ljudi bi saznali za njih. Božje stvaranje ovih biljaka stoga ima vrednost i smisao. Ukratko, sve ove stvari su od Boga, On ih je pripremio i zasadio kad je stvarao životno okruženje za ljudski rod. One su suštinski važne. Jesu li Božji misaoni procesi temeljniji od onih kod ljudskog roda? Kada vidiš šta je sve Bog učinio, imaš li osećaj za Božju praktičnu stranu? Bog deluje u tajnosti. Bog je sve ovo stvorio dok čovek još nije došao na ovaj svet, kada On nije bio u dodiru sa ljudskim rodom. Sve je učinjeno imajući ljudski rod na umu, zarad čovekovog postojanja i uz razmišljanje o njegovom opstanku, kako bi ljudski rod mogao da živi srećno u ovom bogatom i izdašnom materijalnom svetu koji je Bog pripremio za njega, bez ikakvih briga o hrani ili odeći, ne oskudevajući ni u čemu. U takvom okruženju, ljudski rod može nastaviti da se razmnožava i opstaje.

Među svim Božjim delima, velikim i malim, ima li ijednog koje nema vrednost ili smisao? Sve što On čini ima vrednost i smisao. Započnimo naš razgovor uobičajenom temom. Ljudi se često pitaju: šta je bilo prvo, kokoška ili jaje? (Kokoška.) Kokoška je bila prva, nema sumnje u to! Zašto je kokoška bila prva? Zašto jaje nije moglo biti prvo? Zar se kokoška ne izleže iz jajeta? Posle dvadeset i jednog dana pile se izleže, a kasnije isto to pile snese još jaja i još pilića se izlegne iz tih jaja. Prema tome, da li je prvo bila kokoška ili jaje? Sa potpunom sigurnošću vaš odgovor glasi „kokoška“. Međutim, zašto je to vaš odgovor? (U Bibliji se kaže da je Bog stvorio ptice i zveri.) Dakle, vaš odgovor je zasnovan na Bibliji. Međutim, Ja želim da govorite o svom sopstvenom shvatanju, kako bih mogao da vidim imate li ikakva praktična znanja o Božjim postupcima. Dakle, da li ste sigurni u svoj odgovor ili niste? (Bog je stvorio kokošku, zatim joj je dao sposobnost razmnožavanja, što znači sposobnost da sedi na jajima.) Ovo tumačenje je manje-više tačno. Prvo je došla kokoška, a zatim jaje. Ovo je sigurno. Nije neka naročito duboka tajna, ali je ljudi širom sveta svejedno razmatraju i pokušavaju da reše filozofskim teorijama, a da nikada ne dođu do zaključka. Ovo je isto kao kada ljudi ne znaju da ih je Bog stvorio. Oni ne znaju ovo osnovno načelo, niti imaju jasnu predstavu o tome da li je prvo trebalo da bude jaje ili kokoška. Ne znaju šta je trebalo da bude prvo, pa nikada ne mogu da pronađu odgovor. Sasvim je prirodno da je kokoška bila prva. Da je pre kokoške bilo jaje, to bi bilo nenormalno! To je tako jednostavna stvar – kokoška je zasigurno bila prva. Ovo nije pitanje koje nalaže napredno znanje. Bog je sve stvorio, u nameri da čovek uživa u tome. Jednom kada kokoška postoji, jaje se naprosto podrazumeva. Zar ovo nije podesno rešenje? Da je prvo stvoreno jaje, zar mu ne bi bila potrebna kokoška da sedi na njemu? Direktno stvaranje kokoške je mnogo podesnije rešenje. Na ovaj način kokoška bi mogla da izlegne jaja i da sedi na njima, a ljudi bi kokošku mogli da imaju za jelo. Vrlo praktično! Način na koji Bog obavlja stvari je uredan

i čist, nimalo zamršen. Odakle dolazi jaje? Dolazi iz kokoške. Bez kokoške nema jajeta. Bog je stvorio živo stvorenje! Ljudski rod je apsurdan i komičan, uvek se zaplete u vrlo jednostavne stvari i završi s gomilom besmislenih zabluda. Kako je čovek detinjast! Odnos između jajeta i kokoške je jasan: prvo je bila kokoška. Ovo je najtačnije objašnjenje, najtačniji način da se to razume i najtačniji odgovor. Tačno je.

O kojim smo temama upravo razgovarali? Započeli smo razgovorom o okruženju u kojem živi ljudski rod, o onome što je Bog učinio za to okruženje i pripremama koje je obavio. Razgovarali smo o onome što je On uredio; o odnosima među stvorenim stvarima, koje je Bog pripremio za ljudski rod; i o tome kako je Bog uredio ove odnose da bi sprečio da stvari u Njegovoj tvorevini naude ljudskom rodu. Bog je, takođe, ublažio štetu koju su mnogi faktori u Njegovoj tvorevini mogli naneti ljudskom okruženju, dozvolivši svim stvarima da služe svojoj najvišoj svrsi i da ljudskom rodu donesu blagotvorno okruženje ispunjeno korisnim elementima, čime je ljudskom rodu omogućio da se prilagodi takvom okruženju i da nepokolebljivo nastavi ciklus života i reprodukcije. Zatim smo razgovarali o hrani koja je potrebna ljudskom telu – o svakodnevnoj ishrani i piću ljudskog roda. Ovo je, takođe, neophodan uslov za opstanak ljudskog roda. Drugim rečima, ljudsko telo ne može da živi samo na osnovu disanja, samo uz potporu sunčeve svetlosti, uz vetar ili pogodne temperature. Ljudska bića treba i da napune svoje stomake i Bog je, ne zanemarujući ništa, za ljudski rod pripremio izvore stvari kojima bi to mogao da učini, a to su izvori hrane za ljudski rod. Pošto ste videli tako bogate i izdašne proizvode – izvore hrane i pića za ljudski rod – možete li reći da je Bog izvor snabdevanja za ljudski rod i za sve stvari u Njegovoj tvorevini? Da je Bog, u vreme stvaranja, stvorio samo drveće i travu i ma kako brojna druga živa bića, i da su sva ta različita živa bića i biljke predstavljali hranu kravama i ovcama, ili su bili predviđeni za zebre, jelene i razne druge vrste životinja, na primer, te da su lavovi jeli zebre i jelene, a tigrovi ovce i svinje – s tim da nije bilo baš ničeg prikladnog što bi ljudi jeli – da li bi to funkcionisalo? Ne bi. Ljudski rod ne bi mogao dugo da opstane. A da su ljudi jeli samo lišće? Da li bi to funkcionisalo? Da li bi ljudi mogli da jedu travu predviđenu za ovce? Ne bi im škodilo da su je probali, ali da su u dugom vremenskom periodu jeli takve stvari, njihov želudac to ne bi mogao da podnese, a ljudi ne bi dugo poživeli. Postoje čak i stvari koje životinje mogu da jedu, a otrovne su za ljude – životinje ih jedu bez posledica, ali to nije slučaj sa ljudima. To znači da je Bog stvorio ljudska bića, tako da Bog najbolje poznaje načela i strukturu ljudskog tela i ono što je ljudima potrebno. Bog sa savršenom jasnoćom poznaje sastav i sadržaj tela, njegove potrebe, funkcionisanje unutrašnjih organa i način na koji oni apsorbuju, otklanjaju i metabolišu različite supstance. Ljudi to ne znaju; ponekad jedu nepromišljeno ili se nemarno odnose prema sebi što, kada preteraju, dovodi do neravnoteže. Ako normalno jedeš stvari koje je Bog pripremio za tebe i u njima uživaš, nećeš imati nikakvih zdravstvenih problema. Čak i ako si ponekad loše raspoložen ili imaš zastoj u cirkulaciji krvi, to uopšte ne predstavlja problem. Naprosto treba da pojedeš određenu vrstu biljaka i taj zastoj će se pročistiti. Bog je sproveo

pripreme za sve ove stvari. Prema tome, ljudski rod je u Božjim očima daleko iznad svih živih bića. Bog je pripremio okruženje za svaku vrstu biljke, pripremio je hranu i okruženje za svaku vrstu životinje, a ljudski rod ima najveće zahteve od svog okruženja i njegove se potrebe nipošto ne smeju zanemariti; kad bi se one zanemarile, ljudski rod ne bi mogao da nastavi da se normalno razvija, da živi i razmnožava se. Bog je taj koji to najbolje zna, u Svom srcu. Kada se Bog time bavio, On je ovome pridao najveći značaj. Možda nisi u stanju da osetiš važnost neke neupadljive stvari koju vidiš i u kojoj uživaš u svom životu, ili nečega što vidiš i u čemu uživaš a što poseduješ od svog rođenja, međutim, Bog je odavno ili u tajnosti već obavio pripreme za tebe. Bog je u najvećoj mogućoj meri uklonio i ublažio sve negativne elemente koji su nepovoljni za ljudski rod i koji mogu da naškode ljudskom telu. Šta to pokazuje? Pokazuje li to odnos koji je Bog imao prema ljudskom rodu u trenutku kada ga je stvorio? Koji je bio njegov stav? Božji stav je bio pažljiv i ozbiljan i nije trpeo nikakvo uplitanje bilo kakvih neprijateljskih sila, spoljnih faktora ili uslova koji ne dolaze od Njega Samog. U tome se vidi Božji stav u stvaranju ljudskog roda i upravljanju njime u tom trenutku. I kakav je Božji stav? Na osnovu okruženja za opstanak i život u kome ljudski rod uživa, kao i u njihovoj svakodnevnoj hrani i piću i svakodnevnim potrebama, možemo videti Božji stav odgovornosti prema ljudskom rodu, koji je imao još od Svog stvaranja čoveka, kao i Njegovu odlučnost da u to vreme spasi ljudski rod. Da li je u ovim stvarima vidljiva verodostojnost Boga? A Njegova čudesnost? Njegova nedokučivost? Njegova svemoć? Bog koristi Svoju mudrost i svemoguće načine da opskrbi ceo ljudski rod, kao i da opskrbi sve stvari u Svojoj tvorevini. Sada, kada sam vam toliko toga rekao, možete li reći da Bog je izvor života za sva stvorenja? (Da.) To je zaista tako. Imate li ikakve sumnje? (Ne.) Božje opskrbljivanje svih stvari dovoljno je da pokaže da je On izvor života za sva stvorenja, jer je On izvor opskrbe koja svim stvorenjima omogućava da postoje, žive, reprodukuju se i nastave dalje, a osim Samog Boga ne postoji nikakav drugi izvor. Bog obezbeđuje sve što je svim stvarima potrebno i sve što je potrebno ljudskom rodu, bilo da je reč o najosnovnijim potrebama ljudi u pogledu okruženja, o potrebama njihovog svakodnevnog života ili o potrebi za istinom koju On obezbeđuje ljudskim duhovima. U svakom pogledu, Božji identitet i Njegov status od velike su važnosti za ljudski rod; jedino je Sâm Bog izvor života za sva stvorenja. Drugim rečima, Bog je Vladar, Gospodar i Snabdevač ovog sveta, ovog sveta koji ljudi mogu da vide i osete. Za ljudski rod, zar ovo nije Božji identitet? U ovome nema ničeg lažnog. Prema tome, kada vidiš ptice kako lete nebom, treba da znaš da je Bog stvorio sve što može da leti. Postoje živa bića koja plivaju u vodi i imaju sopstvene načine preživljavanja. Drveće i biljke, nastanjeni u zemljišnoj klici, niču u proleće, donose plodove i odbacuju lišće u jesen, a do zime im sve to lišće opadne, dok se te biljke pripremaju da prežive zimu. To je njihov način opstanka. Bog je stvorio sva stvorenja i svako od njih živi u različitom obliku i na različit način i koristi različite metode da pokaže svoju životnu snagu i oblik u kome živi. Bez obzira na to kako se životi stvorenja odvijaju, sva ona su pod Božjom vladavinom. Koja

je svrha Božje vladavine nad svim tim različitim oblicima života i živim bićima? Da li ona služi opstanku ljudskog roda? Bog kontroliše sve zakone života, sve to zarad opstanka ljudskog roda. To pokazuje koliko je opstanak ljudskog roda Bogu važan.

Sposobnost ljudskog roda da preživi i normalno se razmnožava od najveće je važnosti za Boga. Prema tome, Bog neprestano opskrbljuje ljudski rod i sve stvari u Svojoj tvorevini. On na različite načine opskrbljuje sve stvari, a održavajući opstanak svih stvari, On ljudskom rodu omogućava da nastavi da napreduje, čime održava normalan opstanak čovečanstva. Ovo su dva aspekta našeg današnjeg zbora. Koja su to dva aspekta? (Iz makro perspektive, Bog je stvorio okruženje u kome čovek živi. To je prvi aspekt. Bog je pripremio i materijalne stvari koje su ljudskom rodu potrebne i koje on može da vidi i da dodirne.) O glavnoj temi smo razgovarali kroz ova dva aspekta. Koja je naša glavna tema? (Bog je izvor života za sva stvorenja.) Sada bi trebalo da donekle razumete zašto je Moja beseda o ovoj temi imala takav sadržaj. Da li je bilo ikakve rasprave koja nije u vezi sa glavnom temom? Nije uopšte! Možda su, nakon što su čuli ove stvari, neki od vas stekli određeno razumevanje i sada osećaju da ove reči imaju težinu, da su vrlo važne, dok drugi imaju samo doslovno razumevanje i osećaju da su ove reči same po sebi nevažne. Bez obzira na to kako ovo trenutno razumete, kada vaše iskustvo dođe do određenog dana, kada vaše razumevanje dostigne određenu tačku, odnosno, kada vaše znanje o Božjim postupcima i o Samom Bogu dostigne određeni nivo, tada ćete koristiti svoje sopstvene reči, koje su praktične, kako biste pružili duboko i istinsko svedočanstvo o Božjim postupcima.

Mislim da je vaše trenutno razumevanje još uvek prilično površno i doslovno, ali, nakon što ste čuli ova dva aspekta Moje besede, možete li makar da prepoznate koje metode Bog koristi da opskrbi ljudski rod ili šta Bog obezbeđuje ljudskom rodu? Imate li osnovnu predstavu, osnovno razumevanje? (Da.) Ipak, jesu li ova dva aspekta o kojima sam govorio povezana sa Biblijom? Da li su povezana sa Božjim sudom i grdnjom u Dobu carstva? (Nisu.) Zašto sam onda govorio o njima? Da li je to stoga što ih ljudi moraju razumeti da bi spoznali Boga? (Da.) Krajnje je nužno znati ove stvari i krajnje nužno razumeti ih. U svom nastojanju da razumete Boga u Njegovog celosti, nemojte se ograničavati na Bibliju i nemojte se ograničavati na Božji sud i grdnju čoveka. Koja je svrha ovoga što govorim? Da ljudima stavi do znanja da Bog nije samo Bog Svog izabranog naroda. Ti trenutno slediš Boga i On je tvoj Bog, međutim, da li je On Bog onih koji Ga ne slede? Da li je Bog i Bog svih onih ljudi koji Ga ne slede? Da li je Bog i Bog svih stvari? (Da.) Prema tome, da li su Božje delo i postupci po svom domašaju ograničeni samo na one koji Ga slede? (Nisu.) Koji je domašaj Njegovog dela i postupaka? Na najnižem nivou, domašaj Njegovog dela i postupaka obuhvata ceo ljudski rod i sve stvoreno. Na najvišem nivou, on obuhvata celu vaseljenu, koju ljudi ne mogu da vide. Dakle, možemo reći da Bog obavlja Svoje delo i izvršava Svoje postupke među celim ljudskim rodom, a to je dovoljno da ljudima omogući da spoznaju Boga u Njegovoj celosti. Ako želiš da spoznaš Boga, da Ga zaista spoznaš, da Ga zaista

razumeš, onda se nemoj ograničavati samo na tri etape Božjeg dela ili na priče o delu koje je On obavio u prošlosti. Pokušavaš li da Ga tako spoznaš, time Bogu postavljaš ograničenja, sputavajući Ga. Vidiš Boga kao nešto izrazito malo. Kako bi to uticalo na ljude? Nikada ne bi bio u stanju da spoznaš Božju čudesnost i nadmoć, niti Njegovu silu i svemoć i domašaj Njegovog autoriteta. Takvo razumevanje bi se odrazilo na tvoju sposobnost da prihvatiš stvarnu činjenicu da Bog je Vladar svih stvari, kao i na tvoje znanje o Božjem pravom identitetu i statusu. Drugim rečima, ako je tvoje shvatanje Boga po svom domašaju ograničeno, onda je ograničeno i ono što možeš da primiš. Zbog toga moraš da povećaš svoj domašaj i da proširiš svoje vidike. Trebalo bi da težiš tome da sve razumeš – obim Božjeg dela, Njegovo upravljanje, Njegovu vladavinu i sve stvari kojima On upravlja i nad kojima vlada. Kroz ove stvari treba da shvatiš Božje postupke. Uz takvo shvatanje, počećeš da osećaš, a da toga nisi ni svestan, da Bog vlada svim stvarima, da njima upravlja i opskrbljuje ih, a takođe ćeš zaista osetiti da si ti deo i pripadnik svih stvari. Pošto Bog opskrbljuje sve stvari, ti takođe prihvataš Božju vladavinu i opskrbu. Ovo je činjenica koju niko ne može poreći. Sve stvari podležu sopstvenim zakonima pod Božjom vladavinom, a pod Božjom vladavinom sve stvari imaju sopstvena pravila opstanka. Sudbina i potrebe ljudskog roda takođe su povezani sa Božjom vladavinom i opskrbom. I zato su, pod Božjom vrhovnom vlašću i vladavinom, ljudski rod i sve stvari međusobno povezani, međuzavisni i isprepleteni. Ovo je svrha i vrednost Božjeg stvaranja svih stvari.

2. februar 2014. godine

Sâm Bog, jedinstveni IX
Bog je izvor života za sva stvorenja (III)

U ovom vremenskom periodu pričali smo o mnogim stvarima koje su u vezi sa bogopoznanjem, a nedavno smo razgovarali o temi koja je sa tim povezana i koja je od velikog značaja. Koja je to tema? (Bog je izvor života za sva stvorenja.) Čini se da su stavke i tema o kojima sam govorio na sve vas ostavile očigledan utisak. Prošli put smo razgovarali o nekoliko aspekata okruženja pogodnog za opstanak koje je Bog stvorio za ljudski rod, kao i o mnogim vrstama potpora neophodnih za ljudski život, a koje je Bog pripremio za ljudski rod. U stvari, ono što Bog čini nije ograničeno na pripremu okruženja za ljudski opstanak, niti na pripremu svakodnevne potpore za ljude. Naprotiv, sastoji se od dovršavanja velikog tajanstvenog i neophodnog posla, koji obuhvata mnogo različitih komponenata i aspekata za ljudski opstanak i za život ljudskog roda. Sve su to Božja dela. Ova Božja dela nisu ograničena samo na Njegovu pripremu okruženja za opstanak ljudi, niti na njihovu svakodnevnu potporu – imaju znatno širi domašaj od toga. Pored ove dve vrste dela, On priprema i mnoga okruženja i uslove za opstanak, koji su neophodni da bi čovek mogao da živi. Ovo je tema koju ćemo danas razmatrati. I ona je povezana sa Božjim delima; inače bi o njoj ovde bilo besmisleno govoriti. Ako ljudi žele da spoznaju Boga, a imaju samo doslovno shvatanje „Boga“ kao reči ili različitih aspekata onoga što Bog ima i što jeste, onda to nije pravo razumevanje. Dakle, koji je put ka bogopoznanju? To je spoznaja Boga kroz Njegova dela i spoznaja Boga u svim Njegovim mnogobrojnim aspektima. Prema tome, moramo da održimo dodatni zbor na temu Božjih dela u vreme kada je On stvarao sve stvari.

Otkako je Bog stvorio sve stvari, one funkcionišu i nastavljaju da napreduju na uređen način i u skladu sa zakonima koje je On propisao. Pod Njegovim pogledom, pod Njegovom vladavinom, ljudski rod je opstajao, a za sve to vreme sve stvari su se uredno razvijale. Ne postoji ništa što može da izmeni niti da uništi ove zakone. Zahvaljujući Božjoj vladavini, sva stvorenja mogu da se razmnožavaju i, zahvaljujući Njegovoj vladavini i upravljanju, sva stvorenja mogu da opstanu. To znači da pod Božjom vladavinom sva stvorenja na uređen način nastaju, napreduju, nestaju i iznova se rađaju. Kada dođe proleće, kiša koja rominja donosi osećaj svežeg godišnjeg doba i vlaži zemlju. Zemlja počinje da se odmrzava, a trava se probija kroz tlo i počinje da niče, dok drveće postepeno zeleni. Sva ova živa bića donose zemlji svežu životnu energiju. Tako to izgleda kada sva živa bića nastaju i napreduju. Sve vrste životinja izlaze iz svojih jazbina da osete toplinu proleća i započnu novu godinu. Sva živa bića prepuštaju se vrućini tokom leta i uživaju u toplini koju donosi ovo godišnje doba. Brzo rastu. Drveće, trava i sve vrste biljaka rastu velikom brzinom, da bi konačno procvetali i doneli plod. Sva živa bića su tokom leta užurbana, a među njima i ljudi. U jesen, kiše donose jesenju hladnoću, a sve vrste živih bića naslućuju dolazak sezone žetve. Sva živa bića rađaju plodove, a ljudi počinju da beru ove različite vrste plodova kako bi imali spremnu hranu

za zimu. U zimskom periodu, sva živa bića postepeno počinju da se smiruju u tišini i odmaraju sa nastupanjem hladnog vremena, a i ljudi prave predah tokom ovog godišnjeg doba. Iz jednog u drugo godišnje doba, prelazeći iz proleća u leto, pa u jesen i zimu – sve ove promene se dešavaju prema zakonima koje je Bog uspostavio. Pomoću ovih zakona, On vodi sve stvari i ljudski rod, a za ljudski rod je osmislio bogat i živopisan način života, i pripremio mu je okruženje za opstanak u kome se smenjuju temperature i godišnja doba. Dakle, u ovakvom okruženju uređenom za opstanak, ljudi mogu da prežive i da se razmnožavaju na uređen način. Ljudi ne mogu da promene ove zakone i nijedna osoba, niti živo biće, ne može da ih prekrši. Iako su se dogodile bezbrojne promene – mora su postajala polja, dok su polja postajala mora – ovi zakoni ostaju na snazi. Oni postoje zato što Bog postoji, zahvaljujući Njegovoj vladavini i Njegovom upravljanju. Uz ovu vrstu uređenog okruženja velikih razmera, životi ljudi se odvijaju u okviru ovih zakona i pravila. Ljudi su prema ovim zakonima odgajani iz generacije u generaciju, i prema njima su opstajale brojne generacije ljudi. Iz generacije u generaciju, ljudi su uživali u ovom uređenom okruženju za opstanak, kao i u mnogim stvarima koje je Bog stvorio. Iako ove vrste zakona ljudi osećaju kao prirođene i prezrivo ih uzimaju zdravo za gotovo, i premda ne mogu da osete da Bog orkestrira ovim zakonima, da Bog vlada nad ovim zakonima, bez obzira na sve, Bog je uvek uključen u ovom nepromenljivom delu. Njegova svrha u ovom nepromenljivom delu jeste opstanak ljudskog roda, a time ljudski rod može da nastavi da živi.

Bog postavlja granice za sve stvari kako bi negovao ceo ljudski rod

Danas ću govoriti o načinu na koji ove vrste zakona, koje je Bog doneo svim stvarima, neguju ceo ljudski rod. Budući da je ovo prilično široka tema, možemo je podeliti na nekoliko podtema i o svakoj razgovarati ponaosob, ne bi li vam one bile jasno razgraničene. Tako će vam biti lakše da je dokučite i postepeno ćete moći da je razumete.

Prvi deo: Bog postavlja granice za svaku vrstu terena

Dakle, počnimo od prvog dela. Kada je Bog stvarao sve stvari, povukao je granice za planine, ravnice, pustinje, brda, reke i jezera. Na Zemlji postoje planine, ravnice, pustinje i brda, kao i različite vodene mase. Oni predstavljaju različite vrste terena, zar ne? Bog je između njih povukao granice. Kada govorimo o povlačenju granica, to označava da planine imaju svoja razgraničenja, ravnice imaju svoja razgraničenja, pustinje imaju određene granice, i brda imaju tačno utvrđeno područje. Takođe, postoji tačno utvrđena količina vodene mase, kao što su reke i jezera. Odnosno, kada je Bog stvarao sve stvari, On je vrlo jasno sve podelio. Bog je već odredio koliki prečnik u kilometrima treba da ima svaka planina i koliki je njen obim. Takođe je odredio koliki prečnik u kilometrima treba da ima svaka ravnica i koliki je njen obim. Kada je stvarao sve stvari, On je ujedno odredio i granice pustinje, opseg brda i njihove razmere, kao i

ono sa čime se graniče – sve to je On odredio. Tokom čina stvaranja reka i jezera, odredio je njihov opseg – svi oni imaju svoje granice. Prema tome, šta znači to što govorimo o „granicama“? Upravo smo govorili o tome kako Bog vlada nad svim stvarima time što za sve stvari uspostavlja zakone. Odnosno, raspon i granice planina se neće širiti niti smanjivati zbog rotacije Zemlje ili protoka vremena. Oni su tačno utvrđeni, nepromenljivi, a Bog je taj koji diktira njihovu nepromenljivost. Kad je reč o područjima ravnica, njihovom rasponu, o onome sa čime se graniče – ovo je odredio Bog. One imaju svoje granice i, budući da je tako, bilo bi nemoguće da se iz tla ravnice nasumično podigne humka zemlje. Ravnica se ne može najednom pretvoriti u planinu – to bi bilo nemoguće. U ovome je smisao zakona i granica o kojima smo upravo govorili. Kada je reč o pustinjama, nećemo ovde pominjati posebne funkcije pustinja, niti bilo koje druge vrste terena ili geografske lokacije, već samo njihove granice. Pod Božjom vladavinom, ni granice pustinje se neće širiti. Ovo je stoga što joj je Bog dodelio njen zakon, njene granice. Koliko će biti njeno područje, koja je njena funkcija, sa čime će se graničiti i gde se ona nalazi – sve to je već odredio Bog. Ona neće prelaziti svoje granice, niti će premeštati svoj položaj, a njena površina se proizvoljno neće širiti. Iako su tokovi voda, kao što su reke i jezera, svi uređeni i neprekidni, oni se nikada neće premeštati van svog opsega, niti izvan svojih granica. Svi oni teku u jednom smeru, u smeru u kome treba da teku, na uređen način. Dakle, prema zakonima Božje vladavine, nijedna reka ni jezero neće proizvoljno presušiti, niti će proizvoljno izmeniti smer ili količinu svog protoka usled rotacije Zemlje ili protoka vremena. Sve ovo je pod Božjom kontrolom. Drugim rečima, sve stvari koje je Bog stvorio, usred ovog ljudskog roda, imaju svoja utvrđena mesta, područja i granice. Odnosno, kada je Bog stvarao sve stvari, njihove su granice bile uspostavljene i ne mogu se proizvoljno prepravljati, obnavljati, niti menjati. Šta označava reč „proizvoljno“? Označava da se one neće nasumično pomerati, širiti, niti će menjati svoj prvobitni oblik zbog vremenskih prilika, temperature ili brzine rotacije Zemlje. Na primer, planina ima određenu visinu, njeno podnožje ima određenu površinu, ona ima određenu nadmorsku visinu i određenu količinu vegetacije. Sve to je Bog isplanirao i proračunao, te se neće proizvoljno menjati. Kada je reč o ravnicama, većina ljudi živi u njima i nikakve klimatske promene neće uticati na njihove površine, niti na vrednost njihovog postojanja. Neće se proizvoljno menjati čak ni stvari koje se nalaze u ovim, od Boga stvorenim, raznovrsnim područjima i geografskim sredinama. Na primer, sastav pustinje, vrste podzemnih mineralnih naslaga, količina peska koji se nalazi u pustinji i njegova boja, debljina pustinjskog sloja – neće se proizvoljno menjati. Zbog čega se neće proizvoljno menjati? Zbog Božje vladavine i Njegovog upravljanja. Unutar svih ovih različitih terena i geografskih sredina koje je Bog stvorio, On svime upravlja na isplaniran i uređen način. Dakle, sve ove geografske sredine i dalje postoje i još uvek obavljaju svoje funkcije hiljadama, pa čak i desetinama hiljada godina nakon što ih je Bog stvorio. Iako postoje određeni periodi kada dolazi do erupcije vulkana i perioda kada dolazi do zemljotresa, pa nastaju velika pomeranja tla, Bog nipošto neće dozvoliti da ijedna vrsta

terena izgubi svoju prvobitnu funkciju. Samo zahvaljujući ovakvom Božjem upravljanju, Njegovoj vladavini i kontroli nad ovim zakonima, sve ovo – sve ovo što ljudski rod vidi i u čemu uživa – može na Zemlji da opstane na uređen način. Zašto, dakle, Bog na ovaj način upravlja svim ovim različitim terenima koji postoje na Zemlji? Njegova je namera da sva živa bića koja opstaju u različitim geografskim sredinama imaju stabilno okruženje, tako da mogu da nastave da žive i razmnožavaju se u tom stabilnom okruženju. Sve ove stvari – kako pokretne tako i nepokretne, one koje dišu kroz nozdrve i one koje to ne čine – sačinjavaju jedinstveno okruženje za opstanak ljudskog roda. Jedino je ovakvo okruženje u stanju da odneguje generaciju za generacijom ljudskog roda, i samo ovakvo okruženje ljudima omogućava da i dalje spokojno opstaju, iz generacije u generaciju.

Ovo o čemu sam upravo govorio prilično je široka tema, pa se može učiniti pomalo udaljenom od vaših života, ali verujem da svi možete da je razumete. Drugim rečima, Božji zakoni pod Njegovom vrhovnom vlašću nad svim stvarima vrlo su važni – zaista veoma važni! Koji je preduslov za rast svih živih bića, prema ovim zakonima? On je u Božjoj vladavini. Zahvaljujući Njegovoj vladavini, sve stvari obavljaju svoje funkcije u okviru Njegove vladavine. Na primer, planine neguju šume, a šume, sa svoje strane, neguju i štite različite ptice i zveri koje žive u njima. Ravnice su pripremljena podloga da ljudi na njoj sade useve, kao i za različite ptice i zveri. Najvećem delu ljudskog roda, ravnice omogućavaju život na ravnoj zemlji i pružaju udobnost u životima ljudi. Ravnice takođe obuhvataju pašnjake – ogromne oblasti pod pašnjacima. Pašnjaci obezbeđuju biljni pokrivač za površinu zemlje. Oni štite tlo i hrane goveda, ovce i konje koji na njima žive. I pustinja obavlja svoju funkciju. Ona nije mesto predviđeno da na njemu žive ljudi; uloga joj je da vlažnu klimu učini suvljom. Tokovi reka i jezera, na pogodan način, ljudima donose pitku vodu. Kuda god da teku, ljudi će imati vodu za piće, a potrebe svih stvorenja za vodom biće na pogodan način zadovoljene. Ovo su granice koje je Bog povukao za različite predele.

Drugi deo: Bog postavlja granice za svaki oblik života

Zahvaljujući ovim granicama koje je Bog povukao, različiti predeli su proizveli različita okruženja za opstanak, a ova okruženja bila su pogodna za opstanak različitih vrsta ptica i zveri, pružajući i njima prostor u kojem mogu da prežive. Iz ovoga su se razvile granice okruženja pogodnih za opstanak različitih živih bića. Ovo je drugi deo, o kome ćemo govoriti u nastavku. Pre svega, gde žive ptice, zveri i insekti? Žive li u šumama i gajevima? Oni su njihov dom. Prema tome, pored povlačenja granica različitih geografskih sredina, Bog je, takođe, povukao granice i uspostavio zakone za različite ptice, zveri, ribe, insekte, kao i za sve biljke. Zahvaljujući razlikama između geografskih sredina i činjenici da postoje raznovrsne geografske sredine, različite vrste ptica, zveri, riba, insekata i biljaka raspolažu različitim okruženjima za svoj opstanak. Ptice, zveri i insekti žive među raznovrsnim biljkama, ribe žive u vodi, a biljke rastu na kopnu. Kopno

obuhvata različita područja, kao što su planine, ravnice i brda. Kada ptice i zveri jednom zasnuju svoj dom, neće tumarati unaokolo, lutajući na sve strane. Njihov dom su šume i planine. Kada bi jednog dana njihov dom bio uništen, ovaj poredak bi se pretvorio u haos. Kada utvrđeni poredak u nekom trenutku postane haotičan, kakve su posledice? Ko će prvi biti pogođen? Ljudski rod. U okviru ovih zakona i granica koje je Bog uspostavio, da li ste videli neku neobičnu pojavu? Na primer, da slonovi šetaju pustinjom. Da li ste videli nešto slično? Da se to zaista dogodi, bila bi to vrlo neobična pojava, jer slonovi žive u šumi, u okruženju za opstanak koje im je Bog pripremio. Oni imaju sopstveno okruženje za opstanak i svoj utvrđeni dom, pa zašto bi onda tumarali unaokolo? Da li je iko video lavove i tigrove kako šetaju obalom okeana? Ne, nije. Dom lavova i tigrova jesu šume i planine. Da li je iko video kitove i ajkule iz okeana kako plivaju po pustinji? Ne, nije. Kitovi i ajkule imaju svoj dom u okeanu. Da li, u ljudskom životnom okruženju, ljudi žive u blizini mrkih medveda? Postoje li ljudi koji su uvek okruženi paunovima ili drugim pticama, unutar i izvan svojih domova? Je li iko video orlove ili divlje guske kako se igraju sa majmunima? (Nije.) Sve bi to bile neobične pojave. Razlog zbog koga pominjem sve ove, očito neobične stvari jeste u tome da vas navedem da shvatite da sve stvari koje je Bog stvorio – bez obzira na to da li su ukorenjene u jednom mestu ili dišu kroz nozdrve – imaju svoje zakone opstanka. Mnogo pre nego što je Bog stvorio ova živa bića, On je za njih već bio pripremio domove i njihova sopstvena okruženja za opstanak. Ova živa bića su imala tačno utvrđena okruženja za svoj opstanak, svoju hranu i utvrđene domove, svoja tačno utvrđena mesta pogodna za opstanak, sa temperaturama u kojima mogu preživeti. Stoga, ona ne bi lutala tumarajući unaokolo, dovodila u pitanje opstanak ljudskog roda, niti bi uticala na ljudske živote. Ovako Bog upravlja svim stvarima, obezbeđujući ljudskom rodu najbolje okruženje za opstanak. Svako živo biće, među svim stvarima, ima sopstvenu hranu da se, unutar svog okruženja za opstanak, održi u životu. Tom hranom se vezuju za svoje matično okruženje za opstanak. U takvom okruženju, živa bića istrajno opstaju, razmnožavaju se i napreduju, u skladu sa zakonima koje je Bog za njih uspostavio. Zahvaljujući ovim vrstama zakona, zahvaljujući onome što je Bog predodredio, sve stvari žive u skladu sa ljudskim rodom, a ljudski rod sa svim stvarima zajednički živi u odnosu međuzavisnosti.

Treći deo: Bog održava okruženje i životnu sredinu kako bi negovao ljudski rod

Bog je stvorio sve stvari i za njih je postavio granice; unutar njih je odnegovao sve vrste živih bića. U međuvremenu, On je pripremio i različita sredstva za opstanak ljudskog roda, pa tako možeš da vidiš da ljudska bića ne raspolažu samo jednim načinom preživljavanja, niti imaju samo jednu vrstu okruženja za opstanak. Prethodno smo govorili o tome da je Bog za ljude pripremio različite vrste hrane i izvore vode, što suštinski omogućava nastavak otelovljenog života ljudskog roda. Ipak, u okviru ovog ljudskog roda, ne žive svi ljudi od žitarica. Zbog razlika u geografskim sredinama i

terenima, ljudi imaju različite načine preživljavanja. Sve ove načine preživljavanja pripremio je Bog. Prema tome, ne bave se svi ljudi prvenstveno zemljoradnjom. Odnosno, ne dobijaju svi ljudi hranu uzgajanjem useva. Ovo je treći deo o kome ćemo govoriti: granice su nastale usled različitih načina života ljudskog roda. Dakle, koje druge načine života ljudi imaju? Kad je reč o različitim izvorima hrane, kakvi drugi tipovi ljudi postoje? Postoji nekoliko osnovnih tipova.

Prvi je lovački način života. Svi znaju šta je to. Šta jedu ljudi koji žive od lova? (Divljač.) Jedu ptice i šumske zveri. „Divljač“ je savremena reč. Lovci o tome ne razmišljaju kao o divljači; doživljavaju je kao hranu, kao svoju svakodnevnu životnu potporu. Na primer, oni ulove jelena. Kada ulove tog jelena, za njih je to slično kao kada zemljoradnik dobija hranu iz zemlje. Zemljoradnik pribavlja hranu iz zemlje, a kad je ugleda, srećan je i opušten. Dok ima useva za jelo, njegova porodica neće gladovati. U srcu zemljoradnika više nema nespokoja, i on se oseća zadovoljno. I lovac se oseća opušteno i zadovoljno pred onim što je ulovio, zato što više ne mora da brine o hrani. Obezbedio je jelo za sledeći obrok i neće ostati gladan. U pitanju je neko ko živi od lova. Većina onih koji se izdržavaju od lova žive u planinskim šumama. Ne obrađuju zemljište. Tamo nije lako pronaći obradivo zemljište, pa preživljavaju jedući razna živa bića, razne vrste plena. Ovo je prvi način života koji se razlikuje od onog kod običnih ljudi.

Drugi tip je stočarski način života. Da li se ljudi koji za život čuvaju stoku takođe bave zemljoradnjom? (Ne.) Pa, šta oni rade? Kako žive? (Uglavnom žive od gajenja stoke i ovaca, a zimi kolju i jedu stoku. Osnovna hrana su im govedina i ovčetina, i piju čaj sa mlekom. Iako su stočari zauzeti tokom sva četiri godišnja doba, oni se dobro hrane. Imaju velike količine mleka, mlečnih proizvoda i mesa.) Ljudi koji žive od stočarstva uglavnom jedu govedinu i ovčetinu, piju ovčije i kravlje mleko, a jašu goveda i konje kako bi, sa vetrom u kosi i suncem na licu, čuvali svoju stoku na polju. Ne suočavaju se sa stresom savremenog života. Po ceo dan posmatraju široka prostranstva plavog neba i travnatih ravnica. Velika većina ljudi koji žive od stočarstva nastanjuje pašnjačke predele i kroz generacije uspeva da održi svoj nomadski način života. Iako je život na poljima pomalo samotan, takođe je i veoma srećan život. To nije loš način života!

Treći tip je ribolovački način života. Mali deo ljudskog roda živi pored okeana ili na malim ostrvima. Okruženi su vodom, upućeni na okean. Ovi ljudi žive od ribolova. Šta je izvor hrane za one koji žive od ribolova? Njihovi izvori hrane obuhvataju sve vrste riba, morske plodove i druge morske proizvode. Ljudi koji žive od ribolova ne obrađuju zemlju, već svaki dan provode u ribolovu. Njihovu osnovnu hranu čine različite vrste riba i morski proizvodi. Ove stvari povremeno razmenjuju za pirinač, brašno i svakodnevne potrepštine. Ljudi koji žive blizu vode imaju drugačiji način života. Živeći u blizini vode, na nju se oslanjaju u potrazi za hranom i žive od ribolova. Ribolov im ne obezbeđuje samo izvor hrane, već i osnovna sredstva za život.

Pored obrade zemlje, ljudski rod uglavnom živi u skladu sa prethodno pomenuta tri načina života. Međutim, velika većina ljudi živi od zemljoradnje, dok svega nekoliko

grupa ljudi živi od stočarstva, ribolova i lova. A šta je potrebno ljudima koji žive od zemljoradnje? Potrebna im je zemlja. Iz generacije u generaciju, oni žive tako što u zemlji sade useve, pa bilo da uzgajaju povrće, voće ili žitarice, svoje namirnice i dnevne potrepštine dobijaju iz zemlje.

Koji su osnovni uslovi koji omogućavaju ove različite načine ljudskog života? Zar nije krajnje neophodno da sredine u kojima oni mogu da opstanu budu očuvane na osnovnom nivou? Odnosno, ako bi oni koji žive od lova izgubili planinske šume, ili ptice i zveri, nestao bi izvor osnovnih sredstava za njihov život. Pravac u kome bi ovaj narod i ovaj tip ljudi trebalo da se kreću postao bi neizvestan, a mogli bi čak i da nestanu. A šta je sa onima koji žive od stočarstva? Na šta se oni oslanjaju? Oni se zapravo ne oslanjaju na stoku, već na sredinu u kojoj njihova stoka može da opstane – na pašnjake. Da nema pašnjaka, gde bi stočari vodili stoku na ispašu? Šta bi jeli goveda i ovce? Bez stoke, za ove nomadske narode ne bi bilo osnovnih sredstava za život. Bez izvora životnih sredstava, kuda bi otišli ovi ljudi? Bilo bi im veoma teško da se održe i opstanu; ostali bi bez budućnosti. Da nema izvora vode i da reke i jezera sasvim presuše, da li bi sve te ribe koje zavise od vode i dalje postojale? Ne bi. Da li bi ovi ljudi čija osnovna sredstva za život zavise od vode i ribe i dalje mogli da opstanu? Ako više ne bi imali hranu, ako više ne bi imali izvor sredstava za preživljavanje, ovi ljudi više ne bi mogli da opstanu. Odnosno, ako bi se ijedan narod ikada suočio sa problemom koji se tiče osnovnih sredstava za život ili njihovog opstanka, taj narod više ne bi opstajao, već bi nestao sa lica zemlje i izumro. A ako bi oni koji žive od zemljoradnje ostali bez svoje zemlje, ako ne bi mogli da uzgajaju sve vrste biljaka i da od tih biljaka dobijaju namirnice, kakav bi onda bio njihov ishod? Zar bez hrane ljudi ne bi umrli od gladi? Ako ljudi umiru od gladi, zar ta rasa ljudskih bića ne biva zbrisana? Dakle, u tome se sastoji Božja namera kada održava različite vrste okruženja. Pri održavanju različitih okruženja i ekosistema, kao i svih živih bića unutar njih, Bog ima samo jednu nameru – a to je da neguje sve vrste ljudi, da neguje ljude koji žive u različitim geografskim sredinama.

Kada bi sve stvorene stvari izgubile svoje zakone, više ne bi postojale; ako bi se izgubili zakoni svih stvari, živa bića među svim stvarima tada ne bi mogla da opstanu. Ljudski rod bi, takođe, izgubio svoja okruženja od kojih zavisi njegov opstanak. Ako bi ljudski rod sve to izgubio, on više ne bi mogao da nastavi da živi, kao što je prethodno činio, ne bi mogao da napreduje i razmnožava se iz generacije u generaciju. Ljudska bića su sve do sada opstajala zahvaljujući tome što ih je Bog snabdevao svim stvorenim stvarima, kako bi ih negovao, kako bi na različite načine negovao ljudski rod. Samo zahvaljujući tome što Bog na različite načine neguje ljudski rod, ljudi su opstajali sve do sada, do današnjeg dana. Uz tačno utvrđeno povoljno okruženje za opstanak, u kome su prirodni zakoni dobro uređeni, sve različite vrste ljudi na Zemlji, sve različite rase, mogu da prežive unutar svojih propisanih područja. Budući da ih je Bog uspostavio, niko ne može otići izvan ovih područja ili granica koje postoje među njima. Zašto bi Bog na ovaj način postavio granice? To pitanje je od velike važnosti za ceo ljudski rod – zaista

od velike važnosti! Bog je za svaku vrstu živih bića odredio rejon, a za svaku vrstu ljudskih bića tačno je utvrdio način opstanka. Takođe je napravio podelu na različite tipove ljudi i na različite rase na Zemlji, uspostavljajući njihov rejon. O tome ćemo razgovarati u nastavku.

Četvrti deo: Bog povlači granice između različitih rasa

Kao četvrto, Bog je povukao granice između različitih rasa. Na Zemlji postoje beli ljudi, crni ljudi, smeđi ljudi i žuti ljudi. Ovo su različiti tipovi ljudi. Bog je, takođe, tačno utvrdio opseg za život ovih različitih tipova ljudi i ti ljudi, da toga nisu ni svesni, žive u svom okruženju pogodnom za opstanak pod Božjim upravljanjem. Niko ne može da iskorači iz ovoga. Uzmimo za primer bele ljude. U kom geografskom domenu većina njih živi? Većina živi u Evropi i Americi. Afrika je geografsko područje u kome uglavnom žive crni ljudi. Smeđi ljudi uglavnom žive u jugoistočnoj i južnoj Aziji, u zemljama kao što su Tajland, Indija, Mjanmar, Vijetnam i Laos. Žuti ljudi uglavnom žive u Aziji, odnosno u zemljama poput Kine, Japana i Južne Koreje. Bog je na odgovarajući način rasporedio sve ove različite vrste rasa, tako da su one razmeštene u različitim delovima sveta. U ovim različitim delovima sveta, Bog je odavno pripremio pogodno okruženje za opstanak za svaku rasu ljudskih bića ponaosob. Unutar ovih okruženja za opstanak, Bog je za njih pripremio tlo različite boje i sastava. Drugim rečima, komponente koje sačinjavaju tela belaca nisu iste kao one kod crnaca, a takođe se razlikuju od komponenata koje čine tela ljudi drugih rasa. Kada je Bog stvarao sve stvari, On je već bio pripremio okruženje za opstanak te konkretne rase. Pri tome je Njegova namera bila da, nakon što taj tip ljudi počne da se razmnožava i brojno uvećava, oni mogu da se smeste unutar određenog područja. Pre nego što je stvorio ljudska bića, Bog je sve to već bio smislio – Evropu i Ameriku je rezervisao za bele ljude kako bi im omogućio da se razvijaju i opstanu. Prema tome, kada je Bog stvarao planetu, On je već imao plan, imao je cilj i nameru da smesti ono što je smestio na taj komad zemlje, kao i da neguje to što je negovao na tom komadu zemlje. Na primer, koje planine, koliko ravnica, koliko izvora vode, koje vrste ptica i zveri, koje ribe i koje biljke će se nalaziti na toj zemlji, sve njih je Bog odavno bio pripremio. Kada je pripremao okruženje za opstanak određenog tipa ljudskog bića, za određenu rasu, Bog je iz najrazličitijih uglova morao da razmotri mnoga pitanja: geografsku sredinu, sastav tla, različite vrste ptica i zveri, veličinu različitih vrsta riba, komponente koje sačinjavaju telo riba, razlike u kvalitetu vode, kao i svu raznovrsnost biljaka… Bog je odavno sve to pripremio. Takvo okruženje jeste okruženje za opstanak koje je Bog stvorio i pripremio za bele ljude i ono suštinski njima pripada. Da li ste primetili da je Bog, kada je stvarao sve stvari, o tome mnogo razmišljao i postupao prema planu? (Da, primetili smo da su Božja razmatranja za različite tipove ljudi bila veoma promišljena. U okruženju za opstanak koje je stvorio za različite tipove ljudi, u vrstama ptica, zveri i riba, u broju planina i broju ravnica koje je pripremao, On je sve to razmatrao krajnje promišljeno i precizno.) Uzmimo za primer bele ljude. Kakvu hranu uglavnom jedu beli

ljudi? Hrana koju jedu beli ljudi veoma se razlikuje od one koju jedu Azijati. Osnovna hrana koju jedu belci uglavnom se sastoji od mesa, jaja, mleka i živine. Žitarice, kao što su hleb i pirinač, uglavnom su dopunske namirnice koje se stavljaju kao prilog u tanjiru. Čak i kada jedu salatu od povrća, oni imaju običaj da stave nekoliko komada pečene govedine ili piletine, a i onda kada jedu namirnice na bazi pšenice, u njih dodaju sir, jaja ili meso. To znači da se njihova osnovna hrana primarno ne sastoji od namirnica na bazi pšenice ili pirinča; oni jedu velike količine mesa i sira. Često piju ledenu vodu jer je hrana koju jedu veoma kalorična. Prema tome, belci su izuzetno snažni. Takav je izvor njihovih osnovnih sredstava za život i životnog okruženja koje im je Bog pripremio, a koji im omogućavaju da vode ovakav način života, različit od načina života ljudi drugih rasa. Nema ničeg ispravnog niti pogrešnog u ovom načinu života – on je prirođen, unapred određen od Boga i proizilazi iz Božjih naredbi i iz Njegovih uređenja. To što ova rasa ima ovakav način života i ove izvore osnovnih sredstava za život potiče od njihove rase i okruženja za opstanak koje im je Bog pripremio. Moglo bi se reći da su okruženje za opstanak koje je Bog pripremio za bele ljude, kao i svakodnevna hrana koju iz tog okruženja dobijaju, izdašni i obilni.

Bog je takođe pripremio okruženja neophodna za opstanak ostalih rasa. Postoje i crni ljudi – gde se oni nalaze? Nalaze se uglavnom u centralnoj i južnoj Africi. Šta je u takvom okruženju za život Bog za njih pripremio? Tropske prašume, raznovrsne ptice i zveri, kao i pustinje i sve vrste biljaka koje žive pored ljudi. Imaju izvore vode, osnovne stvari za život i hranu. Bog prema njima nije bio pristrasan. Ma šta da su ikada učinili, njihov opstanak nikada nije bio doveden u pitanje. I oni zauzimaju određeno mesto i određeno područje u jednom delu sveta.

Porazgovarajmo sada o žutim ljudima. Žuti ljudi se prvenstveno nalaze na Istoku zemaljske kugle. Koje su razlike između okruženja i geografskog položaja Istoka i Zapada? Na Istoku, najveći deo zemlje je plodan i bogat sirovinama i mineralnim naslagama. Odnosno, u izobilju ima svih vrsta nadzemnih i podzemnih resursa. A za ovu grupu ljudi, za ovu rasu, Bog je takođe pripremio odgovarajuće tlo, klimu i različite geografske sredine koji im pogoduju. Iako postoje velike razlike između te geografske sredine i sredine na Zapadu, Bog je i za ove ljude pripremio neophodnu hranu, osnovna sredstva za život i izvore za opstanak. U pitanju je samo drugačije okruženje za život u odnosu na ono koje imaju belci na Zapadu. Međutim, šta je ono na šta moram da vam ukažem? Brojnost istočnjačke rase je relativno velika, pa je tom delu sveta Bog pridodao mnoštvo elemenata drugačijih od onih na Zapadu. Tamo je uvrstio mnogo različitih krajolika i svih vrsta sirovina ima napretek. Prirodnih resursa tamo ima u izobilju; teren je takođe šarolik i raznovrstan, pogodan da prehrani ogroman broj ljudi istočnjačke rase. Istok se od Zapada razlikuje po tome što je na Istoku – od juga prema severu i od istoka prema zapadu – klima bolja nego na Zapadu. Četiri godišnja doba jasno se razlikuju, temperature su pogodne, prirodnih resursa ima u izobilju, a prirodni krajolici i tipovi terena mnogo su bolji nego na Zapadu. Zašto je Bog to učinio? Bog je uspostavio veoma

razumnu ravnotežu između belih i žutih ljudi. Šta to znači? To znači da su svi aspekti ishrane belaca, stvari koje koriste i stvari koje su im obezbeđene za uživanje daleko bolji od onoga u čemu mogu da uživaju žuti ljudi. Međutim, Bog ni prema jednoj rasi nije pristrasan. Bog je žutim ljudima dao lepše i bolje okruženje za opstanak. U tome je ta ravnoteža.

Bog je unapred odredio koji tipovi ljudi treba da žive u kom delu sveta; mogu li ljudi da pređu ove granice? (Ne, ne mogu.) Kakva čudesna stvar! Čak i ako tokom različitih epoha ili u vanrednim vremenima bude ratova ili osvajanja, ti ratovi i osvajanja nikako ne mogu da unište okruženja za opstanak koja je Bog unapred odredio za svaku rasu. Odnosno, Bog je tačno utvrdio da određeni tip ljudi boravi u određenom delu sveta i oni ne mogu da pređu te granice. Čak i ako ljudi imaju određenu ambiciju da promene ili da prošire svoju teritoriju, bez Božje dozvole, to će biti veoma teško postići. Biće im veoma teško da uspeju u tome. Na primer, belci su želeli da prošire svoju teritoriju, pa su kolonizovali neke druge zemlje. Nemci su upadali u pojedine zemlje, a Britanija je jednom okupirala Indiju. I kakav je bio ishod toga? Na kraju u tome nisu uspeli. Šta vidimo iz njihovog neuspeha? Nije dozvoljeno uništiti ono što je Bog unapred odredio. Prema tome, koliko god da je bio veliki zamah koji si video u britanskoj ekspanziji, oni su na kraju, ipak, morali da se povuku, napuštajući zemlju koja je još uvek pripadala Indiji. Oni koji žive na toj zemlji su i dalje Indijci, a ne Britanci, jer Bog to ne bi dozvolio. Neki od onih koji istražuju istoriju ili politiku izneli su svoje teze o ovome. Oni iznose razloge zbog kojih Britanija nije uspela, navodeći da bi to moglo biti stoga što određeni narod nije moguće osvojiti ili da je možda u pitanju neki drugi ljudski razlog… Ovo nisu pravi razlozi. Pravi razlog je Bog – On to ne bi dozvolio! Bog dozvoljava jednom narodu da živi na određenom komadu zemlje i tamo nastanjuje te ljude i, ako im Bog ne dozvoli da se sa te zemlje isele, oni nikada neće moći da se isele. Ako im Bog dodeli utvrđeno područje, oni će živeti unutar tog područja. Ljudski rod ne može da se oslobodi, niti da se izvuče iz ovih utvrđenih područja. Ovo je izvesno. Koliko god da su silni napadači i koliko god da su slabi oni koji su izloženi napadu, na kraju Bog odlučuje o uspehu osvajača. On je to već predodredio i niko to ne može da promeni.

Prethodno je navedeno kako je Bog rasporedio različite rase. Kakvo je delo Bog obavio prilikom razmeštanja rasa? Kao prvo, pripremio je geografsku sredinu velikih razmera, dodeljujući različite lokacije ljudima, nakon čega su oni, iz generacije u generaciju, opstajali na tim mestima. To je rešeno – definisano područje za njihov opstanak je time rešeno. I njihove živote, ono što jedu, ono što piju, osnovna sredstva za život – Bog je sve to odavno odredio. A kada je Bog stvarao sve stvari, obavio je različite pripreme za različite tipove ljudi: postoje različiti sastavi tla, različite klime, različite biljke i različite geografske sredine. Na različitim mestima čak postoje različite ptice i zveri, a različite vode imaju svoje posebne vrste riba i vodenog sveta. Bog je čak odredio i vrste insekata. Na primer, sve stvari koje rastu na američkom kontinentu veoma su krupne, veoma visoke i veoma masivne. Sve korenje drveća u planinskim šumama je vrlo plitko,

međutim, drveće raste veoma visoko. Može čak dostići visinu od nekoliko stotina metara ili veću, dok drveće u šumama u Aziji uglavnom nije toliko visoko. Uzmimo za primer biljku aloju. Ona je u Japanu veoma uzana i veoma tanka, dok je biljka aloja u Sjedinjenim Državama veoma velika. U tome je razlika. U pitanju je ista vrsta biljke, istog naziva, ali na američkom kontinentu ona izraste naročito velika. Ljudi možda ne vide ili ne zapažaju razlike u ovim raznim aspektima, međutim, kada je Bog stvarao sve stvari, On ih je razgraničio i pripremio je različite geografske sredine, različite terene i različita živa bića za razne rase. Ovo je stoga što je Bog stvorio različite tipove ljudi i On zna šta je svakom od njih potrebno i kakvi su njihovi načini života.

Bog vlada nad svime i sve opskrbljuje; On je Bog svih stvari

Nakon što smo porazgovarali o nekim od ovih stvari, mislite li da ste nešto naučili o glavnoj temi koju smo upravo razmatrali? Mislite li da počinjete da je razumete? Verujem da bi sada trebalo da imate grubu predstavu o tome zašto sam unutar jedne šire teme odabrao da govorim o ovim aspektima. Da li je zaista tako? Možda biste mogli nešto da Mi ispričate o tome koliko ste razumeli. (Ceo ljudski rod je odhranjen prema zakonima koje je Bog odredio za sve stvari. Kada je Bog utvrđivao ove zakone, On je različitim rasama obezbedio različita okruženja, različite načine života, različitu hranu, kao i različite klime i temperature. Ovo je bilo stoga da bi ceo ljudski rod mogao da se nastani na zemlji i da opstane. Iz ovoga mogu da vidim veliku preciznost Božjih planova za opstanak ljudskog roda i mogu da vidim Njegovu mudrost i savršenost, kao i Njegovu ljubav prema nama ljudima.) (Zakone i područja, koje je Bog odredio, ne mogu da izmene nijedna osoba, događaj niti stvar. Sve to je pod Njegovom vladavinom.) Posmatrano sa stanovišta zakona koje je Bog odredio za rast svih stvari, zar Bog ne opskrbljuje i ne neguje ceo ljudski rod, u svoj njegovoj raznolikosti? Da su ovi zakoni uništeni ili da Bog za ljudski rod nije uspostavio ove zakone, kakvi bi bili njegovi izgledi? Kada bi ljudi izgubili svoja osnovna okruženja za opstanak, da li bi imali ikakav izvor hrane? Moguće je da bi izvori hrane predstavljali problem. Ako bi ljudi izgubili svoje izvore hrane, odnosno, ako ne bi imali ništa da jedu, koliko bi dana mogli da izdrže? Verovatno ne bi poživeli ni jedan mesec i sâm njihov opstanak bi se doveo u pitanje. Stoga je veoma važna svaka stvar koju Bog čini za ljudski opstanak, za njegovo neprekidno postojanje, reprodukciju i život. Svaka pojedinačna stvar koju Bog čini među svim stvarima u Svojoj tvorevini usko je povezana sa opstankom ljudskog roda i od njega je nerazdvojiva. Ako bi opstanak ljudskog roda postao problem, da li bi se Božje upravljanje moglo nastaviti? Da li bi Božje upravljanje i dalje postojalo? Božje upravljanje postoji istovremeno sa opstankom celog ljudskog roda koji Bog hrani, pa prema tome, kakve god da su pripreme koje Bog obavlja za sve stvari u Svojoj tvorevini i šta god da On čini za ljude, sve to je neophodno za Njega i od suštinske je važnosti za opstanak ljudskog roda. Kada bi se odstupilo od ovih zakona koje je Bog odredio za sve stvari, kada bi se ovi zakoni prekršili ili narušili, nijedna stvar više ne bi mogla da postoji,

okruženje za opstanak ljudskog roda više ne bi postojalo, baš kao ni ljudska svakodnevna potpora za život, niti sâm ljudski rod. Iz tog razloga bi i Božje upravljanje spasenjem ljudskog roda takođe prestalo da postoji.

Sve ono o čemu smo razgovarali, svaka pojedinačna stvar, svaka stavka je tesno povezana sa opstankom svake pojedinačne osobe. Mogli biste reći: „To o čemu govoriš je preveliko, nešto što mi ne možemo da vidimo“, a možda postoje ljudi koji bi rekli: „To o čemu govoriš nema nikakve veze sa mnom“. Međutim, ne zaboravi da ti živiš samo kao deo svih stvari; ti si jedna od svih stvorenih stvari pod Božjom vladavinom. Stvari iz Božje tvorevine ne mogu se odvojiti od Njegove vladavine, niti se ijedna osoba može izdvojiti iz Njegove vladavine. Gubitak Njegove vladavine i gubitak Njegove opskrbe označili bi nestanak ljudskih života, ljudskih telesnih života. U ovome je važnost Božjeg uspostavljanja okruženja za opstanak ljudskog roda. Nije važno kojoj rasi pripadaš, niti na kom komadu zemlje živiš, da li je to na Zapadu ili na Istoku – ne možeš se izdvojiti iz okruženja za opstanak koje je Bog uspostavio za ljudski rod i ne možeš se izdvojiti od negovanja i opskrbe datog okruženja za opstanak koje je On uspostavio za ljudski rod. Bez obzira na to od čega živiš, na šta se oslanjaš da bi živeo i u šta se uzdaš da bi održao svoj život u telu, ne možeš se izdvojiti od Božje vladavine i od Njegovog upravljanja. Neki ljudi kažu: „Ja nisam zemljoradnik; ne sadim useve da bih preživeo. Ne oslanjam se na nebo za svoju hranu, pa se moj opstanak ne odvija u okruženju za opstanak koje je Bog uspostavio. Nije mi dato ništa iz takvog okruženja.“ Je li to tačno? Kažeš da ne sadiš useve da bi preživeo, ali zar ne jedeš žitarice? Zar ne jedeš meso i jaja? Zar ne jedeš povrće i voće? Sve što jedeš, sve ove stvari koje su ti potrebne, neodvojive su od okruženja za opstanak koje je Bog stvorio za ljudski rod. A izvor svega što ljudski rod zahteva ne može se odvojiti od svih stvari koje je Bog stvorio, koje u svojoj celokupnosti predstavljaju vaša okruženja za opstanak. Voda koju piješ, odeća koju nosiš i sve stvari koje koristiš – šta od toga nije dobijeno iz stvari koje je Bog stvorio? Neki ljudi kažu: „Postoje neki predmeti koji se ne dobijaju od stvari koje je Bog stvorio. Recimo, plastika je jedan od tih predmeta. Ona je hemijska tvorevina, ljudskih ruku delo.“ Je li to tačno? Plastika je zaista ljudskih ruku delo i hemijska je tvorevina, međutim, odakle su potekle izvorne komponente plastike? Izvorne komponente su dobijene iz sirovina koje je stvorio Bog. Stvari koje vidiš i u kojima uživaš, svaka pojedinačna stvar koju koristiš, sve to je dobijeno iz stvari stvorenih od Boga. Drugim rečima, kojoj god rasi da neka osoba pripada, bez obzira na njena osnovna sredstva za život i na tip okruženja za opstanak u kome živi, ona se ne može odvojiti od onoga što je Bog obezbedio. Da li su ove stvari o kojima smo danas razgovarali povezane sa našom temom „Bog je izvor života za sva stvorenja“? Da li stvari o kojima smo danas razgovarali spadaju u ovu veću temu? (Da.) Možda je ponešto od onoga što sam danas govorio donekle apstraktno i teško se o tome može raspravljati. Ipak, mislim da sada to verovatno bolje razumete.

U ovih poslednjih nekoliko beseda, raspon tema o kojima smo razgovarali bio je prilično veliki, a njihov obim prilično širok, pa vam je potrebno malo truda da sve to i

shvatite. To je stoga što ove teme predstavljaju stvari kojima se niko nikada u ljudskoj veri u Boga nije bavio. Neki ljudi čuju ove stvari kao da su tajna, a neki ih čuju kao priču – koji je ugao posmatranja ispravan? Iz kog vi ugla čujete sve ovo? (Videli smo kako je Bog podrobno uredio sve stvari u Svojoj tvorevini i videli smo da sve stvari imaju zakone, a iz ovih reči možemo nešto više da shvatimo o Božjim postupcima i o Njegovom preciznom uređenju za spasenje ljudskog roda.) Tokom ovih boravaka u zboru, da li ste videli koliko daleko seže Božje upravljanje svim stvarima? (Nad celim ljudskim rodom, nad svime.) Da li je Bog samo jednoj rasi Bog? Je li On Bog samo jednoj vrsti ljudi? Je li on Bog samo deliću ljudskog roda? (Ne, nije.) Budući da to nije slučaj, ako je, prema vašem bogopoznanju, On Bog samo deliću ljudskog roda ili ako je samo vaš Bog, da li je ovo gledište tačno? Budući da Bog upravlja i vlada svim stvarima, ljudi treba da vide Njegova dela, Njegovu mudrost i Njegovu svemogućnost koji se otkrivaju u Njegovoj vladavini nad svim stvarima. To je nešto što ljudi moraju da znaju. Ako kažeš da Bog upravlja svim stvarima, da vlada nad svim stvarima i da vlada nad celim ljudskim rodom, ali ako ne razumeš Njegovu vladavinu nad ljudskim rodom, niti imaš uvid u nju, možeš li zaista da potvrdiš da On vlada nad svim stvarima? Možda u svom srcu misliš: „Mogu, zato što vidim da mojim životom u potpunosti vlada Bog.“ Međutim, je li Bog zaista toliko mali? Ne, nije! Ti vidiš samo Božje spasenje za sebe i Njegovo delo u sebi, te samo na osnovu ovih stvari vidiš Njegovu vladavinu. Ovo je suviše mali domet, koji štetno utiče na tvoje izglede za istinsko bogopoznanje. On takođe ograničava tvoje istinsko znanje o Božjoj vladavini nad svim stvarima. Ako svoje bogopoznanje ograničiš na domet onoga što Bog tebi obezbeđuje i na Njegovo spasenje za tebe, nikada nećeš moći da prepoznaš da On vlada nad svime, da On vlada nad svim stvarima i da vlada nad celim ljudskim rodom. Ako ne uspevaš sve ovo da prepoznaš, možeš li zaista da prepoznaš činjenicu da Bog vlada tvojom sudbinom? Ne, ne možeš. U svom srcu nikada nećeš biti u stanju da prepoznaš taj aspekt – nikada nećeš moći da dostigneš tako visok nivo razumevanja. Razumete ovo što govorim, zar ne? Meni je zapravo poznato u kojoj meri vi možete da shvatite ove teme, ovaj sadržaj o kome govorim, pa zašto onda sve vreme o tome govorim? Zato što ove teme predstavljaju stvari koje mora da uvažava svaki Božji sledbenik, svaki pojedinac koji želi da ga Bog spasi – od suštinske je važnosti razumeti ove teme. Iako ih u ovom trenutku ne shvataš, jednoga dana, kada tvoj život i tvoje iskustvo istine dostignu određeni nivo, kada promena u tvojoj život-naravi dosegne određeni nivo i kada dostigneš određeni rast, tek tada će ove teme koje vam u zajedništvu prenosim zaista opskrbiti i zadovoljiti tvoju potragu za bogopoznanjem. Stoga ove reči treba da postave temelj, da vas pripreme za vaše buduće razumevanje činjenice da Bog vlada nad svim stvarima, kao i za vaše shvatanje Samoga Boga.

Stepen razumevanja Boga u ljudskim srcima određuje i širinu položaja koji On zauzima u njihovim srcima. Koliki je stepen znanja o Bogu u njihovim srcima toliko je velik i Bog u njihovim srcima. Ako je Bog kojeg spoznaješ prazan i nejasan, onda je i Bog u kojeg veruješ takođe prazan i nejasan. Bog kojeg spoznaješ je ograničen obimom

tvog ličnog života i nema nikakve veze sa Samim istinitim Bogom. Prema tome, poznavanje Božjih praktičnih postupaka, poznavanje stvarnosti Boga i Njegove svemoći, poznavanje pravog identiteta Samoga Boga, poznavanje onoga što On ima i što jeste, poznavanje postupaka koje je On ispoljio među svim stvarima Svoje tvorevine – ove stvari su veoma važne za svaku pojedinačnu osobu koja teži znanju o Bogu. One imaju direktan uticaj na to mogu li ljudi da uđu u istinu-stvarnost. Ako svoje razumevanje Boga ograničiš samo na reči, ako ga ograničiš na svoja mala iskustva, na ono što smatraš da je Božja blagodat ili na svoja mala svedočenja o Bogu, onda kažem da Bog u kojeg veruješ nipošto nije Sâm istiniti Bog. I ne samo to, već se može reći i da je Bog u kojeg veruješ zamišljeni Bog, a ne pravi Bog. Ovo je stoga što je pravi Bog Onaj koji vlada nad svime, koji hodi među svime, koji svime upravlja. On je Onaj koji u svojim rukama drži sudbinu celog ljudskog roda i svega. Delo i postupci Boga o kojem govorim nisu ograničeni samo na manji deo ljudi. Odnosno, oni nisu ograničeni samo na ljude koji Ga trenutno slede. Njegova dela se ispoljavaju među svim stvarima, u opstanku svih stvari i u zakonima promene svih stvari. Ako ne možeš da vidiš, niti da prepoznaš ijedno Božje delo među svim stvarima u Njegovoj tvorevini, onda ne možeš da svedočiš ni o jednom od Njegovih dela. Ako ne možeš da svedočiš za Boga, ako nastaviš da govoriš o malom takozvanom Bogu koga poznaješ, o onom Bogu koji je ograničen na tvoje sopstvene zamisli i koji postoji jedino unutar uzanih granica tvoga uma, ako nastaviš da govoriš o takvoj vrsti Boga, onda Bog neće nikada pohvaliti tvoju veru. Kada svedočiš za Boga, ako to činiš samo u pogledu toga kako uživaš u Božjoj blagodati, kako prihvataš Božju disciplinu i Njegovu grdnju i kako uživaš u Njegovim blagoslovima u svom svedočenju za Njega, onda to nije ni približno dovoljno, ni izbliza dovoljno da Mu udovolji. Ako za Boga želiš da svedočiš na način koji je u skladu sa Njegovom voljom, da svedočiš za Samog istinitog Boga, onda iz Njegovih postupaka moraš da vidiš ono što Bog ima i što jeste. Moraš da vidiš Božji autoritet iz Njegove kontrole nad svime i da vidiš stvarnu činjenicu o tome kako On opskrbljuje ceo ljudski rod. Ako priznaješ da samo tvoja svakodnevna potpora i tvoje životne potrepštine potiču od Boga, ali ne uspevaš da vidiš stvarnu činjenicu o tome da je Bog sve stvari iz Svoje tvorevine usmerio ka tome da obezbedi ceo ljudski rod, te da, vladajući nad svim stvarima, On vodi ceo ljudski rod, onda nikada nećeš moći da svedočiš za Boga. Koja je Moja namera kada vam sve ovo govorim? Ona je u tome da ovo ne shvatate olako, da ne verujete pogrešno da ove stvari o kojima sam govorio nisu važne za vaš lični život-ulazak i da ne smatrate da su ove teme samo vrsta znanja ili doktrine. Ako uz takav stav slušate ono što vam govorim, onda nećete zadobiti baš ništa. Propustićete ovu odličnu priliku da spoznate Boga.

Šta je Moj cilj kada govorim o svim ovim stvarima? Moj cilj je da ljudi spoznaju Boga, da ljudi razumeju Božje praktične postupke. Jednom kada razumeš Boga i spoznaš Njegove postupke, tek tada imaš priliku ili mogućnost da Ga spoznaš. Ako, na primer, želiš da razumeš neku osobu, kako ćeš je zaista razumeti? Da li bi to bilo kroz posmatranje njenog spoljnog izgleda? Da li bi to bilo kroz posmatranje onoga što ona

nosi na sebi i načina njenog odevanja? Da li bi to bilo kroz posmatranje načina na koji hoda? Da li bi to bilo kroz sagledavanje obima njenog znanja? (Ne.) Pa, kako onda razumeti neku osobu? Svoje sudove donosiš na osnovu govora i ponašanja te osobe, na osnovu njenih misli i stvari koje izražava i otkriva o sebi. Tako se upoznaje neka osoba, tako se razume neka osoba. Isto tako, ako želite da upoznate Boga, ako želite da razumete Njegovu praktičnu stranu, Njegovu pravu stranu, morate Ga upoznati kroz Njegova dela i kroz svaku praktičnu stvar koju On čini. To je najbolji način, a to je i jedini način.

Bog uspostavlja ravnotežu u odnosima između svih stvari kako bi ljudskom rodu pružio stabilno okruženje za opstanak

Bog Svoja dela ispoljava među svim stvarima, i među svim stvarima On vlada nad zakonima svih stvari i kontroliše ih. Upravo smo razgovarali o tome kako Bog vlada nad zakonima svih stvari, kao i o tome kako On prema tim zakonima opskrbljuje i neguje ceo ljudski rod. Ovo je jedan aspekt. U nastavku ćemo govoriti o drugom aspektu, koji predstavlja jedan od načina koje Bog koristi da bi imao kontrolu nad svime. Govorim o tome kako je Bog, nakon što je stvorio sve stvari, uspostavio ravnotežu u odnosima među njima. Ovo je za vas, takođe, prilično velika tema. Uspostavljanje ravnoteže u odnosima između svih stvari – da li je to nešto što ljudi mogu da postignu? Ne, ljudi nisu sposobni za takav podvig. Ljudi su sposobni samo da uništavaju. Oni ne mogu da uspostave ravnotežu u odnosima između svih stvari; ne mogu njima da upravljaju, pa su tako veliki autoritet i sila van granica poimanja ljudskog roda. Jedino Sâm Bog ima silu da tako nešto učini. Međutim, koja je Božja namera u obavljanju takve stvari – čemu ona služi? I ovo je usko povezano sa opstankom ljudskog roda. Svaka pojedinačna stvar koju Bog želi da obavi neophodna je – nema ničega što On sme ili ne sme da uradi. Kako bi očuvao opstanak ljudskog roda i ljudima pružio povoljno okruženje za opstanak, postoje neke nužne i suštinske stvari koje On mora da uradi.

Na osnovu doslovnog značenja izraza „Bog uspostavlja ravnotežu svih stvari“, reklo bi se da je ovo veoma široka tema. Ona, pre svega, ljudima pruža koncept da se „uspostavljanje ravnoteže svih stvari“ takođe odnosi na Božju nadmoć nad svim stvarima. Šta reč „ravnoteža“ označava? „Ravnoteža“ se, pre svega, odnosi na nedopuštanje da nešto ispadne iz ravnoteže. Ona je poput vage koja se koristi za merenje težine stvari. Da bi se na vagi uspostavila ravnoteža, sa obe njene strane mora biti ista težina. Bog je stvorio mnogo različitih vrsta stvari: stvari koje su utvrđene na svom mestu, stvari koje se kreću, stvari koje žive, stvari koje dišu, kao i one koje ne dišu. Da li je svim ovim stvarima lako da postignu odnos međuzavisnosti, međupovezanosti, u kome jedna drugu jačaju i međusobno se drže pod kontrolom? U svemu tome zasigurno postoje načela, ali su ona veoma komplikovana, zar ne? Bogu to nije teško, ali je ljudima veoma komplikovano da proučavaju tu materiju. Reč „ravnoteža“ je sasvim jednostavna. Međutim, ako bi ljudi trebalo da je proučavaju, ako bi ljudi trebalo sami da

uspostave ravnotežu, čak i kad bi na tome radile sve vrste akademika – ljudi biolozi, astronomi, fizičari, hemičari, pa čak i istoričari – kakav bi bio konačan ishod tog istraživanja? Ne bi bilo nikakvog ishoda. Ovo je stoga što je Božje stvaranje svih stvari toliko neverovatno da ljudski rod neće nikada otkriti njegove tajne. Kada je Bog stvarao sve stvari, među njima je uspostavio načela, uspostavio je različite načine opstanka, zarad međusobnog sputavanja, dopunjavanja i izdržavanja. Ove različite metode su veoma zamršene, a svakako nisu jednostavne niti jednosmerne. Kada ljudi koriste svoje umove, znanje koje su stekli i pojave koje su primetili, kako bi potvrdili ili proučili načela na kojima počiva Božja kontrola svih stvari, te stvari je izuzetno teško otkriti i veoma je teško postići ikakav ishod. Ljudima je veoma teško da dođu do ikakvog rezultata; ljudima je veoma teško da održe ravnotežu kada se oslanjaju na ljudsko razmišljanje i znanje kako bi upravljali svim stvarima iz Božje tvorevine. A razlog je u tome što, ako ljudi ne znaju načela opstanka svih stvari, neće znati ni kako da sačuvaju ovu vrstu ravnoteže. Prema tome, ako bi trebalo da ljudi upravljaju i rukovode svim stvarima, oni bi sasvim verovatno uništili ovu ravnotežu. Čim bi ta ravnoteža bila uništena, bila bi uništena okruženja za opstanak ljudskog roda, a kada bi se to dogodilo, usledila bi kriza opstanka ljudskog roda. To bi dovelo do katastrofe. Ako bi ljudski rod živeo usred katastrofe, kakva bi bila njegova budućnost? Taj ishod bi bilo veoma teško proceniti i sa sigurnošću se ne bi mogao predvideti.

Prema tome, kako Bog uspostavlja ravnotežu u odnosima između svih stvari? Pre svega, na svetu postoje određena mesta koja su tokom cele godine prekrivena ledom i snegom, dok su na nekim drugim mestima sva četiri godišnja doba poput proleća, pa zima nikada ne dolazi, te na takvim mestima nećete nikada primetiti ni komadić leda, niti ijednu pahulju. Ovde govorimo o klimi u širem smislu, a ovaj primer predstavlja jedan od načina na koji Bog uspostavlja ravnotežu u odnosima među svim stvarima. Drugi način je sledeći: jedan planinski masiv je prekriven bujnom vegetacijom, uz sve vrste biljaka koje pokrivaju tlo, a delovi šume su toliko gusti da ne možete videti sunce nad sobom dok kroz njih prolazite. Međutim, kada pogledamo neki drugi planinski masiv, na njemu ne raste ni vlat trave, već je prekriven samo slojevima jalovih, zapuštenih planina. Prema spoljašnjem izgledu, obe vrste masiva su u osnovi velike gomile zemlje naslagane u obliku planine, s tim da je jedan prekriven gustom šumom, a drugi lišen svakog rastinja, bez ijedne vlati trave. Ovo je drugi način na koji Bog uspostavlja ravnotežu u odnosima između svih stvari. Treći način je sledeći: ako pogledate u jednom pravcu, možda ćete videti beskrajne pašnjake, polje talasastog zelenila. Pogledate li u drugom pravcu, možda ćete videti pustinju dokle god vam pogled doseže, neplodnu, bez ijednog živog bića usred šištavog peska koji nanosi vetar, a pogotovo neće biti izvora vode. Četvrti način je sledeći: ako pogledate u jednom pravcu, sve je potopljeno pod morem, tom velikom vodenom masom, a ako pogledate u drugom pravcu, teško ćete pronaći i kap sveže izvorske vode. Peti način je sledeći: u ovoj zemlji ovde, često rominja kiša, a klimu odlikuju magla i vlaga, dok je u onoj zemlji tamo, na nebu često prisutno žestoko sunce

i sasvim retko se dešava da padne i kap kiše. Šesti način je sledeći: na jednom mestu je visoravan, vazduh je proređen i čovek teško diše, dok su na drugom mestu močvare i nizije, koje služe kao staništa raznim vrstama ptica selica. Ovo su različiti tipovi klima ili su to klime i okruženja koja odgovaraju različitim geografskim sredinama. Drugim rečima, Bog uspostavlja ravnotežu u osnovnim okruženjima za opstanak ljudskog roda u smislu okruženja velikih razmera, od klime do geografske sredine, i od različitog sastava zemljišta do brojnosti izvora vode, a sve to kako bi uspostavio ravnotežu u vazduhu, u temperaturi i u vlažnosti okruženja u kojima ljudi opstaju. Zahvaljujući ovim geografskim sredinama suprotnih odlika ljudi imaju stabilan vazduh, a temperature i vlažnost u različitim godišnjim dobima ostaju stabilni. Ovo ljudima omogućava da i dalje žive u takvom okruženju za opstanak kao što su oduvek činili. Pre svega se mora uspostaviti ravnoteža u okruženju velikih razmera. To se postiže korišćenjem različitih geografskih lokacija i formacija, kao i promenama između različitih klima, što im omogućava da se međusobno ograničavaju i kontrolišu kako bi se postigla ravnoteža kakvu Bog želi i koja je ljudskom rodu potrebna. O ovome smo govorili iz perspektive okruženja velikih razmera.

Sada ćemo govoriti o finijim detaljima, kao što je vegetacija. Kako se postiže njena ravnoteža? Odnosno, kako se vegetaciji omogućava da nastavi da opstaje u uravnoteženom okruženju za opstanak? Odgovor glasi: upravljanjem životnim vekom, stopama rasta i stopama reprodukcije različitih vrsta biljaka, kako bi se zaštitilo njihovo okruženje za opstanak. Uzmimo za primer sićušnu travu – tu su prolećni izdanci, letnji cvetovi i jesenji plodovi. Plodovi padaju na zemlju. Sledeće godine, seme iz plodova klija i nastavlja prema istim zakonima. Životni vek trave je veoma kratak; svako seme pada na zemlju, pušta korenje i klija, cveta i daje plodove, a čitav proces je završen u svega tri godišnja doba – proleće, leto i jesen. Drveće svih vrsta, takođe, ima svoj životni vek i različite periode za klijanje i rađanje plodova. Pojedino drveće izumire posle samo 30 do 50 godina – to je njihov životni vek. Međutim, njihov plod pada na zemlju, zatim pušta korenje i klija, cveta i rađa plodove, i živi još dodatnih 30 do 50 godina. Ovo je stopa ponavljanja. Staro drvo izumire, a mlado drvo raste; zbog toga uvek možeš da vidiš kako drveće raste u šumi. Međutim, drveće takođe ima svoj normalan ciklus i procese rođenja i smrti. Pojedino drveće može da živi i preko hiljadu godina, a neko drugo čak i tri hiljade godina. Ma koja vrsta biljke da je u pitanju i koliki god da je njen životni vek, uopšteno govoreći, Bog upravlja njenom ravnotežom na osnovu dužine njenog života, njene sposobnosti da se razmnožava, brzine i učestalosti razmnožavanja i količine izdanaka koje daje. Ovo omogućava biljkama, od trave do drveća, da nastave da napreduju i da rastu unutar uravnoteženog ekološkog okruženja. Prema tome, kada pogledaš šumu na zemlji, sve ono što u njoj raste, kako trava tako i drveće, neprekidno se razmnožava i raste prema svojim sopstvenim zakonima. Nije mu potreban nikakav dodatni rad niti pomoć od strane ljudskog roda. Upravo zbog činjenice da ima ovakvu ravnotežu, ono je u stanju da održi sopstveno okruženje za opstanak. I samo zato što imaju pogodno

okruženje za opstanak, šume i pašnjaci u svetu mogu da nastave da opstaju na Zemlji. Njihovim postojanjem hrane se generacije i generacije ljudi, kao i generacije i generacije svih vrsta živih bića sa staništima u šumama i pašnjacima – ptice i zveri, insekti i sve vrste mikroorganizama.

Bog takođe kontroliše ravnotežu između svih vrsta životinja. Kako On kontroliše ovu ravnotežu? Slično kao i kod biljaka – On upravlja njihovom ravnotežom i određuje njihov broj na osnovu njihove sposobnosti da se razmnožavaju, broja i učestalosti razmnožavanja, kao i uloga koje imaju u životinjskom svetu. Na primer, lavovi jedu zebre, pa ako bi broj lavova premašio broj zebri, kakva bi bila sudbina zebri? Bile bi istrebljene. I ako bi zebre reprodukcijom dale daleko manje potomaka nego lavovi, kakva bi bila njihova sudbina? I u tom slučaju bi bile istrebljene. Prema tome, broj zebri mora uveliko nadilaziti broj lavova. Ovo je stoga što zebre ne postoje samo za sebe, već postoje i radi lavova. Ovo bi se moglo reći i na sledeći način: svaka zebra predstavlja deo ukupnog broja zebri, ali je istovremeno i hrana za lavlje čeljusti. Brzina reprodukcije lavova nikada ne može da nadmaši brzinu reprodukcije zebri, tako da broj lavova nikada ne može biti veći od broja zebri. Samo na taj način se može garantovati izvor hrane za lavove. Pa, prema tome, iako su lavovi prirodni neprijatelji zebri, ljudi često viđaju ove dve vrste kako se slobodno odmaraju u istom području. Broj zebri nikada neće biti smanjen, niti će one biti istrebljene zato što ih lavovi love i jedu, a broj lavova nikada neće biti povećan zbog toga što imaju status „kralja“. Ova ravnoteža predstavlja nešto što je Bog davno uspostavio. Odnosno, Bog je uspostavio zakone ravnoteže među svim životinjama kako bi one mogle da postignu ovakvu ravnotežu, a to je nešto što ljudi često viđaju. Da li su lavovi jedini prirodni neprijatelj zebri? Ne. I krokodili jedu zebre. Reklo bi se da su zebre prilično bespomoćna vrsta životinje. Ne poseduju svirepost lavova, a kada se suoče sa lavom, ovim zastrašujućim neprijateljem, mogu jedino da se daju u bekstvo. Nemoćne su čak i da se odupru. Kada ne mogu da pobegnu lavu, jedino što mogu jeste da se prepuste da ih on pojede. Ovo se često viđa u životinjskom svetu. Kakva osećanja i misli imate kada vidite tako nešto? Da li vam je žao zebre? Prezirete li lava? Zebre izgledaju zaista prelepo! Međutim, lavovi ih uvek pohlepno merkaju. I, sasvim šašavo, zebre ne pobegnu daleko. One vide lava kako ih čeka u hladu drveta. Svakoga časa bi mogao da dođe i pojede ih. Znaju to u svom srcu, ali svejedno ne napuštaju taj komad zemlje. Ovo je čudesna stvar koja pokazuje Božje predodređenje i Njegovu vladavinu. Žao ti je zebre, ali si nemoćan da je spasiš, dok prezireš lava, a opet ne možeš da ga uništiš. Zebra je hrana koju je Bog pripremio za lava, međutim, ma koliko njih da lavovi pojedu, zebre neće biti istrebljene. Svojom reprodukcijom lavovi daju mali broj potomaka i razmnožavaju se veoma sporo, tako da njihov broj neće nikada nadmašiti broj zebri ma koliko njih da pojedu. U tome je uspostavljena ravnoteža.

Koji je Božji cilj u održavanju ovakve ravnoteže? On ima veze sa okruženjima za opstanak ljudi, kao i sa opstankom ljudskog roda. Ako bi se zebre ili bilo koji sličan plen lavova – jeleni ili druge životinje – presporo razmnožavali, a broj lavova naglo porastao,

sa kakvom bi se opasnošću suočila ljudska bića? Uobičajena je pojava da lavovi jedu svoj plen, međutim, tragično je ako lav pojede čoveka. Bog ovakvu tragediju nije unapred predvideo, ona se ne odvija pod Njegovom vladavinom, a još manje predstavlja nešto što je On doneo ljudskom rodu. Naprotiv, reč je o nečemu što ljudi sami sebi donose. Prema onome kako Bog to vidi, ravnoteža među svim stvarima od suštinske je važnosti za opstanak ljudskog roda. Bilo da je reč o biljkama ili životinjama, ništa ne može da izgubi svoju sopstvenu ravnotežu. Biljke, životinje, planine i jezera – Bog je za ljudski rod pripremio redovno ekološko okruženje. Ljudima je opstanak osiguran jedino onda kada imaju ovakvo ekološko okruženje – uravnoteženo. Da drveće i trava imaju lošu sposobnost reprodukcije, ili da im je brzina reprodukcije prespora, zar tlo ne bi izgubilo svoju vlažnost? Ako bi tlo izgubilo vlažnost, da li bi i dalje bilo zdravo? Ako bi tlo izgubilo vegetaciju i vlažnost, ono bi vrlo brzo erodiralo, a na njegovom mestu bi nastao pesak. Kada bi se kvalitet tla pogoršao, okruženje za opstanak ljudi bi, takođe, bilo uništeno. Ovo uništenje bi bilo praćeno mnogim nesrećama. Bez ovakve ekološke ravnoteže, bez ovakvog ekološkog okruženja, ljude bi često pogađale katastrofe usled neravnoteže među svim stvarima. Na primer, kada postoji ekološka neravnoteža koja dovodi do uništenja ekološke sredine žaba, one se skupljaju, broj im se naglo povećava, a dešava se da ljudi čak viđaju veliki broj žaba kako prelaze ulice u gradovima. Ako bi veliki broj žaba zauzeo okruženje za opstanak ljudi, kako bi se to nazvalo? Katastrofa. Zašto bi se to nazvalo katastrofom? Ove male životinje koje su od koristi ljudskom rodu, ljudima su korisne samo dok ostaju na mestu koje je pogodno za njih; mogu da održe ravnotežu u okruženju za opstanak ljudi. Međutim, ako se pretvore u katastrofu, uticaće na uspostavljeni red u životu ljudi. Sve stvari i svi elementi koje žabe sa sobom donose na svojim telima mogu uticati na kvalitet ljudskog života. Postoji mogućnost da čak napadnu i organe ljudskog tela – ovo je jedna od katastrofa. Druga vrsta katastrofe, koju ljudi često doživljavaju, jeste pojava velikog broja skakavaca. Zar to nije katastrofa? Jeste i to zaista zastrašujuća. Nevažno je koliko ljudi mogu biti sposobni – ljudi mogu da prave avione, topove i atomske bombe – kada ih skakavci napadnu, kakvo rešenje ima ljudski rod? Mogu li protiv njih da upotrebe topove? Mogu li da ih pobiju mitraljezima? Ne, ne mogu. Da bi ih oterali mogu da koriste prskanje pesticidima? Međutim, ni to nije jednostavan zadatak. Šta mogu da urade ti majušni skakavci? Oni konkretno jedu useve i žitarice. Kuda god da odu skakavci, usevi bivaju sasvim uništeni. U periodima svoje invazije, skakavci bi u tren oka u potpunosti mogli da pojedu svu hranu u koju se zemljoradnici uzdaju tokom cele godine. Za ljude, dolazak skakavaca nije samo nešto što ih nervira – već predstavlja pravu katastrofu. Dakle, znamo da je pojava velikog broja skakavaca svojevrsna katastrofa, a šta je sa miševima? Ako nema ptica grabljivica koje bi jele miševe, oni će se veoma brzo namnožiti, znatno brže nego što možete i da zamislite. Ako se miševi nekontrolisano šire, mogu li ljudi da vode normalan život? Sa kakvom bi se situacijom ljudi suočili? (Sa epidemijom.) Mislite li da bi epidemija bila jedina posledica? Miševi će glodati sve do čega dođu, a čak će izgristi i drvo. Ako se u

jednoj kući nađu makar dva miša, oni će biti prava napast za sve ljude koji u njoj žive. Ponekad kradu ulje i jedu ga, a ponekad jedu hleb ili žitarice. A ono što ne jedu naprosto glođu i pretvore u potpuni nered. Glođu odeću, cipele, nameštaj – glođu baš sve. Ponekad će se popeti na kuhinjske ormariće – može li se i dalje koristiti posuđe po kome su gazili miševi? Čak i ako ga dezinfikuješ nećeš se osećati prijatno, pa ćeš ga naprosto pobacati. Ovo su muke koje miševi donose ljudima. Iako su miševi majušna stvorenja, ljudi sa njima ne mogu nikako da izađu na kraj, već moraju da trpe njihovo pustošenje. I samo jedan par miševa dovoljan je da izazove snažan poremećaj, a kamoli čitava njihova horda. Ako bi njihov broj narastao, pretvarajući ih u katastrofu, posledice bi bile nezamislive. Čak i tako majušna stvorenja poput mrava mogu se pretvoriti u pravu katastrofu. Ako bi se to dogodilo, šteta koju bi naneli ljudskom rodu takođe se ne bi mogla zanemariti. Mravi su u stanju da kućama nanesu toliku štetu da se one naprosto sruše. Njihova snaga se ne sme zanemariti. Zar ne bi bilo zastrašujuće da različite vrste ptica izazovu katastrofu? (Bilo bi.) Drugim rečima, kad god životinje ili živa bića, koja god da je vrsta u pitanju, izgube svoju ravnotežu, oni će rasti, razmnožavati se i živeti u obimu koji nije normalan, u nepravilnom obimu. Ljudskom rodu bi to donelo nezamislive posledice. Ne samo da bi to uticalo na ljudski opstanak i na njihove živote, već bi ljudskom rodu donelo i nesreću, do te mere da ljude zadesi sudbina potpunog uništenja i istrebljenja.

Kada je Bog stvarao sve stvari, koristio je razne metode i načine da ih uravnoteži, da uspostavi ravnotežu životnih uslova planina i jezera, biljaka i svih vrsta životinja, ptica i insekata. Njegov cilj je bio da svim vrstama živih bića omogući da žive i razmnožavaju se prema zakonima koje je On uspostavio. Nijedna stvorena stvar ne može izaći izvan ovih zakona, i ti zakoni se ne mogu prekršiti. Jedino u okviru ovakvog osnovnog okruženja, ljudi mogu bezbedno da prežive i da se razmnožavaju, iz generacije u generaciju. Ako bi ijedna vrsta živih bića prekoračila brojnost ili domet uspostavljen od Boga, ili ako bi prekoračila stopu rasta, učestalost reprodukcije ili broj koji je On naložio, okruženje za opstanak ljudskog roda bi pretrpelo različite stepene uništenja. I istovremeno bi opstanak ljudskog roda bio ugrožen. Ako je jedna vrsta živih bića isuviše brojna, ona će ljudima otimati hranu, uništavaće izvore vode za ljude i razaraće njihov zavičaj. Na taj način, reprodukcija ljudskog roda ili stanje njegovog opstanka bili bi trenutno pogođeni. Na primer, voda je veoma važna za sve stvari. Ako ima previše miševa, mrava, skakavaca, žaba ili bilo koje druge vrste životinja, oni će piti više vode. I kako se količina vode koju oni piju povećava, smanjivaće se količine pitke vode i izvora vode za ljude unutar utvrđenog obima izvora pitke vode i vodenih površina, pa će se ljudi suočiti sa nestašicom. Ako pitka voda za ljude bude uništena, zagađena ili nedostupna zbog povećanja broja svih vrsta životinja, u takvoj vrsti surovog okruženja za opstanak, pojaviće se ozbiljna pretnja po opstanak ljudskog roda. Ako samo jedna ili više vrsta živih bića premašuje svoj odgovarajući broj, tada će vazduh, temperatura, vlažnost, pa čak i sastav vazduha unutar prostora za opstanak ljudskog roda biti zatrovani i uništeni

u različitom stepenu. Pod ovim okolnostima, opstanak i sudbina ljudi biće takođe podložni pretnjama izazvanim ovim ekološkim činiocima. Prema tome, ako se ove ravnoteže izgube, vazduh koji ljudi udišu biće uništen, voda koju piju biće zagađena, a temperature koje su im potrebne takođe će se izmeniti i pretrpeće ovaj uticaj u različitoj meri. Ako se to dogodi, okruženja za opstanak koja suštinski pripadaju ljudskom rodu biće podložna ogromnim uticajima i izazovima. Kakvi bi bili sudbina i izgledi za ljudski rod u ovakvom scenariju u kome su osnovna okruženja za opstanak ljudi uništena? Ovo je veoma ozbiljan problem! Budući da Bog zna iz kog razloga svaka stvorena stvar postoji zarad ljudskog roda, koja je uloga svake vrste stvari koju je stvorio, kakav uticaj svaka stvar ima na ljudski rod i u kojoj meri ona koristi ljudskom rodu, i budući da u Božjem srcu postoji plan za sve ovo i da On upravlja svakim pojedinačnim aspektom svih stvari koje je stvorio, svaka pojedinačna stvar koju On čini veoma je važna i neophodna za ljudski rod. Prema tome, od sada pa nadalje, kad god među stvarima stvorenim od Boga primetiš neku ekološku pojavu ili neki prirodni zakon koji se primenjuje među stvarima stvorenim od Boga, više nećeš sumnjati u nužnost svake pojedinačne stvari koju je Bog stvorio. Više nećeš koristiti neuke reči da donosiš proizvoljne sudove o Božjim uređenjima svih stvari i o različitim načinima na koje On opskrbljuje ljudski rod. Niti ćeš donositi proizvoljne zaključke o Božjim zakonima za sve stvari Njegove tvorevine. Zar nije tako?

Šta predstavlja sve ovo o čemu smo upravo razgovarali? Na trenutak razmislite o tome. Bog ima Svoju nameru u svakoj pojedinačnoj stvari koju obavlja. Iako je Njegova namera ljudima nedokučiva, ona je uvek neraskidivo i snažno povezana sa opstankom ljudskog roda. Apsolutno je neophodna. Ovo je stoga što Bog nikada nije učinio ništa što je uzaludno. Načela na kojima počiva svaka pojedinačna stvar koju On čini prožeta su Njegovim planom i Njegovom mudrošću. Cilj i namera na kojima počiva taj plan služe zaštiti ljudskog roda, da ljudskom rodu pomognu da spreči katastrofu, da spreči pljačkaške pohode od strane drugih živih bića i svaku štetu ljudima nanetu bilo kojom od stvari koje je Bog stvorio. Prema tome, da li bi se moglo reći da dela Božja koja smo videli u okviru ove teme predstavljaju još jedan od načina na koji Bog opskrbljuje ljudski rod? Da li bismo mogli reći da, posredstvom ovih dela, Bog hrani i usmerava ljudski rod? (Da.) Postoji li jaka veza između ove teme i glavne teme našeg zbora: „Bog je izvor života za sva stvorenja“? (Da.) Postoji veoma jaka veza, a ova tema je jedan njen aspekt. Pre nego što su govorili o ovim temama, ljudi su tek nejasno zamišljali Boga, Samoga Boga i Njegova dela – nedostajalo im je pravo razumevanje. Međutim, kada se ljudima govori o Njegovim delima i o stvarima koje je On učinio, oni mogu da shvate i razumeju načela onoga što Bog čini, da o njima steknu razumevanje, kao i da do njih dosegnu. Iako u Božjem srcu postoje svakakve veoma složene teorije, načela i pravila kad god i šta god da On obavlja, poput stvaranja svih stvari i vladanja nad njima, zar nije moguće da u svojim srcima steknete shvatanje da su to Božja dela i da su ona zaista stvarna, samo po osnovu činjenice što ćete sebi dozvoliti da u razgovoru saznate za jedan njihov

deo? (Jeste.) U čemu se onda vaše trenutno razumevanje Boga razlikuje od onog pređašnjeg? Različito je po svojoj suštini. Ranije je vaše razumevanje bilo isprazno, previše nejasno, dok sada vaše razumevanje sadrži mnoštvo konkretnih dokaza koji odgovaraju Božjim delima, koji odgovaraju onome što Bog ima i što jeste. Prema tome, sve o čemu sam govorio predstavlja predivno obrazovno štivo za vaše razumevanje Boga.

9. februar 2014. godine

Sâm Bog, jedinstveni X
Bog je izvor života za sva stvorenja (IV)

Danas razgovaramo o posebnoj temi. Za svakog vernika postoje samo dve glavne stvari koje treba da zna, da doživi i da razume. Koje su te dve stvari? Prva je nečiji pojedinačni život-ulazak, a druga se odnosi na bogopoznanje. Kada je reč o temi o kojoj smo nedavno razgovarali, o bogopoznanju, mislite li da je ona dostižna? Pošteno je reći da je ona zaista van domašaja većine ljudi. Vas možda neće uveriti Moje reči, međutim, zašto ovo govorim? To kažem zato što ste, dok ste slušali ono što sam prethodno govorio, bez obzira na to kako sam ili kojim sam rečima govorio, i doslovno i teoretski mogli da znate o čemu su bile te reči. Međutim, veoma ozbiljan problem je svima vama predstavljalo to što niste razumeli zašto sam rekao takve stvari ili zašto sam govorio o tim temama. U tome je suština problema. Zato, iako je to što ste čuli ove stvari donekle poboljšalo i obogatilo vaše razumevanje Boga i Njegovih dela, vi i dalje osećate da bogopoznanje podrazumeva ozbiljan napor. Odnosno, nakon što čuje ono što kažem, većina vas ne razume zašto sam to rekao ili kakve to ima veze sa bogopoznanjem. Razlog zbog koga ne možete da razumete tu povezanost sa bogopoznanjem jeste u tome što je vaše životno iskustvo previše površno. Ostanu li ljudsko znanje i iskustvo o Božjim rečima na veoma plitkom nivou, njihovo će znanje o Njemu najvećim delom biti nejasno i apstraktno; sve to će biti uopšteno, doktrinarno i teorijsko. U teoriji, ono može izgledati ili zvučati logično i razumno, ali znanje o Bogu koje izlazi iz usta većine ljudi zapravo je prazno. A zašto kažem da je prazno? Zato što ti zapravo nemaš jasno razumevanje verodostojnosti i tačnosti onoga što sam govoriš u pogledu bogopoznanja. Iako je većina ljudi čula mnogo informacija i tema o bogopoznanju, njihovo znanje o Bogu, kao takvo, tek treba da ode dalje od teorije i od doktrine koja je nejasna i apstraktna. Kako se ovaj problem onda može rešiti? Jeste li ikada razmišljali o tome? Ako neko ne traga za istinom, može li on posedovati stvarnost? Ako neko ne traga za istinom, onda je on nesumnjivo lišen stvarnosti, pa stoga zasigurno nema ni znanje ni iskustvo o Božjim rečima. Mogu li Boga spoznati oni koji ne razumeju Božje reči? Nipošto ne mogu; to dvoje je međusobno povezano. Stoga većina ljudi kaže: „Zašto je tako teško spoznati Boga? Kada govorim o samospoznaji, o tome mogu da pričam satima, ali kad je reč o bogopoznanju, ostajem bez reči. Čak i kada na tu temu mogu ponešto da kažem, moje su reči usiljene i zvuče dosadno. Zvuči čudno čak i kada sebe čujem kako ih izgovaram.“ U tome je koren problema. Ako smatraš da je Boga previše teško spoznati, da je za Njegovu spoznaju potreban ogroman trud, ili da nemaš nikakvu temu koju bi pokrenuo i ne možeš da smisliš ništa stvarno što bi mogao da saopštiš i ponudiš drugima i sebi, onda to dokazuje da nisi neko koje je proživeo Božje reči. Šta su Božje reči? Nisu li Njegove reči izrazi onoga što Bog ima i što jeste? Ako nisi proživeo Božje reči, da li bi mogao da znaš išta o onome što On ima i što jeste? Zasigurno ne. Sve ove stvari su međusobno povezane. Ako nemaš nikakvo iskustvo o Božjim rečima, onda ne možeš

da dokučiš Božju volju, niti znaš kakva je Njegova narav, šta Mu se dopada, šta On prezire, koji su Njegovi zahtevi prema ljudima, kakav On odnos ima prema onima koji su dobri, a kakav odnos prema onima koji su zli; sve ovo ti je zasigurno dvosmisleno i nejasno. Ako veruješ u Boga usred takve nejasnoće, da li su, kada tvrdiš da si jedan od onih koji tragaju za istinom i slede Boga, takve tvrdnje realne? Nisu! Nastavimo, stoga, da razgovaramo o spoznavanju Boga.

Svi jedva čekate da čujete temu današnjeg zbora, zar ne? Ova tema se, takođe, odnosi na temu „Bog je izvor života za sva stvorenja“, o kojoj smo nedavno raspravljali. Mnogo smo pričali o tome kako je to „Bog izvor života za sva stvorenja“, koristeći, pritom, različite načine i gledišta da obavestimo ljude o tome kako Bog nad svime vlada, kojim sredstvima On to čini i prema kojim načelima On upravlja svim stvarima kako bi one mogle da postoje na ovoj od Boga stvorenoj planeti. Takođe smo mnogo govorili o tome kako Bog opskrbljuje ljudski rod: na koje načine On to čini, kakva životna okruženja obezbeđuje ljudima i kojim sredstvima i sa kojih polaznih tačaka On pruža stabilno životno okruženje za čoveka. Iako neposredno nisam govorio o vezi između Božje vrhovne vlasti nad svim stvarima i njihovim rukovanjem, s jedne strane, i Njegovog upravljanja s druge, posredno sam govorio o razlozima zašto On na ovaj način upravlja svim stvarima, kao i o razlozima zašto On na ovaj način opskrbljuje i neguje ljudski rod. Sve ovo se odnosi na Njegovo upravljanje. Sadržaj o kome smo govorili bio je veoma opsežan: od makrookruženja do znatno manjih stvari kao što su osnovne ljudske potrepštine i ishrana; od toga kako Bog vlada nad svim stvarima i navodi ih da funkcionišu na uređen način, do pravog i odgovarajućeg životnog okruženja koje je On stvorio za ljude svih rasa i tako dalje. Ovaj opsežan sadržaj u celosti se odnosi na to kako ljudi žive u telu – to jest, u celosti se odnosi na stvari u materijalnom svetu koje su vidljive golim okom i koje ljudi mogu da osete, poput planina, reka, okeana, ravnica i tome slično. Sve su to stvari koje se mogu videti i dodirnuti. Kada govorim o vazduhu i temperaturi, sopstvenim dahom možete neposredno osetiti postojanje vazduha, a sopstvenim telom osetiti da li je temperatura visoka ili niska. Drveće, travu, ptice i zveri u šumama, stvorenja koja lete vazduhom i hodaju kopnom, i razne sitne životinje koje izlaze iz jazbina, njih sve ljudi mogu da vide svojim očima i da ih čuju sopstvenim ušima. Iako je domet koji je obuhvaćen svim ovim stvarima prilično veliki, od svih onih stvari koje je Bog stvorio, one predstavljaju samo materijalni svet. Materijalne stvari jesu ono što ljudi mogu da vide i da osete, što znači da kada ih dodirneš, ti ih osetiš, a kada ih tvoje oči vide, tvoj mozak ti predoči prizor, sliku. To su stvari koje su stvarne i koje zaista postoje; za tebe nisu apstraktne, već imaju oblik. Mogu biti četvrtaste ili okrugle, visoke ili niske, a svaki predmet na tebe ostavlja različit utisak. Sve ove stvari predstavljaju materijalni aspekt stvaranja. Prema tome, šta za Boga obuhvataju „sve stvari“ u izrazu „Božja vrhovna vlast nad svim stvarima“? One ne obuhvataju samo one stvari koje ljudi mogu da vide i da dodirnu; pored toga, one obuhvataju sve ono što je nevidljivo i nedodirljivo. Ovo je jedno od pravih značenja Božje vrhovne vlasti nad svim stvarima.

Iako su takve stvari za ljude nevidljive i nedodirljive, za Boga – sve dok On Svojim očima može da ih vidi i dok su unutar domašaja Njegove suverenosti – one zaista postoje. Uprkos činjenici da su apstraktne i nezamislive i, povrh toga, ljudima nevidljive i nedodirljive, one za Boga stvarno i istinski postoje. Ovo predstavlja drugi svet među svim stvarima nad kojima Bog vlada i drugi deo domena svih stvari nad kojima On ima prevlast. Ovo je tema današnjeg zbora: kako Bog vlada i upravlja duhovnim svetom. Budući da ova tema obuhvata način na koji Bog vlada i upravlja svim stvarima, ona se odnosi na svet izvan materijalnog sveta – na duhovni svet – pa je, stoga, od suštinskog značaja da je razumemo. Tek nakon što im se saopšti ovaj sadržaj i oni ga razumeju, ljudi mogu istinski da shvate pravo značenje reči „Bog je izvor života za sva stvorenja“. Baš zato ćemo i razgovarati o ovoj temi; svrha joj je da upotpuni temu „Bog vlada nad svim stvarima i Bog upravlja svim stvarima“. Kada čujete ovu temu, možda će vam ona delovati neobično ili nedokučivo; ipak, kako god da vam deluje, budući da je duhovni svet jedan deo svih stvari nad kojima Bog vlada, o ovoj temi morate steći određeno razumevanje. Kada to učinite, u većoj meri ćete uvažavati, razumeti i spoznati značenje izraza „Bog je izvor života za sva stvorenja“.

Kako Bog vlada i upravlja duhovnim svetom

Kada je reč o materijalnom svetu, kad god ljudi ne razumeju određene stvari ili pojave, oni mogu da potraže relevantne informacije ili da koriste razne kanale da saznaju poreklo i pozadinu tih stvari. Međutim, kada je reč o ovom drugom svetu o kome danas govorimo – o duhovnom svetu, koji postoji van materijalnog sveta – za ljude ne postoje nikakva sredstva niti kanali pomoću kojih bi išta saznali o njemu. Zašto to kažem? To govorim zato što je, u ljudskom svetu, celokupnost materijalnog sveta neodvojiva od fizičkog postojanja čoveka, i zato što ljudi smatraju da je celokupnost materijalnog sveta neodvojiva od njihovog fizičkog postojanja i fizičkih života, a većina ljudi je svesna samo materijalnih stvari i vidi samo one materijalne stvari koje su im pred očima, koje su im vidljive. Međutim, kada je reč o duhovnom svetu – drugim rečima, o svemu što je iz tog drugog sveta – bilo bi pošteno reći da većina ljudi u to ne veruje. Budući da ga ljudi ne vide i da smatraju da nema potrebe da ga razumeju, niti da išta o njemu znaju, a da ne govorimo o tome da je duhovni svet sasvim drugačiji od materijalnog sveta i da je, sa Božje tačke gledišta, on otvoren – iako je ljudima tajanstven i zatvoren – ljudima je stoga veoma teško da pronađu put razumevanja različitih aspekata ovog sveta. Različiti aspekti duhovnog sveta o kojima ću govoriti odnose se samo na Božje upravljanje i suverenost; ne otkrivam nikakve misterije, niti vam saopštavam ikakve tajne koje želite da saznate. Budući da se ovo odnosi na Božju suverenost, na Božje upravljanje i Božju opskrbu, govoriću stoga samo o onom delu za koji je neophodno da ga znate.

Pre svega, dozvolite Mi da vam postavim jedno pitanje: u vašem umu, šta za vas predstavlja duhovni svet? Uopšteno govoreći, to je svet izvan materijalnog sveta, onaj koji je ljudima kako nevidljiv tako i nedodirljiv. Ipak, u vašoj mašti, kakav bi trebalo da

bude duhovni svet? Možda baš zato što ne možete da ga vidite, niste u stanju da o njemu razmišljate. Međutim, nakon što čujete određene legende, o tome ipak razmišljate i ne možete prestati da o tome razmišljate. Zašto ovo kažem? Postoji nešto što se dešava mnogim ljudima dok su mladi: kada im neko ispriča zastrašujuću priču – o duhovima ili o dušama – oni se osećaju prestravljeno. Zbog čega su tačno uplašeni? Zato što zamišljaju te stvari; iako ne mogu da ih vide, osećaju da su im svuda po sobi, u nekom skrivenom ili mračnom uglu, i toliko su uplašeni da se ne usuđuju da zaspe. Naročito noću, osećaju se preplašeno da u svojoj sobi budu sami ili da sami izađu u dvorište. Takav je duhovni svet iz vaše mašte i svet za koji ljudi misle da je jeziv. Činjenica je da ga svako u određenoj meri zamišlja i svako donekle može da ga oseti.

Započnimo razgovor o duhovnom svetu. Šta je to? Dozvolite Mi da vam dam kratko i jednostavno objašnjenje: duhovni svet je važno mesto, koje se razlikuje od materijalnog sveta. Zašto kažem da je važno? O tome ćemo detaljno razgovarati. Postojanje duhovnog sveta neraskidivo je povezano sa materijalnim svetom ljudskog roda. On igra glavnu ulogu u ciklusu ljudskog života i smrti u Božjoj vrhovnoj vlasti nad svim stvarima; to je njegova uloga i jedan od razloga zbog čega je njegovo postojanje važno. Budući da je to mesto koje ne može da razazna nijedno od pet čula, niko tačno ne može da proceni da li duhovni svet postoji ili ne. Njegove raznovrsne pogonske sile usko su povezane sa ljudski postojanjem, te uz to i kao rezultat toga, duhovni svet u velikoj meri utiče na životni poredak ljudskog roda. Da li je ovim obuhvaćena Božja suverenost ili nije? Jeste. Kada to budem rekao, razumećete zašto raspravljam o ovoj temi: zato što se ona odnosi na Božju suverenost, kao i na Njegovo upravljanje. U svetu poput ovog – ljudima nevidljivom – svaka njegova nebeska uredba, odluka i sistem upravljanja uveliko nadilaze zakone i sisteme svakog naroda materijalnog sveta, i nijedno biće koje živi u ovom svetu ne bi se usudilo da im se suprotstavi, niti da ih prekrši. Ima li ovo veze sa Božjom suverenošću i upravom? U duhovnom svetu postoje jasne upravne odluke, jasne nebeske uredbe i jasni statuti. Na različitim nivoima i u različitim područjima, službitelji se strogo pridržavaju svojih dužnosti i poštuju pravila i propise, jer znaju koja je posledica kršenja nebeske uredbe; potpuno su svesni načina na koji Bog kažnjava zlo i nagrađuje dobro, i načina na koji On upravlja svim stvarima i nad njima vlada. Štaviše, oni jasno vide kako On sprovodi Svoje nebeske uredbe i statute. Da li se ovo razlikuje od materijalnog sveta koji ljudi nastanjuju? Oni se zaista u ogromnoj meri razlikuju. Duhovni svet jeste svet koji je potpuno drugačiji od materijalnog sveta. Budući da postoje nebeske uredbe i statuti, ovo se dotiče Božje suverenosti, uprave i, povrh toga, Njegove naravi, kao i onoga što On ima i što jeste. Nakon što ste ovo čuli, zar ne smatrate da je krajnje neophodno da govorim o ovoj temi? Zar ne želite da saznate tajne koje su mu svojstvene? (Da, želimo.) Takav je koncept duhovnog sveta. Iako postoji paralelno sa materijalnim svetom, i istovremeno je podvrgnut Božjem upravljanju i suverenosti, Božje upravljanje i suverenost u ovom svetu daleko su stroži od onih u materijalnom svetu. Kada je reč o pojedinostima, treba da počnemo od načina na koji je duhovni svet

odgovoran za funkcionisanje ciklusa života i smrti ljudskog roda, jer je to glavni deo posla bićima iz duhovnog sveta.

Sve ljude među ljudskim rodom svrstavam u tri tipa. Prvi su nevernici, oni koji nemaju verska uverenja. Nazivaju se nevernicima. Ogromna većina nevernika veruje samo u novac; zastupaju isključivo svoje interese, materijalisti su i veruju jedino u materijalni svet – oni ne veruju u ciklus života i smrti, niti u išta što se govori o božanstvima i duhovima. Ove ljude svrstavam u nevernike i oni predstavljaju prvi tip. Drugi tip obuhvata različite ljude od vere i isključuje nevernike. Unutar ljudskog roda, ove ljude od vere delim u nekoliko velikih grupa: prvi su judaisti, drugi katolici, treći hrišćani, četvrti muslimani, a peti su budisti; postoji pet vrsta. Ovo su različite vrste ljudi od vere. Treći tip obuhvata one koji veruju u Boga i njime ste obuhvaćeni i vi. Takvi vernici jesu oni koji danas slede Boga. Ovi ljudi se dele u dve vrste: Božji izabrani narod i služitelji. Ovi glavni tipovi su jasno razgraničeni. Prema tome, sada možete u svojim umovima jasno da razgraničite tipove i rangove ljudi, zar ne? Prvi tip sačinjavaju nevernici, a pomenuo sam ko su oni. Da li se oni koji veruju u Starca na nebu računaju u nevernike? Mnogi nevernici veruju samo u Starca na nebu; oni veruju da vetar, kišu, grmljavinu i tome slično kontroliše ovaj subjekt u koga se uzdaju pri sadnji useva i žetvi – ipak, kada se pomene vera u Boga, oni nisu voljni da u Njega veruju. Može li se ovo nazvati verom? Takvi ljudi su svrstani u nevernike. Razumete ovo, zar ne? Nemojte pobrkati ove kategorije. Drugi tip obuhvata ljude od vere, a treći tip čine oni koji trenutno slede Boga. Zašto sam onda sve ljude podelio na ove tipove? (Zato što različiti tipovi ljudi imaju različite završetke i odredišta.) To je jedan aspekt toga. Kada se ove različite rase i tipovi ljudi vrate u duhovni svet, svako od njih će imati različito mesto na koje odlazi i na njega će se primenjivati različiti zakoni ciklusa života i smrti, pa sam zato i svrstao ljude u ove glavne tipove.

a. Ciklus života i smrti nevernika

Počnimo od ciklusa života i smrti nevernika. Nakon smrti neke osobe, nju odvodi služitelj iz duhovnog sveta. Koji se tačno deo neke osobe odvodi? Nije u pitanju nečije telo, već duša. Kada se nečija duša odvede, ona stiže na jedno mesto koje je predstavništvo duhovnog sveta zaduženo za poseban prijem duša ljudi koji su upravo umrli. Ovo je prvo mesto na koje neko odlazi nakon smrti, što je toj duši neobično. Kad se ona odvede na ovo mesto, službeno lice sprovodi prve provere, potvrđujući njeno ime, adresu, starosnu dob i sve što joj se u životu dogodilo. Beleži se u knjigu i proverava tačnost svega što je učinila dok je bila živa. Nakon što se sve proveri, ponašanje i postupci date osobe tokom njenog života koriste se kako bi se utvrdilo hoće li ona biti kažnjena ili će nastaviti da se ponovo ovaploćuje kao čovek, što predstavlja prvu fazu. Da li je ova prva faza zastrašujuća? Nije previše zastrašujuća, budući da je dolazak te osobe na jedno mračno i nepoznato mesto jedino što se desilo.

U drugoj fazi, ako je ova osoba tokom svog života učinila mnogo loših stvari i počinila mnoga zla dela, onda će biti odvedena na mesto kažnjavanja da se s njom obračuna.

Biće to mesto koje se izričito koristi za kažnjavanje ljudi. Posebnosti načina njihovog kažnjavanja zavise od grehova koje su počinili, kao i od broja zlih stvari koje su učinili pre svoje smrti – to je prva situacija koja se odigrava u ovoj drugoj fazi. Zbog loših stvari koje su uradili i zla koje su počinili pre svoje smrti, kada nakon svog kažnjavanja budu ponovo ovaploćeni – kada se još jednom rode u materijalnom svetu – neki ljudi će nastaviti da budu ljudi, dok će drugi postati životinje. Drugim rečima, nakon što se neka osoba vrati u duhovni svet, ona biva kažnjena zbog zla koje je počinila; štaviše, zbog zlih stvari koje je učinila, u svom sledećem ovaploćenju ona se verovatno neće vratiti kao čovek, već kao životinja. Raspon životinja u koje se ona može pretvoriti obuhvata krave, konje, svinje i pse. Neki ljudi bi se mogli ponovo roditi kao ptice, patke ili guske… Nakon svog ponovnog ovaploćenja u životinje, kada budu ponovo umrli, vratiće se u duhovni svet. Na tom mestu, kao i ranije, duhovni svet će na osnovu njihovog ponašanja pre smrti odlučiti o tome hoće li se ponovo ovaplotiti kao ljudi ili ne. Većina ljudi počini previše zla, a njihovi su gresi previše ozbiljni, pa moraju da se ovaplote kao životinje od sedam do dvanaest puta. Sedam do dvanaest puta – zar to nije zastrašujuće? (Jeste, zastrašujuće je.) Šta vas tu plaši? Čovek koji postaje životinja – to je zastrašujuće. A šta je za čoveka najbolnije kada mora da postane životinja? Da nema jezik za sporazumevanje, da ima samo jednostavne misli, da bude u stanju da obavlja samo stvari koje rade životinje i da jede hranu koju jedu životinje, da ima prost način razmišljanja i govor tela životinje, da ne može da hoda uspravno, da ne može da komunicira sa ljudima, kao i činjenica da nijedno ponašanje niti aktivnost ljudi nemaju nikakve veze sa životinjama. Odnosno, između ostalog, to što je životinja čini ga najnižim među svim živim bićima i podrazumeva mnogo više patnje nego kada bi bio čovek. Ovo je jedan aspekt kojim duhovni svet kažnjava one koji su učinili mnogo zla i počinili velike grehe. Kada je u pitanju težina njihove kazne, o tome se odlučuje u zavisnosti od toga koja će vrsta životinje postati. Na primer, da li je bolje biti svinja nego pas? Da li svinja živi bolje ili lošije od psa? Lošije, zar ne? Ako ljudi postanu krave ili konji, hoće li živeti bolje ili lošije nego što bi živeli kao svinje? (Bolje.) Da li će čoveku biti prijatnije da se ponovo rodi kao mačka? Svejedno bi bio životinja, a biti mačka bilo bi mnogo lakše nego biti krava ili konj, budući da mačke većinu svog vremena lenčare dremajući. Postati krava ili konj zahteva više rada. Prema tome, ako se osoba ponovo ovaploti kao krava ili konj, moraće naporno da radi – što je slično strogoj kazni. Bilo bi malo bolje da postane pas nego krava ili konj, budući da pas ima bliskiji odnos sa svojim gospodarom. Pojedini psi, nakon što nekoliko godina provedu kao kućni ljubimci, mogu da razumeju većinu stvari koje njihovi gospodari govore. Pas ponekad može da se prilagodi raspoloženju i zahtevima svog gospodara i onda se gospodar bolje ophodi prema njemu, pa samim tim pas bolje jede i pije, a u slučaju da ga nešto boli, o njemu se bolje stara. Ne uživa li onda pas u srećnom životu? Dakle, bolje je biti pas nego biti krava ili konj. Pri tome, težina čovekove kazne određuje koliko puta će se on ponovo ovaplotiti kao životinja, i koja.

Budući da su, dok su bili živi, neki ljudi počinili mnogo grehova, kažnjavaju se time što se ponovo ovaploćuju kao životinje u sedam do dvanaest života. Nakon što su dovoljno puta kažnjeni, po povratku u duhovni svet odvode se negde drugde – na mesto gde su različite duše već bile kažnjene i svrstane u tip koji se priprema za ponovno ovaploćenje u ljude. Na ovom mestu, svaka duša se svrstava prema tipu na osnovu vrste porodice u kojoj će se roditi, uloge koju će igrati nakon što se ponovo ovaploti i tome slično. Na primer, kada dođu u ovaj svet, neki ljudi će biti pevači, pa se svrstavaju među pevače; neki će, kada dođu u ovaj svet, postati poslovni ljudi, pa se svrstavaju među poslovne ljude; a ako neko, nakon što postane čovek, treba da bude naučni istraživač, on se svrstava među naučne istraživače. Nakon svrstavanja, svaki od njih se šalje prema određenom vremenu i danu, baš kao što ljudi danas šalju elektronsku poštu. Time se završava jedan ciklus života i smrti. Od dana kada neka osoba stigne u duhovni svet, pa sve do završetka njenog kažnjavanja, ili dok se više puta ponovo ne ovaploti u životinju i ne pripremi za ponovno ovaploćenje u čoveka, ovaj proces se zaokružuje.

Kada je reč o onima koji su završili sa kažnjavanjem i koji se nisu ponovo ovaplotili u životinje, hoće li oni biti brzo poslati u materijalni svet da se ovaplote kao ljudi? Odnosno, koliko će vremena proći pre nego što stignu među ljude? Kojom učestalošću se ovo događa? Za to postoje vremenska ograničenja. Sve što se događa u duhovnom svetu podleže preciznim vremenskim ograničenjima i pravilima – koja ćete razumeti ako ih objasnim kroz brojeve. Za one koji se u kratkom vremenskom periodu ponovo ovaploćuju, kada umru, za njih će već biti obavljene pripreme da se ponovo ovaplote kao ljudi. Najkraće vreme u kome se to može dogoditi iznosi tri dana. Za neke ljude je potrebno tri meseca, za neke tri godine, za neke trideset godina, za neke tri stotine godina i tako redom. Dakle, šta se može reći o ovim vremenskim pravilima i koje su njihove specifičnosti? Zasnivaju se na onome što je materijalnom svetu – čovekovom svetu – potrebno od duše, kao i na ulozi koju ova duša treba da odigra u ovom svetu. Kada se ljudi ponovo ovaploćuju kao obični ljudi, većina njih se ponovno ovaploti vrlo brzo, jer čovekov svet ima preku potrebu za takvim običnim ljudima – i tako, tri dana kasnije, oni se ponovo šalju u porodicu koja je sasvim drugačija od one u kojoj su bili pre nego što su umrli. Međutim, postoje ljudi koji igraju posebnu ulogu u ovom svetu. „Posebnu“ u značenju da u čovekovom svetu nema velike potražnje za ovim ljudima; nije potrebno mnogo ljudi da bi odigrali takvu ulogu, pa to može potrajati i do tri stotine godina. Drugim rečima, ova duša će doći samo jednom u tri stotine godina ili čak samo jednom u tri hiljade godina. Zašto je to tako? To je zbog činjenice da ni za tri stotine, ni za tri hiljade godina, takva uloga nije potrebna u čovekovom svetu, pa se ove duše čuvaju negde u duhovnom svetu. Uzmimo za primer Konfučija: imao je snažan uticaj na tradicionalnu kinesku kulturu, a njegov dolazak je duboko uticao na kulturu, znanje, tradiciju i ideologiju ljudi tog vremena. Međutim, takva osoba nije potrebna u svakoj epohi, pa je on morao da ostane u duhovnom svetu i tamo čeka tri stotine ili tri hiljade godina pre nego što se ponovo ovaplotio. Pošto čovekovom svetu nije bio potreban neko

poput ove osobe, on je besposleno morao da čeka, jer je bilo veoma malo uloga kao što je njegova, i vrlo malo toga što bi on mogao da učini. Kao takav, najveći deo tog vremena morao se držati negde u duhovnom svetu, besposlen, da bi bio poslat tek nakon što se u čovekovom svetu ukazala potreba za njim. Takva su vremenska pravila duhovnog carstva kada je reč o učestalosti kojom se većina ljudi ponovo ovaploćuje. Bilo da su ljudi obični ili posebni, duhovni svet ima odgovarajuća pravila i ispravne prakse u postupanju sa njihovim ponovnim ovaploćenjima, a ova pravila i prakse su poslati od Boga, i o njima ne odlučuje, niti ih kontroliše, nijedan služitelj niti biće iz duhovnog sveta. Sada razumete ovo, zar ne?

Za svaku dušu, njeno ponovno ovaploćenje, uloga koju će imati u ovom životu, tip porodice u kojoj će se roditi i kvalitet njenog života usko su povezani sa prethodnim životom te duše. U čovekov svet dolaze sve vrste ljudi, a razlikuju se uloge koje oni igraju, kao i zadaci koje obavljaju. A koji su to zadaci? Neki ljudi su došli da otplate dugove: ako su u svojim prošlim životima drugima dugovali previše novca, oni dolaze da u ovom životu otplate te dugove. Neki su ljudi, međutim, došli da naplate dugove: u svojim prethodnim životima, na prevaru su ostali bez mnogo stvari i novca; shodno tome, nakon što stignu u duhovni svet, on im ukazuje pravdu i omogućava im da u ovom životu naplate svoje dugove. Neki ljudi su došli da otplate dugove iz zahvalnosti: tokom prethodnog života – odnosno, njihovog prethodnog ovaploćenja – neko je bio ljubazan prema njima i, pošto im je ukazana velika prilika da se ponovo ovaplote u ovom životu, iznova se rađaju da otplate te dugove iz zahvalnosti. Međutim, neki drugi su iznova rođeni u ovom životu da bi položili pravo na nečije živote. Na čije živote polažu pravo? Polažu pravo na živote ljudi koji su ih ubili u njihovim prethodnim životima. Ukratko, sadašnji život svake osobe snažno je povezan sa njenim prethodnim životima; ova veza je neraskidiva. Drugim rečima, sadašnji život svake osobe u velikoj je meri pod uticajem prethodnog. Na primer, recimo da je pre svoje smrti, Džang na prevaru lišio Lija velike svote novca. Da li onda Džang ima dug prema Liju? Ima. Da li je onda prirodno da Li treba da naplati svoj dug od Džanga? Shodno tome, nakon što obojica umru, među njima postoji dug koji se mora izmiriti. Kada se ponovno ovaplote i Džang postane čovek, kako će Li od njega naplatiti svoj dug? Jedan od metoda je da se ponovo rodi kao Džangov sin; Džang zarađuje ogromne svote novca, koje Li potom rasipnički troši. Koliko god da novca Džang zaradi, njegov sin Li ga proćerda. Koliko god da Džang zaradi, nikada nije dovoljno; u međuvremenu, njegov sin, iz nekog razloga, uvek na kraju potroši očev novac, na različite načine. Džang je zbunjen i pita se: „Zašto mi sin uvek donosi takvu lošu sreću? Kako to da se tuđi sinovi vrlo lepo ponašaju? Zašto je moj rođeni sin bez ikakvih ambicija, zašto je toliko beskoristan i nesposoban da išta zaradi i zašto ja moram uvek da ga izdržavam? Pošto moram da ga izdržavam, to i hoću – ali, zašto, koliko god novca da mu dam, njemu uvek treba više? Zašto nije sposoban da pošteno obavlja neki posao, već umesto toga svašta radi, recimo tumara, jede, opija se, kurva i kocka? Šta se, zaboga, događa?“ Džang zatim neko vreme razmišlja: „Pa, moglo bi biti da mu

dugujem novac iz prethodnog života. Neka bude, ja ću to isplatiti! Ovo se neće završiti sve dok dug ne otplatim u celini!“ Može se desiti da dođe dan kada će Li zaista naplatiti svoj dug, a u trenutku kad bude u petoj ili šestoj deceniji svog života, mogao bi se iznenada urazumiti i shvatiti: „U celoj prvoj polovini svog života nisam učinio nijednu dobru stvar! Protraćio sam sav novac koji je moj otac zaradio, pa bi trebalo da počnem da se ponašam kao dobra osoba! Očvrsnuću; biću neko ko je pošten i ko živi kako treba, i više nikada neću nanositi bol svom ocu!“ Zašto on tako razmišlja? Zašto se najednom menja nabolje? Postoji li razlog za to? Šta je razlog? (Ovo je stoga što je Li naplatio svoje, a Džang je otplatio svoj dug.) U ovome postoje uzrok i posledica. Priča je započela vrlo davno, pre njihovog sadašnjeg života; ova priča o njihovim prošlim životima prizvana je u sadašnjost, a niko od njih ne može da okrivi onog drugog. Čemu god da je Džang učio svoga sina, sin ga nikada nije poslušao, niti je pošteno radio. Ipak, onoga dana kada je dug izmiren, nije bilo potrebe da podučava svog sina – ovaj je to prirodno razumeo. Ovo je jednostavan primer. Ima li mnogo takvih primera? (Da, ima ih.) Šta to ljudima poručuje? (Da treba da budu dobri i da ne čine zlo.) Da ne treba da čine nikakvo zlo, a da će za njihova zlodela uslediti odmazda! Većina nevernika čini mnogo zla, a njihova zlodela nailaze na odmazdu, zar ne? Međutim, da li je takva odmazda proizvoljna? Za svaki postupak postoje okolnosti i razlog za odmazdu. Misliš li da se ništa neće dogoditi ako si na prevaru od nekog uzeo novac? Misliš li da se, nakon što si podvalom došao do tog novca, nećeš suočiti ni sa kakvim posledicama? To bi bilo nemoguće; naravno da će biti posledica! Bez obzira na to ko su i da li veruju ili ne veruju u postojanje Boga, svi pojedinci moraju preuzeti odgovornost za sopstveno ponašanje i snositi posledice za svoje postupke. Kada je reč o ovom jednostavnom primeru – Džang je kažnjen, a Li obeštećen – zar to nije pošteno? Kada ljudi čine takve stvari, dolazi do ovakve vrste ishoda. To je neodvojivo od načina upravljanja u duhovnom svetu. Uprkos tome što su nevernici, na postojanje onih koji ne veruju u Boga primenjuju se ovakve vrste nebeskih uredaba i odluka. Od njih niko ne može pobeći i niko ne može izbeći ovu stvarnost.

Nevernici često smatraju da postoji sve ono što je ljudima vidljivo, a da ne postoji ništa što ne može da se vidi ili što je od ljudi veoma udaljeno. Oni radije smatraju da ne postoji „ciklus života i smrti“ i da nema nikakve „kazne“; kao takvi, oni su grešni i zlo čine bez ikakve griže savesti. Nakon toga bivaju kažnjeni ili se ponovno ovaploćuju kao životinje. Većina od mnoštva tipova ljudi među nevernicima upada u ovaj začarani krug. Ovo je stoga što ne znaju da je duhovni svet strog u svom upravljanju svim živim bićima. Bez obzira na to da li veruješ ili ne, ova činjenica postoji, jer nijedna osoba niti predmet ne može pobeći iz okvira onoga što Bog Svojim očima posmatra, niti ijedna osoba ili predmet može pobeći od pravila i ograničenja Njegovih nebeskih uredaba i odluka. Prema tome, ovaj jednostavan primer poručuje svima da, bez obzira na to da li u Boga veruješ ili ne, neprihvatljivo je biti grešan i činiti zlo, kao i da svi postupci povlače posledice. Kada bude kažnjen neko ko je drugu osobu prevarom lišio novca, takva kazna

je pravična. Uobičajeno ponašanje poput ovog kažnjava se u duhovnom svetu, a takva kazna se izriče na osnovu Božjih odluka i nebeskih uredaba. Stoga, ozbiljno zločinačko i opako ponašanje – silovanje i pustošenje, prevara i obmana, krađa i pljačka, ubistvo i podmetanje požara, i tome slično – dodatno podležu nizu kazni različitih težina. Šta je obuhvaćeno ovim kaznama različite težine? Nekima od njih se utvrđuje stepen težine po osnovu vremena, dok druge do toga dolaze različitim metodologijama; međutim, ostale to čine tako što odrede kuda ljudi odlaze kada se ponovo ovaplote. Na primer, neki su ljudi skloni psovanju. Šta znači kad je neko „sklon psovanju“? Znači da često druge psuje i da koristi pakostan rečnik kojim druge proklinje. Šta označava pakostan rečnik? Ukazuje na to da dotična osoba ima pakosno srce. Pogan rečnik kojim se drugi proklinju često dolazi iz usta takvih ljudi, a takav pakostan jezik povlači teške posledice. Nakon što takvi ljudi umru i dobiju odgovarajuću kaznu, može se dogoditi da se ponovo rode kao nemi. Neki su ljudi za života veoma proračunati; često iskorišćavaju druge, njihove sitne smicalice posebno su dobro isplanirane i nanose ogromnu štetu ljudima. Kada se ponovo rode, oni mogu biti maloumni ili ljudi sa mentalnim nedostacima. Neki ljudi često zabadaju nos u lične stvari drugih; svojim očima vide mnogo toga što je trebalo da im ostane nepoznato i doznaju mnogo toga što nije trebalo da znaju. Shodno tome, kada se ponovo rode, mogu biti slepi. Pojedini ljudi su veoma spretni dok su živi; često se tuku i počine mnogo toga zlog. Zbog toga se mogu ponovo roditi kao invalidi, kao hromi ili bez jedne ruke; osim toga, mogli bi se ponovno ovaplotiti kao grbavci ili vijoglavi, mogu šepati u hodu, mogu imati jednu nogu kraću od druge i tome slično. Na ovaj način, oni su se podvrgavaju raznim kaznama na osnovu stepena zla koje su počinili dok su bili živi. Zašto mislite da su neki ljudi razroki? Ima li mnogo takvih ljudi? U današnje vreme ih ima znatno više. Neki su ljudi razroki jer su u svojim prethodnim životima previše koristili oči i učinili su previše loših stvari, pa su u ovom životu rođeni zrikavi, a u ozbiljnim slučajevima rađaju se čak i slepi. U pitanju je odmazda! Pre nego što umru, neki ljudi se dobro slažu sa drugima; za svoje rođake, prijatelje, kolege ili ljude koji su im bliski čine mnoge dobre stvari. Drugima daju milostinju i ukazuju im brigu, ili ih finansijski potpomažu, a ljudi o njima imaju visoko mišljenje. Kada se takvi ljudi vrate u duhovni svet, oni ne bivaju kažnjeni. Kada nevernik ni na koji način nije kažnjen, to znači da je bio veoma dobra osoba. Umesto da veruju u postojanje Boga, oni veruju samo u Starca na nebu. Takva osoba veruje jedino da iznad nje postoji duh koji posmatra sve što ona radi – to je sve u šta ova osoba veruje. Shodno tome, ta osoba se znatno bolje ponaša. Takvi ljudi su dobrodušni i milosrdni, pa kada se konačno vrate u duhovni svet, on će se prema njima ophoditi veoma dobro i ubrzo će se ponovno ovaplotiti. Kada se ponovo budu rodili, u kakve će porodice stići? Iako takve porodice neće biti bogate, neće ih pratiti nikakva nevolja, a među članovima će vladati sklad; tamo će ovi ponovno ovaploćeni ljudi proživeti sigurne, srećne dane, svi će biti radosni i proživeće dobre živote. Kada ovi ljudi odrastu, imaće velike, mnogočlane porodice, njihova deca će biti talentovana i uživaće u uspehu, a njihove porodice će pratiti velika sreća – takav ishod je u velikoj

meri povezan sa prošlim životima ovih ljudi. Drugim rečima, kuda ljudi odu nakon što umru i ponovno se ovaplote, da li su muškarci ili žene, koje su njihove misije, kroz šta će proći u životu, na koje prepreke će naići, u kakvim blagoslovima će uživati, koga će upoznati i šta će im se dogoditi – niko ove stvari ne može da predvidi, da ih izbegne, niti da se od njih sakrije. Što će reći, jednom kad se tvoj život postavi, šta god da ti se događa – koliko god i kojim god sredstvima da to pokušavaš da izbegneš – nemaš načina da narušiš životni tok koji ti je Bog odredio u duhovnom svetu. Jer, kada se ponovo ovaplotiš, tvoja životna sudbina je već određena. Da li je ona dobra ili loša, svako s tim treba da se suoči i da nastavi dalje. To je ishod koji niko ko živi u ovom svetu ne može da izbegne, a nijedan ishod nije stvarniji od toga. Svi ste razumeli sve što sam rekao, zar ne?

Pošto ste razumeli ove stvari, da li ste sada uvideli da Bog ima veoma stroge i rigorozne provere i upravljanje ciklusom života i smrti nevernika? Pre svega, On je uspostavio razne nebeske uredbe, odluke i sisteme u duhovnom carstvu, a nakon što su oni proglašeni, bića na različitim zvaničnim pozicijama u duhovnom svetu ih krajnje striktno sprovode, kako je utvrdio Bog, i niko se ne bi usudio da ih prekrši. Prema tome, u ciklusu života i smrti ljudskog roda, u čovekovom svetu, bilo da se neko ponovno ovaploćuje kao životinja ili čovek, postoje zakoni i za jedno i za drugo. Budući da ovi zakoni potiču od Boga, niko se ne usuđuje da ih prekrši, niti je iko u stanju da ih prekrši. Samo zahvaljujući ovoj Božjoj suverenosti i zato što takvi zakoni postoje, materijalni svet koji ljudi vide pravilan je i uređen; samo zahvaljujući Božjoj suverenosti, ljudi mogu imati miran suživot sa drugim svetom, koji im je sasvim nevidljiv, i mogu sa njim da žive u skladu – sve to je neodvojivo od Božje suverenosti. Nakon što se telesni život neke osobe ugasi, duša i dalje ima život, pa šta bi se onda sa njom dogodilo da nije pod Božjim upravljanjem? Duša bi svuda lutala, svuda bi se uplitala, pa bi čak i naudila živim bićima u ljudskom svetu. Takva šteta bi bila naneta ne samo ljudskom rodu, već bi bila učinjena i biljkama i životinjama – međutim, prvo bi ljudi bili pogođeni. Ako bi se to dogodilo – ako se takva duša ne bi našla pod upravljanjem, ako bi stvarno naštetila ljudima i zaista počinila zle stvari – tada bi se i sa ovom dušom na odgovarajući način postupilo u duhovnom svetu: ako bi stvari postale ozbiljne, ta duša bi ubrzo prestala da postoji i bila bi uništena. Ako je moguće, bila bi negde smeštena, a zatim bi se ponovno ovaplotila. Drugim rečima, uprava duhovnog sveta nad raznim dušama naložena je i sprovodi se u skladu sa koracima i pravilima. Isključivo zbog takvog upravljanja, čovekov materijalni svet nije zapao u haos, ljudi u materijalnom svetu poseduju normalan mentalitet, normalnu racionalnost i uređen telesni život. Tek onda kad ljudski rod bude imao tako normalan život, oni koji žive u telu moći će da nastave da napreduju i reprodukuju se kroz generacije.

Šta mislite o rečima koje ste upravo čuli? Predstavljaju li vam one novost? Kakve utiske su na vas ostavile teme današnjeg zbora? Osim toga što predstavljaju novost, osećate li još nešto? (Ljudi treba lepo da se ponašaju, a vidimo da je Bog veliki i da Ga se treba bojati.) (Nakon što sam upravo čuo Božje saopštenje o tome kako Bog uređuje

završetak za različite tipove ljudi, s jedne strane osećam da Njegova narav ne trpi nikakvu uvredu i da treba da Ga se bojim; s druge strane, svestan sam činjenice koju vrstu ljudi Bog voli, a koju ne voli, pa želim da budem jedan od onih koje On voli.) Primećujete li da je Bog principijelan u Svojim postupcima u ovom domenu? Koja su načela na osnovu kojih On postupa? (On ljudski završetak određuje shodno svemu onome što ljudi čine.) Ovde je reč o različitim završecima za nevernike, o kojima smo upravo govorili. Kada je reč o nevernicima, da li se načelo na kome počivaju Božji postupci sastoji u nagrađivanju dobrih i kažnjavanju zlih? Ima li izuzetaka? (Nema.) Primećujete li da Božji postupci počivaju na nekom načelu? Nevernici zapravo ne veruju u Boga, niti se pokoravaju Njegovim orkestracijama. Osim toga, nisu svesni Njegove suverenosti, a još manje Ga priznaju. Da stvari budu još ozbiljnije, oni hule na Boga, proklinju Ga i neprijateljski su nastrojeni prema onima koji veruju u Boga. Uprkos ovakvom njihovom stavu prema Bogu, način na koji On upravlja njima ipak ne odstupa od Njegovih načela; On njima upravlja na uređen način, saglasno Svojim načelima i Svojoj naravi. Kako On posmatra njihovo neprijateljstvo? Kao neukost! Shodno tome, On je učinio da se ti ljudi – odnosno, velika većina nevernika – u prošlosti ponovno ovaplote kao životinje. Prema tome, šta su u Božjim očima zapravo nevernici? Svi oni su zveri. Bog upravlja zverima kao i ljudskim rodom, a za takve ljude On ima ista načela. Čak i u Njegovom upravljanju ovim ljudima i dalje se može videti Njegova narav, kao što se mogu videti i Njegovi zakoni na kojima počiva Njegova vrhovna vlast nad svim stvarima. Prema tome, da li primećujete Božju suverenost u načelima prema kojima On upravlja nevernicima koje sam upravo pomenuo? Vidite li Božju pravednu narav? (Vidimo.) Drugim rečima, bez obzira na to kojom se od svih stvari On bavi, Bog postupa u skladu sa Svojim načelima i sa Svojom naravi. Ovo je Božja suština; On nikada ne bi slučajno prekršio odluke ili nebeske uredbe koje je doneo samo zato što takve ljude posmatra kao zveri. Bog postupa prema načelu, ni najmanje nepromišljeno, a na Njegove postupke nimalo ne utiče nijedan činilac. U svemu što čini, On se pridržava Sopstvenih načela. To je stoga što Bog poseduje suštinu Samog Boga; ovo je aspekt Njegove suštine koji ne poseduje nijedno stvoreno biće. Bog je savestan i odgovoran u svom postupanju sa svakim predmetom, osobom i živim bićem među svim stvarima koje je stvorio, u Svom pristupu njima, upravljanju njima, rukovanju njima i vladanju nad njima, i u tome nikada nije bio nemaran. Prema onima koji su dobri, On je milostiv i blag; onima koji su zli, On nanosi nemilosrdnu kaznu; a za različita živa bića On blagovremeno i redovno pravi odgovarajuća uređenja u skladu sa različitim zahtevima ljudskog sveta u različitim vremenima, tako da se ova razna živa bića na uređen način ponovno ovaploćuju, saglasno ulogama koje igraju, i metodično se kreću između materijalnog i duhovnog sveta.

Smrt jednog živog bića – prestanak fizičkog života – označava da je to živo biće prešlo iz materijalnog sveta u duhovni svet, dok rođenje novog fizičkog života označava da je živo biće iz duhovnog sveta došlo u materijalni svet i počelo da preuzima i igra

svoju ulogu. Bilo da je reč o odlasku ili dolasku živog bića, oboje su neodvojivi od rada duhovnog sveta. Do trenutka kada neko dođe u materijalni svet, Bog je u duhovnom svetu već uspostavio odgovarajuća uređenja i definicije, uključujući porodicu u koju će ta osoba otići, u koju epohu će ona stići, sat u kome će stići i ulogu koju će igrati. Kao takav, ceo život ove osobe – stvari koje ona čini i put kojim ide – odvijaće se saglasno uređenjima napravljenim u duhovnom svetu, bez i najmanjeg odstupanja. Osim toga, duhovnom svetu su jasni i poznati vreme kada se fizički život završava i način i mesto na kome se on okončava. Bog vlada materijalnim svetom, a vlada i duhovnim svetom, i On neće odložiti normalan ciklus života i smrti neke duše, niti bi ikada mogao da napravi ikakvu grešku u uređenjima tog ciklusa. Svaki od službitelja na zvaničnim pozicijama u duhovnom svetu obavlja svoje pojedinačne zadatke i radi ono što treba da uradi, u skladu sa Božjim uputstvima i pravilima. Prema tome, u svetu ljudskog roda, svaka materijalna pojava koju čovek vidi uređena je i u njoj nema nikakvog haosa. Sve to je zahvaljujući Božjoj uređenoj vladavini nad svim stvarima, kao i činjenici da Njegov autoritet vlada nad svime. Njegova vrhovna vlast obuhvata materijalni svet u kome čovek živi i, povrh toga, nevidljivi duhovni svet koji postoji mimo ljudskog roda. Stoga, ako ljudi žele da imaju dobar život i nadaju se tome da žive u lepom okruženju, pored toga što im je obezbeđen ceo vidljivi materijalni svet, mora im se obezbediti i duhovni svet, koji niko ne vidi, koji upravlja svim živim bićima u ime ljudskog roda i koji je uređen. Dakle, kada smo rekli da je Bog izvor života za sva stvorenja, zar nismo time povećali svoju svest o „svim stvorenjima“ i njihovo razumevanje? (Jesmo.)

b. Ciklus života i smrti raznih ljudi od vere

Upravo smo razgovarali o ciklusu života i smrti ljudi u prvoj kategoriji, nevernika. Porazgovarajmo sada o drugoj kategoriji, o raznim ljudima od vere. „Ciklus života i smrti raznih ljudi od vere“ predstavlja još jednu veoma važnu temu i krajnje je neophodno da je donekle razumete. Pre svega, hajde da govorimo o tome na koje se vere odnosi reč „vera“ u izrazu „ljudi od vere“: na pet glavnih religija, uključujući judaizam, hrišćanstvo, katolicizam, islam i budizam. Pored nevernika, veliki deo svetske populacije čine ljudi koji veruju u ovih pet religija. Među pripadnicima ovih pet religija, malo je onih koji su napravili karijeru na osnovu svoje vere, međutim, ove religije imaju mnogo sledbenika. Kada umru, oni će otići na drugačije mesto. „Drugačije“ od čijeg? Od nevernika – ljudi bez vere – o kojima smo upravo govorili. Nakon što umru, vernici ovih pet religija odlaze negde drugde, na drugačije mesto od nevernika. Međutim, proces ostaje i dalje isti; duhovni svet će im, takođe, suditi na osnovu svega što su učinili pre nego što su umrli, nakon čega će se sa njima shodno tome postupati. No, zašto se ovi ljudi šalju na drugo mesto da se sa njima tamo postupa? Za ovo postoji važan razlog. Koji? Objasniću vam na osnovu primera. Međutim, pre nego što to učinim, vi možda razmišljate u sebi: „Možda je to zato što imaju malo vere u Boga! Oni nisu potpuni nevernici.“ Ipak, to nije razlog. Postoji veoma važan razlog zašto se oni drže odvojeno od drugih.

Uzmimo za primer budizam. Reći ću vam jednu činjenicu. Budista je, pre svega, neko ko se preobratio u budizam, a to je osoba koja zna u šta veruje. Kada budisti ošišaju kosu i postanu monasi ili monahinje, to znači da su se odvojili od sekularnog sveta i za sobom ostavili galamu ljudskog sveta. Svakoga dana recituju sutre i poju Budina imena, jedu samo vegetarijansku hranu, žive asketskim životom i provode dane u pratnji samo hladne, slabašne svetlosti uljne lampe. Ovako provode ceo svoj život. Kada se završi fizički život budista, oni će napraviti rezime svog života, ali u svom srcu neće znati kuda će otići nakon što umru, koga će sresti, niti kakav će biti njihov ishod: duboko u sebi, oni neće imati jasnu predstavu o takvim stvarima. Neće učiniti ništa više sem što će slepo nositi neku vrstu vere tokom celog svog života, nakon čega napuštaju ljudski svet zajedno sa svojim slepim željama i idealima. Takav je završetak fizičkog života budista, kada napuste svet živih; nakon toga se vraćaju na svoje prvobitno mesto u duhovnom svetu. Da li će se ova osoba ponovo ovaplotiti da bi se vratila na zemlju i nastavila svoj samoodgoj zavisi od njenog ponašanja i postupaka pre smrti. Ako ta osoba tokom života nije učinila ništa loše, brzo će se ponovo ovaplotiti i biće ponovo poslata na zemlju, gde će još jednom postati monah ili monahinja. Drugim rečima, ona upražnjava samoodgoj tokom svog fizičkog života u skladu sa načinom na koji je prvi put upražnjavala samoodgoj, a zatim se, po završetku svog fizičkog života, vraća u duhovno carstvo, gde postaje predmet ispitivanja. Nakon toga, ako se ne ustanove nikakvi problemi, može ponovo da se vrati u čovekov svet i ponovo se preobratiti u budizam, nastavljajući tako svoju praksu. Nakon što se od tri do sedam puta ovaploti, ona će se ponovo vratiti u duhovni svet, u koji odlazi po završetku svakog fizičkog života. Ako su njene različite kvalifikacije i ponašanje u ljudskom svetu bili u skladu sa nebeskim uredbama duhovnog sveta, od ovog trenutka pa nadalje, ona će tamo i ostati; više se neće ovaploćivati kao čovek, niti će postojati ikakav rizik da bude kažnjena za zlodelo na zemlji. Nikada više neće morati da prolazi kroz ovaj proces. Umesto toga, u zavisnosti od njenih okolnosti, preuzeće poziciju u duhovnom carstvu. Ovo je ono što budisti nazivaju „postizanjem budastva“. Postizanje budastva uglavnom znači da je neko dostigao ostvarenje u svojstvu službenika duhovnog sveta i da se, nakon toga, više ponovno ne ovaploćuje, niti je u opasnosti da bude kažnjen. Povrh toga, to znači da nakon ponovnog ovaploćenja više ne trpi patnje ljudskog bića. Dakle, postoji li i dalje šansa da se ponovno ovaploti kao životinja? (Ne.) To znači da će ostati da preuzme ulogu u duhovnom svetu i više se neće ponovno ovaploćivati. Ovo je jedan od primera dostizanja ostvarenja budastva u budizmu. A kada je reč o onima koji ne dostignu ovo ostvarenje, po povratku u duhovni svet, oni postaju predmet ispitivanja i provere od strane odgovarajućeg službenog lica, koje utvrđuje da, tokom svog života, nisu marljivo upražnjavali samoodgoj, niti su bili savesni u recitovanju sutri i pojanju Budinih imena, kao što je propisano budizmom, već da su umesto toga počinili mnoga zla dela i odavali se grešnom ponašanju. Tada se u duhovnom svetu donosi presuda o njihovim zlodelima, a nakon toga će zasigurno biti kažnjeni. U ovome nema nikakvih izuzetaka. Budući da je tako, kada takva osoba može

postići ostvarenje? U životu u kome ne učini nikakvo zlo – kada se, nakon što se vrati u duhovni svet, ustanovi da nije učinila ništa loše pre nego što je umrla. Zatim nastavlja da se ponovno ovaploćuje, nastavljajući sa recitovanjem sutri i pojanjem Budinih imena, provodeći svoje dane uz hladnu, slabašnu svetlost uljne lampe, uzdržavajući se od ubijanja ijednog živog bića ili jedenja ikakvog mesa. Ova osoba ne uzima učešće u čovekovom svetu, ostavlja njegove nevolje daleko za sobom i ne ulazi u rasprave sa drugima. Tokom tog postupka, ako nije počinila nikakvo zlo, nakon što se vrati u duhovni svet i ispitaju se svi njeni postupci i ponašanje, još jednom se šalje u ljudsko carstvo, u ciklusu koji se ponavlja od tri do sedam puta. Ako tokom ovog vremena ne počini nikakav prekršaj, onda će njeno postizanje budastva ostati nepromenjeno i neće biti odloženo. Ovo je odlika ciklusa života i smrti svih ljudi od vere: oni mogu da „postignu ostvarenje“ i da preuzmu poziciju u duhovnom svetu; po tome se razlikuju od nevernika. Dok još uvek žive na zemlji, kako se, pre svih, ponašaju oni koji mogu da preuzmu pozicije u duhovnom svetu? Moraju se pobrinuti da ne učine nijedno zlo delo: ne smeju da ubiju, da podmetnu požar, da siluju, niti pustoše; ako se upuste u prevaru, obmanu, krađu ili pljačku, onda ne mogu postići ostvarenje. Drugim rečima, ako su na bilo koji način povezani sa bilo kakvim zlodelom ili su u njega uključeni, neće moći da izbegnu kaznu koju im je odmerio duhovni svet. Duhovni svet pravi odgovarajuće rasporede za budiste koji dostižu budastvo: oni mogu biti raspoređeni da upravljaju onima za koje se čini da veruju u budizam i u Starca na nebu – može im se dodeliti nadležnost. Mogu takođe biti zaduženi samo za nevernike ili imati pozicije sa ne tako velikim zaduženjima. Takvo raspoređivanje se odvija u skladu sa različitim prirodama njihovih duša. Ovo je primer budizma.

Među pet religija o kojima smo govorili, hrišćanstvo je donekle posebno. Šta hrišćane čini tako posebnim? To su ljudi koji veruju u istinitog Boga. Kako se oni koji veruju u istinitog Boga mogu svrstati ovde? Prema tvrdnji da je hrišćanstvo vrsta vere, ono bi nesumnjivo imalo veze samo sa verom; ono bi bilo samo neka vrsta obreda, vrsta religije, i bilo bi sasvim drugačije od vere onih koji istinski slede Boga. Razlog zbog koga sam hrišćanstvo uvrstio među pet glavnih religija jeste u tome što je ono svedeno na isti nivo kao judaizam, budizam i islam. Većina ljudi ovde ne veruje da ima Boga, niti da On vlada nad svim stvarima; još manje veruju u Njegovo postojanje. Umesto toga, oni samo koriste Sveto pismo da raspravljaju o teologiji i koriste teologiju da ljude podučavaju tome da budu ljubazni, da trpe patnju i da čine dobre stvari. Ovo je vrsta religije u koju se hrišćanstvo pretvorilo: usredsređuje se samo na teološke teorije, bez apsolutno ikakve veze sa Božjim delom upravljanja i spasavanja čoveka. Postalo je religija ljudi koji slede Boga, ali koje Bog zapravo ne priznaje. Međutim, Bog ima načelo i u Svom pristupu takvim ljudima. On sa njima ne postupa nemarno, niti se njima bavi kako mu se prohte, kao što to čini sa nevernicima. Prema njima se ophodi na isti način kao prema budistima: ako, dok je živ, hrišćanin može da upražnjava samodisciplinu, striktno se pridržava deset zapovesti i sopstvenom ponašanju postavlja zahteve u skladu sa zakonima i

zapovestima, i pridržava ih se tokom celog života, onda mora, takođe, da provede isto toliko vremena prolazeći kroz cikluse života i smrti pre nego što zaista dostigne takozvano uznesenje. Nakon što dostigne ovo uznesenje, on ostaje u duhovnom svetu, u kome preuzima poziciju i postaje jedan od njegovih službenika. Isto tako, ako na zemlji počini zlo – ako je previše grešan i počini previše grehova – tada će neizbežno biti kažnjen i biće mu izrečena disciplinska mera različite težine. U budizmu, postizanje ostvarenja označava prelazak u Čistu zemlju potpunog blaženstva, a kako se to naziva u hrišćanstvu? To se naziva „ulaskom u raj“ i biti „uznesen“. Oni koji su zaista uzneseni, takođe prolaze kroz ciklus života i smrti od tri do sedam puta, posle čega, nakon što umru, u duhovni svet dolaze kao da su zaspali. Ako su dorasli merilima, mogu ostati tamo da preuzmu poziciju i, za razliku od ljudi na zemlji, neće se ponovno ovaplotiti na jednostavan način niti saglasno konvenciji.

Kraj o kome sve ove religije govore i kome teže isti je kao i postizanje ostvarenja u budizmu; samo što se ovo „ostvarenje“ postiže različitim sredstvima. Svaka ptica svome jatu leti. Za ovaj deo sledbenika ovih religija, koji su u stanju da se u svom ponašanju striktno pridržavaju verskih propisa, Bog obezbeđuje pogodno odredište, pogodno mesto za odlazak, i sa njima postupa na odgovarajući način. Sve ovo je opravdano, ali nije onako kako ljudi zamišljaju. Sada, nakon što ste čuli šta se dešava ljudima u hrišćanstvu, kako se osećate? Smatrate li da je njihov težak položaj nepravedan? Da li sa njima saosećate? (Pomalo.) Tu se ništa ne može učiniti; mogu da okrive samo sebe. Zašto to kažem? Božje delo je istinito; On je živ i stvaran, a Njegovo delo je usmereno na ceo ljudski rod i na svakog pojedinca. Zašto onda ovo ne prihvataju? Zašto se tako sumanuto protive Bogu i progone Ga? Sebe bi trebalo da smatraju srećnima što uopšte imaju ovakav ishod, pa zašto ih onda sažaljevate? To što se sa njima ovako postupa pokazuje veliki stepen tolerancije. S obzirom na stepen u kome se protive Bogu, trebalo bi da budu uništeni, pa ipak, Bog to ne čini; umesto toga, On se prema hrišćanstvu ophodi na isti način kao i prema svakoj običnoj religiji. Prema tome, ima li potrebe da ulazimo u dodatne pojedinosti o drugim religijama? Etos svih ovih religija je u tome da ljudi podnose više nedaća, da ne čine zlo, da čine dobra dela, da druge ne psuju, da druge ne osuđuju, da se uzdržavaju od sporova i da budu dobri ljudi – većina verskih učenja je ovakva. Stoga, ako su ovi ljudi od vere – ovi sledbenici raznih religija i veroispovesti – u stanju da se striktno pridržavaju svojih verskih propisa, onda neće počiniti velike greške ni grehove tokom svog vremena na zemlji; a nakon tri do sedam ponovnih ovaploćenja, ovi ljudi će – oni koji su u stanju da se striktno pridržavaju verskih propisa – uglavnom ostati da preuzmu poziciju u duhovnom svetu. Ima li mnogo takvih ljudi? (Ne, nema ih.) Na čemu temeljite svoj odgovor? Nije lako činiti dobro i pridržavati se verskih pravila i zakona. Budizam ljudima ne dozvoljava da jedu meso – da li bi tako mogao da postupiš? Da po ceo dan moraš da nosiš sive mantije i u budističkom hramu recituješ sutre i poješ Budina imena, da li bi to mogao da činiš? Ne bi bilo lako. U hrišćanstvu postoji deset zapovesti, zapovesti i zakona; da li je lako pridržavati ih se?

Nije, zar ne? Uzmimo za primer to da druge ne psuješ: ljudi naprosto nisu u stanju da se pridržavaju ovog pravila. Ne mogu da se uzdrže, već psuju – a nakon psovki, ne mogu da povuku te reči, i šta onda rade? Uveče ispovedaju svoje grehove. Ponekad, nakon što druge opsuju, i dalje u svojim srcima nose mržnju, odlazeći čak toliko daleko da planiraju u koje će vreme tim ljudima dodatno nauditi. Ukratko, onima koji žive među ovim mrtvim dogmama, nije lako da se uzdrže od greha, niti od toga da počine zlo. Prema tome, u svakoj religiji, samo je šačica ljudi zapravo u stanju da postigne ostvarenje. Pretpostavljaš li da će, budući da toliko ljudi sledi ove religije, dobar deo njih moći da ostane i preuzme ulogu u duhovnom carstvu? Njih nema tako mnogo; tek nekolicina je u stanju da ovo zapravo i postigne. Ovo bi uglavnom bilo sve o ciklusu života i smrti ljudi od vere. Ono što ih izdvaja jeste činjenica da mogu da postignu ostvarenje i to je ono što ih razlikuje od nevernika.

c. Ciklus života i smrti Božjih sledbenika

U nastavku ćemo govoriti o ciklusu života i smrti onih koji slede Boga. Ovo se odnosi na vas, pa stoga, obratite pažnju: pre svega, razmislite o tome kako se Božji sledbenici mogu klasifikovati. (Na Božje izabranike i služitelje.) Zaista postoje dve vrste: Božji izabranici i služitelji. Hajde da prvo govorimo o Božjim izabranicima, kojih ima svega nekoliko. Na koga se odnosi izraz „Božji izabranici“? Nakon što je Bog stvorio sve stvari, a ljudski rod je nastao, Bog je izabrao grupu ljudi koji će Ga slediti; oni se jednostavno nazivaju „Božjim izabranicima“. Božji izbor ovih ljudi imao je poseban obim i značaj. Obim je poseban po tome što je bio ograničen na nekolicinu odabranih, koji moraju da dođu kada On obavlja važno delo. A u čemu je značaj? Pošto su oni bili grupa koju je Bog odabrao, taj značaj je veliki. Odnosno, Bog želi da upotpuni ove ljude i usavrši ih, a kada se Njegovo delo upravljanja završi, On će zadobiti ove ljude. Zar to nije veliki značaj? Dakle, ovi izabranici su od velike važnosti za Boga, zato što upravo njih Bog namerava da zadobije. Kada je reč o služiteljima, hajde da na trenutak napravimo predah u odnosu na temu Božjeg predodređenja i prvo porazgovaramo o njihovom poreklu. U svom doslovnom značenju, „služitelj“ je onaj koji služi. Oni koji služe su prolazni; oni to ne čine dugoročno niti zauvek, već se angažuju ili regrutuju privremeno. Poreklo većine njih je takvo da su izabrani među nevernicima. Došli su na zemlju kada je odlučeno da će preuzeti ulogu služitelja u Božjem delu. U prethodnom životu su možda bili životinje, ali je moguće i da su bili nevernici. Takvo je poreklo služitelja.

Hajde da u nastavku porazgovaramo o Božjem izabranom narodu. Kada umru, oni odlaze na sasvim drugačije mesto od onoga za nevernike i razne ljude od vere. To je mesto gde ih prate anđeli i Božji glasnici; to je mesto kojim Bog lično upravlja. Iako Božji izabrani narod ne može svojim očima ugledati Boga na tom mestu, ono se razlikuje od svakog drugog mesta u duhovnom carstvu; to je drugačije mesto, na koje odlazi ovaj deo ljudi nakon što umru. Kada umru, i oni su predmet stroge istrage Božjih glasnika. A

šta se to istražuje? Božji glasnici istražuju puteve kojima su ovi ljudi išli tokom svog života verujući u Boga, da li su se tokom tog vremena ikada protivili Bogu ili Ga proklinjali, te da li su počinili ikakve ozbiljne grehove ili zlo. Ovom istragom se rešava da li je određenoj osobi dozvoljeno da ostane ili će morati da ode. Šta znači „da ode“? A šta znači „da ostane“? „Da ode“ označava da li, na osnovu svog ponašanja, ta osoba ostaje u redovima Božjih izabranika; to što joj se dozvoljava „da ostane“ znači da može da ostane među onima koje će Bog upotpuniti tokom poslednjih dana. Za one koji ostaju, Bog je posebno uredio stvari. Tokom svakog perioda Njegovog dela, On će takve ljude slati da deluju kao apostoli ili da obavljaju posao oživljavanja crkava ili brige o njima. Međutim, ljudi koji su sposobni za takav posao ponovno se ne ovaploćuju tako često kao nevernici, koji se iznova rađaju iz generacije u generaciju; već se na zemlju vraćaju u skladu sa zahtevima i koracima Božjeg dela i ne ovaploćuju se učestalo. Prema tome, postoje li ikakva pravila u pogledu toga kada se ponovno ovaploćuju? Dolaze li jednom na svakih nekoliko godina? Dolaze li s takvom učestalošću? Ne dolaze. Sve to je zasnovano na Božjem delu, na koracima tog dela i na Njegovim potrebama, te nema nikakvih utvrđenih pravila. Jedino pravilo je da kada Bog izvršava poslednju etapu Svog dela tokom poslednjih dana, ovaj celokupan izabrani narod će doći, a taj dolazak će biti njihovo poslednje ponovno ovaploćenje. A zašto je to tako? Ovo se temelji na ishodu koji treba da se postigne tokom poslednje etape Božjeg dela – jer će tokom ove poslednje etape dela, Bog ove izabranike sasvim upotpuniti. Šta to znači? Ako su, tokom ove završne faze, ovi ljudi upotpunjeni i usavršeni, oni se više neće ponovno ovaploćivati kao ranije; proces u kome su oni ljudska bića biće potpuno dovršen, baš kao i njihov proces ponovnog ovaploćenja. Ovo se odnosi na one koji će ostati. Pa, kuda onda odlaze oni koji ne mogu da ostanu? Oni kojima se ne dozvoljava da ostanu imaju svoje odgovarajuće odredište. Pre svega, zbog svojih zlodela, grešaka koje su počinili i grehova kojima su se odavali, i oni će biti kažnjeni. Nakon što budu kažnjeni, Bog će urediti ili da ih pošalje među nevernike, već prema okolnostima slučaja, ili da odu među razne ljude od vere. Drugim rečima, za njih postoje dva moguća ishoda: jedan je da budu kažnjeni i da, nakon ponovnog ovaploćenja, možda žive među ljudima određene religije, a drugi je da postanu nevernici. Ako postanu nevernici, izgubiće sve prilike; međutim, ako postanu ljudi od vere – ako, na primer, postanu hrišćani – onda će i dalje imati priliku da se vrate među redove Božjeg izabranog naroda; u ovome postoje veoma složeni odnosi. Ukratko, ako jedan od pripadnika Božjeg izabranog naroda učini nešto što vređa Boga, biće kažnjen baš kao i svi drugi. Uzmimo za primer Pavla, o kome smo prethodno govorili. Pavle je primer osobe koja je kažnjena. Imate li predstavu o čemu govorim? Da li je obim Božjih izabranika tačno utvrđen? (Uglavnom jeste.) Najveći deo je tačno utvrđen, ali jedan njegov manji deo nije utvrđen. Zašto je to tako? Ovde sam pomenuo najočigledniji razlog za to: činjenje zla. Kada ljudi čine zlo, Bog ih ne želi, a kada ih Bog ne želi, On ih odbacuje u različite rase i tipove ljudi. To ih ostavlja bez nade i otežava im povratak. Sve ovo se odnosi na ciklus života i smrti Božjih izabranika.

Sledeća tema se odnosi na ciklus života i smrti služitelja. Upravo smo govorili o poreklu služitelja; odnosno, o činjenici da su se ponovno ovaplotili nakon što su u svojim pređašnjim životima bili nevernici i životinje. Dolaskom poslednje etape dela, Bog je među nevernicima izabrao grupu takvih ljudi, a ova grupa je posebna. Pri izboru ovih ljudi, Božji cilj jeste da služe Njegovom delu. „Služiti“ baš i nije reč koja zvuči najelegantnije, niti je ona u skladu sa svačijim željama, ali treba da pogledamo ka kome je usmerena. Postojanje Božjih služitelja ima poseban značaj. Niko drugi ne bi mogao da obavlja njihovu ulogu, jer je Bog njih izabrao. A koja je uloga ovih služitelja? U tome da služe Božjim izabranicima. Njihova uloga je uglavnom u tome da služe Božjem delu, da s delom sarađuju i da pripomognu pri Božjem upotpunjavanju Njegovih izabranika. Nezavisno od toga da li obavljaju fizički rad, izvršavaju neki aspekt dela ili preduzimaju određene zadatke, šta Bog zahteva od ovih služitelja? Da li je On veoma zahtevan u Svojim zahtevima prema njima? (Nije. On traži samo da budu odani.) I služitelji moraju biti odani. Bez obzira na svoje poreklo ili razlog iz kojeg te je Bog odabrao, moraš biti odan Bogu, svim nalozima koje ti poveri, kao i delu za koje si odgovoran i dužnostima koje obavljaš. Kakav će biti ishod za služitelje koji su u stanju da budu odani i da Bogu udovolje? Oni će moći da ostanu. Da li je blagoslov biti služitelj koji ostaje? Šta znači ostati? Koji je smisao ovog blagoslova? Po svom statusu, oni nisu kao Božji izabranici; izgledaju drugačije. Ali, zapravo, zar ono u čemu u ovom životu uživaju nije isto kao i kod Božjih izabranika? Makar je to isto u ovom životu. Ne poričete ovo, zar ne? Božje izjave, Božja blagodat, Božja opskrba, Božji blagoslovi – ko ne uživa u ovim stvarima? Svi uživaju u tolikom izobilju. Služitelj se određuje kao onaj koji služi, međutim, za Boga, oni su samo jedna među svim stvarima koje je On stvorio; naprosto imaju ulogu služitelja. Budući da su i jedan i drugi Božja stvorenja, postoji li ikakva razlika između služitelja i Božjeg izabranika? Zapravo ne postoji. Kada je reč o nazivu, razlika postoji; u suštini i s obzirom na ulogu koju obavljaju, razlika postoji – međutim, Bog se prema ovoj grupi ljudi ne odnosi nepravedno. Zašto se, dakle, ovi ljudi određuju kao služitelji? Morate to donekle razumeti! Služitelji dolaze iz redova nevernika. Čim pomenemo da dolaze iz redova nevernika, očito je da svi imaju loše poreklo: svi su ateisti, a to su bili i u prošlosti; nisu verovali u Boga i bili su neprijateljski nastrojeni prema Njemu, prema istini i prema svim pozitivnim stvarima. Nisu verovali ni u Boga ni u Njegovo postojanje. Jesu li, kao takvi, u stanju da razumeju Božje reči? Pošteno je reći da u najvećoj meri nisu. Baš kao što životinje nisu u stanju da razumeju ljudske reči, služitelji ne mogu da razumeju ono što Bog govori, ono što On zahteva, niti zašto On postavlja takve zahteve. Ne razumeju; njima su te stvari neshvatljive i oni ostaju neprosvećeni. Iz tog razloga, ovi ljudi ne poseduju život o kome smo govorili. Mogu li ljudi bez života da razumeju istinu? Jesu li opremljeni istinom? Imaju li iskustvo i znanje o Božjim rečima? (Ne.) Takvo je poreklo služitelja. Međutim, budući da Bog od ovih ljudi pravi služitelje, postoje neka merila u zahtevima koje On pred njih postavlja; On ih ne gleda sa visine, niti je prema njima površan. Iako oni ne razumeju Njegove reči i ne poseduju život, Bog se, ipak, prema

njima odnosi ljubazno, ali i dalje postoje merila kada je reč o Njegovim zahtevima prema njima. Upravo ste pomenuli ta merila: biti odan Bogu i činiti ono što On kaže. U svom služenju, moraš da služiš tamo gde je to potrebno i moraš da služiš do samoga kraja. Ako možeš da budeš odan služitelj, u stanju si da služiš do samoga kraja i možeš da odgovoriš na svaki nalog koji ti Bog uputi, onda ćeš proživeti vredan život. Budeš li mogao to da učiniš, moći ćeš da preživiš. Uložiš li nešto veći napor, ako se malo više potrudiš, ako možeš da udvostručiš svoje napore da spoznaš Boga, ako možeš ponešto da kažeš o bogopoznanju, možeš da svedočiš o Njemu i, povrh toga, ako možeš da razumeš ponešto od Njegove volje, možeš da sarađuješ u Božjem delu i možeš donekle da budeš svestan Božjih namera, tada ćeš ti, kao služitelj, doživeti sudbinsku promenu. A kakva će to biti promena sudbine? Više nećeš jedino preživljavati. U zavisnosti od tvog ponašanja i tvojih ličnih težnji i potraga, Bog će te učiniti jednim od izabranika. U tome će biti tvoja sudbinska promena. Kada je reč o služiteljima, šta je najbolje u svemu ovome? To što mogu da postanu Božji izabranici. Ako se to dogodi, to znači da se više neće ponovno ovaploćivati kao životinje, kao što je slučaj sa nevernicima. Je li to dobro? Jeste, a takođe donosi i dobru vest: to znači da se služitelji mogu oblikovati. Za služitelje ne važi pravilo da će, nakon što ih je Bog predodredio da služe, taj posao obavljati zauvek; nije nužno tako. Bog će njima rukovati i na njih reagovati na način koji dolikuje pojedinačnom ponašanju ove osobe.

Međutim, ima služitelja koji nisu kadri da služe do samoga kraja; ima onih koji, tokom služenja, odustanu na pola puta i Boga napuste, kao i ljudi koji počine više zlodela. Ima čak i onih koji nanose ogromnu štetu i donose ogromne gubitke Božjem delu, a ima i onih služitelja koji proklinju Boga i tome slično. Šta nagoveštavaju ove nepopravljive posledice? Svako takvo zlo delo označiće prekid njihovog služenja. Budući da je tvoje ponašanje tokom služenja bilo previše loše i zato što si prevršio svaku meru, kada Bog vidi da tvoje služenje nije doraslo merilu, On će ti oduzeti pravo da služiš. Više ti neće dozvoliti da služiš; skloniće te da Mu ne stojiš pred očima i udaljiće te iz kuće Božje. Je li reč o tome da ne želiš da služiš? Zar nemaš stalnu želju da činiš zlo? Zar nisi dosledno neveran? U tom slučaju postoji jednostavno rešenje: biće ti oduzeto pravo da služiš. Za Boga, oduzimanje služitelju prava da služi označava da je proglašen kraj ovog služitelja i da on više neće imati pravo da služi Bogu. Bog više nema potrebu za službom ove osobe i ma kakve lepe stvari ona govorila, te reči će biti uzaludne. Kada se dotle dođe, nastala situacija će postati nepopravljiva; za ovakve služitelje nema povratka. A kako Bog postupa sa ovakvim služiteljima? Da li ih On samo spreči da služe? Ne. Da li im samo onemogući da ostanu? Ili ih ostavi po strani i čeka da se preobrate? On to ne čini. Kad je reč o služiteljima, Bog zapravo nije toliko pun ljubavi. Ako u svom služenju Bogu neka osoba ima ovakav stav, Bog će joj, kao rezultat takvog stava, oduzeti pravo da služi i još jednom će je vratiti među nevernike. A kakva je sudbina služitelja koji je vraćen među nevernike? Ista kao i za nevernike: ponovno će se ovaplotiti kao životinja i dobiće istu kaznu u duhovnom svetu kao i nevernik. Osim toga, Bog lično neće nimalo biti

zainteresovan za kaznu te osobe, jer takva osoba više nije ni od kakvog značaja za Božje delo. Ovo nije samo završetak njenog života s verom u Boga, već i završetak njene sopstvene sudbine, kao i proglašenje njene sudbine. Prema tome, ako služitelji loše služe, moraće sami da snose posledice. Ako služitelj nije u stanju da služi do samoga kraja ili mu na pola puta bude oduzeto pravo da služi, on će biti bačen među nevernike – a ako se to dogodi, sa takvom osobom će se postupati na isti način kao sa stokom, na isti način kao sa ljudima bez intelekta ili razuma. Kad to ovako sročim, možete da razumete, zar ne?

Prethodno je pomenuto kako Bog upravlja ciklusom života i smrti Svojih izabranika i služitelja. Kako se osećate nakon što ste ovo čuli? Da li sam ikada ranije govorio o ovoj temi? Da li sam ikada govorio na temu Božjih izabranika i služitelja? Zapravo jesam, ali se toga ne sećate. Bog je pravedan prema Svom izabranom narodu i prema služiteljima. U svakom pogledu, On je pravedan. Možete li igde u ovome pronaći grešku? Zar nema ljudi koji će reći: „Zašto je Bog tako tolerantan prema izabranicima? I zašto je On tek donekle strpljiv prema služiteljima?“ Želi li neko da stane u odbranu služitelja? „Može li Bog dati više vremena služiteljima i biti strpljiviji i tolerantniji prema njima?“ Da li je ispravno postaviti takvo pitanje? (Ne, nije.) A zašto nije? (Zato što nam je zapravo ukazana naklonost samim činom da smo postali služitelji.) Služiteljima je zapravo ukazana naklonost samim tim što im je dozvoljeno da služe! Bez titule „služitelja“ i bez posla koji obavljaju, gde bi ovi ljudi bili? Bili bi među nevernicima, živeli i umirali sa stokom. Kakve li samo velike blagodati danas uživaju, kada im je dozvoljeno da dođu pred Boga i da dođu u kuću Božju! Ovo je tako ogromna blagodat! Da ti Bog nije pružio mogućnost da služiš, nikada ne bi imao priliku da dođeš pred Njega. Najblaže rečeno, čak i ako si ti neko ko je budista i ko je postigao ostvarenje, u najboljem slučaju, ti si samo potrčko u duhovnom svetu; nikada nećeš sresti Boga, nećeš čuti Njegov glas i Njegove reči, ili osetiti Njegovu ljubav i blagoslove, niti bi ikada mogao da se s Njim nađeš licem u lice. Budisti pred sobom imaju samo jednostavne zadatke. Ne mogu nikako da spoznaju Boga, već se samo pokoravaju i poslušni su, dok služitelji tokom ove etape dela dobijaju toliko toga! Pre svega, mogu sa Bogom da se nađu licem u lice, da čuju Njegov glas, da čuju Njegove reči i iskuse blagodati i blagoslove koje On daruje ljudima. Štaviše, oni mogu da uživaju u rečima i istinama darovanim od Boga. Služitelji zaista toliko toga dobijaju! Prema tome, ako, kao služitelj, ne možeš ni da se propisno potrudiš, može li te onda Bog i dalje zadržati? Ne može te zadržati. On ne traži mnogo od tebe, međutim, ti ništa od onoga što On traži ne radiš kako treba; nisi se pridržavao svoje dužnosti. Kao takvog, Bog te nesumnjivo ne može zadržati. Takva je Božja pravedna narav. Bog te ne mazi, ali te ni ne stavlja u neravnopravan položaj. Ovo su načela prema kojima Bog deluje. Bog se na ovaj način odnosi prema svim ljudima i stvorenjima.

Kada je reč o duhovnom svetu, ako različita bića u njemu u nečemu pogreše ili svoje poslove ne obavljaju kako treba, Bog takođe ima odgovarajuće nebeske uredbe i ukaze

pomoću kojih će se njima pozabaviti; za ovo nema iznimke. Zato su, tokom Božjeg dela upravljanja u trajanju od nekoliko hiljada godina, pojedini izvršioci dužnosti koji su počinili zlodela bili istrebljeni, dok su neki – do današnjeg dana – i dalje pritvoreni i kažnjeni. Sa ovim se mora suočiti svako biće u duhovnom svetu. Ako učini nešto pogrešno ili počini zlo, biće kažnjeno – i to predstavlja isti pristup kakav Bog ima prema Svojim izabranicima i služiteljima. Prema tome, i u duhovnom i u materijalnom svetu, načela prema kojima Bog deluje se ne menjaju. Nezavisno od toga možeš li da vidiš Božje postupke ili ne, njihova načela se ne menjaju. Bog je sve vreme imao ista načela u Svom pristupu svemu i u Svom postupanju sa svim stvarima. Ovo je nepromenljivo. Bog će biti ljubazan prema onima među nevernicima koji žive na relativno pristojan način i sačuvaće dobre prilike za one koji se u svakoj religiji lepo ponašaju i ne čine zlo, omogućavajući im da igraju svoje uloge u svim stvarima kojima Bog upravlja i da rade ono što treba da čine. Slično tome, među onima koji slede Boga i među pripadnicima Njegovog izabranog naroda, shodno ovim Svojim načelima, Bog ne pravi razliku u odnosu ni na jednu osobu. Ljubazan je prema svima koji mogu iskreno da Ga slede i voli sve koji Ga iskreno slede. Među ovih nekoliko tipova ljudi – nevernici, razni ljudi od vere i Božji izabranici – razlikuje se jedino ono što im On daruje. Uzmimo za primer nevernike: iako oni ne veruju u Boga i Bog ih posmatra kao zveri, među svim stvarima, svako od njih ima hranu za jelo, sopstveno mesto i normalan ciklus života i smrti. Oni koji čine zlo bivaju kažnjeni, a oni koji čine dobro su blagosloveni i dobijaju Božju dobrotu. Zar se stvari ne odvijaju tako? Za ljude od vere, ako su u stanju da se strogo pridržavaju svojih verskih propisa, nakon što se svaki put iznova rađaju, Bog će im, posle svih tih ovaploćenja, na kraju saopštiti Svoj proglas. Isto tako, vas će danas, bilo da ste jedan od pripadnika Božjih izabranika ili služitelj, Bog na sličan način dovesti u red i odrediti vaš ishod u skladu sa propisima i upravnim odlukama koje je doneo. Među ovim tipovima ljudi, da li je Bog različitim tipovima ljudi od vere – to jest, onima koji pripadaju različitim religijama – dao prostor u kojem mogu da žive? Gde su Jevreji? Da li se Bog mešao u njihovu veru? Nije. A šta je sa hrišćanima? Ni u njihovu se nije mešao. On im dozvoljava da se pridržavaju svojih postupaka, ne razgovara sa njima, niti ih na bilo koji način prosvećuje i, povrh toga, ništa im ne otkriva. Ako misliš da je to ispravno, onda veruj na ovaj način. Katolici veruju u Mariju i veruju da je preko nje ta vest preneta Isusu; takvog je oblika njihova vera. Da li je Bog ikada ispravljao njihovu veru? On im daje potpunu slobodu; na njih ne obraća pažnju i pruža im određeni prostor za život. Zar On nije isti i kad je reč o muslimanima i budistima? I njima je postavio granice i omogućava im da imaju svoj životni prostor, ne mešajući se pritom u njihove vere. Sve je dobro uređeno. I šta vi primećujete u svemu tome? Da Bog poseduje autoritet, ali da ga ne zloupotrebljava. Bog organizuje sve stvari u savršenom redu čineći to na uredan način, a u tome leže Njegova mudrost i svemoć.

Danas smo se dotakli nove i posebne teme, one koja se tiče pitanja duhovnog sveta, koja predstavlja jedan aspekt Božjeg upravljanja i vrhovne vlasti nad tim carstvom. Pre nego što ste razumeli ove stvari, možda ste govorili: „Sve što je u vezi sa ovim

predstavlja tajnu i nema nikakve veze sa našim život-ulaskom; ove stvari su odvojene od načina na koji ljudi zapravo žive i ne moramo da ih razumemo, niti želimo da za njih čujemo. Nemaju apsolutno nikakve veze sa bogopoznanjem.“ Da li sada smatrate da postoji problem sa takvim razmišljanjem? Je li ono tačno? (Nije.) Takvo razmišljanje nije ispravno i sadrži ozbiljne probleme. Razlog je u tome što, ako želiš da shvatiš kako Bog vlada nad svim stvarima, ne možeš jednostavno i isključivo da razumeš ono što vidiš i ono što tvoj način razmišljanja može da dokuči; moraš da razumeš ponešto i o drugom svetu, koji ti je možda nevidljiv, ali koji je neraskidivo povezan sa ovim svetom koji možeš da vidiš. Ovo se odnosi na Božju suverenost i odnosi se na temu „Bog je izvor života za sva stvorenja“. To su informacije o tome. Bez tih informacija, bilo bi manjkavosti i nedostataka u ljudskom saznanju o tome kako je Bog izvor života za sva stvorenja. Prema tome, za ono o čemu smo danas govorili može se reći da je zaokružilo naše prethodne teme, kao i da time zaključujemo sadržaj teme „Bog je izvor života za sva stvorenja“. Pošto ste ovo razumeli, možete li sada kroz ovaj sadržaj da spoznate Boga? Što je još važnije, danas sam vam preneo suštinsku informaciju o služiteljima. Znam da zaista uživate da slušate o temama kao što je ova i da vam je zaista stalo do ovih stvari. Da li ste onda zadovoljni onim o čemu sam danas govorio? (Da, jesmo.) Neke druge stvari možda nisu ostavile snažan utisak na vas, međutim, ono što sam rekao o služiteljima ostavilo je posebno snažan utisak, jer ova tema dotiče dušu svakoga od vas.

Božji zahtevi prema ljudskom rodu

a. Identitet i status Samog Boga

Došli smo do kraja teme „Bog je izvor života za sva stvorenja“, kao i teme „Bog je Sâm jedinstveni Bog“. Pošto smo to obavili, treba da sumiramo stvari. Kakav rezime moramo da napravimo? Moramo da donesemo zaključak o Samom Bogu. U tom slučaju, naš zaključak mora neizostavno da bude povezan sa svakim aspektom Boga, kao i sa načinom na koji ljudi u Boga veruju. Stoga, najpre moram da vas pitam: nakon što ste odslušali ove propovedi, ko je Bog koga zamišljate? (Stvoritelj.) Bog je, u vašoj imaginaciji, Stvoritelj. Ima li još nešto? Bog je Gospod svih stvari. Jesu li ove reči prikladne? (Da.) Bog je Onaj koji vlada nad svim stvarima i koji upravlja svim stvarima. On je stvorio sve što postoji, On upravlja svime što postoji, On vlada nad svim što postoji i On opskrbljuje sve što postoji. To je status Božji i Njegov identitet. Za sve stvari i sve što postoji, pravi Božji identitet je Stvoritelj i Vladar svega stvorenog. Takav je identitet koji poseduje Bog i On je jedinstven među svim stvarima. Nijedno Božje stvorenje – kako među ljudima, tako i u duhovnom svetu – ne može da upotrebi nijedno sredstvo, niti izgovor, da bi se prikazivalo kao Bog ili zamenilo Boga u Njegovom identitetu i statusu, jer među svim stvarima postoji samo Jedan koji poseduje ovaj identitet, silu, autoritet i sposobnost da vlada nad svim što je stvorio: naš Sâm jedinstveni Bog. On živi i kreće se među svim stvarima; On može da se uzdigne na najviše mesto, iznad svih stvari. On može da bude ponizan tako što će postati čovek, jedan od onih sazdanih od krvi i mesa,

što će se naći licem u lice s ljudima i s njima podeliti dobro i zlo, dok, u isto vreme, On zapoveda svime što postoji, odlučuje o sudbini svega postojećeg i o pravcu u kojem se sve kreće. Povrh toga, On usmerava sudbinu čitavog ljudskog roda i upravlja njegovim razvojem. Ovakvog Boga sva živa stvorenja treba da obožavaju, da Mu budu poslušna i da Ga poznaju. Prema tome, ma kojoj grupi ili tipu ljudskog roda da pripadaš, verovati u Boga, slediti Boga, bojati Ga se, prihvatiti Njegovu vladavinu i Njegovo uređenje tvoje sudbine, za svaku osobu i svako živo biće predstavljaju jedini i nužni izbor. U jedinstvenosti Božjoj ljudi vide da su Njegov autoritet, Njegova pravedna narav, Njegova suština i sredstva kojima On opskrbljuje sve stvari, potpuno jedinstveni; ova jedinstvenost određuje pravi identitet Samog Boga, a takođe i Njegov status. Iz tog razloga, ako bi, među svim stvorenjima, ma koje živo stvorenje, bilo da pripada duhovnom svetu ili ljudskom rodu, poželelo da zauzme Božje mesto, taj bi pokušaj bio osuđen na neuspeh, kao i svaki pokušaj predstavljanja sebe ka Boga. To je činjenica. Kakve zahteve jedan ovakav Stvoritelj i Vladar, koji poseduje identitet, silu i status Boga Samoga, ima prema ljudskom rodu? Ovo treba da bude jasno svima i svi ovo treba dobro da upamte; to je veoma važno i za Boga i za čoveka!

b. Različiti stavovi ljudskog roda prema Bogu

Način na koji se ljudi ponašaju prema Bogu odlučuje o njihovoj sudbini, kao i o načinu na koji će se Bog ponašati prema njima i kako će se prema njima odnositi. U ovom trenutku ću navesti nekoliko primera načina ljudskog ponašanja prema Bogu. Poslušajmo i pogledajmo da li su načini ponašanja i stavovi koje imaju pred Bogom ispravni ili nisu. Hajde da razmotrimo ponašanje sledećih sedam tipova ljudi.

1) Postoji tip osobe čiji je stav prema Bogu naročito apsurdan. Ovi ljudi misle da je Bog kao Bodisatva ili sveto biće iz ljudskog predanja, i da ljudi treba da mu se poklone tri puta kad god se sretnu i da zapale tamjan nakon svakog obroka. Shodno tome, kad god se osećaju izuzetno zahvalno zbog Njegove blagodati i prema Njemu osećaju zahvalnost, često imaju ovu vrstu poriva. Oni toliko žele da Bog u kojeg danas veruju može da, poput svetog bića za kojim žude u svojim srcima, prihvati način na koji se tri puta klanjaju pri susretu i pale tamjan nakon svakog obroka.

2) Neki ljudi vide Boga kao živog Budu koji je u stanju da izbavi sve žive od patnje i spase ih; vide Ga kao živog Budu koji je u stanju da ih odvede iz mora nedaća. Verovanje ovih ljudi u Boga podrazumeva Njegovo obožavanje kao Bude. Iako ne pale tamjan, ne klanjaju se i čelom ne dodiruju pod, niti prinose žrtve, duboko u sebi osećaju da je Bog upravo takav Buda koji od njih traži samo da budu ljubazni i milosrdni, da ne ubijaju nijedno živo stvorenje, da se uzdržavaju od psovanja drugih, da žive životom koji izgleda pošteno i da ne čine nikakva zlodela. Oni veruju da je to sve što On traži od njih; ovo je Bog u njihovim srcima.

3) Neki ljudi obožavaju Boga kao da je On neko veliki ili slavan. Na primer, na koji god način da ova istaknuta osoba voli da govori, kojom god intonacijom da govori, kakve

god reči i rečnik da koristi, njen ton, njene pokrete rukom, njena mišljenja i postupke, njeno držanje – oni sve to oponašaju i to su stvari koje u potpunosti moraju da upriliče tokom svog verovanja u Boga.

4) Neki ljudi vide Boga kao monarha, osećaju da je On iznad svega ostalog i da se niko ne usuđuje da Ga uvredi – i da će, ako neko to učini, ta osoba biti kažnjena. Oni obožavaju takvog monarha pošto monarsi zauzimaju određeno mesto u njihovim srcima. Njihove misli, držanje, autoritet i priroda – čak i njihova interesovanja i lični život – sve to postaje nešto što ovi ljudi smatraju da moraju razumeti; te stavke postaju problemi i pitanja oko kojih su zabrinuti. Shodno tome, oni Boga obožavaju kao monarha. Takav oblik verovanja je besmislen.

5) Neki ljudi imaju posebnu veru u postojanje Boga, a ta vera je duboka i nepokolebljiva. Međutim, pošto je njihovo znanje o Bogu tako površno i nemaju mnogo iskustva o Njegovim rečima, obožavaju Ga kao idola. Ovaj idol je Bog u njihovim srcima; nešto čega se, smatraju oni, moraju plašiti i klanjati mu se, i što moraju slediti i oponašati. Boga vide kao idola koga moraju da slede ceo svoj život. Oponašaju ton kojim Bog govori i, spolja, oponašaju one koje Bog voli. Često čine stvari koje izgledaju naivno, čisto i pošteno, pa čak i slede ovog idola kao da im je partner ili pratilac od koga se nikada ne mogu rastati. Takvog je oblika njihovo verovanje.

6) Postoji jedan tip ljudi koji, uprkos tome što su pročitali mnoge Božje reči i čuli mnoge propovedi, duboko u sebi osećaju da je jedino načelo u osnovi njihovog ponašanja prema Bogu u tome da uvek treba da budu snishodljivi i da se ulaguju ili da treba da veličaju Boga i da Ga hvale na način koji je nerealan. Oni smatraju da je Bog takav Bog koji od njih zahteva da se ponašaju na takav način. Štaviše, oni smatraju da bi, ako tako ne postupe, u svakom trenutku mogli da izazovu Njegov bes ili bi mogli da posrnu i ogreše se o Njega, te da će ih, shodno ovom grehu, Bog kazniti. Takav je Bog koga čuvaju u svojim srcima.

7) A tu je i većina ljudi koji u Bogu pronalaze duhovnu hranu. Ovo je stoga što žive u ovom svetu, nemaju mira niti sreće i ni u čemu ne pronalaze utehu. Jednom kada pronađu Boga, nakon što su videli i čuli Njegove reči, u svojim srcima počinju da gaje tajnu radost i ushićenje. To se dešava zato što veruju da su konačno pronašli mesto koje će usrećiti njihove duhove i da su konačno pronašli Boga koji će im dati duhovnu hranu. Nakon što su prihvatili Boga i počeli da Ga slede, postaju srećni, i životi su im ispunjeni. Više se ne ponašaju kao nevernici, koji mesečare kroz život poput životinja, već osećaju da imaju nečemu da se raduju u životu. Stoga, oni misle da ovaj Bog u velikoj meri može zadovoljiti njihove duhovne potrebe i doneti im veliku sreću, kako umnu tako i duhovnu. Postaju nesposobni, a da to ni ne primete, da napuste ovog Boga koji im daje takvu duhovnu hranu i koji donosi sreću njihovim duhovima i svim članovima njihovih porodica. Oni smatraju da vera u Boga ne treba da donese ništa više osim duhovne hrane.

Da li neko od vas poseduje ove razne, prethodno pomenute stavove prema Bogu? (Da.) Ako, u svojoj veri u Boga, neko u srcu gaji bilo koji od tih stavova, može li on zaista

da dođe pred Boga? Ako neko ima ijedan od ovih stavova u svom srcu, da li on veruje u Boga? Da li takva osoba veruje u Samog jedinstvenog Boga? (Ne.) Budući da ne veruješ u Samog jedinstvenog Boga, u koga onda veruješ? Ako ono u šta veruješ nije Sâm jedinstveni Bog, onda je moguće da veruješ u idola, u istaknutog čoveka, u Bodisatvu ili da obožavaš Budu koji je u tvom srcu. Štaviše, moguće je da veruješ u običnog čoveka. Ukratko, zato što se odlikuju različitim oblicima vere i stavovima prema Bogu, ljudi u srce smeštaju Boga iz sopstvenih zamisli, Bogu nameću svoju maštu, svoje stavove i uobrazilju postavljaju rame uz rame sa Samim jedinstvenim Bogom, a zatim ih smatraju osveštanim. Šta znači kada ljudi imaju takve neprikladne stavove prema Bogu? To znači da su odbacili Samog pravog Boga i da obožavaju lažnog boga; ukazuje na to da, iako veruju u Boga, oni Njega odbacuju i protive Mu se, te da poriču postojanje pravog Boga. Ako ljudi nastave da se drže takvih oblika verovanja, sa kakvim posledicama će se suočiti? Uz takve oblike verovanja, da li će moći da se približe ispunjenju Božjih zahteva? (Ne, neće.) Naprotiv, zbog svojih predstava i zamišljanja, sve više će se udaljavati od Božjeg puta, jer je pravac za kojim tragaju suprotan onom koji Bog zahteva da slede. Da li ste ikada čuli priču o „odlasku na jug vožnjom kočije prema severu“? Ovo bi upravo mogao biti slučaj odlaska na jug vožnjom kočije prema severu. Kada ljudi veruju u Boga na tako smešan način, što se više trudiš, sve se više udaljavaš od Boga. Pošto stvari tako stoje, opominjem vas sledećim rečima: pre nego što krenete, prvo morate da razlučite idete li uopšte u dobrom pravcu. Ne trošite uludo svoj trud i obavezno se zapitajte: „Da li je Bog u koga verujem Vladar svih stvari? Je li Bog u koga verujem samo neko ko mi daje duhovnu hranu? Je li On naprosto moj idol? Šta ovaj Bog u kojeg verujem traži od mene? Da li Bog odobrava sve što činim? Jesu li svi moji postupci i težnje u skladu sa nastojanjem da spoznam Boga? Da li su u skladu sa Njegovim zahtevima prema meni? Da li je put kojim idem priznat i odobren od Boga? Je li On zadovoljan mojom verom?“ Često bi trebalo da sebi ponavljaš ova pitanja. Ako želiš da tragaš za bogopoznanjem, moraš imati jasnu svest i jasne ciljeve kako bi uspeo da Bogu udovoljiš.

Da li je moguće da bi Bog, zahvaljujući Svojoj toleranciji, makar i nevoljno prihvatio ove neprikladne stavove o kojima sam upravo govorio? Da li bi Bog mogao da pohvali stavove ovih ljudi? (Ne.) Koji su Božji zahtevi prema ljudima i prema onima koji Ga slede? Kakav On stav zahteva od ljudi? Imate li jasnu predstavu o tome? Do sada sam mnogo toga rekao; mnogo sam govorio na temu Samog Boga, kao i o Njegovim delima i o onome što On ima i što jeste. Da li sada znate šta Bog želi da dobije od ljudi? Znaš li šta On želi od tebe? Kaži iskreno. Ako vam još uvek nedostaje znanje proisteklo iz iskustva i praktičnog delovanja, ili je ono i dalje veoma površno, onda možete reći nešto što znate o ovim rečima. Imate li neko okvirno znanje? Šta Bog traži od čoveka? (Tokom ovih nekoliko zborova, Bog je stavio do znanja da zahteva da Ga spoznamo, da spoznamo Njegova dela, da spoznamo da je On izvor života za sva stvorenja i da budemo upoznati sa Njegovim statusom i identitetom.) I, kada Bog traži da Ga ljudi

spoznaju, šta je krajnji ishod? (Oni razumeju da je Bog Stvoritelj, a da su ljudi stvorena bića.) Kada ljudi steknu takvo znanje, kakve se promene događaju u njihovom stavu prema Bogu, u njihovom obavljanju dužnosti ili u njihovim životnim dispozicijama? Jeste li ikada razmišljali o tome? Da li bi se moglo reći da, kada spoznaju Boga i razumeju Ga, oni postaju dobri ljudi? (Vera u Boga ne podrazumeva težnju da se bude dobra osoba. Naprotiv, teži se tome da se postane stvorenje Božje koje je na visini zadatka i da se bude poštena osoba.) Ima li još nečega? (Nakon što istinski i ispravno spoznamo Boga, u stanju smo da se prema Njemu odnosimo kao prema Bogu; znamo da je Bog uvek Bog, da smo mi stvorena bića, da treba da obožavamo Boga i da treba da ostanemo na svojim mestima.) Vrlo dobro! Da čujemo i ostale. (Boga spoznajemo i na kraju smo u stanju da budemo ljudi koji se zaista pokoravaju Bogu, boje se Boga i klone se zla.) To je tačno!

c. Stav koji Bog zahteva da ljudski rod ima prema Njemu

Bog zapravo nije mnogo zahtevan prema ljudskom rodu – ili barem nije toliko zahtevan koliko to ljudi zamišljaju. Da Bog nije izgovorio nijednu reč i da nije izrazio Svoju narav niti ijedno delo, onda bi vam spoznaja Boga bila izuzetno teška, jer bi ljudi morali da donose zaključke o Njegovoj nameri i volji; to bi bilo vrlo teško učiniti. Međutim, u završnoj etapi Svog dela, Bog je izgovorio mnoge reči, obavio veliki posao i pred čoveka postavio mnoge zahteve. Svojim rečima i Svojim zamašnim poslom On je obavestio ljude o tome šta On voli, čega se gnuša i kakvi ljudi treba da budu. Nakon što shvate ove stvari, ljudi u svojim srcima treba da imaju tačnu definiciju Božjih zahteva, jer u Boga ne veruju nejasno, ne veruju više u Boga koji je nejasan, niti u Boga veruju usred nejasnoće ili ništavila. Umesto toga u stanju su da čuju Njegove izjave, da shvate merila Njegovih zahteva i dostignu ih, a Bog koristi jezik ljudskog roda da ljudima kaže sve što treba da znaju i da razumeju. Ako danas ljudi i dalje ne znaju šta je Bog i šta On od njih zahteva; ako ne znaju zašto treba verovati u Boga, niti kako u Njega verovati ili se odnositi prema Njemu – onda u tome postoji problem. Upravo je svako od vas govorio o jednoj određenoj oblasti; svesni ste nekih stvari, bilo da su one konkretne ili uopštene. Međutim, želim da vam kažem tačne, potpune i konkretne zahteve koje Bog ima prema ljudskom rodu. U pitanju je svega nekoliko veoma jednostavnih reči; moguće je da su vam već poznate. Tačni Božji zahtevi prema ljudskom rodu i prema onima koji slede Boga navedeni su u nastavku. Od onih koji Ga slede, On zahteva pet stvari: istinsku veru, odano sledbeništvo, potpunu pokornost, istinsko znanje i iskreni strah.

Kroz ovih pet stvari, Bog zahteva da Ga ljudi više ne osporavaju, niti da Ga slede koristeći svoju maštu ili nejasna i apstraktna gledišta; ne smeju da slede Boga na osnovu nikakvih uobrazilja niti predstava. On zahteva da svako od onih koji Ga slede čini to odano, a ne neodlučno ili bez posvećenosti. Kada Bog pred tebe postavlja bilo kakve zahteve, ispituje te, osuđuje te, obračunava se sa tobom i orezuje te, ili te dovodi u red i šiba, treba sasvim da Mu se pokoriš. Ne treba da pitaš za uzrok, niti da postavljaš

uslove, a još manje treba da govoriš o razlozima. Tvoja poslušnost mora biti potpuna. Bogopoznanje je oblast u kojoj ljudi najviše oskudevaju. Oni Bogu često nameću izreke, izjave i reči koje sa Njim nisu povezane, verujući da su te reči najtačnije određenje bogopoznanja. Malo im je poznato da te izreke, koje potiču iz ljudske mašte, njihovog sopstvenog rasuđivanja i njihovog sopstvenog znanja, nemaju baš nikakve veze sa Božjom suštinom. Prema tome, želim da vam kažem da, kada je reč o znanju koje Bog želi da ljudi imaju, On ne traži samo da Ga prepoznaš i da prepoznaš Njegove reči, već i da tvoje znanje o Njemu bude tačno. Čak i ako možeš da kažeš samo jednu rečenicu ili si svestan samo nekog manjeg dela, ovaj maleni deo svesti je tačan, istinit i u skladu sa suštinom Samog Boga. To je stoga što Bog prezire da Ga iko veliča ili hvali na način koji je nerealan ili nepromišljen. I više od toga, On mrzi kada se ljudi odnose prema Njemu kao da je vazduh. On mrzi kada, tokom razgovora na teme o Bogu, ljudi govore ne obaziruć se na činjenice, kad govore kako im se prohte i bez ikakvog ustezanja, kad govore onako kako im odgovara; osim toga, On mrzi one koji smatraju da poznaju Boga i razmeću se svojim znanjem o Njemu, razmatrajući teme koje se odnose na Njega bez ikakvih ustezanja ili zadrške. Poslednji od pet prethodno pomenutih zahteva odnosio se na iskreni strah: ovo je Božji krajnji zahtev za sve one koji Ga slede. Kada neko poseduje tačno i istinito znanje o Bogu, on je u stanju da se istinski boji Boga i kloni se zla. Ovaj strah dolazi iz dubine njegovog srca; ovaj strah nastaje dobrovoljno, a ne kao rezultat Božjeg pritiska. Bog ne traži da mu pokloniš bilo kakav fin stav, držanje ili spoljno ponašanje; On, pak, traži da Ga se bojiš i da Ga se užasavaš u dubini svog srca. Takav strah se postiže kao rezultat promene tvoje život-naravi, sticanja znanja o Bogu i razumevanja Božjih dela, shvatanja Božje suštine i tvog priznavanja činjenice da si jedno od Božjih stvorenja. Stoga, to što koristim reč „iskreno“ da bih ovde definisao strah ima za cilj da ljudi shvate da strah treba da potekne iz dubine njihovog srca.

Razmotrite sada tih pet zahteva: da li je iko od vas u stanju da ispuni prva tri? Pod ovim mislim na istinsku veru, odano sledbeništvo i potpunu pokornost. Da li je iko od vas sposoban za ove stvari? Da sam pomenuo svih pet, znam da među vama nesumnjivo ne bi bilo nikoga ko bi za to bio sposoban, pa sam broj zahteva smanjio na tri. Razmislite da li ste postigli ove stvari ili niste. Da li je „istinska vera“ lako dostižna? (Ne, nije.) Nije lako dostižna jer ljudi često osporavaju Boga. A šta je sa „odanim sledbeništvom“? Na šta se odnosi ova reč „odano“? (Da ne bude polovično, već da bude svesrdno.) Da ne bude polovično, već da bude svesrdno. Upravo ste dali tačan odgovor! Prema tome, da li ste u stanju da ispunite ovaj zahtev? Moraćete više da se potrudite, zar ne? U ovom trenutku tek treba da ispunite ovaj zahtev. Šta je sa „potpunom pokornošću“ – da li ste to postigli? (Ne.) Ni to niste postigli. Često ste neposlušni i buntovni; često ne slušate, ne želite da poslušate ili ne želite da čujete. Ovo su tri najosnovnija zahteva koja ljudi ispune nakon što postignu život-ulazak, međutim, vi tek treba da ih ispunite. Dakle, da li u ovom trenutku imate veliki potencijal? Danas, pošto ste Me čuli kako govorim ove reči, osećate li se zabrinuto? (Da.) Ispravno je što se osećate zabrinuto. Ne pokušavajte da

izbegnete zabrinutost. I ja se u vaše ime osećam zabrinuto. Neću dodatno govoriti o preostala dva zahteva; nesumnjivo je da niko od vas prisutnih nije u stanju da ih ispuni. Zabrinuti ste. Dakle, jeste li odredili svoje ciljeve? Kojim ciljevima i u kom pravcu treba da težite i da usmerite svoje napore? Imate li cilj? Dozvolite Mi da vam kažem otvoreno: jednom kada ispunite ovih pet zahteva, udovoljićete Bogu. Svaki od njih je pokazatelj, ali i krajnji cilj, sazrevanja čovekovog život-ulaska. Čak i da sam odabrao samo jedan od ovih zahteva da o njemu detaljno govorim i da od vas zahtevam da ga ispunite, to ne bi bilo lako postići; morate da izdržite određeni stepen teškoća i da uložite određeni napor. Kakav mentalitet treba da imate? Trebalo bi da bude isti kao onaj kod pacijenta obolelog od kancera koji iščekuje da ode na operacioni sto. Zašto to kažem? Ako želiš da veruješ u Boga i ako želiš da Boga zadobiješ i da zadobiješ Njegovo odobravanje, u slučaju da ne izdržiš određeni stepen bola i ne uložiš određeni napor, ove stvari nećeš moći da postigneš. Čuo si mnogo propovedi, međutim, to što si ih samo čuo ne znači da su one zaista postale tvoje; moraš da ih usvojiš i pretvoriš u nešto što pripada tebi. Moraš da ih stopiš sa svojim životom i uneseš u svoje postojanje, dopuštajući da ove reči i propovedi rukovode načinom na koji živiš i da donesu egzistencijalnu vrednost i smisao u tvoj život. Kada se to bude dogodilo, to što si čuo ove reči će se isplatiti. Ako reči koje govorim ne donesu nikakav preokret u tvom životu, niti tvom postojanju pridodaju ikakvu vrednost, onda nema svrhe ni da ih slušaš. Razumeli ste ovo, zar ne? Pošto ste to shvatili, od vas zavisi ono što će se dalje događati. Bacite se na posao! U svemu morate biti ozbiljni! Nemojte biti zbrkani, jer vreme leti! Većina među vama već više od decenije veruje u Boga. Osvrnite se na proteklih deset godina: koliko toga ste stekli? I koliko vam je decenija preostalo da proživite u ovom životu? Nemate baš puno vremena. Zaboravi na to da li te Božje delo čeka, da li ti je On ostavio neku priliku ili na to da li će On ponovo obaviti isto delo – ne govori o ovim stvarima. Možeš li da preokreneš tok prethodnih deset godina u svom životu? Sa svakim danom koji prođe i sa svakim korakom koji napraviš, preostaje ti dan manje. Vreme nikoga neće čekati! Sa svojom verom u Boga ćeš biti na dobitku samo ako joj pristupaš kao najvećoj stvari u svom životu, važnijoj čak i od hrane, odeće ili bilo čega drugog. Ako veruješ samo onda kada za to imaš vremena i nisi u stanju da svojoj veri posvetiš svu svoju pažnju, i ako si uvek zaglavljen u stanju zbrke, nećeš dobiti ništa. Razumeli ste ovo, zar ne? Za danas ćemo se zaustaviti na ovom mestu. Vidimo se sledeći put!

15. februar 2014. godine

Zvanični veb sajt
QR kôd

Aplikacija Crkva
Svemogućeg Boga

Zvanični veb sajt
https://sr.godfootsteps.org

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/sr/video

E-mail: contact.sr@godfootsteps.org